THEOCRITI
DECEM EIDYLLIA,

Latinis pleraque numeris

a C. A. WETSTENIO *reddita*,

in usum Auditorum cum notis edidit,

EIVSDEMQVE ADONIAZVSAS

uberioribus adnotationibus instruxit

L. C. VALCKENAER.

LVGDVNI BATAVORVM,

Apud IOANN. LE MAIR,

CIↃIↃCCLXXIII.

FRANCISCO HEMSTERHVSIO,

PATERNARVM LAVDVM

HEREDI,

hunc libellum
dedicat

L. C. VALCKENAER.

L E C T O R I

S. D.

L. C. V.

Dorica Theocriti quaedam carmina quum Auditorum meorum nonnulli ſibi cuperent explanari, neque exemplaria Editionis, quae huic eſſet uſui ſatis accommodata, facile comparari poſſent, de Theocriteis elegantiora ceteriſque minus vitiata decem ſelegi, quae typis Batavis deſcriberentur; Eidyllia nempe, prout in Editionibus vulgatis leguntur,

I, II, III, IV, VI, VII, IX, XI, XVIII, & XX.

De *his* decem octo carmina Latinis numeris elegantiſſimis a ſe reddita nuper hic ediderat Poëta Clariſſimus, C. A. Wetſtenius; cuius Latina Graecis a me ſunt adiecta. Ad Eidyllium VII acceſſerunt D. Heinſii Latina; ad XVIII, H. Grotii; quorum nomina ſuis locis adſcripta leguntur. Carmina vero Theocriti, vel prout a D. Heinſio publicata proſtant, repraeſentari poterant; vel vulgatis paulo dari emendatiora, quibusdam etiam adnotatis inſtructa: & haec quidem ratio alteri fuit a me praelata. Decem

istis Theocriti Eidylliis Bionis & Moschi carmina, eadem ratione tractata, carminumque reliquias subiicere constitueram: sed cum iam Eidyllium XVIII praelum exerceret, Ioannes noster Luzacius me potissimum permovit, ut carmen, Theocriteorum ipsius etiam iudicio omnium elegantissimum, XV, sive Adoniazusas, ceteris adiicerem: &, ne haec Graeca Latinis numeris carerent, Latinam addidi Paraphrasin Helii Eobani Hessi. In Adoniazusas cum scribere coepissem a contextu separatas adnotationes, hae, quibusdam aliis interiectis, adeo excreverunt, ut hic certe libellus, privatarum lectionum usui destinatus, ne sua esset mole onerosus, facile carere posse videretur Bionis & Moschi carminibus. In Theocriteis Editio potissimum fuit expressa Cantabrigiensis Radulphi Wintertoni. In Editione nupera Oxoniensi, quam curavit Thomas Wartonus, praeter cetera, lectiones publicatae sunt a vulgatis diversae, initio huius seculi a Iacobo Sanctamando pleraeque ex Italicis Anglicisque Codicibus enotatae. Quidquid ferme in istis esset lectionibus bonae frugis, quod quidem ad haec carmina spectaret, huc a me fuit relatum; atque hinc & alia & formae quaedam sincerae suum postliminio locum recuperarunt.

Non diffitebitur humanissimus Wartonus, praeter lectiones Codicum, praecipuum suae Editioni ornamentum conciliasse Ioannis Toupii in Theocritum & Scholiastas observata; quibus alia Eiusdem eximii Critici postea etiam accesserunt. Praeter ea quae Wartonus vulgavit, Editionem Clariss. Reiskii Lipsiensem; aliasque satis notas, tres inprimis adhibui vetustas Editiones, Mediolanensem, Aldi Venetam, & Florentinam Iuntae: hanc, paucis visam, ditissima mihi subministravit Nobilissimi Matthiae Röveri Delfensis Bibliotheca; illas, talibus libris locuples, publica Leidensis. Omnium Editionum prima procul dubio Medio-

diolanensis est anni MCCCCXCIII; biennio minimum antiquior Aldina. Haec ista est Editio, de qua multa scripsit Sanctamandus, a Wartono post Praefationem vulgata. Ostendit Sanctamandus, istam ἔκδοσιν carminum Theocriti XVIII, cuius se nactum exemplar laetabatur, antiquiorem esse Aldina; ubi prodiisset, & quo anno, definire non potuit. Quod vero suspicabatur Wartonus, eamdem esse quae indicaretur in Catalogo Lugdunensis Bibliothecae (p. 251,) & in Maittairii Annalibus Typographicis, verissimum est. Continet illud exemplar Leidensis Bibliothecae Orationes Isocratis, XVIII Eidyllia Theocriti, & Hesiodi Opera & Dies; omnia eodem prorsus literarum charactere, atque eodem chartae genere expressa. Isocratis Orationibus ista leguntur subiecta: Ἐτελειώθη σὺν θεῷ τὸ παρὸν βιβλίον Ἰσοκράτους ἐν Μεδιολάνῳ, διορθωθὲν μὲν ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Χαλκονδύλου, τυπωθὲν δὲ κ. τ. λ. — ἔτει ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως χιλιοστῷ τετρακοσιοστῷ ἐνενηκοστῷ τρίτῳ, μηνὸς Ἰανουαρίου εἰκοστῇ τετάρτῃ. His contigua in eodem sequuntur exemplari Theocriti octo & decem Eidyllia; tum Hesiodi Opera & Dies. Illud quidem cadere vix potest in dubitationem, quin haec XVIII Theocriti carminum Editio prima sit Mediolanensis anni MCCCCXCIII, cui corrigendae is ipse probabiliter, qui curavit Isocratea, praefuit Demetrius Chalcondylas. Egregias inprimis lectiones, tales etiam, quae nusquam alibi reperiantur, praebuit Editio Florentina. Exiguus iste libellus XXX continet Eidyllia velut Theocriti, (inter quae nonnulla Bionis sunt & Moschi:) epigrammata quaedam, Fistulam, Alas, & Securim. In fronte libellus exhibere dicitur „ Theocriti castigatis-
„ sima opera omnia, Florentiae impressa in aedibus
„ Philippi Iuntae; quae finem nacta dicuntur die x
„ Ian. MDXV, Leonis X, Pontificis Max. anno
„ III." His duabus Editionibus multo notior Aldi Ve-
ne-

neta, anni MCCCCXCV, utiliter etiam a me fuit adhibita. Praeterea Codicum, olim Palatinorum, lectiones, excerptas a Salmasio, suas etiam quasdam coniecturas in margine Editionis Heinsianae posuerat Is. Vossius: hoc exemplar ex Bibl. Leidensi utendum sumsi: alio usus sum ex Bibliotheca viri Amplissimi Francisci Hemsterhusii, in quo Pater Tiberius, vir Summus, suas coniecturas atque alia quaedam adnotaverat. Parisini Codicis lectiones, emendationes quasdam, & ex ineditis Grammaticis permulta mecum communicavit amicus Clarissimus D. Ruhnkenius. In notis ad decem Eidyllia, meminerit velim Lector Eruditus, multa reperiri, in gratiam iuvenum scripta, qui harum rerum sensu quodam erant imbuendi; quorum in classem referri poterunt Virgilii loca, saepius ab aliis cum Theocriteis collata. Maiori cum cura scriptae Adnotationes in Adoniazusas nonnulla certe praebebunt hoc in genere literarum exercitatis exigenda. Ex his autem Theocriti carminibus nonnihil expolitis facile aestimari poterit, quantum in reliquis, quae pleraque peius vitiata sunt, supersit peragendum. Forsan aliquando omnia Theocriti carmina cum Codicum lectionibus, quae quidem dignae sint memoratu, & cum virorum Doctorum coniecturis, verbo tantum indicatis, exiguo libello publicabuntur. Scribebam Lugduni Batavorum pridie Kal. Decemb. CIↃIↃCCLXXIII.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

THEOCRITI

SYRACVSANI

CARMINA BVCOLICA.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΟΥ

ΒΟΥΚΟΛΙΚΑ.

ΘΥΡΣΙΣ ἢ ΩΙΔΗ.

Εἰδύλλιον ά.

ΘΥΡΣΙΣ ποιμὴν, καὶ ΑΙΠΟΛΟΣ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα,
Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται· ἁδὺ δὲ καὶ τὺ
Συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ.
Αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, αἶγα τὺ λαψῇ.
Αἴκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
Ἁ χίμαρος. χιμάρω δὲ καλὸν κρέας, ἔστε κ' ἀμέλξῃς.

ΑΙΠΟ-

vs. 1. Ἁδύ τι] Versum 1, & 2, de versibus agens Bucolicis, sic expressit *Terentianus Maurus*: *Dulce tibi pinus submurmurat ∴ en tibi, pastor, Proxima fonticulis; & tu quoque dulcia pangis.* —— Qui paene nihil praeterea excerpsit ex Theocriteis, primum versum *Suidas* dedit quater repetitum, in Ἁδύ. Ἁ πίτυς· Τήνα· & in v. Ψιθυρίζει· descriptum a se ex Scholiis in *Aristoph*. Nub. v. 1003. Hinc petitum videtur, quod legitur apud *Etymolog*. p. 819, 1, Ἡδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἠχεῖτο. *Longus* Past. I, p. 18, τοὺς ἀνέμους dixit συρίττειν ταῖς πίτυσιν ἐμπνέοντας. conf. *Clemens Alex*. Strom. I, p. 756, 13. *Demetrio*, qui dicitur *Phalereus*, displicuit dictum, ὅτι ταῖς αὔραις ὑποσυρίζο-

σι-

THEOCRITI
SYRACUSANI
CARMINA BUCOLICA.

THYRSIS seu CANTILENA.

Eidyllium primum.

THYRSIS, MELIBOEUS.

THYRSIS.

Dulce quidem, ſub qua recubas, Meliboeë, ſuſurrat
Pinus; at agreſti non tu minus ipſe cicuta.
Proxima Maenalio dentur tibi praemia Pani.
Carminis huic merces obtingat corniger hircus:
Capra tibi. ſin capra Deo; tibi ſima capella,
Carne capella bona, donec conceperit alvo.

CAPRA-

πίτυς· περὶ Ἑρμ. §. 192.—— Verſum ſecundum *D. Heinſius*, primum fruſtra *Reiskius* ſollicitabat. —— In vſ. 2. non eſt ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖς, ſc. ἐστι· ut putabat *H. Steph.* ſed ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδει]. *Jucundum quid lenis ſuſurrus* eſſe *pinus* videbatur, *quae ad fontes cantabat.*

vſ. 5. Ἐς τὶ] Quum *Apollonius Dyſcolus* Doricum τὶ, pro σὶ poſitum, hoc ipſo exemplo confirmet, hic quidem illud arbitror retinendum: qui ante cenſuerat ex more *Theocriti* τὺ ſcribendum, *Toupius* in Praefat. ad Curas Poſter. rem aliis relinquit diiudicandam.

vſ. 6. χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας] *D. Heinſio*, quem ne intellexerunt quidem, mos geri debuerat. Scribendum, χιμάρῳ

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Ἅδιον, ὦ ποιμὰν, τὸ τεὸν μέλος, ἢ τὸ καταχὲς
Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται,
Ἄρνα τὺ σακίταν λαψῇ γέρας· αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ

Τήναις

μάρω (vel χιμάρω) ϗ καλὸν κρέας· non tantum ut verſus ſit inſtar vicinorum bucolicus, (vid. Epiſtolà *Vrſini* libello praefixa p. XV.) ſed ut ſuo hic quoque more ſcripſiſſe videatur *Toeocritus*: Eid. V, 140, Μόρσωνι καλὸν κρέας αὐτίκα πέμψον. IX, 25, ὄστρακον, ϗ κρέας αὐτὸς Σιτάθλω.

Ibid. Ἔσε κ' ἀμέλξῃς.] *D. Heinſius*, *lego*, inquit, „ἔσε „κ' ἀμέλξειν, vel ἀμέλξην. ſic- „ut infra ἔσε κατείπειν· quod „apud poëtam hunc tam „multis rationibus confirmat „Euſtathius, ut dubitare ſit „nefas." *Heinſio* ne oblo- qui quidem auſi ſunt, qui *Euſtathii* non legerant commentarios. Quid vero *confirmat Euſt.*? non utique ἀμέλξειν legendum; quod prorſus eſſet barbarum; ſed ſpiritu aſpero, contractum ex ἕως, ἕσε ſcribendum: *Euſtath.* in *Hom.* Il. Α. p. 122, 25, Τὸ Ἕσε, ἀντὶ τȣ̃ ἕως, μόνον αὐτὸ καθ' αὐτὸ κείμενον, οἷον παρὰ Θεοκρίτῳ, ἕσε κ' ἀπείπῃν, ἤγουν μέχρις ἂν ἀπαγορεύσῃς, συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τȣ̃ ἕως, διὸ καὶ δασύνεται. hae nugae ſunt Grammaticorum. Illic forte fortuna vitioſe ſcriptum ἔσε κ' ἀπείπῃν, pro ἀπείπῃς, *Heinſium* fefellit: ἔσε κατείπειν nusquam legitur, neque Graecum eſt. Ut ἔς' ἂν apud *Herodotum* ſemper modis iungitur ſubiunctivis, ſic ἔσε κε apud Poëtas, apud quos voculae ἂν reſpondet κε, κεν. *Theocr.* Eid. V, 22, τὶν διαείσομαι, ἔσε κ' ἀπείπῃς· *tamdiu tecum cantando certabo*, *dum victum te dederis.* VI, 32, κλαξῶ θύρας, ἔσε κ' ὀμόσσῃ. —— Apud quosvis Poëtas ſic illud ἔς' ἂν poſitum invenietur, hic illic & apud alios: *Xenophon* Ἐκ. III, p. 283, 10, ἀπεκρίνατο φυλάττειν αὐτά, ἔς' ἂν αὐτὸς ἐλθὼν —— λάβῃ τὰ δῶρα. Noſtro quoque verſu lectum in Codice ſcripto, ἔς' ἂν ἀμέλξῃ· liquet e Scholiis.

vſ. 7. Ἢ τὸ καταχὲς Τῆν' ἀπὸ τᾶς πέτρας] Impeditam ſtructuram ſenſit auctor hujus Scholii: εἰ μὲν μετὰ τὸ (leg. τȣ̃) ὕδωρ ἐπῆγε τὸ τὸ, ταὐτὸ δυνάμενον

τῷ

CAPRARIVS.

Dulcius, ô Paſtor! fluit & tibi carmen avena,
Quam, quae, rupe cadens, ex alto defluit, unda.
Quid? quod, ovem docto quoties pro carmine Muſae
Retulerunt, tener e ſtabulis tibi contigit agnus.

His

τῷ ὃ, εἶχεν ἂν ὁ λόγος σαφέστερον οὕτως· ἁδύτερον, ὦ ποιμὴν, τὸ σὸν μέλος, ἢ ἐκεῖνο τὸ ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν ἀπὸ τῆς πέτρας καταφέρεται μετὰ ἤχου. ſic optime vocem καταχὲς interpretantem Scholiaſten ſequutus fuerat, dudum ante alios, & *Boſſium*, *Henr. Stephanus.* Struxiſſe verba Poëtae hoc modo videntur: ἢ ὕδωρ τῆνο, τὸ (id eſt ὃ) καταχὲς ἀπὸ τᾶς πέτρας ὑψόθεν καταλείβεται. Mihi ſcripſiſſe potius Poëta videtur: —— ἢ τὸ καταχὲς τῆνο, τὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν, ὕδωρ. in hanc ſententiam; ἅδιον, —— ἢ ἐκεῖνο τὸ κατηχὲς ὕδωρ, ὅπερ ὑψόθεν κατὰ τῆς πέτρας λείβεται. *Tuum mihi carmen, o paſtor, dulcius aquae rivo ſaliente, ex alto monte cum ſonitu per ſaxa defluentis.* Doricum illud τὸ, pro ὃ poſitum, legitur & in Theocriteis: Eid. V, 11. VII, 29. XI, 16, 47. XII, 57. &c. Eid. I, 126, σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν. —— Ὕδωρ, ὅπερ τᾶς πέτρας καταλείβεται, poneretur, qua ſtructura uſus eſt *Xenophon* Κ. Π. VI, p. 100, 24. Additum hic ὑψόθεν iſtam interpretationem commendat. Dici tamen apte potuit ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλειβόμενον ὕδωρ· ut in *Heſiodi* Θεογ. v. 786, ὕδωρ ψυχρὸν, ὅ, τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἠλιβάτοιο. *Theocr.* Eid. VII, 137, ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.

vſ. 10. Αἰ δέ κ' ἀρέσκῃ] Quod in Florentino Codice ſcriptum, αἴκα δ' ἀρέσκῃ· ne cui propter vicina genuinum videatur, ſciendum eſt, voculam κα ſive ſeorſim ponatur, ſeu voculae αἰ ſubiungatur, ſemper a *Theocrito* produci. Non in his tantum atque in *Epicharmeis*, ſed in quorumvis Dorienſium dictis ſubiunctivo iungitur illud αἴκα. Agathoclis dat dictum *Plutarchus* T. II. p. 176. E. p. 458. F. αἴκα ταύταν ἕλω· vel ἐξέλω. epiſtolam Laconicam una voce αἴκα conſtantem p. 511. A. qua reſpondebant ad hanc Philippi: εἰ ἐμβάλλω εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω· dixerat apud

Τήνας ἄρνα λαβεῖν, τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξῇ.

ΘΥΡΣΙΣ.

Λῇς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τᾷδε καθίξας,
Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵ τε μυρῖκαι,
Συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τᾷδε νομευσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας

Τανίκα

pud Eumdem Lacon p. 234. F. αἴκα μὴ τὺ λαθῇ λέγοντι, οἰμωξεῖν]. ſaepius Pythagoreorum reliquiis eadem eſt adhibenda medela.

vſ. 11. Τὺ δὲ τὰν ὄιν ὕστερον ἀξῇ.] Pro vulgato ἀξεῖς, ἀξῇς legitur in aliquot Codd. Duorum auctoritate Vaticani & veterrimi Florentini, *Reiskio* quoque probatum, ἀξῇ *Theocrito* reſtitui. Firmant illud vicina, τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ· —— αἶγα τὺ λαψῇ· & in Eid. V, 31, ἅδιον ᾀσῇ. Ἀξῶμαι, ἀξῇ, ἀξεῖ] Dorice ſcribebant. Ut victores τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα vel ἄκρα, (non φέρειν, ſed) φέρεσθαι, ſic &, ſenſu nonnihil diverſo, *praemium ſuo ſibi iure vindicantes*, dicebantur ἄγεσθαι δῶρον. *Theocr.* I, 9, Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν οἴιδα δῶρον ἄγωνται]. *Eurip.* Alceſti v. 1030, —— τὰ μὲν γὰρ κοῦφα τοῖς νικῶσιν ἦν Ἵππους ἄγεσθαι. —— Sed ad hunc verſum ὕστερος adſcriptum fuit a *T. H.* Praeterea ſuſpicor, vocula hic Theocritea a vicina abſorpta, minus commodum δὲ male interiectum. Corrigo, —— τύγα τὰν ὄιν ὕστερος ἀξῇ· neque enim ὕστερον ἀξῇ hic licet ex v. 3, interpretari τὸ δεύτερον ἆθλον ἀποισῇ. Cum ſuum ſibi Muſae praemium vindicaverint, ab illis *ſecundus*, *ovem abduces*. *Ammonii* vera eſt obſervatio: Πρῶτος μὲν ἐπὶ πολλῶν· Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν πρώτῳ ἀκολουθεῖ ὁ Ὕστατος· τῷ δὲ προτέρῳ ὁ Ὕστερος. —— Hic aptum, τύγα *Toupius* infra reſtituit Eid. I, 148, —— τέττιγος ἐπεὶ τύγα φέρτερον ᾄδεις.

vſ. 13. Ὡς τὸ κάταντες τοῦτο] Hinc forte ſumtus, idem verſus

His potior ſin agnus; ovem tibi ferre licebit.

THYRSIS.

Eia! age, per Nymphas! molli modulare cicuta,
Hoc tumulo, Meliboeë, ſedens ſub fronde myricae,
Audiam; & hîc blandas paſcam ſimul ipſe capellas.

CAPRARIVS.

Aſt medio quis, Thyrſi, die depromat & inflet
Agreſtes calamos? nos certe Pana veremur.

Nunc

ſus ſimiliter ſcriptus eſt in Eid. V, 101. —— In vetuſtis quidem Codd. legitur illud Ὡς, ſecundum Grammaticos pro εἰς poſitum: mihi, quod ſaepius iam fuit monitum, non videtur in talibus fuiſſe uſitatum. In duobus Florent. Codd. & Vaticano legitur Ἐς τὸ κ. atque id videri poterit inveniſſe ſuo iam aevo *Bion*, cuius iſta ſunt in Eid. XII. fragm. Αὐτὰρ ἐγὼν βασεῦμαι ἐμὰν ὁδὸν, ἐς τὸ κάταντες Τῆνο ποτὶ ψάμαθόν τε καὶ ἠϊόνα ψιθυρίσδων. —— Cum *Daniele* tamen *Heinſio* ſuſpicor Ὦ ſcripſiſſe ſuo more Poëtam, pro οὗ vel ὅπου. vid. *Heinſ.* Lect. c. X. p. 329. —— Lego itaque: Ὦ τὸ κάταντες τοῦτο γεώλοφον, αἵτε μυρῖκαι, Συρίσδεν. Quod nonnemini venit in mentem, prorſus abſonum, ᾇ ταὶ μυρῖκαι; editorem certe Poëtae dedecebat.

vſ. 16. Δεδοίκαμες] In his etiam carminibus permulta ſunt vitia Codicibus qui ſuperſunt antiquiora. Δεδοίκομες, formam Syracuſanam, hic recte *D. Heinſius* reſtituit, ſaepius apud *Theocritum* obviam. De hac verborum forma *Heraclidae* leguntur apud *Euſtathium* monita in Od. Θ. p. 308, 38. & in Il. E. p. 438, 13. Qui attigit Theocritea *Heinſius* Lectionibus Theocr. p. 296. errat p. 366. dum in Eid. XV, 33. ſcribi potuiſſe putat δεδόκῳ. Theocritea ſunt Πεφύκω, Eid. XV, 1. Πεποίθω, Eid. V, 28. Πεποίθω X, 1. Δεδοίκω I, 16. XV, 58. (*Callim.* epigr. XLIX, 9.) & Ἐκλελάθω, I, 63. quae forma

 Ma-

Τακίχα κεκμακὼς ἀμπαύεται· ἐντί γε πικρὸς,
Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται.
Ἀλλὰ (τὺ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες,
Καὶ τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκεο μώσας,)
Δεῦρ', ὑπὸ τὰν πτελέαν ἑσδώμεθα, τῶ τε Πριήπω
Καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾇπερ ὁ θῶκος
Τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ταὶ δρύες. αἰ δέ κ' ἀείσῃς,

Ὡς

Mathematicum Graece doctum *Jo. Wallisium* fefellit ad *Archimedis* Arenarium v. 186. Ut illud ab Ἐκλέλαθα, ab ἐκβεβλάσακα formatum, ἐκβεβλασάκοντι, ex Codicibus ſcriptis reſtituendum in Epiſtola *Lyſidis* Pythagorei, ubi vulgarunt Editores ἐξεβλάστησαν.

vſ. 17. Ἐντί γε πικρὸς] Scribendum potius: —— ἐντὶ δὲ πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Aptum hac in ſede δὲ praebuit ex MS. Cod. *Trincavellus*, quem in ſuo *Stobaeo* ſequuntur *Gesnerus* p. 172, 19. & *Grotius* p. 105. vulgato deterius quod illic legitur, ποτὶ ῥῖνα κάθηται. *Herodis*, vel potius *Herondae*, choliambos, quos praeter ceteros nobis ſervavit *Stobaeus* p. 439, 44. Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπιῤῥῖνας Ἔχ' εὐθὺς, ἢν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ. *Perſii* quoque ex Sat. V, 31, *Diſce*, *ſed ira cadat naſo*, &c, contulit cum his *Theocriti B. Martinus* V, L. I, c. XI. Hinc *Philoſtrato* Icon. II, p. 828. Pan pingitur tanquam qui πρότερον μὲν ἀνειμένος τε καὶ πρᾷος τὴν ῥῖνα, καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων τῷ ὕπνῳ· τήμερον δὲ ὑπερχολᾷ· paulo inferius Pani, p. 829, Φαιδρὸν τὸ εἶδος καὶ τῆς ῥινὸς οὐδὲν χολῶδες. Ad Hebraeum אף ſaepius haec imago inſerviit *A. Schultenſio*: quod dabat Alexandrinus Codex, Editores non intellectum in marginem reiecerunt 1 Maccab. II, 24. Ματταθίας —— ἐζήλωσε, —— καὶ ἀνήνεγκε θυμὸν κατὰ τὴν ῥῖνα. ubi ſubſtituit *Grabius* τὸ κρίμα, ut ſaepius optimis vitioſa. —— Hos verſus ſic *Grotius* in *Stobaeo* ſuo Latinos fecit: *De medio cantare die reverentia Fauni Nos, paſtor, probibet. namque illo tempore feſſum Venatu corpus ſomno levat. eſt Deus acer, Et circum nares illi ſedet aſpera bilis.*

vſ. 19. Τὰ Δάφνιδος ἄλγεα εἶδες]. Praeter iſtam, duplex in Scholiis lectio memoratur ex antiquis Codd. ἄλγε' ἄειδε· & ἄλγε' ἄειδες, triplex illa reperta

Nunc viridi ſtertit, venari laſſus, in herba,
Acri bile tumens, & ſaevam pronus in iram.
Quin, (miſerum quis enim melior te dicere Daphnin,
Qui jam ſylveſtris tetigiſti ſumma Camoenae?)
Thyrſi, ſub hac ulmo requieſcimus? hîc ubi contra
Nympharum ſtatuae ſurgunt; ſurgitque Priapus.
Hîc ubi Paſtorum ſedes; ubi plurima quercus.

Quale,

perta quoque fuit in Codicibus qui ſuperſunt: ἄλγε' ἄειδε primus dedit Editor *Demetrius Chalcondylas* Mediolani anno MCCCCXCIII. biennio poſt id ipſum Venetiis *Aldus* exhibuit. Ἄλγεα εἶδες editum jam Florentiae in aedibus *Philippi Juntae* MDXV. —— Hoc genuinum eſſe ipſa monſtrat verborum ſtructura, ſignificans, (non *noſti*) *vidiſti: tu enim, Thyrſi, Daphnin amore vidiſti contabeſcentem*: ad hanc rationem accedebat altera: popularis Daphnidis & aemulus Thyrſis τᾶς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἵκετο Μώσας. Tandem εἶδες & ἵκεο congruunt in una ſede.

vſ. 22. Τᾶν Κρανιάδων] Sic ſcribi debet ex optimis Codd. Κρανιάδων dant etiam Edd. primae Mediol. Ald. Florent. Τᾶν κρανιᾶν Dorico quidem more dici potuit; ſed a κρηνὶς & κρηνιὰς Dorice flecti quoque debuerunt κρανίδων & κρανιάδων. quorum prius qui hic cum viro docto poneret, certam ille legem violaret: ut ſuus ſyllabae modulus conſtaret, Κρανιάδων poſuit Poëta. Ἐς νύμφας ᾤχετ' ἐφυδριάδας eſt *Alexandri* Aetoli apud *Parthen.* π. Ἐ. Π. c. XIV, v. 22. A fontis cuſtodibus raptus *Cui non dictus Hylas puer?* de Hyla ſcripſerat *Zenobius* probabiliter Cent. VI, Prov. 21. ἡρπάγη ὑπὸ τῶν Κρηνίδων διὰ κάλλος, non, quod vulgatur, παρὰ τῶν Νηρηΐδων. Bacchi nutrices (*Apollod.* p. 139.) *Nyſiades nymphae* ſunt in *Ovidii* Faſt. III, 769. Apud Sybaritas vel Thurios Νυμφῶν ἄντρον τῶν Λουσιάδων memorantur apud *Athen.* XII, p. 519. C. quo cum loco ſi conferatur *Aelianus* de N. A. X, c. 38. emaculari poterunt Scholia in *Theocr.* Eid. VII, 78. In Epigrammatis Ὑδριάδες memorantur & Μεθυδριάδες. *Phrynichus* MS. penes Clariſſ. *D. Ruhnkenium*: Ἀντριάδες, νύμφαι, ὡς ἐν τοῖς νάμασι διατρίβουσαι Ναΐδες, καὶ ἐν τοῖς ὄρεσιν, Ὀρεσιάδες (l. Ὀρεστιάδες) καὶ Ἁμαδρυάδες, καὶ αἱ περὶ τὰς νομὰς τῶν τετραπόδων Ἐπιμηλίδες, ὅτι

Ὡς ποχα τὸν Λιβύαθε ποτὶ Χρόμιν ᾆσας ἐρίσδων,
Αἶγά τέ τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρὶς ἀμέλξαι,
Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας·
Καὶ βαθὺ κισσύβιον, κεκλυσμένον ἁδέι κηρῷ,
Ἀμφῶες, νεοτευχὲς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον·
Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσὸς,
Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος· ἁ δὲ κατ' αὐτὸν

Καρ-

Μῆλα ἅπαντα τὰ πτερόποδα καλοῦσιν οἱ ἀρχαῖοι.

vſ. 24. Ὡς ποκα] Ὡς ὅκα legitur in una Edit. Flor. alterum ſincerum eſt: αἰ δέ κ' ἀείσῃς, —— Ὡς ποκα —— ᾆσας. ut Eid. VII, 78, Ἀσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο.

vſ. 26. Ποταμέλξεται] *Praeterea mulgebitur in duas mulctras.* Alibi forte nusquam obvium, compoſitum Προσαμέλξεται Scholiaſtes recte interpretatur ἀμελχθήσεται. Apud Atticos quidem frequentius, ſed & apud quosvis Scriptores futura media quorumdam verborum pro paſſivis adhibentur: *Herodotus*, *Thucydides*, *Xenophon* affatim dabunt exemplorum; *Xenophon* prae ceteris, cui ex Cod. MS. συλλήψεται pro συλληφθήσεται reſtitui poterit in Κ. Ἀ. VII, p. 234, 30. vid. *Jo. Pierſon.* ad *Moeridis Attic.* p. 367. & *Ti. Hemſterhuſius* in *Thom. Mag.* p. 852, 3. qui πέψομαι ἰδὼν hinc explicuit in *Theocriti* Eid. XXVIII, 6. —— Ceterum, quod & ab aliis monitum, Ἃ, δύ' ἔχοισ' ἐρίφως, ποταμέλξεται ἐς δύο πέλλας· interprete *Virgilio*, *Bis venit ad mulctram, binos alit ubere foetus*, Ecl. III, 30.

vſ. 27. Καὶ βαθὺ κισσύβιον] Ruſticum (τὸ γεωργικὸν κισσύβιον dixit *Philo* Iudaeus p. 1116. B.) vel paſtorale poculum, ex hederae ligno confectum, *Homerum* ſequuti Κισσύβιον dixerunt: loca veterum collegit *Athen.* XI, p. 476. F. 477. A —— E. Horum nonnulla dedit *Macrobius* Saturn. V, c. XXI. iisdem dum utitur *Euſtath.* in *Hom.* Od. I, p. 358, 359. Timothei locum adiecit ex Cyclope δέπας κίσσινον memorantis; ſed & hunc invenit apud *Athen.* p. 465. C. Polyphemi Κισσύβιον *Euripides* Σκύφος κισσοῦ interpretatur in Cycl. v. 389. In hujus Alceſt. v. 755, Hercules, Ποτῆρα δ' ἐν χείρεσσι κίσσινον λαβὼν, Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ. Vulgo poculum illud erat

Quale, Chromin cantu superans, sub rupe canebas;
Tale velim mihi carmen: & haec tibi praemia sunto.
Capra, gemellorum mater; cui copia lactis
Sufficiat binis hoedis, mulctrisque duabus.
Tum geminis crater ansis, circum undique cera
Oblitus: ast sculptura recens, in margine summo
Cernis helichrysi foliis ederas innecti.

Ca-

rat μόνωτον· Theocriteum vero fuisse dicitur duabus ansis instructum, Ἀμφῶες· hanc vocem vitiatam in Etymologico M. legi monitum fuit in Epist. ad *Matth. Röverum* p. XXV. —— Suum νεοτευχὲς explanat per ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον, *scalptoris adbuc manum redolens*, sive *coelum*: non enim *tornum* hic, sed *coelum* locum habuisse *Salmasius* evicit in *Solin.* p. 1044. B.

vs. 29. Τῷ περὶ μὲν χείλη] Quod in Iuntae legitur Ed. Flor. Τῷ ποτὶ μὲν χ. inventum etiam in Codd. Vaticano & Barocc. vitiosum est. Commoda compararunt *Virgilii pocula Fagina* ex Ecl. III, 38, *Lenta quibus torno facili superaddita vitis Diffusos bedera vestit pallente corymbos.* *Nonni*, exprimentis Theocritea, locum *Casaubonus* jam dederat, p. 243. a.

vs. 30. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος] Sic scribatur, an κεκονιμένος, nihil interest: κεκονιμένος enotatum ex duobus Florent. Codd. ex Vaticano & Laud. In his saepe variant Codices: hinc dederat *Thomas M.* καὶ Κεκονισμένος καὶ κεκονιμένος· non, quod vulgatur Κεκονιαμένος. vid. *P. Wesseling.* Obs. II. c. 23. *Arnaldi* Lect. Gr. p. 147. *T. Hemst.* in *Lucian.* p. 158. Ubi leguntur ista *Theocriti* apud *Etymologum* in Ἑλίχρυσος, pro genuino, κεκολλημένος est in MS. Leid. Poëtarum veterum loca, in quibus ἑλιχρύσου fit mentio, dedit *Athen.* XV, p. 681. A. —— Hunc locum tractans *Salmasius* in *Solinum* p. 1229. A. Κονίειν vel Κονίζειν, & κονιᾷν vel κανιᾷν, diversa confudit. Vera est observatio *Eustathii* in *Hom.* Il. Γ. p. 289, 38. (& in Il. Ρ. p. 1153, 13.) Ὅμηρος μὲν Κονίην λέγει τὴν ἁπλῶς κόνιν· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὴν τίτανον. ἐξ ἧς καὶ ἐλαιοκονία σύγκειται. καὶ ῥῆμα γίνεται —— κονιῶ κονιάσω· ἐξ οὗ καὶ τοῖχος κεκονιαμένος. Κονίζειν est *pulverem adspergere*; Κονιᾷν *calce illinere*: de templo Neptuni,

Καρπῷ ἕλιξ εἱλεῖται ἀγαλλομένα κροκόεντι.
Ἔντοσθεν δὲ γυνά, τὶ θεῶν δαίδαλμα, τέτυκται,
Ἀσκητὰ πέπλῳ τε καὶ ἄμπυκι· πὰρ δέ οἱ ἄνδρες
Καλὸν ἐθειράζοντες ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος
Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς.
Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται ἄνδρα γελεῦσα,
Ἄλλοκα δ' αὖ ποτὶ τὸν ῥιπτεῖ νόον. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος
Δηθὰ κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
Τοῖς δὲ μέτα γριπεύς τε γέρων, πέτρα τε τέτυκται

Λε-

tuni, cujus parietes erant interiores calce dealbati, κεκονίαται τὰ ἐντὸς, inquit *Pausanias* X, p. 892, 1. Τοῖχοι κεκονισμένοι *parietes* essent *pulvere consperſi*. Sed amplificatam verbi vim quomodocunque *adſpergendi* voces adiectae determinant: hoc in loco Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονισμένος est *bedera auri pigmento* velut *adſperſo exornata*.

vſ. 32. Τὶ θεῶν δαίδαλμα] Positum pro θεῖόν τι δαίδαλμα· *Virgilio caelatum divini opus Alcimedontis*: formam ſcribendi Theocriteam *D. Heinſius* illuſtravit p. 297. a. Cum primis Edd. Mediolanenſi, Aldina, Florentina, concinit hic plerorumque Codd. lectio, γυνά τις, θεῶν δαίδαλμα. *R. ſine dubio*, inquit, τις *praeſtat, quod & revocavi.* Quod Codex dat Florent. quodque in Scholiis memoratur, τὶ, a me quoque tanquam altero multo ſuavius probatur: Schol. γράφεται καὶ τὶ, τὸ δὲ τὶ ἀντὶ τοῦ θεὸς τὸ δαίδαλμα. *Caſaubonus* p. 239. b. *In Scholiis*, inquit, *manuſcriptis videtur Amerias auctor dici ejus lectionis* (τὶ) *quae hodie obtinet.* Iſta certe ſcribi nuper non debuerant: „ Legi poſſit & τὸ pro τι. Sed „ eodem redit. " decepit virum Doctum *Heinſius* p. 297. a. quem litera in Scholiis vitiata feſellerat.

vſ. 34. Ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλος] Haec & vicina cenſuit excuſanda *D'Orvillius* in Miſcell. Obſ. I, p. 21. modeſtus cenſor *Caſaubonus* ad proxima, Ἄλλοκα μὲν τῆνον ποτιδέρκεται, & ſeqq. „ quae, „ inquit, tam felix ſculptoris pictorisve manus, quae „ penicillo vel coelo iſtum „ oculorum animique motum exprimere valeat "? Libro ſuo ſequentia adſcripſerat *T. Hemſterhuſius*: „Haec „ pro

Capreolus croceos inter laſcivit odores.
Intus adeſt mulier, (facie par illa Deabus)
Reticulo peploque decens. ſtant crine decori
Hinc illinc juvenes; alternaque jurgia miſcent.
Verba audire putes. ſed enim nihil ipſa movetur;
Aſt, lepido riſu, nunc hunc, nunc adſpicit illum.
Stant moeſti; vanosque putes deflere labores.
Tum ſenior contra piſcator, & ardua rupes.

Ae-

„ pro minus caſtigatis & modum excedentibus reprehenduntur; has enim vivas actiones caelatura non capit: ut iuſtae accuſationi aliquatenus ſubſcribere non abnuero, ſic tamen exempla principum poëtarum, quibus nimis evagata Theocriti libertas excuſetur, minime deſunt. Ejus generis haud pauca ſtudioſe collegit Jo. Frid. Gronovius in Diatribe Stat. p. 22. &c. Servius ad Virgil. Aen. I, 487. VIII, 634." —— Formam Doricam ἰθειράσδοντες hic etiam vulgatae praeferrem.

vſ. 36. Ἄλλοκα μὲν —— Ἄλλοκα δ' αὖ] *Heinſio*, Ἀλλ' ὅκα μὲν ſcribenti, adſentiri non debebat novus Editor *Theocriti*: frequenter recurrunt apud *Homerum* Ἄλλοτε μὲν —— ἄλλοτε δ' αὖ, vel ἄλλοτε δ' αὖτε, in Il. Φ. 464, 466. Σ. 472, 159. Ε. 595. ſuum ſic Noſter adhibet Ἄλλοκα μὲν —— ἄλλοκα δὲ, in Eid. IV, 17, 19, 43. Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

vſ. 38. Κυλοιδιόωντες ἐτώσια μοχθίζοντι] Hoc quamvis recurrat in Eid. VII, 48. utrobique μοχθίσδοντι ſcripſiſſe ſuo more Poëta videtur. —— Scholiaſtae interpretatio, οἰδοῦντες τὰ κοῖλα τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς, monſtrat vel ſola, primam verbi ſcripturam κοιλοιδιᾶν· ſonum auribus ingratum uſus in κυλοιδιᾶν facile mutavit. Cum dediſſet κυλοιδιᾶν *Ariſtophanes* in Lyſ. v. 473. in Scholiis autem haec advocarentur *Theocriti*, qui nihil ex ipſis excerpſit *Theocriti* carminibus, *Suidas* in Lexico ſuo diverſis locis dederat Κοιλοιδιᾶν, & Κυλοιδιόων. egregia notavit Clar. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. Platon. p. 122.

vſ. 43.

Λεπράς, ἐφ' ᾇ σπεύδων μέγα δίκτυον ἐς βόλον ἕλκει
Ὁ πρέσβυς, κάμνοντι τὸ καρτερὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Φαίης κεν γυίων νιν ὅσον σθένος ἐλλοπιεύειν·
Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι κατ' αὐχένα πάντοθεν ἶνες,
Καὶ πολιῷ περ ἐόντι· τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.
Τυτθὸν δ' ὅσσον ἄπωθεν ἁλιτρύτοιο γέροντος
Πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά·
Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει
Ἥμενος· ἀμφὶ δέ μιν δύ' ἀλώπεκες· ἃ μὲν ἀν' ὄρχως
Φοιτῇ, σινομένα τὰν τρώξιμον· ἃ δ', ἐπὶ πήραν
Πάντα δόλον τεύχοισα, τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατί, πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

Αὐ-

vs. 43. Ὧδέ οἱ ᾠδήκαντι] Sic cum *D. Heinsio* & *Reiskio* restituere non dubitavi, pro Αἱ δὲ οἱ. cum ὧδε non tantum invenirem in Edd. Mediol. prima, Aldina, Florentina; sed & ex optimis enotatum Codd. Vaticanis, Florentinis, Britannicis. Mirum est, editorem *Theocriti* de lectionibus Codicum, quas ad manum habere debuerat, ne cogitasse quidem, ea scribentem, quae rectius omisisset. —— Illud ὧδε, pro vulgari οὕτως, apud quosvis Poëtas invenitur, in *Sophocleis* quinquaginta vicibus repetitum. —— Non aliter Scholiasta legit, qui quidem ista dederat: Οὕτως εἰσὶν ὠγκωμέναι κατὰ τὸν αὐχένα αὐτοῦ πάντοθεν αἱ ἶνες. Comparari commode potest, quod est in *Phrynichi* Appar. Sophist. MS. Φλεβοτονεῖσθαι, τὸ τείνειν (l. τείνεσθαι) τὰς φλέβας λέγοντά τι ἢ πράττοντα. —— Senis, cui sic venae, omni vi rete in mare proiiciendum attrahenti, tumebant, robur in iuvene quoque laudaretur, τὸ δὲ σθένος ἄξιον ἅβας.

vs. 49. Φοιτῇ] Sic, pro Φοιτᾷ, recte iam scriptum in Ed. Flor. Dorica sunt & in Theocriteis, Φοιτῇς· τολμῇς· ἱστρῇ· &c. —— In hoc v. ἐπὶ πήραν Πάντα δόλον τεύχοισα· exhibent Codices optimi, Edd. etiam Mediol. Ald. Flor. pro πήρᾳ. In nullo Codicum inventa lectio, δόλον κεύθοισα, memoratur in Scholiis. Dubium quidem non est, quin callida vulpes occulte dolum struens dici possit a Poëta δι-

Aeſtuat hic magno ſudore, madentia ponto
Lina trahens. omnis jam cano huic undique collo
Vena tumet. crudam laudes viridemque ſenectam.
Haud procul inde graves vitis diffuſa racemos.
Huic cuſtos puer. obrepit vulpecula bina.
Illa procax roſtro maturas ſublegit uvas.
Inſidias perae ſtruit haec; ſatagitque fugare,
Jejuno cuſtode, famem.

Se-

δόλον κεύθοισα· Sed quod additur, ἐπὶ πήραν, requirit omnino vulgatum Πάντα δόλον τεύχοισα.

vſ. 50. Οὐ πρὶν ἀνήσειν Φατὶ] *Negat*, vultu nempe, *ſe dimiſſuram.* Ἀνήσειν, quod in Ed. eſt Florent. in Codicibus etiam nonnullis, alteri lectioni, ἀνάσειν, per Edd. pleraſque vulgatae, praetuli. Sicilienſis Noſter ſcribebat τήρησιν· ποιησεῖς· πατησεῖς &c. —— Cum his aptiſſimum *Alciphronis* locum ex L. III. Ep. XXI. f. contulit *Toupius.*

vſ. 51. Πρὶν ἢ ἀκράτιστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.] Ex diverſis Codicum lectionibus καθίξῃ videbatur genuina. Καθίζειν in talibus loquendi formis notat *reddere*, *efficere*, τιθέναι· ut docuit *Caſaub.* In ἀκράτιστον Codices non variant; niſi quod in Florentino κράτιστον ſcribatur; in *Fulvii Vrſini* Codice dicatur repertum ἀνάριστον. Hoc, ſignificans *ientaculo privatum*, placuit *Iſ. Voſſio*, & *Jo. Toupio*, in Epiſtola ad *Theocriti* Syracuſias, (XV,) v. 147. corrigenti, —— πρὶν ἢ ἀνάριστον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ. eleganter iſtam conjecturam videri poſſet confirmaſſe, niſi ſyllabae * modulus voci ſic certe ſcriptae reluctaretur: verſus eſt ibi *Theocriti*: Ὥρα ὅμως κ' εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας. Hoc in verſu corrigens *Eobanum Heſſum P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII, primam docuit in ἄριστον, *ientaculum* vel *prandium* ſignificante, etiam apud *Homerum* produci: *Ariſtoph.* in Avib. 1601.

* V. Toup. Em. in Suid. T. 3. p. 147. ubi emendationem suam tuetur.

Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν,
Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων· μέλεται δέ οἱ οὔτε τι πήρης,
Οὔτε φυτῶν τοσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ.
Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος,
Αἰολικόν τι θάημα· τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι.
Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ Καλυδωνίῳ αἶγά τ' ἔδωκα

Ὦνον,

1607.
1601. καὶ διαματτώμεθα· Ἐπὶ τοῖσδε, τοὺς πρέσβεις τ' ἐπ' ἄριστον καλῶ. ita locus iste scribendus est: syllaba sic producta legitur & ἄριστον in ejusdem Eccles. v. 348. & in variis Comicorum locis apud *Suidam* in Ἀνάριστος. —— Mihi hac in parte non displicet inventum *Wartoni*, legentis —— πεινῆν ἢ 'νάριστον —— sed ultima ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ tentari sincera non debuerant: commode expressit *Anna Fabri*, *mettre à sec*, in *Callim.* h. Cereris v. 114. —— haec Latina iam dedit, praeter alia huc spectantia, *D. Heinsius*, *ad Silium Ital.* II, 471. —— *nec linquere certum est, Ni prius in sicco puerum deponat inanem.*

vs. 52. Ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν] *Longi*, haec imitantis, verba adscripserant libris suis *Is. Vossius* & *T. H.* dedit illa *L. Bos* Obs. Crit. p. 41. occasione loci *Herodotei* ex L. IV. c. 190. ubi Nomadum Africanorum οἰκήματα dicuntur esse σύμπηκτα, ἐξ ἀνθερίκων ἐνειρμένων περὶ σχοίνους. & puer Theocriti ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν Σχοίνῳ ἐφαρμόσδων. —— Hic viro Doctissimo Σχοίνου placebat, quia ἀνθέρικες iunceo filo iungebantur.

vs. 53. Οὔτε τι πήρης] Non aliter legit Schol. ut mirer de alia scriptione *Casaubonum* cogitasse. Optime haec Grammaticus antiquus interpretatur: μέλει αὐτῷ —— οὐδὲν οὔτε τῆς πήρας, οὔτε —— τῆς ἀμπέλου καὶ τοσοῦτον, —— καθ' ὅσον —— χαίρει ——, ἐπὶ τῷ πλέγματι. Adeo totus erat in plectenda decipula puerulus, ut non tantum vitem, cui custos erat adpositus, sed suum ipsius ientaculum negligeret.

vs. 55. Παντᾷ δ' ἀμφὶ δέπας] *Virgilii* versus Ecl. III, 45, saepe fuit cum Theocriteo comparatus: *Et molli circum est ansas amplexus acantho: Mollis & flexilis acanthus* ὑγρὸς ἄκανθος dicitur a *Theocrito*, ut huius generis alia quaevis a Graecis etiam ὑγρὰ dicuntur. ——. In vs. 56, ut scripti codices plerique, veteres dant Editiones Αἰπολικόν τι θάη-

Sedet ipse, cicadis
Asphodelo laqueos nectens juncoque palustri.
Nec jam pera illi mandataque vinea curae.
Dein cratera levis circum volat undique acanthus.
Munus ab Aetola Calydone, quod arte stupenda
Omnes in se oculos convertat, & usque moretur,
Capra

θάημα· in quibus Doricum θάημα mutari non debebat a *Dan. Heinsio* in vulgarem formam θέαμα. —— In Scholiis memoratum, Αἰολικόν τι θάημα, iure probarunt viri Docti: multa notavit *Jo. Alberti* ad *Hesych.* in Αἰολικὸν θέαμα· ubi recte Grammaticus, ἡ Καλυδὼν, inquit, Αἰολὶς ἐκαλεῖτο. mox autem Pastor Theocriti navicularium memorat Calydonium, a quo suum ille poculum, Αἰολικὸν θάημα, emerit aliquando, tantum artis admirandae *prodigium*, *ut Thyrsidis illud mentem stupefaceret*: —— τέρας κέ τυ θυμὸν ἀτύξαι. Τὺ, (id est σὲ,) θυμὸν dixit *Homeri*, *Hesiodi*, ceterorumque Poëtarum more, *Aeschyli* Pers. v. 161. Eumen. v. 88. Supplic. 284. *Eurip.* Hec. v. 738. Troad. v. 407. Rheso v. 79. *Aristoph.* Av. v. 497. Thesm. v. 491. *Alcaei* apud *Athen.* III. p. 85. F. &c. &c. hujus generis ex Latinis quaedam dedit *P. Burmann.* ad *Ovid.* Metam. IX, 770.

vs. 57. Τῷ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ] In duobus Flor. Codd. & in Vat. repertum, Doricum τῶ pro τῷ hic fuit repositum. Τῶ μὲν ἐγὼ πορθμεῖ —— αἶγα ἔδωκα ὦνον· ut *Homer.* in Il. Ψ, 746. Υἷος (id est υἷος, sive υἱοῦ,) δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος. sic saepe *Homerus* pretium vocat pro re emta solutum: *Hesych.* Ὦνος, —— τιμὴ ἡ καταβαλλομένη ἀντί τινος. hic expressa praepositio post emendi vendendi similisve virtutis verba saepius omittitur, ut in *Epicharmi* trochaico: Τῶν πόνων πωλοῦσιν ἡμῖν πάντα τἀγαθ' οἱ θεοί. tantillae rei ignoratio fecit, ut venustus interpolaretur locus *Xenophontis* K. Π. III. p. 41, 14. Cyrus illic ad Tigranen: ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, πόσα ἂν μοὶ χρήματα δοίης; —— τί δ', ὥστε τοὺς παῖδας; Καὶ τούτων, ἔφη, ὁπόσα ἂν δυναίμην. —— ὁπόσου ἂν πρίαιο ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν; —— ἐγὼ μὲν, ἔφη, —— κἂν τῆς ψυχῆς πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεύειν αὐτήν. —— In his vero *Theocriti* vix egemus supplementi.

Ὦνον, καὶ τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·
Οὐδ' ἔτι πω ποτὶ χεῖλος ἐμὸν θίγεν, ἀλλ' ἔτι κεῖται
Ἄχραντον, τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν,
Αἴκέν μοι τὺ φίλος τὸν ἐφίμερον ὕμνον ἀείσης.
Κοὔ τοι τι φθονέω· πόταγ' ὦ 'γαθέ. τὰν γὰρ ἀοιδὰν
Οὔτι πω εἰς Ἀΐδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς.

ΘΥΡΣΙΣ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας, καὶ Θύρσιδος ἁδ' ἁ φωνά.

Πᾷ

vſ. 58. Τυρόεντα μέγαν λευκοῖο γάλακτος·] Nusquam Τυρόεις *caſeum* ſignificat: ut mirer a *Toupio* laudari Scholiaſtae interpretationem, qua Τυρόεντα reddit τυρὸν, *caſeum*; inprimis cum, a *Dan. Heinſio* p. 299. a. iam prolata, *Sophronis* verba corrigat, memorantis ἄρτον τυρῶντα. *Heſychius* recte: Τυρόεντα, πλακοῦντα. Τυροῦντα, ſuo more *Sophron* ſcripſit τυρῶντα. Voce ἄρτον ſuppreſſa, Τυρόεντα *placentam appellabant, cui erat admixtus caſeus*, ut recte monuit *Caſaubonus* p. 240. b. *Placentam ex caſeo & lacte mixtis confectam*, Τυρόεντα dixit γάλακτος, more Graecis ſolemni. —— Nomina in όεις & in οῦς contracta omnia ſunt adiectiva: ut *placenta ex caſeo facta* Τυροῦς· Πυραμοῦς dicebatur, auctore *Heſychio*, εἶδος πλακοῦντος ἐκ πυρῶν πεφρυγμένων καὶ μέλιτι ἀναδεδευμένων. Ibidem, Σησαμοῦς, πέμμα ἐκ μέλιτος καὶ σησάμης. ex perdito Poëta Σησαμόεντ' ἄρτον ſervavit *Heſychius*. Placenta ex vino Οἰνοῦσα, ex melle confecta dicebatur Μελιτοῦττα.

vſ. 59. Οὐδ' ἔτι πω] Alteri, Οὐδέ τι πω, praetuli cum *H. Stephano* aliisque. *Necdum illis labra admovi, ſed condita ſervo*, *Virg.* Ecl. III, 43. —— In ſequenti vſ. 60, τῷ καὶ τὺ praeferunt aliquot Codices MSS. mihi placet lectio vulgata: τῷ κέν τυ μάλα πρόφρων ἀρεσαίμαν· *quo tibi dono lubentiſſimus gratificer.* In hunc ſenſum verbo ἀρέσκεσθαι aliquoties utitur *Homerus.*

vſ. 61. Τὸν ἐφίμερον ὕμνον] Nemo quidem dubitabit, quin *amabile carmen* ὕμνος dici poſ-

ſit

Capra & caſeolis mercabar ab hoſpite nauta.
Hactenus haud tetigit mea labra. ſed, ecce! repoſtum,
Thyrſi, tibi ſervo. tu carmen amabile redde.
Redde. nec invideo. tibi carminis arte ſecundus
Si dicar, ſatis eſt. at tu facunda reſolve
Ora; niſi hos Lethae cantus fortaſſe reſervas.

THYRSIS.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Thyrſidos haec vox eſt. hîc adſto Thyrſis ab Aetna.

Quae

ſit ἱφίμερος. *Theocritus* tamen ſcripſiſſe videtur τ᾽ ἐφ᾽ Ἱμέρᾳ ὕμνον· ut erudite coniecit *D. Heinſius*, qui coniecturam elegantiſſimam egregie communivit p. 300. Carmen bucolicum de infortunato Daphnidis amore prope Himeram primum cantatum ſic erit intelligendum. Totius Eidyllii argumento prorſus congruit iſta lectio.

vſ. 62. Κἤ τοι τὶ φθονέω.] Hoc in optimis legitur Codicibus: quod in Scholiis memoratur, Κἤπ τὸ κερτομέω, exhibet Ed. Florent. Mediolanenſis dat, κἤτοι τοι κερτομέω. κἤτοι & κἤπ κερτομέω repertum fuit in Codicibus Vaticanis. mihi nec a librariis, neque a ſciolis, ſed ab ipſo Poëta profectum videtur cum *Caſaubono*, Κἤπ τὸ κερτομέω· *nec ſane haec dico tui irridendi cauſa.* Viro docto placuit: Κἤτοι τὶ φθονέοις· *tu ne mihi invideas hoc carmen, quod a te peto recitari.*

vſ. 65. Θύρσιδος ὧδ᾽ ἁ φωνά.] Pro vitioſis ἀδία, vel ἄδε ἁ, ſic in decem Codicibus ſcriptum inveniri monuit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 4. probaverat id ipſum *D. Heinſius*, qui in his iure miratur antiqui moris ſimplicitatem: *Thyrſis Aetnaeus hic eſt, & haec eſt Thyrſidis cantilena.* Initio carminis Theognidei leguntur iſta: —— Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη Τοῦ Μεγαρέως· quae vitiata leguntur in *Stobaei* Floril. p. 499, 25. Hoc fuit initium τοῦ ἱεροῦ λόγου, Pythagorae attributi, teſte *Jamblicho* de Vita Pythag. p. 123. Ὅδε περὶ θεῶν Πυθαγόρας τοῦ Μνη-

 σάρχου

Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ', ὅκα Δάφνις ἐτάκετο, πᾶ ποκα, νύμφαι;
Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω;
Οὐ γὰρ δὴ ποταμοῖο μέγαν ῥόον εἴχετ' Ἀνάπω,
Οὐδ' Αἴτνας σκοπιὰν, οὐδ' Ἄκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο,
Τῆνον χὠκ δρυμοῖο λέων ἀνέκλαυσε θανόντα.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δέ τε ταῦροι,
Πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δὲ, Δάφνι,
Τίς τυ κατατρύχει; τίνος, ὦ 'γαθὲ, τόσον ἔρασαι;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.

Ἦν-

σπέρχω. *Hecataeus* Milesius sic historiam suam ordiebatur: Ἑκαταῖος Μιλήσιος ὧδε μυθεῖται. primus Comoediae primae versus fuisse dicitur: Ἀκούετε δὴ λεώς, Σουσαρίων τοδὶ λέγει.

vs. 66. Πᾶ ποκ' ἄρ' ἦθ'] Hoc in Edd. a me inventum Mediol. Ald. Flor. cum *Reiskio* recepi pro vulgato ἦσθ'. *eratis*, non *eras*, sententia poscebat. —— Saepius cum Graecis collati legendi sunt *Virgilii* ex Ecl. X, vs. 9-12. —— In vs. 68. sola dat Ed. Florent. ποταμῶ γε μέγαν ῥόον.

vs. 72. Ἀνέκλαυσε] Ob rationem non magni momenti excogitatum a Grammaticis, ὡς ἔκλαυσε legitur etiam in uno alterove Codice; cum in aliis simplex ἔκλαυσε reperiatur. Conf. *Virgil.* Ecl. V, 27.

vs. 75. Δαμάλαι καὶ πόρτιες] Δαμάλεις, ut scribitur in Codd. Vaticano & Barocc. non est Theocriteum; neque ab aliis observatur, ab *Ammonio*, & *Thoma* adnotatum inter voces δαμάλη & δάμαλις discrimen.

Quae loca vos, Nymphae, quum Daphnis amore periret,
An Pindi tenuere juga? an Penëia tempe?
Flumina non certe magni coluiſtis Anapi;
Aetnaeasve nives; aut ſacras Acidos undas.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Praereptum thoës, praereptum funere Daphnin
Ingemuere lupi. rugitibus alta ſonoris
Luſtra repleverunt moeſti, genus acre, leones.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Daphnidos ante pedes proſtrata armenta jacebant;
Et coelum moeſtis mugitibus incendebant.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Primus adeſt de monte ſacro Cyllenius ales.
Primus adeſt; &, cujus, ait, tabeſcis amore?
Fare, precor. quae, Daphni, tuas eſt flamma medullas?

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!

Ar-

men. ex *Ariſtophane* περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν haec etiam excerpta leguntur apud *Euſtath.* ad *Hom.* Od. I, p. 350, 7, Βοῶν —— Ταῦροι μὲν οἱ τέλειοι καὶ ἐνόρχαι· αἱ δὲ Θήλειαι Βόες μόνον. τὰ δὲ νέα Δαμάλαι, καὶ Δαμάλεις, καὶ Μόσχοι, καὶ Πόριες καὶ Πόρτιες, καὶ Πόρτακες.

vſ. 77. Ἦνθ' Ἑρμᾶς πράτιστος ἀπ' ὤρεος] Pro Ionica οὔρεος, Doricam formam, quam Wintertonus iam receperat, hic dabant duo Codices Florentini & Vatic. In Scholiis primus veniſſe dicitur Mercurius ἢ ὡς φίλος Δάφνιδος, ἢ ὡς ἐραστής. Ubi *Diodorus* Sicilienſem Daphnin Mercurii fuiſſe filium tradit, L. IV, c. 84, p. 327. *Nil mirum ergo*, ſcribit *Weſſelingius*, *ſi Mercurius Daphnin amoris ignibus miſere contabeſcentem primus conſolatum adeat in Theocriti Eid.* 1, 77, *quippe pater.* Sed patri minus convenit illud: τίνος, ὦ 'γαθὲ, πόσον ἔρασαι. Primo loco ponitur, ut inter paſtorales Deos primus dignitate.

 vſ. 80.

Ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμένες· ᾡπόλοι ἦνθον.
Πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος,
Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τυ κώρα,
Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται,

(Ἄρχετε βουκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.)
Ζατοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμάχανος ἐσσί.

Βώ-

vſ. 80. Ἦνθον τοὶ βῶτ.] *Virgil.* Ecl. X, 19, *Venit & upilio; tardi venere bubulci.* v. 21, *Omnes, unde amor iſte, rogant, tibi?* Πάντες ἀνηρώτευν τί πάθοι κακόν. v. 21, —— *venit Apollo; Galle, quid inſanis, inquit,* ἦνθ' ὁ Πρίηπος, Κἤφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; v. 22, —— *tua cura, Lycoris Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.* —— ἁ δέ τυ κώρα Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖτ.). In poſtremis ſeceſſit a duce ſuo *Virgilius*, qui in Gallum ſuum de Daphnide dicta tranſtulit. In Theocriteis Πρίηπος ſervandum cenſui, quia in ſua ſic Dialecto cum Ionibus ſcripſiſſe videbatur *Theocritus.*

vſ. 85. Ζατοῖσ'· ἆ δύσερώς τις ἄγαν] Florentini Codices, Vaticani, & Britannici dant Ζατεῦσα· Ζατοῖσα· Ζατεῦσ' ἆ· & Ζατοῖσ' ἆ· reperiuntur & iſtae lectiones in Edd. vetuſtis. Ζητοῦσα, *quaerens*, quia ne Dorice quidem ζατεῦσα, ſed ζατοῖσα (ζατεῖ legitur in Eid. XXI, 149.) ſcriberetur, ut in Theocriteis ſcribuntur λιποῖσα, μολοῖσα, λαβοῖσα &c. hic quoque vulgatum fuit Ζατοῖσ'· ἆ —— *Danieli Heinſio*, qui in hac parte carminis eleganter & docte explananda ſuae artis ſpecimen dedit, *quaerendi* hic notio minus convenire videbatur: *quomodo*, inquit, *ea quam offenderat Daphnis diceretur* ζητεῖν τὸν Δάφνιν, *cum potius eum fugere debebat.* Doricum itaque verbum hic placuit *Heinſio*, legenti, Ζατῶσ'· ἆ δύσερως —— *dicens.* Verbum Ζατῶται, *ſuſpicari*, *dicere*, dum aliunde nobis quam ex *Heſychio* innotuerit; probarem potius *Hemſterhuſii* conjecturam legentis, Ζαλοῖσ'· ἆ —— ut amatorem habere ſuſpectum diceretur puella aemulatione capta. Sed, poſtquam fidem datam fregerat Daphnis, in locis ſolitariis vagantem quaerere po-

tuit

Armentarius omnis adeſt. caprarius omnis.
Omnis & upilio. qua tandem peſte laboras,
Daphni? rogant. praeſens hortis tutela, Priapus
Venit; & increpuit veſanum voce dolorem.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Ipſa Puella, tui quae prima furoris origo,
Jam

tuit Echenaïs, ut indignabunda Daphnidi inconſtantiam & vulgivagam Venerem hac oratione exprobraret. De Daphnide & huic amata Echenaïde nympha ex *Timaeo* narrata a *Parthenio* π. Ἐ. Π. c. XXIX, atque illinc etiam probabiliter a *Diodoro Siculo* L. IV, c. 84, attigit *D. Heinſius* initio cap. IV Lect. Theocr. Pactum cum Echenaïde Daphnis inierat, futurum, ut, ſi alio transferret amorem ſuum, oculis privaretur. Vino madidus tentanti Regiae cuidam puellae Daphnis morem geſſit. Facti mox poenitentia ductus evitavit, nec mirum, Echenaïdis ſuae conſpectum, a qua per montes & ſylvas quaeſitus tandemque inventus ea debuit audire, quae ſpretus amor indignanti puellae ſuggeſſit. Commode itaque me iudice ſcribi potuit a Theocrito: ἁ δέ τυ κώρα Πάσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται, Ζατεῦσ'· ἆ — id eſt, ἁ δὲ κόρη — φορεῖται — σὲ ζητοῦσα· *per ſylvas vagatur te quaerens*, atque adeo dicens, ἆ δύσερώς τις.

Ibid. Ἆ δύσερώς τις ἄγαν] Quae ſequuntur puellae verba pleraque ſic egregie *D. Heinſius* expreſſit oratione ſoluta p. 304. b. „ Certe, „ Daphni, in amoribus levis nimiumque deſultorius „ es. Hactenus quidem Bubulcus ab omnibus diceris: „ nunc vero Caprariorum mores & inconſtantem „ libidinem plane induiſti. Illis enim, quotiescunque „ ſuas capras iniri vident, dolent continuo & „ liquore turpi ſuffunduntur oculi, quod non ipſi „ hirci ſint. Tibi vero, quotiescunque puellam e trivio „ ridere vides, oculi liqueſcunt, quod non cum ea „ choreas ducas." Horum ſingula ante iam explanaverat p. 303. —— Illud ἆ, σχετλιαστικὸν ἐπιφώνημα, adhibetur & a *Theocrito* in epigr. VI, Ἆ δείλαιε τὸ

Βώτας μὰν ἐλέγευ· νῦν δ' αἰπόλῳ ἀνδρὶ ἔοικας,
Ὡιπόλος, ὄκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δ', ἐπεί κ' ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι,
Τάκεαι ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ μετὰ ταῖσι χορεύεις.
Τὼς δ' οὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ βωκόλος, ἀλλὰ τὸν αὐτῶ
Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ἦνθέ γε μὰν ἁδεῖα καὶ ἁ Κύπρις γελάοισα,
Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,

Κη-

τὸ Θύρσι. & in Tragoedia & Comoedia frequenter recurrit. Latinis etiam Grammaticis quibusdam pro *ab!* nonnunquam scribendum videtur *A.* —— Quia μάχλος legitur in Eid. II, 95, hic scribere non dubitavi ἀμάχανος, pro ἀμήχανος. Amator inconstans & infidelis hic ab irata Echenaïde dicitur Δύσερως, cuius autem inconstantia nullo modo mutari potest Ἀμάχανος. Ad Δύσερως conf. *T. H.* in *Lucian.* p. 138, 42.

vs. 86. Βώτας μὰν ἐλέγευ] Sic ista leguntur in Edd. optimis scripta: vetustissimae dant cum plerisque Codd. Βῶτας μὲν ἐλέγου· quod revocare non debebat *R.* cum μὲν versum vitiet, & μὰν sit Theocriteum. Ubi paulo superius v. 80 memorantur βῶται· infra 113 legitur βώταν· hic scribi non debebat Βῶτας. sensum commode *Heinsius* expressit p. 304.

vs. 90. Οἷα γελεῦντι] Triplex erat in Codd. duplex in vetustis Edd. lectio, γελᾶντι· γελῶντι· γελεῦντι· hanc, repertam in Codd. Vatic. & Barocc. ceteris praetuli, saepius in optimis *Theocriti* Codd. servatam. Ne sperno quidem, quod in sequenti vs. 91, duo tresve Codd. exhibent μετὰ τῇσι χορεύεις. Ex opposito βατεῦνται non obscurum est, quo voluerit sensu χορεύειν hic intellectum.

vs. 92.

Jam deplorato festina adcurrit Amanti.
Non illam fontes, non illam sylva retardat.
Mox ita: mentis inops! audibas vallibus istis,
Daphni, boum tutela. suam caprarius hirco
Invideat Venerem! tene invidisse decebat;
Florea si quando tenerae per prata puellae
Lusimus, innocuis & solvimus ora cachinnis;
Quod non virgineis admittebare choreis?
Ille nihil contra: sed dirum vulnus alebat
Perditus, & rabidos aegro sub corde furores.

Incipite, ô! mecum sylvestria carmina, Musae!
Venit &, occultum ridens, Cytherëia mater,
Occultum ridens, flagrante cor aestuat ira.

Qua-

vs. 92. τὼς δ' ὐδὲν ποτελέξαθ' ὁ β.] Hoc recte restitutum fuit pro ποτιλέξατο. Praebent illud Edd. Mediol. Ald. Flor. & Codicum optimi. Recte *Schol.* interpretatur: πρὸς τούτους δὲ οὐδὲν ἐφθέγξατο, vel ἀπεκρίνατο, ὁ Δάφνις. conf. infra v. 100. —— Proxima, ἀλλὰ τὸν αὐτᾶ Ἄνυε πικρὸν ἔρωτα, καὶ ἐς τέλος ἄνυε μοίρας· significant; *sed suum tolerabat amorem acerbum*, *atque* in illo fortiter ferendo *vitam ad finem usque transigebat.*

vs. 95. Ἠνθέ γε μὰν ἁδεῖα] Nihil hic iuvant aut Codices aut Edd. aut lectio Scholiastae ἁ δῖα. Ingeniosa, paulo tamen audacior, prostat in Observ. *Koppiersii* coniectura p. 74, qua legit: Ἠνθέ γε μὰν ποτί νιν χ' ἁ δῖα Κύπρις γελάοισα. Commode cum viro Eruditissimo *D. R.* scribi poterit: —— ἅδισα —— γελάοισα.

vs. 96. Λάθρη] Sic scripsit *Theocritus* pro forma vulgari Λάθρα; ut solent Ionice scribentes: Λαθρη Καμβύσεω & similia leguntur apud *Herodotum.* In uno Codicum Florent. hic lectum Λάθρια poni etiam a Poëta potuit. —— Hoc in versu leve vitium Ed. Aldinae virum Doctum impulit, ut vocem non Graecam in ipsum contextum inferret, βάρην. Attica quidem sunt αὔξη· ἄνθη· βλάστη· sed βάρη prorsus est inauditum.

Κῆπε, τὺ θὴν τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν·
Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Τὰν δ' ἄρα χ' ὢ Δάφνις ποταμείβετο, Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν.

Δά-

Illi quia vix Graecum videbatur βαρὺν θυμὸν ἀνέχειν, nuperus Editor legi posse putabat ἄρα pro ἀνά. Ἀνέχειν significat *in altum attollere*, & *elatum ostentare*, ac *prae se ferre*. *Subridens Venus vultu iram animi praeferente* dicitur eleganter Λάθρη μὲν γελάοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα.

vs. 98. Ἆρ' οὐκ αὐτὸς] Suspicor hic scribendum Ἦ ῥ' οὐκ αὐτὸς, quod, ex quatuor enotatum Codd. Vaticano, Florent. Barocc. Harlei. in interrogationibus a *Theocrito* potius adhibetur, quam ἆρα, σύνδεσμος etiam ἐπιρρηματικός. ἦ ῥα sic invenientur in Eid. II, 6, 20. 158. III, 7, 8, 15. IV, 1, 53. 58. &c. —— Verba λυγιξεῖν & ἐλυγίχθης perperam in his Theocriteis scribuntur apud Schol. *Aristophanis* ad Vesp. v. 1478.

vs. 100. Ποταμείβετο] In hac forma, pro ποταμείψατο reposita, conspirabant sex optimi Codices cum prima Ed. Mediolan. Ald. Florentina. —— In vs. sequente 101 gratiam viro Docto facimus coniecturae. —— Illic ἐπαχθὴς est in duobus Codd. Vatic. & Florent. & sane dici potuit Venus θνατοῖσιν ἐπαχθής· sed ubi paulo ante dicta fuit βαρεῖα, hic dici debuit θνατοῖσιν ἀπεχθὴς, ut infra Daphnin dixit, v. 141, ὦ νύμφαισιν ἀπεχθῆ. Saepius ista duo permutantur a librariis: vid. *Io. Piersoni* Verisim. p. 67, 68.

vs. 102. Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν] Ex Edit. *D. Heinsii* haec expressa sunt, nisi quod voces πάνθ' ἅλιον interiecta distinctione a se invicem seiunxerim. Primum sic ista Mediolani vulgavit *Demetrius Chalcondylas*: Ἤδη γὰρ φράσδῃ, πάνθ' ἅλιος ἄμμι δεδύκῃ Δάφνις. κ' εἶνα'. —— Similiter *Aldus*, nisi quod habeat δεδύκῃ: in *Iuntae* Florent. legitur Ed. ἤδη γὰρ φράσδη πάνθ' ἅλιον ἄμμι δε-

Qualis at, ecce! jaces; quantum mutatus ab illo
Daphnide, qui nostros arcus in bella lacessis;
Teque parem mihi fers, Divos hominesque domanti!

Incipite, ô! mecum sylvestria carmina, Musae!
Dixerat. ille refert: saevissima, Cypri, Dearum!
Cypri nocens! hominum pestis teterrima, Cypri!
Nil agis. occiderit nobis sol omnis: Amorem

Da-

δεδύκειν Δάφνις. κὴν ἀΐδα κ. τ. ἑ. ἄλγος ἔρωτι. Eaedem lectiones leguntur in Codd. MSS. in sex minimum ἅλιος· in diversis δεδύκη· δεδύκειν· δεδύκει & δεδύκειν. In duobus Florent. in Edit. quoque Flor. legitur ἔρωτι· quod probandum censebat *H. Stephanus*. —— Ἅλιον ἄμμι δεδύκειν scribendum primus monuit *Casaubonus* p. 244. —— *D. Heinsius*, dubitans p. 305. utrum φράσδεις scribendum sit, an φράσδη, *quod ad Venerem referretur.* ,, Alias, inquit ,, mens esset: Ἤδη φράσδει ,, πάντα, ἅλιον ἡμῖν δεδύκειν· ,, *Iam omnia indicant, nos* ,, *periisse, de nobis actum es-* ,, *se.* —— In sequenti ver- ,, su —— Daphnis —— ni- ,, hil aliud significat, quam ,, se futurum triste exem- ,, plum reliquis amatoribus —— *Scholiastae* sequutus interpretationem, *Io. Toupius* Animadv. in Scholia Theocritea T. I. p. 209. ita locum scribendum censet: Ἤδη γὰρ φράσδεις πάνθ᾽ ἅλιος ἄμμι. δεδύκει Δάφνις. atque istis Daphnin tangere *Veneris cum Marte commercium, cujus sol index fuerat*: in sua Editione non aliter *Wintertonus* ista vulgaverat, his Latinis adiectis: *Jam enim indicat omnia Sol nobis. Occidit Daphnis.* *Reiskius* hoc modo verba disposuit :· (Ἤδη γὰρ φράσδεις πάνθ᾽·) ἅλιος ἄμμι δεδύκει. Δάφνις κ᾽ εἶν. —— sic illa interpretatus: *Sol nobis occidit* (hoc est, —— *fatum mihi supremum imminet.*) *Id enim loquuntur omnia.* Commoda saltem profert *Eustathii* loca, solem occidentem in his de vitae termino accipientis. In hanc ferme sententiam, aptam loci huius paraphrasin nuper dedit Doctiss. iuvenis *P. H. Koppiers* in Observ. Philol. p. 75, corrigendum arbitratus Δάφνιδι. —— Vir summus *T. H.* in margine libri sui in v. 103 pro ἴσσει correxit εἴσει, *sciet, sentiet*, atque illud ad sensum referri monuit, adnotato *Apollon. Rhodii* L. II, versu 153. ——

Va-

Δάφνις κ' εἰν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Οὐ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος, ἕρπε ποτ' Ἴδαν,
Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν· τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος,
Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὡραῖος χ' Ὤδωνις, ἐπεὶ καὶ μᾶλα νομεύει,

Καὶ

Variae lectiones & diverſa interpretamenta loci difficultatem demonſtrant, ex quo fortaſſe verſus unus & alter iam olim intercidit: illud enim γὰρ, in v. 102, nihil habet quo referatur; &, ſi vel iſta, ἄλιον ἄμμι δεδύκειν, cum *Euſtathio* & plerisque ſunt interpretibus accipienda, cum his minus apte cohaeret verſus ſequens; neque adeo liquet quid ſibi velint iſta: Δάφνις κεὶν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. —— Intermedia ſi ſic a reliquis ſepararentur, Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθὴς, (Ἤδη γὰρ φράσδῃ πάνθ' ἅλιον ἄμμι δεδύκειν·) Δάφνις κεὶν ἀΐδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος· hic forte ſenſus verbis poſſet contribui: *Odioſa Venus, Venus inimica mortalibus, (omnia enim iam indicant, ſolem nobis occidere) Daphnis etiam apud inferos, amoris infortunati triſte erit documentum.* Cum medio horum verſuum comparari poterit, qui legitur in hoc carmine 130, Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ᾅδαν ἕλκομαι ἤδη.

vſ. 105. Οὖ λέγεται τὰν Κύπριν ὁ βωκόλος,] More ſuo *Theocritus*, pro Οὖ, ſcripſerat hic etiam Ὦ, *ubi.* —— *Ubi dicitur Paſtor Venerem.* Cui ſaltem iſta non erant *Virgilii* & *Horatii* ignota, *Novimus & qui te. Inachiam ter nocte potes.* mirum eſt hic venuſtum euphemiſmum obliteratum voluiſſe, & repoſitum, quod ne Graecum quidem eſſet. Venuſtatem dicti monſtravit *Toupius*: vid. ſimillimum *Gregorii Nazianz.* in Diatribe in *Eurip.* perd. Trag. p. 204. *Alciphron* L. III. Ep. XXVII, αὐτοῦ που κατὰ τῶν αἰθείων καὶ τοῦ φυλλάδος, αἰδοῦ-

Daphnis, apud Manes, diris cruciatibus uram.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Ida cupreſſifero qua vertice nubila pulſat,
Conſcia, Cypri, tuis, i, furtis antra reviſe!
Paſtor ubi Venerem. nemorum ſcrutare latebras;
Anchiſen aliquo poteris deprendere ſaltu:
Qua teneros circum fragranti fronde cyperos
Multa ſuſurrat apis: qua flumina quercus inumbrat.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Et formoſus Adonis; oves ſeu paſcit in herba;
Seu

δῦμαι εἰπεῖν, ὦ φιλτάτη, τί παθεῖν ἐπηνάγκασι. *Syneſius* Calv. Encom. p. 85. D. Οὐδεὶς κομήτης ὅςις ὐ. τὸ δὲ ἀκροπλαδίπον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τῦ τετραμέτρη συνάρμοσον. ὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. ſupplevit verſum *Suidas*, in v. Κομῆται. & in v. Ψηνίζω· Οὐδεὶς κομήτης ὅςις ὐ ψηνίζεται. Iſtiusmodi ἀποσιωπήσεων in *Luciani* ſcriptis permulta dantur exempla.

vſ. 106. Τηνεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος] Neutro genere κύπειρον hic dant duo Codices, Vatic. & Flor. ut *Homerus* in Il. Φ, 351. & in Od. Δ, 603. Infra tamen *Theocr.* Eid. XIII, 35. βύτομον ὀξὺ, βαθύν τ' ἐτάμοντο κύπειρον. & in Eid. V, 45. τυτεὶ δρύες, ὧδε κύπειρος. ubi in duobus Florentinis & Vatic. ſcriptum κύπειρον. Sed qui illic ſequitur verſus in Eid. V, 46, Ὧδε καλὸν βομβεῦντι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι· illinc ad noſtrum forte fuit non a Poëtae ipſius manu hic adiectus.

vſ. 109. Ὡραῖος χ' Ὤδωνις] *Virgilii* verſus 18 ex Ecl. X, *Et formoſus oves ad flumina pavit Adonis*, *Toupio* non obverſabatur, cum corrigere hic tentaret in Epiſt. ad *Theocriti* Syracuſias T. II, p. 339, Ὤρειος χ' Ὤδωνις· in hunc ſenſum, *Tu* —— *de bubulco triumphes agis. Sed Anchiſes bubulcus; ſed Adonis paſtor; & uterque montes colebant.* conf. *Theocr.* Eid. XX, 35. Nulla etiam auctoritate Ὤρειος communiri potuit. *Reiskii* tentamina hic etiam aliena ſunt. Fateor tamen in hoc verſu aliquid Theocriteum deſiderari.

vſ. 110.

Καὶ πλῶκας βάλλει, καὶ θηεία τἄλλα διώκει.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Αὖπις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα,
Καὶ λέγε, τὸν βώταν νικῶ Δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ λύκοι, ὦ θῶες, ὦ ἀν' ὤρεα φωλάδες ἄρκτοι,
Χαίρεθ'· ὁ βωκόλος ὔμμιν ἐγὼ Δάφνις οὐκ ἔτ' ἀν' ὕλαν,

Οὐκ

vſ. 110. Θηεία τἄλλα] Θηεία πάντα, quam lectionem *Schol.* memorat, praebent tres Codices Anglicani, Vaticanus etiam, & alter Romanus Cardin. Ottoboni, a me repertam in Edd. Mediolan. Veneta, & Florentina. —— Secundum Grammaticos Dorico more hic πλώκας ſcribendum monuit *Caſaubon.* p. 244. b.

vſ. 112. Αὖπις ὅπως στασῇ Διομήδεος ἆσσον ἰοῖσα] Hic iterum vocem non Graecam excogitavit vir Doctiſſ. quam ſincerae αὖτις ſupponeret. Graecis ſignificatur: *Fac ut iterum conſiſtas cum Diomede congreſſa*; ſive, *iterum congredere cum Diomede.* Infelicem cum Diomede congreſſum Sicilienſis Daphnis acerbe Veneri exprobrat, narratum *Homero* in Il. Ε 336. & ſeqq. ubi Dea minime bellatrix, a Tydide vulnerata, tandem e praelio in coelum ſuum coacta fuit ſecedere. —— Pro στάσῃ, ſcripſi Dorico more στασῇ. Vera quidem obſervatio *Schol.* qua Dorienſes modos ſubiunctivos non aliter efferre dicuntur ac vulgo Graeci ſolent; ſed στασῇ, *conſiſtes*, hoc in loco eſt futurum indicat. med. qualia futura tempora cum ὅπως in iſtiusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Graecis iungi ſolent. *Aeſchylus* Prom. v. 68, ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ. In *Euripidis* Cyclope vſ. 591, ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ· *praeſta te virum. Xenophon.* Κ. Ἀ. l. p. 154, 32, ὅπως —— ἔσεσθε ἄνδρες. *Polyochus Athenaei* VII. 313. ὅπως σε πείσει μηδὲ εἷς· *ne ſinas hoc tibi perſuaderi: Caſaubon.* p. 546, 30. *Eubulus* ibid. XV, p. 668. D. νῦν ὅπως τὴν νύχθ' ὅλην Ἐν τῇ δεκάτῃ τοῦ παιδίου χορεύσετε. nemo frequentius hac uſus eſt forma ſcriben-

Seu lepori calamos, & apro venabula vibrat.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Quin age, Martis opus, furialia bella capeſſe;
Tydidenque laceſſe, meis tumefacta tropaeis!

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Vos, urſi, triſtesque lupi, thoësque, valete!
Non jam vobiscum per inhoſpita ſaxa vagabor;

Aut

bendi, quam *Ariſtophanes*; in cuius illa reperietur Pluto v. 326. Nub. v. 1466. Ran. v. 8. 381, (ſi ſcribatur: χ' ὤπως ἀρεῖς) 640. 936. Equit. 222. 757. Acharn. v. 253. 954. Veſp. v. 288. Pace v. 76. 1017. 1330. Av. v. 131. 1334. Eccleſ. v. 149. 949. Thesm. v. 274. 1216. horum locorum poſtremus ſic commode me iudice corrigi poterit, ſi legatur: —— σὺ δ' ὅπως ἀνδρικῶς, Ὅταν λυθῇς τάχιστα, φεύξῃ καὶ τενές. *tu fac ut, quam primum vinculis fueris ſolutus, ſtrenue fugias & contento gradu:* vulgatur καὶ τενεῖς. *Heſychius* Ἀτενὲς, ἰθὺ, —— συνεχές. —— In his formis loquendi, quales attigerunt *Berglerus* ad *Alciphron.* L. I, Ep. 39. p. 194. & *Kuſterus* in *Ariſtoph.* Plut. v. 326. verba, plerumque per ellipſin ſuppreſſa, nonnunquam addita leguntur, βλέπε· ὅρα· μέμνησο· φρόντιζε· πρόσεχε· ex. gr. apud *Diogen. Laërt.* II, §. 102. *Thucyd.* p. 203, 80. *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 300. Nub. v. 1105. Equit. v. 685. Eccleſ. v. 294.

vſ. 113. Ἀλλὰ μάχευ μοι] Acerbiſſimo ioco Venus, quia bubulcum Daphnin ſuperaverat, laeta nunc dicitur ad Diomeden, quem ante fugerat, acceſſura propius, & dictura, *quin tu nunc mecum pugna.* Pro μάχευ μοι, ſincera ſcriptione, Iuntae Florentina dat Ed. μαχεῦμαι. —— Monuit *D. Heinſius* p. 305. b. hoc in verſu & paulo poſt v. 116, ut eſſent bucolici, ſyllabam in Δάφνιν a Poëta correptam. A Graecis ſic Poëtis corripiuntur ſyllabae in τέχνη· λάχνη· ἀκμή· τέκνον· πότμος· σταθμός· ῥυθμός· ἀριθμός· ἐρετμός. a Latinis etiam in *Procne*, *Daphne*, *Tecmeſſa*, ſimilibusque.

vſ. 118.

Οὐκ ἔτ' ἀνὰ δρυμὼς, οὐκ ἄλσεα· χαῖρ' Ἀρέθοισα,
Καὶ ποταμοὶ, τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος, ὁ τὰς βόας ὧδε νομεύων,
Δάφνις ὁ τὼς ταύρως καὶ πόρτιας ὧδε ποτίσδων.

Ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Ὦ Πὰν Πὰν, εἴτ' ἐσσὶ κατ' ὤρεα μακρὰ Λυκαίω,
Εἴτε τύ γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον, ἔνθ' ἐπὶ νᾶσον
Τὰν Σικελὰν, Ἑλίκας δὲ λίπε Ῥίον, αἰπύ τε σᾶμα

Τῆνο

vſ. 118. Τοὶ χεῖτε καλὸν κατὰ Θύμβριδος ὕδωρ] Nomen *Thymbridis* ſuſpectum fuit *Euſtathio* qui ad *Dionyſii* Perieges. v. 350, Σημείωται, inquit, ὅτι παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ φαίνεται, ἐν τινὶ ἀμφιβαλλομένῃ γραφῇ, καὶ Σικελικός τις εἶναι Θύμβρις ποταμός. niſi tamen iſta ſcripſerit, quod in Scholiis invenerat nomen etiam ſcriptum Δύμβριδος & Τύμβριδος —— Flumen hic Siciliae deſignari nomine Θύμβριδος veteres ſuſpicantur Grammatici; montem ſic dictum, *Caſaubonus* & *Toupius*. Sed nec *Caſaubonus*, neque *Cluverius* montem Siciliae Thymbrida usquam legerunt commemoratum. Quodcunque tamen nomen monti fuerit, ego etiam montem hic intelligendum arbitror; quia quae per montem deorſum feruntur, φέρεσθαι vel πίπτειν κατ' ὄρους Graece dici ſolent: undae de ſummo ſe monte deorſum praecipitantes dicerentur egregie ποταμοὶ, οἱ χεῖτε καλὸν ὕδωρ κατ' ὄρους. Hac forma loquendi *Theocritus* uſus dixit in in Eid. V, 15, κατὰ τήνας τᾶς πέτρας, ὤνθρωπε, μανεὶς ἐς Κρᾶθιν ἁλοῖμαι. Qui ſibi per caput & pectus unguenta defundi deſiderabat, *Alcaeus* forte ſcripſerat: Κὰδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κατ τᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας, καὶ κατ τῶ πολίω στάθεος ἄμμι. eumdem certe locum reſpexiſſe videntur *Plutarch.* T. II. p. 647. E. & *Athen.* L. XV. p. 687. E. ubi in Epitome MS. καδδεχεύσατο legi ex Amico intellexi: *Xenophon* Κ. Ἀ. I, p. 152, 21, ἵεντο —— κατὰ πρανοῦς γηλόφου. *per collem praecipitem deorſum ferebantur.* ἵππους κατὰ τοῦ πρα-

Aut propter querceta. vale, vale, ô Arethuſa!
Et quicunque ſonans adlabere Thymbridos undam!

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
Daphnis ego hoc tauros, hoc pavi in monte juvencos.
Daphnis ego hoc tauros, hoc lavi in fonte juvencos.

Incipite, ô! mecum ſylveſtria carmina, Muſae!
O Pan! Pan! ſeu luſtra colis nemoroſa Lycaei;
Sive tenes vitreos umbrantia Maenala fontes;
Nunc Helicen, nunc alta, Deis veneranda, relinque
Bu-

περανῶς ἐλάσαι dixit IV, p. 202, 27. Βαίνων κατὰ τῶν ὀρέων, διαπηδῶν κατὰ τῶν βουνῶν in Cantico *Salomonis* C. II, 8, ſcripſit Graece perdoctus interpres *Symmachus.*

vſ. 120. Δάφνις ἐγὼν ὅδε τῆνος] *Virgilii* (Ecl. V, 43.) Daphnis tumulum ſibi fieri volebat, & tumulo carmen ſuperaddi: *Daphnis ego in ſylvis, hinc usque ad ſidera notus, Formoſi pecoris cuſtos, formoſior ipſe.*

vſ. 123. Λυκαίω] Formam Doricam, pro Λυκαίου, hic conſervaverant duo Flor. Codices & Vaticanus.

vſ. 125. Ἕλικας δὲ λίπε Ῥίον] Omne quidem promontorium dici potuit ῥίον· ſed eximie Ῥίον dictum hic ſignificari vidit monuitque *Caſaub.* in fine cap. II Lect. Theocr. *hic accipiendum*, inquit, *de Rhio promontorio in ea ora Peloponneſi, ubi Helice fuit, omnibus Geographis celebrato.* —— De hoc *Rhio* vid. *Dukerus*, qui Scholia in hunc locum corrigit, in *Thucyd.* L. II, p. 154, 9. & *Luc. Holſtenius* in *Stephanum Byzant.* in Ῥίον. De *Helice* docte *Ez. Spanhemius* egit in *Callim.* h. Deli v. 101. —— Quamvis nihil eſſet hoc in loco obſcuri, novam tamen lectionem ingenioſe, neque illam indignam *Theocrito*, *L. Bos* excogitavit in Obſerv. Crit. p. 89, hanc nempe: —— Ἑλίκα δὲ λίπ' ἠρίον αἰπύ τε σᾶμα Τῆνο Λυκαονίδαο· *linque autem ſepulcrum & ſublime illud monumentum Helicae Lycaonis filii.* Lycaonides *Helicas* memoratur & *Stephano Byz.*

Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Ἔνθ' ὦ 'ναξ, καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν
Ἐκ καρῶ σύριγγα καλάν, περὶ χεῖλος ἑλικτάν.
Ἦ γὰρ ἐγὼν ὑπ' ἔρωτος ἐς ἅδαν ἕλκομαι ἤδη.

Λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἄκανθαι,

'A

a quo urbs dicitur Helice nuncupata: ſecundus nominis iſtiusmodi caſus eſt Ἑλίκα. Dorice ſcribuntur apud *Thucyd.* L. IV, c. 119, nomina Ἐχετιμίδα· Περικλείδα· Ἐρυξιλαΐδα· alibi Ἀρχύτα· Παυσανία &c. in *Theocr.* Eid. XIII, 7, Τᾶ χαρίεντος Ὕλα. —— Sepulcrum iſtius Helicae Lycaonidae ἠρίον Ἑλίκα diceretur Λυκαονίδαο· ſic ἠρίον Ἀρκαδίωνος in epigramm. memoratur apud *Athen.* X, p. 436. D. ἠρίον Ἠδωνῆς Φυλλίδος. in *Antipatri* epigr. quod *L. Holſtenius* primus vulgavit ad *Steph. Byz.* v. Ἀμφίπολις. quin ipſe *Theocritus*, etiam alibi vocem ἠρίον adhibens, laudat Φρυγὸς ἠρίον Ἴλου, in Eid. XVI, 75. Quia iam eximie Ἠρία vocabant, ut monuit *Harpocration*, τοὺς τάφους, τοὺς μὴ ἐν ὕψει τὰ οἰκοδομήματα ἔχοντας, ἀλλ' ὅταν τὰ σώματα εἰς γῆν καταπεθῇ· cum hic primum Lycaonides Helicas eſſet ſepultus, ſepulcro poſtea temporis in honorem conditoris Helices incolae ſuperaddiderunt inſigne monumentum αἰπὺ σᾶμα hic dictum; ut ob eam rationem hic iungi commode potuerint ἠρίον, αἰπύ τε σᾶμα. Haec faciunt, ut ego quidem ſuſpicer *Theocritum* ſcripſiſſe, prout coniecit *Boſſius*.

vſ. 126. Ἀγαστόν.] In una legitur Ed. Flor. ἀγητόν. Admiratione digna vocabant etiam Ἀγαστά. ſcripſerat *Plato* de Legg. L. VIII. p. 829. D. ὅσοι δὲ ἀγαστοί τε αὐτοὶ καὶ τίμιοι ἐν τῇ πόλει, —— τὰ τῶν τοιούτων ᾀδέσθω ποιήματα. ſic ἀγαστοὶ καὶ τίμιοι junguntur L. VII de LL. p. 808. C. vulgatur apud *Platonem* ἀγαθοί· alibi quoque vox eamdem ſubiit corruptelam. —— Verſum ſequentem intercalarem *Virgilius* expreſſit: *Deſine Mae-*

Busta Lycāonidae; saltusque revise Sicanos!

Sistite sylvestres, Musae, jam sistite cantus!
Huc ades, ô! Rex noster, ades; dulcemque cicutam
Aufer! ïo! me saevus Amor detrudit ad Orcum.

Sistite sylvestres, Musae, jam sistite cantus!
Jamque rosas vos ferte, rubi. vos lilia, spinae.

Ju-

Maenalios mecum, mea tibia, versus, in Ecl. VIII, 61.

vs. 128. Τάνδε φέρ' ὦναξ, καλὰν πακτοῖο] *Reiskius* legendum contendit φέρευ πακτοῖο. Neutrum huic sedi congruit, aut Theocriteum est: nec ut praemium certaminis Pani, sed ut Deo suo moriens fistulam donabat Daphnis: μελίπνουν ad soni quidem iucunditatem referri potest; sed sic fistulam suam etiam dicere potuit, ut de *Bionis* sui fistula, Pani donanda, *Moschus* in illius Epitaphio v. 54, Εἰσέτι γὰρ πνείει τὰ σὰ χείλεα καὶ τὸ σὸν ἆσθμα. — vs. 129. Ἐκ καρῶ recte vulgavit *Wintertonus*; in reliquis Edd. & Codd. scriptum κηρῶ· in uno tamen Florent. Doricum καρῶ custoditum fuit, ut legitur Eid. II, 28. & in Eid. VIII, 19, 21, dixit Σύριγγα καλὰν, Λευκὸν καρὸν ἔχοισαν. Nostro loco καλὰν etiam tentabat *R*.

vs. 130. Ἐς ἅδαν] Suavior auribus accidet, & suo modulo versus restituetur bucolicus, si legatur, ut est in Edit. Florent. — ἐς Ἄϊδος ἕλκομαι ἤδη. ex uno Cod. Flor. ἀΐδαν enotatum. Homerica sunt, κατελθεῖν Ἄϊδος εἴσω· & δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sophocleum, εἰς Ἅιδου μολεῖν.

vs. 132. Νῦν ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι] Saepius cum his collati *Virgilii* versus hic etiam haec tractaturis iuvenibus sunt monstrandi ex Ecl. VIII, 52, *Nunc & oves ultro fugiat lupus: aurea durae Mala ferant quercus: narcisso floreat alnus: Pinguia corticibus sudent electra myricae: Certent & cycnis ululae; sit Tityrus Orpheus.* quia huc quoque respexit in Ecl. V, illinc ponam vss. 38, 39.

Pro

Ἁ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι,
Κὴξ ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρύσαιντο.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Χὼ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν· χὠ Δάφνις ἔβα ῥόον, ἔκλυσε δίνα
Τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ νύμφαισιν ἀπεχθῆ.

Λήγετε βουκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό τε σκύφος· ὥς μιν ἀμέλξας
Σπεί-

Pro molli viola, pro purpureo narcisso, Carduus, & spinis surgit paliurus acutis.

vs. 134. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιντο] *Omnia nunc eant naturae legibus praepostera.* pro γένοιτο, quod dabat Ed. Wintertoni, γένοιντο nempe, id ipsum erat in Edd. antiquissimis & in Codd. —— In vs. 135, pro τὼς duo MSS. Flor. dant τὼς κύνας. quod forte hic, ut alibi, posuerat Poëta. Perperam ista cepit Schol. τὼς, vel τὼς κύνας ὤλαφος ἕλκοι. quibus significatur: *distrahat & laceret canes cervus*; quod etiam animadvertit Cl. *Toupius* in Append. Not. in *Theocr.* —— In vs. 136. Κὴξ exhibent aliquot Codd. & Edd. Mediol. Ald. Flor. mihi alterum Κὴξ mori scribendi Theocriteo potius conveniere videtur: talia quaedam *Koenius* collegit ad *Gregor.* de Dialect. p. 88.

vs. 138. Ἀπεπαύσατο] *Schol.* dum scribit, εὐφήμως τὸ ἀποθανεῖν Ἀναπαύσασθαι ἔφη, alteram se lectionem sequutum monstrat Ἀνεπαύσατο, quam praebent Edd. Mediol. Ald. Flor. unus etiam ex Codd. Flor. supra scriptam. Hoc quidem, etiam vulgo de morte usitatius, attigit *Jo. Alberti* in Obs. Philog. in N. F. p. 492. Quod plerique hic dant Codices MSS. ἀπεπαύσατο servandum arbitror.

Juniperus violis jam floreat & narcissis.
Mala ferat pinus. trahat acres dama Molossos.
Noctua vocalem jam vincat aëdona cantu.
Ordine mutato, stabilem Natura tenorem
Vertat; ubi Daphnis tristes inviserit umbras.

Sistite sylvestres, Musae, jam sistite cantus!
Hactenus; &, fessum ponens caput, exspiravit.
Conlapsos miserata solo Venus erigit artus.
Heu! frustra. stamen jam ruperat inproba Clotho.
Jam ferrugineae Stygos hauserat alta vorago.
Te, charum Nymphis, te, charum, Daphni, Camoenis.

Sistite sylvestres, Musae, jam sistite cantus!
Tu capram, Meliboeë, dato. mulgebimus ipsam.

Tu

tror. —— In proximis, τὰν δ' Ἀφροδίτα Ἤθελ' ἀνορθῶσαι· miror quid *Casaubono* venerit in mentem, ut illud referri posse crederet ad morem veterem cuius fit in *Euripidis* Hippol. mentio v. 786. τὸν ἤδη κείμενον Ἤθελ' ἀνορθῶσαι. iacentem volebat Venus erigere, atque adeo iam mortuum ad vitam revocare, quod vulgo dicitur ἀναστῆσαι. In istis, τά γε μὰν λίνα πάντα λελοίπει Ἐκ Μοιρᾶν. Ed. dat Florent. λελοίπῃ· quod & in Cod. est Flor. In istis temporibus Attica scribendi ratio etiam aliis placuit.

vs. 140. Ἔκλυσε δίνα Τὸν Μ.] Sententiam satis illustrant similia Latinorum Poëtarum loca; ex gr. *Ovidii* Amor. III, 9, 27, *Hunc quoque summa dies nigro submersit Averno. Propertii* III, 16, 9, *His pressus Stygias vultum demersit in undas.* Nihilque adeo erat causae, cur vir Doctiss. hic corrigere tentaret, ὃν κλύσε δίνα· *cujus* illum Stygii torrentis *vortex obruit.*

vs. 143. Δίδου τὰν αἶγα] Δίδοι frustra praetulit *D. Heinsius.* —— Ibid. ὥς μιν ἀμέλξας recte praeferunt plerique Codices; in uno Vatic. est ὥς κεν ἀμέλξαι· quod praebent Edd. Mediolan. Ald. Florentina.

 vs. 147.

Σπείσω ταῖς Μοίσαις. ὦ χαίρετε πολλάκι Μοῖσαι,
Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν καὶ ἐς ὕστερον ἅδιον ᾀσῶ.

ΑΙΠΟΛΟΣ.

Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο,
Πλῆρές τοι χαδόνων· καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις
Ἁδεῖαν· τέττιγος ἐπεὶ τύ γα φέρτερον ᾄδεις.
Ἠνίδε τοι τὸ δέπας· θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει·
Ὡρᾶν πεπλύσθαι νιν ἐπὶ κράναισι δοκασεῖς.

Ὧδ'

vſ. 147. Πλῆρές τοι χαδόνων] Pro πλῆρες δὲ χαδόνων recepi; repertum in tribus Codd. Florentinis, duobus Anglicis. πλῆρές τε χ. eſt in Ed. Florentina. Incommodum δὲ· τοὶ, *tibi*, videbatur hic eleganter repetitum. Id ipſum in hoc verſu ſervatum in Ed. *Galeni*, hos duos verſus auctore non nominato citantis de pulſuum differentia L. III, Operum P. III, p. 37. quem locum in ora libri adnotaverat *T. H.*

Ibid. Καὶ ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα τρώγοις Ἁδεῖαν] Τρώγοις eſt in Ed. prima Mediol. & in quatuor Codd. Sincerum eſt τρώγοις. In nomine Αἰγίλω Codices ſibi conſtant & Edd. quibuscum concinit *Galenus*. Perſuaſit ſibi *D. Heinſius*, precatum Thyrſidi caprarium, ut caricam ex alno legeret vel populo: huic opinioni ſuae novam lectionem adcommodat a ſe excogitatam ἀπ' αἰγίρω· ſic ſcribi poſſe ratus pro αἰγείρω· memorat & lectionem ex *Etymologico M.* p. 28, 52. ἀπ' Αἰγίρω, ubi Αἴγιρος nomen eſſe traditur urbis. —— Dubium nullum eſt, quin ſincera ſit lectio vulgata: caprarius optat Thyrſidi, praeter cetera, ſuaviſſimas caricas Atticas ex pago Aegilo, quae valde nobilitatae hinc Αἰγιλίδες dicebantur, quod ex diſerto *Philemonis* Atticiſtae teſtimonio ap. *Athen.* XIV. p. 652. E. *Meurſius* in libello de Pagis Att. in Αἴγιλος, & *Palmerius* docuerunt, hic in Exercit. p. 791. Ubi autem de caricis agere incipit *Athenaeus* p. 652. B. σφόδρα, inquit, τῶν ἰσχάδων ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαί, atque in eam rem primum adfert teſtimonium ex *Dinonis Perſicis*, cuius nomen in Scholiis ad *Theocritum*

tum

Tu pateram, Meliboeë, dato. libare Camoenis
Fert animus. ſalvete mihi, ſalvete, Camoenae!
Suavius & vobis mea fiſtula concinat olim.

CAPRARIVS.

Melle tibi ſemper formoſa labella redundent:
Aegilus & dulces tibi ficus educet! ore,
Aut tenera noſtrum nemo tibi certet avena.
En cratera tibi! at quam ſuaves ſpirat odores!
Horarum pulchro credas in fonte lavatum.

Huc,

tum hic reſtituendum *Meurſius* dudum ante *Toupium* iam monuerat, qui in loco *Dinonis*, pro ὁ ἐξ ὀρχῆς, corrigendum eſſe ὁ Ξέρξης, facile concedet: eſt elegans iſta emendatio Clariſſimi Noſtri *D. Ruhnkenii*. Pago nomen fuit proprie quidem Αἰγιλία ortum a nomine cuiusdam Αἰγίλου. quamvis & ipſe pagus hic in Scholiis & alibi dicatur Αἴγιλος. Aegilidas autem caricas eleganter ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα ſuo more dicere potuit *Theocritus*: morem iſtum ubi *Heinſius* attigit Lect. Theocr. p. 328. a. b. ἀπ' Αἰγίλω ἰσχάδα non praetermiſit: ut *Paſtor ab Amphryſo*, Melampus Noſtro dicitur Eid. III, 43, ὁ μάντις ἀπ' Ὄθρυος. *Lesbium vinum* τὸν ἀπὸ Λέσβου σταγόνα dixit *Antiphanes Athenaei* XI, p. 471. C. Dantur huius generis permulta.

vſ. 148. Τέττιγος ἐπεὶ τύ γα] Sic *Toupius* ex more Dorienſium emendavit, quod cum inveniſſem in Edit. prima Mediolan. & in Florent. reſtituere *Theocrito* non dubitavi; repertum & in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni: pro τύγα φέρτερον ſcriptum in Vatic. Cod. τύγ' ἀφίλτερον.

vſ. 149. Ἠνίδε] Hic & in Eid. III, 10, Ἠνὶ δ, in Eid. II, 38, Ἠνίδε vulgari ſolet. Prior certe ſcriptio vitioſa eſt: ſed, cum parum referat, εἰν' ἴδε vel ἰδὲ, an ſcribatur ἠνίδε, hoc tamen praetuli, bis poſitum in Callimacheis h. in Del. v. 132. & in Epigr. I, 8. Ἠνιδε legitur in *Ariſtoph.* Ran. v. 1437. & alibi. conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 374. & *G. Koen.* in *Gregor.* de Dial. p. 132.

vſ. 149, 150, ὡς καλὸν ὄσδει· Ὡρᾶν πεπλύσθαι] Haec

Ὡδ' ἴθι Κισσαίθα, τὺ δ' ἄμελγέ νιν· αἱ δὲ χίμαιραι
Οὐ μὴ σκιρτάσητε, μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ.

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΡΙΑ.

Εἰδύλλιον β'.

Πᾷ μοι ταὶ δάφναι; φέρε Θέστυλι· πᾷ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα,
Ὃς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ τάλας οὐδέποθ' ἥκει,

Οὐδ'

attigit *Eustathius* in *Hom.* Il. Ω, p. 1481, 22. occasione dicti *Alexidis* Comici, quod legitur in *Athenaei* Epitome L. II, p. 60. A. παρετέθη Ὑπερηφάνως ὄζουσα τῶν Ὡρῶν λοπάς. Τὸ δὲ, Ὄζουσα Ὡρῶν, inquit *Eustath.* παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου, ὃς πλυθῆναί τι ἔφη πρὸς κράναις Ὡρᾶν· ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτῶν τῶν Ὡρῶν, (ἃς καλὸν ἐστὶ νοεῖν) σημαίνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλυθείν. attigerunt hunc locum *H. Stephanus* & *Reiskius.* Sed ex *Alexidis* illud potius comoedia dici deberet a *Theocrito* desumptum, quam e Theocriteis ab *Alexide.*

vs. 152. Μὴ ὁ τράγος ὔμμιν ἀναστῇ] Ex Vaticano Cod. enotatum ἐπαναστῇ· quod forte locum posset invenire, si scriberetur: μὴ ὁ τράγος ὔμμι' ἐπαναστῇ. illud verbum in hunc sensum adhibuit *Theopompus* apud *Athen.* VI, p. 260. E. ἀλλήλοις ἐτόλμων ἐπανίστασθαι, πώγωνας ἔχουσι.

II. vs. 3. Ὡς τὸν ἐμοὶ βαρὺν εὖντα] In hoc quidem Eid. accurate τῇ Δωρίδι scripto, in quo bis legitur ἐών, hic id ipsum posuisse Poëta videtur: ἐμὸν βαρυνεῦντα scripti Codd. optimi praeferunt, & Edd. primae Mediol. Ald. Flor. nec tamen hoc revocare debuerat *R.* Alterum, post *Bossium* in Obs. Crit. p. 91, optime tuitus est *Toupius*; φίλον sive eum *Heinsio*, p.

307,

Huc, Cissaetha, veni! cape, Thyrsi, atque ubera pressa.
Vos autem, viridi quae lascivitis in herba,
Ite, (salax in vos caper inruet) ite, capellae!

PHARMACEVTRIA.

Eidyllium secundum.

Ocius huc lauros, huc philtra potentia profer,
Thestyli! purpureaque scyphum conplectere lana:
Delphin ut, indigno cujus consumor amore,
Incantemus. abest bis senis ille diebus,

Ne-

307, accipiatur, seu potius cum *Toupio*: nam hic quoque locum invenit illud *Euripidis*: Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ᾽, ἀλλ᾽ ὅμως φίλος. —— Futurum tempus, quale esset βαρυνεῦντα, prorsus hinc alienum est. Ὡς, *Homeri* more, recte iungitur futuro καταθύσομαι. Κορίνθιον illud σχῆμα vocant Grammatici. —— Hanc, inquit Simaetha, *pilam molli cinge vitta; ut virum dilectum, nunc mihi gravem, flectere sacris magicis experiar*: Ὡς τ̃, ἐμὶν βαρὺν εὖντα, φίλον καταθύσομαι ἄνδρα. *Virgil.* Ecl. VIII, 65, 66, —— *molli cinge haec altaria vitta: Coniugis ut magicis sanos avertere sacris Experiar sensus.* Diversam a vulgata, καταθύσομαι, lectionem, καταδήσομαι, ex Scholiis docte *Toupius* eruit in Append. Notar. in *Theocr. Defixiones magicas* καταδέσμους & καταδέσεις iam dixit *Plato* de Rep. L. II. p. 364. C. & XI de LL. p. 933. A. D.

vs. 4. Οὐδέποθ᾽ ἥκει] Quod *R.* in contextum intulit, οὐδὲ πόθ᾽ ἥκει, mihi quoque fateor olim in mentem venisse. Postea vidi, verbum illud compositum hoc sensu minus usitatum, & hic vulgatam servandam, ne forma quidem οὐδέποθ᾽ in οὐδέποκ᾽ immutata: recte scribitur infra Eid. XIII, 10. Χωρὶς δ᾽ οὐδέποκ᾽ ἦς· & in hoc ipso Eid. II, v. 157, Νῦν δέ γε δωδεκαταῖος,

ταῖος,

Οὐδ᾽ ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὲς,
Οὐδὲ θύρας ἄῤῥαξεν ἀνάρσιος. ἦ ῥά οἱ ἄλλα
Ὤιχετ᾽ ἔχων ὅ, τ᾽ Ἔρως ταχινὰς φρένας, ἅ, τ᾽ Ἀφροδίτα.
Βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν
Αὔριον, ὥς νιν ἴδω· καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
Νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι. ἀλλὰ, Σελάνα,
Φαῖνε καλόν· τὶν γὰρ ποταείσομαι ἅσυχα, δαῖμον,
Τᾷ χθονίᾳ θ᾽ Ἑκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι,
Ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ᾽ ἠρία, καὶ μέλαν αἷμα.
Χαῖρ᾽ Ἑκάτα δασπλῆτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει,
Φάρμακα ταῦθ᾽ ἔρδοισα χερείονα μήτέ τι Κίρκης
Μήτέ τι Μηδείας, μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ᾽ ἐπίπασσε

Θέ-

παῖος, ἀφ᾽ ὅτε νιν οὐδέποκ᾽ εἶδον. ſed hic iſta forma, verbo ἥκει ſequente, aures offendisſet.

vſ. 5. Ἢ ζοοὶ εἰμὲς] Vitioſam dant formam ἐσμὲς Codd. Vatic. & Flor. Doricam εἰμὲς praebet Eid. XV, v. 73. 89. 91.

vſ. 6. Ἦ ῥα οἱ ἄλλα Ὤιχετ᾽ ἔχων] Elegans eſt, &, ut puto, neceſſaria *D. Heinſii* correctio, p. 308, legentis Ὤιχετ᾽ ἄγων· quod propemodum idem eſt ac ἦγε. ut ſenſus ſit ὁ Ἔρως ἄλλα οἱ ἤγαγε ταχινὰς φρένας· *Amor eius animum mutabilem alio abduxit*, vel *inclinavit*: ᾤχετο φεύγων ex hoc ipſo Eid. v. 152, & ex Eid. IV, 5, ἄγων νιν ἐπ᾽ Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων· apte conferuntur: eam in rem ex *Sophocle* & *Platone* exemplorum affatim proferri poſſet: de hoc uſu quorumdam participiorum egregia dedit *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 349, 350.

vſ. 9. Μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.] Modulus etiam verſus monſtrabat, pro μέμψομ᾽ οἷα, plene ſcribendum, μέμψομαι οἷά με ποιεῖ. ut legitur in tribus Edd. primis Mediol. Ald. Flor. in duobus ſaltem Codd. Vaticano, & Cardin. Otto-

bo-

Nescius, heu! vivam? fuerimne? nec, ut prius, istis
Postibus insultans. aliane, ô! perfide, flamma,
Delphi, cales? alione tuos avertis amores?
In Timageti cras te Simaetha palaestra
Perquiret, tecumque tua de fraude queretur.
Ast prius incantare sedet. tu, Luna, decorum
Sparge jubar! placido te carmine, Diva, ciebo
Infernamque Hecaten, quam, per cava busta vagantem,
Cruda per ossa, canes, conpressa voce, tremiscunt.
Salve, Hecate metuenda! favens haec coepta secunda!
Fac mihi fac magica Perimede cesserit arte;
Et Circe, Colchisque potens Medea venenis!

Iunx, siste levem mea siste ad limina Delphin!
Ecce! molam rapit ignis edax. respergere farra,
In-

boni: genuinam formam hic dederunt *Wintertonus* & *Reiskius*.

vs. 13. Νεκύων ἀνά τ' ἠρία, ϗ μέλαν αἷμα] Iuvenilem nonneminis coniecturam operose refutandam sumsit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 376 - 378. Si quid tamen aptius alicunde prodiret, id hic libenter amplecterer, ubi semper illud μέλαν αἷμα mihi fuit suspectum. Si finis versus legi non potuit in exemplari vetustissimo, adiectis ϗ μέλαν αἷμα, versus a sciolo potuit expleri. ἠρία κεκμηκότων, ut Theocriteum, hinc excitat Auctor *Etymologici M.* p. 437, 17. antiquus ista si daret *Theocriti* Codex, Poëtam sic potius scripsisse crederem, quam vulgata.

vs. 14. 'Οπάδδει] Recte dedit *Wintertonus*, pro ὀπάδδ. & praebent formam Doricam Codices Florentinus, & Vaticanus: ὀπαδεῖ conservatum fuit in ultimo v. huius Eid. —— In vs. seq. 15, Κίρκας scribendum.

vs. 18. Ἄλφιτά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκετ'] Hic quoque Dorico more πρᾶτον scribi poterit. ἀείκετ', ut in Codice scri-

Θέστυλι δειλαία· πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
Ἦ ῥά γέ τοι μυσαρὰ καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι;
Πάσσ᾽, ἅμα καὶ λέγε ταῦτα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφις ἔμ᾽ ἀνίασεν· ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
Αἴθω· χ᾽ ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα, καππυρίσασα,
Κἠξαπίνης ἅφθη, κοὐδὲ σποδὸν εἴδομες αὐτᾶς·
Οὕτω τοι καὶ Δέλφις ἐνὶ φλογὶ σάρκ᾽ ἀμαθύνοι.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,

Ὡς

ſcripto *Caſaubonus*, videtur & inveniſſe Scholiaſta. —— In proximis, ἄλλ᾽, *alia*, ſcribendum minus recte putabat *D. Heinſ.* p. 308. b. vulgatum tuetur *Caſaubonus*: ἀλλά, *quin*, in talibus vim habet adhortandi. —— Vicina, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι, pertractata ſunt in Notis ad iſta *Herodoti* III, c. 155, κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν; vid. ad Eid. XI, 72.

vſ. 21. Πάσσ᾽, ἅμα καὶ λέγε ταῦτα,] *Sparge farinam, & inter ſpargendum dic iſta*, ſententia quidem eſt commoda, & ſic ſaepius eleganter adhibetur ἅμα. Quia tamen *ſal* his in ſacris adhibebatur, & molae partem conficiebat, mihi hic quoque placet lectio a *Dan. Heinſio* excogitata p. 308. b. Πάσσ᾽ ἅλα, καὶ λέγε ταῦτα· *Sparge ſal. Palmerium* refutabit vel unicum illud *Homeri*, οὐδ᾽ ἅλα δοίης, ex Od. Ρ, 455. aut ex Il. Ι, 214, Πάσσε δ᾽ ἁλὸς θείοιο. Ubi ſacrum tale Magicum enarratur apud *Lucianum* T. III, p. 288, 70, κρηπῖδας κρεμάσασα ἐκ πασσάλου ὑποθυμιᾷ τῷ θείῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἁλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα.

vſ. 24. Ὡς αὐτὰ λακεῖ μέγα,] Syllabae primae modulus in λακέει vulgatarum Editionum lectionem iſtam ſatis refutabat: rediit ex Codd. MSS. (in quibus λακεῖ & λακῇ repertum) & primis Edd. emendata ſcriptura λακεῖ μέγα. Pro ληκεῖν Dorice ſcriptum λακεῖν primam atque ſyllabam ha-

Inproba, quid cessas? ne posthac, Thestyli, faxo
Ludificeris Heram! resperge benignius! inquam.
Et dic; perjuri sic spargo Delphidos ossa!

Iunx, siste levem mea siste ad limina Delphin!
Delphis me ferus urit. ego hanc in Delphide laurum.
Utque repentino crepat inflammata vapore;
Omnis ut absumta est; cineres neque cernimus usquam;
Par quoque, Delphi, tuas depascat flamma medullas!

Iunx, siste levem mea siste ad limina Delphin!
Ista, juvante Deo, veluti mihi cera liquescit;

Myn-

habet productam. *lauri folia in ignem coniecta valde crepant. vivo crepitantes sulphure lauros* dixit *Nemesianus* Ecl. IV, 64. *Tibullus* II El. V, 81, *succensa sacris crepitet bene laurea flammis.* Ut proverbium exhibent Appendix Vatic. Cent. II, Prov. 76. *Diogenian.* Cent. VI, 52, & *Suidas:* Μείζονα βοᾷ δάφνης χλωρᾶς καιομένης. Quod sequitur καππυρίσασα necdum mihi persuadeo reddi a Grammatico potuisse πυρακτωθεῖσα· si verbum fuisset καππυρίζω· ut is sensus affingi posset, scribi debuerat καππυρωθεῖσα vel καππυρχθεῖσα, more Dorico. Olim alicui venit in mentem scriptum a *Theocrito*, καππυρὸς εὖσα pro καλὰ πυρός· accentu tantum retracto, praefero κάππυρος εὖσα, atque illud Dorice scriptum puto pro adiectivo usitato κατάπυρος. *Reiskius* hic legi voluisse videtur καπυρίσασα· tradit enim, Καπυρίζειν esse καπυρὸν πνεῖν, *ingens, sonorum spirare, multum aurae cum sibilo & crepitu efflare.* Ne dicam, haec nulla prorsus auctoritate niti; sententia, si vel verbum daretur ista significans, huic loco prorsus non conveniret, ubi *ignis* mentio requiritur. Praeterea prima in καπυρὸς constanter corripitur a *Theocrito* Eid. II, 85. VI, 16. VII, 37.

vs. 28. Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν] *Virgil.* Ecl. VIII, 80, *Limus ut hic durescit, & haec ut cera liquescit, Uno eodemque igni: sic nostro Daphnis amore.* Qui sequitur vs. 83,

Da-

Ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις·
Χ' ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδα
Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.

Θέ-

Daphnis me malus urit; ego hanc in Daphnide laurum. est Theocriteus 23, Δέλφις ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν Αἴθω. Versus illic est intercalaris: *Ducite ab urbe domum, mea carmina ducite Daphnin.* Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.

vs. 30, 31. Ἐξ Ἀφροδίτας Ὣς κεῖνος δινοῖτο] Quae huc arbitror pertinere, Grammaticus Graecus, & *D. Heinsius* p. 314, cum ῥόμβος ὁ χάλκεος censuerant coniungenda. —— Pro κεῖνος hic more suo probabiliter scripserat Poëta τῆνος.

vs. 34. Κινήσαις ῥ' ἀδάμαντα] Quod licuit, Codicum scriptorum & veterum Edd. scripturam cum *Reiskio* revocavi, pro Ῥαδάμανθα. ῥ' ἀδάμαντα primae praebent Edd. Mediol. Ald. Florent. Codices etiam Florentini plerique & Vaticanus: in alio Vatic. & in Harlei. erat ῥαδάμαντα. in Cod. Cardin. Ottoboni ῥ' ἀδάμανθα. in uno Flor. repertum, Κινήσαις ἀδάμαντα. Sed cum Rhadamanthyn, Ῥαδάμανθυν, dicere Poëta ne Ῥαδάμανθα quidem potuerit, miror istum inferorum iudicem hic a nonnullis intellectum. *Heinsius*, acerbe notatus, quid probandum censuerit non indicat, ut diversam memorans lectionem Scholiastae Ῥαδάμαντα. *Henr. Stephanus*, more suo, prolixe demonstrat placere sibi ῥ' ἀδάμαντα, *adamantem*; proferens ex ultima *Propertii* Elegia versum satis obscurum: *Non exorato stant adamante viae.* id ipsum placuit *Casaubono*, & nuperrime *Toupio:* hic, litera, quae errorem peperit, omissa, scribendum statuit, Κινήσαις ἀδάμαντα· *adamantem* lapidem intelligens, cuius apud inferos meminerit *Propertius.* —— Inferorum iudicem Rhadamanthyn huc invexisse primus creditur Scholiastes, quem *non bene Rhadamanthum cum Plutone confundere* scribit *H. Stephanus.*

Quid

Myndius ille mei ſic Delphis amore liqueſcat!
Iſte tibi, Cytherea parens, ut ahenëus orbis
Volvitur; ille mihi volvatur ad oſtia ſupplex!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Furfure nunc faciam. tu durum adamanta movere,
Alma Diana, queas; aut ſi quid durius illo.

The-

Quid itaque Scholiaſtes tradit? Τινὲς, inquit, ἀδάμαντα τὸν λίθον, ἢ τὸν ἀδάμαντα σίδηρον. βέλτιον δὲ τὸν Ῥαδάμαντα —— [litera tantum ſeiuncta ſcribamus: Βέλτιον δὲ τὸν ῥ' ἀδάμαντα] ἤγουν τὸν Πλούτωνα λέγειν, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. In his loci non intellecti vera latet, ni fallor, interpretatio. Qui noverat a ſe invicem diverſiſſimos, Iovem inferum, & iudicem Rhadamanthyn, non hunc, ſed *inexorabilem*, ſive *illacrymabilem Horatio* dictum, *Plutona* hic intelligendum cenſuit. Ἀδάμας Schol. eſt ipſe Pluto, καθὸ σκληρὸς καὶ ἀδάμαστος. Quem nemo poterat exorare, cuiusque ianua ad nullius preces pandebatur, (vid. Diatribe in *Euripidis* perd. Trag. reliquias p. 187. C.) Hecate tamen ſive Diana movere poſſe videbatur Simaethae: Τὺ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν ᾅδα Κινήσαις ἀδάμαντα, καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο. id eſt καὶ εἴ τις ἄλλος ἀσφαλὴς ſive σκληρός. ut ſaepe neutro genere adiectivorum homines deſignantur. Commodum ad ἀδάμαντα adſcripſit *Hemſterhuſius* vocem ἀκάμας. *Indomitus*, ἀδάμαστος, dici potuit & ἀδάμας, ἀδάμαντος, ut ἀνδροδάμας ἀνδροδάμαντος, ἀκάμας, ἀκάμαντος. Vocem Ἀδάμας ſaepius pro ἀδάμαστος poſitam monſtrant diverſae interpretationes apud *Heſychium*: Ἀδάμας, ἀγνώμων, ἀπειθὴς, ἀθαμβὴς, ἰσχυρός. Idem *Heſych.* Ἀκάμας, ἀκοπίαστος, ὁ μὴ κάμνων. *Solem* in curſu *nunquam defatigatum* Ἠέλιον *Homerus* dixit ἀκάμαντα in Il. Σ, 239, 484. & in Il. Π, 176, Σπερχειὸν ἀκάμαντα. ἀντὶ τοῦ ἀέναον, inquit *Euſtathius* p. 1068, 12, καὶ ὡς εἴ τις εἴποι ἀκάματον· καθὰ καὶ Διονύσιος ἀκαμάτου ῥόον φησὶν Ὠκεανοῖο, Perieg. v. 27. —— Non itaque *adamantem*, qui nullus fuit apud inferos eximie ſic dictus, ſed τὸν ἐν ᾅδα ἀδάμαντα ipſum dixiſſe videtur Plutonem, nullis viribus domandum nulliusque precibus niſi unius forte Dianae movendum, flectendumque.

vſ. 38.

Θέστυλι, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται.
Ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
Ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
Ἀλλ' ἐπὶ τήνῳ πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
Ἀντὶ γυναικὸς ἔθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω, καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
Εἴτε γυνὰ τήνῳ παρακέκλιται, εἴτε καὶ ἀνὴρ,
Τόσσον ἔχοι λάθας, ὅσσον ποκὰ Θασέα φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' Ἀρκάσι· τῷ δ' ἐπὶ πᾶσαι

Καὶ

vſ. 38. Σιγᾷ μὲν πόντος] Poëtarum, qui ſacrum ſilentium, velut εὐφημίαν, ventis tribuunt & mari, cum Dii praeſentes adſunt, vel ſummi vates decantant carmina, loca quaedam apta hic deſignaverat *T. H. Ariſtoph.* Theſmoph. v. 43. *Eurip.* Bacch. vſ. 1082. *Callimachi* h. in Apoll. v. 19. *Simonidis* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 60, 9. conf. *Antonin. Liberal.* c. IX. p. 70. & *Dan. Heinſius* ad *Horat.* Carm. I. Od. XV, 3.

vſ. 41. Ἦμεν] Ἦμες, hic in Harlei. Cod. repertum, altera forma frequentius occurrit in Theocriteis. Pro ἦμεν ſaepius in Codd. legi εἶμεν & εἶμες monuit *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 27, 28.

vſ. 43. Ἐς τρὶς ἀποσπένδω] *Virgil.* Ecl. VIII, 73, *Terna tibi haec primum triplici diverſa colore Licia circumdo; terque haec altaria circum Effigiem duco: numero Deus impare gaudet.* De triplici libamine in ſacris vid.

N.

Theſtyli, non audis! latrant inmane Moloſſi
In triviis, veniente Dea. quin tympana pulſas?

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
En! pelagus ſilet omne. ſilent, en! flamina venti.
Non tamen, ah! dolor ille meo ſub corde quieſcit.
Delphidos omnis, ïo! conſumar amore! meisque
Gaudeat in probris ſpolioque pudoris inultus!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Ter libo, veneranda, tibi. ter carmina fundo.
Delphin ſeu mulier, ſeu vir, tenet; ille vel illa
Excidat oblito de pectore! Theſea qualem
In Diae ſcopulis Ariadna relicta dolebat.

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Naſcitur Hippomanes apud Arcadas. hinc equus omnis
Ar-

N. Heinſius ad *Ovid.* Faſt. II, 638. Conf. *Io. Meurſii* Denarius Pythag. c. V.

vſ. 46. Ἐν Δίᾳ λαθῆμεν εὐπλοκάμω] Cum in Cod. Vatic. legatur εὐπλοκάμων, in Lipſienſi εὐπλοκάμω, hanc formam Doricam poſui pro vulgata εὐπλοκάμυ. Recte *Toupius* tuetur τὸ λαθῆμεν. In Pythagoreorum reliquiis Doricis iſtae verborum formae frequenter recurrunt: πλεθῆμεν reſtituendum *Archytae* in *Stobaei* Florileg. p. 13, 7. & in Eclog. Phyſ. p. 105, 40, *Areſae* Lucano: οὐκ ἂν ἐδύνατο ἁ κατὰ ψυχὰν τῶν μερέων κοινωνία συναρμοσθῆμεν· pro συναρμοσθῆναι μέν. —— Apud *Heſychium* quod vulgatur, Βαρυνθεῖν, βαρυνθεῖν, Αἰολικῶς. mutandum videtur in βαρυνθῆμεν, βαρυνθῆναι.

vſ. 48. Ἱππομανὲς φυτόν ἐστι παρ᾽ Ἀρκάσι] Cum de *planta* Ἱππομανὲς rariſſime legatur, mira hic viri Docti comminiſcuntur: Scholiaſten ſequutus *Caſaubonus* φυτὸν per

Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι
Μαινομένῳ ἴκελον, λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.

Ἴϋγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφις,
Ὤ'γὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
Αἲ αἴ, ἔρως ἀνιαρὲ, τί μευ μέλαν ἐκ χροὸς αἷμα
Ἐμφὺς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;

Ἴϋγξ,

φῦμα interpretatur p. 247. *D. Heinſius* p. 310. per χρῆμα· interdum quidem, ſed nunquam in iſtiusmodi locis φυτὸν & χρῆμα inter ſe permutantur. Infelici conamine *Salmaſ.* in *Solin.* p. 940. corrigere tentabat χυτὸν, &, in v. ſeq. ἐν ὥρᾳ, pro ἀν' ὤρεα. *Salmaſii* ſibi coniecturam refutandam ſumſit *Palmerius* Exercit. p. 794. —— *Herbam* quamdam, vel *virgulti genus* apud *Theocritum* deſignari recte monuit *Servius* in *Virg.* Georg. III, 282. Aen. IV, 516. Plantae genus, dictum Ἱππομανὲς, quae maxime Tegeae reperiatur & Clitoriae, atque adeo in Arcadia, memorat *Theophraſtus* Hiſt. Plant. IX, C. XV, quem locum commode laudat *Palmerius*. Recte tamen *Salmaſius*, „ Μαίνεται, inquit, ἐπί τινι non dicitur qui alicuius „ rei guſtu vel hauſtu ad inſaniam adigitur, ſed qui „ rei eius, cuius cupiens eſt, „ quocunque modo potiundae ardore inſanit." Hunc uſum verbi attigerunt *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Cerer. v. 30. *T. H.* in *Lucian.* T. I, p. 288. & *J. Toupius* Em. in *Suid.* P. II, p. 39.

vſ. 51. Μαινομένῳ ἴκελον] Ἴκελος ex Lipſ. Cod. recepit *Reiskius*, ad quam lectionem adcommodavit vicina, κἠ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι· ut eſſent optantis; quomodo cepit & Scholiaſtes, εἴθε ἔλθοι ἐκ τῆς λιπαρᾶς παλαίστρας. Lectum etiam in Anglico Codice Ἴκελος placuit Editori nupero. mihi priora, Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, quia tum ſenſu viderentur deſtituta, videntur omnino cum ſequentibus coniungenda, ſervata lectione recepta: Ὣς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι καὶ ἐς τόδε δῶμα περῆσαι Μαινομένῳ

ἴκε-

Ardet; & inſanis hinnitibus aethera rumpit.
Sic quoque te nitidis, lymphata mente, palaeſtris
Proripe; Simaethaeque ſinu, formoſe, recumbe!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
En! diſcerpta, mei chlamydi quae Delphidos olim,
Fimbria, adhaerebas, rapido conbureris igni.
Heu! crudelis amor, quid noſtri corporis omnem
Abſorbes ſuccum; ceu plena cruoris hirudo?

Iunx,

ἴκελον· *Sic & Delphin videam in has aedes venientem inſanienti ſimilem.* περᾶσαι potius ſcribendum, ut vulgatur Eid. XV, 44. & in hoc ipſo Eid. II, 90, ex Codd. prodiit. ἐπίρασαι.

vſ. 54. Ὧ' γὼ νῦν πήλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.] Vulgo haec accipiuntur ut a Scholiaſte, ὃ ἐγὼ νῦν ξαίνουσα καταβάλλω ἐν τῷ πυρὶ τῷ ἀγρίῳ. *Abreſchius* in Dilucid. *Thucyd.* p. 416. iungenda cenſuit καταπίλοισα ἐμβάλλω. —— Sed cur tandem πῦρ hic eximie diceretur ἄγριον; Probabiliter ſcribendum cum *T. Hemſterhuſio*, κατ' ἀγρίω· *adverſus hunc agreſtem & ferocem amatorem.* Ἄγριος eleganter dicitur, monente *T. H. qui amori non reſpondet, sed aſper amantem contemnit & faſtu magno repellit:* ea vi vox adhibetur & a *Theocrito* Eid. XXIII, 11, & 19, Ἄγριε παῖ καὶ στυγνὲ, κακᾶς ἀνάθρεμμα λεαίνας. —— Ad vſ. 53. Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας —— Virgiliana recte compararunt viri Docti ex Ecl. VIII, 91, *Has olim exuvias mihi perfidus ille reliquit*, &c. conf. nuper notata in *Eurip.* Hippol. v. 513.

vſ. 55. Ἔρως ἀνιαρὲ] Hanc formam, ex Aldina, pro ἀνιηρὲ, iam revocatam a *Reiskio*, dabant Edd. Mediolan. Florent. & Codex Harleianus. —— Eaedem tres Edd. vetuſtae dederunt in vſ. 58. ποτὸν κακὸν, prout exhibuit *Wintertonus*; ubi Edd. vulgo praebent κακὸν ποτόν. Hunc vſ. Σαῦρόν τοι τρίψασα. reſpexit *Phrynichus* in Appar. Sophiſt. MS. Σαῦρος, inquit, ἀρρενικῶς λέγουσιν. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον. imo σαῦραν. p. m. 72.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαῦραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ.
Θέστυλι, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
Τᾶς τήνω φλιᾶς καθυπέρτερον, ᾇς ἔτι καὶ νῦν
Ἐκ θυμῶ δέδεμαι· (ὁ δέ μου λόγον οὐδένα ποιεῖ·)
Καὶ λέγ' ἐπιφθύσδοισα, τὰ Δέλφιδος ὀστέα πάσσω.

Ἴυγξ, ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρυσῶ;
Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;
Ἦνθ' ἁ τῶ Ὑβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος· τᾷ δή ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
Θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.

Φράζεό μου τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.

Καὶ

vſ. 61. Ἐκ θυμῶ δέδεμαι] Quia Scholiaſtes interpretatur, ἐκδέδεμαι τῇ ψυχῇ· ſcribitur & θυμῷ· quod exprimi voluit & *R.* —— mihi ἐκ θυμῶ iungenda videntur, & ſignificare, *tota mente: ex quo limine etiam nunc tota mente affixa pendeo.* ſupplendum ἐκ relinquitur in ᾇς ἔτι καὶ νῦν —— δέδεμαι. —— Addita praepoſitio in *Ariſtoph.* Equit. v. 1360, omittitur in eiusdem Pluto v. 312. —— Ἐκ θυμοῦ· ἀπὸ καρδίας· ἐκ ψυχῆς ſic adhibentur: Orpheus Ἐκ θυμοῦ Κάλαϊν στέρξε, ſecundum *Phanoclem Stobaei* Floril. p. 399, 38. σοὶ ἐκ τῆς ψυχῆς φίλος ἦν, legitur apud *Xenoph.* Κ. Ἀ. VII, p. 248, 6. ἵλεως ἀληθῶς καὶ ἀπὸ καρδίας apud *M. Antonin.* II, 2. ὅλως φιλέειν —— ἀπὸ καρδίας, *Theocrit.* Carm. XXIX, 4. —— Proxima, ὁ δέ μου λόγον οὐδένα ποιεῖ· contulit *Berglerus* p. 113, ad iſta *Alciphronis*, σὺ δὲ οὐδεμίαν ὤραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου. —— Ex vſ. 62, & VII, 127, attigit *Euſtathius* ad *Hom.* Od. Α. p. 22, 9, τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ Ἐπιφθύζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπτύειν γοητευτικῶς. & ad Od. Δ. p. 149, 16. Hic in Codd. & vetuſtis Edd. ἐπιφθύζοισα ſcribitur; ἐπιφθύσδοισα poſitum ab *Henr. Stephano.*

vſ. 64. Νῦν δὴ μώνη ἐοῖσα] In

δὴ

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Pocula cras tanges tritae nocitura lacertae.
Theſtyli, liminibus tu Delphidos iſta venena
Inline, liminibus! quibus, heu! Simaetha revincta
Tota mente manet. ſed enim nihil ipſe movetur.
Inſpue; &, hîc, abiens dic, ſpargo Delphidos oſſa!

Iunx, ſiſte levem mea ſiſte ad limina Delphin!
Ordiar unde meos nunc ſola relicta dolores?
Quae labes mihi prima mali? me viſit Anaxo,
In lucos, Dictynna, tuos latura caniſtrum.
Omnibus exceptae ſylvis ac montibus, ibant
Pompa ferae; vaſta quas inter mole leaena.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!

Tum,

δὴ, θὴν ſimilibusque nunquam η Dorice mutabatur, ſed pro μώνη hic more ſuo ſcripſerat μώνα. —— vſ. 65. Recte ſcriptum arbitror Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι· quo flexu futurum Doricum legitur Eid. VII, 95. & in Epigr. V, 3. & reperiuntur in *Theocriteis* κεισεῦμαι, & βασεῦμαι· quorum hoc in *Bionis* fragm. XII male in βαὲς εὖ καὶ olim fuit diſtractum. —— Hoc vſ. 65. Codices praeferunt, ἄρξομαι· ἄρξωμαι· & ἄρξομ' ἐγὼ· quarum lectionum mediam ἄρξωμαι exhibent & Edd. Mediol. Ald. Florentina.

vſ. 67. Τᾷ δή ποκα] *Iſ. Caſaubonus* p. 247. b. probabiliter corrigit: Τᾷ δὴ τίκα πολλὰ μὲν ἄλλα θηρία πομπεύεσκε? Pro τότε, *tunc*, τίκα ſcribit, more Dorico, *Theocr.* τίκα huic ſedi convenit, non alterum, quod tamen retinere Codices videntur collati. Hoc ipſo vſ. Ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος in uno Codicum eſt Florent. —— In verſu intercalari Φράζεο & Latinum interpretem & plures decepit; non tamen *Palmerium*: Φράζε & Φράσαι notat *dic*; Φράζευ, vel Φράζεο, Φράσαι, *vide*, *conſidera*, *animadverte*: mirum ni Φράσδεο dederit Noſter.

Καί μ' ἁ Θευχαρίλα, Θρᾷσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις,
Ἀγχίθυρος ναίοισα κατεύξατο, καὶ λιτάνευσε
Τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἁ μεγάλοιτος
Ὡμάρτευν, βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα,
Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἤδη δ' εὖσα μέσον κατ' ἀμαξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος,
Εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμιππον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦν ξανθοτέρα μὲν ἑλιχρύσοιο γενειάς,

Στή-

vs. 70. Καί μ' ἁ Θευχαρίλα] Quod legitur in Scholiis, ἡ τροφὸς τοῦ Θεοχαρίλου· fecit ut hic de *Theocharilao* quodam nonnulli cogitaverint: cum vero is flexus nominis viro minus convenire iudicaretur; aliam iam olim formam nominis hic excogitarunt: Θευμαρίδα certe legitur in Codd. Harleiano, Romano Cardin. Ottoboni, duobus Vaticanis, uno Florentinorum; in Edd. etiam Mediol. & Florentina. *Schottus* Observ. Human. II, C. XLVI, *Haec nutrix*, inquit, *Thressa in veteri Codice, quo usus sum Toleti*, Θευμοιρίδα *nuncupatur*. Mulier sic Graece dici non potuit; sed viro congruum nomen, Doricum dat Θευμοιρίδας· hoc bene ominato nomine dici potuit ὁ θείας μοίρας λαχὼν, sive ὁ θείᾳ μοίρᾳ γεννηθεὶς, ut loquitur *Plato* de LL. IX. p. 875. C. hinc longe diversum nomen Θυμαρίδας apud *Iamblichum* Pythagorei fuit Tarentini. —— Altera vero quorumdam Codicum lectio, ab Aldo prolata, & per Edd. propagata, Θευχαρίλα, mihi cum *D. Heinsio* genuina videtur, & Doricum nomen exhibere *Theocharilae*, nutricis puellae, quae in pompa canistrum portaret per lucum Dianae, Anaxûs nempe Eubuli filiae. Haec Theocharila Simaetham vicinam suam sollicitaverat ad pompam spectandam, in qua primas partes ageret alumna vetulae; sed haec, cum carmen suum Simaetha decantaret, iam ad plures abierat, hinc, *beatula*, μακαρῖτις dicta *Theocrito*. —— ut ιλα & ιμα nominum fuit foemininorum Dorica pronuntiatio; prima pars nominis more Dorico scri-

Tum, nobis vicina, (diem nunc functa supremum)
Me prece Theucharilae nutrix Threïssa fatigat;
Adspicerem pompam. sequor, heu! (sic fata volebant
Saeva Deûm) tunicamque traho bombyce nitentem;
Candentesque humeros Clearistae xystide velor.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Jamque viae medium, qua surgunt tecta Lyconis,
Contigeram. nobis, en! Delphis & Eudamippus
(Vincit helichrysum flava lanugine barba,

Pe-

scribitur: *Cleonicus* est Κλεόνικος *Theocrito* Eid. XIV, 23, qui meminit Θευγενίδος Carm. XXVIII, 13. reperiuntur Θεύπομπος· Θεύδοτος· & horum similia.

vs. 74. Τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας] Optimae sic dant Edd. (non τὰν Κλεαρ.) etiam tres primae; Codices Vaticani, Cardinalis Ottoboni, Harleianus; τὴν est in uno Florentinorum. —— In vs. 76, Ἤδη δ' οὖσα μέσον κατ' ἀμάξιτὸν, ᾇ τὰ Λύκωνος· quod veteres dant Edd. Mediol. Ald. Flor. ὅπου τὰ Λ. est ex interpretamento. —— μέγαν κατ' ἀμαξιτὸν male legitur in Codice Vatic. sincerum est μέσον· Eid. VII, 10, Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. *Virgil.* Ecl. IX, 59, *Hinc adeo media est nobis via.*

vs. 78. Τοῖς δ' ἦν] Adsentior *Toupio* Dorice ex usu *Theocriti* scribenti, Τοῖς δ' ἦς· in hoc ipso carmine bis illud ἦς reperitur v. 92, & v. 124. & alibi saepius in Theocriteis; in fragmentis Pythagoreorum frequenter restituendum: nonnulla dedit *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dialect. p. 118, 119. ex Heraclideis egregia *Eustathius* in Hom. Od. Υ. p. 735, 20. —— Στήθεα non est in Theocriteis mutandum. Eleganter autem venefica Lunae narrat suorum palaestritarum, Στήθεα (ἦς) στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα· Dudum etiam ante *Toupium* contuleram illud *Bionis* Eid. I, 93, ὀξὺ λέγοντι πολὺ πλέον, ἢ τυ Διώνα. Optimi sic Codices recte praeferunt; nec debuerat deterior lectio revocari ἢ τὸ σελάνας· quam tamen exhibent quatuor minimum Codd. Edd.

Me-

Στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὺ Σελάνα,
Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπῶσι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη
Δειλαίας· τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κοὐδ' ἔτι πομπᾶς
Τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
Ἔγνων· ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε·
Κείμαν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἄματα, καὶ δέκα νύκτας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ·
Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες· αὐτὰ δὲ λοιπὰ

Ὀστέ'

Mediol. & Ald. Florentina iam dederat, ἢ σὺ σελάνα.

vs. 80. Λιπῶσι] Λιπόντων, revocatum a *Reiskio*, praeter Aldinam, Editiones dant Mediol. & Florent. Codices Vaticanus, Cardinalis Ottoboni, Harleianus, & Florentinus: alterum est in aliis Codicibus, atque a Scholiaste fuit repertum: neque mihi tamen λιπόντων displicet. Λιπόντι in Cod. est Paris. Reg. cum interpretamento adscripto λιπῶσι.

vs. 82. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὥς μευ περὶ θυμὸς ἰάφθη] *Homeri* versus est in Il. Ξ, 294, Ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρως πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Ubi Theocriteum confert cum *Virgilii* ex Ecl. VIII, 41, *Ut vidi, ut perii, ut me malus abstulit error*, *Fulvius Ursinus* p. 72, exhibet in versu *Theocriti* ἰάνθη· lectionem haud sane absurdam; vulgatae tamen, a Codicibus firmatae, longe postponendam: ἰαίνειν, *calefaciendo emollire*, de amore quidem adhibetur, sed hoc in loco longe aptius est ἰάφθη, pro ἐξελάφθη positum. —— *Homerum* & *Theocritum* imitatus, *Ovidius* saepius usus est ista scribendi forma, qua scripsit in Her. Ep. XII, 33. *Ut vidi, ut perii.*

vs. 83. Κοὐδ' ἔτι πομπᾶς Τ. ε.] In Codd. ista scribuntur, κοὐδέ τι & κοὔτι τι. —— In vs. 85, —— ἀλλὰ

Pectora mirando vincunt te, Luna, nitore)
Occurrunt, solita perfunctus uterque palaestra.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Delphin ut adspexi; mentem furor expulit omnem.
Concidit oris honos. pompae jam nulla videndae
Cura. domum nec qua fuerim ratione reversa
Novi ego: sed, graciles artus confecta maligna
Peste, dies noctesque decem, miseranda jacebam.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Jam mihi vidisses Scythico magis arida ligno
Corpora; flaventi delapsos vertice crines;

Ossa

—— ἀλλά μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε· *sed me morbus quidam arrodens tabefecit*; nihil variant Codices collati. Scholiastes diversam a vulgata lectionem invenit: —— ἐξάλλαξεν, ἢ ἐξήλλαξε· *prorsus immutavit*. sic enim in Scholiis scribendum vere monuit *D. Heinsius* p. 313. Quamvis autem ἐξάλλαξεν minime hinc alienum sit, videtur tamen Poëta Homericum adhibuisse ἐξαλάπαξεν.

vs. 89. Ἔῤῥευν δ' ἐκ κεφαλᾶς;] Hoc cum saepe scriptum legeretur in his carminibus, pro κεφαλῆς hic ponere non dubitavi —— In vs. 90, pro ἐπίρησα, ἐπίβασα scriptum, ex Codd. Vaticano & Florentino. —— Horum intermedia, —— αὐτὰ δὲ λοιπὰ Ὀστί' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα· significant: *sola vero relicta erant ossa & pellis*: sic Eid. IV, 15, τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται Τὤστεα· conf. *T. H.* in *Lucian.* I. p. 230. *Casaubon.* Lect. *Theocr.* p. 248. *Apollonius Rhod.* II, 201, ῥινοὶ δ' οἱ ὀστέα μοῦνον ἔεργον. *Schol.* οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι ξυνεῖχον τὰ ὀστᾶ. *pellis super ossibus una*, *Lucret.* VI, 1268. *haeret adstricta nudatis ossibus cutis*, *Quinctilian.* Declam. V, p. 112. Tabe confecto Erysichthoni ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν, in *Callim.* h. Cereris v. 93. conf. *Callim.* Epigr. XXXII. & *Ez. Spanhem.* *Philo* Judaeus p. 933. E. ῥικνοὶ γεγόνασιν, ἶνες αὐτὸ μόνον καὶ λεπτὸν δέρμα. Praeivit

Ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα;
Ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾷδεν;
Ἀλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν· ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Χ' ὤτω τᾷ δώλᾳ τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα,
Εἰδ' ἄγε Θέστυλί μοι χαλεπᾶς νόσω εὑρέ τι μᾶχος.
Πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος· ἀλλὰ μολοῖσα
Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·
Τηνεῖ γὰρ φοιτῇ, τηνεῖ δέ οἱ ἁδὺ καθῆσθαι.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Κἤπεί κά νιν ἐόντα μάθοις μόνον, ἅσυχα νεῦσον,
Κἤφ' ὅτι Σιμαίθα τὺ καλεῖ, καὶ ὑφάγεο τᾷδε.
Ὣς ἐφάμαν· ἁ δ' ἦνθε, καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
Εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ μιν ὡς ἐνόησα
Ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφῳ,

(Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα)
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπω

Ἱδρώς

vit & in his *Theocrito Sophron*, cuius ista servavit *Etymologus* p. 737, 8, Τί μὰν ξύσπλος; τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός. Ultimum explicat Grammaticus, δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἄλλων ἤδη δεδαπανημένων.

vs. 94. Χ' ὤτω τᾷ δώλᾳ] Ut in primis leguntur ista Edd. Χ' ὤτω τᾷ δούλᾳ· exhibent & plerique Codices; in nonnullis tamen inveniuntur Χ' ὤτω τᾷ δώλᾳ· Quia δῶλε legitur in Eid. V, 5, hoc quidem admisi; sed, quia in ὤτω prima syllaba non mutatur, alteri formam usitatam praetuli.

vs. 95. Εἶδ' ἄγε] Omissa litera, Εἶ' ἄγε, *eia*, *age*, praetulit *Wintertonus*; atque ita legitur in Codice Flor. Plerique tamen Codd. ut & Edd. primae literam retinent, vocu-

Oſſa adfixa cuti. nullius adire recuſo
Limen anus; aſt nulla mihi cantamina proſunt;
Irritaque, heu! miſerae ruit hora fugacibus alis.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Ancillae tandem verum loquor. eia age! tanto,
Eia age! tu reperi medicamen, Theſtyli, morbo.
Delphin, quem pereo, cujus conſumor amore,
Ad Timageti potes obſervare palaeſtram.
Huc abit ille frequens. hîc illi dulce morari.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Huic tacito, ſolum quum ſenſeris, innue vultu;
Et dic: te Simaetha vocat. mihique ocius adduc.
Finieram juſſus. abit illa; reditque, cupitum
Adducens juvenem. celeri pede limina portae
Quem ſimul adſpexi ſuperantem; protinus amens

(Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!)
Obrigui, ceu ſtricta gelu nix. ſudor ab omni

Fron-

culis εἶα & ἄγε ſic in *Homeri* ſaepe verſibus interiectam: εἶδ' ἄγε apud *Euſtathium* in Il. Α. p. 80, 43, veteres, pro εἶα δὴ ἄγε, poſitum arbitrantur: εἶα δὴ plene ſcriptum legitur in *Aeſchyli* Agam. v. 1659. & in *Euripidis* verſu e Syleo apud *Euſtath.* ibid. v. 52. —— In vicinis, —— χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος· ultimam vocem infeliciter ſollicitabat *Palmerius*: *Homeri* loca, quae reſpexit Noſter, dedit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* —— In vſ. 101, pro ὑφάγεο, minus recte ἀφάγεο legebatur in Codd. Vaticano & Florentino. Cur praeſtet alterum docebunt *Ammonius* in Ὑπάγειν, & *H. Stephanus* in Append. de Dial. Att. c. XII. p. 185.

vſ. 107.

Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
Οὐδέ τι φωνᾶσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
Κνυζῶνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα·
Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' ἐσιδὼν ὥστοργος, ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας,
Ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑζόμενος φάτο μῦθον·
Ἦ ῥά με, Σιμαίθα, τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγώ θην
Πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τρέχων ἔφθαξα Φιλῖνον,
Ἐς τὸ τεὸν καλέσασα τόδε στέγος, ἢ με παρῆμεν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἦνθον γάρ κἠγών, ναὶ τὸν γλυκύν, ἦνθον, ἔρωτα,

Ἢ

vs. 107. Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν] In Edit. Iuntae Florentina scriptum κοχύδεσκεν invenisse hoc in loco videbatur *H. Stephano*, videtur & mihi *Eustathius*; qui ad *Homeri* Il. Ρ. p. 1126, 51. ἀπὸ τοῦ Κοχυδεῖν, inquit, καὶ τὸ Κοχύδεσκεν εὕρηται. paulo ante ex *Athenaei* (VI, p. 269. D.) Pherecrateis ipsi memorantur ποταμοὶ —— κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ. his motus *Reiskius Theocrito* restituit κοχύδεσκεν. prout scripsit hunc locum tractans *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 380. nihil arbitror interesse, hoc an illud probetur. Scripserat forsan *Hesychius*: Κοχυεσκεν, ἔρρει ἰσχυρῶς, καὶ μετὰ ψόφου καὶ λάβρως. Fictum verbum videtur ad indicandum aquae per rupes delabentis strepitum. —— Ad Oden Sapphus, cuius hic partem expressit *Theocritus*, hunc locum contulit *Tollius* ad *Longinum* π. Ὕ. p. 79.

vs. 110. Δαγῦδι] Vox rarissima atque incertae originis bis fuit apud Hesychium inventa; nam, ubi vulgatur Δατὸς viri Docti hinc scribendum monuerunt Δαγὺς, κοράλλιον, νύμφη λευκόκηρος. & in V. Κάχαρις iunguntur Δαγὺς, καὶ Πλαγγὼν, καὶ Χρυσαλλὶς, τὸ κορεκόσμιον. sic dicebantur puellarum ludicra, imagun-

cu-

Fronte cadebat; uti liquefactae sole pruïnae.
Nec voces reperire mihi, neque murmura, quivi;
Qualia per somnos ad matrem proferat infans.
Tota sed obrigui; veluti crystalla gelantur.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Ille ferox a me dejecit lumina terrae;
Jamque sedens: at me tantum praevertere nosti;
Quantum ego formosum, tua quum sub tecta vocarer,
Praeverti rapido cursu, Simaetha, Philinum.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Venissem, (testor jucunda Cupidinis arma!)

Ve-

culae ex cera, gypso, vel aere factae. vid. eruditissime notata a *D. Ruhnkenio* ad *Timaei* Lex. *Platon.* p. 120. conf. *Io. Toupius* Emend. in *Suid.* P. III. p. 114.

vs. 112. Καί μ' ἐσιδὼν ὥστρεγος] Corrigendum putabat *Koppiersius* in Observ. Philol. p. 77, Κἄμ' ἐσιδὼν —— *Cumque me ne adspexisset quidem, oculis in terram defixis, consedit*: vulgata lectio defensores inveniet. —— Scripsisse certe more suo videtur: ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας Ἕσδετ' ἐπὶ κλιντῆρι, καὶ ἑσδόμενος φάτο μῦθον· sic verbum illud scribitur Eid. I, 21. VI, 4.

vs. 116. Ἦ με παρῆρθες] Παρῆμες est in uno Codicum Florent. vulgato non deterius: ἦ με π. scriptum in Aldina Ed. & Flor. iure probavit *Reiskius*: haec enim est verborum structura: Σιμαίθα, πρὶν ἢ ἐμὲ παρεῖναι καλέσασα, τόσον ἐμὲ ἔφθασας, ὅσον ἐγὼ —— τὸν χαρίεντα Φιλῖνον τρέχων ἔφθασα. *Quum me vocasti ante, quam sponte mea venirem, tantum me praevertisti. quantum nuper ego cursu Philinum praeverti.* —— In versum 118, κἠγὼν, pro κἠγὼ, recepi ex Codice Flor.

vs. 122.

Ἢ τρίτος ἠὲ τέταρτος ἐὼν φίλος αὐτίκα νυκτὸς,
Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων,
Κρατὶ δ᾽ ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
Πάντοσε πορφυρέῃσι περὶ ζώστρῃσιν ἑλικτάν.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο. πότνα Σελάνα.
Καί μ᾽ εἰ μέν κ᾽ ἐδέχεσθε, τάδ᾽ ἦς φίλα· καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
Καὶ καλὸς πάντεσσι μετ᾽ ἠιθέοισι καλεῦμαι.
Εὗδον δ᾽, εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα·
Εἰ δ᾽ ἄλλᾳ μ᾽ ὠθεῖτε, καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ,
Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ᾽ ὑμέας.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ᾽ ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾷ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν·
Καὶ, μετὰ τὰν Κύπριν, τύ με δευτέρα ἐκ πυρὸς εἵλευ,
Ὦ γύναι, ἐσκαλέσασα τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
Αὔτως ἡμίφλεκτον· Ἔρως δ᾽ ἄρα καὶ Λιπαραίω

Πολ-

vs. 122. πάντοσε] Hic editum a *Wintertono*, ex Harlei. Codice fuit enotatum: in aliis Codd. est, ut in Edd. Mediol. Ald. Flor. πάντοθι. hoc an illud recipiatur, parum refert; sed hic vitiosum erat quod in vulgatis est Edd. πάντοτε significans *semper*: priora duo reperiuntur & in Theocriteis; nusquam in his πάντοτε.

vs. 126. Εὗδον δ᾽, εἴκε μόνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλασα] Literam δ᾽ ex Vaticano Codice, pro τ᾽, & formam rarissimam τεῦς ex una Edit. Florentina recepit *Theocritus*, quae illud ipsum τεῦς exhibet ubi nostris in Edd. τεῦ vulgatur Eid. V, 39. XI, 52, 55. quorum locorum primo illud τεῦς confirmat *Apollonius Dysc.* in libello de pronominibus partim edito, p. 424. C. Καί ποκ᾽ ἐγὼν παρὰ τεῦς τι μαθών· Θεόκριτος. Τεῦς his in locis ex *Apollonio* reponendum nuper monuit etiam Clar. *Toupius* Append. Notar. in *Theocr.* praeterea, hoc in ver-

Veniſſem, duo tresve trahens ſub nocte ſodales;
Mala ſinu portans, Baccheïa mala. capillos
Sutilis Herculea veſtiret fronde corolla,
Undique purpureis vittis intorta corolla.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Nec mihi, cui nemo juvenum contendere forma,
Aut curſu, valeat, tua janua clauſa fuiſſet.
Sat mihi, ſi roſeis junxiſſem labra labellis.
Nec prius a foribus, quamvis excluſus, abîſſem;
Sed facibus rigidisque bipennibus inſultâſſem.

Diſce, Diana, mei primordia diſce furoris!
Nunc primas Veneri debere, tibique ſecundas,
Me fateor grates. quum me, Simaetha, vocabas;
Ignibus e mediis rapuiſti prorſus aduſtum.
Majores ſiquidem Veneris puer excitat aeſtus;

Quam

verſu ſcribendum αἶκε. Eleganter quidem adhibetur a Graecis Εὔδειν· ſed quo hic ſenſu ponitur, ſi tamen illud Εὖδον ſcriptum fuit a Theocrito, vix alibi reperietur. —— In proximis ἀλλᾷ, quod praebet Ed. Florent. & παντῶς, quod eſt in Ed. *Wintertoni*, Dorico ſic more videri poterunt ſcripta conferenti notata a *Koenio* ad *Gregor*. de Dial. p. 96. —— In iſtis, πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας· nodum in ſcirpo quaeſivit *Palmerius*: commode his uſus eſt *Bentleius* ad *Horatii* Carm. III. Od. XXVI, 7.

vſ. 130. Ὀφείλειν] Hic poſtulat Dorismus, ὀφείλεν· —— vſ. 133. dubito ſcripſeritne ἀ..φλεκτον· ut ἐν ἀμιθέοις, Eid. XVIII, 18. & XXIV, 130. Pro Λιπαραίω tamen minus dubitanter ſcripſerim Λιπαρaίω. attigit hunc locum *Euſtath*. in *Hom*. Od. κ. p. 377, 32. inſulam memorans Λιπάραν, ἐξ ἧς καὶ σέλας λέγεται παρὰ Θεοκρίτῳ Λιπαραῖον, διὰ τὸ ἐκεῖ ἀναφυσώμενον πῦρ.

vſ. 136.

Πολλάκις Ἀφαίστοιο σέλας φλογερώτερον αἴθει.

Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὅθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο,
Καὶ νύμφαν ἐφόβησ', ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
Ἀνέρος. ὡς ὁ μὲν εἶπεν· ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς
Χειρὸς ἐφαψαμένη μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων·
Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο, καὶ τὰ πρόσωπα
Θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε· καὶ ἐψιθυρίσδομες ἁδύ.
Χ' ὡς καί τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
Ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἤνθομες ἄμφω.
Κοὔτε τι τῆνος ἐμὶν ἐπεμέμψατο μέσφα τοι ἐχθὲς,
Οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνῳ· ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
Μάτηρ τᾶς γε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅ τε Μελιξοῦς,
Σάμερον, ἁνίκα πέρ τε ποτ' οὐρανὸν ἔτρεχον ἵπποι,
Ἀῶ τὰν ῥοδόπαχυν ἀπ' Ὠκεανοῖο φέροισαι·
Κἤπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφις ἔραται·
Κἤτε μιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος, εἴτε καὶ ἀνδρὸς,
Οὐκ ἔφατ' ἀτρεκὲς ἴδμεν· ἀτὰρ τόσον αἰὲν ἔρωτος
Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο, καὶ ἐς τέλος ᾤχετο φεύγων·

Καὶ

vſ. 136. Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις] Heinſianâ multo mihi melior Scholiaſtae videtur interpretatio: Καὶ παρθένον ἐκ τοῦ δωματίου —— φυγεῖν ἐποίησε —— κακῶς μαινομένην, καὶ γυναῖκα ἄνδρα ἔχουσαν, —— ἔτι θερμὴν λιποῦσαν τὴν τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς κοίτην. *Amor malo furore agitatas puellas incitare ſolet innuptas, ut thalamum deſerant; & viro nuptas, ut lectum coniugalem adhuc calentem derelinquant.* Quum ἐφόβησε hic uſitato more ponatur, pro φυγεῖν ἐποίησε, mirum eſt in hoc verbo haeſiſſe virum Doctum.

vſ. 138. Ἐγὼ δέ οἱ ἁ ταχυπειθὴς χειρὸς ἐφαψαμένη] Doricum praeſtat ἐφαψαμένα· —— pro ἔκλιν' ut numeroſius *Toupio* placet, μαλακῶν αἰέκλιν'

ἐπὶ

Quam quos Volcani fornacibus evomit Aetna.

Disce, Diana, mei primordia disce furoris!
Hic teneram thalamo, lymphata mente, puellam,
Hic sponsam cupidis sopiti conjugis ulnis
Expulit. haec Delphis. prênsum male credula dextra
In mollem lectum inclino. jam corpore corpus
Intepuit. junctis inpacta labella labellis
Intepuere magis. jam turture dulce querenti
Dulcius alterno crebrescit murmur in ore.
Neu longo te, Luna, morer sermone: peracta est
Maxima res; lassique simul requievimus ambo.
Hactenus & nostros lis nulla diremit amores.
Ast hodie, roseis conjunx Tithonia bigis
Oceano subvecta jubar quum spargeret orbi,
Venit anus vicina. (parens anus ista Philistae,
Ludere perdoctae crotalis, pulchraeque Melixûs)
Venit; &, ô Simaetha! alibi jam perfidus, inquit,
Delphis amat. sed quae mutati causa caloris,
Vir? mulierne? latet. dextra cratera capacem
Saepe tenet; libatque novo perjurus amori.

Jam-

ἐπὶ λέκτρων. —— Sequentia, Καὶ ταχὺ χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο· *Eustathium* protulisse in Il. Z. p. 478, 32, ab aliis iam fuit monitum.

vs. 145. Ἄπ Φιλίστας] Dubium quidem nullum est quin nomen fuerit muliebre Φιλίστη vel Φιλίστα· sed hic unius suae tibicinae Melixûs mentionem fecisse mihi iam olim videbatur Simaetha, & hanc *carissimam*, φιλίσταν, dixisse: scribebam idcirco: ἦνθέ μοι ἅγε Φιλίστας Μάτηρ τᾶςγε ἐμᾶς αὐλητρίδος, ἅγε Μελιξῶς. *venit ad me mater carissimae meae tibicinae, meae, inquam, Melixus.* Rarius Φίλιστος in Epist. ad *M. Röverum* satis fuit adfirmatum p. 52.

vs. 151, 152. Αἰὲν ἴοντος

Καὶ φάτο οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πυκάσδειν.
Ταῦτά μοι ἁ ξείνα μυθήσατο· ἔστι δ' ἀλαθής.
Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη,
Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν.
Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον.
Ἦ ῥ' οὐκ ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται;
Νῦν μὲν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· αἰ δ' ἔτι κἠμὲ
Λυπῇ, τὰν Ἀΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.
Τοιά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμὶ φυλάσσειν,
Ἀσσυρίω, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὠκεανὸν τρέπε πώλως,
Πότνι'· ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν.
Χαῖρε Σελαναία λιπαρόχροε· χαίρετε δ' ἄλλοι
Ἀστέρες, εὐκήλοιο κατ' ἄντυγα νυκτὸς ὀπαδοί.

ΑΙ-

Ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο] Corrigit *Toupius*, Ἄκρατον ἐπεχεῖτο· ratus τον ob caesuram hic etiam produci: formam illic loquendi Theocriteam & morem antiquum egregie illustravit: nonnulla dedit & *Musgravius* in hunc l. *Theocriti* p. 410. T. II. —— In vs. 151, pro ἀτρεκὲς, *Wintertonus* edidit ἀτρεχές· quam formam esse Doricam *Orionis* auctoritate monstravit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 155. Ἦ γάρ μοι καὶ τρὶς καὶ τετράκις ἄλλοτ' ἐφοίτη] Nihil nunc aliud in his desidero, nisi Dorico more scriptum ἄλλοκ' ἐφοίτη· & versum 157 recte scriptum arbitror: Νῦν δέ τε δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτε νιν οὐδέποκ' εἶδον. nihil enim video causae cur praeferendum sit οὐδὲ ποτεῖδον· quod *Reiskio* placebat.

vs. 158. Ἦ ῥ' οὐκ] Omnino corrigendum arbitror cum *D. Heinsio*: Ἦ ῥ' οὖν ἄλλό τι τερπνὸν ἔχει, ἁμῶν δὲ λέλασται. *Quinimo nunc alias babet delicias, meique est oblitus.* —— In versum seq. Νῦν μὲν &c. ista scribuntur in Edit. nupera: „Heinsius, in locum, legit „ἐπιθύσομαι. Quod prius viderat Meursius." Quid vi-

Iamque domum videas hilarem, plenamque corymbis.
Haec narravit anus. narranti credere cogor.
Ante frequens qui me visebat, Delphis, apud me
Dorida deponens pyxin, bis sex mihi luces
Absuit; adloquioque frui mihi posse negatum.
Tune alios foveas, heu! nostri oblitus, amores?
Non inpune quidem; nisi philtra potentia cessent!
Sin magis offendas; Orcum (crudelia testor
Numina Parcarum!) vises. haec tanta venena
Cista tenet, Syriae monitu mihi lecta magistrae!
 Iamque vale, veneranda! tuosque immerge iugales
Oceano. solitos patiemur, ut ante, dolores.
Luna corusca, vale! simul, astra decora, valete,
Humentem placidae Noctis comitantia currum!

AMA-

viderat *Heinsio* laudatus *Meursius*? in Spicilegio in *Theocr.* p. 17, lego, inquit, μιν. id ipsum, pro μὲν, recte repositum voluit *Heinsius*; cuius calamo forte fortuna verbum effluxit ἐπιθύσομαι. Quod vulgatur καταθύσομαι mutatum noluit. Pro μὲν, (cuius loco μὰν in una est Ed. Florent.) μὶν scripserat procul dubio *Theocritus*: Νῦν μιν τοῖς φίλτροις καταθύσομαι· ut supra hoc in carmine v. 3, τὸν ἐμοὶ (vel ἐμὶν) βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα.

vs. 161. Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα] *Virgil.* Eclog. VIII, 95, *Has herbas, atque haec Ponto mihi lecta venena Ipse dedit Moeris.* —— Ex vs. 164, ista, ἐγὼ δ' οἰσῶ τον ἐμὸν πόνον, ὥσπερ ὑπέσταν· attigit *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 113. si sensus est qui vulgo tribui solet, pro ὥσπερ scribendum videtur, ᾧπερ ὑπέσταν, *cui me subieci*: ὅνπερ ὑπέσταν legi in Cod. Paris. monuit me Clariss. *D. R.* si sanum est ὥσπερ· ὥσπερ ὑπέσταν significabit, *meum ego feram dolorem, ut promisi*: dixi nempe me ipsum philtris incantaturam: si nihil illa ad flectendum Delphin valebunt, τὰν 'Αΐδαο πύλαν, ναὶ Μοίρας, ἀραξεῖ.

 vs. 1[illegible]

ΑΙΠΟΛΟΣ, ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ, ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ.

Εἰδύλλιον γ'.

Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀμαρυλλίδα· ταὶ δέ μοι αἶγες
Βόσκονται κατ' ὄρος, καὶ ὁ Τίτυρος αὐτὰς ἐλαύνει.
Τίτυρ', ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε, βόσκε τὰς αἶγας,
Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε· καὶ τὸν ἐνόρχαν
Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.
Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο κατ' ἄντρον
Παρ-

vs. 1. Κωμάσδω ποτὶ τὰν Ἀ.] Miram in his & in proximis ἀφέλειαν laudat *Hermogenes* II, p. 388. —— In Ed. Iuntina huic Eidyllio praefiguntur ista: Κῶμος. Δωρίδι. Ἀμαρυλλὶς, ἢ Αἰπόλος, ἢ Κωμαστής.

vs. 3. Τίτυρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλ.] Inter alias interpretationes deteriores vera legitur etiam in Scholiis, qua τὸ καλὸν redditur καλῶς. Est in hoc ipso carmine v. 18, Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα. Ubi *Callimachus* dixit in Epigr. LVI, Τὶν τὸ καλὸν μελαινεῦντα Θεόκριτον· Theocritea protulit *R. Bentleius*, quae *Steph. Bergler.* adhibuit ad *Alciphronis* Epist. XXXVI. p. 161, πεινήσω τὸ καλόν. illud ipsum *Alciphroni* Ep. XXXIX, p. 186, restituit Clariss. *Hemsterhusius*, τὸ καλὸν ἀποκοιμίσασα τὸν ἄνδρα. ubi vulgatur, τὸν καλόν. Propius ad haec accedit in Amoribus *Luciani*, T. II. p. 426, 35, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. ad hanc normam νεανίαι τὸ ἀκμαιότατον ἀνθοῦντες sunt in *Aeliani* de N. A. XV, c. X.

Ibid. βόσκε τὰς αἶγας] Ista quidem reddidit *Virgilius* Ecl. IX, 23, *Tityre*, —— *pasce capellas*. *Gellius* N. A. IX, c. IX, *animadvertimus*, ait, *reliquisse Virgilium*, *quod Graecum quidem mire quam suave est*, *verti autem neque* de-

AMARYLLIS.

Eidyllium tertium.

Digredior, viſens Amaryllida. nota, capellae,
Per iuga paſcimini! vobiscum Tityrus ibit.
Tityre, paſce meas, & potum coge, capellas.
Tityre, noſter amor! Lybicum tamen inter agendum
(Quippe ſalax cornu feriet) Cnacona caveto!
ô Formoſa Amarylli! tuum reclinis ad antrum,

Iam

debuit neque potuit: paulo poſt, *caute*, ait, *omiſſum*, *quod eſt in Graeco verſu dulciſſimum.* —— *Quo enim pacto diceret*, τὸ καλὸν τιτυρίσδε; —— *Hoc igitur reliquit*, *& cetera vertit non infeſtiviter*; tum ponit Virgiliana: *Tityre*, *dum redeo*, (*brevis eſt via*) *paſce capellas*, *Et potum paſtas age*, *Tityre*; (Καὶ ποτὶ τὰν κράναν ἄγε, Τίτυρε,) *& inter agendum Occurſare capro* (*cornu ferit ille*) *caveto*: καὶ τὸν ἐνόρχαν Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.

vſ. 4. Τὸν ἐνόρχαν, τὸν Λ. κνάκωνα] In aliis hic Codicibus olim ſcriptum τὸν ἐνόρχαν monſtrat interpretamentum in Scholiis, ἡμιτομίαν. quod a *Thyſio* iam fuit monitum ad *Gellii* l. c. Huc ſpectasſe *Porphyrium* in fragmento, quod ediderunt *Th. Galeus* in Diſſert. de Scriptor. Mythol. p. 16. & *Bentlei*. in Epiſt. ad *Millium* p. 49. nuper etiam monuit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 5. Μή τυ κορύψῃ] A *Sanctamando* non videtur in Codicibus Italicis inventum κορύξῃ· quod, magis Doricum, in aliis legi monuit Cl. *D'Orvillius* in Vanno Crit. p. 457. praebet illud etiam Codex *Gellii* Franequeranus. In Eid. V, 147, ex Ald. Ed. ſcribi poterit κορύτιλος.

 vſ. 9.

Παρκύπτοισα καλεῖς τὸν ἐρωτύλον; ἦ ῥά με μισεῖς;
Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν,
Νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.
Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
Ὧ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τυ· καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ.
Θᾶσαι μὰν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος. αἴθε γενοίμαν
Ἁ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν,
Τὸν κισσὸν διαδὺς, καὶ τὰν πτέριν, ᾇ τυ πυκάσδῃ.
Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα· βαρὺς θεός· ἦ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλασδε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε μάτηρ·
Ὅς με κατασμύχων καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.
Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ κυανέφρυ
Νύμ-

vs. 9. Ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς] *Mori me denique coges*, *Virgil*. Ecl. II, 7. Ad Προγένειος optime *H. Stephanus* Thes. Gr. L. I. p. 845. A. *crediderim*, inquit, *alteram expositionem huius vocis*, *de eo videlicet cui mentum prominet*, *huic Theocriti loco convenire.* —— In vs. 10. Ἠνίδε scriptum, ut supra Eid. I, 149. Ad ista, Ἠνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· —— καὶ αὔριον ἄλλά τοι οἰσῶ· compararunt Virgiliana ex Ecl. III, 7, *puero*, *sylvestri ex arbore lecta*, *Aurea mala decem misi; cras altera mittam.*

vs. 12. Θᾶσαι μ. θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος] In Ed. prima Mediol. & in Florent. Iuntae legitur θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος· si a scriptis Codd. illud ἐμὶν confirmaretur, mihi quidem non displiceret.

vs. 13. Ἁ βομβεῦσα μέλισσα] Vitiosa Ed. Ald. lectio, Ἀμβομβεῦσα, probari non debuerat: *bombilans apis*, quae forte praetervolabat, quia digito monstrabatur a comaste, dicitur ἁ βομβεῦσα μέλισσα. hoc qui recte monuit, *Heinsium* nollem proxima, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· sollicitasse; in quibus scribi mallet, κατ' ἐς τεὸν ἄντρον ἱκοίμαν· ut hoc etiam esset ἀσύνδετον. Minus tolerabile quod Editori *W*. venit in mentem.

vs. 15. Νῦν ἔγνων τὸν Ἔρωτα·] *Nunc scio quid sit amor. Virg.* Ecl. VIII, 43. —— In proximis,

Iam non me blando, veluti prius, ore ſalutas.
Odiſti; ſimumque vocas; barbataque menta
Objicis. ad triſtem laqueum me denique coges.
Ecce! decem tibi mala fero, decerpta, jubebas
Unde, loco. tibi mala decem cras altera mittam.
Reſpice, Nympha, meum, ſimul & miſereſce, dolorem
ô Parva ſi muter api! iam praepete curſu
Per filicemque ederamque tuum delabar in antrum.
Nunc ſcio, quid ſit Amor. gravis, ah! Deus, ubere paſtus
Quippe leae, & duris in ſaltibus innutritus.
Ille ſuas nunc ima faces mihi condit in oſſa.
Durior ô ſilice, aſt vultum ſpecioſa, nigrisque

Pul-

ximis, pro ἐθήλαζε recepi ex Cod. Barocc. & *Thomae M.* Leidenſi Cod. in v. Μαστὸς, ἐθήλασδε· cui vicinum ἔτοιφε congruit. *Reiskius* edidit: ἦ ῥα λεαίνας Μασδὸν ἐθήλαξε, δρυμῷ τέ μιν ἔτραφε μάτηρ. ex *Stobaei* Floril. p. 401, 30. qui ἔτραφε quoque praebuit, pro ἔτρεφε· formam quidem Doricam, nec tamen Theocriteam. ἐθήλαξε dat Ed. Flor. Iuntae. Huc ſpectans *Euſtathius* in *Hom.* Il. Π. p. 1070, 12, ἐκ τοῦ χόλου, inquit, τεθράφθαι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρίχολον, εἰλήπται παρὰ τῷ Βουκολιάζοντι τὸ, μαζῶν λεαίνης θηλάσαι γάλα.

vſ. 17. Ἐς ὀστέον ἄχεις ἰκάπτει] Editor *W. novam* ſe dicit e Codd. *lectionem apportare, quae non omnino ſit contemnenda:* ἐς ὀστέον (ὀστέα poſuit per errorem) ἄχεις ἰκάνει. hoc in paucis repertum: genuinum ἰάπτει plerique praebent & antiquiſſimi Codices.

vſ. 18. Ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα] *Theocriti* formam ſcribendi, pro vulgata ποθορῶσα, reſtitui ex Cod. Flor. eamdem formam hic memorat ut magis Doricam *H. Stephanus.* —— De vſſ. 19, 20, non diſplicent ſuſpiciones, quae proſtant in Epiſt. ad Nobiliſſ. *Röverum* p. XXVI, & XXVII, mea quidem ſententia hic a Comaſte dici non potuit: προσπτύξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω. requiritur vel, *Deſpectus tibi ſum*; vel huius quid ſimile. Verſus 20, qui huc translatus ex Eid.

vi-

Νύμφα, προσπτυξαί με τ̃ αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις
Τὸν στέφανον τῖλαί με κατ' αὐτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
Τόν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλὶ φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,
Ἐμπλέξας καλύκεσσι καὶ εὐόδμοισι σελίνοις·
Ὤ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπακούεις;
Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι,
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.
Κἤκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μὰν τεὸν ἁδὺ τέτυκται.
Ἔγνων πρᾶν, ὅκα, μευ μεμναμένω εἰ φιλέεις με,
Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα,

Ἀλλ'

videtur XXVII, quibus hac in sede placet, ex Harlei. Cod. pro Ἔστι, in illum recipere poterunt Εἴη.

vs. 21. Τὸν στέφ. τῖλαί με κατ' αὐτίκα λ.] Illud κατ' αὐτίκα, enotatum ex Codd. Flor. & Vatic. vel sine Codicum auctoritate vulgari debuisset pro voce non Graeca καταυτίκα: sic literas disiungendas iam monuerat *D. Heinsius* p. 317. In re non dubia *Heinsio* non debebat Editor *W.* obniti; nulla enim est in his auctoritas *Aemilii Porti.* Qui κατ' αὐτίκα hic scribendum ex Flor. Cod. vidit, *Reiskius* recte praepositionem κατὰ verbo monuit τῖλαι iungendam. *Heinsius* censuerat hoc velle Poëtam: τ̃ στέφανον αὐτίκα ποιήσεις με τῖλαι κατὰ λεπτά. minus bene. Καταπίλλειν fuit in usu. Non aliter intellexit Schol. cuius ista sunt: κατατῖλαι καὶ κατακόψαι με ποιήσεις εἰς λεπτὰ τ̃ στέφανον. In talibus eleganter omitti praepositionem εἰς, ostenderunt *Casaubonus*, *Kusterus*, *Abreschius* in Auctario Diluc. *Thucyd.* p. 366. & *L. C. V.* in *Herodot.* p. 558, 60. ubi quae de Theocriteis ultima scribuntur rectius fuissent omissa.

vs. 23. Ἐμπλέξας] Vulgato non deterius Ἀμπλέξας· quod Codices offerunt Parisinus, Florentinus & Vaticanus: Theocritea quoque sunt, ἀμπαύεται· ἀμπίδιον· ἀμπίλαγος. —— Versum 24, ut vulgatur, recte distinxerunt *H. Steph.* & *D. Heins.*

Vo-

Pulchra ſuperciliis, Amarylli! ſine, oſcula carpam.
Reſpuis, ah! ſurdaque preces depellis ab aure.
Haſce, tibi plexas ederis apioque, corollas
Jam jam ego diſcerpam. quid, ïo! quid fiet amanti,
Heu! miſero mihi? vota Noto jactanda profundo.
Veſtibus abjectis, devolvar in aequora praeceps;
Olpis ubi inſidians demittit retia thynnis.
Tene, licet fluctu ſpirans expellar in actam,
Exploràſſe fidem, mea vita, iuvabit amantis?
Obdurabis, ïo! quaeſitum nuper, amoris
Eventum adgnoſco. dextrum nec enim crepat omen

Te-

Vocem Δύσοοος, non alibi repertam, niſi hoc vſ. 20, & Eid. IV, 45, in Indicem Theſauri Gr. L. retulit *H. Stephanus*, a quo hic redditur ὁ δυσκόλως σωζόμενος, ideoque ὁ κακοδαίμων. Ex altero loco τὰ δύσοοα θρέμματα enotavit *Euſtath.* in *Hom.* Il. Α. p. 47, 19. Iſta autem, Ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; *Virgil.* expreſſit in Ecl. II, 58, *Heu, heu, quid volui miſero mihi?*

vſ. 25. Ἐς κύματα τήνα ἁλεῦμαι] Ἐς praebuit unus Codicum Florent. Pro τῆνα legitur in tribus Flor. τηνῶ. Τηνῶθε, ſcribebant pro ἐξ ἐκείνου τοῦ τόπου. paulo ante legitur v. 10, τηνῶθε καθεῖλον. Quia hic legebatur interpretamentum, ἀπὸ τούτου, ἐκεῖθεν ἁλεῦμαι·

Caſaubono venit in mentem legendum, εἰς κύματα τῆθεν ἁλεῦμαι. Sed nec in Theocriteis neque alibi reperitur illud τῆθεν. —— In vſ. 26. σκοπιάσδε) more Theocriteo ſcribendum.

vſ. 29. Ποτιμάξατο τὸ πλατάγημα] *Scholiaſtes* in aliis ſe Codicibus inveniſſe teſtatur, ποτιμαξάμενον πλαταγήσει· quod, editum ab *Aldo*, recepit in ſuam Edit. *Reiskius*: inventum in Cod. Pariſino, ex Codicibus, a *Sanctamando* adhibitis, praebuit illud Romanus Cardin. Ottoboni. mihi melior vulgata videtur lectio, a plerisque Codd. confirmata. Quae de hac amantium conſuetudine veteres tradidere Grammatici *Io. Meurſius* enarravit in lib. de

Lu-

Ἀλλ' αὔτως ἀπαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη.
Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις,
Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, οὕνεκ' ἐγὼ μὲν
Τὶν ὅλος ἔγκειμαι· τὺ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιῇ.
Ἦ μάν τοι λευκὰν διδυματόκον αἶγα φυλάσσω,
Τάν με καὶ ἁ Μέρμνωνος Ἐριθακὶς ἁ μελαιόχρως
Αἰτεῖ· καὶ δωσῶ οἱ, ἐπεί τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ.
Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ
Αὐτάν; ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς·
Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐστί.
Ἱππομένης, ὅκα δὴ τὰν παρθένον ἤθελε γᾶμαι,
Μᾶλ' ἐν χερσὶν ἑλὼν δρόμον ἄνυεν· ἁ δ' Ἀταλάντα
Ὡς ἴδεν, ὡς ἐμάνη, ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἔρωτα.

Τὰν

Ludis Graecorum in v. πλαταγίζειν. —— In vſ. ſeq. pro ἀπαλῷ, ſola praebet Ed. Flor. Iuntae, ἱμαλῷ ποτὶ πάχεϊ ἐξεμαράνθη. in duobus Codd. Flor. & Vat. ſcribitur, ἀπαλῷ ποτὶ πάχεος.

vſ. 31. Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ] Cum in hoc nomine Codices ſcripti conſentiant, neque illud analogiae repugnet, nihil erat cauſae, cur mutatum vellent *Caſaubonus* & *Heinſius*: hic certe legendum ſtatuit ἀ γραία· *Wartono* venit in mentem ſcribendum ἀγροιῶτις ἀλαθέα κοσκινόμαντις· quod *Iſ.* etiam *Voſſius* in margine libri ſui poſuerat. —— Proxima, Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, illam deſignant, *quae nuper meſſores ſequuta ſpicas legebat*; prout optime voces accepit Scholiaſtes: ἡ πρώην σταχυολογοῦσα, —— ἑπομένη καὶ παρακολουθοῦσα τοῖς θερισταῖς. *D. Heinſius* p. 318. contendit ſcribendum καταιβάτις· ut *veneſica* intelligatur & *incantatrix*. Niſi vulgata ſenſum daret commodum, hoc forte probari poſſet: ſed prorſus alienae ſunt aliorum coniecturae.

vſ. 35. Ἁ μελαιόχρως] Ἁ μελανόφρυς (*cui nigra ſunt ſupercilia*,) hîc viro Docto legendum videbatur: κυανόφρυν puellam dixit hoc ipſo carmine vſ. 18. & IV, 59.

vſ. 37.

Telephilon; sed sponte meis arescit in ulnis.
Movit & Agroeo cribrum mihi. movit; &, ultro
Te fastidit, ait, cui perditus omnis inhaeres.
Alba capella tibi, fetus enisa gemellos,
Pascitur. hanc a me Mermnonis Erithacis orat.
Orat; & adcipiet; si me frustraberis ultra.
Cur oculus saliit mihi dexter? Heramne videbo?
Ecce! sub hac pinu, molli reclinis in herba,
Carmina blanda canam. fors viderit ipsa canentem?
Arserat Hippomenes Schoeneïda. fulva coruscat
Poma manu; & metam prior occupat. hunc Atalanta
Ut videt! ut perit! insanis ut ab ignibus ardet!

Quin

vs. 37. Ἄλλεται ὀφθαλμός μοι ὁ δ.] *Eustath.* in Il. H. p. 547, 26. οἰωνίζεταί τι ἀγαθὸν — καὶ ὁ παλμὸς τοῦ δεξιοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τό, Ἄλλεται ὀφθαλμός μοι ὁ δεξιός. —— *Dominam* eleganter *ipsam* dicit: ἆρ' ἀγ' ἰδησῶ Αὐτάν. post *Casaubonum* ad *Theophr.* Char. Eth p. 25. attigit hunc usum *T. H.* in *Aristoph.* Plut. p. 335. —— Ista, vs. 38, ἀσεῦμαι ποτὶ τὰν πίτυν ὧδ' ἀποκλινθείς· spectabat *Virgil.* Ecl. VIII, 16, *Incumbens tereti Damon sic coepit olivae.*

vs. 39. Καί κέ μ' ἴσως ποτίδοι] In Edd. plerisque & scriptis Codicibus legitur ποτίδῃ· ποτίδοι in Vatic. & Barocc. ex Romana Ed. Callergi receptum ab *H. Steph.* Digna memoratu *Wartoni* est coniectura legentis, Αἴκ' ἔμ' ἴσως ποτίδῃ. quae lectio placuit & *Is. Vossio.* —— Pro ἀδαμαντίνα, ἀδαμάντινος est in Cod. Harleiano.

vs. 42. Ὡς ἐς βαθὺν ἅλλετ' ἴ.] Ut conveniret cum vicinis, ἴδεν & ἐμάνη· scribendum suspicabatur Clariss. *T. H.* ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα: quod equidem probandum censeo. De forma ne quis dubitet, adhibuit illam & *Theocritus* Eid. XXIII, 60, Ἅλατο κἠκ τὤγαλμα· & legitur in Carm. XIX, 4, Καὶ τὰν γᾶν ἐπάταξε, καὶ ἅλατο.

vs. 46.

Τὰν ἀγέλαν χὠ μάντις ἀπ' Ὄθρυος ἄγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἁ δὲ Βίαντος ἐν ἀγκοίνῃσιν ἐκλίθη,
Μάτηρ ἁ χαρίεσσα περίφρονος Ἀλφεσιβοίας.
Τὰν δὲ καλὰν Κυθέρειαν ἐν ὤρεσι μᾶλα νομεύων
Οὐχ οὕτως Ὤδωνις ἐπὶ πλέον ἄγαγε λύσσας,
Ὥστ' οὐδὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μαζοῖο τίθητι;
Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων· ζαλῶ δὲ, φίλα γύναι, Ἰασίωνα,
Ὃς τόσσων ἐκύρησεν, ὅσ' οὐ πευσεῖσθε βέβαλοι.
Ἀλγέω τὰν κεφαλάν· τὶν δ' οὐ μέλει. οὐκ ἔτ' ἀείδω,
Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδονται·
Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο.

NO-

vſ. 46. Ἐν ὤρεσι] In hac voce quum varient Codices & Edd. alteri ὄρεσι formam magis Doricam praetuli. Ex verſu praecedente nomen Ἀλφεσιβοίας ut κύρειον adnotatum ab *Etymologo*.

vſ. 49. Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν] In Scholiis ad *Apollon. Rhod.* IV, 57, ubi de Endymione multa narrantur, haec quoque proſtant *Theocriti*; in quibus ἐμὶν poſitum pro ἐμὶν δοκεῖ, quod habet Noſter XI, 2. XIV, 7. ὡς παρ' ἐμὶν κέκλῃ legitur VI, 37. *Sophocles* Antig. v. 1175, Κρέων γὰρ ἦν ζηλωτὸς, ὡς ἐμοί ποτε. ſcil. ἐδόκει. —— Pro ἰαύων, genuina lectione, ἰαίνων eſt in Ed. Flor. Iuntae.

vſ. 51. Ὃς τόσσων ἐκύρησεν] Pro τόσσων in uno Codicum Florent. legitur ποσσῆν' ἐκ. Forma quidem vocis eſt Theocritea: Eid. I, 54. Οὐδὲ φυτῶν ποσσῆνον, ὅσον περὶ πλέγματι γαθεῖ. & dici certe poſſet aeque, τόσσα ἔτυχεν, ac τόσσων. Sed κυρεῖν, pro *adipiſci* poſitum, ſemper, opinor, iungitur genitivo; etiam apud

Quin & ab Iphicli ſtabulis armenta, Melampu,
Ad Pylon egiſti, pactus tamen ante Bianti
Formoſam Pero. Venus ipſa, (quid ignibus ultra
Inmoror humanis?) adeo Venus arſit Adonin,
Lanigeras inter pecudes in monte vagantem;
Exanimem niveis ut non dimittat ab ulnis.
Iudice me, felix, aeterno vincte ſopore,
Endymion! tuque, Iaſion, me iudice, felix!
Gaudia qui carpis, non intellecta profanis.
Iamque caput doleo. nec adhuc miteſcis amanti?
Sat calamis cantuque datum! conlabar, edaci
Praeda lupo. forſan tibi ſic, Amarylli, placebo.

P A-

pud *Theocritum* XVII, 6, σοφῶν ἐκύρησαν ἀοιδῶν.

vſ. 53. Κεισεῦμαι δὲ πεσὼν] Qui haec attigit ad *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 956, *L. Kuſterus* apta proferre potuiſſet haec ex Comici Nub. v. 126, Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσών γε κείσομαι. Noſtro loco ſignificat κεισεῦμαι *contemptus iacebo.* —— In proximis, καὶ τοὶ, *Reiskius*, forte, inquit, καἴ id eſt καὶ αἰ vel εἰ. Sententia quidem placet, *tametſi lupi me hic devoraverint*: ad illam efficiendam ſcribendum puto, κ' εἰ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἔδοντι. ultimum illud, pro ἔδοντι, praebent Codices *Theocriti* Harlei. Pariſin. Reg. & *Gregorius* de Dial. p. 120. a *Koenio* iure probatum. *Phrynichus* in Βρώσομαι, p. 154, οἱ Ἀττικοὶ ἀντ' αὐτοῦ τῷ ἔδομαι καὶ κατέδομαι χρῶνται. In *Ariſtoph.* Nub. v. 121, ἔδῃ, *comedes*, male in ἰδεῖ mutatum voluit vir eruditus; qui recte monuit, ultimum huius carminis Theocritei verſum adhibitum ab *Etymologo* p. 215, 52.

vſ. 1.

ΝΟΜΕΙΣ.

Εἰδύλλιον δ'.

ΒΑΤΤΟΣ ϗ ΚΟΡΥΔΩΝ.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἱ βόες; ἦ ῥα Φιλώνδα;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὔκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ἦ πά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βωκόλος ᾤχετο χώραν;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐκ ἄκουσας; ἄγων νιν ἐπ' Ἀλφεὸν ᾤχετο Μίλων.

ΒΑΤ-

vſ. 1. Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων] Eclogam III ſic orditur *Virgil. Dic mihi, Damoeta, cuium pecus? an Meliboei? D. Non; verum Aegonis; nuper mihi tradidit Aegon.* Ultima *Reiskii* commendant coniecturam legentis, βόσκειν δέ μοι αὐτὸς ἔδωκεν· neque tamen αὐτὸς pro αὐτὰς in contextum immitti debuerat. In Ed. Iuntae Flor. hoc Eid. inſcribitur: τὸ εἰς Κορύδωνα, ἢ Φιλαλήθης, ἢ Βάττος. Νομεῖς.

vſ. 3.

PASTORES.

Eidyllium quartum.

BATTUS, CORYDON.

BATTUS.

Dic mihi, dic, Corydon! pascisne armenta Philondae?

CORYDON.

Non. verum Aegonis. mihi pascere tradidit Aegon.

BATTUS.

Clam sene forte boves, sero sub vespere, mulges?

CORYDON.

Submittit vitulos; a me nec lumina flectit.

BATTUS.

Quonam abiit Aegon? quanam regione moratur?

CORYDON.

Cum valido Pisas nescis Milone profectum?

BAT-

vs. 3. Ἀμέλγεις] Quod in prima legitur Ed. Mediol. ἀμέλγεις, (*mulgere soles*) in Codd. etiam Vaticano & Flor. mihi hic genuinum videtur. Cum hoc vs. 3. recte contulerunt eiusdem Eclogae *Virg.* versum 5, *Hic alienus oves custos bis mulget in hora.* —— In vs. 5. vulgatur vel αὐτὸς vel ὠυτός· mihi prius hic placuit.

vs. 7.

ΒΑΤΤΟΣ.

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίῃ ϗ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ.

Κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Κ' ᾤχετ' ἔχων σκαπάναν τε ϗ εἴκατι τουτόθε μᾶλα.

ΒΑΤΤΟΣ.

Πείσαι τοι Μίλων ϗ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ὧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Δειλαῖαί γ' αὗται. τὸν βωκόλον ὡς κακὸν εὗρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε· ϗ οὐκ ἔτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤ-

vſ. 7. Ὀπώπη] A. *Casaubono* probatum, pro ὀπώπει, & a *Reiskio* receptum, praebent, praeter *Gregorium* de Dial. Ed. *Theocriti* prima Mediol. & Aldina, Codices Florentinus & Vatic. *Scholiastae* nugas recte reiecit *Palmerius*. Theocritea, Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη; *Bergler.* contulit ad iſta *Alciphronis* p. 160, αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἰδὼν τοῦ χρόνου τούτου μύρον. ſic

BATTUS.

Quine oculis oleum nunquam conſpexerit ante!

CORYDON.

Alcidae quem mole parem, quem viribus, ajunt?

BATTUS.

Et mihi mater ait Pollucem cedere caeſtu.

CORYDON.

Bis denas abduxit oves, vaſtumque ligonem.

BATTUS.

Iamque lupis rabiem Milo ſubiecerit idem.

CORYDON.

Abſentem dominum mugitu armenta repoſcunt.

BATTUS.

Iure quidem! tali quae ſub cuſtode vagentur.

CORYDON.

Heu! miſera. en! paſci nota iam valle recuſant.

BAT-

ſic iſta ſcribuntur in Cod. *D'Orvillii.* huius loci ſimilem *Plutarchi* protulit Clariſſ. *Toupius.*

vſ. 8. Βίην καὶ κάρτος] Invenit in Cod. *Scholiaſta* βίην καὶ κάλλος. ὃ καὶ κάλλιον, inquit, ἵνα μὴ διασολογήσῃ. Sed Herculi κάλλος non convenit; & differre iſta duo βίαν καὶ κράτος liquet vel ex *Aeſchyli* Prom. V. ubi prodeunt in Scenam Κράτος καὶ Βία.

 vſ. 16.

ΒΑΤΤΟΣ.

Τήνας μὰν δή τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
Τὠστέα. μὴ πρώκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ Δᾶν· ἄλλοκα μέν μιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω,
Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι·
Ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ.

Λεπτὸς μὰν χὠ ταῦρος ὁ πύρριχος· αἴθε λάχοιεν
Τοὶ τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύωντι
Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, ἔς τε τὰ Φύσκω,
Καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον· ὅπᾳ καλὰ πάντα φύοντι,

Αἰ-

vſ. 16. Πρώκας] Hic more Dorico ſcribendum, non πρῶκας, *Caſaubonus* monuit ad Eid. I. p. 244. b. —— In vſ. ſequenti, pro νομεύω, Codex dat Vatic. νομεύων.

vſ. 20. Αἴθε λάχοιεν] Pro εἴθε Doricum αἴθε dabat Cod. Harlej. —— Incommodum verſu ſequente primum τοὶ viro Doctiſſimo videbatur in τὸν mutandum, ut iungi poſſet cum τοιόνδε. Scribi etiam malim, ut alibi apud Noſtrum, ὅκκα θύωντι· atque adeo: —— αἴθε λάχοιεν Τὸν τῶ Λαμπριάδα τοὶ δαμόται, ὅκκα θύωντι Τᾷ Ἥρᾳ, τοιόνδε. *utinam tam macrum taurum Lampriae conſequantur tribules, cum ſacra faciunt Iunoni.* Hunc locum egregie *Caſaubonus* illuſtravit Animadv. in *Athen.* L. V. p. 330. nonnulla dedit & *D. Heinſius* Lect. *Theocr.* p. 321. Ut hic λεπτὸν ταῦρον Battus ridet *Theocriti*, ludit Tenios *Euphron* Comicus apud *Athen.* IX. p. 379 F. 380. A. Πέμπτῳ ἔθυον ἡμέρᾳ οἱ Τήνιοι, Πολιοὶ γέροντες, πλῆν πάλυ πεπλωκότες, Λεπτὸν γ' ἔριφον καὶ μικρόν.

vſ. 23.

BATTUS.

Huic equidem vitulae (num vivit rore, cicadae
More?) cutem video nil praeter & oſſa relictum.

CORYDON.

Nec tamen Aeſareas potum ſemel ivit ad undas.
Et, mollis foeni, me ſubjiciente, maniplis
Paſta, ſub umbroſo laſcivit ſaepe Latumno.

BATTUS.

Rufus & hic taurus macie contabuit. ô ſi
Talem Lampriadae mactent Iunonis ad aras!
Jam, populus, dubites, an victima nequior adſtet?

CORYDON.

Iſte quidem, Phyſci ſub collibus, alta paludis
Oſtia Neaethumque frequens adit. optima vis hîc

Ae-

vſ. 23. Καὶ μὰν ἐς ϛομάλιμνον] Pro ἐς τὸ Μάλιμνον, ſic primus emendavit *Caſaubonus* in Lect. *Theocr.* p. 253. ſequutus *Scholiaſten*, & *Euſtathium* in *Hom.* Od. κ. p. 385, 10, qui ϛόμα, inquit, λέγεται καὶ ἐπὶ λιμνῶν, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ϛομάλιμνον. *lacum prope mare, qui ipſum mare ſuo oſtio ingrediatur*, *Caſaubonus* explicat ad *Strabonem*, p. 280, qui bis terve vocem ϛομαλίμνης adhibuit. Illi *D. Heinſius* & *Iſ. Voſſius* ſuffragantur. Si Μάλιμνον nomen eſſet aliunde notum, quod huic ſedi congrueret, recte *Reiskius* ἐς τὸ Μάλιμνον videretur in ſuam ſedem revocaſſe: ſic Editiones exhibent antiquae, & Codices plerique; in nonnullis tamen inventum fuit ἐς ϛομάλιμνον.

vſ. 24. Τὸν Νήαιθον] Ναύαιθον Codex dat Vaticanus; atque ita flumen illud, ab incenſis illic navibus denominatum, vocatur in *Lycophronis* Alex. v. 921, Ναύαιθος ἔνθα πρὸς κλύδων' ἐρεύγεται.

 vſ. 28.

Αἴγιπυρος, καὶ κνύζα, καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ.

Φεῦ φεῦ· βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ὦ τάλαν Αἴγων,
Εἰς Ἀΐδαν, ὅκα καὶ τὺ κακᾶς ἠράσσαο νίκας.
Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Οὐ τήνα γ', οὐ νύμφας· ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
Δῶρον ἐμίν νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δέ τις εἰμὶ μελικτάς,
Κἢν μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὖ δὲ τὰ Πύρρω·
Αἰνέω τάν τε Κρότωνα· καλὰ πόλις ἅ τε Ζάκυνθος,
Καὶ τὸ ποταῷον τὸ Λακίνιον, ἇπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάσδας.
Τηνεὶ καὶ τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἆγε πιάξας
Τᾶς ὁπλᾶς, κἤδωκ' Ἀμαρυλλίδι· ταὶ δὲ γυναῖκες
Μακρὸν ἀνάϋσαν, χὠ βωκόλος ἐξεγέλασσεν.

ΒΑΤ-

vs. 28. Εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξω] Ista, Χὰ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται· ut Theocritea laudantur ab *Etymologo* & *Suida* in V. Εὐρώς. —— Pro ἐπάξω scribendum more Syracusano ἐπᾶξα censuit *Casaubonus*, & huius iudicium hic sequutus *Reiskius* ἐπᾶξα vulgavit: hoc quidem praebent Editiones primae Mediol. Aldina, Iuntina, & Romana; Codices etiam aliquot scripti. Sed ἐπᾶξα solius nititur fide *Scholiastae*; qui sic pro ἐπήξω scripsisse narrat Syracusanos. pro ω in nonnullis adhibuerunt α Dorienses; in istis vero, ἐπᾶξα· ἐνόησα· ἐγράψα exemplum desidero, quo confirmetur quod hic tradidit *Schol.* Cum vero in Codicibus MSS. legatur vel ἐπάξα vel ἔπαξας· dum alterum illud certiori teste confirmetur, hic genuinum censebo ἔπαξας, pro ἔπηξας positum. Saepe πᾶξαι, nusquam πάξασθαι adhibuit *Theocritus*. & σύριγγα πᾶξαι legitur in Fistula; quae tamen Grammatico potius tribuenda videtur, quam Poëtae.

vs. 32.

Aegipyri cnyzaeque & odoriferae meliteae.

B A T T U S.

Mentis inops, Aegon! tenuis dum praemia palmae
Adpetis; omne tibi pecus, heu! deſcendit ad Orcum;
Et putri facunda ſitu marceſcit avena.

C O R Y D O N.

Non ita, per Nymphas! quum Piſas pergeret, inquit:
Hos, Corydon, calamos tibi do. (me quippe ſalutat,
Dum Pyrrho Glaucaeque cano, vicinia vatem)
His te, pulchra Croton, teque, alta Zacynthe, celebro,
Vosque, recens orto rubefacta Lacinia Phoebo
Litora! qua decies octo, generoſe, placentas,
Aegon, ſolus edis. qua crure, valentior ipſe,
Tollis, & ad teneram defers Amaryllida taurum,
Lene tuens. trepidae procul infremuere puellae.

B A T-

vſ. 32. Καλὰ πόλις ἅτε Ζάκυνθος,] ἁ Ζάκυνθος vitioſe hic in plerisque legebatur Edd. cum prima in *Zacynthus* corripiatur: ἅτε Ζάκυνθος iam erat in Ed. Florent. *Iuntae*; atque id ipſum *Commelinus* & *Wintertonus* exhibuerunt; repertum in duobus Codicibus a *Sanctamando*, Vaticano ſcil. & Florentino, & a *Toupio* iure probatum. —— Sequentes duo verſus citantur a *Ioanne Tzetze* ad *Lycophronis* Λακινίου μυχοὺς Alex. v. 856.

vſ. 35. Ἄγε πιάξας τᾶς ὀπλᾶς] ſic certe ſcribendum, non τὰς ὀπλάς. iungi autem debent ἄγε —— τᾶς ὀπλᾶς· pro ἐξ ὀπλᾶς· *Callimach.* in fragm. Bentlei. XI, ἐὰν δέ μιν οἷα γονῆα Χειρὸς ἐπ' ἀθνείην ἄχεις ἄγυσι θύρην. *Aeſchylus* ſeptem c. Theb. v. 335, ἄγεσθ' ἱππηδὸν πλοκάμων. Suppl. v. 440, ἀγομένας ἱππηδὸν ἀμπύκων. *Ariſtophanes* in Lyſiſtr. v. 1121. Ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε, ubi nihil eſt cum *Flor. Chriſtiano* mutandum.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὦ χαρίεσσ' Ἀμαρυλλὶ, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
Λασεύμεσθ'· ὅσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.
Αἰ αἶ τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς μ' ἐλελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Θαρσεῖν χρὴ, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον.
Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν· ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Θαρσέω. βάλλε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
Τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. σίτθ' ὁ λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον· οὐκ ἐσακούεις;
Ἥξω, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶ,
Εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει.
Αἴθ' ἦς μοι ῥοικὸν τὸ λαγωβόλον, ὥς τυ πατάξω.

ΒΑΤ-

vſ. 40. Ὅς μ' ἐλελόγχει] Ut verſu 7 ſcriptum fuit ὀπώπη, hic, pro ἐλελόγχει, ἐλελόγχη praebet Cod. Vaticanus: in uno Florentinorum eſt, ὅς με λελόγχη. mihi vero Poëta potius ſcripſiſſe videtur, ὅς με λέλογχε. *Euſtathius* in iſtis ad ad Il. κ. p. 704, 18, οἶδε τὴν λέξιν (λέλογχα) καὶ Θεόκριτος· huc ſpectabat, & Eid. VII, 103, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅςγε λέλογχας· ab *Herodoto* VII, c. 53, Dii memorantur, οἳ Περσίδα γῆν λελόγχασι. ἀνδρῶν meminit *Apollon.* Tyanenſ. Epiſt. LXXIII, οἳ τὴν πρώτην λελόγχασι τιμήν. Cum hic ſcribi potuiſſet a *Theocrito* uſitato more, δαίμονος, ὅν γε λέλογχα· inverſa ponere maluit conſtructione, ὅς με λέλογχε. ut *Matron* apud *Athen.* XV. p. 698. A. Ἔστι δέ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας. Hinc τὸν σκληρὸν δαίμονα *Toupius* attigit Emend. in *Suid.* III. p. 217.

vſ. 43.

BATTUS.

ô Formoſa Amarylli! tui non inmemor unquam
Battus ero. charis mihi charior ipſa capellis
Oppetis. heu fati, quocum conluctor, acerbi!

CORYDON.

Sperandum, mi Batte! magis tibi forte benigna
Craſtina lux fuerit? vivos alit, aethere caſſos
Spes fugit. effuſo nitet imbre ſerenior aethra.

BATTUS.

Et ſpero. ſed tu vitulos depelle. racemos,
En! oleae rodunt. hinc ocius, albe, faceſſe!

CORYDON.

Tuque evade jugum tumuli, Cymaetha! jubentem
Non audis? per Pana! niſi hinc te proripis, adſum.
En! vetitas, en! rurſus abis decerpere frondes.
Unde mihi fuſtem? tibi quam latera iſta dolarem!

BAT-

vſ. 43. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν] Cogitabat iſta ſcribens dictum *Theognidis* v. 25, Οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς Οὔθ' ὕων πάντας ἁνδάνει, οὔτ' ἀνέχων· quod, praeter ceteros, *Sophocles* expreſſit in verſibus ex Polyxena apud *Stobaeum* Floril. p. 344, 4; ſic reſtituendis: Ἐπεὶ γ' ὁ κρείσσων Ζεὺς ἐμοῦ τυραννίδι, Οὔτ' ἐξ ἐπομβρῶν, οὔτ' ἐπαυχμήσας, φίλος Βροτοῖς ἂν ἔλθοι. Ex noſtro *Theocriti* verſum ſpurium confictum eſſe in *Heſiodi* Oper. & Diebus 500 monuit Clariſſ. *Ruhnkenius* in Epiſt. Crit. I. p. 52.

vſ. 46. Ἁ Κυναίθα] Ἁ Κιναίθα legitur in Vaticano & in duobus Codd. Florentinis: Κυναίθα in Eid. V, 102, primam habet correptam.

vſ. 49. Αἴθ' ἦς] Pro Εἴθ' ἦν, ex more ſcribendi Theocriteo reſtituere non dubitavi cum *Toupio*, qui ſuum il-lud

ΒΑΤΤΟΣ.

Θᾶσαί μ', ὦ Κορύδων, ποτῶ Διός· ἁ γὰρ ἄκανθα
Ἁρμοῖ μ' ὧδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὡς δὲ βαθεῖαι
Ταὶ ἀτρακτυλίδες ἐντί. κακῶς ἁ πόρτις ὄλοιτο·
Ἐς ταύταν ἐτύπαν χασμεύμενος. ἦ ῥά γε λεύσσεις;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ναὶ, ναὶ, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἅδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ.

Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα· καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάσδει.

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Εἰς ὄρος ὅκχ' ἕρπεις, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε·
Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων, τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει

Τη-

Illud ἧς adfirmavit ad Eid. X, 32. ᾗ hic legitur in Edd. prima Mediol. Ald. & Rom. genuinum est ἧς.

vs. 50. Ποτῶ Διὸς] Pro ποτὶ τῶ Διὸς, recepi ex Codicibus Vaticano & Florentino. Illud ποτῶ Διὸς bis legitur in Theocriteis, Eid. V, 74. XV, 70. ut ποτὸν ἔρωτα, Eid. XI, 1. ποτὰν ζωὰν, in Epigr. XVII, 9. Ποτὸν, ποτὰν, κατὸν, κατὰν saepe recurrunt in *Timaei* Locri libello, atque in aliis Doriensium reliquiis: ad ποτὰς Ἀργείως apud *Thucyd.* V, nonnulla notavit *Dukerus* p. 363, 29. κατὸν Ἀνάνιον *Epicharmo* recte *Casaubonus* restituit apud *Athen.* VII. p. 282. B. & ποτόπτις, p. 306. C. ut legitur p. 286. F.

vs. 53. Ἐς ταύταν] Sic dabant Edd. Mediol. Ald. Florent. Codex Flor. & Rom. Cardin. Ottoboni, pro Εἰς ταύταν ἐτύπαν· formam vulgarem χασμώμενος hic praebet Ed. prima Mediol. —— ἦ

ῥά.

B A T T U S.

Me miserum! fer opem, Corydon! asperrima nudam
Spina mihi plantam necopino vulnere laedit.
Non tanti fuit, ah! macris inhiâsse juvencis.
ô Dolor! ô Corydon! num spinam in vulnere cernis?

C O R Y D O N.

Cerno equidem. en! ungui (gemitus conpesce) revulsam.

B A T T U S.

Vah! qualem quantilla virum me plaga fatigat!

C O R Y D O N.

Ne pede nudato posthac in monte vageris,
Batte! rubis horrent montes & sentibus aspris.

B A T T U S.

Dic, agedum, Corydon: scortumne, quod ante peribat,
Per-

ῥά γε, *Theocrito* frequens, mutandum non est. —— In seq. vs. mihi quoque placuit, ut *Reiskio*, ἔχω τέ (pro γέ) νιν· ex Edd. Mediol. Ald. & Iuntina. In vs. 55 suum ἐντὶ probabiliter posuerat *Theocritus*.

vs. 56. Ἀνάλιπος] Ἀναίλιπος hic legisse videntur Grammatici: hoc certe praebet *Hesychius*: ἀνήλιπος in vetustis est Edd. Mediol. Ald. Iunt. in Codicibus etiam Harlejano, Florentino & Rom. Card. Ottoboni: —— Sequentia, Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι· citantur a *Suida* in Ἀσπάλαθος, ut *Theocriti*; quibus *Nicandri* nomen male praefigitur in *Etymolog. M.* in eadem voce p. 156, 30. ubi quod additur, κομέοντι, abest a Codice Leidensi.

vs. 58. Εἴπ' ἄγε μ', ὦ Κορύδων] Sic ex Codicibus legendum, pro ἄγε μοι Κορ. monuit *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 414. atque id ipsum in

Τήναν τὰν κυανόφρυν ἐρωτίδα, τᾶς ποκ' ἐκνίσθη;

ΚΟΡΥΔΩΝ.

Ἀκμάν γ' ὦ δειλαῖε· πρώαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθὼν
Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει.

ΒΑΤΤΟΣ.

Εὖγ' ὦ 'νθρωπε φιλοῖφα· τό τοι γένος ἢ Σατυρίσκοις
Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσδει.

ΒΟΥ-

in tribus Codd. Vaticanis inventum probat *Wartonus*.

vſ. 59. Τᾶς ποκ' ἐκνίσθη] Ποκ' e coniectura dederat *T. H.* pro vulgari forma ποτ', in Miſcell. Obſerv. VI. p. 302. praeterea ſcribendum ratus ἐκνίσθης· ποκ' inventum in omnium optimo Codice ſcribit *D'Orvillius*; probat etiam *Toupius*, altera coniectura reiecta; quae ſenſum tamen praebet vulgato longe elegantiorem.

vſ. 60. Πρώαν γε μὲν] Pro πρᾶν ſcribendum πρώαν ſenſit *D. Heinſius*: idem in Ed. Flor. inventum probarunt *Reiskius* & *Toup.* Cum in duobus Codicibus legatur Flor. reſtituere non dubitavi. Praeterea hic legendum arbitror: —— πρώαν γά μιν αὐτὸς ἐπινθὼν Καὶ ποτὶ τὰν μάνδραν κατελάμβανον ἆμος ἐνάργει. ſive potius ἐνήργει. nam ἐνάργῃ non debuerat ex antiquis Edd. repeti. Ut dicebam legiſſe videtur, qui ſic iſta fuit interpretatus: περὶ ὀλίγου γὰρ αὐτὴν ἐπελθὼν —— καὶ πρὸς τὴν μάνδραν —— κατελάμβανον, ὁπηνίκα ἐνήργει. qui ad mentem *Toupii* forte rectius ſcripſiſſet, αὐτὸν κατελάμβανον, ὁπηνίκα πρὸς τὴν μάνδραν ἐνήργει. apta

Permolit iste senex? senis an deferbuit aestus?

CORYDON.

Vah! minime. nec, Batte, diu est; quum nescius ambo
Deprendi media in Venere, ad praesepe jacentes.

BATTUS.

ô Lascive senex! cui capripedes Satyrisci
Cedant nequitia; cedant tentigine Panes.

BU-

apta *Theocriti* iam dederat *Bergler.* ad istum locum *Alciphronis* (p. 413.) quem profert *Toupius*: Archilocheum, πρὸς τεῖχον ἐκινήθησαν, tractaverat *Piersonus* ad *Moer.* p. 6. Ubi *Homeri* Phoenix de se iuvene dixit ἔρεξα in Il. I, 453. verba protulit *Alciphronis Eustathius* p. 667, 22. Τωπὶν, inquit, ποιεῖ τὸ Ῥέζειν καὶ τὸ Ἐνεργεῖν, καὶ ἐν ἀμφοῖν σεμνότητος παραπετάσματι τὸ τοῦ πράγματος δυσπρόσωπτον συγκαλύπτει. eadem attigit in Od. H. p. 271, 32. huius Theocritei versus non recordatus: ad Od. K. p. 407, 27, narrat litigantes aliquando Iovem & Iunonem arbitrum elegisse Tiresiam super hac quaestione: εἰ ἄρα μᾶλλον τὸ ἄρρεν ἢ τὸ θῆλυ ἐνεργοῦντα (imo, ἐνεργοῦν) γέγηθεν, *Plautus* Asin. V, 11, 23, *Ille opere foris faciundo lassus noctu advenit.*

vs. 62. Εὖγ' ὤνθρωπε φιλοῖφα] Hos duo versus profert Auctor *Etymol. M.* in v. Κέρσοιφος, p. 531, 23. — Pro ἑρέσδες, quod exhibet Cod. Harlej. ἑρέσδοι mihi quidem hac in sede non displicet. Κακοκνάμως *Dan. Heinsius* λεπτόποδας interpretatur in *Ovidii* Artis Am. II, 660.

vs. 5.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ.

Εἰδύλλιον ϛ΄.

ΔΑΜΟΙΤΑΣ καὶ ΔΑΦΝΙΣ.

Δαμοίτας καὶ Δάφνις ὁ βωκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν ποκ', Ἄρατε, συνάγαγον· ἦς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
Πυῤῥὸς, ὁ δ' ἡμιγένειος· ἐπὶ κράναν δέ τιν' ἄμφω
Ἑσδόμενοι θέρεος μέσῳ ἄματι τοιάδ' ἄειδον.
Πρᾶτος δ' ἄρξατο Δάφνις, ἐπεὶ καὶ πρᾶτος ἔρισδεν.

ΔΑΦΝΙΣ.

Βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια
Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
Καὶ τύ νιν οὐ ποθόρησθα, τάλαν, τάλαν, ἀλλὰ κάθησαι
Ἁδέα συρίσδων. πάλιν ἆδ' (ἴδε) τὰν κύνα βάλλει,
Ἅ τοι τᾶν ὀΐων ἕπεται σκοπός· ἁ δὲ βαΰσδει
Εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει,
Ἅσυχα καχλάζοντα, ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν.

Φρα-

vſ. 5. Πρᾶτος] Pro πρᾶτος bis ex Codicibus in hunc fuit locum receptum, quod iam exhibuit Ed. Wintertoni. —— Huius Carminis initium obverſabatur *Virgilio* in Ecl. VII, 2, *Compulerantque greges Corydon & Thyrſis in unum.*

vſ. 7. Δυσέρωτα] Cum nihil in his ſit impediti, mirum eſt, cur *R*. formam non Graecam, δυσερώτατιν, hic le-

BUCOLICI CANTORES.

Eidyllium ſextum.

DAMOETAS, DAPHNIS.

Damoetas & Daphnis in unum forte juvencas
Conpulerant: alter rufus: lanugine malas
Alter adhuc prima cinctus. mediumque tenente
Aethera Sole, graves aeſtus, ſalientis ad undam
Fontis, obumbranti declinavere ſub ulmo.
Et cecinere. levi Daphnis prior orſus avena:

D A P H N I S.

Pomis blanda tibi petit, ô! Polypheme, capellas,
Difficilemque ſimul Galatea laceſſit amantem.
Tu tamen, infelix! illam non adſpicis, aptis
Dulce ſonans calamis. iterum petit, ecce! ſequentem
Te pecudesque, canem. latrans proſpectat in altum
Illa minax; vitreo teneram dum gurgite Nympham
Lene fremens placita Nereus exponit in acta.

Tu

legi voluerit. Caprarium, τὸν αἰπόλον, vocabat Galatea ἄνδρα δυσέρωτα, *virum qui ſpretus tamen miſere amaret.*

vſ. 8. Πεθόρηθα] Sic pro πεθορῆθα ſcribendum *D. Heinſius* oſtendit: atque ita ſcribitur in Edd. Mediol. Ald. & in Cod. Rom. Cardin. Ottoboni; in quo legitur & κάθησθα, pro κάθησαι. ſed nusquam repertum fuit κάθημι.

vſ. 12. Τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει] Etiam nunc venu-

Φράζεο μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνάμαισιν ὀρούσῃ
Ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χρόα καλὸν ἀμύξῃ.
Ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὡς ἀπ᾽ ἀκάνθας

Ταὶ

nusta videtur emendatio Cl. *Hemsterhusii*, legentis τᾷ νιν καλὰ κύματα σαίνῃ· partim indicata in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 256. Dum canis allatraret Galateam, fluctus marini in litore currentem alludebant: *Toupius*, cui σαίνῃ minus placet, scribendum tamen etiam statuit, τᾷ νιν καλὰ κύματα φαίνῃ· ut canis latrans in mare prospectare dicatur, *qua parte Galateam fluctus ostendunt.* In quorum manus libellus noster incidet, hic non illibenter legent observata quaedam summi viri *T. Hemsterhusii*, his olim verbis ad Clar. *P. J. D'Orvillium* scripta: „ vulgaris scriptura, ἁ δὲ βαΰσδει —— τὰ δέ νιν καλὰ κ. φαίνῃ· haber nescio quid λαγαρὸν & dissolutum, quod —— multum abhorret ab illa rotunda & castigatissima *Theocriti* compositione. Quid autem est & quam parum concinnum, *mites illam fluctus ostendunt molliter adstrepentes in litore currentem?* —— Suppone vero, τᾷ νιν καλὰ κ. σαίνῃ, primum totius sententiae circumscriptio sic cohaeret, ut nihil aptius: deinde Εἰς ἅλα δ. non otiosum amplius & ambitu suo finitum, sed sponte gignit pulcherrimam illam Galateae per alludentes pedibus undas in litore decurrentis figuram: tum σαίνειν, quod canum est proprium, quam eleganter huic cani iam dominum imitanti, & odium in Galateam latratu professae, demtum fluctibus attribuitur, qui leni strepitu formosissimam nympham adulantur. —— Parum hinc distat προσπαίζειν, quod & canum est, quum adsultando blandiuntur, & fluctus litora alludentis, vid. *Thom. Mag.* in Προσγελῶ. idque ipsum recte *Vossius* adhibuit, quo defenderet in Epithal. Thet. & P. *Omnia . . . . Ipsius ante pedes fluctus salis alludebant:* vid. *Ovid.* Met. IV, 342. & *N. Heins.* eleganter etiam *Minuc. Felix: quum in ipso aequoris limine plantas tingueremus, quod vicissim nunc adpulsum nostris pedibus adluderet fluctus*, &c. *Latratum undae* dedit *Accius* apud *Nonium* p. 524, 31. Quin „ ipsum

Tu cave, ne pelago progressae crura puellae
Inpetat; aut niveo morsus in corpore figat.
Illic luxuriat; veluti folia arida acanthi

So-

„ ipsum illud σαίνει hac ipsa „ potestate adhibuit *Basilius Seleuc.* Or. I. Διὰ „ τοῦτο (ἡ θάλασσα) γαληνὰ „ πορφύρουσα περισαίνει τὴν γεί- „ τονα καθάπερ ἀγκάλαις ἁπα- „ λαῖς προσπλεκομένη τὴν ἤπει- „ ρον."

vſ. 12. Ἄσυχα καχλάζοντα] Imo vero in Florent. Edit. Iuntae repertum a me fuit id ipſum καχλάζοντος, quod ut multo ſuavius repoſitum cupiebat *Toupius*, Ἄσυχα καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. Idem iam olim placuit *Hemſterbuſio*, qui „ mutandi, „ inquit, non alia fuit ra- „ tio, niſi quod reconditio- „ rem figuram librarii minus „ intelligentes καχλάζοντα po- „ tius ad κύματα pertinere „ arbitrarentur, quam κα- „ χλάζοντος ad αἰγιαλοῖο. Αἰ- „ γιαλὸς καχλάζων adiunctum „ quidem habet illud ver- „ bum, quod ad fluctus ab „ illiſione ſonantes proprie „ pertineat, ſed more poë- „ tico." Poëtarum eam in rem loca permulta protulit. —— Alieniſſima hic Editori nupero venerunt in mentem.

vſ. 13. Φράζεο] Qui ſaepius repetitum in Eid. II, ſcriptum reliquerat φράζεο, *R.* hic vulgavit φράσδεο. in φράζεο conſpirant Codices ſcripti cum Edd. niſi quod in uno legitur Florent. φράδεο, ex φράσδεο forte ortum.

vſ. 15. Ἁ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται] *Illa vero ſponte ſua delicias faciendo tecum contendit.* Αὐτόθε ſcripſi pro αὐτόθι, ex Codicibus Flor. & Rom. atque ex Ed. prima Mediol. αὐτόθε in veteri Codice a ſe repertum probavit etiam *Salmaſius*, monente *Iſ. Voſſio* in libri ſui margine: *hinc* a *Theocrito* dicitur τουτόθε Eid. V, 10. & τουτῶθεν ibid. v. 48. *Scholiaſtes* noſtro verſu lectum αὐτόθε, interpretatur οἴκοθεν. Qua vi hic ponatur διαθρύπτεται, tradit Clariſſ. *T. H.* in Miſcell. Obſerv. V. T. III, p. 53. de hoc genere verborum, quibus praepoſitio vim indit certandi, nonnulla proſtant etiam ad *Herodot.* L. V. p. 379, 18. & in *Toupii* Em. in *Suid.* III, p. 285. In *Theocr.* Eid. V, 22, Διαείσομαι recte Schol. reddiderat, ἄσω ἐρίσω. — Proxima *Theocriti Graevius* attigit in *Heſiodi* Ἔ. κ. Ἡ. v. 582.

vſ. 20.

Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἀνίκα φρύγει·
Καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει.
Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμᾶς κινεῖ λίθον· ἦ γὰρ ἔρωτι
Πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.
Τῷδ' ἔπι Δαμοίτας ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν·

ΔΑΜΟΙΤΑΣ.

Εἶδον, ναὶ τὸν Πᾶνα, τὸ ποίμνιον ἁνίκ' ἔβαλλε,
Κοὔ μ' ἔλαθ', οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκύν, ᾧ ποθόρημι
Ἐς τέλος. αὐτὰρ ὁ μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων,
Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον, ὅπως τεκέεσσι φυλάξῃ.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ κνίσδων πάλιν οὐ ποθόρημι,
Ἀλλ' ἄλλαν τινὰ φαμὶ γυναῖκ' ἔχειν· ἁ δ' ἀΐοισα
Ζαλοῖ μ', ὦ Παιάν, καὶ τάκεται· ἐκ δὲ θαλάσσας
Οἰστρεῖ παπταίνοισα ποτ' ἄντρα τε καὶ ποτὶ ποίμνας.

Σῖ-

v. 20. Ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν] Pro, καὶ τάδ' ἄειδεν, καλὸν ἀείδειν praebuerunt Codices aliquot MSS. & Edd. primae Mediol. & Aldina; quod omnino verum esse censebat *Salmasius*. accentus tantum in ἄειδειν fuit mutatus: pro ἀείδειν Dorice scribebatur ἀείδεν. Inter Fragm. a *Bentleio* collecta CXCVI versus est *Callimachi*: Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν. *Theocr.* hymno in Castores v. 25, Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδεύκεος ἄρξομ' ἀείδειν. Noster hic Homerica adhibuit ex Od. Α. 155. Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. *Theocr.* Eid. X, 22, Καί τι κόρας φιλικὸν μέλος ἀμβάλλευ. De praeludiis in cantando eximie adhibebatur Ἀναβάλλεσθαι. *Aristoph.* in Pace v. 1267, Ἀλλ' ὅ, τι περ ᾄδειν ἐπινοεῖς, ὦ παιδίον, Αὐτοῦ παρ' ἐμὲ στὰν πρότερον ἀναβαλοῦ 'νθαδί. *Lucianus* T. III. p. 637, 20, μηδ' ἂν τὰς Μούσας ἀναβάλλεσθαι ᾄδειν. quae leguntur eadem apud *Philostr.* de V. S. I. p. 540 *Thomas M.*, Ἀνεβαλόμην ἐπὶ μέλους κάλλιον, ἢ ᾖσα.

vs. 22. Ὧι ποθόρημι] In MSS. Codd. legitur ποθόρημι· ποθόρημαι· ποθορῆμαν & ποθορᾶμαι.

Sole ſub aeſtivo. facilis deludere amantem,
Nolentemque ſequi, vel ſaxa moveret. Amori
Pulchra quidem, Polypheme, aliis quae tetra, videntur.
Haec Daphnis. dulci Damoetas ſubjicit ore.

D A M O E T A S.

Vidi equidem, per Pana! meas laſciva capellas
Pomis quum peteret; neque me Galatea fefellit;
Nec dulcem hunc oculum; vita quo perfruar omni
ô Utinam! tuque, ô! Polyphemo ſi qua canebas,
Teleme, fata tibi ſobolique minantia ſerves!
Quippe novos, Galatea, tui ſecurus, amores
Dum recino; cruciaris; & intabeſcis; & oeſtro
Percita, pro Paean! circumſpicis antra gregesque
Gurgite proſiliens alto. canis, en! mea blandum

La-

μαι. Ex ultima harum formarum, ſi litera tantum transponatur, enaſcetur ποθορῶμι· *videam*; quam, veram, ut puto, lectionem *D. Heinſius* iam excogitaverat: εἴθε, *utinam*, alibi etiam a *Theocrito* ſupplendum relinquitur.

vſ. 24. Ἐχθρὰ φέροιτο ποτ' οἶκον] *Sibi domum ferat.* Ex MSS. Codd. recepi, pro vulgatis, Ἐχθρὰ φέροι ποτὶ οἶκον. In Palatinis ſic Codicibus legi *Salmaſius* adnotaverat; in Florentinis *Sanctamandus*.— Ὁ Μάντις ὁ Τήλεμος, ἔχθρ' ἀγορεύων· eſt Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο, *Homeri* Od. I, 509. *Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales.* In *Ovidii* Ibide v. 271, *Paſtor* memoratur *Aetnaeus, cui caſus ante futuros Telemus Eurymides vaticinatus erat.* Inter vates, *Polyïdi* facta mentione, Telemum recenſet *Clemens Alex.* 1 Strom. p. 399, 36. Τήλεμον, ὃς —— Πολυφήμῳ θεσπίζει τὰ κατὰ τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ut haud dubitanter apud *Lucianum* T. III. p. 241, reponendum ſit: τὸν Τήλεμον, ἢ τὸν Πολύϊδον. ubi male vulgatur Τήλεφον. Telephum vatem ignorabat *Solanus*.

 vſ. 29.

Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τᾷ κυνί· καὶ γὰρ, ὅκ' ἤρων
Αὐτᾶς, ἐκνυζῆτο ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα.
Ταῦτα δ' ἴσως ἐσορεῦσα ποιεῦντά με πολλάκι πεμψεῖ
Ἄγγελον. αὐτὰρ ἐγὼ κλαξῶ θύρας, ἔστε κ' ὀμόσσῃ
Αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶσδ' ἐπὶ νάσω.
Καὶ γάρ θην οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν, ὥς με λέγοντι.
Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· (ἦς δὲ γαλάνα)
Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὶν ἁ μία κώρα
(Ὡς παρ' ἐμὶν κέκριται) κατεφαίνετο· τῶν δέ τ' ὀδόντων
Λευκοτέραν αὐγὰν Παρίας ὑπέφαινε λίθοιο.

Ὡς

vſ. 29. Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν] *Toupius* Anim. in Scholia T. I. p. 214, reiectis aliorum interpretamentis, legendum ſtatuit· Σῖγα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα· quod ſecundum ipſum ſignificaret, *canis ſublatrat.* Haec mecum communicavit amicus Clariſſ. *D. R.* "*Theocritus* ſcripſiſſe videtur Σίξα δ' ὑλακτεῖν νιν καὶ τὰν κύνα, hoc ſenſu: *ſibilo canem incitavi, ut eam allatraret*, tanquam inimicam, quam ante adulabatur ut amicam. Rarius eſt σίζω vel σίττω, unde σίττα, ψίττα, ψιττάζειν. Frequentius compoſitum ἐπισίττειν, multis modis corruptum apud *Heſych.* Vid. *Pierſon.* ad *Moer.* p. 157. *Heſychius*: Ἐπιστήγματα, ἐπικελεύματα· Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. ἐπισκαλάματα. Lege: Ἐπισίγματα, —— ἐπαλαλάγματα. *Apuleius* Met. VIII. p. 164. *canes iubilationibus ſolitis & cuiuſcemodi vocibus notis inhortantur.* ubi vide *Pricaeum.* *Lexicon* Rhetor. MS. Ἐπίσιστον. τὸ συρίζοντας ἐποτρύνειν καὶ ἐπισπίχειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὰ ἔργα ἐν τοῖς κυνηγεσίοις, Ἐπίσιστον καλοῦσιν. quae deſcripſit *Etymol. M.* p. 363, 54. omiſſo tamen mendoſo verbo ἐπισπίχειν, quod in ἐπισπέρχειν mutandum videtur."

vſ. 31. Ἐσορεῦσα] Ex variis formis, quas praebent Codices, pro ἐσορῶσα, ex Codice Flor. recepi ἐσορεῦσα, quia ſic ſcribere ſolet iſta *Theocritus*: *D. Heinſio* p. 333. a. omnino hic ſcribendum videbatur ἐσορεῖσα· Dorica enim eſſe ὁρεῖς, ἐσορεῖς, ποθορεῖς. Sed nihil horum reperitur in Theocriteis.

vſ. 32.

Latrat. adulantem iactata respice cauda.
Huic, equidem memini, conludere saepe solebas,
Et femora admoto delambi candida rostro.
Ter quater experiare meos, ô Nereï! fastus;
Nuntius huc aderit, quem ianua clausa repellet;
Donec in hac tellure torum mihi sternere mollem
Iurabis. certe non sum deformis; ut aiunt.
Nuper enim hos vultus, Zephyris sternentibus aequor,
Spectabam patriis & demirabar in undis.
Pulchra videbatur mihi barba, & pulcher ocellus
Unicus, & Pario nitidi mage marmore dentes.

Ter-

vs. 32. Κλαξῶ] Pro κλάσω restituendum *Casaubonus* iam monuit: κλαξῶ editum fuit a Iunta Florentiae & a Wintertono: repertum a Scholiasta, tres illud Florentini Codices exhibent, & Vaticanus: subscriptum ad originem indicandam ἰῶτα saepius in talibus negligitur. A κλεῖσαι, κληΐσαι, Dorice κλαΐξαι & κλάξαι, κλὰξ, *clavis*, apud *Theocr.* Eid. XV, 33. ubi legitur v. 43, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· ut XVIII, 5, κατεκλάξατο. Apud *Plutarch.* T. II. p. 1098. c. in loco Comici scriptum ἐξέκλαξε mutandum videtur in ἐξέκλῃσε σύγκοιτον φίλην.

vs. 33. Τᾶςδ' ἐπὶ νάσω] Cum sedes Cyclopis Sicilia eximie dicatur a Theocrito ἁ νᾶσος, non absurde *Dan. Heinsius* scribendum putabat Τᾷδ', ἐπὶ νάσω· ut τᾷδε positum censeatur pro ἐνταῦθα, *hic*. Sic in Eid. V, 32, legitur, Τᾷδ' ὑπὸ τὰν κότινον. & Eid. VIII, 55, ὑπὸ τᾷ πέτρᾳ τᾷδ' ᾄσομαι. In vulgata tamen lectione Codices cum Editis conspirant.

vs. 34. Οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν] *Nec sum adeo informis: nuper me in litore vidi, Quum placidum ventis staret mare.* *Virgil.* Ecl. II, 25. Ἦ γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον· ἦς δὲ γαλάνα. quae Clar. *T. H.* admovit *Lucianeis* T. I. p. 290. —— In istis, pro ἐσέβλεπον, quod legitur in Ed. Iuntae Florent. ἐσέδρακον, si repertum esset in scriptis Codd. potuisset in contextum recipi. —— vs. 37, pro Τᾶν, vir Doctus legi malebat τὰν, ut referri posset ad αὐγάν. quod mihi quoque non displicet.

vs. 41.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον·
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν,
Ἃ πρᾶν ἀμώντεσι παρ' Ἱπποκόωντι ποταύλει.

Τόσσ' εἰπὼν τὸν Δάφνιν ὁ Δαμοίτας ἐφίλασε·
Χὠ μὲν τῷ σύριγγ', ὁ δὲ τῷ καλὸν αὐλὸν ἔδωκεν.
Αὔλει Δαμοίτας, σύρισδε δὲ Δάφνις ὁ βώτας.
Ὠρχεῦντ' ἐν μαλακᾷ ταὶ πόρτιες αὐτίκα ποίᾳ·
Νίκη μὰν οὐδ' ἄλλος, ἀνάσσατοι δ' ἐγένοντο.

ΘΑΛΥΣΙΑ, ἢ ΕΑΡΙΝΗ ΟΔΟΙΠΟΡΙΑ.

Εἰδύλλιον ζ'.

Ἦς χρόνος ἀνίκ' ἐγών τε καὶ Εὔκριτος εἰς τὸν Ἄλεντα
Εἵρπομες ἐκ πόλιος· σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.

Τᾷ

vſ. 41. Ἃ πρᾶν ἀμώντεσι] Idem verſus eſt in Eid. X, 16. illinc forte huc ab alia manu illatus; ubi tamen etiam in Codd. exhibetur. Duo de Florentinis pro ἀμώντεσι hic dant ἀμάντεσι· &, pro Ἱπποκόωντι, Ἱπποκίωνι in Codicibus eſt Vaticano & Bodleianis, in Ed. etiam Flor. Iuntae: utramque lectionem memorat Schol. ad Eid. X, 16, quem ſequutus *D. Heinſius* p. 335. per Hippocoonta fluvium intelligit.

vſ. 46. Νίκη] Νίκα in uno eſt Codicum Florent. in Edd. etiam Aldi, Iuntae, & Wintertoni. Forma Dorica Νίκη, pro ἐνίκη, a Νίκημι, non erat obliteranda; Theocritea ſunt ὄρημι· πεθόρημι· νίκημι· Eid. VII, 40, ὅπ —— Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω.

vſ. 1. Ἐγών τε καὶ Εὔκριτος] Pro

Terque ſpui in gremium; ne faſciner. hos mihi ritus
Oſtendit ſenio confecta Cotyttaris, olim
Carmine meſſores apud Hippocöonta remulcens.

Hactenus; & Daphnin conplectitur. hinc alternis
Muneribus certant. illi cava tibia ceſſit.
Huic calami ceſſere leves. viridique iuvencas
Gramine ſaltantes, invictus uterque, reviſit.

T H A L Y S I A, vel ITER VERNVM.

Eidyllium ſeptimum.

[*Haec Latina ſunt* D. HEINSII.]

Tempus erat quondam, mecum Eucritus ibat Halenta,
Moenibus egrediens, & tertius ibat Amyntas:
Nam

Pro ἐγὼ formam dat Doricam Ed. Flor. Iuntae, quam hic reponendam monuit *Toupius* ad Eid. X, 32. —— Hic, & infra v. 131, ubi eadem repetuntur, ἐγών τε καὶ Εὔκριτος, infelici coniectura, quippe quae verſum iugulat, ſuſpicabatur vir Doctiſſ. legi poſſe καὶ Θεύκριτος. Recte tamen vidit, ſcenam huius Eidyllii in inſula Co eſſe figendam. Grammaticis antiquis obloquutus *Heinſius*, dum ſcenam ſtatuit in Sicilia, omnia male permiſcuit. Urbs inſulae metropolis, Κῶς, deſignatur eximie vſ. 2, voce πόλιος. Huius inſulae fluvium, vix alibi memoratum, Ἄλεντα vocat *Theocritus*: vid. notata ad *Moſchi* Eid. III, 99.

vſ. 2. Σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν] Melior Florentini Codicis & Va-

Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια ὁ Φρασίδαμος,
Κ' Ἀντιγένης, δύο τέκνα Λυκώπεος· εἴπερ τι ἐσθλὸν
Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν, ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούρειναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν,
Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
Αἴγειροι πτελέαι τε εὔσκιον ἄλσος ἔφαινον,
Χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρεφέες κομόωσαι.
Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα

Ἀμῖν

Vaticani lectio videtur, σὺν δὲ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας. —— Hinc ablatum καὶ, ex Ed. Juntina, & Codicibus restituendum puto in versum sequentem: Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος· sic scriptum in Palatinis Codicibus *Salmasius*, in aliis invenit *Sanctamandus*. χ' ὠ Φρασίδαμος placuit *Toupio*. Pro Λυκώπεος, in aliis exemplaribus fuisse Λυκώπεως, vs. 4, monuit Scholiasta.

vs. 4, 5. Εἴπερ τι ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἔτ' ἄνωθεν] Male vocem veterem, quam recte *Toupius* tractavit, Χαῶν, mutatam volebat *D. Heinsius*. Pro ἔτ' ἄνωθεν corrigendum ἐπάνωθεν viderunt *Reiskius* & *Toupius*: hic commodum eam in rem advocavit versum ex Epigramm. *Theocriti* XX, Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν. Εἴ τι περ ἐσθλὸν Χαῶν τῶν ἐπάνωθε. *Si quid est egregium inter nobiles antiquos. Apollon. Rhod.* III, 347, Παναχαιΐδος εἴπερ φέριστοι Ἡρώων. *Horatius* Serm. I, Ecl. VI, 1. *Non, quia, Maecenas, Lydorum quicquid Etruscos Incoluit fines, nemo generosior est te.* Proxime accedit forma loquendi, qua *praestantissimum quemque* dixerunt ὅ, τι περ ὄφελος. Egregia dederunt *L. Kuster.* in *Aristoph.* Eccles. v. 53. & *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 171. ad *Herodotum* notatis P. 650, 12, addi possunt permulta.

vs. 5. Καὶ αὐτῶ] Elegans est coniectura *Reiskii* legentis, κ' ἀγαυῶ Χάλκωνος, *nobilis Chalconis:* infra meminit Poëta Carm. XXV, 55, Φυλῆος ἀγαυοῦ.

vs. 6. Βούρειναν ὃς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν] *Heinsius: Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam.* Verum fontis nomen, Βούρειναν, cum tres Codices Florentini, duo Romani

mani

Nam Cereri sua sacra simul Phrasidemus agebat
Antigenesque meus, duo pignora casta Lycorêi,
Delitiae Coûm antiquae, Clytiaeque vetustae,
Et pede Burinam Chalco qui ruperat undam,
Innixus petrae genubus: circum undique fontem
Populus, & densis ulmus concluserat umbris,
Frondibus hinc illinc tremulis superimpendentes.
Vix medium processit iter, nondumque sepulchrum

An-

mani praeberent, illud, pro Βούρειαν, ponere cum *Reiskio* non dubitavi: in aliis Codd. scribitur Βούειναν & Βούρενναν. Βούρριναν, inventum in Cod. Parisino, in Codicibus, quos viderit, legi testatur *Salmasius* in notis *Is. Vossii* manu scriptis. In Scholiis iam memoratam lectionem *Heinsius* probaverat, &, praeter alios, Βούειναν legit *Toupius*: sic nomen scribitur ab *Andromacho* in Theriacis apud *Galenum* T. II. p. 429, quem *Antimachum* vocat *Toupius*, sequutus *Wesselingium* ad *Diodor.* Sic. T. II. p. 299. Recte autem monuit *Musgravius*, in his ἐκ ποδὸς idem esse ac ποδί. Ista itaque, ἐκ ποδὸς ἄνυε κρᾶναν, Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ· significant, *genu fortiter in rupem innixus pedis ictu fontem excitabat*, vel *excitavit*: pro ἄνυε legitur & ἄνυσε in Codd.

vs. 8. Ἐύσκιον ἄλσος ὕφαινον] Ὕφαινον, *texebant*, legendum suspicabatur *D. Heinsius* p. 337. a. placuit illud *Reiskio*: mihi vulgatam recte tueri videtur *Casaubonus* L. T. cap. IX. cui suffragatur Clar. *Ernesti* in *Callim.* h. Apoll. v. 57.

vs. 10. Κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες] *Virgil.* Ecl. IX, 59, *Hinc adeo media est nobis via; namque sepulcrum Incipit adparere Bianoris.* —— οὐδὲ τὸ σᾶμα Ἁμῖν τὸ Βρασίδα κατεφαίνετο. in quibus, pro Βρασίλα, verum nomen Βρασίδα ex Codice fuit a me Vaticano restitutum, indicatum in notis ad *Eurip.* Hippol. p. 165. D. Eamdem lectionem a se repertam in Codicibus idcirco reiicit Scholiasta, quia fortissimus dux Lacedaemoniorum Brasidas non in insula Co, sed Amphipoli fuit sepultus: sed, sive Lacon ille, seu Cous intelligendus sit, nomen ipsi fuisse videtur *Brasidas*.

vs. 13.

Ἆμιν τῶ Βρασίδα κατεφαίνετο· καί τιν ὁδίταν
Ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὕρομες ἄνδρα,
Ὤνομα μὲν Λυκίδαν, ἦς δ' αἰπόλος· οὐδέ κέ τίς μιν
Ἠγνοίησεν ἰδών, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐῴκει.
Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον·
Ἀμφὶ δέ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
Ζωστῆρι πλακερῷ· ῥοικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαίω
Δεξιτερᾷ κορύναν, καί μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς
Ὄμματι μειδιόωντι, (γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς)
Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις,
Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει,

Οὐδ'

vs. 13. Ὤνομα μὲν Λυκίδαν] In Vaticano & in aliis quibusdam Codd. scribitur Λυκίδας, minus recte. Cum de Lycida paulo post dicatur v. 20, σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι, γέλως δέ οἱ εἴχετο χείλευς· huc spectasse censendus est *Moschus* in Bionis Epitaphio v. 96, ἐν δὲ Κύδωσιν Ὁ πρὶν μειδιόωντι σὺν ὄμματι φαιδρὸς ἰδέσθαι, Δάκρυα νῦν Λυκίδας κλαίων χέει. —— In vs. 12, & infra v. 39, Ἐσλὸν exhibet Ed. prima Mediol. Ista quidem forma, frequens in Odis *Pindari*, apud *Theocritum* non invenitur.

vs. 16. Νέας ταμίσοιο ποτόσδον] In duobus Codd. Florent. legitur ποτόσδων· sic Lycidas ipse diceretur *recens coagulum redolens*; melius est ποτόσδον· ut sic dicatur δέρμα, humeris Lycidae circumiectum.

vs. 18. Ζωστῆρι πλακερῷ] A Scholiasta repertum in aliis exemplaribus πλοκερῷ exhibuit *Calliergus*: haec an illa forma probetur nihil interest: *cingulum plexum* aeque πλακερὸν ζωστῆρα dici posse ac πλοκερόν, cum utrumque fluxerit a πλέκειν, vidit monuitque *Toupius*.

vs. 21. Πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριον] *Quo te, Moeri, pedes?* —— Τὸ μεσαμέριον est in Codice Vatic. atque id praebet Ed. Romana Calliergi: τὸ μεσαμβριὸν certe, pro *tempore me-*

ri-

Antiqui Brasilae comparet, &, ecce, viator
Creticus huc sese Musis dilectus agebat:
Nomen ei Lycidas, caprarum pastor, eumque
Quilibet agnôsset, facie testante laborem:
Namque humeros hirsuta viri circumdabat hirci
Lana, novo spirans commissa coagula lacte,
Pectoraque hinc illinc lacero deformia peplo
Circumcinctus erat, ramumque agrestis olivae
Dextera gestabat: tenui simul incipit ore,
Luminibus placidis, versoque ad gaudia vultu:
Simichida, quonam media de luce vagare,
Sepibus occultae cum se fudere lacertae,

Nec

ridiano, dixit *Theocritus* Eid. I, 15. X, 48. cuique hic genuinum videtur τὸ μεσαμέριον, *Is. Vossius* μεσονύκτιον sic a *Pindaro* positum adnotaverat, & ab *Heliodoro*, ἠρέμει τὸ μεσημβρινὸν συνέβαινεν. Valde tamen placet *Toupii* levissima correctio in Epistola Critica iam posita p. 26, & in Addendis in *Theocr.* confirmata, qua legit vir Clariss. πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις; Idem *Toupius* ibid. p. 163, in versu, probabiliter *Euphorionis*, apud *Plutarch.* T. II. p. 557. D. optime mecum restituit: Ἠοίας σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμόν. *Matutinus vidi* dicitur a *Sophocle* ἐν Ποιμέσιν· Ἑωθινὸς —— Εἶδον στρατὸν στείχοντα παραλίαν ἄκραν· apud *Athen.* XIII. p. 587. A. & *Harpocrat.* in v. Νάννιον. *Callim.* h. Iovis v. 87, Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ.

vs. 22. Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι κ.] Ἐν αἱμασιαῖσι legitur in Codice Vatic. & Flor. Recte vineam puerulus in Eid. I, 47, ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει Ἥμερος, sed hic scribi malim, σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει· *sub spinetis dormit*: atque ita legisse *Virgilium* suspicor, cuius est in Ecl. II, versus 9 hinc factus: *Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.* Ex Copa haec adscripserat *Salmas.* —— *& in gelida sede lacerta sedet.* In versu sequente κορυδαλλίδες

 re-

Οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνοντι;
Ἦ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεαι; ἤ τινος ἀστῶν
Λανὸν ἐπιθρῴσκεις; ὥς τευ ποσὶ νεισσομένοιο
Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει.
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες
Ἔμμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν,
Ἔν τ' ἀμητήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
Ἁμέτερον· καίτοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδειν
Ἔλπομαι· ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς· ἦ γὰρ ἑταῖροι
Ἀνέρες εὐπέπλῳ Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι,
Ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πίονι μέτρῳ
Ἁ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.
Ἀλλ' ἄγε δή, (ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)

Βω-

rectius scribi, quam κορυδαλίδες, monstrat in Eid. X, v. 50, Ἄρχεσθαι δ' ἀμῶντας ἐγειρομένω κορυδαλλῶ. Fabulae, quam hic attigit Schol. satis ridiculae Comicus auctor est in Avib. v. 472, & seqq. quem locum adhibet *Aelianus* de N. A. XVI, c. V. Dicuntur autem ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες, αἱ λόφον ἔχουσαι· dantur enim harum avium duo genera; quamvis dixerit *Simonides* πάσαισι κορυδαλλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι· teste *Plutarcho* T. I. p. 253. E. T. II. p. 91. E. p. 809. B.

vs. 25. Ὡς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο] Vir Eruditus ad haec adscripserat: an ποσὶν ἰσσυμένοιο; placuit idem *Reiskio*. Hoc si legeretur ut altero mutatum nollem, causae nihil tamen video, cur vulgata nobis lectio esse debeat suspecta. Quod est in Edd. Aldi & Iuntae, ποσὶν ἰσσομένοιο fluxit ex veteri lectione ποσὶ νισσομένοιο· quam iam dedit Ed. prima Mediol. Utroque autem modo verbum scribi, νείσσεσθαι, & νίσσεσθαι, *Bentlejus* monuit in *Horatii* I Carm. Od. XXV, 7. —— Elegantiam rusticam in his *Theocriti*, ὥς τεῦ ποσὶ νεισσομένοιο Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει· monstrarunt erudite *Is. Casaubonus* L. T. c. IX. *D. Heins.* L. T. c. XII. *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 290. &

Nec tumulis gaudens ſummis proſultat alauda?
Anne epulas iuſſus petis? aut e civibus ulli
Vina volans calcas? ita te properante per agros
Ad ſoleas omnis reſono lapis aſſilit ictu.
Huic ego ſic contra: Lycida bone, quicquid ubique eſt,
Praecipuum vatem te praedicat, inque bubulcis
Meſſorumque choro, quo nos gaudere fatemur.
Interea ſed enim nec me tibi cedere fas eſt.
En ſacrum properamus iter, nam caetera turba
Debita frugiferae peragunt ſolemnia Divae,
Primitias dulces: namque illis divite cornu
Ardua foecundae diſtendunt horrea meſſes.
Verum age, commune hoc iter eſt, communia feſta,
In-

& *Jac. Duportus* Praelect. in *Theophr.* p. 292. —— *Euſtathii* in *Homerum* loca, huc ſpectantis, quae *Caſaubonus* iam attigit, proſtant ad Il. I. p. 643, 45. & ad Il. Φ. p. 1323, 28. Cum his autem *Theocriti* commode poſſunt iſta comparari apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 224, ἐπὶ ἀγροίκου βαδίζοντος ἔφη τις, ὅτι πρόσωθεν ἤκουσε αὐτοῦ τῶν ποδῶν ὁ κτύπος προσιόντος, ὡς οὐδὲ βαδίζοντος, ἀλλ' οἷόν γε λακτίζοντος τὴν γῆν. Apud *Xenophontem* περὶ Ἱππικῆς p. 545, 5, καὶ τῷ ψόφῳ φησὶ Σίμων δήλους εἶναι τοὺς εὔποδας, καλῶς λέγων, ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ πρὸς τῷ δαπέδῳ ἡ κοίλη ὁπλή. Dicitur & ἀρβύλη ψοφεῖν in *Euripidis* Bacchabus v. 638, —— ψοφεῖ γὰρ ἀρβύλη δόμων ἔσω. Multo venuſtius in Theocriteis Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Huc propius accedit quod narrat *Philoſtratus* in Epiſt. XXI, nihil inveniſſe Momum quod in Venere vituperaret; ἓν δὲ μόνον δυσχεραίνειν ἔφη, ὅτι τρύζοι αὐτῆς τὸ ὑπόδημα, καὶ λίαν εἴη λάλον, καὶ τῷ ψόφῳ ὀχληρόν. quae, auctore non nominato, *Iſ. Voſſius* attigit l. c.

vſ. 28. Ἔμμεν συρικτὰν] In Palatinis Codd. Συρικτὰν ἔμεναι *Salmaſius* invenit; praeſtat, quod in aliis repertum praebent Editiones.

vſ. 35. Ξυνὰ δὲ καὶ ἀὼς,] Non ab-

Βωκολιασδώμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὀνασεῖ.
Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα· κἠμὲ λέγοντι
Πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθὴς,
Οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἐσθλὸν
Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω, οὔτε Φιλητᾶν,
Ἀείδων· βάτραχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.
Ὣς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἁδὺ γελάξας,
Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὕνεκεν ἐσσὶ
Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
Ὥς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῇ
Ἶσον ὄρευς κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὠρομέδοντος,
Καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι, ποτὶ Χῖον ἀοιδὸν
Ἀντία κοκκύζοντες, ἐτώσια μοχθίζοντι.
Ἀλλ' ἄγε, βωκολικᾶς ταχέως ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς,
Σιμιχίδα· κἠγὼ μὲν, ὅρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει

Τοῦθ',

absurdum quidem erat tentamen legentis: ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀοιδά· *communis enim nobis via, communis etiam amor cantandi:* neque tamen diffiteor vulgatam sensum etiam admittere minime ineptum: *via nobis communis, ut ipse dies. Reiskii* interpretationem quae proxima praecesserunt satis refutant: ipso meridie Lycidam *Eucritus* & comites habuerant obvium.

vs. 37. Καὶ γὰρ ἐγὼ] Miram hic & minime certe gratam auribus lectionem vir Doctus excogitavit, Καὶ γὰρ ἔχω 'κ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα. Vulgatam *Toupius* egregie tuetur. Haec & proxima suo more *Virgilius* transsumsit in Eclogam IX, 32 —— 36, *Sunt & mihi carmina: me quoque dicunt Vatem pastores; sed non ego credulus illis: Nam neque adhuc Varo videor, neque dicere Cinna Digna, sed argutos inter strepere anser olores.*

vs. 42. Ἀδὺ γελάξας] Quod in plerisque hic Codicibus legitur, & infra v. 128, γελάξας, alteri formae γελάσ-

σας

Incipe: defeſſo ſuccurret forſitan alter.
Certe ego Muſarum dulce os ſum, me quoque dicunt
Eximium vatem; ſed non ego credulus ulli,
Non ego, non unquam; nec adhuc me iudice vincam
Sicelidem contra Samium, doctumque Philetam
Voce: ſed argutis veluti ſum rana cicadis.
Sic ego; ſic contra ſubridens protinus infit:
Hanc clavam tibi munus habe; te namque pudicum
Germen, & ad verum penitus natura creavit.
Ut mihi nec curae faber eſt qui voce penates
Montibus immenſis aequaverit Oromedontis;
Pieridumque ales, Chium quicunque canendo
Suſtinet adverſum, fruſtra, nimiumque laborat.
Verum age, Bucolicas ordire ex ordine Muſas,
Simichida, primumque, ô optime, percipe, ſi non

Dis-

σαι erat anteponendum. —— In verſum ſequentem, pro δωρήσομαι, *Heinſio* probatum, δωρύτῆομαι recepi, auctoritate Codicum Vaticani & Florentini: Τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι. *At tu, ſume pedum*, *Virgil*. Ecl. V, 88.

vſ. 46. Ὠρομέδοντος] In hoc nomine ſcribendo cum Edd. conſpirant Codices plerique: in uno legitur Vaticano Εὐρυμέδοντος · in uno alterove Florentinorum Ὠρεμέδοντι. Ultimum hoc probandum cenſebat *Reiskius*. cum Scholiaſtis *Caſaubono* recte nomen fuiſſe montis videtur in inſula Co.

vſ. 48. Ἀντία κοκκύζοντες] Quamvis formas vulgares praebeant Codices, ſcripſiſſe tamen & hic *Theocritus* videtur: Ἀντία κοκκύσδοντες ἐτώσια μοχθίσδοντι.

vſ. 50. Εἴ τοι ἀρέσκῃ] In uno Florent. Codice legitur εἴ τικ' ἀρέσκοι. in Vaticano, εἴ τικ' ἀρέσκῃ. Scribi potuit a Poëta, εἰ τὶν ἀρεσκῃ, *ſi tibi placet:* Doricum illud τὶν frequenter in Theocriteis recurrit.

vſ. 51.

Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χ' ὤταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
Κύματα, χ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴσχει,
Αἴκεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
Ῥύσηται· θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει·
Χ' ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν,
Τόν τε νότον, τόν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φυκία κινεῖ·
Ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταί τε μάλιστα
Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσαις τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
Ἀγεάνακτι πλόον διζημένῳ ἐς Μιτυλάναν
Ὥρια πάντα γένοιτο, καὶ εὔπλοον ὅρμον ἵκοιτο.
Κἠγὼ τῆνο κατ' ἆμαρ, ἀνήθινον ἢ ῥοδόεντα
Ἢ καὶ λευκοΐων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων,
Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ,
Πὰρ πυρὶ κεκλιμένος· κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,

Χ' ἁ

vs. 51. Τοῦθ' ὅ, τι πρᾶν ἐν ὄρει] Quod hic legisse videtur *Eustathius*, πρᾶν ὥρῃ· *Heinsio* valde probatum p. 341, —— 343, mihi quoque placet ut Theocriteum, si scribatur πρᾶν ὥρᾳ· *nuper vere novo* carmen in iter Ageanactis maritimum condiderat. *Virgilii* versus est in Ecl. IX, 21, *Vel quae sublegi tacitus tibi carmina nuper.*

vs. 54. Κ' Ὠρίων ὅτ' ἐπ' Ὠκ. πόδας ἴσχει] Ut in vs. 53. recte legitur, διώκῃ, hic contra praestat ἴσχει, quod, pro ἴσχῃ, Codices offerunt tres Florentini, Codex Romanus, Edd. Mediol. & Aldina. Pro ὅτ', ὅκ' edidit Wintertonus: quod, certe Doricum, si dedissent Codices, recepissem. —— Proxima, τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας· *Bentleius* attigit ad *Callim.* Epigr. XLV, Ὤπτηται μεγάλωσι. —— Ista vero vs. 57, Χ' Ἀλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα, respiciebat *Virgilius* Ecl. IX, 57, *Et nunc omne tibi stratum silet aequor*: egregia no-

Difpliceat, verno natum mihi tempore carmen.
Ageanacta levis Mitylenen deferat aura,
Horrida feu feris Notus aequora torquet ab hoedis,
Sive pedem faevis Orion fiftit in undis.
Sin Lycidae duro percuffum pectus amore
Expediat (duro namque illius uror amore)
Halcyones fternent freta falfa, undamque minacem,
Atque Notumque Eurumque, extremas qui quatit algas.
Halcyones, glaucis non ultima cura Deabus
Alituum, quascunque fuis mare nutrit in undis.
Omnia faufta tibi Mitylenen blande petenti
Ageanax veniant, tutumque illabere portum.
Scilicet hac ego luce, rofaeque & dulcis anethi,
Aut violae puris evinctus tempora fertis,
Dulce merum ducam Pteleae e crateribus altis,
Ante focos, aliquisque fabam torrebit in igne.

Et

notavit *Io. Fr. Gronov.* Obferv. III. c. 22. p. 636.

vf. 59. Ταί τε μάλιϛα] Scribendum potius, —— ταί γε μάλιϛα Ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσσας γέ πορ ἐξ ἁλὸς ἄγρει. Formam Doricam ὀρνίχων Codices hic adfirmant Florentini.

vf. 64. Στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων] Hac in fede φυλάσσων nonnullis difplicuit, quod pro φέρων pofitum probabiliter fufpicatur *Reiskius*: certe quod in Eid. II, 120, legitur: Μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσων. dictum fuit a *Phileta*, cuius verfus ex Schol. MSS. *Cafaubonus* reftituit: Μᾶλα φέρων κόλποισι, τά οἵ ποτε Κύπρις ἑλοῖσα Δῶρα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ κροτάφων. Fruftra viro Doctiffimo hic πυκάσδων videbatur reftituendum; neque enim Graece dicitur ςέφανον περὶ κεφαλῇ πυκάζειν· quamvis optime quis dicatur ςεφάνοις πυκασθείς· ad *Herodoti* VII, c. 197, ςέμμασι πᾶς πυκασθείς, huius generis adfcripta funt nonnulla.

vf. 70.

Χ' ἁ στιβὰς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
Κνύζᾳ τ', ἀσφοδέλῳ τε, πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ.
Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος,
Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες· εἷς μὲν, Ἀχαρνεὺς,
Εἷς δὲ, Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ᾀσεῖ,
Ὥς ποκα τᾶς ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βώτας.
Χ' ὡς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
Ἱμέρα αἵτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο·
Εὖτε χιὼν ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἷμον,
Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐσχατόεντα.
Ἀισεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
Ζωὸν ἐόντα, κακῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ἄνακτος·
Ὥς τέ νιν αἱ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
Κέδρον ἐς ἁδεῖαν μαλακοῖς ἄνθεσσι μέλισσαι·
Οὕνεκά οἱ γλυκὺ Μοῖσα κατὰ στόματος χέε νέκταρ.
Ὦ μακαριστὲ Κομάτα, τὺ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις·

Καὶ

vs. 70. Αὐταῖσι κυλίκεσσι] Una forte litera mutata praestiterit legisse: Αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων· ut dicatur ἐνερείδων χεῖλος αὐταῖς κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα. Recte scribitur in plerisque Codd. ἐρείδων· in nonnullis vitiose ἐρείσδων & ἐρίσδων. Infelici tentamine sollicitavit ista *Sam. Petitus* Observ. I. c. XI. p. 117. legendum ratus, —— ἐς τεῖχα χεῖλος ἐρείδων, vel ἐρείσω· quod, eius iudicio, significaret εἰς τὴν μύστακα· *ad barbam usque*. Ab ista coniectura *Petitum* vel retrahere debuerant *Cadi cum faece siccati*, in *Horatii* I Carm. Od. XXXV, 27. Theocritea commodum *Lambinus* admovit his *Horatii* III Carm. Od. XV, 16, *non citharae decent*, —— *Nec poti vetulam faece tenus cadi.* In *Aristoph.* Pluto legitur v. 1085, ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἤξιος πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα. —— Ad sequentia *Theocriti*, Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποι-

ποι-

Et thorus aequalis cubito sternetur in altum
Asphodelo, cnyzaque, apiique undante capillo.
Poculaque instituam placide memor Ageanactis
Ad cyathos, faecique infigam molliter ora.
Pastores ludent gemini, quorum alter Acharneus,
Ille Lycopitas: his carmina Tityrus addet.
Hospitis ut blandae perculsus Daphnis amore
Montibus errarit; lucusque ut fleverit illum;
Himericae qua se protendunt flumina ripae:
Cum miser immensum, veluti nix, fluxit ad Haemum,
Aut Atho, aut Rhodopen, aut qua se Caucasus abdit:
His accedet, uti caprarum pastor in arca
Delituit, saevam domini crudelis ob iram:
Utque illum placidis aluerunt floribus olim
Mellificae volucres, subeuntes undique cedrum:
Nectare namque illi felix os Musa rigarat.
O ter fauste Comata, tibi fuit illa voluptas,

Tu-

ποιμένες· &c. ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ. recte compararunt ista *Virgilii* ex Ecl. V, 72. *Cantabunt mihi Damoetas, & Lyctius Aegon.* & cum versu *Theocr.* 65, Τὸν Πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρητῆρος ἀφυξῶ· Virgilianum 71, *Vina novum fundam calathis Ariusia nectar.*

vs. 73. Ὥς ποκα τᾶς ξενίας] Nomen esse proprium sed corruptum Ξενίας statuit *R.* mihi vera videtur *D. Heinsii* interpretatio p. 344, ut puellam Daphnidi amatam & notissimam, quam nominare nolebat, more satis usitato ξένην dixerit, sive ξενίαν: In nonnullis hic exemplaribus olim scriptum τᾶς ξανθᾶς liquet ex Scholiis.

vs. 77. Καύκασον ἐσχατόεντα] Paulo rariorem formam ἐσχατόωντα hic praebent Codices Florentinus & Vaticanus, ab *Homero* etiam adhibitam in Il. κ. 206. hic tamen vulgatam praefero.

H vs. 84.

Καὶ τὺ κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὺ, μελισσᾶν
Κηρία φερβόμενος, ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωοῖς ἐναρίθμιος ὤφελες ἦμεν,
Ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμευον ἀν' ὤρεα τὰς καλὰς αἶγας,
Φωνᾶς εἰσαΐων· τὺ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
Ἁδὺ μελισδόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομάτα.
Χ' ὁ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μετ' αὖθις
Κἠγὼν τοῖ' ἐφάμαν· Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κἠμὲ δίδαξαν ἀν' ὤρεα βουκολέοντα
Ἐσθλὰ, τά που καὶ Ζανὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα·
Ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τὺ γεραίρεν
Ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σιμιχίδᾳ μὲν Ἔρωτες ἐπέπταρον· ἦ γὰρ ὁ δειλὸς
Τόσσον ἐρῇ Μυρτοῦς ὅσσον εἴαρος αἶγες ἔρανται.
Ὤρατος δ', ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνῳ,
Παι-

vſ. 84. Καὶ τὺ κατεκλάσθης] Ad normam Dorismi a κατακλάξαι formari debuit κατεκλάχθης· ut a λυγίξαι formavit *Theocritus* ἐλυγίχθη in Eid. XXIII, 54. Ut Theocriteum, ποικιχθέντα nobis adnotavit *Euſtath.* in Il. Ω. p. 1481, 15. συναρμόχθη legitur in verbis *Philolai* in *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 49, 24. ἁρμόχθη, apud *Diogen. Laërt.* VIII, 85.

vſ. 85. Ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας] Repoſitum fuit pro ἐξετέλεσσας, ut exquiſitum magis. Praeter Scholiaſten, ἐξεπόνασας tres exhibent Codices Anglicani, Vaticanus, & tres Florentini; niſi quod in nonnullis legitur ἐξεπόνησας, in uno ἐξεπόνασσας. Pro ἐκπλεῖν *Euripides* etiam aliquoties ἐκπονεῖν adhibuit: nonnulla notata ſunt in Tragici Phoeniſſ. v. 1642, τἀνταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν; —— Per ἔτος ὥριον hic deſignaſſe videtur *aeſtatem.*

vſ. 86. Αἴθ' ἐπ' ἐμεῦ] Ἐπ' ἐμοὶ legitur in tribus Anglicanis Codd. & Romano; atque a *Salmaſio* repertum in Codice fuit Palatino. Ex duo-

Tuque arca concluſus eras, placidique potitus
Nectaris, aeſtivum produxti molliter annum.
O utinam tibi vita meo ſupereſſet in aevo!
Nae tibi ego dulces verſarem in monte capellas,
Verbaque ſublegerem: tu ſub pinuque vel ulmo
Carmina blanda canens recubares die Comata.
Sic Lycidas fatus nihil addidit: hunc ego contra
Sic iterum aggreſſus: Lycida bone, plurima quondam
Nymphae me docuere, vagus dum montibus erro,
Fama Iovis magnam quae nunc evexit ad aulam.
Praecipuum tamen hoc, quo te, dulciſſime, dono
Carmine: tu blandis dilectus percipe Muſis.
Simichidae ſternutat amor: namque ah! miſer ille
Tam perit in Myrto, quam ver eſt dulce capellis.
Quin & Aratus, ei placido qui iunctus amore eſt,

duobus Anglicis in hunc verſum ἧμεν recepi pro ἧμες· quia ſubiectum vocibus ζωοῖς ἐναείθμιος ὤφελες, altero ſuavius aures accidit. Sed ἐπ' ἐμεῦ, *mea aetate*, omnino retinendum eſt: ἐπί γε ἐμοῦ ſic legitur apud *Thucydiden* p. 567, 51. ἐφ' ἡμῶν apud *Xenophontem* p. 158, 31. ἐπ' ἐμῆς γε νεότητος in *Ariſtoph*. Acharn. v. 210. hic uſus praepoſitionis pervulgatus eſt.

vſ. 92. Βωκολέοντα] Formam Doricam, pro βουκολέοντα, receperat Wintertonus.

vſ. 94. Ὦι τὺ γεραίρει Ἀρξιῶμ'] Hic mira eſt ſcripturae varietas: quod in aliis invenit exemplaribus Scholiaſtes, ὅ, τίν' ἀείδει Ἀρξιῶμ'· id ipſum praebent Editiones primae Mediol. & Aldina, Codices tres Anglici, Romanus, & ex Florentinis unus: in reliquis Florentinis & Vaticano Cod. reperitur alterum, ᾧ τὺ γεραίρει Ἀρξιῶμ'· quod mihi genuinum videtur, recte redditum in Scholiis, ᾧ τινι σὺ τιμήσω. Non a Poëtis tantum Γεραίρειν, ſed adhibetur & a *Xenophonte*, *Platone*, *Philone Judaeo*, *Plutarcho*, *Luciano*, aliisque.

Παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. οἶδεν Ἄριστις,
Ἐσθλὸς ἀνὴρ μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδειν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
Ὡς ἐκ παιδὸς Ἄρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πὰν, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅς τε λέλογχας,
Ἄκλητον τήνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
Εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς, εἴτε τις ἄλλος,
Κὴν μὲν ταῦθ' ἔρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
Τανίκα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα τυτθὰ παρείη·
Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι
Δακνόμενος κνάσαιο, καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις.
Εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι χείματι μέσσῳ

Ἕ-

vſ. 100. Μέγ' ἄριστος] Pro Ἄριστις hic ſcribendum ἄριστος vidit *Jo. Pierſonus* ad *Moer.* Attic. p. 195. Μέγ' ἄριστος, a Scholiaſta repertum, cum legeretur in primis Edd. Mediolan. Aldina, & Iuntina, in Codice Rom. Cardin. Ottoboni, in Codicibus etiam Palatinis a *Salmaſio* adhibitis, in hanc ſedem revocare non dubitavi.

vſ. 103. Ὁμόλας] In ſex minimum Codicibus ſcribitur Ὁμόλω vel Ὁμόλυ· & mons iſte Theſſaliae aliquoties Ὅμολος dicitur in Scholiis. *Stephanus* Byz. Ὁμόλη, ὄρος Θετταλίας· Παυσανίας ἐνάτῳ. Λέγεται καὶ Ὅμολος. Ut *Pauſanias* IX. p. 728, montem Ὁμόλω vocat, Ὁμόλαν dixerat *Euripides* in Herc. Fur. v. 371. Litera vero mutata ſcribendum, Ὁμόλας ἐρατὸν πέδον ὅσγε λέλογχας.

vſ. 105. Εἴτ' ἔς' ἄρα Φιλῖνος] Quod in viginti Codicibus ſcriptum legi monuerat *D'Orvillius* in Critica Vanno p. 227, ἄρα Φ. pro ἄρ' ὁ Φ. recte *Reiskius* recepit in ſuam Editionem; id ipſum primae iam exhibent Mediol. & Aldina. In hunc etiam verſum ſcripta nuperus Editor rectius omiſiſſet. —— In vſ. ſeq. pro μή τύ τι παῖδες· in quinque Codicibus legitur, μή τι τὺ παῖδες· vulgata prae-

Igne calet pueri ſub pectore: novit Ariſtis,
Optimus autor Ariſtis ibi, quem dulce canentem
Rex citharae ſacro non dedignatur in olmo,
Quas pueri flammas ſub pectore geſtet Aratus.
Hunc mihi Pan, Homoles qui culmina ſacra tuetur,
Sponte ſua dulces illius ſiſtat in ulnas.
Sive Philinus erit, ſeu quis novus ignis ab illo.
Haec mihi ſi praeſtes, Pan optime, ne tibi rurſus
Arcadici ſcillis pueri tergumque latusque
Sollicitent, praedae ſi ſpes fruſtrarit opimae.
Sin ſecus, inſanis ſindaris corpora totus
Unguibus, & duros urticis carpe ſopores:
Frigoribus mediis Edonum flumina luſtres:

Ad

praeſtat. —— In vſ. 107, more ſuo dederat ἄμως.

vſ. 109. Εἰ δ' ἄλλως νεύσαις] Recte Schol. εἰ δ' ἄλλως τὰ κατὰ Φιλῖνον πλέσειας. opponuntur enim haec iſtis v. 106, Κἢν μὲν ταῦθ' ἔρδοις· *iſta quidem ſi feceris*, &c. *ſin vero minus; ſi vero alio inclinaveris*; qua ſignificandi poteſtate frequentatur Νεύειν. Male *Salmaſio* hic legendum videbatur ἀνύσαις.

vſ. 111. Εἴης δ' Ἠδωνῶν] In margine libri ſui haec ſcripſerat Clariſſ. *Ti. Hemſterhuſius*: „ *Berkelius* ad *Stephan.* „ in Ἠδωνοὶ putat *Theocritum* „ magis egregii poëtae, quam „ accuratiſſimi Geographi „ partes egiſſe, qui Edonos „ ad Hebrum fluvium collo„ carit. Haec non inepte „ ſunt notata: verum *Theo*„ *crito* ſuccurri poteſt emen„ dando: Εἴης Ζωναίων, vel „ Ζωναίοις μὲν &c. Vix quin „ a *Theocrito* ſic fuerit pro„ fectum dubites, ſi contu„ leris *Nicandrum* Ther. v. „ 461. qui ipſe locus *Ber*„ *kelium* non fugerat in Ζών. „ *Servius* ad Aen. XII. 365. „ ex *Statio* verſum profert, „ *Triſtius Edonas hyemes He*„ *brumque nivalem.* qui me„ moriae vitio confictus vi„ detur ex Theb. V, 78. u„ bi plura *Barthius* de Edo„ nis. Oſtendit is verſus

„ non

Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω.
Ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιόπεσσι νομεύοις,
Πέτρᾳ ὕπο Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὁρατός.
Ὕμμες δ', Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἁδὺ λιπόντες
Νᾶμα, καὶ οἰκεῦντες ξανθᾶς ἕδος αἰπὺ Διώνας,
Ὦ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
Βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
Βάλλετ'· ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ·
Καὶ δὴ μὰν ἀπίοιο πεπαίτερος· αἱ δὲ γυναῖκες,
Αἲ αἴ, φαντί, Φιλῖνε· τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἄρατε·
Μηδὲ πόδας τρίβωμες. ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη·

Εἷς

„ non defuisse qui iunxe-
„ rint Edonos & Hebrum."

vs. 112. Ἕβρον παρ' ποταμὸν.] Sic ista monuit interpungenda *Toupius*; atque idem esse πετραμμένον ἐγγύθεν ἄρκτω, ac πετραμμένον πρὸς ἄρκτον. Non aliter cepit *Nicod. Frischlinus* in *Callim.* h. III, v. 114, qui sic Latina fecit: *Montibus Edonum, mediae sub frigora brumae, iuxta Hebrum iaceas, gelidam conversus ad arctum.* Pro τετραμμένος, suam *Reiskius* coniecturam, πεπραμένος, *venditus*, hunc in versum intulit. Interpretamentum verae lectionis, κεκλιμένος, legitur in duobus Codd. Anglicis, in Florentino, & Vaticano: ὤρεσι, pro ὄρεσι, iam dederat Wintertonus. —— Hunc *Theocriti* locum spectabat ista canens *Virgil.* in Ecl. X, 65, *Nec si frigoribus mediis Hebrumque bibamus, Sithoniasque nives hiemis subeamus aquosae, Nec si, cum moriens alta liber aret in ulmo, Aethiopum versemus oves sub sidere Cancri.*

vs. 115. Ὕμμες δ' Ὑετίδος.] Mira hic vir Doctus comminiscitur, quibus reiectis recte *Toupius* vidit sensum esse: *vos Cupidines, qui, relicta Hyetidis & Byblidis unda, colitis excelsam sedem Diones*; & per ἕδος αἰπὺ Διώνας Cyprum esse intelligendam. Horum cle-

Ad fluviumque Hebrum mediamque obverſus ad Arcton,
Ultimaque Aethiopum cum torrida ſaeviet aeſtas
Sub Blemyûm petra, qua ſubtrahit oſtia Nilus.
At vos Hyetidos vos miſſis Byblidos undis
Qui colitis flavae ſublimia tecta Diones,
O ſimiles malis florentibus, agmen amorum,
Tangite feſtivi mihi tangite corda Philini,
Tangite: namque mei nil tangitur hoſpitis igne.
Mollior ille pyro tamen eſt, clamantque puellae:
Hei hei, blande Philine, tibi ſic praeterit aetas,
Ne vigila poſthac ad limina, dulcis Arate,
Neve pedem referas: aliis dux luminis ales
Dulcia torpenti perfundat corpora ſomno.

Tu-

elegantiam, qui paulo aliter haec cepit, admiratur *D. Heinſius* p. 345.

vſ. 119. Τὸν ξεῖνον —— οὐκ ἐλεεῖ μεῦ.] Editiones vulgares turpis hic error occuparat: pro με legendum μεῦ *Caſaubonus* & *Heinſius* iam monuerant: μεῦ repertum in Codicibus ſcriptis atque in Edd. antiquis recte revocavit *Reiskius*; neque enim de ſe loquitur Poëta, ſed de amico ſuo: Schol. τὸν ἐμὸν φίλον οὐκ ἐλεεῖ.

vſ. 121. Τό τοι καλὸν ἄνθος ὑποῤῥεῖ] Hoc recepi pro vulgato ἀποῤῥεῖ, ſubminiſtratum ab Ed. prima Mediol. tribus Codd. Bodleianis, Florentino, Palatino, Romano Card. Ottoboni: Ὑποῤῥεῖν ſaepe notat *ſenſim & paulatim defluere*, quod a *Demoſthene* dicitur ὑποῤῥεῖν κατὰ μικρὸν, p. 287, 85. hanc vim ſaepe verbis indit praepoſitio ὑπό.

vſ. 122. Μηκέτι τοι φρυρίωμες] Sic ſcriptum fuit, pro φρυρῶμες, ex duobus Codicibus Florentinis & Barocc. Iſta talia, inter pronunciandum contrahenda, ſaepe *Theocrito* poterunt ex Codd. reſtitui. —— Sequentium, —— ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ Κοκκύσδων νάρκαισιν ἀνιηρῇσι διδοίη· ſententiam optime *Toupius* expreſſit: *ad amati fores a-*

Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε, Φίλιστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστρας·
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι, γραῖα τε παρείη,
Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι.
Τόσσ' ἐφάμαν. ὁ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἁδὺ γελάξας,
Ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες.
Χ' ὡ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ, τὰν ἐπὶ Πύξας
Εἷρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγών τε καὶ Εὔκριτος ἐς Φρασιδάμω
Στραφθέντες, χ' ὡ καλὸς Ἀμύντιχος, ἔν τε βαθείαις
Ἁδείας σχίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
Ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἰναρέοισι.
Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι πτελέαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυσδεν.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἁ δ' ὀλολυγὼν
Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.

Ἀει-

lius per totam noctem excubet, & frigora matutina patiatur.

vs. 125. Εἷς δ' ἐπὶ τᾶσδε] Pro ὑπὸ, recepi ἐπὶ ex Codicibus: *Wartonus, corrigo, inquit, partim ex fide Codicum manuscriptorum:* Εἰς δ' ἐπὶ τᾶισδε, Φείλιστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαίστραις. ex his quod Codicibus nititur duobus Florentinis, ἐπὶ, lectum a Scholiasta, probandum censeo. *Unus Molon, amicorum optime, in hac se palaestra exerceat.*

vs. 129. Ἦμες] Ob quam rationem supra v. 86, praestare videbatur ἦμεν, hic contra ceteris lectionibus ἦμες erat praeferenda: ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὤπασεν ἦμες. Sic scripti Codices exhibent plerique.

vs. 139. Λαλαγεῦντες ἔχον πόνον] Elegans forma loquendi non debuerat prava correctione sollicitari: si vel codices optimi darent πόθον, esset illud tamen omnino reiiciendum: hymnus in Castores (sive Eid. XXII) in uno tantum Vaticano Cod.

fuit

Tuque Molon tali ſolus iactere palaeſtra:
Nobis blanda quies pectus perfundat, anusque
Deſpuat, & ſacro, quicquid nocet, arceat ore.
Sic ego: at ille pedum, ſubridens blandus, ut ante,
Obtulit, auditae pretium munusque camenae.
Nec mora, converſus laeva ad compendia, Pyxas
Tendit iter; ſed ego, ſed et Eucritus, ad Phraſidemi
Pergimus, & formoſus Amyntulus, inque profundis
Continuo iuncis provolvimur hinc atque illinc,
Inque recens ſectis demiſſi corpora vites:
Multaque ſummiſſum ſupra caput alludebat
Populus hic ulmusque, argenteaque inſuper unda
Nympharum gelido leviter ſtillabat ab antro.
Interea umbroſis gaudentes ſole cicadae
Molliter in ramis ſtrepitant: acredula nobis
Eminus in denſis reſidens ſtridebat acanthis:

Caſſi-

fuit inventus a Sanctamando: unus iſte codex illic, in v. 187, πόθον exhibet, ubi recte etiam vulgatur: Ἔγχεσι μὲν πράτιςα πτυσκόμενοι πόνον εἶχον. Eadem ratione ſcripſit *Herodot.* II. p. 110, 26, ὅτε ἀρότρῳ ἀναῤῥηγνύντες αὔλακας ἔχουσι πόνους, ὅτε σκάλλοντες. *Pauſan.* L. IV. p. 318, πόνον εἶχον πολὺν κατ᾽ Ἀνάξανδρον —— πταγμένοι. &c. vocem ibi πολὺν ab alia manu ſuſpicor interiectam. — Ut hic Τέττιγες, dicuntur & λαλαγεῦντες a *Gregorio Nazianz.* in Carm. T. II. p. 86, οἱ δ᾽ ἐπὶ δένδρων Σπηθομελεῖς, λιγυροὶ, ἠελίοιο φίλοι, Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος. ſic vulgata, ἀπὸ δένδρων Σπηλομελεῖς, corrigi debent: ipſe Gregor. Or. XXXIV. p. 553. D, τίς ὁ δοὺς τέττιγι τὴν ἐπὶ στήθους μαγάδα, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν κλάδων ᾄσματά τε καὶ τερετίσματα; in eiusdem carmine, XXVIII inter illa quae *Muratorius* edidit, reſtitui poterunt λαλαγεῦντες Ὄρνιθες, ex *Theocr.* Eid. V, 47. —— Sumſit ex Theocriteis carminibus permulta *Gregorius Nazianzenus.*

Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγών·
Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὦσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὦσδε δ' ὀπώρης,
Ὄχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα
Δαψιλέως ἅμμιν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
Τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχοισαι,
Ἆρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
Κρητῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χείρων;
Ἆρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε,
Τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὔλια ποσσὶ χορεῦσαι,
Οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε, νύμφαι,
Βωμῷ πὰρ Δάματρος ἁλωάδος; ἃς ἐπὶ σωρῷ
Αὖθις ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον· ἁ δὲ γελάσσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

ΝΟ-

vs. 144. Παρὰ πλευρῇσι] Non deterius est, περὶ πλευροῖσι· quod in duobus est Codicibus Florentinis: περὶ πλευροῖσι δὲ μᾶλα Δαψιλέως ἅμμιν (vel potius ἀμῖν) ἐκυλίνδετο. Utraque vocis forma legitur & in his carminibus.

vs. 147. Ἀπελύετο] Positum, pro ἀπλύετο, ex duobus Codd. Florentinis: & saepius ex Codd. augmenta quae dicuntur *Theocrito* poterunt restitui. Pro πίθων hoc in versu Codex Rom. Cardin. Ottoboni & Reg. Paris. dant πίθω, vulgata praestat. Versu praecedente, 146, utuntur *Etymologus* in Βράβηλα, *Suidas* in Βράβυλα, & *Athen.* II. p. 50. A.

vs. 151. Τὸν ποτ' Ἀνάπῳ] Nihil est causae cur hic scribi malit *Heinsius* Ἀνάπω· more sibi consueto Dorica utitur praepositione Poëta.

vs. 152. Ὃς ὤρεσι νᾶας ἔβαλλε] In re minime dubia recepi *D. Heinsii* emendationem, pro λᾶας legentis νᾶας.

il-

Caſſidaque addebant & acanthides, & ſua turtur,
Multaque apis ſacram volitabat fontis ad undam.
Omnia ſpirabant autumni pinguis honorem:
Nam pyra ſe pedibus, laterique ſuävia mala
Largiter advolvunt, prunisque onerata cacumen
Ardua ſummiſſi demittunt culmina rami,
Summaque quadrimae ſolvuntur vincula teſtae.
Nymphae Caſtalides, Parnaſſi numina montis,
Taliane ante Pholi ſaxoſum laetus ad antrum
Alcidae ſenior libavit pocula Chiron?
Taliane antiquum paſtorem propter Anapon,
Mittentem validis Polyphemum ſaxa carinis,
Ducere iuſſerunt lepidas per ovile choreas,
Qualia tum primum ſolviſtis dolia, Nymphae,
Frugiferae ad Cereris ſacraria? cuius acervo
Figere ſit vannum mihi rurſus, & annuet ipſa
Diva, tenens utraque papavera mixta maniplis.

P A-

illam ſatis firmant Homerica de Cyclope in Od. I. 481, ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο, Κὰδδ' ἔβαλε προπάροιθε νεὼς κυανοπρῴροιο. Naves autem Noſter νᾶας dixit etiam in Eid. XXII. 17, ἐκ βυθοῦ ἕλκετε νᾶας. Qui non meminerat, illud ipſum *Heinſio* jam in mentem veniſſe, νᾶας hic legendum monuit *Musgravius* in addendis in *Theocr. Wartoni* T. II. p. 410. *Heinſii* νᾶας nuper etiam adprobavit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 154. Διεκρανάσατε] *Etymologus* p. 273, 38, Διεκρανάσατε σημαίνει τὸ ἀνεῴξατε· παρὰ τὸ κάρα· διεκαρανώσατε· —— δοκεῖ γὰρ τῶν πίθων ἡ ἀλοιφὴ κάρα εἶναι. οὕτως Ἀμάραντος, ὑπομνηματίζων τὸ εἰδύλλιον Θεοκρίτου, οὗ ἡ ἐπιγραφὴ Λυκίδας ἢ Θαλύσια.

vſ. 156. Γελάσσαι] Cum Γελάξαι aliquoties legatur in Theocriteis, hic etiam probabiliter ſcripſerat γελάξαι.

vſ. 2.

ΝΟΜΕΥΣ ἢ ΒΟΥΚΟΛΟΙ.

Εἰδύλλιον θ'.

ΔΑΦΝΙΣ καὶ ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Βωκολιάσδεο Δάφνι· τὺ δ' ᾠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
Μόσχως βωσὶν ὑφέντες, ὑπὸ στείραισι δὲ ταύρως·
Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο, καὶ ἐν φύλλοισι πλανῷντο,
Μηδὲν ἀπιμαγελεῦντες. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ
Ἔμποθεν· ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ.

Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χ' ἁ βῶς,

Ἁδὺ

vſ. 2. Ὠιδᾶς ἄρχεο πρᾶτος] In Iuntina legitur Ed. Ὠιδᾶς ἄρχεο Δάφνι· &, pro ἐφεψάσθω, συναψάσθω· cuius loco ἐφαψάσθω eſt in Edd. Mediol. Ald. & in Codd. quibusdam. Genuinae ſunt lectiones vulgatae. *Virgilii* verſus eſt in Ecl. III, 58, *Incipe*, *Damoeta; tu deinde ſequere*, *Menalca.*

vſ. 4. Χ' οἱ μὲν ἅμα βόσκοιντο] Vocem uſitato more ſcriptam ἅμα nihil verſui nocere recte monuit *Toupius*: ut verſui ſcilicet conſulerent, ἁμᾶ hic dederant Editores. Fortaſſe tamen ſcripſerat Noſter ὁμᾶ· ut hic ſcribendum ſuſpicabatur *Ier. Hoelzlinus* ad *Apollon. Rhod.* I, 127. Pro ὁμῶ certe Dorice ſcribebant ὁμᾶ. legitur illud & alibi, & in fragmento *Sophronis* apud *Plutarch.* T. II. p. 386. D. pro ἁμᾶ etiam alibi reſtituendum. —— Hoc in verſu pro πλανῷντο legitur in duobus Codd. Flor. πλα-

νεῦν-

P A S T O R.

Eidyllium nonum.

DAPHNIS, MENALCAS.

Sylveſtres ordire mihi, bone Daphni, Camoenas!
Tu prior. excipiet te blanda cicuta Menalcae.
Ante tamen fetis vitulos ſubmittite vaccis;
Et niveae tauris ſaliantur terga juvencae;
Dum ſimul hîc paſcuntur; & his in frondibus errant.
Incipe, Daphni, prior! tu deinde ſequare, Menalca!

D A P H N I S.

Si blandum vitulus, ſi blandum vacca remugit;

Si

νεῦντο· alterum vero retinendum eſt. Initio verſus χ' οἱ alteri Χῳ praetuli.

vſ. 6. Ἔμποθεν] Fluxit illud ex veteri pronunciandi more. Scripſerat probabiliter *Theocritus*, Ἓν ποθ' ἕν. qua ratione ſcribendum vidit *Iſ. Voſſius* ex libello *Gregorii* de Dial. qui, e Scholiis melioribus, iſta nobis recte interpretatur, ἓν πρὸς ἓν ᾠδάριον, τουτέστιν ἀμοιβαδίς. —— Quasdam Editiones hoc in verſu perverſa lectio occupavit, ἄλλωθεν δὲ ποτικρίνοιτο Μενάλκας· vera ſine dubio eſt, quam Codices dant & Edd. antiquae, ἄλλωθεν δέ γ' ὑποκρίνοιτο Μενάλκας.

vſ. 7. Ἁδὺ μὲν ἁ μόσχος γαρύεται,] In carmine VIII, (in quo plures legi verſus ſpurios vere monitum fuit in Epiſt. ad *Röverum* p. XIII, XIV,) hic verſus eſt 77, Ἁδὺ δὲ χὼ μόσχος γαρύεται, ἁδὺ δὲ χὰ βῶς. qui hinc ſumtum, illic

Ἁδὺ δὲ χ' ἁ σύριγξ, χὠ βωκόλος· ἁδὺ δὲ κἠγών.
Ἐντὶ δέ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς· ἐν δὲ νένασται
Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας
Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε.
Τῶ δὲ θέρευς φρύγοντος ἐγὼ τόσον μελεδαίνω,
Ὅσον ἐρῶντι πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούειν.

Οὕτω Δάφνις ἄεισεν ἐμίν. οὕτω δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ.

Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κἠγὼ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
Κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δέ τοι, ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν οἶς, πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Ὧν μοι πρὸς κεφαλᾷ καὶ πὰρ ποσὶ κώεα κεῖται.
Ἐν πυρὶ δὲ δρυΐνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὗαι
Φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν

Χεί-

illic versum posuit, dubium nullum est quin scripserit ut vulgatur. Illud vero mirum, Editorem *Theocriti W.* illinc hic scribi voluisse ὁ μόσχος· quod versum pessumdaret; neque adeo ista vidisse in eodem carmine VIII recte scripta v. 80, Τῷ βοῒ δ' ἁ μόσχος. Inspiciat Clar. *W. Eurip.* Hecub. v. 524. Androm. v. 711. *Ammonium* Grammat. p. 39. & *Schultensium* ad Iobum p. 552.

vs. 12. Τῶ δὲ θέρευς] Sic recte Wintertonus edidit pro τῶ δὲ θέρους· Ut in Codicibus scriptis, θέρευς in Edd. est vetustis.

vs. 13. Ὅσον ἐρῶντι] Scholiastas sic legisse monstrant ipsorum adnotata: in editis legitur, λείπει τὸ παῖδες· in Scholiis quae *Salmasius* invenit in Cod. MS. ὅσον ἐρῶσι παῖδες λόγων ἀκούειν. Pro ἐρῶντι praebet Ed. Iuntae Florentina, ἐρῶντα. Vere mihi *Toupius* numerum hic dualem restituisse videtur ἐρῶντε. ut *puer* scilicet & *puella* intelligantur se invicem *amantes*, qui

Si blandum calamo Paſtor modulatur agreſti;
Nec blandum minus ipſe cano; dum pellibus albis
Vaccarum (ſcopulo quas, heu! dejecit ab alto
Africus) egelidam jaceo ſubfultus ad undam.
Hîc, quantum monitus aut iurgia dura parentûm
Curat amans, tantum Canis aſtra nocentia curo.

Haec cecinit Daphnis. dulci ſubit ore Menalcas:

MENALCAS.

Aetna mihi genetrix. me roſcida monte ſub Aetna
Antra tenent. aliis quot vix fallacia noctis
Somnia dent; tot oves, tot alunt mea prata capellas.
Harum ego ſub capite & pedibus mihi vellera ſterno.
Viſcera torrentur prunis. nemus ignis in uſum,
Ilicibus piceisque frequens, mihi ligna miniſtrat.

Hîc

qui quidem parentum monita nihil curant. Literis tantum diſtractis ἐρῶν τι edidit Wintertonus, atque ita ſcribendum putabat *van Eldik* in Specim. Crit. p. 18. ἐρᾷν τι vereor ut a Graecis veteribus dicatur.

vſ. 15. Ἐνοικίω] Quia inter legendum contrahenda ſic ſcribere ſolet etiam *Theocritus*, pro vulgato ἐνοικῶ, ex duobus Codd. Florentinis ἐνοικίω recepi. Duo Codices, pro κὴγὼ, quod dant κὴγὼν ſuo loco reliqui: κὴγὼν, ſequente voce καλὸν, durius videtur. —— In verſu 18 duo dant Florentini κάεια κεῖται, pro κεῖνται. hoc an illud probetur nihil refert: mihi tamen ſcripſiſſe videtur κεῖνται.

vſ. 20. Ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ὤραν Χείματος] His & ſequentibus ut ſincere ſcriptis utitur *T. H.* ad *Thomam Mag.* p. 636. Pro οὐδ' ὅσον, *Heinſius* ſcribendum putabat οὐ πόσον p. 349. b. *Caſaubonus* p. 263. a. voces οὐδ' ὅσον interpretatus οὐδ' ὀλίγον, in ſequenti

Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλατάγησα, καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρὸς ἔτρεφεν ἀγρὸς,
Αὐτοφυῆ, τὰν οὐδ᾽ ἂν ἴσως μωμάσαιτο τέκτων·
Τήνῳ δὲ στρόμβω καλὸν ὄστρακον, οὗ κρέας αὐτὸς
Σιτήθην, πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι δοκεύσας,
Πέντε ταμὼν πέντ᾽ οὖσιν. ὁ δ᾽ ἐγκαναχήσατο κόχλῳ.
Βουκολικαὶ Μῶσαι μάλα χαίρετε, φαίνετε δ᾽ ᾠδὰν
Τάν ποκ᾽ ἐγὼ τήνοισι παρὼν ἄεισα νομεῦσι·
Μηκέτ᾽ ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγδόνα φύσης·
Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
Ἴρηκες δ᾽ ἴρηξιν· ἐμὶν δ᾽ ἁ Μῶσα καὶ ᾠδά.
Τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος,
Οὔτ᾽ ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις

Ἄν-

ti versu scribit, ἢ νωδὸς, adferens Scholion ex Codice Genevensi: οὐκ ἔχω δὲ οὐδὲ μικρὰν φροντίδα χειμῶνος, ὥσπερ οὐδὲ νωδὸς ἀνὴρ καρύων, παρόντος αὐτῷ ἀμύλοιο. Illud ἢ *Casauboni*, repertum in Ed. Aldi, *Reiskius* probavit. Pro ἢ vel ἢ νωδὸς, litera repetita, *Toupius* scribit, ἢν νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος; *equidem non tantam curam habeo hyemis, quantam habet edentulus nucum pulte adposita.* Ex his mihi quidem optima *Heinsii* videtur coniectura, si modo ἢ in sequentem versum recipiatur, pro ὡς usitato more positum: —— ἔχω δέ τοι οὐ πόσον ὤραν Χείματος, ἢ νωδὸς καρύων, ἀμύλοιο παρόντος.

vs. 26. Σιτήθην] In hoc verbo variant Codices, in quibus legitur σιτάθην· σιτάθην· σιτώθην· & σιτήθην· ultimam formam, quam praebent Codex Rom. & Editiones primae, Mediol. Ald. Florent. genuinam arbitratus, recepi: recte scripta leguntur in Theocriteis τήρησαν· μυθήσατο· ποιησεῖς· πατησεῖς· &c.

Ibid. Πέτραισιν ἐν Ἰκαρίαισι] Quam lectionem in Codice

Va-

Hic hyemem tantum Boreaeque inmania curo
Flabra; nuces quantum poſitis edentulus offis.

Deſierant. donis adplaudens proſequor ambo:
En! tibi, Daphni, pedum, [nodis formoſius aequis
Quis faber expediat?] natum mihi rure paterno,
Quale vides. levem concham tu ſume, Menalca!
Rupibus avelli; & carnem ſimul inde comedi.
Inſonat hic tereti concha: ſalvete, Camoenae!
Et mihi, quae noſtris luſi Paſtoribus olim,
Promite. formicae formica, cicada cicadae,
Accipitri placet accipiter. mihi veſtra, Camoenae,
Carmina ſola placent. feſſos non ſuavius unquam,
Vere novo, molli ſopor oblectavit in herba.
Non hyacinthus apes. utinam mihi Numine veſtro

Tota

Vaticano invenit, ἐνὶ Καρίαισι, probandam cenſuit *Sanct-amandus*: in duobus autem Vaticanis Codicibus adſcriptum ad hunc verſum Scholion, ἐν τῇ Καρίᾳ νήσῳ· lectionem iſtam adfirmat. Caria tamen inſula dici non debuerat.

vſ. 29. Παρῴν] Literis tantum transpoſitis olim corrigebat *Toupius* πρώαν· *nuper*; ſed vulgatam vocem ex more *Theocriti* recte tuetur in Append. Notar. in *Theocr.*

vſ. 32. Ἴρηκες] In uno Florentinorum Codicum legitur Ἴρηξ δ' ἴρηξιν· melior lectio eſt vulgata.

vſ. 34. Οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας] *D. Heinſio* vox ἐξαπίνας in ἐργατίναις videbatur commutanda p. 349. b. ſervata voce Theocritea ἐξαπίνας, quam optime tuetur *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* pro ἔαρ libenter cum *Eldikio* legerem ἔδαρ. —— οὔτε γὰρ ὕπνος Οὔτ' ἔδαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον. Hinc ſumta tum videri poterit gloſſa *Heſychii*: Ἔδαρ, βρῶμα. Forma vocis uſitatior, Homerica quippe, εἶδαρ adhibita a *Matrone* apud *Athen.* IV. p. 134. F.

ad-

Ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν Μῶσαι φίλαι· οὓς γὰρ ὁρῶσαι
Γαθεῦσιν, τώσδ' οὔ τι ποτῷ δαλήσαιτο Κίρκα.

ΚΥΚΛΩΨ.

Εἰδύλλιον ια'.

Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον,

Ἢ

adhibetur & in *Theocriti* Eid. XV, 115. *Callim.* h. Cerer. 91. Dian. 89. ut hoc in loco ἵνα —— εἴδαρ ἔδοιεν, legitur in perditi carminis *Callimachei* fragmento, εἴδαρ ἔδων, in Scholiis ad *Theocr.* Eid. IV, 16. ubi priora *Callimachi* verba, (quae *Caſaubonum* in Lect. *Theocr.* p. 249. & alios deceperunt) ſunt ex h. in Apoll. v. 40. poſteriora carminis perditi fragmentum, partim emendatum a *Caſaubono.*

vſ. 35. Οὓς γὰρ ὁρῶσαι Γαθεῦσιν] Sic ſcripta, quod fatendum eſt, commodam praebent ſententiam. In Scholiis memoratae lectiones ὁρῆτε & ὀρεῦντι reperiuntur & in Codicibus: ὁρῶτε certe legitur in Ed. Flor. Iuntae. Quum vero in tribus Codd. Florentinis & in Vaticano legatur ὀρεῦντι· in Pariſ. ὁρῶντι· verum equidem arbitror, quod legitur in Adnot. in *Eurip.* Hippol. v. 1339, & ſcripſiſſe Theocritum: —— οὓς γὰρ ὀρεῦντι Γαθεῦσαι, τώσδ' οὔτι ποτῷ δαλήσατο Κίρκα· *quos enim Muſae placido lumine viderint, illis ne Circes quidem venena nocuerint.* Huius ſimiles quaedam ſententiae fruſtra hic excitarentur. Hoc adhibens *Theocriti B. Martinus* V. L. IV, c. XIX, illud ſcribit corrupte & ex anonymo auctore citaſſe *Euſtathium*: deſignat ibi vel locum ab *Heinſio* prolatum L. T. p. 364. vel iſta *Euſtathii*, quae leguntur in Odyſſ. κ. p. 395, 1. Ὅτι εἰς ἀλογίαν τινὰ ἡ Κίρκη ἀλληγορεῖται, δηλοῖ φανερῶς καὶ ὁ γράψας, ὅτι οὓς οὐ προσορῶσιν αἱ Μοῦσαι, τούτους ποτῷ δη-

Tota domus niteat! placido vos lumine ſi quem
Reſpicitis, ſuccis haud faſcinet inproba Circe!

C Y C L O P S.

Eidyllium undecimum.

Non aliud natum medicamen, Nicia, Amori,
Praeter Piëridas, leve iucundumque iuvamen

Hu-

θηλύσατο Κίρκη. invertit ille ſententiam *Theocriti.* —— In his autem Τώςδ', id eſt Τέςδε, ſive τύτυς, omnino ſcribendum; non Τὰς cum *Wintertono*; vel, ut vulgo ſcribitur Τὰς δ'. iſta ratione peccatur & alibi in Theocriteis.

XI, vſ. 1. Οὐδὲν ποτὶ τὸν ἔρωτα] Initium huius Eidyllii, quod *Stobaeus* exhibet in Floril. p. 393, 7. *Bentleius*, Scholiaſten hic ſequutus, admovit his ex Epigr. XLIX *Callimachi*: Αἱ Μῶσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε. Idem *Bentleius* in Epiſt. ad *Io. Millium* p. 21, ex argumento huius Eid. MS. (quod in antiqua Ed. vulgatum iam proſtabat) hos duo *Niciae* Medici, quem hic adloquitur *Theocritus*, verſus protulit: Ἦν ἄρ' ἀληθὲς τοῦτο, Θεόκριτε, οἱ γὰρ ἐρῶντες (Ἔρωτες rectius legitur in Cod. Pariſ. quem adhibuit Clariſſ. D. *Ruhnkenius*) πολλάκι ποιητὰς ἐδίδαξαν τοὺς πρὶν ἀμούσους. Theocritea reſpiciebat iſta ſcribens *Longus* II, p. 37, Ἔρωτος οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον· ὅτι μὴ φίλημα, καὶ περιβολή, καὶ συγκατακλιθῆναι γυμνοῖς σώμασι. *Theocritus* Eid. XIV, 52, χ' ὤ, τί τὸ φάρμακον ἐστὶ γ' ἀμαχανέοντος ἔρωτος, Οὐκ οἶδα· πλὰν Σῖμος, ὁ τᾶς Ἐπιχάλκω ἐρασθείς, Ἐκπλεύσας ὑγιὴς ἐπανῆλθ', ἐμὸς ἁλικιώτας.

vſ. 2. Ἐμὶν δοκεῖ] Viro Doctiſſ. hic ſcribendum videbatur ἐμὶν δοκέει· & vulgo certe uſitatius eſt, ἐμοὶ δοκεῖν· ſed alterum eſt *Theocriti*: Eid. XIV, 7, Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος

 (ἐμὶν

Ἠ ταὶ Πιερίδες· κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ
Γίνετ' ἐπ' ἀνθρώποις· εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐντι.
Γινώσκειν δ' οἶμαι τὺ καλῶς, ἰατρὸν ἐόντα,
Καὶ ταῖς ἐννέα δὴ πεφιλαμένον ἔξοχα Μοίσαις.
Οὕτω γοῦν ῥᾷστα διᾶγ' ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν,
Ὡ'ρχαῖος Πολύφαμος, ὅκ' ἤρατο τᾶς Γαλατίας,
Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε·
Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίνοις,
Ἀλλ' ὀλοαῖς μανίαις· ἀγεῖτο δὲ πάντα πάρεργα.
Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τωὔλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας· ὁ δὲ, τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐ-

(ἐμὶν δοκεῖ) ὀπτῶ ἀλεύρω· neque alibi etiam pro δοκεῖν a Nostro scriberetur δοκέν. leguntur quidem & in Theocriteis, βόσκειν· ἀείδειν· γινώσκειν· sed pro formis in εῖν· εὑρῆν· εἰπῆν· κοσμῆν· &c. —— Male etiam nonnemini φάρμακον suspectum fuit ἐπίπαστον. ubi τρία εἴδη φαρμάκων, παστὸν, πλαστὸν, καὶ ποτὸν, enumerantur in Schol. ad *Aristoph.* Plut. v. 717, nonnulla notavit *T. H. Lucianus* in Timone p. 160, τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον.

vs. 4. Εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐντι] Formam ἐντὶ, pro ἐστί, oblatam a duobus Codd. Florentinis & Vaticano, recepi. Aliter ac vulgantur, sic haec distinguenda iudicabat *Reiskius*: κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ Γίνετ'· ἐπ' ἀνθρώποις εὑρῆν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Viro Doctissimo ἐπ' in ἐν mutandum atque adeo legendum videbatur: κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἀδὺ Γίνετ' ἐν ἀνθρώποις. mihi vulgata lectio non displicet.

vs. 7. Ὁ Κύκλωψ ὁ παρ' ἁμῖν] Ultimum illud pro ἡμῖν ex Codicibus fuit editum. Quod ad initium huius Eid. traditur in Scholiis de Philoxeno, firmat *Plutarchus* in Sympos. T. II. p. 622. C. καὶ τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. & in Amatorio p. 762. F. De Philoxeni Cyclope, praeter ceteros indicatos a *Fabricio* B. G. I. p. 687. nonnulla dedit *D. Heinsius* L. Theocr. c. XVII.

vs. 10.

Humano generi: reperire ſed ardua res eſt.
Ten', Medicum, rear haec neſcire, novemque Camoenis
Eximie charum? noſtris Polyphemus in oris
Noverat haec, duro Galateae ſaucius igni;
Lanugo dum prima genas & tempora obibat.
At non ille roſa, malisve, aut crinibus apte
Diſpoſitis, mollibat Heram; ſed triſtibus ardens,
Heu! furiis; nec ſueta vacans ad munia, (ſero
Veſpere ſponte domum, viridi convalle relicta,
Maturatis, oves) Galateam, ſolis ab ortu
Solis ad occaſum, ſurda cantabat in acta.

Ta-

vſ. 10. Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις,] Si hoc in verſu pro κικίνοις, (vel κικίννοις, ut eſt in Codd.) legeretur σελίνοις, nemo non fateretur illud aptiſſime vicinis congruere, atque eſſe elegantiſſimum: σελίνοις legendum contendit *Heinſius* p. 354, ſuamque coniecturam egregie lectori commendat, etiam loco *Cratini* e Scholiis prolato, quo iunguntur Καὶ μῆλα, καὶ σέλινα, καὶ σισύμβρια. Vulgatam κικίνοις, ſive, quod praefert, κικίννοις ex more amantium defendit *Palmerius* in Exercit. p. 802. *Hemſterhuſius* in Lucian. I. p. 288, cum adhibuiſſet hunc verſum, Ἤρατο δ' οὔτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις; „ tueri, inquit, lectionem illam ut poſſis, blanditur tamen *D. Heinſii* σελίνοις· „ quae & praecedentibus aptius conveniunt, & perſonae Cyclopis." Ubi vero commodam *Theocriti* etiam vox (legitur in Eid. XIV, 4.) κικίννοις admittit interpretationem, quam Codices confirmant, plerisque non videbitur loco movenda. In ſitu vocabulorum variant hic Codices: in tribus Florentinis ſcribitur: Ἤρατο δ' οὐ μάλοις οὐδὲ (vel ἰδὲ) ῥόδοις, οὐδὲ κικίννοις. in uno Vatic. οὐ μάλοις, οὐδ' αὖ ῥόδοις, οὐδὲ κικίννοις· in altero Vaticano· οὐδ' αὖ ῥόδων. ex quibus ſi alterutrum, non niſi poſtremum ſaltem quodammodo probari debebat a *Wartono*: mihi cauſae prorſus nihil adparet, cur in his a vulgato vocabulorum ordine recederemus.

Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας,
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριος ἐκ μεγάλας, ἥ οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε· καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς, ἐς πόντον ὁρῶν, ἄειδε τοιαῦτα·
Ὦ λευκὰ Γαλάτεια, τί τὸν φιλέοντ' ἀποβάλλῃ;
Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς·
Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως, ὅκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με,
Οἴχῃ δ' εὐθὺς ἰοῖσα, ὅκα γλυκὺς ὕπνος ἀνῇ με.
Φεύγεις δ' ὥσπερ ὄϊς πολιὸν λύκον ἀθρήσασα.
Ἠράσθην μὲν ἔγωγα τεοῦς, κόρα, ἁνίκα πρᾶτον

Ἦν-

vſ. 14. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος] Αὐτεῖ fruſtra reponendum hic putabat *D. Heinſius*: Αὐτῶ recte tuentur *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 161. & *Toupius*, qui Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος interpretatur *in ſolo litore*, ex *Virgil.* Georg. IV, 465. Hunc verſum & vicinos *Stobaeus* praebet in Florileg. p. 393, 11.

vſ. 16. Ἥ οἱ ἥπατι] Vulgabatur, τό οἱ ἥπατι· alteram lectionem Poëta recepit ex Codd. Florent. & Vaticano, probatam etiam nuper a *Toupio* in Append Notar. in *Theocr.* *Venus telum illi in hepate fixerat.* Eſt & Κύπριας magis Doricum quam Κύπριδος· quod in nonnullis legitur Codd. Δάφνιδος tamen & Δάφνιδος Codd. praebent & Edd. *Theocriti*; Δάφνιος, Πάριος, ut Dorica, in his probabat *Caſaubon.* L. T. p. 246. b. In ſeq. verſu primitus probabiliter ſcriptum fuit καθεσδόμενος.

vſ. 20. Λευκοτέρα πακτᾶς] Ex his ſimilibusve ſua *Philoſtratus* effinxit in pictura Cyclopis p. 840. f. ἴσι δ' αὐτῷ ποιμενικὸν ᾆσμα, ὡς λευκή τε εἴη (ἡ Γαλάτεια) καὶ γαῦρος, καὶ ἡδίων ὄμφακος. Cum Theocriteis, poſt *H. Stephanum*, *Ovidii* verſus contulit *B. Martinus* V. L. II, c. 18. ex Metam. XIII, 789, *Candidior nivei folio, Galatea, liguſtri; ſplendidior vitro; tenero laſcivior haedo.* Verſum 796, *Mollior & cygni plu-*

Tabefcebat, alens dirum fub pectore vulnus
A Veneris iaculo, iecori quod inhaeferat aegro.
Hoc tamen infelix folamen habebat. in alta
Rupe jacens, pelagusque tuens, his moefta refolvit
Ora modis: Galatea, quid, ô! quid fpernis amantem?
Cafeolo magis alba; hoedo lafcivior; agno
Mollior: heu! uva fed acerbior inmatura.
Me teneat grata devinctum conpede fomnus;
Huc ades. abfcedat fomnus; fimul ipfa recedis;
Meque fugis; velut agna lupum fugit. aft ego primum
Te cepi, Galatea, (lubens reminifcor) amare;
Quum viridi de monte renidentes hyacinthos
Ve-

plumis, & lacte coacto; ex his *Theocriti*, Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, paulisper immutatum, monuit *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 290. In verfu quoque 795, *Lucidior glacie, matura dulcior uva*; mutavit Theocritea, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. ad quae propius illud accedit, *fplendidior vitro.* vocem φιαρὸς *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 150. & hunc quoque locum in Add. in *Theocr.* T.II. p. 409. Conf. *A. Heringa* Obferv. p. 275. *Hemfterbufius* in Aïte, five Eid. XII, fic verfum 4 emendabat: ὅσσον ὄϊς φιαρῆς λασιωτέρη ἀρνός. ubi τρφετέρης, quod vulgatur, fenfum commodum non admittit.

vf. 22. Φοιτῇς δ' αὖθ' οὕτως] Qua vi αὖθ' οὕτως hic ponatur non liquet: *illinc* a *Theocrito* dicitur etiam τουτῶθε vel τουτᾶθεν in Eid. IV, 48. fufpicabatur vir ingeniofus *E.H. van Eldik* hic fcribendum: Φοιτῇς μὰν τουτῶθ', ὄκκα γλυκὺς ὕπνος ἔχῃ με· *inde venis*, nempe ex mari, δεικτικῶς. certe Polyphemus v. 18, ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα, & v. 63 canit: Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο ——. οἴκαδ' ἀπενθεῖν. Doctiffimo *Ioanni Luzacio* elegans in mentem venit coniectura legenti, Φοιτῇς δ' ὧδ' αὔτως· *huc vero fruftra venis*, (ut votum explere non poffim) *cum ego dormio; cum vero expergefio, ftatim aufugis.*

vf. 25. Ἠράσθην μὲν ἔγωγα

τεῦς

Ἤιθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα
Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἀγεμόνευον.
Παύσασθαι δ' ἐσιδών τυ καὶ ὕστερον οὐδ' ἔτι πω νῦν
Ἐκ τήνω δύναμαι· τὶν δ' οὐ μέλει οὐ, μὰ Δί', οὐδέν.
Γινώσκω, χαρίεσσα κόρα, τίνος οὕνεκα φεύγεις.
Οὕνεκά μοι λασία μὲν ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ
Ἐξ ὠτὸς τέταται ποτὶ θὤτερον ὡς μία μακρά·
Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει.
Ἀλλ' ὥυτὸς, τοιοῦτος ἐὼν, βοτὰ χίλια βόσκω,
Κἠκ τούτων τὸ κράτιστον ἀμελγόμενος γάλα πίνω·

Tu-

τεῦς κόρα] Ex Codicibus Florentinis & Vaticanis sic scriptus prodiit versiculus, qui vulgari solebat: Ἠράσθην μὲν ἔγωγε, κόρα, τεῦ. Rarius illud Doricum τεοῦς, etiam restituendum in Eid. XVIII, 41, ex *Apollonio Dyscolo* nuper adfirmavit Clar. *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.*

vs. 26. Ἤιθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ] Probabilis est, & a *Gul. Cantero* N. L. V, c. XIII, laudata, *Aurati* coniectura legentis, ἐμᾷ σὺν ματρὶ, *cum tua matre:* pro ἐμᾷ tamen ἐμοὶ se *Canterus* in veteri Codice reperisse testatur; in uno Florentinorum ἐμοὶ Sanctamandus etiam invenit; ἁμᾷ in Codice Romano Cardin. Ottoboni. Ex margine Flor. Codicis enotatum a *Salvinio* T. I. p. 227· γρ. ἐμα, ἤγουν ὁμοῦ· illic olim scriptum fortasse fuit ἐμᾷ. Scripsisse mihi Poëta videtur: Ἤιθες ἐμᾷ σὺν ματρὶ, θέλοισ' ὑακίνθινα φύλλα Ἐξ ὄρεος δρέψασθαι· ἐγὼ δ' ὁδὸν ἁγεμόνευον· postremum, pro ἡγεμόνευον, praebuit unus Florentinorum Codd. Et *Auratus* & alii viderunt, hinc sua sumsisse *Virgilium* in Ecl. VIII, 37, *Sepibus in nostris parvam te roscida mala (Dux ego vester eram:) vidi cum matre legentem.*

vs. 31. Ὀφρῦς ἐπὶ παντὶ μετώπῳ] *Virgil.* Eclog. VIII, 34, *tibi est odio —— Hirsutumque supercilium, prolixaque barba.* In *Philostrati* pictura Icon. II. p. 840, Polyphemus dicitur μίαν μὲν ὑπερτείνων ὀφρὺν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἑνὸς ὄντος, πλατείᾳ δὲ τῇ ῥινὶ ἐπιβαίνων τοῦ χείλους. Secundum *Eustath.* in *Hom.* Od. Α. p. 22, 3, in his *Hesiodum* sequutus *Theo-*

Venisti, cum matre mea, decerpere. vobis
Dux ego monstrabam flores. te tempore ab illo
Conspecta calui Polyphemus, & usque calebo.
At tu dura manes. scio; cur Cyclopa maritum
Dedigneris. obest, gemina quod ab aure profectum
Fronte supercilium tota protenditur hirtum.
Unum lumen obest; & vultum nasus inumbrans.
Ast mihi, quantumvis informi, montibus istis
Mille vagantur oves. nivei tum lactis abundo.
Non aestate, nec autumno, nec frigore brumae,

Ca-

Theocritus φησὶν, ὅτι τῷ Κύκλωπι, ἕνα ἔχοντι γλυκὺν ὀφθαλμὸν ᾧ ἑώρα, ὀφρῦς μία ἐξ ἑτέρου ὠτὸς εἰς ἕτερον τέταται. —— In proximis v. 33, Εἷς δ' ὀφθαλμὸς ἔπεστι· legendum non ὕπεστι, vere monuit Clar. *Toupius*. pro Εἷς illic Ἧς, scribendum putabat *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 129. cum vero εἷς ubique scribatur apud *Theocritum*, nihil in illa voce novandum arbitror. —— In fine versus recte scriptum in Edd. Mediol. & Ald. πλατεῖα δ' ῥὶς ἐπὶ χείλει· in aliis legitur χείλη. —— Post versum hunc 33, inserendum, qui est in Edd. 50, Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμες, vel ἦμεν· optime, ut equidem arbitror, judicat *T. H.* in *Luciani* T. I. p. 291.

vs. 34. Βοτὰ χίλια βόσκω] Haec & sequentia obversabantur *Virgilio* Ecl. II, 21, *Mille meae Siculis errant in montibus agnae; Lac mihi non aestate novum, non frigore desit.* Virgiliana cum Theocriteis accurate comparavit *Iacob. Tollius* in Animadvers. ad *Longinum* p. 351, 352.

vs. 35. Ἀμελγόμενος γάλα] Pro ἀμελγόμενον cum *Reiskio* recepi, ex Edd. Aldina, Flor. aliisque, inprimis cum id ipsum in Codicibus quoque repertum sit Vaticano & Florentino, & in Scholiis legatur: Νέκταρ ἀμέλγων) legitur in *Ionis* Chii versu apud *Athen.* X. p. 447. E. —— In vs. 39, pro ἀμᾶ, ἅμα scriptum cum *Toupio*, ut supra Eid. IX, 4. ἐμᾶ forsan & hic ponendum; quod olim lectum videtur in Cod. Flor. quem *Salvinius* adhibuit.

 vs. 40.

Τυρὸς δ' ου λείπει μ' ουτ' ἐν θέρει, ουτ' ἐν ὀπώρῃ,
Οὐ χειμῶνος ἄκρω· ταρσοὶ δ' ὑπεραχθέες αἰεί.
Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων,
Τὶν, τὸ φίλον γλυκύμαλον, ἅμα κἠμαυτὸν ἀείδων,
Πολλάκι νυκτὸς ἀωρί· τρέφω δέ τοι ἕνδεκα νεβρὼς
Πάσας ἀμνοφόρως, καὶ σκύμνως τέσσαρας ἄρκτων.
Ἀλλ' ἀφίκευσο τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον·
Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθῆν.
Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς·
Ἐντὶ δάφναι τηνεῖ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι,
Ἐντὶ μέλας κισσὸς, ἔντ' ἄμπελος ἁ γλυκύκαρπος,
Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα
Λευκᾶς ἐκ χιόνος, ποτὸν ἀμβρόσιον, προΐητι.

Τίς

vs. 40. Ἕνδεκα νέβρως] In pictura Cyclopis *Philostratus* p. 840. f. ἔστι δ' αὐτῷ, inquit, ποιμνικὸν ᾆσμα, —— ὡς νεβροὺς τῇ Γαλατείᾳ σκυμνεύει, καὶ ἄρκτους. Ubi a *Luciano* dicitur in ulnis gestasse Polyphemus ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, T. I. p. 291. haec *Theocriti* dedit & *Ovidiana T. H.*

vs. 41. Πάσας ἀμνοφόρως] *Durum* iudicabat *Casaubonus*, *cervam* dici νεβρὸν, & *cervae embryonem* ἀμνόν, commode autem iungerentur νεβροὶ, *capreoli*, & σκύμνοι τέσσαρες ἄρκτων, vel ἄρκτω, *quatuor ursae catuli*: ἄρκτω videri poterit *Ovidius* legisse, cuius Cyclops Metam. XIII, 834, *Inveni*, inquit, *geminos*, —— *Inter se similes*, —— *Villosae catulos in summis montibus ursae.* Quia vero laudantur a *Virgilio* Ecl. II, 41, *Capreoli*, *sparsis etiam nunc pellibus albo*; suspicatur *Casaubonus* externum cultum a *Theocrito* capreolorum fuisse commendatum; atque adeo hic genuinam esse lectionem, quam a se in aliquot exemplaribus inventam commemorat Scholiasta, μαννοφόρως, *torquibus ornatos*. Eamdem lectionem probant *D. Heinsius*, & *S. Bochartus* Hieroz. P. I. L. III. c. 28, p. 698. μαννοφόρως praebent Editiones Iuntae Florentina, & Romana Zach. Calliergi; Co-

Caseolus desit, fiscellis semper onustis.
Nec mihi par quisquam calamis certare Cyclopum;
Dum laudes, Galatea, tuas, dum prosequor ignes,
Vel sera sub nocte, meos. tibi quatuor ursae
En catulos, nondum rictuve aut ungue timendos!
Huc ades! & mecum communia cuncta teneto.
Ast raucum pelagus sine litora surda refringat.
Suavius hoc mecum decumbes nocte sub antro.
Hîc virides laurus. hîc coniferae cyparissi.
Hîc ederae vis. hîc gravidos diffusa racemos
Vitis; & egelidae lymphae, (jucundior haustus
Ambrosia!) nivibus canens quas sufficit Aetna.

His

Codices etiam, quos Sanctamandus adhibuit, Vaticani. Si *macula in pelle lunam imitans* μήνη diceretur, quod scribit *Reiskius*, elegans ejus coniectura videretur, qua scribit μανοφόρως· sed ipsa *luna* dicitur μήνη. in fronte equi Homerici, in Il Ψ. 455, Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνης.

vs. 43. Ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν] Sic, pro ὀρεχθεῖν, scriptum in Codicibus Vaticano & Rom. Cardin. Ottoboni. Verbum ὀρεχθεῖν, non omisso hoc loco, *Toupius* tractavit Emend. in *Suid.* II. p. 178. Theocritea; Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, καὶ ἑξεῖς οὐδὲν ἔλασσον· Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν. *Bentleius* ad *Lucan.* II, 673, expressa monuit a *Virgil.* in Ecl. IX, 39, 43. *Huc, ades, o Galatea; quis est nam ludus in undis? Huc ades: insani feriant sine litora fluctus.* ubi viro Magno placebant *incani* —— *fluctus.* —— Quae sequuntur *Theocriti*, Ἅδιον ἐν τὤντρῳ παρ' ἐμὶν τὰν νύκτα διαξεῖς· Ἐντὶ δάφναι τηνεὶ, ἐντὶ ῥαδιναὶ κυπάρισσοι· imitatur *Virgilius* in his Ecl. I, 80, *Hic tamen hanc mecum poteras requiescere noctem Fronde super viridi; sunt nobis mitia poma, Castaneae molles, & pressi copia lactis.*

vs. 49.

Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;
[Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼν δοκέω λασιώτερος ἦμεν,]
Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι, καὶ ὑπὸ σποδῷ ἀκάματον πῦρ·
Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς καὶ τὰν ψυχὰν ἀνεχοίμαν,
Ναὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμόν, τῶ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.
Ὤιμοι, ὅτ' οὐκ ἔτεκέν μ' ἁ μάτηρ βράγχι' ἔχοντα,
Ὡς κατέδυν ποτὶ τίν, καὶ τὰν χέρα τεῦς ἐφίλασα,
Αἰ μὴ τὸ στόμα λῇς. ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκά,
Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν.
Ἀλλὰ τὰ μὲν θέρεος, τὰ δὲ γίνεται ἐν χειμῶνι·
Ὥστ' οὐκ ἄν τοι ταῦτα φέρειν ἅμα πάντ' ἐδυνάθην.
Νῦν μάν, ὦ κόριον, νῦν αὐτόθι νεῖν γε μαθεῦμαι,

Αἴκα

vs. 49. Τίς κεν τῶνδε] Diversimode haec scribuntur in Codd. Τίς κἂν τᾶνδε· κάντῶδε· ἂν τᾶνδε. —— Pro κύμαθ' ἕλοιτο, cum in Cod. Vat. legeretur κῶμαθ' ἕλοιτο· Sanctamandus non incommode legi posse putabat, κῦμ' ἐθέλοιτο. Sed ἑλέσθαι, in talibus cum ubique occurrat, omnino mutandum non est; mihi genuinum videtur quod vulgatur, & signis parenthesios a vicinis separandum: Ἐντὶ ψυχρὸν ὕδωρ, τό μοι ἁ πολυδένδρεος Αἴτνα —— προΐητι· (Τίς κεν τῶνδε θάλασσαν ἔχειν ἢ κύμαθ' ἕλοιτο;) Ἐντὶ δρυὸς ξύλα μοι.

vs. 50. Αἰ δέ τοι αὐτὸς ἐ. δ. λ. ἦμεν.] Verba ponam *Hemsterhusii* ad *Lucian.* T. I. p. 291. *Illum ego versiculum ab ea sede, quam in Edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare jubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat; nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat.* In hunc versum, pro ἐγὼ & ἦμες, ex Codicibus recepi ἐγὼν & ἦμεν. Praeter Codices ἐγὼν dant & Edd. Mediolan. Ald. Iuntina.

vs. 52. Καιόμενος δ' ὑπὸ τεῦς] Hoc in versu pro τεῦ, & v. 55, τεῦς praebuit Ed. Florentina; quod & receptum fuit in Eid. II, 126. Cur, pro καὶ τὰν, cum *D. Heinsio* scriberetur, κατὰ ψυχὰν ἀνεχοίμαν· causae nihil erat; sed eiusdem *Heinsii* optima est correctio legentis in

vs. 53,

His pelagus, quaeſo, aut fluctus, Galatea, praeoptes!
Aſt tibi ſaevus ego & morum feritate timendus
Diſpliceo. ſunt ligna domi. cinis, ecce! ſepultos
Servat adhuc ignes. taedam ſuccende; meique
Luminis hunc unum, quo nil mihi charius, orbem,
Hanc animam conbure meam. nil ferre recuſem.
Hei mihi! quod genetrix me pinnis protulit orbum.
Vaſta per aequora te ſequerer; libandaque ſi non
Ora dares; niveae ferrem tamen oſcula dextrae,
Lilia cana tibi, tibi rubra papavera portans.
Educat hos aeſtas flores, ſunt & ſua brumae
Munera. quaeque ſuo tibi tempore ferre juvaret.
ô Mihi ſi navim Siculas agat hoſpes ad oras;

Ae-

vſ. 53, Ναὶ τὸν ἕν' ὀφθαλμὸν, *iuro per unum oculum, quo nihil mihi carius.* Ναὶ, cum in omnibus repertum ſit Codd. Florentinis, in huuc verſum immittere, pro Καὶ, minime dubitavi. Similiter iurat Cyclops in Eid. VI, 22, οὐ τὸν ἐμὸν τὸν ἕνα γλυκὺν, ᾧ ποθορῷμι Ἐς τέλος. & Tireſias Eid. XXIV, 73, Ναὶ γὰρ ἐμὸν γλυκὺ φέγγος ἀποιχόμενον πάλαι ὄσσων.

vſ. 55. Ὡς κατέδυν ποτὶ τὶν] Ἐπὶ τὶν eſt in Edd. Mediol. Ald. Florent. praeſtat alterum. —— In vſ. ſeq. Λῖκα μὴ σόμα λῆς erat Codicis Toletani lectio, *Schotto* memorata, forte genuina.

vſ. 57. Ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχ.] Hoc ordine praebet iſta Codex Vaticanus: Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, πλαταγώνι' ἔχοισαν ἐρυθράν. quem vocum ordinem cum *Wartono* praeferrem vulgato. Ceterum iſta: ἔφερον δέ τοι ἢ κρίνα λευκὰ, Ἢ μάκων' ἁπαλὰν, ſpectabat *Virgil.* in his Eclogae II, 45, [*Huc ades, o formoſe puer*: Ἀλλ' ἀφίκευ τὺ ποτ' ἄμμε, Cyclops v. 42.] *tibi lilia plenis Ecce ferunt nymphae calathis: tibi candida Naïs, pallentes violas & ſumma papavera carpens, Narciſſum, & florem iungit bene olentis anethi.*

vſ. 60. Νῦν μὰν, ὦ κόριον] Ὦ κόριε in Aldi Ed. aliisque lectum cur tandem revocatum voluiſſet *R.* non exputo. Legitur in Ed. prima Me-

Αἴκα τις σὺν ναῒ πλέων ξεῖνος ὧδ' ἀφίκηται·
Ὡς κεν ἴδω τί ποθ' ἁδὺ κατοικῆν τὸ βυθὸν ὔμμιν.
Ἐξένθοις, Γαλάτεια, καὶ ἐξενθοῖσα λάθοιο
(Ὥσπερ ἐγὼν νῦν ὧδε καθήμενος) οἴκαδ' ἀπενθεῖν.
Ποιμαίνειν δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγειν,
Καὶ τυρὸν πᾶξαι, τάμισον δριμεῖαν ἐνεῖσα.
Ἁ μάτηρ ἀδικεῖ με μόνα, καὶ μέμφομαι αὐτᾷ·
Οὐδὲν πᾳ ποχ' ὅλως ποτὶ τὶν φίλον εἶπεν ὑπὲρ μεῦ,
Καὶ ταῦτ' ἆμαρ ἐπ' ἆμαρ ὁρεῦσά με λεπτὸν ἐόντα.
Φασῶ τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ
Σφύσδειν· ὡς ἀνιαθῇ, ἐπεὶ κἠγὼν ἀνιῶμαι.
Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;

Αἴκ'

Mediol. & in Romano Cod. Cardin. Ottoboni, Νῦν μὰν ὦ Γαλάτεια, νῦν πῆγε νεῖνγε μαθεῦμαι Pro νῦν αὐτόθι legitur in Iuntina Ed. νῦν αὖ πήγα· in Codice Vaticano, νῦν αὖ τί γε νεῖν με μαθεῦμαι. *Reiskio* venit in mentem forte legendum, νῦν αὖ ποκ νεῖν γε μαθεῦμαι· & ποκ cum μαθεῦμαι iungendum. mihi videtur in vulgatis acquieſcendum.

vſ.62. Ὡς κεν ἴδω] Hoc in optimis Codd. inventum & genuinum eſt: *Moſchus* Eid. III, 125. ὥς κεν ἴδοιμι, καὶ εἰ Πλουτῆϊ μελίσδεις. Pro κατοικεῖν hoc in vſ. ex Ed. Iunt. κατοικῆν fuit ſcriptum· forte dederat & ἀπενθεῖν in vſ. 64. in quem ἐγὼν ex eadem Ed. Flor. ex Mediol. & Cod. Romano fuit receptum. Verſum autem 62 obverſatum *Virgilio* in Ecl. IX, 38, *Huc ades, o Galatea: quis eſt nam ludus in undis?* eo minus dubites, quod Theocritea ſequantur: Ἐξένθοις Γαλάτεια. —— Quae paulo poſt leguntur vſ.65, Ποιμαίνεν (leg. —ειν) δ' ἐθέλοις σὺν ἐμὶν ἅμα, καὶ γάλ' ἀμέλγεν, (ſic ſcribendum) Καὶ τυρὸν πᾶξαι· expreſſit in Ecl. II, 28, *O tantum libeat mecum tibi ſordida rura, Atque humiles habitare caſas, —— Haedorumque gregem viridi compellere hibiſco.*

vſ. 69.

Aequoreos qui me doceat, Galatea, natatus!
Scire velim; pelago vobis quae tanta voluptas?
Egredere, egredere, ô mea Lux! egreſſaque ponto,
(Qualis ego hac in rupe) domum dediſce reverti.
Ah! mecum quin paſcis oves; diſtentaque mulges
Ubera? lacte novo quin ſpiſſa coagula miſces?
Sed genetrix me perdit. ab hoc injuria fonte
Omnis, ïo! defluxit. amabile nil tibi de me
Illa refert. artus macie (viden'?) intabeſco.
Crura caputque dolent. ſaevoque Cupidinis arcu
Si crucior; genetrix, in me crucieris, oportet.
Stulte Cyclops! veſane Cyclops! quo denique tendis?

Re-

vſ. 69. Ὀρεῦσαί με λεπτὸν ἐόντα] Ex tribus Codd. Florentinis oblatum ὀρεῦσαι recepi pro ὁρᾶσαι. —— Sincera, λεπτὸν ἐόντα, male ſollicitavit *R.* non ille quidem λεπταλέοντα, quod Graecum non eſt, ſed legendum ſuſpicabatur λεπτυνέοντα. Λεπτύνειν, *tenuare*, iſtorum verborum more mediam producit: λεπτυνεῖν non fuit in uſu. —— In vſ. 71, ex Cod. Flor. Σφύσδην alteri formae, quod miror, praetulit *Toupius* in Append. Notar. in *Theocr.* —— In eodem vſ. ἀνιαθῇ eſt in Edd. Ald. & Iunt. in aliis ἀνιαθῇ, ut in prima Mediol.

vſ. 72. Πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπόταισαι;] Haec in margine libri ſui ſcripſerat Clariſſ. *T. H.* „ Leg. πᾷ τοι φρένες ἐκπεπόταν);
„ vulgatum enim
„ cum caſtigata loquendi ra-
„ tione vix in gratiam redi-
„ gas. Eadem tamen loquen-
„ di formula Eid. II. 19.
„ *Heſychius*, Ἐκπεπότημαι,
„ ἐκπέπληγμαι. Parum abeſt
„ locutio Homerica Od. Σ.
„ v. 326. σύ γέ τις φρένας ἐκ-
„ πεπαταγμένος ἐσσί. *Quint.*
„ *Calaber* VII, 261. ποῖ δὴ
„ νῦν σοι ἐῢς νόος ἐκπεπότη). *So-*
„ *phocles* Oed. T. v. 154.
„ Ἐκπέταμαι φοβερὰν φρένα.
„ quod Schol. exponit ἐκπέ-

„ πλη-

Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας
Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν.
Τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε· τί τὸν φεύγοντα διώκεις;
Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν.
Πολλαὶ συμπαίσδεν με κόραι τὰν νύκτα κέλονται,
Κιχλίσδοντι δὲ πᾶσαι, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω·
Δηλονότ' ἐν τᾷ γᾷ κἠγών τις φαίνομαι ἦμες.

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μυσίσδων· ῥᾷον δὲ διᾶγ', ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

ΕΛΕ-

„ πληγμαι. *Eurip.* Elec. v. „ 177. vid. *Athen.* VIII. p. „ 337. F. *Sappho* apud *Stobaeum* p. 52, 58." Ob locum *Euripidis* cenſui vulgata hic ſervanda: *Herodoti* forma loquendi III, c. 155, (ubi vid. not.) mihi ante paene perſuaſerat legendum: πρὸ τᾶς φρενὸς ἐκπεπέτασαι; quae forte ſcriptio nonnullis placebit prae vulgata. Saepe cum hoc verſu comparatus *Virgilii* verſus ex Ecl. II. 69, *Ah Corydon, Corydon! quae te dementia cepit?* Quin ad ſequentia Cyclopis: Αἴκ' ἐνθὼν ταλάρως τε πλέκοις, καὶ θαλλὸν ἀμάσας Ταῖς ἄρνεσσι φέροις, τάχα κεν πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῶν. —— Εὑρήσεις Γαλάτειαν ἴσως καὶ καλλίον' ἄλλαν· reſpondent iſta Corydonis in Eclogae fine: *Quin tu aliquid ſaltem, potius quorum indiget uſus, Viminibus mollique paras detexere iunco; Invenies alium, ſi te hic faſtidit, Alexin.*

vſ. 74. Ταῖς ἄρνεσσι] Pro τοῖς ἀρν. cum in optimis legeretur Codd. Florent. & Vatic. in Ed. etiam Iuntina, alteri videbatur anteponendum: in Eid. XVIII, 41, memorantur γαλαθηναὶ Ἄρνες, γειναμένας οἷος μαστὸν ποθέοισαι. conf. Eid. XII, 4. — Proximis,

Rectius aut calathos texes; agnisve tenellas
Falce metes virgas. oblatis utere donis.
Tune, parabilem habens Venerem, sectere fugacem?
Altera jam Galatea tuos, sed pulchrior, ultro
Expetet amplexus. me certe plurima Nymphe
Ambit; & invitat lepidis ad furta cachinnis.
Quippe aliquis Siculo videor Polyphemus in orbe.'

Hoc cantu miserum Cyclops pascebat amorem;
Nec misso Dominam placâsset suavius auro.

HELE-

ximis, τάχα κεν, paene praeferrem trium Florentinorum lectionem, τάχα καὶ πολὺ μᾶλλον ἔχοις νῦν· sed ἔχοις nollem cum ἔχεις mutatum, quod dant Edd. Mediol. Aldina, & Codex Romanus.

vs. 78. Κιχλίσδοντι] Pro Κιχλίζοντι Codices subministrarunt Sanctamando Florentini, alii etiam *D'Orvillio*, qui *in multis* illud inveniri *membranis* scribit in Miscell. Obs. III. p. 373. —— Pro, ἐπὴν κ' αὐταῖς ὑπακούσω· in aliquot legitur Codd. ἐπεί κ' αὐτῆς ὑπακουσῶ. Ultimi versus sensus satis est obscurus; nec multum iuvat e Scholiis ad ἢ adscriptum ab *Is. Vossio* εἰ. —— Eleganter *Theocriti* Polyphemus ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων· *cantillando fallebat amorem suum*: hoc usu Ποιμαίνειν alibi non facile reperietur; sed Βουκόλοι sunt ποιμένες· & Βουκολεῖν τὴν λύπην legitur apud *Suidam* in V. Αἰώρα. Βουκόλημα τῆς λύπης in loco Scriptoris incerti in Schol. ad *Aristoph.* Pacem v. 152. qua ratione soleant οἱ ἰατροὶ —— ἐξαπατᾶν τὴν νόσον, *amorem fallere*, tradit *Lucianus* in Nigrino I. p. 45. Ψυχαγωγίας καὶ ἀπάτας τῆς πόλεως eleganter iunxit *Dion Chrys.* Or. XXXII. p. 362. A.

ΕΛΕΝΗΣ ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΟΣ.

Εἰδύλλιον ιη'.

Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ, ξανθότριχι πὰρ Μενελάῳ,
Παρθενικαὶ, θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον ἔχοισαι,
Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω χορὸν ἐστάσαντο,
Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν,
Ἁνίκα Τυνδαρέω κατεκλάξατο τὰν ἀγαπατὰν

Μνα-

vſ. 1. Ἔν ποκ' ἄρα Σπάρτᾳ] Cauſam exputare nequeo, cur ſincera ſollicitaverit Editor *W*. Graece quidem dicitur ἦν χρόνος ἡνίκα vel ὅτε· dicique adeo potuit Ἦν, ὅτ' ἄρ' ἐν Σπάρτᾳ. ſed optima ſunt quae hic vulgantur.

vſ. 2. Θάλλοντα κόμαις ὑάκινθον] In Codice Reg. Pariſ. quem adhibuit *T. H.* legitur θάλλοντ' ὑακίνθω κόσμον ἔχοισαι· idem praebent Editiones primae Mediol. & Ald. & probabiliter fuit in Cod. ex quo lectio vitioſa fluxit in Romanum Cardin. Ottob. θάλλονθ' ἀμίνθω κόσμον. Cum vero in Codice legatur Vatic. θάλλοντα κόσμον ὑακίνθινον· ſuſpicor genuinam eſſe lectionem vulgatam; alteram ex Scholio natam marginali.

vſ. 3. Πρόσθε νεογράπτω θαλάμω] Miror viris Doctiſſimis, *Iſ.* etiam *Voſſio* hic a vulgata diverſam lectionem in mentem veniſſe, νεοῤῥάπτῳ, vel νεοπήκτῳ. *novus thalamus*, ut dicitur νεοπαγὴς, dubium non eſt quin dici etiam potuerit νεόπηκτος. νεόῤῥαπτος vero Graecis, opinor, fuit ignotum: *pictus nuper thalamus* commode hic dicitur νεόγραπτος.

vſ. 4. Μέγα χρῆμα Λακαινᾶν] Permulta quidem dantur ſimilia, qualia proſtant ad *Eurip.* Phoen. nonnulla p. 71. vix quicquam tamen reperietur,

HELENAE EPITHALAMIVM.

Eidyllium duodevicesimum.

[*Haec Latina sunt* H. GROTII.]

Sic apud Oebalidas, & flavicomum Menelaum,
Crinibus aptantes Hyacinthi serta puellae
Ante novum laetas thalamum duxere choreas,
Bissenae numero Spartanae gloria pubis;
Cum minor Atrides, Helenae post grata cupitae
Foe-

tur, quod ad hanc elegantiam accedat. Συὸς μέγιστον χρῆμ' in Meleagro dixit *Sophocles* apud *Lucian.* T. III. p. 437. hinc συὸς χρῆμα θεόπεμπτον est apud *Suidam* in v. Θηρεύειν. in *Aristoph.* Lys. v. 1030, μέγα χρῆμα τῆ ἐμπίδος. Πρᾶγμα μέγα Φρέατος, & similia, dedit *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 111. Propius accedit *Plauti*, *satis scitum filum mulieris*, in Mercat. IV, IV, 15.

vs. 5. Τυνδάρεω κατεκλάξατο] In versum seq. pro Μναστῆρας facile revocari potuit Μναστεύσας ex Codd. Parisino, Toletano, & ex Edd. Florent. ac Romana: sed scripseritne *Theocritus* in hoc 5 versu κατεκλάξατο, vel aliud quid, decernere non ausim. In Codice Genev. κατεκλάχετο, ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη, *Casaubonus* invenit: hinc fluxit vitiosum illud in Vaticano Codice & Florentino, κατεκλάγετο. κατεκλίνατο in nonnullis legi Codd. *D'Orvillius* testatur in *Charit.* p. 125, in multis κατελέξατο. ad Κατεκλίνατο pertinet Scholion a Clar. *Salvinio* enotatum ex Cod. Florent. ἐπὶ τὴν κλίνην ἰδίαν ἐν ἐξουσίᾳ ἔλαβεν.—'Ανίκα Τυνδαρίδα (Τυνδαρίαν dat Ed. Iuntina) κατεκλίξατο prostat in Codd. Florentinis, Romano, Parisino; in Edd. Mediol. & Aldina. Harum mihi lectionum nulla satisfacit. Scholion Vaticani Codicis συνεκοιμᾶτο ἠ-

Μιαστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱός.
Ἄειδον δ' ἄρα πᾶσαι, ἐς ἓν μέλος ἐγκροτέοισαι
Ποσσὶ περιπλίκτοις· περὶ δ' ἴαχε δῶμ' ὑμεναίῳ.
Οὕτω δὴ πρώϊζα κατέδραθες, ὦ φίλε γαμβρέ;
Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;
Ἦ ῥα πολύν τιν' ἔπινες, ὅτ' εἰς εὐνὰν κατεβάλλευ;
Εὕδειν μὲν χρήζοντα καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ,
Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ φιλοστόργῳ παρὰ ματρὶ
Παίσδειν ἐς βαθὺν ὄρθρον· ἐπεὶ καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ,
Κεἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, Μενέλαε, τεὰ νυὸς ἅδε.
Ὄλβιε γάμβρ', ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι
Ἐς Σπάρταν, ὅπῃ ὦλλοι ἀριστέες, ὡς ἀνύσαιο.

Μοῦ-

ἐκείνῃ conveniret verbo παρελέξατο. Plerisque, ob versum 77 Eid. XV, sincerum videbitur vulgatum κατεκλάξατο. *Hesychium*, vel antiquiorem Grammaticum, dedisse suspicor: Κατεκλάξατο, κατέκλεισε, κατακεκλεισμένην εἶχε. Scholion ex Cod. Flor. ad Eid. XV, 77, dedit *Salvinius*: παροιμία —— εἴρηται ἀπὸ τινὸς νυμφίου, λαβόντος τινὰ νύμφην, καὶ εἰσελθόντος εἰς τὸν θάλαμον, καὶ κλείσαντος αὐτόν.

vs. 8. Ποσσὶ περιπλίκτοις] Ex Codice Parisino, pro Π. περιπλέκτοις, iure probatum a *Koppiersio* in Observ. Philolog. p. 61, in hunc versum recepi: vocem vulgatam hic frustra tuetur *Heinsius*: correctoris erat χερσὶ περιπλέκτοις· quod in Cod. Genev. *Casaubonus* invenit.

vs. 12. Εὕδειν μὲν χρήζοντα] Formas Doricas, Εὕδειν μὲν χρήσδοντα, restituendas recte monuit *Toupius*, etiam in Epistola ad Wartonum T. II. p. 332. —— In proximis adprobat *Toupius Heinsii* coniecturam verbum εὕδειν repetentis, ut legatur ex more *Theocriti*: Εὕδειν μὲν χρήσδοντα καθ' ὥραν εὕδειν ἐχρῆν τύ. vulgatae lectioni defensor venit *Hemsterhusius* ad *Lucian*. I. p. 230, ea vi hic positum observans αὐτὸν, quae interpretes fefellerit: illa tamen Wintertonum non fugit, qui hic Latina dedit: *te solum oportuerat* dormire. vocem hac significatione positam mihi qui-

Foedera, sopitus sera sub nocte iaceret.
Sic pariter iunctae pedibus per mutua nexis
Applausere modis, quos omnis reddidit aula.
Stertere sic igitur solitum tibi mollis amator?
An quis es infirmis genibus nimis, inque soporem
Lubricus? an somno pariter vinoque sepultus?
Si libuit dormire, prius dormire licebat.
At cum virginibus, cum cara matre, puella
Luderet in lucem: namque est tibi propria coniunx,
Totque dies, mensesque tibi servatur, & annos.
Sponse, tibi quis in hanc venienti sternuit urbem,
Totque inter proceres felix dedit omen amoris?

Vnus

quidem hic sequentia postulare videntur, —— καθ' ὥραν αὐτὸν ἐχρῆν τύ, Παῖδα δ' ἐᾶν σὺν παισὶ &c. In Ed. Mediol. & Ald. hic scribitur, καθ' ὥραν χρῆν αὐτὸν τύ. quod revocari non debuerat. In margine Codicis Flor. legebantur ista: αὐτόν σε ἐχρῆν καθεύδειν, χρῄζοντα ὕπνου.

vs. 14. Καὶ ἔνας, καὶ ἐς ἀῶ] Recte ex Ald. & Flor. Edd. ἔνας pro ἔναν restituit *Reiskius*; in Ed. Mediol. legitur ἔνανας· indicio, utramque scriptionem in vetustis fuisse Codd. ut certe legitur utraque in Cod. Reg. Paris. Ἔνας apud *Hesych.* redditur εἰς τρίτην. Quae de hac vocula & finitimis dici possent huius non sunt loci: ad *Hesychianum*, Ἔνας, εἰς τρίτην, Λάκωνες. nonnulla notavit Clariss. *Io. Alberti.*

vs. 17. Ὡς ἀνύσαιο] Vim verbi huius medii, minus intellectam a *Dan. Heinsio*, optime *Toupius* animadvertit, haec interpretatus, *ut has nuptias consequerere*: vid. *Rich. Dawesii* Miscell. Crit. p. 206. Scripserat probabiliter *Xenophon.* Κ. Ἀ. VII, p. 246, 38, οἱ δ' ἂν φανεροὶ ὦσιν ἀλήθειαν ἀσκοῦντες, τούτων οἱ λόγοι, ἤν τι δέωνται, οὐδὲν μεῖον δύνανται ἀνύσασθαι, (ed. δύνανται ἂν ἔσπασθαι) ἢ ἄλλων ἡ βία. *possint consequi:* vicina firmant emendatam lectionem. —— In iis, quae hic praecedunt, ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν· *Spartam venienti*

ti

Μῶνος ἐν ἁμιθέοις Κρονίδαν Δία πενθερὸν ἑξεῖς.
Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν,
Οἷα Ἀχαιϊάδων γαῖαν πατεῖ οὐδεμί' ἄλλα.
Ἦ μέγα τοί κε τέκοιτ', εἰ ματέρι τίκτεν ὁμοῖον.
Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, αἷς δρόμος ωὑτὸς
Χρισαμέναις ἀνδριστὶ παρ' Εὐρώταο λοετροῖς,
Τετράκις ἑξήκοντα κόραι, θῆλυς νεολαία·
Τᾶν οὐδ' ἄν τις ἄμωμος, ἐπεί χ' Ἑλένᾳ παρισωθῇ.
Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον,
Πότνια νὺξ ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος,
Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν,
Πιείρᾳ μεγάλᾳ τ' ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,

Ἢ

ti dextram aliquis tibi ſternuit adprobationem : ἀγαθὸς eſt ἐναίσιμος. *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1478, ad Ἐναισίμῳ δὲ συντύχοιμι, adſcribuntur in Scholiis, quae ad proxima pertinent, μηδὲ πονηρῷ τινι συντύχω. conf. *Toupii* Emend. in *Suid.* I. p. 133.

vſ. 19. Ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο] Quod in margine Codicis legitur Pariſ. & in Ed. Iuntina, ἵκετο, genuini verbi ᾤχετο fuit interpretamentum. Formam loquendi *Berglerus* illuſtravit in *Alciphron.* I. Epiſt. 38. p. 176. cuius obſervatis adduntur nonnulla in Miſcell. Obſerv. V. p. 59. —— Verſus ſequens, 20, ut in Cod. Reg. Pariſ. legitur in Ed. prima *Theocriti* Mediol. & in Aldina, Οἷα γαῖαν Ἀχαιὶς οὐδεμία πατεῖ ἄλλη. quod *R.* in ſuam Ed. revocavit, ἄλλη in ἄλλα mutato. —— In vſ. 20, pro τίκτεν, τίκτοι legebat *Iſ. Voſſius*; in v. 21, ματέρι dedit Wintertonus, pro μητέρι.

vſ. 23. Παρ' Εὐρώταο λοετροῖς] Quam praebet Codex Pariſ. ſi lectio ῥεέθροις in aliis reperiretur Codd. forſan alteri videri poſſet anteponenda. Hic memoratus puellarum Lacaenarum δρόμος propria quadam adpellatione deſignabatur a Lacedaemoniis. *Heſychius*: Ἐνδελανιαι, δρόμος παρθένων ἐν Λακεδαίμονι. Sed quid iſta ſibi vox velit latet: quod hic in Cod. Flor. legitur adſcriptum, μόναι αἱ κόραι

Vnus ſemideûm poteris gener eſſe Tonanti:
Vnâ nata Iovis tecum ſub veſte tegetur,
Qualis nulla nurus inter ſpatiatur Achivas.
Pignora magna dabit, referent ſi pignora matrem.
Namque eadem nobis aetas, & more virili
Curſus ad Eurotan unctis fuit omnibus idem:
Viginti novies ſumus aevi flore puellae;
Nec tamen eſt, Helenae quae ſeſe conferat, ulla.
Vt micat orta dies Aurorae lumine puro
Poſt tenebras, ut ver tepidum poſt frigora brumae,
Aurea non aliter nos inter Tyndaris exſtat,
Pinguior, & maior. ſeges in flaventibus arvis,

Theſſa-

ραι ἔτρεχον· fidem non inveniet.

vſ. 26. Ἀὼς ἀντέλλοισα] In id conſpirant *Dan. Heinſius*, *Toupius*, & *Reiskius*, ut verſum ſequentem huic verſui cenſeant praefigendum; in emendandi modo diſſentiunt a ſe invicem. *Reiskius*, pro καλὸν, in v. 26, τεὸν ſubſtituit: in ſuis ſibi coniecturis ipſe *Heinſius* non ſatisfecit. Proxime verum mihi *Toupius* acceſſiſſe videtur, verſus transpoſitos ſic corrigens, ut legatur: Πότνια νύχθ' ἅτε, λευκὸν ἔαρ χειμῶνος ἀνέντος, Ἀὼς ἀντέλλοισα καλὸν διέφαινε πρόσωπον· Ὧδε καὶ ἁ χρυσέα Ἑλένα διεφαίνετ' ἐν ἡμῖν· ſecundum iſtam correctionem verborum ſtructura ſit oportet: ἅτε ἀὼς πότνια, (λ. ἐ. χ. ἀ.) ἀντέλλοισα διέφαινε καλὸν πρόσωπον νυκτὶ, &c. Vt λευκὸν ἔαρ, ſic dubium etiam non eſt quin ἠὼς dicatur πότνια· ſed νυκτὶ mihi videtur in his a verbo διέφαινε nimis remotum. Pro ἡμῖν autem ſcribendum eſt ἄμμιν.

vſ. 29. Πιείρᾳ μεγάλᾳ τ' ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ,] Haec fere eſt primarum Editionum lectio, Mediol. & Aldinae, quam ad iſtam rationem nuper expolivit *Toupius*, voce μεγάλη mutata in μεγάλᾳ τ'. In plerisque Edd. poſt Romanam Zach. Calliergi vulgatum fuit: Πιείρᾳ, μεγάλᾳ. ἅτ' ἀνέδραμεν ὄγμος ἀρούρᾳ. Sed κόσμος legitur in Codicibus Vaticanis, Florentino, quem

 Sal-

Ἢ κάπῳ κυπάρισσος, ἢ ἅρματι Θεσσαλὸς ἵππος·
Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος.
Οὔτε τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα,
Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.
Οὐ μὰν οὐ κιθάραν τις ἐπίσταται ὧδε κροτῆσαι,
Ἄρτεμιν ἀείδοισα, καὶ εὐρύστερνον Ἀθάναν,
Ὡς Ἑλένα· τᾶς πάντες ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.
Ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη, τὺ μὲν οἰκέτις ἤδη·
Ἄμμες δ' ἐς δρόμον ἦρι καὶ ἐς λειμώνια φύλλα
Ἑρψεῦμες, στεφάνως δρεψεύμεναι ἁδὺ πνέοντας,
Πολλὰ τεῦς, Ἑλένα, μεμναμέναι, ὡς γαλαθηναὶ
Ἄρ-

Salvinius adhibuit, & Romano Cardin. Ottoboni. Πιείραν μεγάλαν τ' ἀρούραν optime jungi *Toupius Homeri* loco demonstravit. Facillima nunc verborum est structura: ἅτε κυπάρισσος ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ πιείρᾳ μεγάλᾳ τε, ἢ κάπῳ, —— Ὧδε καὶ ἁ ῥοδόχρως Ἑλένα Λακεδαίμονι κόσμος. de quo postremo versu nunc, opinor, aliter iudicabit Amicus Clarissimus, quam fecit olim. In Eid. VIII versus est 79, Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. *Aelianus* V. H. II, c. XIII, Socratem dixit ἄνδρα, —— καὶ κόσμον ταῖς Ἀθήναις ὄντα. *Musgravius*, cui lectio altera Codicum & Editionum veterum nondum innotuerat, corrigendum suspicabatur: ἅτ' ἀνέδραμεν ὄχμος ἀρούρᾳ· per ὄχμον *segetem* intelligens: *Hesychii* & aliorum interpretatio nititur *Homeri* loco in Il. Λ, 68, 69, ubi Ὄγμον, vel Ὄχμον πυρῶν ἢ κριθῶν legimus: *seges* simpliciter, ut puto, ὄχμος dici non potuit.

vs. 33. Ἄτριον] Doricam formam oblatam ex Cod. Vatic. pro vulgata ἤτριον recepi. *Hesychius*, Ἄτριον, ὕφος λεπτόν· καὶ Εὐάτριοι, εὐυφεῖς. εὐάτριον est in epigramm. *Leonidae*: vid. *Piersonus* ad Excerpta ex *Herodiano* p. 464. εὐήτριον ὕφασμα & similia frequenter occurrunt.

vs. 34. Ἐκ κελεόντων] Sic ex Cod. Genev. corrigendum, pro ἐκ καλεόντων, *Casau-*

Theſſalus in curru ſonipes, cupreſſus in hortis,
Tyndaris in tota Lacedaemone pulcra renidet.
Nulla poteſt qualo tantos variare labores:
Nulla puellarum radio ſubtemina ducit
Doctior ordiri ſtantes tibicine telas.
Nulla fidis pulſu melius Latoïda cantat,
Pectoris aut multa mirandam mole Minervam,
Quam tua, quae cunctis oculis includit amores.
  Dulcis at o virgo tu iam matrona vocaris:
Nos, ubi mane novum, procul in viridantia prata
Ibimus, & carpemus olentes ſuave corollas,
Multa tui memores, Helene, ceu mollibus agnis
Vbera

ſaubonus iam monuerat: id ipſum in Codice Sambuci repertum iure probavit *R.* Ad hos, duo Codices accedunt Vaticani: κελέοντας dictos *pedes textorii mali, e quo ſtamina deducuntur*, docuit *Abr. Berkelius* ad *Antonin. Liberal.* p. 249.

vſ. 37. Ἐπ' ὄμμασιν ἵμεροι ἐντί.] Ultimum illud mutandum in ἕν), pro εἶν), *ſedent*, fruſtra ſuſpicabatur *R. Ariſtoph.* Ran. v. 1077. οὐ γὰρ ἐπῆν τῆς Ἀφροδίτης οὐδέν σοι. —— vſ. ſeq. 38, κόρᾳ ſcribendum.

vſ. 39. Ἄμμες δ' ἐς δρόμον] Nihil hic Codices variant aut Edd. Δρόμον tuetur *Toupius*, *gymnaſium* vel *ſtadium* intelligens; ſed non ad curſum ſe ἦρι, *proximo mane*, ſed ad flores legendos abituras canunt Spartanae puellae. Quod *Reiskio*, *Iſ.* quoque *Voſſio* venit in mentem legendum δρυμόν· huic vero lectioni verſus modulus reluctatur: Δρόσον placuit *Kopperſio* in Obſerv. Philol. p. 62, ut *prata rore madentia*, per ἓν διὰ δυοῖν, dixerit Poëta δρόσον καὶ λειμώνια φύλλα. *Eldikius* legendum putabat ἐς ῥόδον. neutrum *Theocrito* cenſeri poterit indignum: mihi tamen δρόσον prae altero placeret.

vſ. 41. Πολλὰ τεῦς] In Codicibus legitur Vaticanis, Πολλὰ τεῦς (vel τεὰ) Ἑλένα· τεὰ ſcriptum & in Cod. Paris. & in Edd. Mediol. & Ald. τεῦς in Iuntina: hoc, ut ſupra fuit ex Codd. poſitum

Ἄρνες γειναμένας οἷος ματὸν ποθέοισαι.
Πράτα τοι στέφανον λωτῶ χαμαὶ αὐξομένοιο
Πλέξασαι, σκιερὰν καταθήσομεν ἐς πλατάνιστον·
Πράτα δ', ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος ὑγρὸν ἄλειφαρ
Λασδόμεναι, σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὰν πλατάνιστον·
Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται (ὡς παριών τις
Ἀννείμῃ) Δωριστί, Σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.
Χαίροις, ὦ νύμφα, χαίροις εὐπένθερε γαμβρέ.
Λατὼ μὲν δοίη, Λατὼ κουροτρόφος, ὔμμιν
Εὐτεκνίην· Κύπρις δὲ θεά, Κύπρις ἶσον ἔρασθαι
Ἀλλάλων· Ζεὺς δὲ Κρονίδας, Ζεὺς ἄφθιτον ὄλβον,

Ὡς

in Eid. XI, 25. hic etiam erat reſtituendum. In ſequenti verſu, pro γειναμένης, γειναμένας erat in Edit. Wintertoni. — vſ. 42, pro Πρᾶτα τοι & vſ. 45, pro Πρᾶτα δ', edidit *Reiskius*, Romanam ſequutus Editionem Z. Calliergi, Πράτα τοι, & Πράτα δ', ut ſcribendum etiam cenſuit, *Wartonus.*

vſ. 44. Σκιερὰν κ. ἐς πλατάνιστον] *Io. Meurſius* nihil adeo habebat cauſae cur hic ſcribi mallet, σκιερὸν καταθήσομεν ἐς πλατανιστᾶν· & v. 46, ὑπὸ σκιερὸν πλατανιστᾶν· in Miſcell. Lacon. IV. c. XV, p. 311. In *Pauſaniae* quidem Laconicis, p. 242, locus memoratur recte dictus Πλατανιστᾶς· infra, p. 269, bis memorat Πλατανιστοῦντα· ἐς ταύτην τὴν ἄκραν, τὸν Πλατανιστοῦντα. Utrumque aeque eſſe analogicum oſtendit *Sylburgius.* Illic loca deſignantur a platanis dicta Πλατανιστᾶς· Πλατανιστοῦς· & Πλατανιστών, nam & haec forma reperitur. More Poëtarum *Theocritus* τὴν πλάτανον dixit hic πλατάνιστον σκιεράν· ut Eid. XXII, 76, συνάγερθεν ὑπὸ σκιερᾶς πλατανίστω. Eid. XXV, 20, Κείνῃ ὅθι πλατάνιστοι ἐπηετανοὶ πεφύασι.

vſ. 46. Λασδόμεναι] Sic edidit Wintertonus. In aliis eſt Edd. Λαζόμεναι· in Iuntina, Λαζύμεναι. In Eid. XV, 21, λαζεῦ vulgatur; (leg. λάσδευ.) in Eid. VIII, 84, Λάσδεο.

vſ. 48. Ἀννείμῃ] Pro Ἀγνοίῃ, repertum in Ed. Florentina, egregie *Toupius* adfir-

Vbera lanigerae sitiuntur turgida matris;
Nos nascentis humi, nos primae, vincula loti
Nexa tibi gelida platani ponemus in umbra.
Nos ex argento primae tibi flumen odoris,
Nos tibi sub gelida platani libabimus umbra:
Vnde legi possint, cortex tua scriptus habebit
Nomina: me venerare, Helenae sum nobilis arbor.
Gaudete o felix socero gener, & bona coniunx.
Det Latona, precor, Latona puerpera vobis
Det sobolem: Cypris pariles, Dea Cypris, amores:
Juppiter aeternas det opes, det Iuppiter, olim
No-

firmavit auctoritate inprimis Schol. *Pindari* ad Isthmion. II. in fine: Ἀννείμη legitur & in Codice Vaticano, cum interpretamento adiecto ἀναγνώστη. Ταῦτ' εἰδῇ scriptum in Cod. Reg. Paris. & in Florentino, quem contulit *Salvinius*, ut vulgatum in Edd. Mediol. & Aldi: sed ex eiusdem Cod. Flor. margine quod ad εἰμὶ *Salvinius* adnotavit, ανειμη, leviter correctum dabit Ἀννείμη. Rariorem istam vim verborum Νέμειν & Ἀνανέμειν iam attigerant *Abreschius* in Miscell. Obs. VI. p. 406. & *T. H.* ad *Hesych.* in Ἀπόνειμον. Scholiorum vero in *Pindarum* emendatorum laus uni *Toupio* est tribuenda: ultima illic, ut puto, scribi quoque poterunt: καὶ Παρθένιος ἐν τῇ Ἀρήτῃ τὸ Ἀνέμε, ἀντὶ τοῦ ἀνάγνωθι· καὶ Ἀννείμη Δωρικῶς, ὁ Βουκόλος. —— Ceterum in hoc vs. pro σέβευ, Σέβου edidit Wintertonus: *Wartono* εἰμὶ in ἐμμὶ mutandum quoque videbatur.

vs. 51. Εὐτεκνίην] Non hic *Homerum*, sed alios sequutus, *Theocritus* plures Menelao dedisse videtur ex Helena liberos: Homerea quidem Helene [Hermionen] unicam sibi filiam memorat in Il. Γ, 175. Hic in margine Theocritei Codicis Medicei hoc Scholion invenit *Salvinius*: Μενελάου καὶ Ἑλένης ἀναγράφουσι) παῖδες Σωσιφάνης, Νικόστρατος καὶ Ἴαλμος. οἱ δὲ Θρόνιον, καὶ θυγατέρας Μελίτην καὶ Ἑρμιόνην. in καὶ Ἴαλμος latere videtur καὶ Αἰθιόλας. Nicostratum certe & Αἰθιόλαν ex Helena Mene-

Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπατρίδας πάλιν ἔνθῃ.
 Εὕδετ' ἐς ἀλλάλων στέρνον φιλότητα πνέοντες,
Καὶ πόθον· ἔγρεσθαι δὲ πρὸς ἀῶ μὴ 'πιλάθησθε.
 Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, ἐπεί κα πρᾶτος ἀοιδὸς
 Ἐξ εὐνᾶς κελαδήσῃ ἀνασχὼν εὔτριχα δειράν.
 Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, γάμῳ ἔπι τῷδε χαρείης.

ΒΟΥΚΟΛΙΣΚΟΣ.

Εἰδύλλιον κ'.

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε θέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι,
Καί, μ' ἐπικερτομέοισα, τάδ' ἔννεπεν, ἔρρ' ἀπ' ἐμεῖο·
Βωκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; οὐ μεμάθηκα
Ἀγροίκως φιλέειν, ἀλλ' ἀστικὰ χείλεα θλίβειν.

Μὴ

nelao natos testatus est antiquissimus Poëta Lacedaemonius *Cynaethon*, quod ex *Porphyrio* tradit *Schol.* in *Homeri* Il. Γ, 175. ubi duo etiam alii commemorantur: praeter ceteros, Αἰθιόλαν etiam nominant *Eustath.* in Il. Γ. p. 303, 29. & *Tzetzes* ad *Lycophronis* Alex. v. 851.

vs. 55. Μὴ 'πιλάθησθε] A *Reiskio* & *Wartono* probatum, recepit illud *Theocritus* ex Codicibus Vaticanis, pro vulgatis, μή τι λάθησθε· quod *Heinsio* visum fuerat in μή τι πάθησθε mutandum, sed πάθητε saltem scribi debuerat. Praeterea ad mentem *Reiskii* vulgatum hic fuit ἔγρεσθ', pro ἔγρεσθε, distinctione sublata. —— In vs. 56. πρᾶτος ἀοιδὸς quis fuerit *D. Heinsius* docuit L. T. c. XXII, in fine. —— Ultimo versu sincera, Ὑμὰν, ὦ Ὑμέναιε, tentari non debent: ἦ μὰν, vitiosam lectionem, praeter Aldinam, editio praebet Mediol. Cod.

Nobilitas seros ut ditet avita nepotes.
Alter in alterius spirantes pectus amorem
Dormite, & memores mox surgite lucis Eoae;
Nos quoque mane redimus, ubi cervice comata
Lucis avis primae surgendi signa sonarit:
Hymen, o Hymenaee, favens hoc foedere gaude.

E U N I C E.

Eidyllium vicesimum.

Eunicae obtuleram porrectis oscula labris.
Illa sed inridens: procul hinc discede, bubulce!
Tun' mea tun' speres, miser, oscula! rustica nunquam
Labra admota meis, ast tantum urbana, labellis,
Quae

Cod. Flor. & Cod. Reg. Paris. *Hymen*, *o Hymenaee*, in *Catulli* carmine LX saepe recurrunt; vid. *Toupii* Emend. in *Suid.* III. p. 242, & 244.

vs. 1. Εὐνίκα μ' ἐγέλαξε] Minus feliciter hunc versum ambo tentarunt Editores nuperi: nomen Εὐνίκα recte *Toupius* adfirmavit in Append. Notar. in *Theocr.* —— *Dan. Heinsii* iudicium (L. T. p. 294. a.) sequutus, hoc carmen rectius equidem ad *Moschum* velut auctorem retulissem: sed argumentum, quo hoc poëmatium *Theocrito Toupius* abiudicat, in Append. Notar. in Eid. VII, 19, imbecillum admodum est: usus etiam illo iam fuerat *D. Heins.* Lect. *Theocr.* p. 340. a.

vs. 4. Ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν] Non illa didicerat Ἀγροίκως (*rusticos*) φιλέειν, ἀλλ' ἀστυκὰ χείλεα θλίβειν, vel φλίβειν. si hoc carmen esset *Theocriti*, sic

Μὴ τύ γά μευ κύσσης τὸ καλὸν στόμα, μηδ' ἐν ὀνείροισι.
Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς, ὡς ἄγρια παίσδεις·
Ὡς τρυφερὸν λαλέεις, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις·
Ὡς μαλακὸν τὸ γένειον ἔχεις, ὡς ἁδέα χαίταν·
Χείλεά τοι νοσέοντι, χέρες δέ τοι ἐντὶ μέλαιναι·
Καὶ κακὸν ἐξόσδεις. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς.
Τοιάδε μυθίσδοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον,
Καί μ' ἀπὸ τᾶς κεφαλᾶς ποτὶ τὼ πόδε συνεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυχθίσδοισα, καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέποισα·
Καὶ πολὺ τᾷ μορφᾷ θηλύνετο, καί τι σεσαρὸς
Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν. ἐμοὶ δ' ἄφαρ ἔζεσεν αἷμα,

Καὶ

sic forsan hic scripsisset; ut in Eid. XV, 76, dedisse φλίβει, non, quod vulgatur, θλίβει, ex *Eustathio* iam monuerat *Casaubonus*: φλίβεται illic in Vaticano fuit Codice detectum.

vs. 5. Μή τύ γά μευ κύσσης] Prout *Toupius* hunc versum emendavit, ponere non dubitavi, κύσσης pro κύσῃς· &, pro τύ γε, τύ γα. Hoc carmen in uno tantum Codice Vaticano fuit a Sanctamando repertum. —— Sequentia, Οἷα βλέπεις, ὁπποῖα λαλεῖς· *Berglerus*, p. 179, recte contulit cum his *Alciphronis*, οἷον ἐφθέγγετο, οἷον ἔβλεπεν.

vs. 7. Ὡς τρυφερὸν λαλέεις] Mihi quidem valde placet coniectura, quam mecum suam communicavit *E. H. Eldikius*, legens, Ὡς τρυφερὸν γελάεις· ubi mox ista sequuntur, ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις· & paene proxima praecesserunt, ὁπποῖα λαλεῖς· haec media poni vix poterant, Ὡς τρυφερὸν λαλέεις. Hic nodum in scirpo quaerit *Palmerius*.

vs. 10. Καὶ κακὸν ἐξόσδεις] Vel tanquam rusticus, ut ille in *Aristoph.* Nub. v. 50, Ὄζων τρυγός, ταρσιᾶς, ἐρίων. vel etiam τοῦ σώματος ὄζων κακόν, ut loquitur *Pherecrates* apud *Athen.* IV. p. 159. F. Contra de poculo *Theocr.* Eid. I, 149, Θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει· ubi imitatur *Euripidem* in Cyclope v. 153.

vs. 11. Τοιάδε μυθίσδοισα] Sic pro μυθίζοισα Wintertonus edidit; neque aliter scripsisse videtur Poëta.

vs. 12.

Quae neque per ſomnos tanges. ut agreſte tueris!
Ut ſtolidum rides! ut ineptum ludis! in ore
Qualis, ïo! quantusque, lepor! quam mollis inumbrat
Barba genas; aptosque comam diſponis in orbes!
Lurida ſed moveant me labra? ſed obſita callo
Dextera & inluvie? ſed qui gravis incubat alis
Hircus? abi, veſane; meos nec pollue vultus!
Dixerat: inque ſinum ter deſpuit. inde, labellis
Muſſans, obliquumque tuens, a vertice ad imos
Usque pedes viſu me luſtrat; & ora cachinnos
Solvit in inmodicos; vultusque decore ſuperbit

Ipſa

vſ. 12, 13. Συνεχὲς εὔδειν χείλεσι μυχθίσδοισα] Removi hinc diſtinctionis notam, ut ad mentem *Hemſterhuſii* commode iungi poſſent συνεχὲς χείλεσι μυχθ. Hic Editiones praeferunt μυθίζοισα, niſi quod Wintertonus dedit μυθίσδοισα. Recepi hunc in locum μυχθίσδοισα· ſic autem, vel certe μυχθίζοισα legendum cenſuerunt *Hemſterhuſius* in *Lucian*. T. I. p. 353. f. *Toupius*, & *Reiskius*. Hic praeterea edidit λοξοβλεποῖσα· & λοξοβλέποισα, repertum in Codice Vaticano, vulgaverat Aldus: mihi nec λοξοβλέπειν neque λοξοβλεπτεῖν, uſus Graecorum admiſiſſe videtur: ſervandum omnino quod vulgatur λοξὰ βλέποισα.

vſ. 15. Καὶ σοβαρόν μ' ἐγέλαξεν] Litera mutata hic quoque legi malim cum *T. H.* καί τι σεσηρὸς Καὶ σοβαρόν γ' ἐγέλαξεν. *Theocriti* Lycidas in Eid. VII, 19, dicitur laudabiliter σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι. — Quod ibi legitur in Scholiis, οὐκέτι δὲ κέχρηται τῇ λέξει, corrigendum omnino videtur cum *Wartono*, οὐκ εὖ κέχρηται κ. τ. λ. Ubi proſtat in Eid. V, 116, σεσαρὼς, in aliis olim exemplaribus, teſte Scholiaſte, ſcriptum fuit σιγηρῶς. Certe σεσηρέναι, *ringi*, plerumque ſemper eſt vel invidi, vel contemptoris, vel animum certe malignum ficto riſu celantis. Recte in *Ariſtoph*. Pace v. 619. Ἠγριωμένους ἐπ' ἀλλήλοισι καὶ σεσηρότας. Schol. ad Σεσηρότας· ἀπὸ τῶν κυνῶν, inquit, ἡ μεταφορά. ὅταν γὰρ ὀργίζωνται, σεσήρασιν ἀλλήλοις. egre-

Καὶ χρόα φοινίχθην ὑπὸ τὤλγεος, ὡς ῥόδον ἕρσᾳ.
Χ' ἁ μὲν ἔβα με λιποῖσα· φέρω δ' ὑποκάρδιον ὀργὰν,
Ὅττι με τὸν χαρίεντα κακὰ μωμήσαθ' ἑταίρα.
Ποιμένες, εἴπατέ μοι τὸ κρήγυον· οὐ καλὸς ἐμμί;
Ἆρά τις ἐξαπίνας με θεὸς βροτὸν ἄλλον ἔτευξε;
Καὶ γὰρ ἐμοὶ τὸ πάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος,
Ὡς κισσὸς ποτὶ πρέμνον, ἐμὰν δ' ἐπύκαζεν ὑπήναν·
Χαῖται δ', οἷα σέλινα, περὶ κροτάφοισι κέχυντο·
Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις·
Ὄμματά μοι γλαυκᾶς χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας·
Τὸ στόμα καὶ πακτᾶς γλυκερώτερον· ἐκ στομάτων δὲ
Ἔῤῥεέ μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω.
Ἁδὺ δέ μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἢν σύριγγι μελίσδω,
Κἢν αὐλῷ λαλέω, κἢν δώνακι, κἢν πλαγιαύλῳ·
Καὶ πᾶσαι καλόν με κατ' ὤρεα φαντὶ γυναῖκες,
Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ', ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν,
Ἀλλ'

egregie *Dion. Chryſ.* p. 16. C. ἀντὶ μὲν τοῦ προσφιλοῦς μειδιάματος ταπεινὸν ἐστηρὸς καὶ ὕπουλον· ſic enim cum *Caſaub.* legendum. nonnulla dedit *Gataker.* in *M. Antonin.* p. 20. —— In vſ. ſeq. 16, ἕρσᾳ tentari a *R.* non debuerat; multo minus λιπεῖσα vſ. 17.

vſ. 22. Ὡς κισσὸς] In ora libri correxerat Clar. *T. H.* Ὡς κισσῷ ποτὶ πρέμνον. vid. *Toup.* Epiſt. Crit. p. 165. Dorico more ſcripſerat probabiliter Poëta, ἐμὰν δ' ἐπύκασδεν ὑπήναν. Πυκάσδεν ſcripſit *Theocr.* Eid. II, 153. πυκάσδῃ, III, 14.

vſ. 25. Ὄμματά μοι γλαυκᾶς] Aldus ediderat, Ὄμματά μοι χαροπώτερα πολλὸν Ἀθάνας. verſus defectum implerunt interiectis voculis, Ὄμματά μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπ. Veram lectionem ſubminiſtrarunt Codex Vaticanus, & Editio Iuntina, γλαυκᾶς. Verſus autem 24, & 25, ſic ante diſtinguebantur: Καὶ λευκὸν τὸ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις· Ὄμματα μοι δ' ἄρ' ἔην χαροπά-

Ipſa fui. venis mihi ſanguis inarſit; & omnis
Erubui; roſa quale, madens a rore recenti.
Utque abiit; ſub corde meo dolor iraque latrant.
Mene jocos ſcorto ludosque dediſſe procaci!
Mene, decorum adeo! vos, fuci neſcia turba,
Vos ego, Paſtores, teſtor. men' dicere poſſit
Deformem? faciemne quis hanc Deus inmutavit,
Quae prius enituit gratiſſima? qualis in ulmo
Vis ederae, malas lanugo mollis obibat.
Temporibus crines, apium velut, inpendebant.
Nigra ſupercilia in candenti fronte nitebant.
Nec pulchris Pallas mihi contendiſſet ocellis.
Dulcius os certe concreto lacte: faviſque
Dulcior Hyblaeis, vox ore fluebat. in umbra
Suave cano; ſeu canna mihi, ſeu tibia ſumta eſt.
Montibus in noſtris me femina diligit omnis,

For-

ροπώπερα πολλὸν Ἀθάνας. haec nunc edita ſunt, ut illa diſtinguenda cenſuit Sanctamandus. Praeterea literam mutatam vellem, ut, pro ἐπ' ὀφρύσι, legeretur: ὑπ' ὀφρύσι λάμπε μελαίναις Ὄμματά μοι.

vſ. 26. Πακτᾶς γλυκερώτερον] Adeone vocem reperire non potuiſſet Poëta, ut eamdem dederit, quam aptam adhibuit in vſ. ſequente, γλυκερώτερον; illic enim Ἔῤῥεε μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μελικήρω. Quamobrem vero ſτόμα dixiſſet πακτᾶς γλυκερώτερον; Galatea, ni fallor, ipſi Cyclopis innotuerat Theocritei (ex Eid. XI, 20,) λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν. *Cogere lac*, τυρὸν τρέφειν, & τυρὸν πᾶξαι dicitur in Theocriteis Eid. XXV, 106. X, 66. *Lac coactum*, πηκτὸν γάλα, paſtoribus erat Sicilienſibus πακτὰ, voce forſan πύμισος ſuppreſſa. —— Suſpicor Codicibus antiquioris librarii oculum hic aberaſſe ad vicina: poſuiſſe autem hic γλυκερώτερον, cum ponere de-

L

Ἀλλ', ὅτι βωκόλος ἐμμὶ, παρέδραμε· κ' οὔποτ' ἀκούει,
Ὡς καλὸς Διόνυσος ἐπ' ἄγκεσι πόρτιν ἐλαύνει·
Οὐκ ἔγνω δ' ὅτι Κύπρις ἐπ' ἀνέρι μαίνατο βούτα,
Καὶ Φρυγίης ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσιν· αὐτὸν Ἄδωνιν
Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν.
Ἐνδυμίων δὲ τίς ἦν; οὐ βωκόλος; ὅντε Σελάνα
Βουκολέοντα φίλασεν· ἀπ' Οὐλύμπω δὲ μολοῖσα
Λάτμιον ἀν νάπος ἦλθε, καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε.

Καὶ

debuisset πακτᾶς ἁπαλώτερον· sic certe legendum arbitror. *Ovidii* Polyphemo Galatea dicitur fuisse *Mollior & cygni plumis, & lacte coacto*, Met. XIII, 795.

vs. 27. Ἦ μελικήρω] Nonnullos scribere, ἢ μέλι κήρω, monuit *H. Stephanus*: hoc genuinum videtur Clar. *Toupio* in Append. Notar. in *Theocr.* Aliis placet ἢ μελίκηρον. mihi servandum videtur ἢ μελικήρω. Post comparativa sic interdum ἢ πλεονάζειν, *Stephanus* iam observaverat in Append. Thes. p. 28. *Thucyd.* VII, p. 497, 91, ἤδη τρεῖς καὶ οὐκ ἐλασσόνων ἢ τοιῶνδε ἐσώθησαν. atque ita *Theocritus* scripsit Eid. XV, 37, πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο. *minis plus duabus argenti puri*: de hoc more scribendi dedit nonnulla *G. Koenius* in *Gregor.* de Dialect. p. 37. —— vs. 29 sollicitari non debet.

vs. 31. Ἁ δ' ἀστικὰ οὐκ ἐφίλασεν] Ista sic, recte, ni fallor, emendata, jam dederat in sua Edit. *Wintertonus*; cum in reliquis adhuc legeretur: Καὶ πᾶσαί με φιλεῦντι· τὰ δ' ἀστικά μ' οὐκ ἐφίλασεν· quam lectionem tueri voluit *H. Stephanus*; minus feliciter tentat *Wartonus*. Ut *Winterton.* correxere *T. H.* & *Toupius*, nisi quod ambo scribi maluerint, Καὶ πᾶσαί με φιλεῦνθ' ἁ δ' ἀστικὰ οὔ μ' ἐφίλασεν. Hic etiam, ut alibi saepenumero, judicium miror Editoris *W.* qui scribi potuisse crediderit: τὰ δ' ἄστυ κατ' οὔ μ' ἐφίλασεν, atque adeo *puellam ex urbe* dici τὰν ἄστυ κατ'.

vs. 33. Ὡς καλὸς] Χ' ὡς καλὸς

Formoſumque vocat: ſed ab urbe puella bubulcum
Spernit & inridet, vah! neſcia; pulcher Iacchus
Paſcit ut in viridi candentem valle juvencam.
Idaeisve jugis ut, forma capta bubulci,
Alma Venus pecudes una deduxit. ut ipſum
In ſylvis amat, in ſylvis deplangit Adonin.
Endymion quis erat? paſcentem Luna juvencos
Hunc ſtupet. hunc propter, deſerto Latmia coelo
Saxa

λὸς legitur in Ed. Aldi, & Codice Vatic. *Reiskius* vulgavit, κ' ὁ ποτακούει. Χὠ καλὸς Διόν. ſcribi poſſet: κοῦποτ' ἀκούει, Χ' ὡς καλὸς Διόνυσος. ut illud pro καὶ ὡς, vel ὡς καὶ, poſitum cenſeretur.

vſ. 35. Αὐτὸν Ἄδωνιν] Elegantius videri poterit, quod *Waſſenbergio* venit in mentem, legendum, ἐπ' ἀνέρι μήνατο βώτᾳ, Καὶ Φρυγίης (Φρυγίοις legitur in Cod. Vaticano) ἐνόμευσεν ἐν ὤρεσι, καὶ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν. Una litera mutata ſcribendum putabat *Iſ. Voſſius*, ὁ τὸν Ἄδωνιν Ἐν δρυμοῖσι φίλασε, καὶ ἐν δρυμοῖσιν ἔκλαυσεν; In vſ. 37. praeſtiterit poſuiſſe, ὄνγε Σελάνα Βωκολέοντα φίλασεν.

vſ. 39. Λάτμιον ἀννάπος ἦλθε] In una legitur Ed. Flor. Iuntae: Λάτμιον αἶπος ἀνῆλθε. in ceteris Λ. ἂν νάπος ἦλθε. Recte literas *T. H.* vidit iungendas, ut ἀννάπος eſſet pro ἀνὰ νάπος. Hujus generis ſunt Ἀννείμη *Theocriti* Eid. XVIII, 48. ἀμπεδίον, Eid. XVI, 38. ἀμπέλαγος, Eid. XXII, 20. &c. In Ald. eſt Edit. Λάθριον ἀνάπος ἦλθε.

Ibid. Καὶ εἰς ἕνα παιδὶ κάθευδε] Diverſiſſimis modis tentata feliciter emendaſſe *D. Heinſius* videtur, καὶ εἰς ἅμα παιδὶ κάθευδε. quod enim ab aliis diceretur ἅμα παιδὶ καθεύδειν, *ſimul cum puero dormire*, a *Theocrito* dicitur, per pleonaſmum voculae εἰς· εἰς ἅμα παιδὶ κ. ſic ἐς τρὶς & εἰς ἅλις, ab illo ponuntur Eid. II, 13. & XXV, 17. Dicebatur & συνάμα· legitur in Eid. inter Theocritea XXV, 126, ſed ſaepius apud recentio-

Καὶ τύ, Ῥέα, κλαίεις τὸν βωκόλον. οὐχὶ δὲ καὶ τύ,
Ὦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμον αὐτὸς ἐπλάγχθης;
Εὐνίκα δὲ μόνα τὸν βωκόλον οὐκ ἐφίλασεν,
Ἃ Κυβέλας κρέσσων, καὶ Κύπριδος, ἅ τε Σελάνας.
Μηκέτι μηδὲ σύ, Κύπρι, τὸν ἄδεα μήτε κατ᾽ ἄστυ
Μήτ᾽ ἐν ὄρει φιλέοις, μώνη δ᾽ ἀνὰ νύκτα καθεύδοις.

tiores; Schol. in *Eurip.* Hecub. v. 505. *Eustath.* in *Hom.* Il. Λ. p. 814, 5. in Il. Η. p. 535, 46, ubi dicitur Ino καλαπτοῦσι συνάμα τῷ παιδὶ — εἰς θάλασσαν. —— Legitur hic in Ed. Aldi, εἰς ἐμά· in Cod. Vatic. κεὶς ἐμᾶ. in Ed. Iunt. κἢ εἰ σέμα· unde *Brodaeus* effecit εἰς σόμα· εἰς ὁμὰ placuit *If. Vossio* & *Reiskio*; *Scaligero*, εἰς ἕν. quod ex Codice Toletano *A. Schottus* enotavit: ab his omnibus diversa *Wartonus* excogitavit.

vs. 41. Αὐτὸς ἐπλάγχθης] Lectio Vaticani Codicis, (in quo uno hoc fuit Eid. inventum a *Sanctamando*) ὄρνις ἐπλάγχθης, quam *nonnihili faciendam* iudicabat *Wartonus*, mihi talis videtur, ut indoctis illa librariis imputari vix possit. Suspicor itaque scriptum a Poëta *annon tu etiam Iupiter* διὰ παῖδα βοηνόμον ὄρνις ἐπλάγχθης; *ob puerum pastorem ales vagatus es?* Cum humanam Deus adsumsisset formam, qui paulo ante visus fuerat ales, apud *Lucian.*

Saxa colit, teneris pueri conplexibus haerens.
Tu quoque, tu ploras, Cybele turrita, bubulcum.
Ipſe, per umbriferos ſaltus armenta ſequentis,
Jupiter igne calet pueri. tun' ſola bubulcum
Temnas, Eunice; & Lunam Cybelenque refellas?
Per nemora & montes, te propter, Adonide ſpreto,
Secubet, ac viduas ducat Cythereïa noctes?

cian. T. I. p. 208, ad ipſum ὁ Βουνόμος· —— ἄνθρωπε, ait, οὐκ αἰετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ καθαπτάμενός ἥρπασάς με: *Ovidio* teſte Met. X, 157, *nullâ tamen alite verti Dignatur, niſi quae poſſit ſua fulmina ferre.* Sed ſecundum plerosque veri nominis aquilam miniſtrum hac in re Iupiter fidelem fuit expertus. In Adoniazuſis quaedam erunt dicenda, ut videatur illic Poëta mentionem feciſſe v. 124, Αἰετῷ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντος.

vſ. 42. Εὐνίκα δὲ μόνα] Hoc mihi multo melius videtur, quam μόνον, quod, in Cod. lectum Vaticano, probat *Wartonus*, ex Ed. Ald. in ſuam transſumſit *Reiskius*. —— In ultimo verſu quod ſcribitur μάνη, prorſus Dorienſibus inuſitatum, mutandum eſt in μῶνα. μῶνος, & μώνη, vel μῶνα, ſunt in Theocriteis; alterum nusquam. —— Sed ultimi duo verſus quid ſibi velint non ſatis liquet: vid. *Caſaub.* in fine cap. XIX. L. T. cui *Palmerius* adſtipulatur. Dat nonneminis conjecturam ſatis audacem *Wartonus*.

[Α Δ Η Λ Ο Υ]
ΕΙΣ ΝΕΚΡΟΝ ΑΔΩΝΙΝ.
Εἰδύλλιον λ΄.

Ἄδωνιν ἡ Κυθήρη
Ὡς εἶδε νεκρὸν ἤδη,
Στυγνὰν ἔχοντα χαίταν,
Ὠχράν τε τὰν παρειὰν,
Ἄγειν τὸν ὗν πρὸς αὐτὰν
Ἔταξε τὰς Ἔρωτας.
Οἱ δ᾽ εὐθέως, ποτανοὶ
Πᾶσαν δραμόντες ὕλαν,
Στυγνὸν τὸν ὗν ἀνεῦρον·
Δῆσάν τε κἀπέδησαν.
Χὼ μὲν, βρόχῳ καθάψας,
Ἔσυρεν αἰχμάλωτον·
Ὁ δ᾽. ἐξόπισθ᾽ ἐλαύνων,
Ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
Ὁ θὴρ δ᾽ ἔβαινε δειλῶς·
Φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
Τῷ δ᾽ εἶπεν Ἀφροδίτα,
Πάντων κάκιστε θηρῶν,
Σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
Σύ μευ τὸν ἄνδρ᾽ ἔτυψας;
Ὁ θὴρ δ᾽ ἔλεξεν ὧδε·
Ὄμνυμί σοι, Κυθήρη,
Αὐτάν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
Καὶ ταῦτά μου τὰ δεσμὰ,
Καὶ τώσδε τὰς κυναγὼς,
Τὸν ἄνδρα τὸν καλόν σου
Οὐκ ἤθελον πατάξαι,
Ἀλλ᾽ ὡς ἄγαλμ᾽ ἐσεῖδον·
Καὶ, μὴ φέρων τὸ καῦμα,
Γυμνὸν τὸν εἶχε, μηρὸν
Ἐμαινόμαν φιλᾶσαι,
Καί μευ ἔσινε κραντῆρ.
Τούτους λαβοῖσα, Κύπρι,
Τούτους κόλαζε, τέμνε,
(Τί γὰρ φέρω περισσούς;)
Ἐρωτικοὺς ὀδόντας.
Εἰ δ᾽ οὐχί σοι τάδ᾽ ἀρκεῖ,
Καὶ ταῦτ᾽ ἐμοῦ τὰ χείλη·
[Τί γὰρ φιλεῖν ἐτόλμων;]
Τὸν δ᾽ ἠλέησε Κύπρις,
Εἶπέν τε τοῖς Ἔρωσι,
Τὰ δεσμά οἱ ᾽πιλῦσαι.
Ἐκ τῶδ᾽ ἐπηκολούθει,
Κἠς ὕλαν οὐκ ἔβαινε·
Καὶ, τῷ πυρὶ προσελθὼν,
Ἔκαιε τὰς ἐρῶντας.

Hoc carmen, a *Sanctam.* in uno repertum fuit Cod. Vatic. qui Cod. versum praebuit post 38 interiectum, Τί γ. φ. ἐ. praeterea lectionem egregiam, vs. 44, pro Καὶ ὕλαν, Καὶ σύλαν· a me facile mutatam in Κἠς ὕλαν· tandem illinc vs. 4, πὰν, vs. 5, αὐτὰν recepit: quod erat in vs. 19, ἔψω, vulgato ἴψω erat deterius. —— In vs. 20, scripsi μευ· vs. 23, αὐτάν· vs. 31, ἐμαινόμαν. —— In vs. 32, pro vulgato κατεσίναζε, *Salmasius* (*f.* & *Auratus*,) in MS. invenerat σίναζε κραντῆρ. hoc cum Codice niteretur; ἔσινε recepi ex coniectura *B. Martini* V. L. IV, 16. In vs. 46, pro Ἔρωτας, posui ἐρῶντας, probatum & aliis, & *D'Orvillio*, & *Io. Luzacio*; vere tamen *Martinus* observat, *qua parte quis peccat, eâdem censeri puniendum*; quam in rem multa dici possent. *Reiskii* & *Wartoni* coniecturas hic non attigi; alibi levi digito; in Adoniazusis his etiam examinandis locus dabitur.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ
ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

THEOCRITI
ADONIAZVSAE.

SIVE

EIDYLLIVM XV.

[*ceteris accuratius tractatum.*]

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΑΙ ἢ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.

Εἰδύλλιον ιε΄.

ΓΟΡΓΩ, ΠΡΑΞΙΝΟΗ, ΓΡΑΥΣ, ΞΕΝΟΣ, [ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ, ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.]

ΓΟΡΓΩ.

Ἔνδοι Πραξινόα;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ; ἔνδοι.
Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες· ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ·
Ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ.

Ἔχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ.

Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς· μόλις ὔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα· πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
Παντᾷ κρηπῖδες, παντᾷ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙ-

vſ. 1. Γοργοῖ] Scriptum ex Codd. pro Γοργώ. —— χρόνῳ ſcribatur, an χρόνιω, parum refert. —— His *Praxinoae* nomen praefixi; deletis nominis *Eunoës* indicibus literis.

vſ. 2. Θαῦμ' ὅτι κ. ν. ἦνθες] Cum *Wartono* hic ἦνθον legendum, & haec *Gorgoni* tribuenda cenſeo. —— Hoc v. αὐτᾷ poſitum, pro αὐτῇ, cum *Wintertono*, & *Toupio*.

vſ. 3.

SYRACVSIAE vel ADONIAZVSAE.

Eidyllium XV.

GORGO, PRAXINOË, ANVS, HOSPES, [ALTER HOSPES, CANTRIX.]

[*Haec Latina sunt* H. EOBANI HESSI.]

G. Numquid Praxinoë manet intus in ædibus istis?
PR. Intus jamdudum est, sed quam tu lenta fuisti?
Quamvis sera venis, Gorgo, tamen hoc quoque miror,
Quod tandem venias; sed tu nunc protinus isti,
Eunoa, porrecto cervical pone sedili.
G. Recte hoc compositum est.
PR. Hic Gorgo chara sedeto.
G. Heu furor, ô fatui quanta est insania vulgi!
Vix vobis servata, incommoda multa viarum
Evasi; quæ lativagæ vis plurima turbæ,
Multa quadrigarum faciunt, crepidæque molestæ,
Et passim chlamydata cohors effusa virorum,
Præterquam quod iniqua via est, & longior æquo.
Tu quoque quam vellem nunc longius ipsa moraris.
PR.

vs. 3. Γ. Ἔχει κ.] *Gorgoni* haec attribui cum *Casaub.* & *Reiskio*; non *Eunoae*. Καθίσδευ hoc vs. scribendum puto.

vs. 4. Ἀδαμάτω] Diversimode vox scribitur in Codd. vide infra notata. *Scaligeri* ἀλειμάτω fortasse verum est.

vs. 5. Πολλῶ μὲν ὄχλω] Pro vulgatis in ω, dederat *Wintertonus*.

vs. 7. Ἄτρυτος] Ἄτρητος nonnemini placebat. Pro ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀπ. corrigendum puto, ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

vs. 8.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθὼν,
Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν· ὅπως μὴ γείτονες ὦμες
Ἀλλάλαις, ποτ' ἔριν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἐμεῖο.

ΓΟΡΓΩ.

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,
Τῶ μικκῶ παρεόντος· ὅρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τύ.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγω ἀπφῦν.

ΓΟΡΓΩ.

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν· καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν, (λέγομες δὲ πρώαν θὴν
Πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων,
Ἦνθε φέρων ἅλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρεισκαιδεκάπηχυς.

ΓΟΡΓΩ.

Χὠμὸς ταὐτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.
Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
Βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐς ἀφνειῶ Πτολεμαίω,

Θα-

vſ. 8. Γᾶς] Nititur Codd. —— Πάραρος pingatur, an πάραρος, nihil intereſt.

vſ. 10. Αἰὲν ἐμεῖο] In Codd. etiam legitur, αἰεὶ (vel αἰὲν) ὅμοιος· & ὁμοῖος· Scribendum videtur ἐμεῖος.

vſ. 11. Δίνωνα τοιαῦτα] Pro τοιαῦτα, Διάνα, dederunt & Codices. Δείνωνα, verum nomen, *Toupius* memorat.

vſ. 14. Πότνιαν] Ποτνίαν eſt in tribus Codd. & genuinum videtur.

vſ. 15. Μὰν] Eſt ex Codd. pro μέν. ex illis δὲ hic etiam fuit

PR. Has meus extrémas eſt ille profectus ad oras
Terrarum, & nido inſidet huic, non incolit ædes;
Scilicet ut ne nos vicinia commoda jungat.
Ille, malum, me discrucians, & ſemper iniquis
Litibus exercens, meritum quem taliter odi.
G. Per Venerem! ne tanta tui malefacta mariti
Dixeris, aut iſto culparis nomine coram
Hoc puero, viden' aspiciat te ut parvulus ipſe?
PR. Zopyrion, confide animo, dulciſſime fili,
Non ut rere tuum ſignant mea verba parentem.
G. Percipit ipſe infans: bonus eſt pater ille profecto,
Vt me magna juvet conjunx Plutonis avari.
PR. Ille quidem pater, ille forum quum nuper adiſſet,
Empturus nitrumque recens, fucumque marinum,
Rettulit inſipidi demortua grana ſalilli,
Hic vir inutilis ulnarum bis quinque triumque.
G. Et talis meus eſt, argentum perdere natus,
Arte Dioclides ſimili; nam vellera quinque
Emit heri penſo drachmarum munere ſeptem,
Vellera, quæ dixiſſe canum, frugisque vetuſtæ
Fruſta queas, ſordesque meras, opus ex opere ipſo.
I nunc, ſume tuos quos fibula nectit amictus
Plurima; regalem Ptolemæi divitis aulam

Ibi-

fuit interiectum. *Reiskii* coniectura lectu digna in Adnot. ſubiectis collocabitur.

vſ. 18. Ταύτά γ'] Erat ſcribendum cum *Reiskio*, & *Toupio*, pro παῦτά γ'. & ἀργυρίω cum *Wintertono*.

vſ. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν] Ἑ. δραχμᾶν ſcribendum, non Ἑπταδράχμως. *Bentlejo* hic quoque perſpicacior fuit *Toupius*. — Πηρᾶν ex Codd. prodiit, pro πηρῶν.

vſ. 20. Ῥύπος] Ῥύπον hic legit *Euſt*. ut eſt & in Cod. MS.

vſ. 21. Ἀκζεῦ] Λάσδω potius ſcribendum.

vſ. 23.

Θασόμεναι τ' Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἐν ὀλβίω ὄλβια πάντα.
Ὧν εἶδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ΓΟΡΓΩ.

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε
Θὲς πάλιν· αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν·
Κινεῦ δή, φέρε θᾶσσον ὕδωρ· ὕδατος πρότερον δεῖ.
Ἁδ' ὡς νᾶμα φέρει· δὸς ὅμως· μὴ πουλύ, ἄπληστε,
Ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
Παῦσαι. ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾷ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ.

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙ-

vſ. 23. Θασόμεναι] Ex duobus Codd. enotatum, Θασόμεθα, hac in ſede poni potuit: mihi vulgatum placet.

vſ. 24. Ἐν ὀλβίω] Melius altero, ἐν ὀλβίῳ, & ἐνολβίῳ *Toupii*.

vſ. 25. Ὧν εἶδες] Vid. Adnot. ſubiectas. —— in ſeq. vſ. Ἕρπειν melius erat quam ἕρπην.

vſ. 27. Αἰνόθρυπτε] Correctorem exſpectat, vel interpretem.

vſ. 28.

Ibimus, ut pulchro quæ pulchra paratur Adonidi
Adſimus pompæ, quam nunc formoſa paratu
Magnifico Regina, ut fama fertur, adornat.
PR. Sponte beata ſua ſuccedunt cuncta beatis,
Quæ tu vidiſti, quia, qualia ſint ea, noſti,
Dixeris his etiam qui non videre. GO. Sed inſtat
Tempus, & ire monet: ſunt otia ſemper inerti.
PR. Huc age profer aquam, gravibus contrita flagellis
Eunoa; pone iterum; quam quærunt otia feles
Mollia! tolle moras, fer quam cito, namque lavandum eſt,
Ante viæ quam ineamus opus durumque laborem.
Aſpice quam tulit officioſa! ſed heus age, ſemper
Eſuriens, & multa vorans, ne infuderis undæ
Plus nimio. infelix cur veſtem aſpergine fœdas
Hanc mihi? jam lavi, ſi Diis placet; attamen arcæ
Clavis ubi eſt magnæ? defer mihi protinus ipſam.
G. Praxinoë, quam multiplici ratione plicatum
Emperonama tibi eſt, quam te decet illud habentem!
Dic quanti a textore ad te pervenerit ipſo?
PR. Ne quæras, pondo uno emptum eſt, aut forte duobus,
Simplicis argenti, quo nec ſit purius ullum,
Præterea eſt tanto vita hæc appenſa labori.
G. Sed tamen ex animo res hæc ceſſiſſe videtur.

PR.

vſ. 28. Χρήσδοντι καθσιδεν] Pro χρήζοντι καθσίδειν, Codices etiam dederunt.
vſ. 31. Ἔγχει ὕδωρ· δύσανε] Hoc δύς. mutata ſic diſtinctione iungendum cum ſeqq. vidit *Io. Luzac.*
vſ. 31. Ἄρδεις] Non ἀρδεῖς erat ſcribendum.
vſ. 32. Ὀπεῖα] Ex Ed. Mediolan. prodiit, pro ὁκοῖα.
vſ. 36. Μνᾶν] Legendum, non μνᾶς. vid. Adnotat.
vſ. 37. Ποτέθηκα] Poſitum pro προτέθηκα.

vſ. 38.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ναί· καλὸν εἶπας.
Τὠμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν· κατὰ κόσμον
Ἀμφίθες· οὐκ ἀξῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.
Δάκρυε ὅσσα θέλεις· χωλὸν δ' οὐ δεῖ τὺ γενέσθαι.
Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα,
Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.
Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνήριθμοι καὶ ἄμετροι.
Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα.
Ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα, παρέρπων Αἰγυπτιστί·
Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια, πάντες ἐρειοί.
Ἁδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
Ἵπποι τῶ βασιλῆος· ἄνερ φίλε, μή με πατήσῃς.
Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγριος· κυνοθαρσὴς
Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδον.

Hermann ad Vig. p. 724. coni. τί γενώμεθα

ΓΟΡΓΩ.

Θάρσει, Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὄπισθεν·

Τοὶ

vſ. 38. Εἶπας] Non placet; neque ἧμπας. Aptum foret καλόν ἐστι.
vſ. 41. Ὅσσα θέλεις] Praeſtat, ὅσσ' ἐθέλεις ex Cod. Vat.
vſ. 42. Παῖσδε] Verbum hic omnino requiri, *lude*, vidit *Io. Luzacius*: μικκὸν παῖσδα praebens *Gregorius* me deceperat, & *Iſ. Voſſium*.
vſ. 45. Ἀνήριθμοι] Probandum, non ἀνάριθμοι.
vſ. 48. Παρέρπων] Praeſtat fortaſſe παρηπών.

vſ. 50.

PR. Hoc equidem pulchre, atque ut res habet ipſa locuta es.
Affer palliolum, velumque decenter adapta.
Sed neque te ducam, fili; plena omnia larvis,
Et Mormô, mordent & equi; lacrymare licebit
Quantumcunque voles, fieri te denique claudum
Non volo; ſed quoniam tempus nos urget eamus.
Tu vero hunc, Phrygia, accipiens collude puello,
Atque intro catulum revoca, dudumque patentes
Claude fores. Dî quantum hominum! quam plurima turba eſt!
Qua ratione malum ſuperabimus illud eundo?
Agmen enim formicarum eſt, ſine lege modoque,
Immenſum numeroque carens, non turba virorum.
Multa tibi & præclara opera & benefacta Deorum
Venerunt, Ptolemæe, ſecundo numine, poſtquam
Divorum numerum genitor tuus auxit, habetque
Cœlum cum ſuperis; nemo malefactor euntem
Lædit ab Ægypto veniens, ut, nuper iniqua
Fraude latrocinia urgentes, impune ferebant
Multa viri ſimiles inter ſe luſibus iſtis.
Quid nunc de nobis fiet dulciſſima Gorgo?
En celerum turmas Ptolemæi regis equorum.
Heus bone vir, ne conculces me; rectus in ambos
Se quatit ille pedes inſurgens corpore rufus.
Aſpice quam ferus eſt, audacia nempe canina eſt.
Eunoa an exſpectas? nec adhuc fugis? opprimet ipſum
Seſſorem. bene habet, quod adhuc mihi parvulus intus
Ipſe manet, bona cauſa meæ fuit illa ſalutis.
G. Praxinoë, confide animo, jam venimus extra

Hos

vſ. 50. Ὁμαλοὶ κακὰ π.] Sic iungenda videbantur; ut & in vſ. 49, ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄ. —— Ad v. ἐρειοὶ variae proſtant coniecturae: vera lectio latet.

vſ. 53, 54. Κυνοθαρσὴς Εὐνόα,] Haec ſic iungenda, primus monuit *Reiskius*.

vſ. 55. Ὠνάθλω] Ὠνάμλω corrigit *T. H.* quod verum puto, vel potius, Ὠνήμαν. —— In hoc vſ. οἰδοῖ ſcribendum cum *Caſaubono*.

vſ. 59.

Τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώραν.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.
Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκω
Ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὅσος ὄχλος ἄμμιν ἐπιρρεῖ;

ΓΟΡΓΩ.

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐγών, ὦ τέκνα.

ΓΟΡΓΩ.

Παρενθεῖν
Εὐμαρές;

ΓΡΑΥΣ.

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί·
Καλλίστα παίδων, πείρᾳ θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ.

Χρησμὼς ἁ πρεσβῦτις ἀπῴχετο θεσπίξασα.
Πάντα γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.
Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσος ὅμιλος.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λαβὲ καὶ τύ,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτᾷ, μὴ τὺ πλανηθῇς.
Πᾶσαι ἅμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.
Ὤ μοι δειλαία, δίχα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
Ἔσχισται, Γοργοῖ. ποττῶ Διὸς, εἴ τι γένοιο

Εὐ-

vs. 59. Ὅσος ὄχλος ἄμμιν] Sic ex primis Edd. (quibus & Codices concinunt,) recte *R.* edidit, pro ὄχλος πλεῦς ἄμμιν.
vs. 60. Ἐξ αὐλᾶς] Rectum est; ἐξαυδᾶς vitiosum; neque ἐξαύδα conveniret.

vs. 61.

Hos equites, ſeſe tuta in ſtatione tenentes.
PR. Iam mihi reddor & ipſa, animique recolligo vires;
Semper equum timui, & frigentem pellibus anguem
A puero. Ne cunctemur, properare neceſſe eſt;
Turba quidem nobis non contemnenda propinquat.
G. Vnde ades, ô mater, regali numquid ab aula?
AN. Regali venio, chariſſima filia, ab aula.
G. Non facilis datur acceſſus ſubeuntibus ædes?
AN. Venere ad Trojam penetrantes omnia Achivi.
Crede, puellarum pulcherrima, quidquid agendum eſt
Perficit, & certum dabit experientia finem.
G. Hæc anus oraclum divino ex ore locuta eſt,
Atque abit ipſa. ſciunt muliebres plurima ſenſus;
Duxerit utque ipſam Junonem Jupiter olim.
Aſpice Praxinoë foribus quæ turba propinquat.
PR. Immenſa eſt hæc turba; manum, chariſſima Gorgo,
Da mihi ſuccedens, ſed &, Eunoa, te præeuntis
Eutychidos comprende manum, ne forſan oberres,
Tam ſtricte ſimul urgentes intrabimus omnes,
Nos curæ conſtanter habe, nos, Eunoa, ſpecta.
Heu miſeram ſemel atque iterum, mihi palla tumultu
Scinditur, ô Gorgo, ſic te ô homo quisquis es, ipſum
Iu-

vſ. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Sunt ex Codd. pro ἐς Τροίην π. ἦλθον.
vſ. 64. Ἀγάγεθ' Ἥραν] Pro ἠγάγεθ' Ἥρην, Codices dederunt.
vſ. 68. Ἀπεὶξ ἔχεν] Sic connectenda iam monuit, ante *L. Boſſium*, *H. Stephanus*.
vſ. 70. Εἴ τι] Αἴ τι, vel Αἴθε, forſan praeſtaret.

Εὐδαίμων, ὦ 'νθρωπε, φυλάσσεο τὠμπέχονόν μευ.

ΞΕΝΟΣ.

Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Ἀθρόος ὄχλος·
Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ.

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης,
Ἄμμε περιστέλλων· χρηστῶ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός.
Φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλά, τὺ βιάζευ.
Κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, πόταγ' ὧδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον
Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;
Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν;
Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.

Ἐμ-

vs. 71. Φυλάσσεο] In φυλάσσευ mutari non debuerat a *Wintertono.*

vs. 72. Φυλάξομαι] Servandum puto: si placet aliud, ex Codd. saltem scribendum, φυλαξεῦμ'· Π. Ἀθρόος ὄχλος.

vs. 73. Ὥσπερ ὕες] Est ex Codd. & primis Edd. pro, ὥσει ὕες.

vs. 74. Κεὶς] Κἠς esset ex more Poëtae.

vs. 75. Χρηστῶ] Dedit *Winterton.* pro χρηστοῦ.

vs. 76. Φλίβεται] Pro Θλίβεται restitutum, ex Vat. Cod. & *Eust.* Φλίψεται praeferebat *Casaubonus.* —— Vulgato hic praestaret βιάσδευ.

vs. 79.

Iupiter auctet ope aſſidua, ſerva hanc mihi veſtem.
H. Ad me res equidem nihil attinet iſta, ſed ipſam
Curabo tamen. PR. Immodica hæc & plurima turba eſt,
Ceu fodiente ſues turbantes omnia roſtro.
H. Eſto animo forti, mulier, jam tuta tenemus.
PR. Tuta precor teneas & in hac & in omnibus horis,
Chare vir, officio qui nos conjungis amico,
Vtiliterque juvas, & opis miſeraris egentes.
Sed male comprimitur ſubeuntibus Eunoa turbis;
Infelix quam te violentis viribus urgent.
Sed bene ſucceſſit, ſunt omnes intus; ut olim
Dixit amans, capta claudens ſua limina ſponſa.
G. Huc age Praxinoë, varia hæc circumſpice, primum
Quam parva artifici quam ſunt exacta labore.
Non opera haec hominum, ſed dixeris eſſe Deorum,
PR. ô veneranda Minerva, manus quam docta labores
Hos dedit, ô quales, quæ talis vellera lanæ
Tractarunt, qualesque fuiſſe putabimus ipſos,
Talia qui pinxere novis animalia formis.
Quam ſtant vera locis, quam pene & vera moventur!
Quam

vſ. 79. Λεπτὰ κὼ ὡς] Mutari non debebat a *Reiskio*; ingenioſe corrigente h. v. θεῶν περ νάματα (περιδώματα eſt in uno Cod.) φησεῖς. —— Legendum puto, —— θεάων νήματα φασεῖς. his ſcriptis, Amico cuidam meo venerunt in mentem θεῶν γε πινάκατα.

vſ. 80. Ἀθαναία] Poſitum pro Ἀθηναία.

vſ. 82. Ἑσάκαντι] Ex Codd. poſui pro ἑστήκαντι. Sicilienſem formam daret ἑσάκοντι.

Ibid. Ἐνδινεῦντι] Aliis forte placebit ἐνδινεῦνται. mihi vulgatum ſatisfacit.

Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.
Αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
Κλισμῶ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις, ὃ κἠν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ.

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι
Τρυγόνες· ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟΡΓΩ.

Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές;
Πασάμενος ἐπίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
Ὡς εἰδῇς καὶ τοῦτο, Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν,
Ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

Μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὃς ἁμῶν καρτερὸς εἴη,
Πλὰν ἑνός· οὐκ ἀλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΟΡΓΩ.

Σίγα, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν
Ἁ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυΐδρις ἀοιδός,

Ἄπις

vſ. 83. Ὤνθρωπος] Ἄνθρωπος hic vitioſum eſt.
vſ. 84. Θαητὸς] Eſt Doricum, non θηητός.
vſ. 86. Τριφίλατος] Recte ſcribitur; male per v. φιλεῖται hoc in vſ. ſollicitari non debebat.
vſ. 87, 88. Ἀν. κωτίλλοισαι Τρυγόνες] Sic iſta male diſtracta iungi debent, cum *T. H.* & *Reiskio*.
vſ. 88. Ἐκκναισεῦντι] Mutandum mihi videtur in ἐκκναίοντι, vel potius in ἐκκνυσδοῦντι. verbum fuit κνυζῶσαι.
Ibid. πλατειάσδοισαι] Hanc ſcriptionem, a variis probatam, Codices confirmarunt.
vſ. 89. Μᾶ] Tentari non debuerat a *Toupio* & *Wartono*.

vſ. 90.

Quam poſſunt animata & non intexta videri!
Res quædam ſapiens certe eſt homo, nunc tamen ipſe
Quam venerandus in argento jacet ubere lecti,
Floreſcens prima lanugine pulcher Adonis;
Qui, ter amatus, adhuc & in ipſo Acheronte adamatur.
H. Deſinite, ô miſeræ, garritibus omnia vanis
Turturibus mos eſt implere loquacibus olim.
G. Vnde homo? quidve tibi, ſi nos juvat eſſe loquaces?
Si potes imperio nos obrue; nempe jubebis
Iſta Syracoſiis! ſed noveris hoc quoque, cives
Nos ſumus e clara pars non ſpernenda Corintho;
Sicut & ipſe fuit volucer pede Bellerophontes,
E Peloponneſo ſermo nos eſſe fatetur;
Dorica verba loqui, quum ſimus Dores, opinor,
Poſſumus, & nobis, niſi fallunt omnia, fas eſt.
PR. Ne ſine cœlifuga umbrarum Regina ſilentum,
Vt quisquam imperitet nobis, niſi fortior unus.
Non metuo ne menſura tibi ludar inani.
G. Jam taceas rogo, Praxinoë; cantabit Adonin
Plurima cognoſcens Argivæ hæc filia cantrix:

Vicit

vſ. 90. Πασσάμενος] Pro Πασάμενος, iam dudum reſtitutum, Codices adprobant.

Ibid. Συρ. ἐπιτάσσεις;] Scriberem potius, Συρηκοσίαις· alterum non mutem futuro ἐπιταξεῖς; vel infinit. Συρηκοσίαις σ' ἐπιτάσσειν;

vſ. 91. Ὡς εἰδῇς] Malim, Ὡς σ' εἰδῇς.

vſ. 92. Πελοποννασιστὶ] Eſt & ex Codd. pro Πελοποννησιστί. vitioſum omnino Πελοποννωσιστί.

vſ. 95. Μή μοι κενεὰν] Nihil paene dant Adnotat. ſubiectae, niſi diverſorum interpretamina. Verum hic etiam latet.

vſ. 98.

Ἅτις κ̓ Σπέρχιν τ̃ ἰάλεμον ἠρίστευσε.
Φθεγξεῖταί τι (σάφ' οἶδα) καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ.

Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε κ̓ Ἰδάλιον ἐφίλασας,
Αἰπεινάν τ' Ἔρυκα, χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα,
Οἷόν τοι τ̃ Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαίποδες ἄγαγον Ὧραι,
Βάρδισται μακάρων, Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
Ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι.
Κύπρι Διωναία, τὺ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
Ἀνθρώπω (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν,
Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
Τὶν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε, κ̓ πολύναε,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἑλένα εἰκυῖα,
Ἀρσινόα, πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Πὰρ

vſ. 98. Σπέρχιν] In πέρυσιν immutandum male ſuſpicabatur *Reiskius*. Multa dabunt, ut in re obſcura, Adnotationes. —— ἀείσασα ſcribi poterit ex Cod. MS.

vſ. 100. Γολγώς τε] Pro Γολγόν τε, unus Cod. dabat, Γολγώ τε. hinc veram formam reſtitui. Γολγας τε κ̓ Ἰ.

vſ. 101. Αἰπεινὰν] Sic etiam Codd. Hic tamen Αἰπεινὸς τ' Ἔρυκα dare forſan debueram cum *Wintertono*.

Ibid. Χρυσῷ παίσδοισ'] Eſt ex Codd. mirum cur aliis placuerit χρυσωπίζοισ' Ἀφροδίτα. alieniſſima hic dedit *R.*

vſ. 102. Ἀενάω] Recte publicaverat *Winterton.* pro ἀινάω.

vſ. 103. Μαλακαίποδες] Μαλακαὶ πόδας placebant *Sancta-*

man.

Vicit & hæc jam Sperchin Ïalemon ante canendo.
Nunc quoque quicquid erit pulchrum, mihi crede, loquetur,
Et nunc geſtit ut incipiat, præludia captans.

C. Quæ Golgon Cytherea colis Venus, Idaliumque,
Excelſamque Erycen, Venus auro candida gaudens,
Qualem latiflui de ſede Acherontis Adonin
Menſe duodecimo tibi deduxere reverſum
Mollipedes ac tardigradæ plus omnibus Horæ
Cœlicolis, ſed gratæ etiam mortalibus Horæ;
Semper enim referunt venientes plurima ſecum.
ô Cytherea Venus! tu Reginam Berenicen
Ex mortalibus, ut dicunt, jam morte carentum
Iunxiſti numero divûm, formoſa puellæ
Pectora rore fovens, & ſucco nobilis herbæ,
Cujus membra Deûm ſunt immortalia paſtu.
Nunc tibi quæ tot habes cognomina, cujus honori
Templa tot exſurgunt, nata auricomæ Berenices
Arſinoë, quæ forma Helenen æquaverit ipſam,
Gratificans tibi dilectum jam rebus Adonin
Omnibus eximiis colit invitatque colentes,

Quem

mando; nec forſan male: μαλακαὶ πόδες, & μάλα καὶ πόδες, ex Codd. adnotantur.

vſ. 105. Βροτοῖς αἰεὶ] Pro βροτοῖσιν ἀεὶ, ex Codd. revocavi. —— Pro φορεῖσαι, ſcripſi φέροισαι cum *T. H.*

vſ. 106, 107. Ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Vulgabatur, ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. In duobus Codd. ſcribitur, ἀπὸ θνατᾶς Ἀ θρώπων· ultima litera vocis Ἀ θρώπων omiſſa, vera rediit Poëtae ſcriptio, ἀπὸ θνατᾶς Ἀ.θρώπω. —— Βερενίκαν, pro Βερον. *Iunta* & *Winterton.* iam dederant; & paulo poſt Βερενικεία.

vſ. 109. Πολύναε] Genuinum eſt: πολύωνε, ſcioli correctoris. —— Χαριτοδομβόα hoc in vſ. primitus ſcriptum puto.

 vſ. 113.

Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Ἀργυρέοις, Συρίω δὲ μύρω χρύσε' ἀλάβαστρα.
Εἴδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται,
Ἄνθεα μίσγοισαι λευκῷ παντοῖ' ἅμ' ἀλεύρῳ·
Ὅσσά τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος, τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ,
Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι.
Χλωραὶ δὲ σκιάδες, μαλακῷ βρίθοισαι ἀνήθῳ,
Δέδμανθ'· οἱ δέ τε κῶροι ὑπερποτόωνται Ἔρωτες,
Οἷοι ἀηδονιδῆες ἐφεζόμενοι ἐπὶ δένδρων
Πωτῶνται, πτερύγων πειρώμενοι, ὄζον ἀπ' ὄζω.
Ὦ ἔβενος, ὢ χρυσός, ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες.
Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω, μαλακώτεροι ὕπνω·
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τὰν Σαμίαν καταβόσκων.
Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις,
Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.

Οὐ

vſ. 113. Ἁπαλοὶ κᾶποι] Diſplicere ne hic quidem debuerant Editori *Theocriti*, *Wartono*.

vſ. 115. Πλαθάνῳ] Pro πλαθάνῃ, ex Codd. reſtitui, aliunde firmatum. —— Sincerum in h. v. Εἴδατα tentari a *Wartono* non debebat.

Ibid. Πονέονται] In πονέοντι mutant *Koenius*, & *Toupius*; in uno Cod. eſt ποιεῦνται· hoc, & in primis Edd. lectum, *Reiskius* adprobat; non male fortaſſe.

vſ. 117. Ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ] Perperam tentavit iſta *R.*

vſ. 118. Ἑρπετὰ τᾷδε π.] Non intellecta ſibi, mutata ſic voluit *Reiskius*, ut eſſent abſurda. Ferri etiam vix poſſunt *Wartoni* ſuſpiciones.

vſ. 120. Ὑπερποτόωνται] Ex primis Edd. & Codd. reſtitui, pro ὑπερπωτῶνται.

vſ. 121.

Quem juxta arboribus quæ munera cunque beatis
Naſcuntur cumulata jacent, & germine florum
Vernantes horti tenero, candentibus ære
Argenti calathis ſervati, molliter adſunt.
Aurea præterea ſatiata alabaſtra liquore
Vnguinis Aſſyrii: ſunt & pretioſa ciborum,
Qualia ſæpe bonæ coxerunt fercula matres,
Quum poſita flores alba ſartagine farri
Miſcuerunt varios, quos in dulciſſima mellis
Munera conjiciunt, oleique liquamina mollis.
Adſunt præterea volucrum ſublime volantum
Reptantumque ſolo tot millia: ſunt viridantes
Et foliis depreſſæ umbræ florentis anethi,
Quem ſuper involitant teneri petulanter Amores:
Quales luſciniæ ſub frondibus arboris altæ
Conſidunt, ſtrepitantque alis, ramoſque volantes
Nunc hos, nunc alios penetrant: ſuaviſſima fragrans
ô ebene, ô radiis fulgens flaventibus aurum,
ô aquilæ puerum miſcentem pocula eburnæ
Portantes Superûm regi, ſupraque tapetes
Purpurei, molli plus mollia ſtragula ſomno,
Dixerit aut Samius, Mileti aut civis aquoſi;
Stratus adeſt autem formoſo lectus Adonidi:
Atque hac parte jacet Venus, hac rubicundus Adonis,
Annorum ſponſus ter ſex, aut grandior uno,

Nec

vſ. 121. Ἀηδονιδῆες] Voci vulgatae, ἀηδονιῆες, hic literulam interſerui.

vſ. 122. Ὄσδον ἀπ' ὄσδω recte ſcribit *Toupius*.

vſ. 123. Ὦ ἔβενος] Hîc, hiatus in Ω repetito mihi placeret, Ὦ ἐβενῶ, ὢ χρυσῶ.

vſ. 124. Αἰετὼ —— φέροντες] *Eldikii* vera videtur conjectura legentis, (ὢ) —— Αἰετῶ —— φέροντος.

vſ. 125. Πορφ. δὲ τάπητες ἄνω,] Haec & ſeqq. ſic mihi videntur reſtituenda: Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὠ τ. Σ. κ.) Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα· Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὸν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄ.

vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης] Vel —— της, praeſtat aliis certe formis Codicum: vellem darent, Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν.

 vſ. 130.

Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ᾽· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.
Νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
Ἀῶθεν δ᾽ ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ᾽ ἐπ᾽ ἀϊόνι πτύοντα·
Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ᾽ ἀοιδᾶς.
Ἕρπεις, ὦ φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε, κεὶς Ἀχέροντα,
Ἁμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος· οὔτ᾽ Ἀγαμέμνων
Τοῦτ᾽ ἔπαθ᾽, οὔτ᾽ Αἴας ὁ μέγας βαρυμάνιος ἥρως,
Οὔθ᾽ Ἕκτωρ Ἑκάβας ὁ γεραίτατος εἴκατι παίδων,
Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,
Οὔθ᾽, οἱ ἔτι πρότεροι, Λαπίθαι, καὶ Δευκαλίωνες,
Οὐ Πελοπηϊάδαι τε, καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
Ἵλαθι νῦν, φίλ᾽ Ἄδωνι, καὶ ἐς νέωτ᾽ εὐθυμήσαις.
Καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὅκκ᾽ ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς.

ΓΟΡΓΩ.

Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. ἁ θήλεια
Ὀλβία ὅσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.
Ὥρα ὅμως κ᾽ εἰς οἶκον· ἀνάριστος Διοκλείδας.
Χ᾽ ὡνὴρ ὄξος ἅπαν· πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθῃς.
Χαῖρε, Ἄδων᾽ ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφικνεῦ.

vſ. 130. Περὶ] Male in πέρι mutatum *R.* voluit. —— Πυῤῥά forte fluxit ex margine. λάχνα ſenſum daret facillimum.
vſ. 131. Αὐτᾶς] Iam dudum ediderat *Winterton*.
vſ. 137. Ἀμιθέων] Cum eodem *W.* recepi pro Ἡμιθ.
vſ. 139. Γεραίτατος] Debetur Codicibus; vulg. γεραίτερος.
vſ. 140. Οὐ Πύῤῥος] Pro ἢ Π. ex Codicibus *Reiskius* iam receperat. —— ἐπανελθὼν non debebat tentari.
vſ. 141. Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες] Mutanda *Reiskius* ſuſpicabatur; male.

vſ. 143.

Nec dum etiam pungunt rubicundis oſcula labris.
Nunc amplexa tuum ſalve Venus alma maritum.
Nos ipſum primo ſimul omnes rore feremus
Littoris æquoreas extra ſpumantis ad undas,
Solventesque comam, ſinibusque ad pulchra ligatis
Pectora, dulciſona ſic illi voce canemus:
Dulcis Adoni, venis, nos ex Acheronte reviſens,
Atque illo remeas heroum ſolus, ut ajunt,
Namque nec hoc potuit, cunctis Agamemno Pelasgis
Prælatus gravitate, nec inſuperabilis Ajax,
Non viginti Hecubes natorum maximus Hector,
Non etiam magno Patroclus charus Achilli,
Non capta referens Pyrrhus patria agmina Troja:
Sed neque qui Pyrrho Lapithæ vixere priores,
Nec gens diluvii ſuperatrix Deucaliones,
Non Pelopis genus, aut Argivûm fama Pelasgi.
Sis felix nunc, dulcis Adoni, & ad hæc tua lætus
Templa veni, & dexter quum veneris eſſe memento.
G. Praxinoë, quanta hæc ſapientia! Certe ea magna eſt.
Plusquam felicem, quæ tam bona carmina cantat.
Sed nos hora domum revocat: ſed enim Dioclides
Optimus haud quaquam meus eſt vir, *acutus* & atrox,
Qui ſimul eſuriat non tuto occurreris illi.
Salve dulcis Adoni, & nobis dexter adeſto,
Quæ tua lætifico celebravimus orgia cantu.

vſ. 143. Ἵλαθι] Sincerum eſt; vitioſum Ἵλα.

vſ. 145. Ἁ θήλεια Ὀλβία ὅ. ἴ.] Sic iſta videntur & vicina diſtinguenda.

vſ. 146. Γλυκυφωνεῖ] Ex Codd. recepi, pro γλυκύφωνος.

vſ. 147. Κ' εἰς] Κὶς ſuo more ſcripſerat.

vſ. 148. Ὄξος ἄπαν] Ex duobus Codd. reſtitui, pro ὄξος ἄγαν· ὀξὺς ἄγαν legendum putaverant *Iſ. Voſſius*, *Reiskius*, & *Toupius*. —— In eodem vſ. pro μηδέποτ' ἴνθης, edidi μηδὲ ποτίνθης· probatum a *Caſaubono*, *Hemſterhuſio*, *Reiskio*, *Toupio*, *Wartono*. —— Pro ἀγαπητὶ vſ. ult. genuinam formam *Winterton*, iam ediderat.

ADNOTATIONES
IN
ADONIAZVSAS
THEOCRITI.

sive in Eidyllium XV.

PRIMVM IN ARGVMENTVM POEMATIS.

ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ.] Eximii huius carminis, quo, unico in suo genere, *Sophronis* Mimorum leniri quodammodo potest desiderium, argumentum vetus, edito longe melius, atque altero tanto auctius, hoc Amicus meus *D. Ruhnkenius* invenit in membrana Biblioth. Regiae Parisinae, quod ante hos paucos dies mecum benevole communicavit:

Ἐπιγράφεται μὲν τὸ Εἰδύλλιον Συρακούσιαι, ἢ Ἀδωνιάζουσαι. τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. ὑποτίθεται γάρ τινας, Συρακουσίας τὸ γένος, ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, καὶ κατὰ τάξιν ἐπὶ † θέας ἐξιούσας τὴν προπομπὴν τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης, τῆς Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γυναικός. ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ δὲ ἦν ὑπὲρ τοῦ Ἀδώνιδος τελουμένη,) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. Παραγίνεται γοῦν ἡ Γοργὼ πρὸς Πραξινόην, καὶ παραλαβοῦσα αὐτὴν ἐξέρχονται ἐπὶ τὴν θέαν. Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι † θεωμένων τὰ Ἴσθμια. Ἔστι δὲ κεχαρισμένον τοῦ ποιη-

A ποιητικοῦ προσώπου· καὶ γὰρ πρόσωπα εἰσάγονται, ἥ τε Γοργὼ, καὶ ἡ Πραξινόη, καὶ ἡ τῆς Πραξινόης θεράπαινα· ἄρχεται δὲ Γοργώ. Προϊόντος δὲ τοῦ εἰδυλλίου καὶ ἕτερα πρόσωπα παρεισάγονται. Γραῦς τις, Ἀνὴρ, καὶ Γυνὴ ἀοιδός.

In his ista quidem prae ceteris sunt dignissima notatu, quia rem prorsus absque hoc Grammatico ignoraremus, quae leguntur v. 10, Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι † θεμένων τὰ Ἴσθμια. vocem illic θεμένων una litera interiecta corrigendam arbitror, ut legatur, θεωμένων τὰ Ἴσθμια. De hac vero correctione, & commoda *Sophronis* mentione, antequam nonnulla dicam; dum vacat, alia quaedam ex hoc argumento iuvat tractâsse. In v. 1, fateor ex vulgatis scribi potuisse Ἀδωνιάζουσαι, pro Ἀδωνίζουσαι· sed
B formam aeque legitimam obscurare nolui. Ab Ἄδων, Ἄδωνος, nemo negabit Ἀδωνίζειν potuisse produci: in multis talibus duplex forma obtinuit: dicebant Γεφυρίζειν & Γεφυριάζειν· Μυκτηρίζειν & Μυκτηριάζειν· Δωρίζειν & Δωριάζειν· hoc attigit *H. Stephan.* in Append. Thes. de Dial. Att. p. 213. Ἀττικίζειν & Ἀττικιάζειν, *D. Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 37. In similibus hic illic a viris doctis fuit ad *Hesychium* erratum.

Recte deinde addit antiquus Grammaticus v. 2, —— τὰ δὲ πράγματά εἰσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. quae aberant etiam ab edito Argum. (conf. argumenta vulgata Eid. III, IV, VI, VIII, IX.) Idem significatur, ac si Comoediae praefigeretur, ἡ σκηνὴ τοῦ δράματός ἐστιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. Alexandriae scena est figenda Dialogi qui inscribitur *Demosthenis* ἐγκώμιον, inter
C opera *Luciani* T. III. p. 490——527. quod & animadvertisse videtur *la Crozius*. Haec Theocritea acta fingi Alexandriae viri Docti dudum noverant; sed hoc quum *Carolus* forte *Boyleus* ignoraret, acerbis usus hac etiam in re verbis, ipsum docuit *R. Bentlejus* in Respons. ad illius obiect. quam Latinam fecit *Lennepius* Noster p. 247, atque adeo vere *Bentlejus* monuit, Syracosias hic colloqui mulieres; quae in Aegyptum Alexandriam commigrassent, & hic habitantes maritos quaeque suos, liberos haberent, & servos; ancillas certe; mulieres tamen fuisse de plebe, non primi ordinis matronas, quae aulam frequentaverint. —— Faciunt Boyleanae istae matronae, ut *Antonii* recorder *Banierii: Dans les Mémoires de Littérature de l'Académie Roy. des I. & B. L.* T. III. p. 98, & seqq. Historia legitur cultus Adonidis, quam, Academicorum more a *Banierio*

rio ſcriptam eleganter, iucunde legas: in illa p. 102, 103, A
Theocritei enarratur Eidyllii argumentum; quod qui contulerit cum Theocriteis ea etiam complecti fatebitur, de quibus ne per ſomnium quidem Poëta noſter cogitaverit, dum haec ſcribebat, Alexandriae degens, Regi Ptolemaeo Philadelpho, huiusque ſorori eidemque coniugi Arſinoae cariſſimus. Ponam eorum tantum initium:

> *Ce Poëte raconte, que les Dames de Syracuſe s'embarquoient, pour aller à Alexandrie, où cette ſolemnité les appelloit.*

Siccine vero Syracuſis in Aegyptum usque proficiſcebantur feſti diei celebrandi cauſa? An ergo domi colere diem Adonidis anniverſarium non poterant? Quae vir egregius enarrare ſe ſcribit ex *Theocrito*, τῦ κεῖται παρὰ Θεοκρίτῳ; *Eamus* quidem inquiunt Syracoſiae Theocriteae verſus au- B
lam Regis Ptolemaei v. 22; ſed mane iſtius diei aedibus quaeque ſuis exierant, atque ante medium diem elapſum domum redeunt: vid. v. 7, 8, 9, 10, 43, 147. Alia quoque narrat velut ex Theocriteis *Banierius*, quae forſan ex meliore crederet exemplari Regio derivata, cui minus esſet illorum nota res antiquas enarrandi conſuetudo: *un conte doit être embelli.*

Vere itaque Grammaticus in Argum. v. 2, ὑποτίθεται δὲ, inquit, τινὰς Συρακουσίας τὸ γένος ἐπιδημησάσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ. In his melius forte iudicari poterit, quod praebet editum argumentum, παρεπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· mihi lectio Pariſina ſatisfacit; niſi quod ſcribi malim ἐπιδημούσας. haec deſcribentibus Monachis aeque noti erant παρεπίδημοι ἐπὶ γῆς, ac ἐπι- C
δημοῦντες ξένοι. — Sed ſequentia (ἐπὶ θέας ἐξιούσας τὴν προπομπὴν τοῦ Ἀ.) leviter ſunt vitiata: ſcribere debuit, ni fallor, *Syracoſias iſtas*, ἐπιδημούσας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, κατὰ τάξιν ἐπὶ θέαν ἐξιούσας τῆς προπομπῆς τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. Multo frequentius in talibus πομπῆς fit mentio, quam προπομπῆς· ſed in Adoniis Alexandrinis ſemidei ſignum ad mare usque piae cultrices *comitabantur*, προέπεμπον.

Melius etiam vulgato quod ſequitur ex Codice Pariſ. τοῦ κοσμηθέντος Ἀδώνιδος ὑπὸ Ἀρσινόης. vulgatur, τοῦ κομισθέντος. & paulo poſt iſta leguntur in Editionibus *Theocr.* ἔθος δὲ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τοῖς Ἀδωνίοις διακομίσαντες τὰ εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος μετὰ τῶν νομιζομένων ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομίζειν. totidem nobis literas easdemque nuper Oxonii repraeſentarunt; ſunt vero ſine dubio vitiata: quem enim, obſecro, nexum inter ſe habent,

A bent, quidve ſignificant iſta: ἔθος εἶχον —— διακομίσαντας —— κομίζειν; ſaltem διακομίσαντες requireretur. Quanto haec melius & verius narrantur in exemplari ſcripto: ἔθος γὰρ εἶχον οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐν τοῖς Ἀδωνίοις καλουμένοις (ἑορτὴ κ. τ. λ.) κοσμεῖν εἴδωλα τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ μετὰ τῶν ὑπερεχουσῶν ἐπὶ τὴν θάλατταν κομίζειν. *exornare Adonidis ſimulacra, atque illa cum primariis matronis ad mare deducere.* Reginae quidem perſonam non dedecebat, in pompa geſtare Adonidis quandam effigiem; ſed Syracuſiae *Theocriti* hac de re nihil habent, narrantes Arſinoën feſtum curaſſe, & pompam inſtruxiſſe magnifice: Gorgo, Βᾶμες, ait v. 23,

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
Κοσμῆν τὰν βασίλισσαν.

B Cantrix Argîa, (ſive aliud fuerit mulieri nomen datum) in hoc admirabili Poëmate v. 111, ad Venerem,

Τὶν δὲ, ait, χαριστόδομένα,
Ἁ Βερενικεία θυγάτηρ,
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν.

Cum huic ſolemni pompae Syracoſiis noſtris mulierculis, harum etiam ancillis (v. 66, 67,) intereſſe licuerit Alexandriae, morem fuiſſe ſuſpicor, ut ſequentis diei ſummo mane ſignum Adonidis a primariis duntaxat matronis ad mare deportaretur abluendum; ſive a viris geſtaretur, quos tamen αἱ ὑπερέχουσαι, atque adeo αἱ ἐν ὑπεροχῇ οὖσαι, ſed hae ſolae, tanquam ſcilicet! piae prae ceteris cultrices, dum C profanum hinc vulgus arcebatur, fuerint comitatae. Hoc quidem conſtare videtur ex argumento, cuius antiquitatem nobis vel unum *Sophronis* nomen demonſtraret. Quod paulo ante dicebam, fide nititur ore *Theocriti* canentis mulieris v. 132,

Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.

profanos hinc abfuiſſe, mulieres etiam de plebe, proxima, ni fallor, monſtrant: comis enim ſolutis & ſinibus relaxatis (*Catulli* Carm. LV, 11, *nudum ſinum reducens*, eſt *Homeri* Κόλπον ἀνιεμένη in Il. X, 80.) velut attonitae hinc illuc redituro Adonidi cantantes vale dicerent:

Λύσασαι δὲ κόμαν, καὶ, ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι,
Στήθεσι φαινομένοις, λιγυρᾶς ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς.

Ne

Ne tamen aliae mulieres de plebe, quales erant hae Syra- A
cosiae, Gorgo, Praxinoë, earumque ancillae, prorsus arcani essent sacri expertes, summo mane sequentis diei celebrandi, Sicyonia cantrix, tum recantandum a religiosis cultricibus, breve canticum ipso solemnis pompae die iam decantabat v. 136, —— 144. Haec si *Ioannes Iacobus Reiskius*, vir eruditissimus, ad animum retulisset, non, ut equidem arbitror, ista minus meditata tam inclementer scripsisset in suis ad *Theocr.* Animadvers. p. 246.

[„ In hoc versu carmen incipit alterum, quod altero die „ post canendum erat, cum Adonis ad mare deducebatur, „ & rursus ad Proserpinam remittebatur.] Inepte itaque „ & contra decorum haec a Poeta finguntur uno spiritu „ ab illa Argiva cantrice recitata." —— Quam severe! B
Bona verba, quaeso. —— Dat illa, si Musis placet, vir Clariss. „ At ferenda haec sunt in poeta, qui duo ingenii „ sui monumenta diversis accommodata temporibus simul „ effundere volebat. Multa in vetustate sunt ad hunc mo„ dum ἀνοικονόμητα." Multa certe sunt in libris veterum ad modulum nostra aetate philosophantium, suarumque formularum cantorum, οὐκ οἰκονομηθέντα. —— Qualia vero *Reiskius* permulta scripsit, etiam in *Theocritum*, cuius centum minimum versus suis ille coniecturis violavit; qualia de *Danielis Heinsii* Lect. Theocr. (de quibus prostat & *Hemsterhusii* cogitate tamen scriptum iudicium, sed senis, & *Hemsterhusii*; & *duo cum faciunt idem, non est idem:*) si ante hos annos centum & septuaginta, si modo vivente fuissent *D'Orvillio* publicata, vah! quibus essent illa modis ab i- C
psis istius aevi Germanis eruditis, vel a Vanni Criticae scriptore, excepta. *Nunc alii sunt mores.* & *Consueta vitia ferimus; non reprehendimus.*

Illud vero mirum videri poterit, Adoniorum illud festum, ut in aliis Graecis urbibus celebrabatur, Alexandriae celebratum nusquam legi, quantum recordor, apud *Athenaeum*, aut etiam alios veteres; praeterquam in hoc luculento *Theocriti* carmine; cum tamen certo constet, a mulieribus illud Alexandrinis, quotannis probabiliter, in aetatem usque *Cyrilli* Archiepiscopi Alexandrini, atque adeo ad initium seculi quinti illic fuisse celebratum. *Cyrillus* enim Comment. in *Iesaiae* cap. XVIII, Opp. T. II. p. 275, ad intellectum, ut ille quidem arbitrabatur, Divini vatis, totam historiam nobis Veneris enarrat & Adonidis, ab ipsis huius orsus nata-

A talibus; tamen, quod vere ſcribit, Theologus eruditiſſimus p. 274. E. οὐκ ἔξω βαίνων τοῦ πρέποντος λόγοις Χριστιανικοῖς. feſto tandem Adoniorum Alexandrino denarrato, καὶ, inquit p. 275. D. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς καιρῶν ἐν τοῖς κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἱεροῖς ἐπλεῖτο τὸ παίγνιον τοῦτο. quid fecerint mulieres ſuperſtitioſae paulo poſt his verbis enarrat *Cyrillus*. E. & p. 276. A. κέραμον λαβόντες, εἶτα γράφοντες ἐπιστολὴν πρὸς τὰς ἐν Βύβλῳ γυναῖκας ὡς ηὑρημένου τοῦ Ἀδώνιδος, καὶ ἐνθέντες τε αὐτὴν τῷ κεράμῳ, καὶ σφραγίσαντες, καθίεσαν εἰς τὴν θάλασσαν, τελετάς τινας ἐπ' αὐτῷ ποιησάμενοι, καὶ, ὥς γε (οἱ πέμποντες additur a *Procopio*) ἔφασκον, αὐτομάτως εἰς Βύβλον ἀπεκομίζετο κατὰ φανερὰς τοῦ ἔτους ἡμέρας, αἱ δὴ καὶ ἀποδεξάμεναι γυναῖκές τινες τῆς Ἀφροδίτης φίλαι, εἶτα λαβοῦσαι τὴν ἐπιστολὴν, ἐπαύοντο τοῦ θρηνεῖν, ὡς ηὑρημένου παρὰ τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀδώνιδος. *Cyrilli*, non nominati, eadem paene verba cum
B adnumeraſſet *Procopius Gazaeus* Commentar. in *Ieſaiae* caput XVIII, p. 258. (Edit. *Curterii*, quae exſtat operis egregii unica) iſta tandem ſubdit: καὶ δὴ καὶ κατ' Ἀλεξάνδρειαν ἡ τοιαύτη πανήγυρις ἤγετο μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, φησὶν ὁ τὴν ἐξήγησιν τὴν παροῦσαν εἰπών. apud *Suidam* in v. Ἄδωνις, memoratur πένθος ἱερὸν —— ἐν Λιβάνῳ τὸ ἐπ' Ἀδώνιδι, καὶ Βύβλῳ, vid. ibi *Kuſterus*, *Luciani* locus T. III. p. 454. & *Th. Reineſius* de Deo Endovellico p. 336. Nihil horum, ubi de Adoniis agit, in Graecia ſua Feriata protulit *Io. Meurſius*.

Tandem in argumento, quod nunc primum prodiit, vere hoc carmen dicitur v. 11, κεχωρισμένον τοῦ ποιητικοῦ προσώπου, (in argum. Eid. VIII legitur, ὁ λόγος ἐκ τοῦ ποιητικοῦ προσώπου,) atque adeo δραματικὸν, ſive μιμητικὸν, vel διὰ μιμήσεως ὅλον· nec mirum quum ex *Sophronis* illud Mimo *Theocritus*
C expreſſerit: una tantum loquitur in Eid. II Simaetha; eſtque adeo & illud carmen ὅλως μιμητικόν· ex *Sophronis* etiam Mimo expreſſum: auctor argum. τὴν δὲ Θεστύλιδα ὁ Θεόκριτος ἀπειροκάλως ἐκ τοῦ Σώφρονος μετήνεγκε μίμων. Mimi fortaſſe nomen (ſuis enim erant adpellationibus inſigniti ſinguli) latet in voce Μηδικῶν, quam pro voce Μίμων in Regio Codice Pariſiis legit *Ruhnkenius*. Dantur & inter *Theocriti* carmina plura μικτὰ ἐκ τοῦ διηγηματικοῦ καὶ τοῦ ποιητικοῦ· qualia ſunt Epica quae dicuntur, *Homeri* ex. gr. Ilias, & Odyſſea. Theocriti carmen διηγηματικὸν praebet Eidyllium ſeptimum, inſcriptum *Thalyſia*, praebet & *Hylas*, ſive XIII. Recte ſcriptor argumentorum haec monuit eſſe ὅλως διηγηματικά. Quid iſta diſtent inter ſe, ex Rhetoribus, ſed omnium optime intelligi poterit ex *Platone* de Republ. III. p. 392——394.

Semper iniquus *Platoni*, *Athenaeus* XI. p. 505. B. ſua, A
inquit, civitate *Homerum* eiecit *Plato*, καὶ τὴν μιμητικὴν ποίησιν, αὐτὸς τοὺς διαλόγους μιμητικῶς γράψας, ὧν τῆς ἰδέας οὐδ' αὐτὸς εὑρετής ἐστι. Tum ex *Ariſtotelis* opere de Poëtis, nobis perdito, haec habet, οὐκοῦν οὐδὲ ἐμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους (ſcribendum omnino εἶναι διαλόγους,) καὶ μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξαμενοῦ τοῦ Τηΐου, τοὺς πρώτους γραφέντας τῶν Σωκρατικῶν διαλόγων. Quod Sophiſtarum literatiſſimus maledictum eſſe exiſtimabat, eam laudem *Plato* profecto ducebat ſibi maximam; qui, praeter *Ariſtophanis* Comoedias, omnium ſtudioſiſſime lectitabat Sophronis Mimos; ſic ut illos in Dialogis, convenientia cuique perſonae tribuendo, velut exemplar optimum, exprimeret imitando: *Olympiodorus* in vita *Platonis*, quam ex ſchedis *Iſaaci* Patris evulgavit *Mericus Caſaubonus*, editam ad calcem *Diogenis Laërtii Wetſten.* T. II. p. 584, B
Ἔχαιρε δὲ πάνυ καὶ Ἀριστοφάνει τῷ Κωμικῷ, καὶ Σώφρονι, παρ' ὧν καὶ τὴν μίμησιν τῶν προσώπων ἐν τοῖς διαλόγοις ὠφελήθη. Quinimo fertur *Plato Sophronis* Mimographi libellos, primum, ut fit, a civibus neglectos, ex Sicilia detuliſſe Athenas, & ſuo exemplo commendaſſe popularibus; quotidie praeterea lectos ſic ſemper probaſſe, ut, maior octuagenario, hos libellos habuerit pulvinari ſuppoſitos, in quod obdormientis os illud divinum reclinabat: haec partim tradidit *Diogenes Laërt.* III, 18; partim tradiderunt alii, quorum teſtimonia conduxit *Menagius* ad *Diogen.* ubi quod legitur *Platon* ἠθοποιῆσαι πρὸς αὐτῶν, mutandum arbitror in πρὸς αὐτὸν, nempe Σώφρονα· *mores hominum expreſſiſſe* C
ad exemplum Sophronis.

Solus nobis ex veteribus narrat in Hiſtoricis ſuis *Ioannes Tzetzes*, a Dione Syracuſano, amico ſuo, emptos *Platonem* (praeter ſcripta *Philolai*, quod & aliunde noveramus) *Sophronis* habuiſſe Mimos; de quibus tum vera quaedam addit, ne illa quidem indigna, quae hic a me proponantur: ſic itaque *Tzetzes* Hiſtor. Chil. X, vs. 1001, & ſeqq.

εἶχεν —— ὁ Πλάτων
Καὶ τὴν τοῦ Φιλολάου δὲ βίβλον Πυθαγορείου,
Ὁμοίως καὶ τοὺς Σώφρονος μίμους Συρακουσίου·
Ἐωνημένας πρὶν αὐτῷ ἐκ Δίωνος τὰς βίβλους.

paucis tum interiectis, quae nihil huc faciunt, ſic pergit:

Ἐκ

A

Ἐκ μίμων δὲ τοῦ Σώφρονος μιμεῖται διαλόγους·
Ὁ Σώφρων ὅσα γράφει τῶν εἰσὶ τῶν ἀμοιβαίων,
Ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, σύμπαντα κεκτημένα.

Absque isto vanissimo sed docto nugatore multa ignoraremus. Quae supra tradidi pleraque, etiam argumento novo destituti, fortasse cognovissemus; illud non item, quod hoc uno in loco narratur v. 10, Παρέπλασε δὲ τὸ ποιημάτιον ἐκ τῶν παρὰ Σώφρονι θεωμένων τὰ Ἴσθμια. sic, ut iam ante dicebam, p. 189, corrigendam iudico vocem scriptam θεμένων. Hanc primum coram *Rubnkenio* meo legenti, Isthmiorum, fateor, in mentem veniebant *curatores*. Apud *Livium* XXVII, c. 30, cum Argos venisset Rex Philippus, *curatio Heraeorum*, *Nemeorumque*, *suffragiis populi ad eum delata dicitur*:

B sed re expensa constitit mihi planissime, *curare Olympia*, vel *Isthmia*, vel *Nemea*, &c. usu veterum constantissimo dici, non θεᾶσθαι, sed θεῖναι τὰ Ὀλύμπια, sive τιθέναι τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα· ut primus loquutus est *Herodotus* II. c. 160. in ceteris eadem obtinet ratio: perinde autem est, sive τιθέναι τὸν ἀγῶνα dicatur, seu διέπειν, sive ἄγειν, seu προστῆναι τοῦ ἀγῶνος· sive tandem ποιεῖν τὸν ἀγῶνα. ut enim scripsit *Xenophon* Ἑλλην. VIII, p. 373, 14, ποιεῖν τὰ Ὀλύμπια σὺν Πισάταις τοῖς πρώτοις φάσκουσι προστῆναι τοῦ ἱεροῦ· scripserunt *Aristophanes*, *Demosthenes*, ceterique. —— cui huius etiam generis permulta sunt ad manum, nusquam inveni medium θεᾶσθαι adhibitum in istis loquendi formulis. —— Praeterea οἱ παρὰ Σώφρονι θεώμενοι sive αἱ π. Σ. θεώμεναι τὰ Ἴσθμια, aptissime respondent ταῖς παρὰ Θεοκρίτῳ τὰ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀδώνια θεωμέναις Συρακου-

C σίαις· quae ipsae v. 23, Βᾶμες, aiunt,

Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν,

Proprium quinimo hac in re verbum erat Θεᾶσθαι. *Ammonius* Grammat. p. 69, Θεατὴς, inquit, ὁ ἀγώνων καὶ θεάτρων. —— ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν Θεάσασθαι. —— Quique in mimo *Sophronis* ridendos se praebebant, Isthmiorum spectatores, fortasse fuere Syracusii; quos, origine Corinthios, ex Sicilia Corinthum commeasse, sive ad mercatum, seu Isthmia spectanda, nemo sane sciens antiquitatis dubitabit: Isthmiorum erant praefecti & moderatores Corinthii; qua de re *P. Wesselingius* egit ad *Diodor. Sic.* I. p. 710. De Isthmiorum celebritate

notabile teſtimonium eſt *Livii* L. XXXIII, c. 32, *Iſth-* A
miorum ſtatum ludicrum aderat; ſemper quidem & alias fre-
quens, cum propter ſpectaculi ſtudium inſitum genti, quo cer-
tamina omnis generis artium viriumque ac pernicitatis viſun-
tur; tum quia propter opportunitatem loci per duo diverſa ma-
ria (*bimarem Corinthum* dixit *Horatius*,) *omnium Graeco-*
rum undique conventus erat: Plutarchus in T. Q. Flaminino
p. 374, eamdem, quam *Livius*, hiſtoriam pertractans, Ἰσθ-
μίων, inquit, ἀγομένων, πλῆθος μὲν ἀνθρώπων ἐν τῷ σταδίῳ καθῆστο,
τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα θεώμενον, &c. ubi potius ſcribendum θεω-
μένων. conf. p. 376. C. *Omnibus Graecis*, quos Iſthmio-
rum fuiſſe ſcribit *Livius* θεωμένους, continebantur utique
etiam οἱ Σικελιῶται, & Ἰταλιῶται· inter Sicilienſes Graecos
primarii erant Syracuſani. Sed en teſtem diſertum *Dionem*
Chryſoſt. Or. IX. p. 138. Sinopenſis illic narrat Diogenis B
admirator *Dion*, Corinthi degentem hunc humanae ſtulti-
tiae irriſorem, Ἰσθμίων ὄντων, καταβῆναι εἰς τὸν Ἰσθμόν· ad il-
lum audiendum non adeo Corinthios, ſed acceſſiſſe Ἰω-
νίας τε καὶ Σικελίας καὶ Ἰταλίας ὅσοι παρῆσαν, καὶ τῶν ἐκ Λιβύης τινὰς,
καὶ τῶν ἐκ Θεσσαλίας, καὶ ἀπὸ Βορυσθένους.

Quod paulo ſuperius innuebam, dubitari poſſe, utrum οἱ
παρὰ Σώφρονι θεώμενοι, an αἱ παρὰ Σώφρονι θεώμεναι τὰ Ἴσθμια hic
deſignarentur; ea de re certiores nos facere potuiſſet Gram-
maticus addendo, quod ſaepius additur ad illius nomen apud
veteres, παρὰ Σώφρονι, ἐν τοῖς Γυναικείοις, ſive ἐν τοῖς Ἀνδρείοις.
Iam vero *ſpectantes* ſive ludos ſeu in theatris *feminae* dici
debuere θεώμεναι. Θεάτρια, *ſpectatrix*, forſan uſitatum in
ſermone quotidiano, noſtris in libris vix invenitur: quod C
Pollux II, 56, ait, καὶ Θεάτρια, καὶ Συνθεάτρια, ἡ παλαιὰ Κωμῳ-
δία· nititur uno loco perditi dramatis *Ariſtophanis*, quem
profert *Pollux* X, 67, quo *guttum Samium* quem vocat
Gellius N. A. XVII, c. 8, λήκυθον, dicit aliquis ſe geſtaſſe,
ut haberet συνθεάτριαν. & praebet multa talia in —— τρια
Comicus, quae nusquam alibi reperias.

Iſthmia autem ſpectantes atque inter ſe ſuo more garrien-
tes mulieres, ſive Corinthiae, ſeu in locis vicinis natae,
quas, ne ſuae civitatis matronas Syracoſias offenderet, in
Mimis ſuis loquentes facere potuit *Sophron*, aptius utique
convenirent cum *Theocriti* Syracoſiis Adonia agitantibus
Alexandriae. Et profecto qui quidem eadem olim fuiſſe,
quae

A quae nunc sunt, hominum novimus ingenia, tanquam rem minime dubiam statuemus, quibus in Graecia veteri ludis vel certaminibus interesse feminis licuerit, feminarum ingentem semper adfuisse turbam. Iam vero tales fuere ludi plerique; praesertim Isthmii. Nusquam, opinor, in Graecia Feminarum genus maiore fuit in honore, quam Corinthi; quo sapienter ut in urbem maritimam, populosam, atque ex mercatura opulentissimam, omnibus commodis mercatores & naucleros alliciebant Magistratus: de Corintho agens *Strabo* VIII, p. 581. A. *illic*, τὸ τῆς Ἀφροδίτης, ait, ἱερὸν οὕτω πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. καὶ διὰ ταύτας οὖν πολυωχλεῖτο ἡ πόλις, καὶ ἐπλουτίζετο. Possent ea de re permulta dici, quae in locis *Pauli* scribentis ad Corinthios il-
B lustrandis suum usum habere, ne viri quidem severiores & gravissima tractantes negarent. Quid vetat in his observatis, quibus verba Poëtae non onerantur, hac occasione in usum saltem quorumdam de Batava iuventute, antiquitatis Graecae partem attigisse? In Graecia ludi omnium augustissimi fuere sine controversia Olympici: his ludis feminae excludebantur, sive virgines haberentur, seu viris essent nuptae: de muliebri genere lex unam tantum nominatim excipiebat, omnium inter Eléas honoratissimam, quae Cereris esset Χαμύνης dictae Sacerdos: haec, una mulierum, sedens ex adverso Hellanodicarum, Olympiorum erat spectatrix: reliquae mulieres per dies certaminibus sacratos aliorsum secedere erant coactae: adeo autem severa erat lex, ut de monte Typaeo iuberet praecipitari, si qua mu-
C lier deprehenderetur adesse certamini. Cum Nero *quinquennale certamen* instituisset *primus omnium Romae, more Graeco triplex,* —— *quod appellavit Neronia;* —— *ad athletarum spectaculum invitavit & virgines Vestales: quia Olympia quoque Cereris sacerdotibus spectare conceditur:* scripsit ista *Suetonius* in Nerone c. XII, sed, ut equidem arbitror, unâ syllabâ minus, *Cereris Sacerdoti:* una enim tantum fuit uno eodemque tempore: non nescio dici posse, designatas sibi invicem in hoc munere sacerdotali succedentes; quales suo more Graeci vocant τοὺς ἀεὶ οὕτως· & *Cicero*, quantum recordor, semel dixit *omnes Siciliae semper praetores*, in Verr. V, c. 12. qualia neque in Thesauros referunt, neque in Indices. —— Sed illud mihi hic commentum non placeret: —— virgines Vestales cum Cereris Sa-

cerdotibus videbantur Monachis coniungendae; verum, ut dicebam, una tantum fuit. Qui Olympiaca, spectator ipse locorum, & legum & consuetudinum investigator accuratissimus, copiose nobis explicuit, & permulta solus ex antiquis, *Pausanias* in Eliacis Poster. VI, p. 502. f. Ἔστιν, inquit, ἀπαντικρὺ τῶν Ἑλλανοδικῶν βωμὸς λίθου λευκοῦ. ἐπὶ τούτου καθεζομένη τοῦ βωμοῦ θεᾶται γυνὴ τὰ Ὀλύμπια, ἱέρεια Δήμητρος Χαμύνης, (nominis ratio mira datur & incredibilis p. 505. f. paulo melior p. 506. init.) τιμὴν ταύτην ἄλλοτε ἄλλη λαμβάνουσα παρὰ Ἠλείων. sed quod proximum additur monstri simile est: Παρθένους δὲ οὐκ εἴργουσι θεᾶσθαι. interpres: *Neque vero virginibus interdictum ludicra spectare.* Hanc notam, nemini huc usque suspectam, ut hominis insulsi, qui forte legerat Cereris sacerdotes virgines fuisse, atque adeo indignam *Pausania*, huius contextu eiiciendam, paulo confidentius, quam meus mos est, edico: Cereris ista Chamynae sacerdos Eléa Γυνὴ dicitur a *Pausania*, non παρθένος· sed fac virginem fuisse, vel saltem ἐν παρθενικῇ σκευῇ, qualis Pythia fuit vates, grandis aetate, quippe minimum quinquagenaria; (Schol. in *Aristoph.* Plut. v. 9.) quid illam mirum fuisse sacri certaminis spectatricem, si virgines illinc non arcebantur? Tandem quis Hellanodica cernere poterat, *virgines* essent, an, Pannychidis instar illius, *devirginatae*. Sed hac in re nemo, credo, mihi obloquetur. —— Vbi Panthea *Luciani* T. II. p. 490, Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθεῖς ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι κ. τ. λ. Hic ab erudito interprete poterat exspectari nota, qualem dedit *Moys. Solanus*, docens feminis non licuisse his interesse ludis: sed & *Io. Iac. Weistenius* in libris nostris Sacris locum invenit, ubi hac de re ageret, in Epist. ad Hebr. XII, 1. *Solanus*, in observatis suis accuratus, locum alium *Aeliani* designare etiam potuerat de Nat. An. XI, c. 8. —— Quod vero supra dicebam de severitate legis, ex monte mulieres praecipitantis, si qua forte detegeretur viris spectatoribus intermixta, constat ex eiusdem *Pausaniae* Eliacis Prior. p. 389, Κατὰ τὴν ἐς Ὀλυμπίαν ὁδὸν —— ἔστιν ὄρος ἐκ Σκιλλοῦντος ἐρχομένῳ πέτραις ὑψηλαῖς ἀπότομον· ὀνομάζεται δὲ Τυπαῖον τὸ ὄρος. κατὰ τούτου τὰς Γυναῖκας Ἠλείοις ἐστὶν ὠθεῖν νόμος, ἢν φωραθῶσιν ἐς τὸν ἀγῶνα ἐλθοῦσαι τὸν Ὀλυμπικὸν, ἢ καὶ ὅλως ἐν ταῖς ἀπειρημέναις σφίσιν ἡμέραις διαβᾶσαι τὸν Ἀλφειόν. Quod addit *Pausanias*, Θαῦμα μὲν, οὐ ψευδὲς δὲ, unam duntaxat Καλλιπάτειραν, ab aliis dictam Φερενίκην, legem istam violasse: historiam tum narrat *Pausanias*, in quam

A (margin, line 1); B (margin, at "contextu eiiciendam … mos est,"); C (margin, at "locum invenit,")

A quam admittenda eſt egregia emendatio *Palmerii* in Exercit. p. 393. Erat ex lege mulier virilis animi de rupe praecipitanda, vel derogandum legi: in illius itaque gratiam, & patris, & fratrum, & filii, qui omnes fronde Olympiaca capita habuerant velata, ſapienter Eléi iudices ſeveram legem migraverunt. Quinimo poſtea temporis primariae mulieres equarum celeritate victoriam in Olympicis ludis reportarunt: prima harum Ageſilai Regis Lacedaemoniorum ſoror fuit Cyniſca: *Plutarchus*, & alibi, & T. II. p. 222. B. de Ageſilao, cum videret indignabundus, civium quosdam equis alendis ſuperbientes, ἔπεισε τὴν ἀδελφὴν Κυνίσκαν εἰς ἅρμα καθίσασαν Ὀλυμπιάσιν ἀγωνίσασθαι: conf. *Pauſanias* p. 222, 243, 252, 406. Adſcribam ex Anthologia MS. ineditum, vetus certe, epigramma:

C Ἀδέσποτον ἐπὶ τρισὶν ἑξαμέτροις πεντάμετρον.

Σπάρτας μὲν βασιλῆες ἐμοὶ πατέρες, καὶ ἀδελφοί,
Ἅρμασι δ' ὠκυπόδων ἵππων νικῶσα, Κυνίσκα
Εἰκόνα τάνδ' ἔστησα. μόναν δ' ἐμὲ φαμὶ γυναικῶν
Ἑλλάδος ἐκ πάσας τόνδε λαβεῖν στέφανον.

In his ἔστησα ſcripſi, pro ἔστησε, quod meus ſaltem praebet Cod. apographus.

Nunc denique redeo ad Argumentum τῶν Ἀδωνιαζουσῶν. Primum ponam verba quaedam *D. Heinſii*, quibus caput Lectionum Theocritearum XXI, & ſua orditur in hoc Eidyllium obſervata:

„ Non eſt dubium quin Sophron in γυναικείοις mimum „ aliquem fecerit, quo lepide & quaſi digito ſublato mu-
C „ liebrem ἀδολεσχίαν & Linguae intemperantiam perſecu- „ tus ſit: quem hoc idyllio noſter poëta ſit exprimere „ conatus, in quo multa ſibi permittit, quæ, quia e „ trivio ſunt, maximam venuſtatem habent: quandoqui- „ dem in eiusmodi ſaepe ne a ſoloecismis temperarit, „ ut ex veterum iudiciis ſcimus; omnia enim facillime „ excuſantur & placent διὰ τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας, „ quam ex illo expreſſit noſter poëta.

Haec pauca *D. Heinſii* mihi videntur multis aliorum obſervatis longe anteponenda; eo autem & haec protuli, & ſaepe *Heinſio* patrocinatus ſum; quia iuvenis excellentis in *Theocritum* merita deprimere contumelioſis verbis conatus *Reiskius* nimis frequenter nuperum editorem Anglum, *Thomam Wartonum*, habuit adſtipulatorem. In iſtis divinum

fuisse *Heinsium* demonstrat argumentum carminis a me pu- A
blicatum. De *Sophrone* autem, reliquias Mimorum aliquando in unum collecturo perutile futurum observatu, hoc Scholion, veteris certe Grammatici, in Codice Coisliniano ad Carmen *Gregorii Nazianz.* *Montfauconius* Biblioth. p. 120, se scribit invenisse: ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὸν Συρακούσιον Σώφρονα μιμεῖται. οὗτος γὰρ, μόνος ποιητῶν, ῥυθμοῖς τισὶ καὶ κώλοις ἐχρήσατο, ποιητικῆς ἀναλογίας καταφρονήσας. Carmen illud *Gregorii* videatur, editum a *Iac. Tollio* in Insignibus Itiner. Ital. p. 96, 98. Ista nota, & carminis illud exemplum hac in re magni sunt momenti. Noverant ex *Suida* & ex *Hesychio Milesio* viri Docti, Mimos *Sophronis* scriptos καταλογάδην, *oratione soluta*; nihil praeterea: gravissimum hac in re testem citare potuissent *Aristotelem*; qui in opere nobis perdito de Poëtis, apud *Athen.* XI. p. 505. C. *Sophronis* B
mimos ἐμμέτρους fuisse negat. Ex Scholio veteri discimus, quod tamen etiam ipsa fortasse quae supersunt Mimorum nos docere fragmenta potuissent, non metricam & certis pedibus velut incedentem, sed numerosam tamen, sive numeris suis illigatam, *Sophronis* fuisse orationem, atque adeo apte verbis ab illo comprehensas fuisse sententias, quas ille κώλοις, *incisis*, fuerit complexus: periodum scilicet conficiunt κῶλα & κόμματα. legatur initium libelli *Demetrii* περὶ Ἑρμ. §. 1——7. optime, me iudice, κῶλα dixit *Dionys. Halicarn.* οἷς ἡ φύσις ἀξιοῖ διαιρεῖν τὸν λόγον· περὶ Συνθέσεως Ὀνομ. p. 42, 31. Quid distent μέτρον & ῥυθμὸς multi tradiderunt: mihi res commode videtur intelligi posse ex *Ciceronis* Oratore c. XX, c. LI. *Quinctil.* I. O. IX, c. IV, p. 843——847. & ex Prolegomenis in *Hephaestionis* libellum, primum ab C
Hudsono, tum a *Pearcio*, sub *Longinii* nomine Editis, §. 5, & seqq. —— Quod vero praeterea *Heinsius* tradit, ne soloecismis quidem abstinuisse *Sophronem*, cum mulieres suo faceret more colloquentes, ex uno didicerat *Etymologico Magno*; quo multa continentur ex antiquis in *Theocritum* Scholiis, *Amaranti*, *Munati*, *Theonis*, derivata; nonnulla etiam ex *Apollodori* in *Sophronis* mimos ducta commentariis, olim lectis sub titulo τῶν περὶ Σώφρονος. de hoc opere quaedam a me notata sunt ad Schol. in *Euripidis* Phoen. p. 593. —— In *Etymologico M.* in v. Ὑγιὲς, —— p. 774, 41, cum adnotasset Grammaticus τὸ παρὰ Σώφρονι Ὑγιώτερον κολοκύντας· πῶς, ait, οὐ λέγει (vel λέγεται ex MS.) ὑγιέστερον; ῥητέον δὲ ὅτι ἐκείνῃ ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησα-

σα.

A σκάμβος· ὃν τρόπον κᾀκεῖ ἐσολοίκισε, Τατωμένα τοῦ κιθῶνος· αὐτὰ τοῦ, ἐνέχυρα θεῖς. ὁ τόκος νιν ἀλφθεράκει. Φιλίξενος. De his bene meritus, *Gisb. Koenius* partem ſaltem veri detexit in notis ad libell. *Gregorii* de Dial. p. 158, ultimum recte, ut arbitror, corrigens ex *Heſychio*, Ἀλιφθεράκει, *perdiderat*: plurale quidem verbum Τῆτε, *accipite*, velut *Sophronis* adnotatur in Schol. ad *Ariſtoph.* Acharn. vſ. 203. quod alteri favere videtur *Koenii* coniecturae: ſed a participio Τατωμένα mutando idem *Heſychius* retrahere Noſtratem debuerat: verbi veteris, a *Sophocle*, *Euripide*, *Platone*, *Sophiſtis*, adhibiti, (quod reſtitui poterit in Epiſt. XIV, inter *Socraticas*, p. 35, 16, nam τητώμενοι legendum, *privati*, non ἠπλώμενοι·) formam Doricam *Sophronis* dat *Heſych.* ubi Τατωμένα redditur στερομένη. De illa vero, quae *pignori tunicam poſuerat*, dici potuit ab interprete, ἐνέχυρα θεῖσα, & a
B muliere ſoloeciſſante *Sophronis:* Τατωμένα τῶ κιθῶνος ὁ τόκος νιν ἀλιφθεράκει· *Tunica privatam uſura peſſumdederat.* In hunc cenſum referri poſſe videntur & iſta *Sophronis*: apud *Etymolog.* p. 197, 54, Σώφρων καὶ Ἐπίχαρμος τὸ βαπτίζω Βιπτάζω λέγουσιν. quae mulierum vitioſa fuiſſe videtur pronunciatio: male ſcribitur apud Eumdem in v. Μακάρταλος p. 573, 53, μεμπτέοι Σώφρονα λέγοντα Φωροτάτως —— καπήλως. imo vero venuſte mulier illic *furaciſſimos* ſic dicere potuit *caupones*: nec mulierem Syracoſiam dedecebat *Herculem* Ἥρυκλον dixiſſe. *Heſychius*: Ἡρύκαλον, τὸν Ἡρακλέα Σώφρων ὑποκοριστικῶς. † Ἥρυλλον, τὸν Ἡρακλέα, ὑποκοριστικῶς. ultima vox, ad Ἥρυλλον pertinens, (noti ſunt Βάθυλλος, Θράσυλλος, &c.) ad alteram, ni fallor, male fuit relata, me iudice ſcribendam literâ
C minus: una litera ſuo more pronunciata, *Hercules* a muliere dici potuit Ἥρυκλος· Meſſenii Θέοκλος, & Μάντικλος memorabuntur *Patroclis* occaſione ad Adoniaz. vſ. 140. —— Rectiſſime autem apud *Etymol.* in v. Ὑγιὴς, ἱκοντὶ dicitur *Sophron* in talibus ἁμαρτάν· & cur tandem? ut ibidem additur, —— τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Haec ut intelligantur adhuc pauca quaedam dicenda ſunt. *Ciceronis* inſignis eſt locus III. de Orat. c. XII, *cum audio ſocrum meam* (loquitur ibi L. Craſſus. Conf. *Ciceron.* Brut. c. 55,) *Laeliam* (*facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conſervant, quod, multorum ſermonis expertes, ea tenent ſemper, quae prima didicerunt*) *eam ſic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire: ſono ipſo vocis ita recto & ſimplici eſt, ut nihil oſtentationis aut imitationis afferre videatur:*

hoc etiam vocari potuit, vel ab *Amaranto*, vel ab alio ve- A
teri Grammatico, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας· *Ciceronis* vero obſervatio de Cornelia Gracchorum matre, de Laelia C. F. primi ordinis matronis Romanis, eſt ſane veriſſima; ſed in ſuis mimis *Sophron* vilioris conditionis plerasque atque e plebe mulieres Graeculas fecerat loquentes: in his, ex mente Critici veteris, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἑρμηνείας eſt *ruſtica* quaedam muliebris pronunciationis & antiquatae *ſimplicitas:* vocem ἄκακον, ne alia congeram, ſic fere adhibet *Hermogenes* II, p. 389, ἐννοίας tractans ἀφελεῖς καὶ καθαρὰς —— καὶ γυναικῶν —— καὶ γεωργῶν ἀγροίκων, καὶ, ὡς ἀληθὲς εἰπεῖν, ἀφελῶν τε καὶ ἀκάκων ἀνθρώπων. hujusmodi χάριτες fuerunt αἱ εὐτελεῖς καὶ κωμικώτεραι, σκώμμασιν ἐοικυῖαι, οἷον αἱ Ἀριστοφάνους χάριτες καὶ Σώφρονος· ut ſcribit *Demetrius* περὶ Ἑρμ. §. 128. in
talibus ab eloquentiae magiſtris & Criticis frequentantur B
voces ἑρμηνεία & ἀπαγγελία· quarum haec bis terve reſtitui debuerat *Thomae Magiſtro* p. 365.

Non alibi lecta, permulta fuerunt, ut in Graecis Syracoſii *Sophronis*, ſic in Latinis Equitis Romani *Laberii* Mimis. Exiguos hos duo libellos nos quidem centeni his in oris incorruptae Antiquitatis amatores integris undecim Sancti *Auguſtini*, (cuius tamen opus eruditum *de Civitate Dei* perditum nollemus,) voluminibus perlibenter redimeremus. Quod ſi forte exiguus hic meus libellus in manus inciderit laborioſi cuiusdam & eruditi, quales certe ſunt inter iſtos Theologos plures, ex Benedictinorum S. Mauri ſodalitio; haec ab admiratore *Calvini*, viri etiam Latine & Graece perdocti, dici minus moleſte feret, ubi le-
gerit, Romana maieſtate dignum, *Laberii* Prologum in C
Macrobii Saturn. II, c. VII; & praeterea cognoverit, Sanctos Patres, quos vocant, a me quoque fieri ſuo merito permagni; quorum quidem ſcripta otioſus in Muſéo Friſiaco, etiam nunc Sapientum & Doctorum hominum receptaculo, diligenter legerim: ſed, quod *Sophronis* Mimorum amator dicere ſolebat *Plato*, τὰ νῦν λεγόμενα ἐστὶν εὐχαί.

Nihil, opinor, vetat, quo minus in his obſervatis, a poëmate *Theocriti* ſemotis, ingenio interdum morem geram. Ut vero tandem ad rem redeam, ſchedulam ad me miſit *Ruhnkenius* meus, cui haec ineſſent:

„ Sophroneis Tuis forte hoc quoque addi poterit: Le-
p. m. 87. „ xicon Sangerm. MS. Ἀποκηδήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἀποκακήσαντες.
„ Ὅμηρος. παρὰ δὲ Σώφρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀθυμεῖ, κτλ.
„ Hinc

A „ Hinc mutilus Suidae locus ita redintegrandus: Ἀποκη-
„ δήσαντες. Ὅμηρος, ἀποκακήσαντες, ἀφροντιστήσαντες. παρὰ δὲ Σώ-
„ φρονι Ἀποκαδεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀσθενεῖ, κτλ. Vide an his etiam uti
„ possis ex eodem Lex. Sangerm. MS. Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διά-
„ ζεσθαι. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς γοναῖς· ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμο-
„ να ἄττεσθ' ἐπινοῶν. Suidas in Δίασμα. —— σημαίνει δὲ καὶ τὸ
„ δίασμα. καὶ Σώφρων.

Vtrumque placebit novorum hoc in genere cupidis. *Homeri* Ἀποκηδήσαντε, in Il. ψ, 413, ab antiquis etiam interpretibus vexatum, verba docebunt *Eustathii*, quae *Barnesius* adscripsit: in Schol. Ἀποκηδήσαντες redditur, ἀφροντιστήσαντες, ἀμελήσαντες. reddi etiam potest ἀποκακήσαντες, vel ἀποκνήσαντες. Κῆδος est μέριμνα, *sollicitudo*, *quae animum divorsum trahit*, φροντίς· ὁ ἄφροντις, vel ἀφρόντιστος, & ἀμέριμνος, ab *Homero* saepe vo-
B catur Ἀκηδὴς· verbum hinc Ἀκηδεῖν, ab *Aeschylo* iam adhibitum in Prom. v. 507. de *Homero* dubitari potest, utrum scripserit in Il. ψ, 70. ἀκηδεῖς, vel ἀκήδεις, an, quod ego genuinum arbitror, ἀκηδὴς,

Εὕδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ,
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδὴς, ἀλλὰ θανόντος,

ultima commode pendent ab ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ, ex versu praecedente: Ἀκηδὴς frequentatur ab *Homero*; Ἀκηδεῖν nusquam alibi locorum apud *Homerum*, ut puto, reperietur.

Pro Ἀκηδεῖν, vel ἀφροντιστεῖν, dicebatur & Ἀποκηδεῖν· sed hoc eximie significabat *cessare a cura*, παύσασθαι κηδόμενον. Ἀπεκήδευν ab Atticista Grammatico redderetur ἐπαυόμην κηδόμενος· vel
C τοῦ κήδους ἔληγον. vid. modo *Suidas* in Ἀπαλγήσαντας· in Ἀπειπόντων· Ἀποκεκραιπαλισμένος· Ἀπομηνίσας· Ἀποπρεσβεύει· Ἀποσπουδάζων. —— Eadem vis est praepositionis in eiusdem originis, sed diversissimae significationis, verbo apud *Herodotum* L. IX, c. 31, ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον. *Vallae*, vel alterius, optimum est in Latinis, *posteaquam Masistium eluxerunt*. *Livius* L. XXXIV, c. VII, §. 10, *Quid aliud in luctu, quam purpuram atque aurum deponunt? quid, cum eluxerunt*, (ὅτε ἀπεκήδευσαν) *sumunt*? De Polo, nobili histrione Tragico, *Gellius* VII N. A. c. V, *unice*, inquit, *amatum filium morte amisit. Eum luctum cum satis visus est eluxisse, rediit ad quaestum artis.* Ad *Herodoti* Ἀπεκήδευσαν a me notata P. 706, 51. & ad Eiusdem Ἀποτύψωνται, P. 122, 84, qui quidem legerit, huius generis, quae sunt in mundo, plura non requiret.

Pro

Pro ἀφροντιστεῖν non adhibuiſſet, opinor, *Sophron*, Ἀποκηδεῖν · A
ſed potius Ἀσάλλειν. *Heſychius*: Ἀσάλλειν, ἀφροντιστεῖν. Σάλα γὰρ
ἡ φροντίς. dici potuerat, Σάλη γὰρ, καὶ Σάλος, ἡ φροντίς. hinc Doricum Ἀσαλής, hinc Ἀσαλέα, uſurpatum a *Sophrone*: Auctor *Etymologici M.* p. 151, 47, Ἀσαλής, ἡ ἄφροντις, (*nullis curarum fluctibus iactata*,) ἡ μηδενὸς φροντίζουσα· Σάλη γὰρ ἡ φροντίς. † Ἀσαλής, (Ex duobus diverſis Lexicis Etymologicon illud conflatum monſtrat Cod. Leidenſis; ſed iam ante coaluerant, quam Codex D'Orvillianus, ſatis antiquus, ſcriberetur) ὁ ἀμέριμνος· Αἰσχύλος, Ἀσαλὴς μανία. οὕτως Ἡρωδιανὸς, καὶ Ἀπολλόδωρος. (*Apollodorus* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος) καὶ γὰρ Ἀσαλέαν ὁ Σώφρων τὴν ἀμεριμνίαν καὶ ἀλογιστίαν καλεῖ. *Sophron* Ἀσαλέαν dixit, quam vocem alii Graeci, ſi his fuiſſet in uſu, aliter pronunciaſſent; Iones ἀσαλέην, Attici certe Poëtae ἀσαλίαν, vulgo Graeci ἀσάλειαν. Apud *Heſychium*, cuius hinc & alia B
poterunt emendari, pro Ἀσάλγαν, ſcribendum arbitror *Sophronis* Ἀσαλέαν. lectu digna dedit *H. Stephanus* Th. L. G. III. p. 737, 738. & in Indice Theſ. in Σάλη, & Σάλος.

Iſta quidem ſatis plana ſunt; ſed minus liquet, qua ratione Ἀποκαδεῖ a *Sophrone* poni potuerit pro ἀθυμεῖ. adhiberi poterit ad ἀσθενεῖν *Raphelius* in *S. Lucae* A. A. XX, 35. Incertas hic nolo coniecturas periclitari, & hoc inter δυσνόητα refero *Sophronis*, Grammaticis etiam antiquis tenebricoſa. Ne κῆδος quidem, vel κήδεσθαι, a *Theocrito* aliisque κᾶδος & κάδεσθαι dicerentur: ſed neque talia *Sophronis* Syracoſias mulierculas dedecebant: in uno tantum Pythagorei *Hipparchi* loco κάδεα memini me legere apud *Stobaeum* Floril. p. 574, 47, οὐδὲ γὰρ θέμις ἄνθρωπον ὄντα τῶν ἀλλοτρίων συμπτώματα εὔφορα νομίζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδια κάδεα ἰδόντας, ὅτι πολλαὶ κῆρες κατὰ πάντα τὸν βίον πεφύκαντι. C
ſed illinc κάδεα prorſus mihi dudum aliena viſa ſunt; & corrigendum credidi: ἀλλὰ καὶ τὰ ἴδιά κα δεῖ, ἰδόντα, ὅτι &c. id eſt ἀλλά γε καὶ τὰ ἴδια δεῖ συμπτώματα εὔφορα νομίζειν. Doricum illud κα, frequens in Doricis Italicae Philoſophiae reliquiis, ſaepe locis vitiandis occaſionem praebuit. Κᾶδος dicere potuit *Sophron*, ut dixit certe, Aeolice ſcribens, *Alcman*: *Apollonius Alexandrinus* in libello περὶ Ἀντωνυμίας, ſectione περὶ τῆς ΟΣ, Ἀλκμὰν συνεχῶς (hoc mutari nolim in συχνῶς) Αἰολίζων φησὶν, —— τὰ ἐὰ κάδεα. Saepe difficulter conſtitui poteſt, η ſcripſerint, an α. exemplo ſit in vita quotidiana vox uſitatiſſima, ſed in libris noſtris rarior, *pultem* ſignificans: primum dicta Ἀθήρα, Ionice ſcribebatur & Attice Ἀθάρη, Dorice Ἀθάρα, a *Sophrone* tamen, ut ab *Hellanico*, qui ſcripſit Ionice, ſcripta

Apta dicitur Ἀθήρα. haec ex libellis mihi conſtiterunt inditis penes *Ruhnkenium* meum; qui haec ex *Phrynichi Sophiſt. Adpar. MS.* & ex *Gloſſar. Sangerm. MS.* mecum communicavit: iſta primum ſunt *Phrynichi*:

,, Ἀθάρη διαφέρει ἔτνους, ὅτι μὲν κυάμων ἢ πίσων ἢ ἁπλῶς κατερεικτῶν
,, τινῶν, ἡ δὲ ἀθάρα, πυρῶν ἑψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος.
,, Haec contracta ſunt ex multo integrioribus Phrynichi,
,, quae conſervavit Lex. Sang. MS. Ἀθάρη καὶ ἀθέρα καὶ ἀθήρα
,, καὶ ἀθάρα τὸ αὐτό φασίν. ἔστι δὲ ἀθάρη, ἡ ἐκ πυρῶν ἑψημένων καὶ δια-
,, κεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνους. ὅτι τὸ μὲν ἔτνος
,, ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερικτῶν τινῶν οὖν (L. ὡντινωνοῦν)
,, σκευάζεται. ἡ δὲ ἀθάρη, ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἢ ἑψημένων καὶ διακε-
B ,, χυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κα-
,, τὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ
,, α, κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους. κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, κατὰ δὲ
,, τὴν μέσην διὰ τοῦ η. οὕτως δὲ καὶ Ἑλλάνικος καὶ Σώφρων ἐχρήσατο.
,, ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ α, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα (f. leg. Ἀθὴρ) τῆς λέξεως
,, μεταληφθείσης. Ἴσως δὲ, φασὶν, ἀθέρα ἦν ἡ λέξις διὰ τοῦ ε, ἡ ἐκ τῶν
,, ἀθέρων κεκαθαρμένη τροφὴ, καὶ ἑψηθεῖσα ἐκ τῶν πυρῶν. ὕστερον δὲ τὸ ε εἰς
,, τὸ α ἐξετάθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἔθος εἰς ἦθος. τὸ μέντοι ἀθέρα εἰς τὸ ἀθάρα
,, Δωρικῶς γέγονεν. οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασί. καὶ γὰρ καὶ ἄλ-
,, λως ἐχρήσαντο Ἰακοῖς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν, ὥστε τὸ ἀθάρη πα-
,, ρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον,
,, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχεν διάλεκτον. Ἀριστοφάνης
,, Πλούτῳ, (v. 673,)

Ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττέ κειμένη.

C

,, Κράτης Ἥρωσιν,

Οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν;
Καὶ τῆς ἀθάρης.

A *Theocrito* aliena a Dorica tractaturis, cum alibi non reperiantur, hinc repeti poterunt.

Quod vulgo Graeci dicebant Διάζεσθαι, & Δίασμα, *ordiri telam*, & *orſum*, ut redduntur iſta in Gloſſ. *Philoxeni*, & *Cyrilli*, *Sophron* Ἄττεσθαι dixiſſe videtur, vel Ἄσμα, vel, quod mihi fit veriſimilius, Διάττεσθαι. *Suidas*: Ἄσμα —— σημαίνει καὶ τὸ δίασμα. καὶ Σώφρων. καὶ Ἄττεσθαι, ὃ ἡμεῖς Διάζεσθαι. μεταβολῇ τῶν δύο σσ εἰς τὸ ζ ἐγίνετο. deſerat forte Grammaticus antiquior: καὶ Σώφρων Διάττεσθαι, ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι.

σθαι. praeterea formam memoraſſe videtur Διάσεσθαι, unde A
illud fluxerit Doricum Διάττεσθαι· vid. Epiſt. ad *M. Röve-*
rum, *Vrſini* libello praefixa p. 76. illinc Doricum eſt apud *He-*
ſych. Δίαιμα. errorem ſuum Editor, a *T. H.*, ut centies,
monitus correxit ad iſta: Ἐνεδιάσθη, εἰσενεπλάκη. Illinc
Διήττετο, pro Διήττετο, apud *Heſych.* recte emendatum a *Ku-*
ſtero. Vulgo Graecis in uſu fuit Διάζεσθαι. hoc a Comicis
iam adhibitum liquet ex *Pollucis* VII, 33. Incerti ver-
ſum, niſi tamen, quod ſuſpicor, is ipſe ſit e Pandora
Nicophontis, Comici verſum apud *Poll.* ſcribendum puto
leviſſima mutatione:

Ὁ μὲν ἐξυφαίνεθ' ἱςὸν, ὁ δ' ἐδιάζετο.

vel potius, ὁ δὲ διάζετο. *Alter quidem telam detexebat; al-*
ter vero exordiebatur. Vulgatur Ὁ δ' ἐξυφαίνεθ' ἱςώς· ἱςὸς pla- B
cuit *H. Stephano*; eſt qui ἱςὸν corrigat; eſt qui διέζετο. ſed
rectum eſt διάζετο. Διάζετο, ante Διαθεῖ, poſuerat procul du-
bio *Heſych.* ut, in Διήττετο, legitur Διάζετο ἱςόν. Bene etiam
ſe habet ἐξυφαίνεθ' ἱςόν· quod mutandum non eſt in ἐξύφαινεν.
Ponam tantum ex Eclogis *Stobaei Cant.* p. 12. A. *Sophoclis*
verba ex Phaedrae choro: Περιώσι' ἄφυκτά τε μήδεα / Παντοδαπᾶν
βυλᾶν ἀδαμαντίναις / Ὑφαίνει κερκίσιν αἶσα. nunc, ne litera qui-
dem mutata, clara *Sophoclis* eſt ſententia, quam velut ob-
ſcuram praetermiſiſſe ſuſpicor *Grotium*: dedit *Canter.* ex
Cod. περιώσια φυκτά τε, & παντοδαπὰν βυλάν. vid. *Moeris Att.*
in Ὑφηνάμην· & *Pierſonus.* —— Tandem Ἄττεσθαι *Hermip-*
pum Comicum dixiſſe in Ἀθηνᾶς Γοναῖς, ex *Gloſſario* diſcimus
MS. quo verba nobis Comici ſuis numeris ſervata ſunt: C

Ἀπὸ τῆς τραπέζης τυτονὶ τὸν ςήμονα
Ἄττεσθ' ἐπινοῶ.

ultimum hoc praefero ſcriptae lectioni ἐπινοῶν. Proprio di-
ctum illud, an figurato ſenſu capiendum ſit, latet. In his
ſcribendis occupatum mittit ad me amicus Clariſſ. *D. Ruhn-*
kenius, Pariſiis ex Regio Codice deſcriptos, *Apollonii*
Alexandrini duo libellos, optimarum rerum plenos. Alte-
rum περὶ Ἀντωνυμίας aperienti mihi quae mox in oculos in-
currebant, nova prorſus, Digniſſimo Poſſeſſore minime no-
lente, hoc in loco deponam: Μόνη διπλασιάζεται παρὰ Δωριεῦσιν
ἡ Αὐτὸς, ἐν τῷ Αὔταυτος.

Αἰ δὲ μὴ ἐγὼν μάθον ταῖς αὐταύταις χερσίν. Σώφρων.

In-

A Intelligerem equidem ſic ſcripta: αἰ δὲ μὴ ἐγὼν ἤμαξα τ. α. χ. *niſi vero ego ſubegiſſem bis ipſis manibus.* Dorienſibus tribuere non debebat, quod unius legerat in Mimo *Sopbronis*, mulieri congruum: αὐτὸ τοῦτο, & αὐτὰ ταῦτα eleganter a Graecis uſurpantur. αὐταύταις χερσὶν, una dixit Sophronéa, ni fallor, muliercula. Quia eiusdem generis eſt, addam quae eadem praebet eruditiſſimi Grammatici pagina *MS.*

Τινὲς ἐπεχείρησαν εἰς τὰ ὀνόματα μεταλαμβάνειν τὴν Αὐτὸς, καθὸ ἰσοδυναμεῖ τῷ μόνος. Τυδείδης δ' αὐτός περ ἐὼν, (Il. Θ. 99.) καὶ, καθὸ ἄρθρου ἐπιδεικτικὴ, τοῦ εἰς ος πρωτοτύπων μὴ ἐπιδεχομένων τὰ ἄρθρα, σύγκρισίν τε καὶ παραγωγὴν ἀνεδέξατο· ὡς ἐν Ἀλκυόνι Ἐπίχαρμος, Αὐτότερος αὐτῶν.

Ex hoc ſpecimine aeſtimetur, qua cura ex hoc opere *Apollonii* Dyſcoli ſua excerpſerit *Iſ. Voſſius;* quae tamen, qua-
B liacunque ſint, utiliter publicata, debemus *Jo. Fred. Reitzio*, operi *Maittairii* de Dialectis Hagae renovato ſubiecta. In iſtis Excerptis Voſſianis horum nihil invenietur. Huc multo plura non difficulter a me conduci poſſent *Sopbronéa*, quae Doctis Lectoribus in hunc viderentur cenſum referenda: ſed prudentis erat monitum *Corinnae*: Τᾷ χειρὶ σπείρειν.

Quoniam vero ſupra mentionem feci *Laberii*, ne illud minus conſiderate videar ſcripſiſſe, teſtem *Gellium* producam. A *Gellio* notantur, tanquam qui verba nova adhibuerint, *Q. Claudius Quadrigarius* hiſtoricus, Noct. Att. XVII, c. 2. & Poëta *Laevius*, L. XIX, c. 7. ſed contra L. XVIII, c. XI, Grammaticum *Caeſellium Vindicem petulanter* ait *inſciteque* feciſſe, *quod Furium veterem Poëtam dedecoraſſe Linguam Latinam ſcripſit buiusmodi vocum fictio-*
C *nibus, quae* ipſi *quidem neque abborrere a poëtica facultate viſa ſint, neque dictu profatuque ipſo tetrae aut inſuaves eſſe.* Abſque *Gellio*, ſicut alia centena, ignoraſſemus prorſus elegantias, quibus *Mimiambos* ſuos exornavit *Cn. Mattius.* L. XX, c. IX, *Delectari*, inquit, *mulcerique aures ſuas dicebat Antonius Iulianus figmentis verborum novis Cn. Mattii, bominis eruditi; qualia baec quoque eſſent, quae ſcripta ab eo in Mimiambis memorabat:*

Sinuque amicam reficit frigidam caldo,
Columbulatim labra conſerens labris.

Idem (ſic ſcrib.) *id quoque iucunde lepideque fictum dictitabat:*

Iam tonſiles tapetes ebrii fuco,
Quos concba purpura imbuens venenavit.

In-

Laberii si superessent Mimi, vix dubito, quin sapientem Poëtam tueri possemus adversus criminationes *Gellii;* qui ex nullius scriptis tot nova, licenter ipsius judicio ficta, quam ex *Laberii* collegit, L. XVI, c. 7. *Laberius*, inquit, *in Mimis, quos scriptitavit, oppido quam verba finxit praelicenter; nam &* Mendicimonium *dicit, &* Moechimonium; *&* Adulterionem, Adulteritatemque, —— *&* Depudicavit, pro *stupravit; &, quod in Mimo posuit, quem Copbinum scripsit*, (imo, *inscripsit*,) Manuatus est, *pro furatus est.* —— *multaqué alia buiuscemodi novat, neque non obsoleta quoque, & maculantia ex sordidiore vulgi usu ponit:* —— *ut* Elutriare lintea, *&* Lavandria *dicit, quae ad lavandum sint data.* In his subsisto. etiam, quae ponit ibi postrema *Gellius*, *maculantia ex sordidiore vulgi usu*, personis congrua, in Mimis *Laberii*, ut *Iulio Caesari* placuerunt, eius admiratori, (*Macrob.* II. Sat. c. VII. legatur) placerent hodiedum & nobis. Si modo quod decet personam observetur a Poëta, barbara & soloeca videri possunt pervenusta. Ad haec transferri potest, quod, Graecos sequutus, de Tragicis personis scribit *Cicero* de Off. I, c. 28, *tum servare illud Poëtas dicimus, quod deceat, cum id, quod quaque persona dignum est, & fit, & dicitur.* L. III, c. 29, *cum tractaretur Atreus, personae serviendum fuit.*

Si *Laberius* & *Publius Syrus*, &, ante illos, Siciliensis *Sopbron*, perversorum fuere suae aetatis morum censores, & correctores, facta quoque turpia & dicta in Mimis illorum exprimi debuerunt: quinimo haec Mimorum velut propria judicabantur argumenta: vid. *Salmasii* Exercit. *Plin.* p. 109. Exemplum ex Mimo *Laberii* dabit *Nonius Marcellus* in v. *Hillas;* ex *Sopbronis* Mimo *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας, ubi agit περὶ τοῦ ὁ Δεῖνα· —— Ὁ Δεῖνα —— παρὰ Συρακουσίοις δίχα τοῦ α,

Οὐχ ὁ δεῦ τὺ ἐπίκαζε;

sed, hoc ut intelligatur, ante ex loco *Laberii*, sive huius simili Theocriteo, illic pro ἐπίκαζε, quod Graecum non est, verbum genuinum reponi debet, forma scriptum Dorica Siciliensium; nam in his verborum in άζω & ίζω desinentium formis magna fuit Dialectorum varietas.

Dorica *Sopbron* usus est asperiore Dialecto veteri, sicut & *Epicharmus;* recentiore *Tbeocritus* atque ad Ionicam nonnihil emollita. Carminibus *Tbeocriti* subiecit *Aldus* Venetiis

A netiis Γένος Θεοκρίτου· &, praeter alia, notam Grammatici dè duplici quoque Dialecto Dorica veteri & nova; quarum illa fuerit τραχεῖά τις, καὶ ὑπέρογκος, καὶ οὐκ εὐσύνοπτος· ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα περὶ τὴν Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος. ut sic scribatur, quod iam olim monui, vel certe περὶ τὴν τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος, certa postulat Linguae ratio; qua minus spectata, quod *Aldus* dederat, περὶ τοῦ Ἐπιχ. κ. Σ. exhibent *Andr. Schottus* Observ. II, c. 50. hic quidem ex Codice Toletano; ex Ald. Edit. *Jo. Alb. Fabricius*, *Mich. Maittairius*, aliique.

In Ed. Romana Zach. Calliergi duplex primo Eidyllio praefigitur, argumento subiecta, nota; haec primum: Δωρίδι καὶ Ἰάδι διαλέκτῳ χρῆται ὁ Θεόκριτος, μάλιστα δὲ ἀνειμένῃ καὶ χθαμαλῇ Δωρίδι, περὶ τοῦ Ἐπιχάρμου καὶ Σώφρονος· οὐ μὴν καὶ ἀπολιμ-
B πάνεται καὶ Αἰολίδος. tum ista: Ἄλλως. Ἰστέον ὅτι ὁ Θεόκριτος Δωρίδι διαλέκτῳ κέχρηται τῇ νέᾳ· δύο γάρ εἰσι, παλαιὰ, καὶ νέα. καὶ ἡ μὲν παλαιὰ τραχεῖά πως ἐστι. ἡ δὲ νέα, ᾗ καὶ Θεόκριτος χρῆται, μαλθακωτέρα καὶ εὐκολωτέρα. Istam Editionem Romanam, qua primus Scholia publicavit Calliergus, non ante nactus sum, quam argumentum huius carminis ex Parisino Codice iam esset typis descriptum.

Ipsa veterum Grammaticorum si ad nos pervenissent in *Theocritum* Scholia, in Adoniazusas saltem, & in Pharmaceutriam, Mimorum *Sophronis* quaedam probabiliter in illis legeremus fragmenta; cuius bis terve tantum fit in editis Scholiis mentio. Apud alios hic illic, apud *Athenaeum* praesertim, in libello nondum edito *Apollonii Alexandri-*
C *ni* περὶ Ἀντωνυμιῶν, in *Etymol. M.* in libello *Demetrii Phalerei*, *Pollucis Onomast.* *Scholiastis*, *Stobaeo*, loca quaedam ex *Sophronis* Mimis supersunt.

Quicquid ferme *Sophronis* apud veteres sparsum legitur haec mihi scribenti obversatur; in his perpauca tantum invenio, quae in Adoniazusis videri queat expressisse *Theocritus*: sed & haec, quantulacunque etiam sint, suis a me locis commemorabuntur.

ADNOTATIONES IN ADONIAZVSAS THEOCRITI.

vſ. 1. Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνῳ] Sic ex optimis Codd. fuit editum, quos *Sanctamandus* & *D'Orvillius* adhibuerunt, pro Γοργὼ φίλα. Γοργοῖ dedit & *Wintertonus*, formam in talibus legitimam. Diſtichon in Epigramm. inedito Theſſal. *Antipatri* (neque enim illud publicavit *Io. Boivinius*) ſcribi debebat: Anal. Br. 2. 110.

> Αἰπόλος ἢ μεθύων οὐκ ἄν ποτε, φασὶ, συνῴκει·
> Γοργοῖ, τοιαῦται Σιδονίων ἄλοχοι.

Sed id ipſum Γοργοῖ in hoc *Theocriti* carmine ſaepe recurrit. —— Χρόνῳ ſcribendum cenſebat *Salmaſ.* cum Schol. qui illud διὰ χρόνου interpretatur: omittitur & in his formis loquendi διά· Epiſt. *Socrat.* III, οἶμαι οὐ πολλοῦ αὐτὰ δηλώσειν χρόνου. vid. *Thucyd.* p. 392, 70. *Xenoph.* p. 377, 3. &c. Et ſane contracta locutio, loquenti apte conveniens, ſupplenda videtur: ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου ἦλθες· *quam diu exſpectata poſt longum tandem tempus veniſti! ἔνδοι, quinimo domi eſt.* Absque ὡς poſitum, χρόνῳ ſignificat in talibus *tandem*: una litera omiſſa, ſic ſcribi verba debent *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 33, 25, τὸ χωρίον αἱρεῖ χρόνῳ; φερόμενος δ' ὑπ' ὀργῆς &c. nonnulla notavi in *Eurip.* Phoen. v. 313. conf. *Bergler.* in *Ariſtoph.* Nub. v. 66. —— In hoc uno forte loco paulo audacior quam debueram, ut *Eunoë* (vid. v. 27. 54. 67. 68. 76.) κωφὸν eſſet πρόσωπον, inſtar Theſtylidis in Pharmaceutria, Eutychnidos & Phrygiae in hoc carmine v. 42, 67, perſonam *Eunoae* hinc removi; cui abſurde certe dabantur in Edd. & iſta v. 3, Ἔχει κάλλιστα. Noſtra haec, ὡς χρόνῳ;

οἰ-

A αὐδεῦ. fores, fateor, aperienti ancillae non diſconveniunt; ſed ancillam a ianua exſpectantem alloquutae mox ex domuncula (Ἰλεὸν, ὢκ οἴκησιν, vocat v. 9,) reſpondiſſe mihi videtur Praxinoë. —— Proxima autem, ἦνθες in ἦνθον mutato, libenter, cum *Wartono*, contribuiſſem Gorgoni: Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθον. tum ſequentia iterum Praxinoae: ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

vſ. 2. Ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ] *Wintertoni* iam dudum ita ediderat, ut pro αὐτῇ ſcribendum monuit *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, vulgata *Theocr.* T. II. p. 327, ex qua correctiones in hoc carmen a me commemorabuntur. Ad hunc vſ. iſta ſcripſit in libro ſuo *T. H.* „ Sic Etymol. in Δεῖφος „ p. 287. 50. Δεῖφος Συρακούσιοι· Φέρ' ὦ τὸν δεῖφον. quod vi-
B „ deri poteſt ad hunc locum pertinere; qui forte ſic eſt „ legendus:

„ Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. Φέρ' ὦ δεῖφον, Εὐνόα, αὐτᾷ "

Sophronis iſta mihi verba videbantur. Δίφρον, voce ſic ſcripta, frequens fit in Theocriteis mentio: eſt tamen & iſta ſcriptio verſus ingenio digna *Hemſterhuſii*: apud ſe tum dixiſſet Prax. Θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες.

vſ. 3. Γ. Ἔχει κάλλιστα.] Haec mihi verba nec Praxinoae, cui danda putabat *Wartonus*, neque Eunoae, cui tribuuntur in Edd. ſed, cum *Caſaubono* & *Reiskio*, uni tribuenda videbantur Gorgoni; cuius idcirco nominis indicem lite-
C ram huic formulae, ἔχει κάλλιστα, praefixi; quodque adeo huic carmini praefigebatur *Eunoae* nomen delevi. Cum hac formula commode *Plauti* locus ex Sticho comparari poterit I, Sc. II, v. 37,

PI. *Mane pulvinum.* AN. *bene procuras mibi; ſatis ſic fultum eſt mibi.*

—— Pro καθίζευ, hic olim etiam ſcriptum fuiſſe puto καθίσδευ.

vſ. 4. Ὦ τᾶς ἀδαμάτω ψυχᾶς] Ἀδεμάτω praeferunt Edd. niſi quod in Florent. & Cantabrig. *Wintertoni* ſcribitur ἀδειμάτω. In Codd. MSS. hae ſunt diverſae vocis lectiones:

ἀδειμάτυ· ἀδειμάτω· ἀδαμάτυ· ἀδαμάντυ· ἀδειμάντυ· ἀδειμάντυ. A —— *Iof. Scaliger* & *H. Stephanus* corrigebant ἀλειμάτυ vel ἀλειμάτω. quod effet pro ματαίας positum: ad ἀλειμάτως in *Callim.* h. Cerer. 91, quaedam, hunc etiam l. adnotavit *Ez. Spanhemius.* —— Ἀδαμάτυ vel ἀδαμάτω legunt *Casaubonus* & *Toupius*: hoc, quia a Codicibus confirmatur, recepi. —— Ἀδειμάτυ, quod habet etiam *Gregorius* de Dial. Dor. p. 169, fervandum cenfebant *Reiskius* & *Wartonus*: mihi *Scaligeri* inventum ἀλειμάτω blanditur. —— In vf. 5, iam ante hos centum annos πολλῶ μετ' ὄχλω emendate publicavit *Wintertonus*, quem nemo propterea vituperavit: id ipfum recepi pro πολλῦ μετ' ὄχλου.

vf. 7. Ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος] Tentari non debet. *Attritus* quibuscunque tandem malis Graece dicitur Τρυθῆναι· Τρυχθῆναι· & B Τρυχωθῆναι· labore, fame, fenectute, morbo, bello. *Qui nullis laboribus frangitur* vel *defatigatur* eximie dicitur Ἄτρυτος. Θάλασσα vocatur ἀσίγητος & ἀκάματος, dicique potuit ἄτρυτος. In *Homero* legiffe fufpicor, ἁλὸς ἀτρύτοιο, Auctorem Scholii, ἀκαταπονήτυ, πολλῆς, in Il. A, 316. Recte *Etymologus*: Ἄτρυτος, —— ἀπὸ τῦ Τρύω, —— σημαίνει τὸ ἀκαταπόνητον. *Eustath.* in *Hom.* Od. Δ. p. 197, 45, Ἄτρυτος ἐν πόνοις λέγεται, ὃν πόνοι ὁ τείρυσι. hoc *Hesychio* in v. Ἀτρυτώνη recte reftituit *H. Stephanus*, pro ἄτρωτος· forfan eidem reddendum in Ἀβασκάνιστος· certe *M. Antonino* Imp. III, 4, p. 70, qui ἄτρυτον ὑπὸ παντὸς πόνυ dederat; non ἄτρωτον. Herbam memoravit in Ἁλιεῖ *Alexander Aetolus*, cuius, velut *ambrofiae*, fucco Sol equos fuos faturaret,

ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν
Ἄτρυτοι, καὶ μή νιν ἕλοι μεσοστηγὺς ἀνίη. C

male vulgatur μή τιν' ἕλοι, apud *Athen.* VII. p. 296. E. Νὶν, praeter cetera, fignificat etiam αὐτὺς (Solis equorum duo fuere mares) ex gr. in *Soph.* Oed. T. v. 878. *Eurip.* Iph. T. v. 330, 333. ponendum in eiusdem verfu, quem praebebit Diatribe in *Euripidea* p. 245. C. —— εἰσορῶσά νιν κακύς. Homines *laboriofos* Ἀτρύτυς vocabant: *Damafcius*, apud *Suidam* in v. Ἄτρυτος, dixit φιλοπονίαν ἔχειν ἄτρυτον. Vt vero Latine gravia & molefta *laboriofa* dicuntur, fic etiam a Graecis, Ἄτρυτα. ingentes *labores* & *molefti*, ἄτρυτοι funt πόνοι. *Mofchus* IV, 69. ἀτρύτοισιν Ἄλγεσι μοχθίζυσαν. *Philo* Judaeus p. 914. C. ἀσκητῦ meminit, πόνοις ἀτρύτοις καὶ ἀκαμπίσι

A πίσι περιποιησαμένη τὸ καλὸν, p. 930. B. κακοπαθείαις ἀτρύτοις, ἃς εἰκὸς γεωπόνους ἀναδέχεσθαι. *Suidae Damascius*: ἀτρύτοις πόνοις ἑαυτὸν πρὸς γεωργίαν ἐξεδίδου. a *Clemente Alex. Strom.* VIII. p. 831, 32, ἡ Υἱοῦ φύσις —— dicitur ἀκαμάτῳ καὶ ἀτρύτῳ δυνάμει πάντα ἐργαζομένη. His antiquior *Archytas* Tarentinus Deum dixerat virtutem non solum habere *sinceram*, *atque ab omni humano affectu puram*, ἀλλὰ καὶ τὰν δύναμιν, ait, αὐτᾶς ἄτρυτον πέπαται, *sed & ejus vim possidet nulla re defatigatam*: ubi leguntur ista in *Stobaei* Floril. p. 13, 40, paulo post scribendum, διὰ παθέων ἀσυμμετρίαν, fatebitur *Adrian.* Noster *Heringa*, cui correctio nihilominus est uni tribuenda: vid. Eius Observ. Crit. p. 152. —— In *Sophoclis* Ajace v. 799, ubi se dicit Tecmessa,

B ἀρτίως πεπαυμένη

Κακῶν ἀτρύτων.

Schol. Ἀτρύτων] Πολυτρύτων, πάνυ κακώντων. atque adeo πολὺ τρυόντων. *Theocriti* Gorgo, defatigata currendo, eleganter,

Ἁ δ' ὁδὸς, inquit, ἄτρυτος·

via longa est & molesta: sive reddatur illud Ἄτρυτος cum *Scholiaste*, πολλὴ, (ἡ γὰρ ὁδὸς πολλὴ,) seu ἀργαλέα, sive tandem δύσβατος, res eodem recidit. *Via quae* euntem *defatigat* eleganter hic ὁδὸς dicitur Ἄτρυτος. Istiusmodi adiectiva duplicem fere vim habent vel activam vel passivam. ea ne nos res nunc teneat, satis erit laudasse observata *Tib. Hem-* C*sterhusii* ad *Lucian.* T. I. p. 179. & ad *Thom. Mag.* in v. Ἀθέατος.

Nihil adeo ad hunc locum dare constitueram: sed Amicus meus *D. R.* vocem Ἄτρυτος, hic a viro Primario tentatam, dignam censebat, ad quam excussis loculis harum rerum studioso Lectori quaedam adnumerarem. Eius obsequutus consilio, nunc ne literae quidem praefixae vim rariorem indictam praetermittam: Ἄτρυτα κακὰ docte redduntur a *Schol. Sophoclis* πολύτρυτα, πάνυ κακοῦντα. *Hesychius* initio Lexici, Τὸ α, inquit, —— δηλοῖ ψιλὸν μὲν —— καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχανὲς πέλαγος· καὶ τὸ πολὺ, ὡς ἐν Ἀξύλῳ —— ὕλῃ. Ad haec *Homeri* in Il. Λ, 135, *Scholiastes*, Ἀξύλῳ] Καταξύλῳ, πολυξύλῳ· τὸ γὰρ α νῦν οὐ κατὰ στέρησιν, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. *Eustathius* p. 773, 1. εἴη δ' ἂν πάντως καὶ ἡ Ἀξύλευτος, πολύξυλος·

λος· εἰσαγούσης τῆς στερήσεως ἐπίτασιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, πλουτιζούσης A
τῇ ἐνδείᾳ. quae ſatis ſunt arguta: mallem ex Lexicis ſuis, quae periere, quaedam aliunde ignota nobis excerpſiſſet, Homerici Ἄξυλος ſimilia: ſed, ut verum fatear, in Homerico melior mihi vulgatâ *Porphyrii* videtur interpretatio: *Euſtathius*: Ἄξυλος ὕλη, —— κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. *ſylvam* vocant Poëtae *nemoroſam*: ἄλσος, *Callimachus* h. Cereris vſ. 27,

Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διὰ κεν μόλις ἦνθεν ὀϊστός.

ἦνθεν eſt ex Codd. vellem ἦνθοι dediſſent ex more *Callimachi*. *nemus*, *Ovidius* Met. VIII, 418,

quod nulla ceciderat aetas. B

Quod ſi nihil eſſet, praeter Homericum Ἄξυλος, ut ſolet id unum ferme hanc in rem proferri, dubitari certe poſſet de iſta literae α poteſtate. Sed dantur hujus generis multo plura, quam vulgo exiſtimantur. Illa, cum haec ſcribenti ſint ad manum, hic a me proponentur. Quibus nihil facere adeo videbuntur ad *Theocritum*, noſtratibus iſta relinquant iuvenibus exigenda, atque aliquando adaugenda.

DIGRESSIO A THEOCRITEIS,

De vocibus, in quibus α *dicitur* ἐπίτασιν ἔχειν. C

In his, quae pleraque mihi tantum ex Grammaticis innotuerunt, vice fungar *enarratoris*, atque adeo futurum me fateor, quales ſemper eſſe Literatores & Criticos plerosque perhibent, (ut ſaepe dicentem Geometram audivi Graece perdoctum, *Samuelem Königium*, non vanum fui oſtentatorem,) qui ſe Philoſophos profitentur, atque adeo veri haberi volunt, & habentur, inveſtigatores, novarumque rerum, quae uſum praeſtent humanae ſocietati, inventores, *des génies inventeurs*. ſic noſtram ſolemus, aliorum contemptu, apud

A apud plebem, quae latissime patet, antiquarum rerum ignorantiam tegere, semper scilicet homunculi, atque ἀνθρώπινα δρῶντες.

Vtrum vis ista literae praefixae significatum simplicis intendens, vere his, quae prolaturus sum, insit, nec ne, hic a me non disputabitur: ea res, ampliora spatia desiderans, nunc commode tractari non poterit. Dum vero voces a me proferentur de rarissimis pleraeque, qualia nos, pro sapientia scilicet! nostra nova vocare suevimus Grammatici, nova proferendi mihi nonnullae saltem praebebunt occasionem.

Ἄβιος. —— *Harpocration*: Ἄβιος. τὸν Ἄβιον Ἀντιφῶν ἐπὶ τοῦ (sic dedit *Aldus* ex Codd.) πολὺν βίον κεκτημένου ἔταξεν. ὥσπερ Ὅμηρος Ἄξυλον ὕλην λέγει, τὴν πολύξυλον. Hinc illud
B alii sumserunt: *Hesych.* Ἄβιος, πλούσιος· ὡς Ἀντιφῶν ἐν Ἀληθείας α. sic legendum, vel β', probabilis est *Maussaci* coniectura. Attigit *T. H.* in *Lucian.* I. p. 401. Ne altera quidem usitata literae potestate Ἄβιος a me lectum fuit, nisi in isto *Luciani* loco: utrum spectavit & illam in his *Plato* de LL. IX. p. 873. C. ὃς ἂν ἑαυτὸν κτείνῃ —— μηδὲ αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχών. an Ἀβίου posuisse videbitur pro ἀβιώτου; Ἄβια *Hesych.* etiam explicat οὐ βιώσιμα. dici sic potuerunt βρέφη ἠλιτόμηνα, *foetus non vitales*; sed vero, ἀβίου lectum illic in libris quamvis fuerit antiquis, ego *Platonem*, qui saepe *vitam non vitalem* βίον vocat ἀβίωτον, hic etiam ἀβιώτου scripsisse iudico: talem αἰσχύνην parere calamitates censentur, ξυμφοραί, ἃς ἀβίωτον ζῆν κεκτημένῳ secundum *Platonem* de LL. XI. p 926. B. ista *Plato-*
C *nis* studiosus mihi consideret ex Menexeno T. II. p. 246. D. ἡμῖν ἐξὸν ζῆν μὴ καλῶς, καλῶς αἱρούμεθα μᾶλλον τελευτᾶν, πρὶν ἡμᾶς τε καὶ τοὺς ἔπειτα εἰς ὀνείδη καταστῆσαι, καὶ πρὶν τοὺς ἡμετέρους πατέρας καὶ πᾶν τὸ πρόσθεν γένος αἰσχῦναι· ἡγούμενοι τῷ τοὺς αὐτοῦ αἰσχύνοντι ἀβίωτον εἶναι. an non ad haec apte responderet ἄπορος —— καὶ ἀβίωτος αἰσχύνη; —— si lex artibus obesset promovendis, atque hae tandem funditus perirent, ὁ βίος, ὢν καὶ νῦν χαλεπὸς, εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἀβίωτος γίγνοιτ' ἂν τὸ παράπαν, iudice *Platonis* Socrate in Politico p. 299. v. ult. Qui toties, & saepius, vocem adhibuit, ab optimis Poëtis usurpatam, ἀβίωτος, hunccine crederemus, ut lectores fatigaret, ἀβίου scripsisse; quia quingentis minimum annis, postquam essent scripta, suis in exemplaribus ἀβίου invenisse videntur Grammatici? —— Sophistam *Antiphontem*,

& sic emend. Boeckh ad Plat. Min. p. 192.

 de

de cuius voce agitur in initio huius adnot. verbis & nominibus novam saepe vim indidisse significandi adparebit *Harpocrationem* conferenti in vocibus Ἀγυιῦτε τὴν πόλιν· Ἀνδρεία· Ἀπαθῆ· Ἀχαριστῶ· Δεῆσις· Ἔμβιος· & Ἐπαλλάξεις. A

Homerus in plaustris vagantium Scytharum meminit tanquam Ἀβίων, in Il. N. v. 6. Inter diversa vocis interpretamenta non sane miror illam etiam πολυβίων Grammaticis in mentem venisse: πολύβιοι dici poterant, vel μακρόβιοι & πολυετεῖς, vel, voce ducta a βία, πολυδύναμοι. Nihil horum invenietur, ubi tamen permulta dantur a se diversissima, apud *Strabonem* VII, p. 454, —— 456. vel apud *Stephanum Byz.* in Ἄβιοι, vel de Scytharum istorum moribus agentem *Nicolaum Damasc.* in *Stobaei* Floril. p. 70, 5. Sed Lexicographis & Scholiastis τὸ ἐπιτατικὸν α hic etiam debuit in mentem venire: *Etymologo* p. 3, 22. p. 233, 1, ad Ἀβίων, —— ἢ ἤ, inquit, πολυβίων καὶ πολυετῶν. eadem sunt in *Schol.* in *Hom.* aliud etiam praebet *Eustath.* p. 881, 4, ἢ ὅτι μακρόβιοι, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α· ἢ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι· ἀνδρεῖοι γάρ. a *Strabone* quoque dicuntur VII. p. 479. A, δυσμαχοὶ πεποιθότες, —— ἢ ἀμύνασθαι ῥαδίως ἐπιόντας, ἢ κωλῦσαι τὴν ἔφοδον. Victum atque ad vitam necessaria hi Scythae secum semper circumvectantes, vere a *Nicolao Stobaei* p. 69, 47, dicuntur δυσμαχώτατοι· quippe qui ipsum Darium in fugam coniecerint. —— Inter tot diversas vocis interpretationes, illam miror, πολὺν βίον ἐχόντων, non incidisse Grammaticis, quam speciose commendare potuerant. Iustitiae piis istis cultoribus, dum per arva cum gregibus suis migrarent, rerum ad vitam iucunde transigendam semper fuit affatim: si fruges veterum erant, ut fuerunt, agricolarum solae divitiae, ὁ πλοῦτος, (Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο, *Hesiod.* ap. *Etymol.* p. 677, 16. Schol. *Theocr.* in Eid. X, 19. &c. *annus fertilis*, τὸ πολὺ ἔτος, dabat τὸν πολύετον, sive πλοῦτον, agri cultoribus,) dici poterant πολὺν βίον ἔχοντες. Abiis Homericis, B C

Ipsa quoque immunis, rastroque intacta, nec ullis
Saucia vomeribus, per se dabat omnia tellus:
—— *etiam fruges tellus inarata ferebat.*

De his *Homeri* Scythis dici potuerunt, quae cecinit *Caesar Germanicus*, ubi tres *Arati* versus ex Phaenom.

A 111, 112, 113, ſic elegantius expreſſit in Virginis κολακευσμῷ p. 110,

Ignotique maris curſus, privataque tellus
Grata ſatis; neque per dubios avidiſſima ventos
Spes procul amotas fabricata nave petebat
Divitias; fructusque dabat placata colono
Sponte ſua tellus,

Sed en teſtem, ex omnibus qui produci poſſent, *Homero*, ſeculorum tamen aliquot intervallo, proximum *Aeſchylum*, ex cuius Prometheo ſoluto verſus faciles atque elegantes habet *Stephan. Byz.* in v. Ἄβιοι, quos ſic arbitror nomine Σκυθῶν interſerto legendos: erant iſta Promethei ſcenici verba, a Cauçaſo Herculi ad Heſperidas
B iter praemonſtrantis:

Ἔπειτα δ' ἥξεις δῆμον ἐνδικώτατον
[Σκυθῶν] ἁπάντων, καὶ φιλοξενώτατον,
Γαβίους· ἵν' οὔτ' ἄροτρον, οὔτε γατόμος
Τέμνει δίκελλ' ἄρουραν, ἀλλ' αὐτόσποροι
Γύαι φέρουσι βίοτον ἄφθονον βροτοῖς.

Homeri Ἀβίους ab *Aeſchylo* dictos Γαβίους, *Stephano* Grammatico narranti fidem adhibuimus; forſan hac etiam in re nimis creduio: potuit enim is vitio Codicis ſui decipi; cur, obſecro, *Homeri* Ἀβίους, Γαβίους diceret *Aeſchylus*? Alii hoc verum arbitrentur: —— ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις ταχυπειθής· Οὐ Δᾶν. De Γ, ex F Aeolico nato, vocibusque permul-
C tis Aeolicis, quae ſuperſunt, praefixo, dici multa poſſent, quae hinc alieniſſima iudicarem. —— Nunc tandem obſervationem ſubiiciam, quae meis his plerisque excitandis occaſionem praebuit, quam, cum aliis permultis, ex ineditis libellis ſuis mihi *Ruhnkenius* ſubminiſtravit, τῷ ὄντι τὰ τῶν φίλων ἡγούμενος κοινά. Haec ſunt in Pariſino *Lex. Sangerm. MS.*

„ Ἄβιος, ὁ ἀβλαβής, παρὰ τὴν βίαν, οἷον ὁ κρείσσων βίας. καὶ Ἄ- p. m. 2.
„ βιοι, οἱ Νομάδες, παρ' Ὁμήρῳ, οἷον οἱ τὸν πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν οὐκ
„ ἔχοντες βίον. ὁ μέντοι Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ δυσβίου ἐχρήσατο τῇ λέξει. κέ-
„ χρηνται δὲ αὐτῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐστερημένου τῆς ζωῆς. ἀλλὰ καὶ πολύβιος
„ κατ' ἐπίτασιν τοῦ α ἄβιος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Apud
„ Platonem l. c. Scholiaſtes MS. ἀβίου explicat ἀβλαβοῦς,
„ ἢ ἄνευ βίας. "

'Αϐληχρός. *Orion* Thebanus *Etymol. MS.* penes Clar. A
Nostrum *Rubnkenium* : „ 'Αϐληχρόν. δύναται τὸ α κατ' ἐπίτασιν
„ σφόδρα ἀσθενές. Βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενὲς, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων φω-
„ νῆς· τὸ γὰρ Βληχρὸν ἐπ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ
„ τάττεται τὸ Βληχρὸν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν. ποτὲ δὲ καὶ
„ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύναται τὸ ἀσθενὲς δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ α
„ ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.
adscripserat *R. Haec contraxit*, *Orionem laudans*, *Etymologus M.* —— Alios etiam veteres adhibe Grammaticos; ab his incertior redibis quam veneras. Illud inprimis mireris, quod ab *Orione* dicitur, α accipi posse κατ' ἐπίτασιν in 'Αϐληχρὸς, & paulo tamen post dici, saepius ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ poni τὸ Βληχρόν. hanc vocis vim firmat *Heraclides Milesius* apud *Eustath.* in *Hom.* Il. Θ. p. 589, 30.
Vnum *Pindarum* nominant, qui vocem Βληχρὸς posuerit B
ἀντὶ τοῦ ἰσχυροῦ, *Etymologus M.* p. 200, 13. & *Suidas*: sic ille: Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς παρ' Ὁμήρῳ, καὶ Ἀλκαίῳ, καὶ ἄλλοις· Πίνδαρος δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ αὐτὸ λέγει. tribus voculis omissis, eadem fere cetera dat *Suidas*: ubi *Pearsonus* recte adnotaverat, non Βληχρὸν, sed 'Αϐληχρὸν apud *Homerum* legi. Ab hoc initio profectis vera ratio tandem patebit. *Imbecillum*, *infirmum*, *lene*, & *mite*, &c. quodque adeo hac in parte ovium *balantium*, βληχωμένων, naturam imitaretur, Iones praesertim antiqui Βληχρὸν dixerunt, sive 'Αϐληχρόν. Apud Atticos neutrum, opinor, invenietur. α in 'Αϐληχρὸς fuit, non ἐπιτατικὸν, sed, me iudice, ut in multis, otiosum, sive πλεονάζον. *Pindarus* tamen, (is unus nominatim ex perdito carmine citatur,) voci Βληχρὸν praefixisse videtur
in aliis usitatissimum α στερητικὸν, atque adeo voci signifi- C
canti *imbecillum* vim attribuisse *robusti*. Qua vero dicebam, eadem significandi potestate alii veteres nobis quidem noti vocem adhibuerunt, sive scripserint 'Αϐληχρὸν, seu Βληχρόν. 'Αϐληχρὸν scripsit *Homerus*; Βληχρὸν *Alcaeus*; hoc frequentavit *Hippocrates*; huiusque imitator *Aretaeus*, *Nicander*, *Plutarchus*, aliique adhibuerunt. De tribus rebus diversissimis 'Αϐληχρὸν *Homerus* posuit; *teneram* minime bellatricis Veneris *manum*, quam vulneravit Diomedes, vocans 'Αϐληχρὴν, in Il. Ε. 337; *muros infirmos*, quos nihili faciebat Hector, τείχεα 'Αϐλήχρ', οὐδενόσωρα, Il. Θ. 178; *lenem mortem*, qua Vlysses conficeretur, θάνατον 'Αϐληχρὸν, in Od. Λ. 134, & Od. Ψ. 282. —— In horum locorum primo male nonnulli veterum, 'Αϐληχρὴν, *sinistram*

A *ſtram* interpretabantur: *Homeri* Tydides & *Virgilii* —— *Veneris violavit vulnere dextram.* —— Ad ſecundum locum *Euſtathius* verba quaedam nobis dat, ex *Apionis* & *Herodori* in *Homerum* commentario, quibus absque eo caruiſſemus, *Alcaei*, p. 589, 32, Βληχρὸν, τὸ ἀσθενὲς, ὡς Ἀλκαῖος,

Βληχρᾶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί.

Tranquilla ventorum leniter ſpirantium flamina. Lyrici verbis ſubiicit *Euſtathius Nicandri* verſum:

Βληχρὸν μυὸς οἷα μυληβόρου ἐν χροῒ νύγμα.

Sic ſcriptis *Nicandri* verbis, & *Alcaei*, ex *Euſtathio*, quem non nominat, uſus *Henr. Stephanus* Theſ. L. G. I. p.
B 754. G. noverat utique, mures *molas* non mordere; neque adeo a *Nicandro* ſcribi potuiſſe μυὸς οἷα μυληβόρου. quae facile mox venerat in mentem, emendata fuit lectio μυχηβόρου ab *Angelo Maria Bandinio* enotata ex Cod. Mediceo *Nicandri*, ubi verſus iſte legitur, in Theriacis 446, ſic ſcriptus:

Βληχρὸν γὰρ μυὸς οἷα μυχηβόρου ἐν χροῒ νύγμα
Εἴδεται.

Vtrumque in antiquis iam Codicibus lectum haec indicant in *Scholiis*: τὸ δῆγμα αὐτοῦ σμικρὸν, καὶ ὅμοιον μυὸς ἐστὶ Νυχηβόρου, δηλαδὴ τοῦ ἐν νυκτὶ ἐσθίοντος, ὃ ἂν εὕρῃ· εὕρηται δὲ καὶ Μυχηβόρου· ἵν' ᾖ, τοῦ ἐν μυχοῖς ἐσθίοντος. quid in ſuo Codice legerit *Eutecnius* dignoſci nequit. —— Praeterquam in *Ae-*
C *liani* loco apud *Suidam*, Ἀβληχρὸς *Homericum* vix alibi reperietur: dicitur ibi quis mortuus πρᾴως, καὶ σὺν γαλήνῃ, καὶ ἀβληχρῷ θανάτῳ. —— Opponuntur ſcilicet ὀξεῖς θάνατοι, & ἀβληχροὶ, ſive βληχροί. Eleganter, ut omnia, *Cicero* de Senect. c. XIX, *Adoleſcentes*, dicit, *mori ſic mihi videntur, ut cum aquae multitudine vis flammae opprimitur: ſenes autem ſic, ut ſponte ſua, nulla adbibita vi, conſumtus ignis exſtinguitur. &c. quaſi poma ex arboribus, cruda ſi ſint, vi avelluntur; ſi matura & cocta, decidunt: ſic vitam adoleſcentibus vis aufert, ſenibus maturitas.* Ciceronis iſta neſcio quis diſticho illigavit non invenuſto, quod ſic omnino cum *P. Burmanno Sec.* Anthol. Lat. T. I. p. 551, ſcribendum cenſeo:

Po-

Poma ut in arboribus, sic sunt & corpora nostra: A
Aut matura cadunt; aut cito acerba ruunt.

Iuvenum mors miserabilis plerumque est *acerba*, ὀξὺς θάνατος· senum *lenis*, sopori quippe simillima, βληχρὸς, vel ἀβληχρός.

Animam senilem mollis exsolvit sopor.

is versus est in Oedipo *Senecae* 787, factus ex *Sophocléo*. Sic opponuntur ὀξεῖς πυρετοὶ, *febres acutae*; & βληχροὶ, *lenes*, *leves*que: σφυγμοὶ ὀξέες, *citati pulsus*; & βληχροὶ, *debiles* & *languidi*. *Hippocratea* dabit *Foesius* in Βληχρὸς πυρετός. *Plutarchus* in Pericle p. 173. A. Περικλέους ἔοικεν ὁ λοιμὸς λαβέσθαι λαβὼν οὐκ ὀξεῖαν, ὥσπερ ἄλλων, οὐδὲ σύντονον, ἀλλὰ βληχρᾷ τινι νόσῳ κ. τ. λ. Quia vocem sic scriptam & alibi adhibet bis terve *Plutarchus*; ita legendum recte statuit B
Bryanus Not. in T. I. p. 104. In Excerptis legitur ex *Ctesiae* Persicis p. 646, 40, ἀσθενῶς εἶχεν Ἄμυτις, εἰ καὶ βληχρῶς, καὶ οὐκ ἰσχυρῶς. Raro legitur apud recentiores Βληχρός· a quo, significatu, nihil distat Homericum Ἀβληχρός. — Sic litera α est supervacua in Ἀσπαίρειν· Ἄσταχυς· Ἄσταφις· Ἀσφοδελός· Ἄνησις· Ἄγαυρος· similibusque. In Ἀβληχρὸς etiam πλεονάζον τὸ α agnovit *Eustathius* in Il. Θ.

Ἄγονος. *Hesychius*: Ἄγονον, πήγανον, ἢ πολύγονον. Non tantum *sterile* & *infoecundum* dicebant Ἄγονον, sed & *quicquid generationem impediret*; contra πολύγονα & *foecunda*, & *quibus vis* inesse videretur *genitalis*. *Rutam*, multiplicis usus herbam, quam vulgo Graeci Botanici πήγανον C
vocabant, vocum obsoletarum custos, *Nicander* dixit Ῥυτὴν, Ther. v. 524. ubi τὸ τελέσφυλλον, (sic vocem τελόφυλλον corrigit, cuius penes me sunt emendationes, *Bentlejus*) sive τελπίπηλον, canit

Χαίτην μὲν λωτῷ, ῥυτῇ γε μὲν εἴκελον ὀδμῇ.

Schol. explicat, τὸ φύλλον ἐμφερὲς τῷ λωτῷ, τὴν δὲ ὀσμὴν τῷ πηγάνῳ· ista scribens paulo post: Ἰόλαος δὲ, ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων Ῥυτὴν καλεῖσθαι φησίν. Ῥυτῆς meminit & *Nicander* in Alexipharm. v. 306, & 528, & iam ante, forsan ubi Laconem fecerat loquentem, *Cratinus*: ad *Hesych.* in Ῥυτὰ, dedit ista *Photii Io. Alberti*: Ῥυτὰ, (f. Ῥυταὶ,) πήγανα. οὕτω Κρατῖνος. Vocem Peloponnesiacam, Ῥυτὴν, *rutam*, cum colonis in Italiam delatam, ne-

A nemo mirabitur: sed *Iolai*, mihi aliunde ignoti, testimonio illinc excitato *Ios. Scaliger* iam usus est Coniect. in *Varron*. p. 45. —— *Rutam* vero, sive τὸ πήγανον, non mirarer si ipse *Nicander* in Georgicis dixisset Ἄγονον. De *Ruta* agens *Plinius* H. N. XX, c. XIII, circa finem, *mirum*, inquit, *est*, *cum ferventem rutae naturam esse conveniat*, —— *generationes impediri hoc cibo: ideo (in) profluvio genitali datur*, *& venerem crebro per somnia imaginantibus. Praecavendum est gravidis abstineant hoc cibo; quo* (sic legerem) *necari partus invenio. Dioscorides* III, c. 52, Πήγανον, ait, γονὴν σβέννυσιν ἐσθιόμενον, καὶ πινόμενον. —— paulo post, ἔστι δὲ καὶ ὀξυωπὲς· deinceps, — τὸ ἄγριον (distinguunt a ruta *sativa*) —— κινεῖ —— καὶ καταμήνια, τὰ δὲ ἔμβρυα φθείρει. cur πήγανον dicatur, atque alia
B tradidit *Io. Brodaeus Stapelius* in *Theophrasti* Hist. Plant. VII, c. VI, p. 797. —— Dignum vero observatu *Dioscoridis* πήγανον est —— ὀξυωπὲς· ut enim *Hesychii* πήγανον Ἄγονον significat τὸ ποιοῦν ἀγονίαν· sic dicitur ὀξυωπὲς, τὸ ποιοῦν ὀξυωπεῖς τοὺς ἀμβλυωπεῖς. *Ovidius* in Remed. Amor. v. 801,

Vtilius sumas acuentes lumina rutas;
Et quidquid Veneri corpora nostra negat.

Si πολύγονον eadem ratione hic significaret, de quo tamen dubito, τὸ δοκεῖν σπέρματος εἶναι ποιητικὸν, ut *Heraclides* dicebat *Tarentinus* in Symposio, teste *Athen*. II. p. 64. A. de bulbo, cochlea, ovo, similibusque; de tali *esca*, quas *molliculas* vocat *Plautus* in Casina II, 8, 56, *pulpamenta*, in
C Pseudolo IV, 1, 37, si iocose quis dixerit Ἄγονον, non absurde reddi potuit πολύγονον. βολβὸν, ex. gr. de quo tot venusta veterum nobis dicta servavit *Athen*. I. p. 5. C. D. II. p. 63. E. F. p. 64. A—F. VIII. p. 356. E. F. Quae pag. 64. leguntur Medicorum de bulbis testimonia his commode potuerant *Ovidii* admoveri, quae paulo ante laudatis versibus proxima praemittuntur in isto perdocto carmine:

Ecce cibos etiam, (medicinae fungar ut omni
Munere,) quos fugias, quosve sequare, dabo.
Daunius, an Libycis bulbus tibi missus ab oris,
An veniat Megaris, noxius omnis erit.
Nec minus erucas aptum vitare salaces;
Et quidquid Veneri corpora nostra parat.

Dau-

Daunium bulbum in Medicis Graecis nemo requiret. Sed A
in locorum apud *Athen.* primo p. 5. C. *Philoxenus Leucadius*, Βολβὸς, inquit,

Ὡς πλείστους διάτρωγε· τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ.

Vltimum hoc interpretari licet *Aristophanis* phrasi, ex eodem *Athen.* I. p. 29. A. ἐπεγείρει τὸν ἔμβολον. —— *Philoxenus* iste Leucadius carmen condiderat epicum inscriptum Δεῖπνον, ex quo versus illic quatuor & decem exhibentur in loco Comici *Platonis* ex Phaone: ex isthoc dramate pervenustam esse ῥῆσιν repetitam intellexi ex integri operis Libro VII. p. 325. A. Πλάτων δ' ἐν Φάωνι φησὶν,

Τρίγλη δ' οὐκ ἐθέλει νεύρων ἐπιήρανος εἶναι·
Παρθένου Ἀρτέμιδος γὰρ ἔφυ, καὶ σύματα μισεῖ. B

hi duo hexametri versus non sunt *Platonis*; sed paene ultimi eorum, quos ex *Coena Philoxeni Leucadii* protulit *Plato* Comicus *Athenaei* L. I, quique nobis servati sunt in Epitome p. 5. Quid itaque? an hic erravit *Athenaeus*, *Platoni* tribuens quae essent *Philoxeni*? vix opinor; credere malim integrum locum ex Phaone *Platonis* hic ab Auctore repetitum. Duobus istis versibus ad *Alciphr.* p. 26, usus, *St. Berglerus* hoc tamen non animadverterat. Gravius errat, quod in tot millenis diversis viro Summo nonnunquam evenisse quis homo natus mirabitur? gravius, inquam, errat hoc in loco *Casaubonus*, Animadvers. VII, c. XXI, p. 562, 37, ubi „ deest, „ ait, ecloga Sapphûs: nam, qui versus hexametros C
„ subiectos putant illius esse, falluntur: sunt enim Ar„ chestrati, ut scimus ex libro primo ". fefellit ipsum memoria: scimus ex L. I, versus esse *Philoxeni*; deinde non *Sapphus*, sed Ecloga *Platonis* ex Phaone hic deficit: ad nomen duri Phaonis, huius amans perdite *Sappho* obversata mox animo *Casauboni* fecit, ut scribentis etiam calamo nomen effluxerit. —— Sed Athenaeus iste rerum optimarum thesaurus, qui toties in his etiam observatis mihi profuit, quid si locum nobis subministraret, in quo de *mollibus escis* id ipsum, quod tractare coepi, vocabulum reperiretur Ἄγονος; Hodie etiam *ostrea* vel inprimis habentur ὑποβινητιῶντα βρώματα, quae sic vocat *Menander* apud *Athen.* I. p. 9. C. IV. p. 132. F. XII, p. 517. A. Apud hunc

A hunc III. p. 85. C. τὰ πλεῖστα τῶν ὀστρέων καὶ τῶν ἄλλων ὀστρακοδέρμων memorari dicuntur in loco *Epicharmi* ex Hebes nuptiis: quos illic deposuit *Athenaeus*, *Epicharmi* Trochaici tetrametri catalectici, (quibus numeris omnes decurrunt ex ista Comoedia ab *Athenaeo*, ubi piscium nomina recensentur, prolati,) nostris in Edd. sunt vitiosissimi: in ultimis τοὶ κόγχοι ταὶ ἀμαθῖτιδες dici videntur κακοδόκιμοι τε χηνυγόνοι· (sic *Aldus* edidit:) *Casaubonus* Anim. III, c. 8. p. 165, „ *lego*, inquit, κήγονοι, & fortasse etiam ἀδόκι-„ μοι· *male audiunt, ceu generationis inimicae.*" si lectum fuit εὐδόκιμοι, κήγονοι: vox Ἄγονοι hic forsan ab interprete reddi potuit πολύγονοι. Postrema, vix sine libris melioribus restituenda, sic vulgantur:

Θάτεραι δέ τ᾽ αἱ κόσχοι αἱ ἀμαθίτιδές τε
B Κακοδόκιμοί τε χηνυγόνοι,
Τὰς ἀνδροφυκτίδας πάντες ἄνθρωποι καλέοντι,
Ἄμμες δὲ λεύκας τοὶ θεοί.

Vltimus Trochaïcus legitimus erit, una tantum litera elisa:

Πάντες ἄνθρωποι καλέοντ᾽, ἄμμες δὲ Λευκὰς τοὶ θεοί.

Isthoc in loco haec quoque erunt sincera, si sic scribantur:

ὄστρεα συμμεμυκότα·
Τὰ διελῆν μὲν ἐντὶ χαλεπὰ, καταφαγῆν δ᾽ εὐμαρέα.
Μύας, ἀναρίτας τε, καρύκας τε, καὶ σκιφύδρια·
Τὰ γλυκέα μὲν ἔντ᾽ ἐπέσθειν, ἐμπαγῆμεν δ᾽ ὀξέα.

C Ceteris abstineo, ut insanabilibus, nisi vocem hic illic omissam Codices praebuerint.

Ἀγύμναστος. *Hesych.* Ἀγυμνάστοις, πολυγυμνάστοις.

Ἀδάκρυτος. Pro πολυδάκρυτος positum a *Sophocle* Scholiastae monuerunt in Trach. v. 107. & in Antig. v. 893, ubi Antigone, Τὸν δ᾽ ἐμὸν, ait, πότμον ἀδάκρυτον Οὐδεὶς φίλων στενάζει. hoc ab aliis Grammaticis adnotatum non opinor.

Ἀδράστεια. *Cornutus* de N. D. C. XIII in fine: Ἀδράστεια, ἤτοι παρὰ τὸ &c. —— ἢ τοῦ στερητικοῦ μορίου νῦν τὸ πολὺ ἐπιδηλοῦντος· —— πολυδράστεια γάρ ἐστι. Non attigit illud Auctor *Etymol. M.* attigit Scholiast. ineditus in *Platonem*.

Ἀε-

"Αειδνος. *Hesych.* "Αιδνον, ἄφεγγον, ἢ πολύφεγγον. A

'Αζαλής. *Hesych.* 'Αζαλὶς, πολύπιον, ϰαὶ ὀλιγόπιον. Quid illud sit minus liquet. Si recte scriptum est, certe quod paulo post legitur, 'Αζαλέον, ἄγαν ζέον, θερμὸν, ἢ ξηρόν· partim ex errore natum ipsius Grammatici: 'Αζαλέον est ξηρόν. sed altera explicatio, ἄγαν ζέον, θερμὸν, pertinet ad vocem longe diversam Αἰζαὸν, qua ratione Dorienses scripsisse vocem videntur satis Poëtis usitatam αἰζηόν. *Hesychius.* Αἰζηοὶ, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες, ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ, καὶ θυμώδεις. *Etymol.* p. 31, 56. Αἰζηὸς —— ὁ ἀεὶ ζέων, ϰαὶ ἀκμάζων κατὰ τὴν ἡλικίαν, &c. Iterum *Hesych.* Αἰζαὸν, τὴν μέσην ὥραν.

"Αζειρος. *Hesych.* 'Αζείρου, ἀζώστου, ἢ πολυζώστου. Zonam, B five *cingulum* ζεῖραν etiam vocabant veteres; ut & χιτῶνα ἀνεκκοιλαμμένον· prout mihi scripsisse videntur Grammatici. *Eustathius* in Il. Α. p. 772, 51, Ζεῖρα —— σημαίνει, φασὶ, ζώνην, ϰαὶ χιτῶνα, ϰαὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι ϰαὶ ἰσάρτι παραφθείροντες οἱ Λυκιακοὶ 'Ημίζαρον λέγουσιν. sed 'Ημίζαρον dixisse suspicor Lyciacos recentiores τὸ σημικίνθιον, *semicinctium*, quo tunicam praecingebant. Nisi apud *Eustath.* nusquam 'Ημίζαρον legerat *Ducangius*.

['Αχαίειν absurde *Aemilius Portus* in Indicem verborum *Xenophontéum* retulit, quod interpretatur *vehementer urere. Legitur*, inquit, *ad marginem* ἀποκαίειν 329. C. (*Ed. Leuncl.* MDXCVI.) Recte *H. Stephanus* in suam Ed. secundam recepit Κ. 'Α. IV. p. 135, 35, ἄνεμος βοῤῥᾶς ἐναντίος ἔπνει, παντάπασιν ἀποκαίων (πάντα addendum ex Codd.) C ϰαὶ πηγνὺς τοὺς ἀνθρώπους. Latine arbores, herbas, hominum artus, *urere*, *deurere*, *perurere* frigus dicitur, inprimis boreae penetrabile: *deustas arbores*, & *perustos artus* dixit *Livius*: vid. & *Davis.* in *Cicer.* Tusc. p. 160, 161. Sic adhibentur a Graecis Καίειν, & 'Αποκαίειν. Huic verbo ne locum quidem dedit *Aem. Portus* in Indice. quod legerat & Κ. 'Α. VIII. [p. 239, 34.] in his: ἦν —— ψύχος οὕτως, ὥστε —— ϰαὶ —— πολλῶν ϰαὶ ῥῖνες ἀπεκαίοντο ϰαὶ ὦτα. apud *Suidam* in 'Απεκαύθησαν· πολλοὶ ὑπὸ κρύους ἀπεκαύθησαν χεῖρας ϰαὶ πόδας· quae pleniora leguntur in v. Βέλιμος. Comici *Philippidae* versus est in *Plutarchi* Demetrio p. 894. C.

Δι' ὅν γ' ἀπέκαυσεν ἡ πάχνη τὰς ἀμπέλους.

Verba

A Verba, qualia fingebat *Portus*, nulla sunt in Lingua Graeca.]

Ἀκρότητος. *Hesychius*: Ἀκρότητα. πολυκρότητα αὐτοῖς γενόμενα. ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν ἀκρότης. In his *Kustero* res minus feliciter successit. Primum hinc separetur † Ἀκρότης, initium sequentis notae. Deinde sic locum restituendum arbitror: Ἀκρότητα, πολυκρότητα τοῖς [φθόγγοις] γενόμενα, ὥστε μηδὲ συγκροτεῖσθαι μηδὲ συμπεσεῖν. Pertinent ista ad versum *Cratini*, qui huc usque latuit apud *Athen.* IV. p. 164. F.

Μέλη πάραυλα, κἀκρότητα κύμβαλα·

Intelliguntur *Absona carmina*, & *cymbala sonos edentia dissonos, atque adeo immodulatos*. conf. *Casaub.* Anim. p. 296.
B In Thamyra dixerat *Sophocles*, teste *Athen.* IV. p. 175. F.

Ὤιχωκε γὰρ κροτητὰ πηκτίδων μέλη,
Λύρα μόναυλος, ἤ τε . . . .

quae praeterea leguntur illic necdum integritati potuerunt a me restitui. Praeter istum, unicum praebet ex eadem fabula locum *Athenaeus* XIV. p. 637. A. *cuius mentem* secundum *Casaub. ne Oedipus quidem caperet*. Quid vetat anapaestos *Sophocleos*, ne litera quidem mutata, hic emendate scriptos posuisse?

Πηκταὶ δὲ λύραι, καὶ μαγαδῖδες,
Τά τ' ἐν Ἕλλησι ξόαν' ἡδυμελῆ, ——

C Quae ad sententiam implendam cum *Casaubono* requireremus, nihil illa faciebant ad institutum *Athenaei*. Ista, Τά τ' ἐν Ἕλλησι, —— nisi me fallunt omnia, demonstrant, haec ipsius in scena fuisse Thamyrae verba in fabula *Sophoclis*, ex qua, tanquam Satyrica, nihil nobis *Stobaeus* aliive potuerunt conservare, quod ad mores vitamque civilem spectaret.

Ἀκύμων. *Hesych.* Ἀκύμονος, πολυκαμάτου, ἢ πολυκύμονος. πολυκυμάντου corrigi debebat, non πολυκυμάτου· sic dicebatur, a κυμαίνειν, ut ἀκύμαντος. quod forte quis miretur legi in Graeco ad *Estherae* caput III additamento, (eleganter scripto, ut sunt istius interpolatoris omnia,) ficta scilicet Artaxerxis epistola. v. 15. ἐβουλήθην —— τοὺς τῶν ὑποτεταγμένων ἀκυμάντους διαπαντὸς καταστῆσαι βίους· ἀκυμάντους

Codex dat Alex. ubi figurate κόλπος ἀκύμων memoratur a A
M. Antonino Imp. XII, 22, similia quaedam adscripsit *Gatakerus*; sed haec horumque similia ad contrariam vim, quam tradit *Hesych.* nihil faciunt.

['Αμάλκιον *Henrici Valesii* iudicio in hanc esset classem referendum: *Plinius* H. N. IV, c. XIII, *Reliqua*, inquit, *litora, incerta signata fama, septentrionalis Oceani, (Amalchium eum Hecataeus adpellat,) a Paropamiso amne, qua Scythiam alluit, quod nomen eius gentis lingua significat congelatum.* *Solinus* initio cap. XIX, *Oceanum septentrionalem —— Hecataeus Amalchium appellat, quod gentis illius lingua significat congelatum.* erudite plerumque verbosus, hic tacet ad *Solinum Salmasius*: *Henr.* vero *Valesius* in *Harpocrat.* ad v. Μαλκίομβρ, B
cum dixisset, quid esset Μάλκη, & Ἀμαλκιεῖν, ab *Etymologo* (p. 76, 5,) reddi per μὴ ῥιγοῦν, —— „hinc, ait, A-
„ malcium mare Hecataeus Oceanum septentrion. voca-
„ ri dixerat, quod est congelatum mare. —— nomen est
„ Graecum, ἀμάλκιον, ut ἄξυλος ὕλη, & ἄκινησις, (hoc
„ omitti potuisset) pro ὑπερμάλκιον." Haec mihi pace *Valesii* valde videntur incerta. De Μάλκη, & Μαλκιᾷν, sive Μαλκίειν quae dici possent, praeter notata ab aliis, huius certe non sunt loci: in *Photii* nota ad *Hesych.* scribi ab *Albertio* debuerat, Μαλκιεῖν, τὸ νεναρκηκέναι ὑπὸ κρύους. μεμαρκηκέναι Graecum non est.]

Ἄξυλος. vid. paulo superius dicta p. 214. C

Ἄξυνος. *Hesychius*: Ἄξυνος, ἀκοινώνητος, πολύξενος. Editori confudisse Grammaticus videtur Ἄξυνος cum Ἄξενος vel Ἄξενος· mallem hanc vocem admovisset vitiosae Ἀκείνης, quae supra redditur ἀκοινώνητος. Hoc Ἀκείνης, & centena vitiosa referens ex *Hesychio H. Stephanus* in Indicem Thesauri, se longe minus eruditos, Lexicorum consarcinatores in fraudem induxit sua unius auctoritate. Ἀκείνης Graecum esse nego: ὁ ἀκοινώνητος dictus fuit Ἄξενος· sed & dici commode potuit Ἄξυνος. Ξυνὸς, pro κοινὸς, hic illic apud Poëtas, saepe apud *Pindarum*, legitur, sed saepius suspicor a notiori fuisse formâ nostris in libris obliteratum. Ξυνὰ, Ξυνὴ, Ξυνοὶ, Ξυνὸν, prostant apud *Hesych.* apud quem quod legitur, Ξυνοὶ, κοινοὶ, καὶ ὅροι· er-

A errori anſam dedit: *termini communes* alicubi dicti videntur Ξυνοὶ ὅροι. talia ſunt in iſta farragine permulta, ad camdem rationem accipienda. Vt Ξυνήων, dictus etiam videtur Ξυνεών. vid. Not. in *Eurip.* Phoen. p. 161. Cyri amici, οἱ ὁμότιμοι, aliquoties in *Xenophontis* K. Π. dicuntur Κοινῶνες. vere, ut puto, *Pollux* VIII, 134, οἱ Κοινῶνες, ait, Ξενοφῶντος ἴδιον. *Pindarum* enim in Π. III, 50, ξυνᾶνι παρ' εὐθυτάτῳ ſcripſiſſe arbitror; non κοινᾶνι. Noſtris in Edd. *Xenophontis* operum, aut in Codd. quorum penes me ſunt lectiones, non invenietur quod eſt apud *Suidam*, & ſuo loco repetitum, & in v. Ἀνακοινώσασθαι. Ξενοφῶν δὲ καὶ Ἀνεξυνοῦντο εἴρηκεν ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς. Locum *Xenophontis* ἐν Ἑλληνικοῖς requirenti, quo ſpectaret iſta *Suidae* gloſſa, monſtravit *Ruhnkenius* meus L. I. p. 432. A. in Ed. *Leuncl.*
B (Ed. *H. Steph.* p. 253, 19,) ἀνεκοινοῦντο ὅ, τι ἔμελλεν ἢ λέγειν ἢ πράττειν.

Ἄπυρος. Quae per orbem furens vagabatur, Io in *Aeſchyli* Prom. Vincto v. 877,

Ὑπό μ' αὖ σφάκελος, καὶ φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις
Χρίει μ' ἄπυρος·

Schol. Ἄπυρος] πολύπυρος, διὰ τὸ σφοδρὸν καὶ πολὺ τοῦ πάθους, haec imago *Schultenſio* placuit, ubi *Iobum* ſuum nobis pingit ad mentem iniqui cenſoris *igne* ſacro, *qui non ſufflaretur, conſumendum* p. 540, & ἄρδιν ἄπυρον egregie reddit *telum non igne humano, ſed divino, ſaeviens*: *Aeſchy-*
C *li*, *Pindari*que, grandiſona dicta, *Sophoclea* quoque e choris, quibus vir iſte admirabilis, quem iuvenis ut praeceptorem & venerabar & amabam, in commentariis utitur ad ſublimia *Iobi* & amicorum dicta, aliis tenebricoſa, feliciter illuminanda, *Alberto Schultenſio*, peritiorem, ut equidem arbitror, interpretem nunquam habuerunt.

Ἀσπερχής. *Homeri* ſunt loquendi formae, Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι, Ἀσπερχὲς μενεαίνειν, aliaeque harum ſimiles. Verbum Σπέρχεσθαι, in ſcriptis Ionicis ſignificans *iraſci*, de quo uſu dixi, ſuum *Herodoto* reſtituens περισπερχθέντων, L. VII, c. 207. p. 601, 602, proprie notabat *propellere* & *feſtinare*: Ἀσπερχὲς, cum notare potuiſſet χολαίως,

tarde, ſemper adhibetur ab *Homero*, & paucis aliis, pro A ἢ χολαίως, atque adeo pro ἀδιαλείπτως, ut redditur a Grammaticis. *Etymologus*: Ἀσπερχὲς, ἀδιαλείπτως. τὸ α κατ' ἐπίτασιν, τουτέστι τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον· παρὰ τὸ σπέρχω. *Euſtath.* in *Hom.* Il. Δ. p. 336, 7, ἔστιν Ἀσπερχὲς, τὸ πολυσπούδαστον, ὃ Περισπερχὲς λέγει ὁ Σοφοκλῆς, κατ' ἐπίτασιν καὶ αὐτός. eadem & plura dat in Od. Α. p. 12, 11, Ἀσπερχὲς, κατ' ἐπίτασιν, τὸ πολυσπερχὲς, καὶ ἐντρεχές. —— Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ Περισπερχὲς λέγει. in Ajace *Sophocles* vſ. 999, περισπερχὲς πάθος dixit: e multis, quae proſtant ibi in Scholiis, pauca tantum *Suidas* excerpſit in voce, quam attigit *D'Orvillius* in Miſcell. Obſ. IX. p. 116.

Ἀσταγὲς, & Ἀστακτὶ, quamvis, me iudice, huc non pertineant, & vere α habeant στερητικὸν, ſecundum B Grammaticos tamen veteres in hunc cenſum ſunt referenda. Ab *Heſychio* Ἀσταγὲς redditur: —— πολὺ καὶ λάβρον· quodque *Suidas* in Epigramm. legit, Ἀσταγὲς ὕδωρ interpretatur per τὸ πολυσταγές. Ex *Nicandri* Ther. vſ. 308, Ἀσταγὲς αἷμα protulit ad *Suidam Kuſterus*; —— qui reſtituit *Apollonio Rhod.* III, 804, —— (δάκρυα) δ' ἔρρεεν ἀσταγές· noveratque id ipſum dudum ante monitum a *Caſaubono* in Lect. *Theocr.* p. 269. Huius immemor, ut ſuum, quale erat, dedit id ipſum *Jan. Rutgerſ.* V. L. I, c. 3. —— Ἀστακτὶ —— Στένοντες eſt in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1642, 3. ex Scholiis, πολυστακτὶ, πολυδακρύτως *Suidas*, ut ſolet illinc ſua, deſcripſit. *Platonis* Phaedon, cum poculum venenatum, ſibi ſemper & animo & vultu conſtans, velut hinc illuc abiturus, C ebibiſſet Socrates, ἐμοῦ γε, ait p. 117. C. βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα. ut apud *Suidam* incertus, ἔκλαιεν ἀστακτὶ, ſcripſit *Aelianus* de N. A. X, c. 17, κλαίοντες ἀστακτὶ, καὶ ἀμέτροις τοῖς δακρύοις. vulgatur ibi ἀστακτεί· ſed in hoc adverbio melior eſt altera ſcriptio: contra recte ſcribitur Ἀκλαυτὶ in *Callim.* h. Dian. v. paene ult. Πανομιλεὶ, in *Aeſchyli* VII. c. Theb. v. 302. apud *Thucyd.* Ἀμαχεί· Ἀκηρυκτεί. &c. qualia dantur permulta, hic non proferenda: apud *Athen.* ſcribitur Ἀγελαστεὶ, VI. p. 261. D. melior eſt, me iudice, in hac voce altera ſcriptio, Ἀγελαστὶ, quam in eadem hiſtoria dat *Euſtath.* in *Hom.* Od. Σ. p. 659, 24. qui in Od. Υ. p. 718, 45, nobis rarius adnotavit Ἀμεριμνηρεὶ, ſignificans ἀφροντίστως. In *Aelia-*

A *liani* loco *Trillerus*, *legendum*, ait, *videtur aut* ἀςακτὶ, *aut*, *quo magis inclino*, ἀειςάκτοις· ſed in hoc genere literarum Medicus eruditus *Trillerus* non cernebat, *ut* —— *aquila*, *aut ſerpens Epidaurius*; atque adeo ſaepius *inclinabat* ad abſurda.

Ἄςονος. Cymbam Charontis, τὴν νεκυάμβατον, dixiſſe videri poteſt *Aeſchylus* in VII. c. Theb. v. 864,

Τὰν ἄςονον, μελάγκροκον, θεωρίδα.

mihi vero placet illic altera lectio vetus, ἄςολον. *Schol.* Ἄςονον, ἤτοι κακοςόνακτον· ἢ Ἄςολον, καὶ κακῶς ἐςαλμένην. Illa quidem, ſecundum *Virgilium*, cum alveo accepiſſet

Ingentem Aeneam, gemuit ſub pondere cymba
Sutilis;

B *gemuit*, *gravata*, βριθομένη. In Epigramm. forſan *Antipatri* Anthol. III, c. 33, 15,

Εἰ καί σοι βέβριθεν ὑπ' εἰδώλοισι καμόντων
Ὁλκὰς, μὴ προλίπῃς Διογένη με κύνα.

cauſae vero nihil adeo eſt, cur illa prae ceteris theatri iſtius tenebricoſi *lamentabilis*, & πολύςονος, dici potuerit: nobis hic ſufficit, in hunc tamen ſenſum vocem Ἄςονος a Grammaticis vel in iſto loco, vel alibi repertam. *Heſychius*: Ἄςονον, ἀμπὸν, μεγαλόςονον. Pro voce *nihili*, ἀμπὸν, poni illic ex emend. *Iſ. Voſſii* potuerat ἄλυπον. Ductuum ſimilitudo in ΛΥ. ΛΙ, & Μ, permultos errores in libris antiquis peperit: ob hanc cauſam in Codd. ſaepe permutantur Καλύψαι, & Κάμψαι. illam cauſam non videtur animadvertiſſe *J. P. D'Orvillius* in *Charit.* p.
C 444. In IV *Regg.* IV, 35, συνέκαμψεν recte praetulit *Grabius* lectioni Codicis Alex. συνεκάλυψεν. hoc contra male admiſit in *Pſalm.* LXVIII, 11. ubi probari debebat ex Alex. Cod. συνέκαμψα ἐν νηςείᾳ τὴν ψυχήν μου. In *Levitici* I, 12, διελοῦσι exhibent Edd. vera lectio videtur μελιοῦσι· quod velut alterius Interpretis adnotatur in *Hexaplis* quae dicuntur: verbum Hebr. נִתַּח nusquam διεῖλε, ſed redditur ab Alexandrinis per ἐδιχοτόμησαν, & ἐμέλισε κατὰ μέλος. pro μελεΐσαι tamen, vel μελίσαι, κατὰ μέλεα διελεῖν dicitur ab *Herodoto* P. 59, v. 99. — In *Iobi* cap. XIII, 11, recepit *Grabius* ex Rom. Ed. οὐχὶ δεινὰ αὐτοῦ ςροβήσει ὑμᾶς· lectio Cod. Alex. in margine poſita, δειλία, aeque vitioſa, facile monſtrat genuinam δεῖμα· quae dubio vacat. —— In Graecis iſtis Bibliis, dum iuventâ vigebam, a me diligenter tractatis,

ſexcenta poſſent ſimilia demonſtrari; ſed quam pauci hoc tempore talia ſibi monſtrari deſiderarent! —— Ex iſto fonte multa ſunt in *Heſychianis* emendata; multa quoque ſuperſunt corrigenda: unum tantum, quod in oculos incurrit, ponam: Ἡρτυλιμβρ́ος, ἡρτυμβ́ος· duae literae ΛΙ coeant in unam Μ. genuinum eſt, Ἡρτυμμβ́ος. Supra, pro Ἀρτυλία, ſcribendum Ἄρτυμα, διαθήκη· vidit *Jo. Alberti*, vir eruditus, atque in hoc genere laboris patientiſſimus. A

[Ἀτίμητος, mea quidem ſententia, pro πολυτίμητος, nunquam a Graecis fuit ſcriptoribus uſurpatum. Hoc ſi verum eſt, ad iſta *Homeri* in Il. I, 644, quibus iracundus ſe dicit Achilles ab Agamemnone tractatum,

ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην· B

a Linguae patriae tum veteris tum recentioris peritiſſimo *Euſtathio* ſcribi non potuerunt, ex animi certe ſententia. quae legimus p. 692, 34, Σημείωσαι, ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως Ὅμηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς· καὶ ὅτι ἐκ τοῦ Ἀτιμῶ, ἀτιμήσω, τὴν λέξιν παράγει, ὅπερ ἡμεῖς ἀτιμάσω (ſcribendum Ἀτιμῶ, άσω,) φαμὲν, ὡς καὶ πολλαχοῦ σεσημείωται. ob ultima conf. *Euſtath.* in Il. Α. p. 18, 37. p. 55, 46. in Od. Π. p. 606, 53. Od. Υ. p. 727, 1. Male hinc conficeremus, Ἀτίμητον apud *Homero* recentiores idem ſignificaſſe atque Πολυτίμητον, nempe τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον; *multo honore dignum*; ut Πολυτίμητον interpretari ſolent Grammatici. Crederes ſyllabam eliſam a vicina vocula τὸν, & ſcriptum ab *Euſtathio*, οὐ γὰρ τὸν οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον· C
—— ſed error deſcribentis in his ſtatui vix poteſt; nam, ubi eadem Homeréus repetit Achilles in Il. Π, 59, eâdem iterum chordâ haec oberrant *Euſtathii* p. 1053, 3, Ὅτι ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐδόκουν οἱ Μέτοικοι, ὡς τὰ πολλὰ διὰ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, (ſcribendum, τὰς ἰδίας καταλιπόντες. in *Palaephati* π. Α. c. I, recte Codices exhibent ſcripti, ᾤχοντο φεύγοντες εἰς τὴν ἰδίαν· pro οἰκίαν, vel οἰκείαν· quod frequentius legitur: ἐν ταῖς οἰκείαις reſtitui procul dubio debet *Philoni Iudaeo*, p. 821. Α.) καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ἄλλως Ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἤγουν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. —— Ellipſis qualis eſt in Latinis, *non modo* —— *ſed ne* &c. quaeque in ſimili-

li-

A libus obtinet Graecis, hic fingi nequit. Errorem esse suspicor ipsius *Eustathii*, in his minus attenti. Scribi, ni fallor, debuerat, priore quidem loco: οὐ γὰρ τὸ οὐ πολλῆς τιμῆς ἄξιον, —— ἀλλὰ τὸ οὐδεμιᾶς· posteriore loco, τὸ οὐ πολυτίμητον. Ad Ἄτιμος, & similia, permulta possent ex Attico foro disputari, quae hinc nimis aliena iudicarentur. Vt paucis rem iuvenibus certe ignotam declarem, *quorum famae publico iudicio ignominiae nota est inusta*, ut Romanis *Infames*, in Graecis civitatibus eximie Ἄτιμοι dicebantur; sed in his saepe accidit, ut causa damnationis infamiam perpetuam non irrogaret, atque adeo ut ἄτιμοι declarati, in integrum restituti, quales ante fuerant, fierent iterum ἐπίτιμοι. exempla dabunt, ne nunc recentiores nominem, oratores antiqui, *Andocides* p. 10,
B 12. p. 14, 28. *Lysias* p. 371, 13. *Lycurgus* p. 153, 9. *Demosthenes* p. 497, 15. aliique; nobile praebet exemplum *Xenophon* Ἑλλην. II. p. 269, 23. Hac fere potestate nomen Ἄτιμος frequentarunt *Homero* recentiores, & verbum illi incognitum Ἀτιμῶσαι. Optime *Ammonius* Grammat. p. 26, Ἀτιμοῦται τις ὑπὸ τῶν νόμων ὁλοσχερεῖ ἀτιμίᾳ. *qui* vero ab aliquo *contumeliose tractabatur* dicebatur Ἀτιμάζεσθαι· *Ammon.* Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι. Qua peculiari ratione Ἀτίμητος & Ἄτιμος adhibeantur a *Demosthene*, & ab huius adversario *Aeschine* docebit *Harpocration.* —— *Homero* verbum tantum innotuit Ἀτιμάζειν· Ἄτιμος apud *Homerum dicitur bonore privatus legitimo*, atque adeo *affectus contumelia*, in Il. A. 171, ubi recte redditur Ἄτιμος in Scholiis ἀτιμαζόμενος· idem su-
C pra dicebatur v. 119, ἀγέραστος. Schol. ἄνευ τιμῆς. —— Ἀτίμητος in Il. I. 644. & in Il. Π. 59, significat *nullo bonore dignum*; quales Athenis contumeliosissime habiti censebantur, οἱ Μετανάσται *Homero*, ab Atheniensibus dicti Μέτοικοι. atque hoc tandem in locis supra positis significari debuit ab *Eustathio*; non Ἀτίμητον ab *Homero* dici, quem Attici dicerent recentiores οὐ πολυτίμητον, sed *nullo prorsus in pretio babendum*, τὸ οὐδεμιᾶς τιμῆς ἄξιον. Qua tandem ratione Atticistae distinxerint Πολυτιμήτους & Πολυτίμους, nihil huc facit determinasse. *Ammonius* ista distinxit ex mente veterum, qui tamen saepius & hic ludunt in ambiguo.]

Ἀχαινής. Ex usu literae vulgari Ἀχαινὴς est *non bians*.

non biſcens, atque adeo *mutus*: unius hic ponam verba A
Cyrilli ex Lex. MS. Ἀχανὴς, ἄλαλος, ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνὼς, μὴ διάρας τὸ στόμα (οὐ διῆρε τὸ στόμα. *ne biſcere quidem audebat*, ipſius eſt *Demoſthenis* de Falſa Legat. p. 223, §. 205. p. 245, §. 372. c. Mid. p. 336, §. 122,) δυνάμενος, αὐτὸς, ὁ ἐκπεπληγμένος σιωπῇ. ultima eadem praebet *Suidas*; quae tentari non debebant ab *H. Stephano* Schediasm. VI, c. I. —— Sed Ἀχανὴς etiam dixerunt *quidquid valde hiaret*, ſive *vaſtum* eſſet & *profundum*: in initio Lexici *Heſychius*: τὸ α —— δηλοῖ ψιλούμενον καὶ τὸ μέγα, ὡς τὸ Ἀχανὴς πέλαγος. hunc etiam vocis uſum (ut & alterum) docte confirmarunt *H. Stephanus* in Theſ. L. G. IV. p. 332. & *Io. Pierſonus* in *Moer. Attic.* p. 59. In *Hegeſippi* Comici loco ex Adelphis ſi legendum eſt, B

πρὸς τὴν θύραν
Ἑστήξετ' ἀχανὴς, προσπεπατταλευμένος,
Ἄφωνος·

ut equidem nunc arbitror cum *Pierſono*, ſecus atque ante hos aliquot annos putabam in nota ad *Herodotum* P. 526, 80, vocis tamen interpretationi, quam dedit *Pierſonus*, illam *H. Stephani*, tanquam veram, omnino ſtatuo eſſe anteferendam: *ad ianuam ſtabit, os magno diducens hiatu: nec enim*, quod vere ſcribit *Stephanus*, *ibi dici poteſt de eo qui ſtupefactus obmutuit*, *ut patet ex* ἄφωνος *paulo poſt ſequente*. ore autem paulo hiantis imago ad culinam velut adfixo egregie congruit, tanquam ſcilicet ex mente coqui, non naribus duntaxat, ſed & ore ſuavitatem odorum, qui ex cibis afflabantur, attracturi. —— Sive C *vaſtum maris aequor*, ſeu *camporum patentium*, vocabant βάθος Ἀχανές· in *Luciani* Dialogo I. p. 313. ariete per vaſtum mare vecta Helle, dicitur ἀποδῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα. De *vaſto campi longe patentis aequore* legitur apud *Suidam* in Ἀχανὲς πέλαγος καὶ πεδίον, in his Scriptoris mihi quidem ignoti: Τέλματα δύσπορα (ubi inſula exſtiterat *Atlantis*, ἄπορον eſſe dicitur καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος, luto quippe & *limo plenum*, in Timaeo *Platonis*, T. III. p. 25. D.) διαδέχεται, καὶ ἐπὶ τούτοις Ἀχανὲς καὶ ἀνέξοδον πεδίου βάθος, ἐν ᾧ μυρίκαι δένδρων μείζους ἐπιπήγνυνται. Poſtremum illud Graece doctus fatebitur, opinor, mutandum in ἐπιφύονται· ut ſenſus enaſci poſſit, quem Interpres expreſſit: hoc vero dignum videbatur notatu, quia vulgo *te-*

nues

A *nues* erant *bumilesque myricae.* —— Primo adſpectu non ſatis liquet, iſta quid ſibi velint *Suidae*, ex Atticiſta nobis perdito ducta: Ἔρημον ἐμβλέπειν. ἀκίνητον καὶ νωθρόν· οἷον, ὅταν εἰς ἐρημίαν ἢ πέλαγος μέγα καὶ Ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ. *Sopingii* ſententiam recte reiicit *Pierſonus*; ſed *Suidae* notam, ſine dubio vitioſam, iuvenis elegantiſſimus non intellexit. Grammatici verba fuerunt: ὅταν εἰς ἐρημίαν, ἢ πέλαγος μέγα καὶ ἀχανὲς ἐμβλέπωμεν. Fingamus iam in Polyïdo, qua fabula forſan irridebat *Euripidis* Polyïdum, qui *Sophocléis* magis abſtinuit, *Ariſtophanis* fuiſſe verba, horum certe ſimilia:

——— πέλαγος εἰς ἔρημον ἐμβλέπων
——— [ὁ μάντις] ἀκίνητος [μένει,]
Καὶ νωθρός.

B

de Augure haec dici potuere Polyïdo, qui ſtans in Cretae litore proſpectabat in vaſtum mare immobilis, exſpectans an auguralis ales ex terra mare ſupervolaret, an contra hinc devolaret in terram; illinc ſcilicet ratum auſpicium facturus. In *Euripidis* dramate idem augur exclamabat Polyïdus:

Ἔα, ἔα.
Ὁρῶ γ' ἐν ἀκταῖς νομάδα κυματότροφον,
Ἁλιαίετον· τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.

haec, quaeque ſequuntur, legi poterunt in Diatribe in *Euripidis* perdit. dramatum Reliquias (p. 201. C.) una cum eius Hippolyto hic vulgata.

C Quamvis iam nunc nimis forte multa dederim, non tamen omittenda eſt nota huc ſpectans ex *Phrynichi Adpar. Sophiſt. MS.* quem ſervat Cl. *Ruhnkenius*: p. m. 33.
Ἀχανὲς, τὸ μὴ ἔχον στέγην ἢ ὄροφον. ἐπὶ τοῦ λαβυρίνθου, Σοφοκλῆς. De Labyrintho Daedaléo in Creta agentium loca veterum permulta collegit *Io. Meurſius* in Creta L. II. c. 2. Illinc tamen intelligi non poteſt, labyrinthum, a *Callimacho* dictum h. in Del. v. 311,

γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,

ἕδος fuiſſe, ſive δῶμα, ſeu οἴκημα, μὴ ἔχον στέγην καὶ ὄροφον· quod traditur in iſta nota *Phrynichi*: *domum* iſtam multiplicem, quam innumeris flexibus Minoi ſtruxerat artificioſiſſime Daedalus, *ſine tectis fuiſſe & lacunaribus*, at-

que adeo *valde biantem*, Ἀχανὴς, forsan εἶδος vocatam a *Sophocle*; caecos itaque tantum perplexosque fuisse *parietes*: Graeci Grammatici verbis destitutus, hoc tamen *Meursius* discere potuisset ex loco, quem omisit, *Virgilii*, Aen. V, 588, A

quondam Creta fertur Labyrinthus in alta
Parietibus textum caecis iter, ancipitemque
Mille viis habuisse dolum, qua signa sequendi
Falleret indeprensus & irremeabilis error.

Illic a *Servio* Labyrinthus dicitur *factus a Daedalo perplexis parietibus.* hinc suum sumsit, ut ex *Servio* plurima, *perplexis parietibus aedificium*, *Isidorus* Origin. XV, c. 2. In templis Graecorum *culminis aperta* saepe fuere *fastigia*: apud *Iustinum* XXIV, c. VIII, 4, antistites B & vates *advenisse Deum clamant, eumque se vidisse desilientem in templum* (Delphis erat scena huius fabulae) *per culminis aperta fastigia.* Primum Deorum Heroumque simulacra sub dio collocata septo tantum erant cincta: περίβολοι tales ἱεροὶ a *Pausania* saepe memorantur: de Aegyptiis *Clemens Alex.* Strom. V. p. 662, 13, τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων οἱ σοφώτατοι τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἕδος ὕπαιθρον ἀφώρισαν.

Καὶ ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τούτων.

Nunc redeo ad Theocritéa. C

Vs. 7. Τὺ δ' ἐκαστοτίρω ἐμ' ἀποικεῖς.] Illa quidem lectio, quam videntur etiam scripti Codices praebuisse *Sanctamando*, mihi non tolerabilis, & verisimilis primum coniectura videbatur *Scaligeri*, probata ab *H. Stephano*, *Salmasio*, & *Ti. Hemsterhusio*, qua legunt μεῦ ἀποικεῖς· haec posterior; prior coniectura fuit *T. H.* ἐμεῦ οἰκεῖς· μοι ἀποικεῖς *vel* μεῦ ἀποικεῖς, adnotaverat in libro suo *Salmasius*, qui μεῦ in Codice postea videtur invenisse Palatino. —— *Reiskius*, *Potest etiam*, inquit, *salvo metro*, ἐμοῦ ἀποικεῖς *exarari:* qualia ab Editore *Theocriti* hac aetate non exspectassem. ——

Mirarer, si nemini forma, nusquam alibi lecta, ἐκαστοτίρω displicuisset ut minus Graeca. Recordor quidem eorum quae

A quae de *Sophronéis* mulierculis ante fuerunt in his chartis disputata p. 201, 202. & per me sane licet, ut obscuriora quaedam huius Mimi referantur ad illud genus: hoc gladiolo, si placet, difficiles etiam nodi nullo negotio poterunt expediri. ego vero nihil puto mulieribus Syracosiis attributum *a Theocrito*, quod, prorsus barbarum, mordaces Alexandrinorum sales provocasset, qui ne a periculosis quidem iocis in viros Principes iaciendis, natura dicaces, se potuerunt continere. Vocem vitiosam arbitror, quae a nullo veterum fuit Grammaticorum memorata; nihil enim me movent *Aemylius Portus*, *Mich. Maittairius*, similesve literatores, qui vocem Ἑκαστοτέρω, ut Poëticam, ex hoc loco retulerunt in suos Indices. Quae videntur hic illic similia, hoc proferuntur tamen ab Atticistis, ut censo-
B ria velut ipsorum animadversione notata ne adhibeantur ab antiquitatis studiosis. *Phrynichus*, Κορυφαιότατον, inquit, ἐγκαλυψάμην εὑρὼν παρὰ Φαβωρίνῳ. Propiora dantur nonnulla: Καλλιώτερον scribere ausus est *Thucydides* p. 306, 29; *Xenophon* aliquoties, Ἐχατώτερα· ut sane mirum non sit, *Paulum* in Epist. ad Ephes. III, 8, scripsisse Ἐλαχιστοτέρῳ πάντων· melior forma, quam ibi dant Codices, mera Paulinae est corruptela. in hunc Apostoli locum apta collegit *Io. Iac. Wetstenius*, plerisque, quos habuit adversarios, Graece multo eruditior; sed illic non valde credulum *Wetstenium* decepit *Eustathius*, ipse, quod saepe solet evenire, deceptus ab eo qui opus contraxit *Athenaei*: Ὀψοφαγίστατος καὶ Βλακίστατος, inquit *Eustath.* in Il. Λ. p. 814, 22, λέγεται κεῖσθαι (addubitabat itaque) παρὰ Σοφοκλεῖ. imo vero
C dici debebant κεῖσθαι παρὰ Ξενοφῶντι· quod *Athenaeus* tradiderat VII. p. 277. D. conditor vero Epitomes (quam vellem nobis Parisinus Graece doctus, quales illic nunc sunt, quos literis nostris gratulamur, nonnulli, totam publicaret:) intermedia quaedam verba male omiserat: vid. *Casaubonus* initio Animadv. in *Athen.* quo lecto vir Insignis cavere sibi a levi potuisset errore: posuerat ista duo *Xenophon* in Memorab. III, c. XIII, §. 4. Ab his similibusque multum distat —— Ἑκαστοτέρω.

Postliminio redeat in suum locum Ἑκαστέρω. Ἑκαστέρω & Ἑκαστάτω frequentantur inprimis ab *Herodoto*. Sed, hoc restituto, non poterunt in sua sede manere vicina, ἐμ' ἀποικεῖς. Non de nihilo Scholion est adscriptum, πόῤῥω μοι οἰκεῖς. auctor invenit, si vera suspicor, casum tertium, atque

que adeo fortasse, quod nunc genuinum censeo: A

τὺ δ᾽ ἑκαστέρω ἄμμιν ἀποικεῖς.

tu longius nobis habitas remota: *nobis*; mihi, meisque; sive mihi, & huic *Eutychidi*, quam mecum duco comitem: in v. 67, Schol. εἰκὸς τὴν Εὐτυχίδα Γοργοῦς εἶναι θεράπαιναν. ut autem ἡμῖν saepe pro ἐμοὶ dicitur; sic & ἄμμι. *Homericum* Παρ᾽ ἄμμι, παρ᾽ ἐμοὶ redditur ab *Hesychio*.

Ἄμμιν, frequentissimum in Theocriteis, dicitur Aeolicum; scribitur & ἄμμι, ubi hoc suavius aures accidit: Doriensium est ἁμὶν sive ἅμιν· Ionice scribentium, & Atticorum Poëtarum, si versus secundam brevem postulet, ἡμὶν, sive ἧμιν· hoc attigi in *Eurip.* Phoen. vs. 773. Quod B Grammatici Doriensibus velut proprium dicant, ἁμὶν, vel ἅμιν, secunda correpta nusquam, opinor, legitur nostris in Edd. *Theocr.* aut in Codd. quorum innotuere lectiones; *Eustathius* tamen invenit in Eid. VII, 135, ubi vulgatur ἄμμιν· quod, ut sibi constet Poëta, reponi posset, in tribus saltem locis debet, Eid. VII, 11. VIII, 13. XI, 7. XVIII, 28. XXII, 147, 148. *Theocritum* tractaturis iuvenibus usui futura ponam verba quaedam veteris Grammatici, quae debemus *Eustathio* in *Hom.* Il. P. p. 1151, 8. Τὸ ἡμῖν Ἄμμι λέγουσιν οἱ Αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ, καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν· Ἀπολλώνιος, (Argon. II, 248,)

Ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται.

Δωριεῖς δὲ Ἁμὶν, συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες· Θεόκριτος, (VII, 135,)

Πολλαὶ δ᾽ ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο.

Πολλάκις δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. —— Σοφοκλῆς· C —— Φρύνιχος Μύστῃ,

Ἐβουλόμην ἂν ἧμιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ.

Qui rerum bonarum ne minutas quidem fastidimus reliquias, haud aliunde notum, hinc saltem senarium lucramur Comici veteris ex Myste: alium ex eadem fabula, quem debemus *Suidae* in Τωπάζειν, eleganter emendat, ad *Timaei* Lex. p. 182, Cl. *Ruhnkenius*. Huius *Apollonius Alexandr.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* in Sect. περὶ τοῦ Ἡμῖν· Ἡ Ἄμιν Δωρικὴ ἐγκλινομένη συστέλλει τὸ ι ἐν οἷς προπερισπᾶται. αἱ γὰρ αμιν ταυταν μέλει. ὀξυνομένη τε, ἁμὶν δ᾽ ὑπ᾽ αὐλῆς ει μέλος. Ἀλκμάν. in his duae saltem voces emendate scribuntur μέλοι, & ὀξυνομένη. ex apographo *Is. Vossii* dederunt p. 430. A. μένοι, & ὀξυνομένῳ· quibus reliqua etiam obscurantur. *Sophronis*, cuius verba

A ba ubique in hoc opere, saepe prima, proferuntur in exemplum, haec fuisse arbitror:

Αἲ γὰρ ἄμιν ταὐτᾶ μέλοι,

nobis utinam res eadem esset curae cordique! ταυτᾶν Graece scribi non potuit; ταὐτᾶ idem est ac τᾶ αὐτᾶ, sive τῶ αὐτῶ. —— Θεοῖσιν εἰ δίκης μέλει dicatur, cum *Sophocle* Philoct. v. 1033, an δίκη, perinde est: ex eadem sunt *Anacreontis* cantilena XV,

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω· &, Τὸ σήμερον μέλει μοι.

Anacreontéa sic scribenda *Bentlejus* ostendit in *Horatii* Carm. II. Od. XVII, 14. —— *Vtinam*, ut ab Atticis Εἰ, plerumque γὰρ adiecto, Ἰωνικῶς & Δωρικῶς ab *Homero* scribitur a-
B liisque Αἲ γάρ. *Homerum* suum in Od. Γ, 205, Υ, 169, sequutus *Herodotus* Croesum facit dicentem I, c. 27, Αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον νησιώτῃσι. sive in talibus εἰ γὰρ scribatur, seu εἴ γὰρ, sive εἶ γὰρ, nihil arbitror interesse: Αἲ probat cum *Suida Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 131; Εἶ, *St. Bergler.* in *Aristoph.* Pac. v. 345. sed & Εἰ ferri potest, *si. Virgil.* Aen. VI, 187,

Si nunc se nobis ille aureus aethere ramus
Ostendat nemore in tanto!

notat ibi *Servius*; & iam bene cepit *Guellius*; *Heynius*, V. C. cum εἰ optantis comparavit. —— In verbis autem *Alcmanis* literae, male distractae in Codice *Apollonii* Pari-
C sino, si modo coniungantur, dimetrum dabunt iambicum:

Ἀμὶν δ᾽ ὑπαυλήσει μέλος,

Cantantibus tibiâ modos nobis accinet. Αυσῳδοῖς (vid. *Athen.* XIV. p. 620. E. p. 621. C.) ὑπαυλοῦντα dabit *Posidonius Apamensis*, historicus, ap. *Athen.* VI. p. 252. E. Saltator mimus *Luciani* T. II. p. 313, dicitur ἑνὸς τῶν ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας.

Sed illud omnino non erat praetermittendum, ut ab aliis ἐμοὶ pro ἐμοῦ, ἡμῖν pro ἡμῶν, sic & ἄμμιν a *Theocrito* nonnunquam scribi, ubi ἡμῶν usus vulgaris vel admitteret, vel requireret: Eid. VII, 135,

Πολλαὶ δ᾽ ἄμμιν (ἀμὶν l. *Eust.*) ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
Αἴγειροι, πτελέαι τε.

Schol. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἡμῶν ἐδονοῦντο. Conf. Eid. VII, 145. XV, 76. XXII, 170. Stru-

Structura tamen, quod minime diffiteor, usitatior, poposceret Ionum, ἑκαστέρω, vel ἑκαστάτω, οἰκέεις ἀπ' ἡμέων· Attica, πόῤῥω, vel μακρὰν ἡμῶν ἀποικεῖς. *Herodot.* I, c. 134, de Persis, τιμῶσι ἐκ πάντων τοὺς ἄγχιστα ἑωϋτῶν οἰκέοντας· —— ἥκιστα δὲ τοὺς ἑωυτῶν ἑκαστάτω οἰκημένους ἐν τιμῇ ἄγουσι· —— νομίζοντες τοὺς ἑκαστάτω οἰκέοντας ἀπ' ἑωϋτῶν κακίστους εἶναι. Pro ἑωϋτῶν ἑκάστω, ut erat in *Aldi* Codice, sic recte fuit scriptum ex melioribus; quales, si ab *Hippocratis* studiosis excuterentur, id ipsum praeberent; ubi pro vitiato ἑκάστω, scribendum ἑκαστάτω Graece perdoctus *Anutius Foesius* iam suspicabatur Oecon. Hippocr. in v. Ad hoc & alia *Herodoti* nunc addi poterit ex L. VI. p. 488, 71, ἑκαστέρω οἰκεόμενοι· ex Cod. MS. restitutum a *Wesselingio*; sed in L. III, c. 101, pro vulgato, ἑκαστέρω, scribendum omnino videtur, οὗτοι τῶν Ἰνδῶν ἑκαστάτω τῶν Περσέων οἰκέουσι. —— Quod ab alio diceretur, B τῆς Κορίνθου μακρὰν ἀπῴκουν· a *Sophoclis* dicitur Oedipo Rege v. 1007,

ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ πάλαι
Μακρὰν ἀπῳκεῖτ'.

In *Stobaei* Excerptis de Rerum Nat. *Grotius* hanc etiam ut incerti ῥῆσιν ex MS. Parisino primus vulgavit p. 127, quam *Sophoclis* esse iudico, & sic ex Codice MS. legendam:

Δοκεῖς τὰ [τῶν] θεῶν ξυνετὰ νικῆσαί ποτε,
Καὶ τὴν Δίκην που μακρὰν ἀπῳκίσθαι βροτῶν;

Audacter & tanquam Sophista *Philostratus* in Icon. p. 775. f. ἐλάται —— ἀπῳκοῦσι τῶν πεδίων, ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾷον αὐξανόμεναι τὸ ἄνω. ultima, quae *Olearius* loco deiecerat, sic C scribit *Toupius* Animadv. in *Schol.* ad *Theocr.* Eid. VIII, 51.

Sed Ἀποικεῖν τινὸς significare etiam potuit *alicunde longe remotum esse.* Haec interdum vis est praepositionis in Ἀποκαθεύδειν· Ἀποκεῖσθαι· Ἀπογενέσθαι. Vltimum hoc est *Thucydidis* I, c. 39. p. 30, 50, τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι τῆς ἀφ' ἡμῶν αἰτίας τὸ ἴσον ἕξετε. accuratissimus in talibus *H. Stephanus* dubitabat, an non scribi deberet τῶν ἁμαρτ. ἄπο γενόμενοι. Apud *Suidam* legitur τοῦ κινδύνου ἄπο ἐγένετο, ubi Ἄπο redditur πόῤῥω, μακράν. Legitur in *Aeschinis* Or. c. Ctesiph. p. 68, 1, ἀπαγαγὼν ὑμᾶς ἄπωθεν ἀπὸ τοῦ κλέμματος· quibus vox ἄπωθεν eximenda est, supra voculam ἀπὸ olim scripta ut interpretamentum: *Demosth.* c. Timocratem p. 442, §. 9, βούλομαι μικρὰ

A πρᾶγμα πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν· ἔσται δὲ ταῦτα οὐκ ἀπὸ τοῦ πράγματος. *Harpocration*: Ἀπὸ τοῦ πράγματος, ἀντὶ τοῦ ἄπωθεν· Δημοσθένης κατ' Ἀνδροτίωνος. nihil hic ab ullo fuit adnotatum; ubi error eſt ſive ipſius *Harpocrationis*, ſeu librarii: non enim in hac leguntur oratione verba, ſed in ea quam dicebam κατὰ Τιμοκράτους. — Illud vero multis, ſat ſcio, novum, hic ſaltem occurret inexſpectatum; in iſtis duabus orationibus, quas primas omnium ſcripſiſſe *Demoſthenes* videtur, integras paginas legi ad verbum paene easdem: comparet quis in Ed. *Lambini* Pariſina p. 394 — 396. p. 398, a §. 113. p. 399, 400, ad pag. 472, §. 254, — ad 476, §. 293. & verum eſſe deprehendet quod dicebam: tum nobilem utramque cauſam cognoſcat; eumdem videbit Timocratis atque Androtionis, cum Euctemone, accuſatorem Diodorum: Auctor
B argum. Or. c. Andr. p. 381, in fine, ὁ Διόδωρος, inquit, ἰδιώτης ὢν, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους τὸν παρόντα λόγον· καὶ ἔστι δευτερολογία· primus verba fecerat, ut Diodoro maior aetate, Euctemon; huius fuit ἡ πρωτολογία. Orationis c. Timocr. ſic orditur argumentum *Libanius*: Διόδωρος μὲν κἀνταῦθα ὁ κατήγορος. —— Super his duabus Orationibus multa dici poſſent, & variorum errores, ipſius etiam *H. Valeſii*, corrigi. Nunc unius modo *Gellii* verba adſcribam, ut leve illis mendum eximam: is N. A. XV, c. 28, *Illud*, ait, *ab utriusque Oratoris ſtudioſis animadverſum & ſcriptum eſt; quod Demoſthenes & Cicero pari aetate illuſtriſſimas orationes in cauſis dixerint; alter* κατὰ Ἀνδροτίωνος καὶ κατὰ Τιμοκράτους, *ſeptem & viginti annos natus; alter anno minor pro P. Quintio; ſeptimoque & viceſimo pro Sexto Roſcio.* Quid obſecro
C ſibi vult iſta forma loquendi, *orationes in cauſis dicere*, & quidem *illuſtriſſimas?* una litera mutata vocem *Gellii* reſtituet; dederat enim: *quod —— pari aetate illuſtriſſimis orationes in cauſis dixerint:* quin tales fuerint iſtae quatuor cauſae, quin adeoque vera ſit mea levis correctio, nemo rerum ſciens dubitabit: *Ciceronis* amabilis ille ſenex *M. Cato*, de Senect. c. XI, *Septimus*, inquit, *mihi Originum liber eſt in manibus: omnia antiquitatis monumenta colligo: cauſarum illuſtrium, quascunque defendi, nunc quammaxime conficio orationes.*

Vſ. 8. Ταῦτ' ὁ πάλεθρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών,] Huc mecum *in extremum orbis terrarum cum veniſſet*, *hanc iſte fatuus emit* (vel *conduxit*) *aediculam*, a tuis adeo aedibus re-

remotam, *ut ne nos essemus vicinae*, ὅπως μὴ γείτονες ὦμες. In A
hunc mihi sensum verba videntur accipienda, quae longe aliter viri ceperunt eruditissimi. *H. Stephanus* in hunc locum, „ quod sequitur, ait, ἐπ' ἔσχατα γῆς, respondet hy„ perbolae nostrae proverbiali in eadem re: *Il est venu* „ *demeurer au bout du monde*, de eo qui aedes habet in ul„ tima parte urbis." —— *Toupius* in Epist. ad *Wartonum*, „ ἔσχατα, inquit, γῆς, est extrema pars urbis & ab „ aula remota."

Haec ut vera crederemus, uno saltem Scriptoris idonei loco deberent adfirmari. *Thucydides* VIII, c. 95, aedium mentionem facit in extrema urbis parte sitarum, τῶν ἐπ' ἔσχατα τοῦ ἄστεος οἰκιῶν. ubi scribi olim potuit τῶν ἐπ' ἐσχατιᾷ τοῦ ἄστ. οἰκιῶν. Quae vero dicuntur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης apud *Athen.* VI. p. 233. D. in versu *Theocriti* mihi dicta viden- B
tur ἔσχατα γᾶς, a muliercula Syracosia; cui ex Sicilia Alexandriam nave devectae, cur, obsecro, miraremur Aegyptum dictam ἔσχατα γᾶς, qui in Alexandrinorum Iudaeorum Graecis, quae fecerunt de Hebraicis, saepenumero legimus ἀπ' ἐσχάτου τῆς γῆς· & ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς; Hoc primum erat.

Deinde verbum Ἔλαβε, me iudice, minus bene reddiderunt, *occupavit*. *Scholiastes* interpretatur, ἐμισθώσατο, *conduxit:* reddi etiam potuit *emit:* recte paulo post id ipsum verbum sic interpretatur Grammaticus: in v. 20. Ἑπτὰ δραχμῶν

Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

Schol. Ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασε ε' ποκάρια; verbum Λαβεῖν *emendi* sensu adhibuisse *Aristotelem* adnotavit, ne libro quidem de- C
signato, *H. Stephanus*, nihil praeterea, Thes. L. G. II. p. 555. D. *Photius* in *Lex. MS.* Λαβὼν, κυρίως καὶ ἀγοράσας, καὶ μισθωσάμενος. Qui fingitur nuper adeo Alexandriam venisse cum uxore & familia non numerosa Dinon, forsan ut mercaturâ facienda rem quaereret, plerisque potius aedes videbitur μισθωσάμενος, quam quidem ὠνησάμενος. sed hoc tamen inprimis significatu verbum Λαβεῖν in sermone familiari suspicor fuisse tritum: in libris plerisque veterum sermo viget eruditorum: ut ex. gr. δραχμῆς τι λαμβάνειν significabat *drachma aliquid* πρίασθαι, *emere;* dicebatur in eumdem sensum, quod ad linguam patriam attendenti mirum non accidet, ἔδωκα τούτου δραχμήν. vid. insignis locus *Xenophontis* in iis notulis, quas in usum tironum scripsi in Eid. I, 57.
cum

A cum illas ſcribebam non ſane putans fore, ut in unum Eid. a me multa etiam doctis exigenda ſcriberentur.

——— ἔδωκα ταύτης δύ᾽ ὀβολοὺς,

legitur in loco ex *Alexidis* Ἀπεγλαυκωμένῳ, *Athen.* III. p. 117. F. in quo, cum his proxima nondum emendari potuerint, verſus qui praeceſſit: Λέγε τῶν ἐχίνων ὀβολός. ἁγνεύεις ἔτι· ſincerus erit, ſi ſic ſcribatur: Θὲς τῶν ἐχίνων — vel potius,

Α. Θὲς τοῖς ἐχίνοις ὀβολόν. Β. Ἁγνεύεις ἔτι.

Echinis obolum pone: quo ſenſu *Terentius* dixit Phorm. IV, 3, 62,

His rebus alias pone ſane, inquit, decem (minas.)

B In fine huius ῥήσεως legitur Προσθεὶς τὸν οἶνον· *Adpone* ceteris, vel *refer* tandem *in rationes*, *vinum.* τίθημι ſic bis adhibetur ab ipſo *Demoſthene* l. c. Aphob. p. 502, §. 26, & 34. Vbi *Luciani* Mercurius I. p. 341, τίθει, ait, πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. vid. notam *T. H.* Verbum λαβεῖν *vendendi* ſenſu legitur in loco eleganti ex eadem *Alexidis* fabula ibid. VI. p. 224. F. quem hac ratione ſcribendum iudico:

Ἐὰν δ᾽ ἐρωτήσαις, πόσου τοὺς κεστρέας
Πωλεῖς, δύ᾽ ὄντας; δέκ᾽ ὀβολῶν, φησί. βαρύ·
Ὀκτὼ λάβοις ἄν; εἶπες ὠνῇ τὸν ἕτερον.
Ὦ τᾶν λάβε, καὶ μὴ παῖζέ γ᾽ ὡς οὐ δεῖ· τρέχε.
Ταῦτ᾽ οὐχὶ πικρότερ᾽ ἐστιν αὐτῆς τῆς χολῆς;

verſuum paene ultimum, in Edd. ſcriptum Ὦ τὰν λ. κ. μ. π. τοὺς οὐ δεῖ παράτρεχε· ſic mutavit *Grotius* in Exc. p. 561, ut (ὡς οὐ) ſpondéum admiſerit in ſedem quartam; ego, τρέχε poſito, vitium me puto perſanaſſe.

C Nunc forma vocis, nusquam vel ab aliis, vel a me, niſi hoc in loco *Theocriti*, reperta, Πάραφρος, ſic pertractari poterit, ut eâdem opellâ ſua luce alia quaedam paulo obſcuriora communiantur. Ab interprete *Theocriti* πάραφρος reddi potuit *demens*, quia haec proſtabant in Scholiis: Πάραφρος, ὁ παρηρτημένος τὴν γνώμην, ὁ ἀνάρμοστος, ὁ ἀχρήσιμος καὶ μάταιος. ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων (παρήῤῥων eſt in Ed. prima Schol. Romana) ἵππων, οἵτινες τῷ ζυγῷ οὐ χρησιμεύουσιν. A ſe relatum in Lexicon Doricum, Πάραφρος, vocabulum rectius Doricum dixiſſet *Aem. Portus*, quam Poët. nec, quantumvis hic in Scholiis reddatur ἀνάρμοστος, ab *Henr. Stephano*, hac

etiam in voce Grammaticos ſequuto, ad verbum Ἄρω, *apto*, tanquam originem referri debuerat, Theſ. L. G. I. p. 565. A. Illinc verbum ductum Παραρεῖν, (quod *Heſychius* exponit φληναφεῖν,) atque illud olim putabam adhibitum ab *Eupolide*: ſed in Attica ῥήσει ex *Eupolidis* comoedia Παραρεῖν, ſi fuiſſet in uſu, locum non inveniſſet: neque adeo tentari debuerat *Eupolidis* verſus, in *Stobaei* Florileg. p. 53, ultimus: A

Μαίνεταί τε, καὶ παραῤῥεῖ τῶν φρενῶν, τῷ σῷ λόγῳ.

Heſychius primum ſcribere debuit: Παραῤῥεῖν, φληναφεῖν. Illud Παραῤῥεῖν τῶν φρενῶν (a quo hoc quoque longe diverſum eſt *Perſii* III, 20, —— *effluis amens*) comparari quodammodo cum *Herodoti* poteſt ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν III, c. 155. *Theocriti*, τᾶς φρενὸς ἐκπεπόταται, II, 19. XI, 72. ſimilibusve. haec tamen adeo ſunt finitima, ut, me iudice, πάραρος τῶν φρενῶν *Sophronem* vel *Epicharmum* non dedeceret. —— Deinde facile liquet, τὸ Πάραρος ex Παράορος contractum; idem Ionicum eſſe Παρήορος, ſive παρήορος. in multis neglectum, ſubſcriptum illud Ἰῶτα commode monſtrat originem. In his ferme tantum utar optimo veterum formarum cuſtode *Heſychio*: huius iſta ſuis ſingula locis leguntur: B

Παράορος, σειραφόρος.

Παρήθρει, παρηωρεῖτο. (legitur p. 883, 23) ſcribendum videtur Παρήορει, vel παρηώρει· quod *Plutarcho* reſtituit *Moyſ. Solanus* T. III. p. 352, 16.

Παρήορος, ὁ παραιωρούμενος, ἄφρων. καὶ ἵππος ὁ Παράσειρος, ὁ ἐκ τοῦ (ἐκτὸς τοῦ corrigunt) ἅρματος τρίχων.

Παρηρία, μωρία.

Παρηρὸς, ὁ μωρός. C

Qui ad Theocritéum Πάραρος rite attendiſſet, huic ultima Παρηρὸς & Παρηρία non fuiſſent ſuſpecta: ſic ab *Heſychio* certe ſcripta, monſtrat proxime praecedens Παρήπαφεν. Quia Editio Oxon. *Wartoni* hic in paucorum eſt manibus, ne *Toupium* ſua laude fraudare velle videar, cuius ingenium atque eruditionem facio ſane maximi, quemque hac qua vivimus aetate in Anglia tamen natum his literis gratulor, ponam eius verba quaedam ex Epiſt. ad *Warton. Theocr.* T. II. p. 328. In hunc itaque locum, „ Scribe, inquit, „ ὁ πάραρος. *homo fatuus & immorigerus.* Idem Πάραρος & „ Πάρηρος, Παράορος & Παρήορος. ἀπὸ τοῦ Αἰωρεῖν ſcilicet. —— „ Dicitur autem Παρίωρος & Παρήορος, ut Μετέωρος & Μετήο-„ ρος.

A „ ρ☉. & notanda vox. nam alibi frustra quaeras." Istis vero interiecta, partim omissa si fuissent, non desiderassem. Notas ad *Hesych.* in Ἀικάθεαξ indicat *Io. Alberti* ad v. Παρήορ☉· illic Grammaticus scripsisse videtur πυῤῥὰς κ̀ συνεχεῖς ἔχοντα τὰς τρίχας. vocem rariorem παρηόρυς, nedum παρεώρυς nusquam lectam, non adhibuisset, opinor, Grammaticus, nec certe iunxisset cum voce συνεχεῖς. *Dionys. Halic.*, cuius verba profert & *Toupius*, A. R. VII, p. 462, de trigis agens Romanorum in ludis Circensibus, atque hoc more ducto ab *Homeri* heroibus, δυσὶν, inquit, ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρὶς, τρίτ☉ παρεῖπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμεν☉, ὃν ἀπὸ τῆ παρηωρεῖσθαι κ̀ συνεζεῦχθαι (legi poterit ἐκ ἐζεῦχθαι, vel cum *Toupio*. ἐ συνεζεῦχθαι,) Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Illic μὴ συνεζεῦχθαι *Valesio* placebat in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* B p. 233, παρεζεῦχθαι, *Sylburgio*. —— Vnus in triga, duo erant in quadriga Σειραῖοι dicti, vel Σειραφόροι, sive Παρήοροι. erroribus non vacant de his docte scripta a *Iano Rutgersio* (in locum *Sophoclis* Elec. v. 724.) V. L. I, c. X. *Ez. Spanhemio* in *Aristoph.* Nub. v. 122. *Ger. Langbaenio* ad *Longin.* π. Ὕ. p. 110. quibuscum conf. *Sylburgii* adnotat. ad locum *Dionys. Halic.* Quod ad *Hesychii* Παράοροι, σειραφόροι· adscripsit ex Lex. Reg. *Io. Alberti*, Παράυροι, χαῦνοι, ἢ παραφύλακες. omitti debuerat: οἱ χαῦνοι dici etiam potuere Παρήοροι· sed οἱ παραφύλακες dicti Παράυροι nihil habent cum istis commune. —— Παρήοροι nusquam, ut equidem arbitror, dicti fuere παρέωροι. nusquam etiam inveniuntur (nisi vitiose) per ε scriptae voces, a Poëtis servatae, Ἀπήορος· Ἐπήορος· Κατήορος· Συνήορος. unicum ex hoc genere C Μετέωρος in sermonem fuit communem receptum; nec mirum, cum non tantum Αἰώρα, sed & olim in usu fuerit Ἐώρα. sic scripserint interdum veteres, an semper αἰώρα, ex Lexicographis intelligi nequit; sed versus modulus declarat, scripsisse *Sophoclem* in Oedipode Tyr. v. 1273, sicut vulgatur:

> Οὗ δὴ κρεμαστὴν τὴν γυναῖκ' ἐσείδομεν,
> Πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην. ——

Putant quidem viri doctissimi, αι ab Attico Poëta, consonante litera sequente, potuisse corripi; ego ne vocali quidem sequente diphthongum αι a *Sophocle* correptam statuo; atque adeo hic ἐώρα ab illo scribi debuisse: *Eustath.* in Il. Γ. p. 295, 9, Ὅτι ἡ Αἰώρα κ̀ διὰ τῆ ε ψιλῆ ἔχει τὴν ἀρχὴν, —— δηλοῖ ἐ μόνον τὸ,

Πλεκταῖς ὑόραις ἐμπεπλεγμένω· A

ἀλλὰ καὶ τὸ Μετέωρος. —— Frequenter quidem Μετήορος apud Poëtas occurrit; nec tamen Doricum memini me legere Μετάορος· nedum Μέταρος. adeo in his etiam usus dominatur. Πεδάορον tamen, Aeolicum, pro μετάορον, sive μετήορον, invenitur: & vix dubitari potest, quin scripserit *Alcaeus:*

ἄμμιγειν πεδάορον.

ubi in Excerptis ex *Apollonio Dysc.* p. 430. B. παιδάορον vulgatur, in Codice Reg. Paris. scriptum legitur παιδα ορον. ut vocem istam vitiose scriptam invenit in Lexico veteri, recepit in suum *Hesychius*, Πεκύρον. emendate scribi debuerat Πεδάορον, μετέωρον. *Aeschylo*, qui talia etiam ausus est adhibere, quod restitueram in Choëph. v. 588, λαμπάδες B πεδάοροι, video *Stanlejo* iam in mentem venisse; ubi *Pauwii* prostat absurda coniectura. Pro Πεδάορον, unus, ut opinor, *Nicander* scripsit Πεδήορον in Ther. v. 729. vim vocis recte reddidit doctus *Nicandri Scholiasta*, sed vocem a πέδον ortam credidit p. 34, v. 12, Πεδήορον, ait, ὑψηλὸν, ἐκ τοῦ πέδου, μετέωρον καὶ ἐκκρεμές.

Sed, ut me his tandem Dialectorum, si quis ita velit, tricis, ad intelligendos tamen Poëtas omnino excutiendis, expediam, satis nunc erit vim vocis formaeque *Theocriti* Doricae Πάραρος, ex Ionica Παρήορος, & huius usu figurato simillimo paucis adhuc illustrasse. — *Homeri* locus est insignis in Il. Ψ, sed, ut intelligatur, paulo altius repetendus: in equestri certamine, qua aetate suus adhuc erat uni virtuti locus, & ne in adversario quidem superando licebat uti dolo, superaverat Menelàum, florentem aetate, iunior Antilochus, C

Κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάμενος Μενέλαον,

v. 515. hac iniuria vehementer exardescens Menelaus, Ἀντίλοχε, dicit, v. 570,

Ἀντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;

Prudenter Menelao, & Regi, & amico, &, quamvis adhuc aetate floreret virili, se tamen natu multo maiori, errorem iuvenilem blandis verbis factisque excusat *Homeri* Nestorides v. 587,

Ἀν-

A

> Ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
> Σεῖο, ἄναξ Μενέλαε· σὺ δὲ, πρότερος καὶ ἀρείων,
> Οἶσθ', οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
> Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις.

Culpam fasso praebet amico se mox placabilem Menelaus; ita tamen, ut semel adhuc ipsi levitatem iuvenilem lenioribus verbis obiiciat v. 602, quem versum ex more *Homeri* cum *Barnesio* (neque enim Poëtis licuit cuivis promiscue caesurae moram indere;) scribendum censeo:

> Ἀντίλοχ', ἦ νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
> Χωόμενος· ἐπεὶ οὔτι παρήορος, οὐδ' ἀεσίφρων
> Ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

B Omnibus reliquis Poëta divinior de centenis voces hic selegit aptissimas, quibus irati Menelai de amico, quem magni fecerat, sententiam explicaret: ὑποείξομαι & νεοίη alibi locorum in eius carmine non reperiuntur; non alibi in hunc sensum παρήορος, hic inprimis conveniens. Callide fecerat Antilochus, ut equi Menelai in currendo de recto tramite declinare debuerint, atque hinc tardius ad metam pervenire: in hoc dolo virtutem & prudentiam Antilochi virilem iuvenilis vincendi cupiditas, Menelao iudice, caecaverat; — νόον νίκησε νεοίη. πάρος, inquit *Eustathius* p. 1439, 12, μὴ ὄντα σε ἄφρονα νῦν ἡ νεότης ἐνίκησεν. poteratque adeo, qui ante habuerat πραπίδας πυκινῶς ἀραρυίας, *mentis senilem solide compactae sapientiam*, (quam Hebraei ob eam vocant rationem חכמה. vid. *Alb. Schultens* de Defect. L. Hebr. §. CCX. & seqq. ad *Salom.* Prov. X, 8, ubi eleganter op-
C ponuntur חכם לב & אויל) tum videri levitatem habuisse iuvenilem; atque instar equi σκληροστόμου, *freno non obsequentis*, & παρηόρου, a iugalibus *male evagantis*, ipsemet fuisse παρήορος. aptissimum habet in hac re verbum *exerrandi Statius* Theb. VI, 444.

> *non cobibente magistro*
> *Spargitur in gyros, dexterque exerrat Arion.*

distichon *Ian. Rutgers.* V. L. I, c. X, adhibet *Ausonii*, ex Epitaphio equi admirabilis, inter eius Epitaphia XXXV, p. 212.

> *Pegasus hinc dexter currat tibi; laevus Arion*
> *Funis eat.*

id est, eat dexter dextro iugali *funarius*, παρήορος. *Lora*,

qui-

quibus funales continebantur, adpellatione propria Παρηορίας A vocat *Homerus* Il. Θ, 87. Π, 152. —— In figurato autem significatu vocis παρήορος tradendo luculentus est *Eustathii* commentarius in Il. Ψ. p. 1439, 13—23. sed *Homeri* παρήορος, & πάραρος *Theocriti*, ipsi, ut & aliis, videntur diversissimae originis vocabula: haec optima mihi videtur interpretatio, quam dat *Etymologus M.* p. 653, 49, Παρήορος —— καὶ ὁ μὴ κατὰ χώραν (vid. *L. Kuster.* ad *Hesych.* Ἐν πείσῃ. p. 1255.) ἔχων ἀραρυίας τὰς φρένας, ἀλλ' αἰωρημένας, οἱονεὶ ὁ ἄφρων. —— De Αἰώρα, & verbo Αἰωρεῖσθαι, quod saepe vitiatum latet, nostrae vocis origine, eiusque vi propria & figurata, quae dici possent me nimis diu detinerent. Proprie vocem ἐώρα supra vidimus a *Sophocle* positam: proprio sensu verbum adhibuit αἰωρεῖσθαι *Archias* in Antholog. III, c. VIII, ep. 3. *Pausanias* X. p. 869, ubi Phaedram, quae, sicut Sophoclea B Iocaste, suspendio vitam finierat, pinxisse dicitur Polygnotus, τό, τε ἄλλο σῶμα αἰωρουμένην ἐν σειρᾷ, καὶ ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἑκατέρωθεν τῆς σειρᾶς ἐχομένην, *ut reliquum corpus in fune oscillaret, ambae manus funem tenaciter utrimque tenerent*: notat ibi *Kuhnius*; docta quoque *Hadr. Iunius* in laborioso libello, Nomenclat. in v. *Oscillum. Macrobius Gronovii* p. 220, *oscilla* memorat, *ad humanam effigiem arte simulata.* p. 232, *sigillaria*, (νευρόσπαστα,) *quae lusum reptanti adbuc infantiae oscillis fictilibus praebent.* p. 241, *Pelasgos* dicit —— *coepisse Saturno* —— *oscilla quaedam pro suis* (leg. *huis*, id est *humanis*) *capitibus ferre.* Αἰωρεῖσθαι pr. notat *oscillo iactari*; hinc pendet multiplex usus verbi simplicis & compositorum; inter quae Παραιωρεῖσθαι, primitus scriptum Παραιωρεῖν, proximum accedit ad παρήορος. —— *Theocriti* Πάραρος, C *Homero* Παρήορος, plene dicitur ab *Archilocho* νόου παρήορος, *a sana mente aberrans.* Hos etiam quinque Trochaïcos *Archilochi* nobis servavit in Florileg. *Stobaeus*, *Gesneri* p. 561, 50. *Grotii* p. 437, exigua mutatione sic emendate scribendos:

Τοῖς θεοῖσι πάντα τίθει· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
Ἄνδρας ὀρθοῦσιν, μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί.
Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
Ὑπτίους κλίνουσ'. ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά·
Καὶ βίου χρήζων πλανᾶται, καὶ νόου παρήορος.

Mitto reliqua; in ultimo horum versuum βίου χρήζων, recte emendatum a *Gesnero*, probavit *Grotius*: Galatea Eyriti filia

A lia nupſiſſe dicitur apud *Antonin. Liberal.* libelli minime
vulgaria complectentis cap. XVII, Pandionis F. Lampro,
τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δὲ ἐνδεεῖ. ἐνδεεῖς βίου memorat etiam
Leonidas in *Anthol.* III. C. XX. Ep. 3. talis βίου χρήζων dicitur
ab *Archilocho*; hic praeterea νέου παρήορος. & occurrunt ſaepenu-
mero, in quos torqueri poſſit *Stilponis* (*Diogen. Laërt.* II,
118,) iocus ex ambiguo, ab illo iactus in *Crateta*: δοκεῖς μοι
χρείαν ἔχειν ἱματίου ΚΑΙ-ΝΟΥ. — In iſto *Archilochi* verſu nol-
lem adeo literarum inſtitiſſet veſtigiis *Fred. Lud. Abreſchius*
in Dilucid. *Thucyd.* p. 778, ut vocem nobis illuc immiſ-
ſam voluerit χρήμη· quam poni potuiſſe putabat pro χρεία,
σπάνις. Qui id unus tradidit, *Suidas* virum literatiſſimum
in hunc induxit errorem: quem praecaviſſet adhibitus ſi-
ve *H. Stephanus*, ſeu *Aem. Portus* in Lex. Ion. — Nugax li-
B bellus de vita *Homeri*, ſub *Herodoti* nomine vulgatus, ſed,
mea quidem ſententia, a Sophiſta quodam pauperculo ſcri-
ptus ingenii exercendi gratia, vid. ex Ed. *Weſſ.* P. 751,
81, & 93. *Suidae* locus in Χρήμη me non tenebit. Vnius
tandem *Euſtathii* quaedam deſcribam, ad Theocriteum
Πάραρος interpretandum poſita in Il. Ψ. p. 1439, 18, Ὁ πα-
ρὰ Θεοκρίτῳ Πάραρος δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα Παρήορος. γίνεται δὲ οὐ
παρὰ τὸ Ἀείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω· οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος·
ὁ μὴ συνέχειαν ἔχων· ὁ μὴ πυκινός· ὁ μὴ φρενήρης· ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν.

Vſ. 9. Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν] Praxinoë, quas maritus *conduxe-
rat*, vel *emerat*, aediculas, Ἰλεὸν vocat, οὐκ οἴκησιν, *ſer-
pentis latibulum*, ſive *volutabrum*, non hominis *habitacu-
lum*. Recte *Scholiaſta*, Ἰλεὸν, inquit, λέγουσι τὸν φωλεὸν, ἀπὸ τοῦ
C τὰ ἑρπετὰ ἐν αὐτῷ εἰλεῖσθαι. cubilia ſcilicet, in quae ſpiris ſe
contractis & convolutis abdebant ſerpentes, tanquam ipſo-
rum ἔλυτρα, dicuntur etiam a Poëtis Ἰλεοὶ, & Εἰλυοί. Vnius
verbi, ſignificantis *volvo*, formae tantum erant diverſae,
Ἴλω, Ἴλλω· Ἰλύω· Ἔλω, Ἔλλω· Ἰλέω· Ἐλέω, Ἐλύω· Εἰλίω,
Εἰλέω, Εἰλύω. exquiſita quaedam *Hemſterhuſii* publicavit a-
micus Clariſſ. ad *Timaei* Lex. p. 52. Ab εἰλέω, ἰλέω, ἰλύω, &
εἰλύω, proxima ſuperſunt derivata, Εἰλεὸς, Ἰλεὸς, Ἰλυὸς, &
Εἰλυός. hae formae pronunciantur υ producto; ſed perinde
eſt, Εἰλεὸς ſcribatur an Ἰλεός. Vtrumque ſic recte ſcriptum
ſuis locis proſtat apud *Heſychium*; ſed harum etiam vo-
cum vitioſa ſcriptio, Εἴελος, & Ἴιλος, in iſtam fuit uti-
liſſimam farraginem recepta: Ἰλεὸς, inquit, θηρίου φωλεός.
τίθεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀλωπέκων· (de vulpium nempe *cubili*:) ἢ

τῶ ἐντέρων σπαραγμός. male legitur παραγμὸς in Ἴλεος· recte στρό- A
φος, in v. Εἰλεός. Quae veteribus Romanis etiam *vermina*, postea *tormina* dicebantur, ex contractis intestinorum involucris orta, a veteribus medicis Gr. Εἰλεοὶ, a recentioribus etiam στρόφοι dicebantur; quorum hoc ipse adhibet *Athenaeus* III. p. 116. A. & apud hunc medicus *Philotimus* III. p. 79. D. conf. *T. H.* in *Aristoph.* Plut. v. 1132. & *Foesius* Oecon. *Hippocr.* in v. Εἰλεὸς, & in v. Στρόφος. A *ferarum lustris* χωρίον mihi dictum videtur Εἰλεοὶ apud *Pausan.* II. p. 192, v. 9. Ex eodem *Pausania* commodum mihi veniunt in mentem duo de filiis Lycaonis Arcadis, dicti, L. VIII. p. 602, 6, Τραπεζεὺς καὶ Ἐλεάτας. hi non occurrebant *Hemsterhusio* in *Lucian.* I. p. 371, *mensam coqui tractanti dictam* τὸ ἐλεὸν, ab *Homero* ἐλεὸς, ab aliis etiam εἰλεόν. *Eustath.* in *Od.* Ξ. p. 553, 24, ἐκ τούτου Ἐλέατρος, B
παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ δαιτρός· —— δῆλον δ' ὅτι ὁ Ἐλεὸς καὶ Εἰλεὸς λέγεται. mensa coquinaria dubium nullum est quin sic dicta *fuerit*, quia *versatilis* erat & *rotatilis*, ab Ἐλίω, *volvo*.

Serpentis *latibulum*, praeterquam apud *Hesych.* nusquam alibi legi vocatum Ἰλεὸν nisi hoc uno loco *Theocriti*: Ἰλυὸν vero, vel Εἰλυὸν dixerunt *Callimachus*, *Apollonius Rhodius*, & *Nicander*: *Apollonii* locus est Arg. I, 1144. *Nicandri* versus profert Auctor *Etymol. M.* p. 299, 45, Εἰλυὸς, inquit, καὶ Εἰλυθμὸς, σημαίνει τὴν κατάδυσιν, τὸν φωλεόν. Νίκανδρος, Ὅς τε κ. τ. λ. quae, illic etiam vitiata, mendosa vulgantur in Theriacis v. 283, adscribam emendata, partim a *R. Bentlejo*, cuius viri Summi in *Nicandri* saltem Theriaca feliciter ad me pervenerunt centenae correctiones: C

> Σῆμα δέ τοι δάκνος αἱμορρόου αὐτίκ' ἐνίψω,
> Ὅς τε κατ' εἰλυοὺς πετρώδεας ἐνδυκὲς αἰεὶ,
> Τρηχὺν ὑφ' ἄρπεζον, θαλάμην ὀλιγήρεα τεύχων,
> Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.

In his, pro αἱμόρρου· ἐνίσπω· (v. 283) εἰλυθμοὺς, emendata sunt a *Bentlejo*; cui v. 284, pro Τρηχῷ ὑπαέρπιζον, Τρηχὺν ὑφ' ἄρπεζαν tribuitur in apographo correctionum, quem nactus sum: ego, v. 283, pro ἐνδυκὲς αὐτ, emendavi ἐνδυκὲς αἰεί. non tantum *Homericum* dat Ἐνδυκέως *Hesychius*, de quo *Henr. Stephanus* egit in Ind. Thes. sed & Ἐνδυκὲς, συνεχὲς, —— ἐπιμελές. *Apollonio Rhod.* I, 883. pro Ἐνδυκέως, recte *Rutgersius* Ἐνδυκὲς restituit Var. L. V, c. XI. idem signifi-

cans

A cans —— συνεχὲς αἰεὶ scripsit *Homerus* in Od. I, 74, usitata veteribus ratione, de qua egit *H. Stephanus* in Append. de D. A. p. 72. αἰὲν miror a *Bentlejo* neglectum, quo sensu hic poneretur, inusitatum: meae lectioni favet, quod praebet editum *Etymologicum* l. c. Ὅς τι κατ' εἰλυθμοὺς πιτρώδεας αἰὲν ἰαύει Τρηχὺν ὑφαρπάζων· —— pendent priora huius loci ab Ἔνθ' εἰλυθμὸν ἔχεσκεν, in v. 285. Tandem dant, in v. 284, Codices *MSS.* τρηχὺν ὑπέρπιζον· *Etymol.* Τρηχὺν ὑφαρπάζων· quae facile monstrabant:

Τρηχὺν ὑφ' ἄρπιζον·

bis alibi, quod fateor, vocem adhibens, *Nicander* Ἀρπίζας vocavit τὰς αἱμασιὰς, sive τοὺς αἱμασιώδεις τόπους, ut vocem Ἀρπίζας, quam etiam in Indicem retulit Thesauri *Stephanus*,
B *Hesychius* interpretatur; ubi vid. ab Editore notata. *Nunc* (inquit *Virgilii* Corydon, *sole* nempe *sub ardenti*, Ecl. II, 9,)

Nunc virides etiam occultant spineta lacertos.

dixerat *Theocritus* Eid. VII, 20,

Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ὑφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει.

Asperum spinetum, Ἔνθ' (αἱμόῤῥος) εἰλυθμὸν ἔχει, cum exsaturatus iacet, *Nicander* hic vocavit τρηχὺν ἄρπιζον· hanc etiam vocis formam obtinuisse vel ex his *Suidae* manifestum est: Ἄρπιζον, τὸ ἐκ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον ἄνευ πηλοῦ, παρὰ Ἡροδότῳ· ὅ τινες ἅρπαζον (imo, Ἀρπίζαν) καλοῦσιν. vocem istam *Herodotus* non adhibuit: quid *Suidam* in errorem in-
C duxerit ostendit *P. Wesselingius* in Differt. Herodotea p. 43. —— Apta coniunxit *Nicander* Ther. v. 44,

Τρόχμαλά θ', αἱμασιάς τε, καὶ εἰλυοὺς ——

ubi priora duo paene τρηχεῖαι sunt ἄρπιζαι, sive ἄρπιζοι τρηχεῖς.

Serpentum aliarumque ferarum τὰς καταδύσεις, (quas veteres etiam Θαλάμας vocabant; *Euripides* in Phoen. v. 938, *Simmias Rhodius* in Ovo v. 19, aliique; quasque nescio quis Δυθμὰς dixerat: vid. Epist. ad. *M. Röver. Vrsini* libello praefixa p. 44.) Εἰλυοὺς *Apollon. Rhod.* & *Nicander*, exemplaria nostra hymnorum *Callimachi* vocant Ἰλυοὺς, h. Iovis v. 25. ubi in eo est Poëta, ut narret montes fuisse, cum Iupiter nasceretur, ubi postea flumina prosilierint montium nominibus insignita:

Πολλὰ δὲ Καρνείωνος ἄνω, διερῦ περ ἐόντος, A
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα.

τὸν Καρνίωνα, vel Καρνείωνα, valde ſuſpectum, ſuo loco nunc relinquam. ſenſum vero verborum, quem praebent Latina, *Luſtra conſtruxerunt*, vel, quae dedit *Vulcanius*, *Luſtra ferae poſuere ſibi*, facta ſunt ex his Graeci Magiſtri: πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρείωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. *Luſtra* itaque *ponere* Graece dici potuit Ἰλεοὺς βάλλεσθαι. Libenter formam loquendi, mihi quidem novam, uno alterove ſaltem exemplo ſimili legiſſem probatam: ſed hic tacent omnes; *Ez.* etiam *Spanbemius*, ille antiquitatis omnis valde peritus, Poëtarum tamen interpres non κριτικώτατος, quippe qui locum *Callimacbi*, qui alicuius eſſet momenti, ne unum quidem correxerit. —— Verbi Βάλλειν etiam praepoſitionibus iuncti diverſos ſignificatus & derivata nomina veterum nemo accuratius tractavit, quam *Euſtatbius* in *Homer.* Od. Α. a p. 38. —— ad finem fere p. 41. In his nihil *Callimacbéi* ſimile reperietur. *Vrbis* tamen *fundamenta iacere*, vel *ponere*, etiam verbo Βάλλεσθαι deſignatum fuit; ex. gr. a *Pbiloſtrato* de V. A. Tyan. III, c. 20, πόλιν δὲ ὅπου βάλοιντο, ὑποδίδου ἡ γῆ, καὶ ὑπεχώρει κάτω. Decantatum eſt *Pindari* dictum ex Oda perdita, de navali victoria ad Artemiſium: ὅτι, παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν κρηπῖδ' ἐλευθερίας· illic Athenienſes vere dicuntur *Graeciae libertatis ieciſſe fundamenta*: Idem *Pindar.* Πυθ. IV, 245, Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. conf. Od. VII, 3. An ad eam iam rationem ſcribi potuit a *Callimacbo* de ſerpentibus in monte habentibus latibula, vel cubilia fodientibus, B

Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα; C

Non equidem opinor. In paucis iſtis hymnis minimum centum adhuc loca vitiata latent: in hunc cenſum iſta quoque refero. Fac in antiquo Codice ſcriptum,

Ἰλυοῖς ΙΛΛΟΝΤΟ

(ut legitur Εἰλλέειν, pro Εἴλλειν, vel Ἴλλειν, apud *Euſtatbium* in Il. Ν. p. 923, 28,) a ſciolo poni potuit, Ἰλυοὺς ἐβάλοντο. mea quidem ſententia corrigi debet, Ἰλυοῖς, vel, quod hic malim:

Εἰλυοῖς ἴλλοντο κινώπετα.

In ſuis ſe luſtris contortos volvebant ſerpentes: ſerpentes eximie

A mie sic vocat *Nicander* in Ther. V. 27, 195, 488, qui rariorem adhuc formam habet v. 142, κινωπέστῃς. —— Primum, Ἰλυοῖς, vel Εἰλυοῖς, pro ἐν ἰλυοῖς, esset ex more *Callimachi*, prae omnibus ceteris: Τὰν Ἴδᾳ Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν, optime restituit *Bentlei.* h. in Lav. Pall. v. 18. sic ponitur Πυθῶνι, h. in Del. v. 90. αἱ πλάγιοισι κέονται, v. 168. —— ἀγωνιστὰς ἔτρεφε τὰς Ἐφύρῃ, in fragm. *Bentl.* 103. —— ἧς ἐρόδαμνον Αἰγύπτῳ κατέπηξε, fr. 139. vere, me iudice, *Toupius*, in Epist. Crit. p. 49, corrigit fragm. 172,

Κέκρυπται γ' εὐνῇ Ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Lustra ferarum etiam Εὐνὰς dicebant: *Homer.* Il. Ο, 580, νεβρὸν —— ἐξ εὐνῆφι θορόντα. *Nicander* Ther. v. 56, χηραμὰ dixit κοῖλα, καὶ ὑληωρίας εὐνάς. *Theocr.* Eid. XIV, 63. &c.

B Est & alius *Callimachi* locus h. in Dian. v. 159, quem iam ante hos annos quinque & viginti cum ceteris emendavi; sed is a Theocriteis me Praxinöes aediculis, vel a serpentis abduceret volutabro. —— Quod *Callimacho* restituendum censeo, Ἴλλεσθαι idem fere erat in veteri Lingua, ac κυλίεσθαι, & ἑλίσσεσθαι, proprie significans *se contorquere*, sive *contortum convolvere*: nihil autem refert, utrum scripserit Poëta, si quis alius, cum *Nicandro*, studiosus veterum formarum,

Εἰλυοῖς ἴλλοιτο κ. an Ἰλυοῖς εἴλοιτο κ.

singula ista nostris in libris inveniuntur; etiam Ἴλλειν & ἴλλεσθαι, ab *Hemsterhusio* satis communita l. c. Εἰλομένων meminit *Homerus* in Il. Ε, 203. 782. Θ, 215. Praeter alia plura, explicantur ab *Hesychio* voces, Εἰλέμενοι· Εἰλομένων· Εἰλόμενος· Ἰλόμενος· Ἰλόμενοι. in *versibus Politicis Psellii* περὶ Γραμ-

C ματικῆς *MSS.* legitur: Ἰλλημένος δεσμούμενος· Ἰλλίζειν, διανεύειν· ubi scriptum forte fuit ab ipso, Ἰλλόμενος. Observata *T. H.* partim veterum nituntur auctoritate Grammaticorum apud *Eustathium*; etiam ista de vocibus Ἐξίλλης, & Κατιλλάς. Optime praeterea *Eustath.* in Od. Ζ. p. 557, 24, ex *Pausaniae* Lex. Ἴλλειν, ait, καὶ τὸ συστρέφειν· ὅθεν καὶ Ἰλλὰς παρὰ Ἴωσιν, ἡ ἀπὸ λύγου δεσμὸς, ἐν Ἰλιάδι. ubi apud *Homerum* legitur Ἰλλάσιν in Il. Ν, 572. *Eustathius* p. 923, 26, Ἰλλάδες, δέ, φασί, κατ' Ἴωνας, δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων ἢ λύγων, ἀπὸ τοῦ Εἴλω (L. Εἴλω) ἢ Ἴλλω, τὸ συστρέφω, ὡς ἐν εἴδει στροφάσεως· λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ Εἰλεῖν, (Εἴλειν,) ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας, εἰπὼν, Εἰλάσιν (L. Ἴλλειν,) στροβεῖν, πιέζειν. κ. τ. λ.

Ad emendationem *Callimachei* versus erudito Lectori com-

commendandam satis fuisset, quam serpentis pinxit *Home-* A
rus in latibulo se contorquentis, imaginem protulisse. Qualis hodie adhuc ab omnibus qui sapiunt habetur, a *Callimacho*, ceterisque Poëtis, illum ut exemplar imitantibus, fuit habitus

πολυΐστωρ, θεῖος Ὅμηρος.

Hector, quo paulo post moriente

ἐσιγήθη καὶ στέλις Ἰλιάδος,

nullis Parentum precibus avocatus a proposito, vim Achillis irruentis manebat imperterritus in Il. X, 93,

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ᾽, ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν, ἑλισσόμενος περὶ χειῇ·
Ὡς Ἕκτωρ, ἄσβεστον ἔχων μένος, οὐχ ὑπεχώρει. B

Vltimum horum versuum non viderunt etiam obversatum *Virgilio* in Aen. XII, 9,

[*Poenorum qualis in arvis* &c.]
Haud secus accenso gliscit violentia Turno.

Δράκων illic ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, est *Callimachi* Ἰαμβων (ἐν) εἰλυῷ κνώπτειν. *Terga* quidem *convolvens*, non *in lustro* tamen, sed evolutus cubili, cum vere novo prodit in lucem, anguis expingitur in *Virgilii* Aen. II, 471,

Qualis ubi in lucem coluber, mala gramina pastus,
Frigida sub terra timidum *quem bruma tegebat*,
Nunc positis novus exuviis, nitidusque iuventa, C
Lubrica convolvit sublato pectore terga
Arduus ad solem, & linguis micat ore trisulcis.

Nec *e lustro*, vel *in lustro*, neque hic, *ingluviem* — *mala gramina* (*atram ingluviem malis graminibus satiatus* dici poterat) *pastus*, quae *Burmanni* sunt, & *Heynii* coniecturae, scripsisset opinor, *Virgilius*; a quo profecto legere mallem hunc etiam Aeneïdos locum ceris, ut solebat meditate scribens, saepe correctis, atque adeo iis deletis, quae suum alibi locum iam haberent, emendatum; quam ab eruditis istis tentatum interpretibus: hîc enim intacta non reliquisset cum vicinis ista, cuius erant in opere perfecto Γεωργικῶν III, 425,

Squa-

A *Squamea convolvens ſublato pectore terga,*
v. 433, *Exſilit* (e ſtagnis) *in ſiccum, & flammantia lumina*
torquens,
Saevit agris.
v. 437, *Quum poſitis novus exuviis, nitidusque iuventa,*
Volvitur, aut, catulos tectis, aut ova relinquens,
Arduus ad ſolem, & linguis micat ore triſulcis.

In his iſta *Virgilius* ſpectabat etiam *Nicandri* Ther. v. 31,

Τῆμος, ὅτ' αὐαλέον φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας
Μῶλυς ἐπιστείχων, ὅτε, φωλεὸν εἴαρι φεύγων,
Ὄμμασιν ἀμβλώσσει· μαράθρου δέ ἑ νήχυτος ὄρπηξ
Βοσκηθεὶς ὠκύν τε καὶ αὐγήεντα τίθησι.
& v. 137, ὅτε, ῥικνῆεν φολίδων ἄπο γῆρας ἀμέρσας,
B Ἂψ ἀναφοιτήσῃ, νεαρῇ κεχαρημένος ἥβῃ.

ſic emendata dedit ultima *Bentlejus*, pro vulgatis, —— νεαρῇ γε κεχαρμένος ἥβα· prima, pro αὐαλέων φολίδων ἀπεδύσατο γῆρας. —— κεχαρμένος mallem cum γε praefixo reliquiſſet intactum.

Praeter iſta *Virgilii*, variorum a me loca poterant proferri, ex iſthoc *Homeri* expreſſa. Ne modum excedam, & ne captaſſe ſaepius videar occaſionem correctiunculas proferendi, unius hic verba ponam, ut voce reſtituta emaculentur, *Aeliani* de N. Anim. VI, c. IV, Οἱ Δράκοντες, —— μέλλοντές τινα ἐλλοχᾶν ἢ ἄνθρωπον ἢ θῆρα, τὰς θανατηφόρους ῥίζας ἐσθίουσι, καὶ τὰς πόας μέντοι τὰς τοιαύτας (*mala gramina.*)
C Οὐκ ἦν δὲ ἄρα οὐδὲ Ὅμηρος αὐτῶν τῆς τροφῆς ἀμαθής· λέγει γοῦν· ὅπως

„ ἀναμένει περὶ τὸν φωλεὸν εἰλυμένος, προεμπλησθεὶς σιτίων πολλῶν
„ φαρμακωδῶν καὶ κακῶν.

Aeliani locum indicavit ad *Homerum Barneſius*; Homericum *Abr. Gronovius* ad *Aelianum*: neuter vero vidit, duabus ex *Homero* literis augenda *Aeliani* verba, ut eſſent Graeca: quid enim hic ſignificabit ἀναμένει· *quem*, vel *quid* ἀναμένει; Dicitur quidem a philoſophis τὸ μένον, quod manet in quiete, dum alicunde motus communicetur: apud *Plutarchum* in Galba T. I. p. 1053. A. καθάπερ ἐῤῥωμένον σῶμα· diverſis modis tentant *Bryanus*, & *Solanus*: ego legebam: καθάπερ μένον σῶμα, τὸ στρατιωτικὸν ἀξιοῦσιν, (οἱ πλεῖστοι) ἰδίᾳ μη-

μηδέποτε χρώμενον ὁρμῇ, συγκινεῖσθαι τῇ τοῦ στρατηγοῦ· quae veram A continent sententiam. —— Quis vero dubitet quin scripserit *Aelianus*, *Homerum* quem laudat sequutus:

„ ἄνδρα μένει, περὶ τὸν φωλεὸν εἰλύμενος, κ. τ. λ.

quae respondent Homericis:

> δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι,
> Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'.

Non ignoro, iam olim, & forte ante duo annorum millia, lectam in isto versu vocem ὀρέστερος, ut sic ipse draco dicatur; mihi tamen ὀρέστερον ἄνδρα (quocum Achilles quodam modo comparatur, in hac etiam parte carminis *inexorabilis*, *acer*,) ὀρέστερον scripsisse videtur *Homerus*, & *pastorem*, vel *agricolam* designatum voluisse, quibus sua dat praecepta contra serpentes *Virgil*. IV Georg. a v. 416 —— ad 440. B & dudum ante sua dabat, in Theriacis inprimis, *Nicander*; cui initio carminis memorantur illinc utilitatem percepturi,

> —— πολυεργὸς ἀροτρεὺς
> Βουκαῖός τε, —— καὶ ὀρειτύπος.

Sed in Homericis ne offendant tirones ad μένῃσι· debuit illud ab *Aeliano* reddi μένει· neque enim est modus subiect. sed mos flectendi indic. Poëtis usitatus; qui dicitur a Grammaticis Rheginorum fuisse dialecti. *Heraclidis Alexandr*. nonnulla hac de re dedit *Eustath*. ad Il. H. p. 281, v. 6——20. etiam Auctor *Etymolog*. *M*. p. 650, 11, sic scribi tradit διαλέκτῳ Ῥηγίνων. hoc idcirco dicitur a Grammaticis, quia Ibycus, ista inprimis delectatus ratione flectendi, fuit Rheginus; hinc σχῆμα vocatur Ἰβύκειον a *Lesbonacte* Grammatico p. 179. C

Homerica spectabant, praeter ceteros, *Philostratus* & *Eunapius*, quorum loca *Toupius* emendavit Emend. in *Suid*. P. III. p. 40, 41, vere restituens *Eunapio* apud *Suidam* χειὰν, ubi vocem vulgatam, Monachis multo notiorem, χρειὰν, exhibet etiam Codex *Suidae* qui est in Biblioth. Leidensi non vulgaris bonitatis. *Latebra*, vel *latibulum* serpentis similem ob rationem χειὰ dicebatur; ob quam Ἰλιὸς vel Εἰλυός. valde iuvenis, *Georg*. *D'Arnaud* in Lect. Gr. p. 206, in *Nicandri* Ther. v. 79, pro χελείαις, restituit χειείαις. sed quia totus ibi versus legitur emendate scriptus, quod ne memorat quidem *Arnaldus*, suspicor, emendatum a se ver-

A versum cum discipulo communicasse, qui nunquam quaesivit in mustaceo laureolam, *T. Hemsterhusium*. eadem certe ratione versum istum emaculavit *Bentlejus*, qui adscripserat: „ χειιαῖς pro χειαῖς· ut θεῖον, θέειον, &c." Viro Summo non adsentior, in *Nicandri* Ther. v. 139, vocem ὀχεῇσιν mutanti in Homericam χειῇσι. Diversae vox originis, simili usui inserviens, optimae est notae Ὀχὴ & Ὀχεή. vid. in *Hesychii* Ὀχὴ, τρώγλη· nota Cl. *Ruhnkenii*; cui debemus hunc etiam *Callimachi* versum, (in Auctar. Fragm. 438,)

Ὃς δ', ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχέν' ἀναχών, ——

in quibus ultimum mihi quidem ad comparationem paene necessarium, neque adeo mutandum videtur cum *Toupio* Emend. in *Suid.* III. p. 208.

B Ad χειάν, sive Homericum χειήν, optime *Porphyrius* in Codice *Homeri* Leidensi, τὴν αὐτὴν μόνον (τ̃ δεράκοντα) χωρῆσαι, καὶ τρόπον τινὰ ἔλυτρον αὐτῷ ἔσεσθαι·

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

quibus deteriora subiicit: ἢ ὅτι δίκην ὕδατος ἐκχεῖται (leg. ἰσχεῖται) εἰς αὐτὴν τὸ θηρίον. Illud χείσεται, *capiet*, semel a Grammaticis lectum in *Homeri* Od. Σ, 17, quid verum esset partim patefecit: *capio* in veteri Lingua Graeca Γάω & Γέω dicebatur; literis aspiratis in usum receptis, Χάω (Χάζω, hinc ortum, in libris fuit custoditum) & Χέω· unde *Homeri* χείσεται, & nostrum χειά· conferri poterunt *Etymolog. M.* p. 809, 50. *Eustath.* in Od. Σ. p. 653. 2. & in Il. Χ. p. 1356, 41.

Evenire facile poterit, ut nonnulli, quales ipsius *Hem-* C *sterhusii* in *Lucianum* adnotatis, quorum nihil edolare poterant aut legerant simile, detrahere sunt ausi Germani quidam Graece & Latine eruditi, sed hac in re sive invidi, seu saltem in illud inferioris Germaniae in suo genere primarium lumen iniqui censores, haec mea quoque in unum carmen nimis copiosa sint iudicaturi; quin certo novi talem futurum;

Αὐτὰρ ἐγὼν βατεῦμαι ἐμὰν ὁδόν.

Theocriti Praxinoë pervenuste suas hic aediculas Ἰλεὸν vocat, σὺν οἴκησιν. *Martialis* XI. Epigr. XIX,

Donasti Lupe rus sub urbe nobis; ——
In quo nec cucumis iacere rectus,
Nec serpens latitare torta possit.

ver-

versus hic diversimode corrigitur in Miscell. Obs. I. p. 44, A
& p. 88. alter pro *habitare* recte *latitare* videtur emendasse; alter, pro *tota*, bene posuisse *torta:* in χειᾷ, vel εἰλυῷ, iacet utique convoluta serpens, atque adeo *torta.* Hoc praeterea rei minuendae ceteris lectionibus aptius iudicabitur. — Sed in loco *Theocriti* hyperbole, rei minuendae adhibita, multo est elegantior; quia marito loquitur irata Praxinoë, atque ita videri potest ἡ ὑπερβολὴ εὐλόγως γενᾶσθαι πρὸς τοῦ πράγματος, ut scribit agens de hoc genere *Longinus* Sect. 38. a. §. 8. Διὰ τὸ γελοῖον elegans etiam illud parasiti Gelasimi in comoedia *Plauti*, Sticho, IV, 2, 37,

> Ep. *Edepol tibi, opinor, etiam uni locum conspicor,*
> *Ubi accubes*; (ad mensam in coena,)
> *Si arte poteris accubare.* G. *Vel inter cuneos ferreos;* B
> *Tantillum loci, ubi catellus cubet, id mihi sat est loci.*

Ne illud quidem Syracosiam mulierem dedecet, garrulam, & de marito mendacem, quod dictorum immemor paulo post maritum vocat suum, *virum trium & decem cubitorum:* aedicula erat, non domus; sed *quinque ulnarum* habitaculum illud, Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν, cum ipsa, & cum ancillis, Eunoë, Phrygia, parvulo, habitabat maritus ille *fatuus*, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς. non illepidum *Lucilii* est Epigramma Anthol. II, c. 33, 1.

> Τιμόμαχον τὸν μακρὸν ὁ πεντόργυιος ἐχώρει
> Οἶκος, ὑπὲρ γαίης πάντοθι κεκλιμένον.

Sunt & in istis poëmatiis capite praecedente, XXXII, varia ὑπερβολικῶς scripta, quibus homunculi statura breves C
& corporis habitu graciles supra fidem extenuantur; sed, de viginti epigrammatis unum si exceperis, ceteri lusus, ut recentiorum, mihi quidem valde videntur frigidi.

Huius generis habet inprimis multa, quaedam venusta, *Athenaeus*; nonnulla etiam, *Aelianus.* Antiqui Comici dictum nostrae forsan aetatis sophis, verae elegantiae gustum habentibus, ieiunum videretur, quod a iudice tamen, ipsorum forte sententia (si *Boileavii* Gallica legerunt de Graecis facta,) minime inepto, a *Longino*, tanquam hyperbole Comica dictum censebatur satis probabile:

> Ἀγρὸν ἔσχ᾽, ἐλάττω γῆν ἔχοντ᾽ ἐπιστολῆς
> Λακωνικῆς.

Sic

A Sic verba legenda videntur, quae ad eam fere rationem edidit *Zach. Pearce* p. 144, memorans, ex *Quinctiliani* Inst. Or. VIII, c. 6, p. 753, lusum *Ciceronis* e *quodam ioculari libello*, hoc ingenio capitali, ut equidem iudico, non satis dignum.

Sed *Pearcius*, aliique ante ipsum, ad *Longinum* unam laudant eandemque omnes Epistolam Laconicam; quales, sane brevissimas, vel unus nobis *Plutarchus* minimum decem conservavit. Quando sine ullo nunc investigandi labore hae mihi sunt ad manum, & forsan ab harum rerum cupidis requiri poterunt; hic a me proferentur.

B

DIGRESSIO II A THEOCRITEIS,

exhibens Epistolas aliquot Laconicas, a Plutarcho custoditas.

Epistolae Laconicae reperiuntur apud *Plutarchum* T. I. p. 52. A. Lycurgi: Interrogatus a civibus, πῶς ἂν πολεμίων ἔφοδον ἀλεξοίμεθα; respondisse fertur per epistolam:

Ἂν πτωχοὶ μένητε, καὶ μὴ μέσδω ἅτερος θατέρω κρατέη.

C interrogatus περὶ τῶν τειχῶν, respondisse dicitur:

Οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωται.

sed subdit his *Plutarchus*, περὶ μὲν οὖν τούτων καὶ τῶν τοιούτων ἐπιστολῶν, οὔτε ἀπιστῆσαι ῥᾴδιον οὔτε πιστεῦσαι. Haec formula, de Epistolis istis, sintne vere veteris istius Lycurgi, nec ne, dubitantis, adhibetur alibi a *Plutarcho* de prodigiis, in Camillo p. 132. B. C. ubi modeste sentientis opinio plenius explicatur, & de hominum agitur ingeniis, (semper iisdem) qui vel in anilem declinant superstitionem, vel in impiam incredulitatem labuntur praecipites: ἡ δ᾽ εὐλάβεια, inquit, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον. conf. eius Coriolan. p. 232. A—D. ubi *Heracli*-

ti tandem dictum profert non obscurum. Modestam A hanc etiam formulam debet *Herodoto*, qui L. IV, c. 96, περὶ μὲν τούτου, inquit, οὔτε ἀπιστέω, οὔτε ὦν πιστεύω τι λίην. Hoc de multis etiam nunc dici potest. In priore harum Epist. pro ἱερατίνημεν, scripsi κρατίη· forma μίσδω, pro μίζω & μείζω, est de rarissimis. —— Responsum autem illud personae Legislatoris congruit: de illo *Iustinus* III, c. III, 3, *Fundos*, inquit, *omnium aequaliter inter omnes divisit: ut aequata patrimonia neminem potentiorem altero redderent*: sed hoc institutum iam fuit a *Cragio*, *Grotio*, aliisque laudatum.

P. 441. A. B. LYSANDRI *ad Ephoros*, captis Athenis,

Ἑαλώκαντι ταὶ Ἀθᾶναι. (vel Ἀσᾶναι.)

Ἁλώκαντι scribitur apud *Plutarch.* alterum in Scholio B ad *Dionis Chrys.* Pag. 597. B. in nota *Morelli*, quod Scholion exhibet *Meursius* Miscell. Lacon. III, c. VI.

—— EPHORORUM ad illum:

Ἀρκέῃ τίγα ἑαλώκειν.

T. II. p. 211. B. C. AGESILAI legitur *ad Ephoros* Epistola, qua nulla datur inter Laconicas longior: scripsit illam, victor in Asia diu versatus, cum *ipsum Regem adoriri* constituerat; sed revocatus modeste *audiens fuit iussis Magistratuum*, ut loquitur *Cornelius Nepos*. Patriam breviloquentiam Asiaticâ quadam verborum mutasse videtur redundantiâ. Magistratibus Spartiatis pars Epistolae, ni fallor, suffecisset ista:

Ἕπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ· σχεδὸν δ' αὐτᾷ καὶ φθασῶ. C

P. 219. A. ARCHIDAMI (huius nominis III) *ad Eleos*: Ὅτι εἰς Ἀρκαδίαν ἐνέβαλε, πυθόμενος βοηθεῖν αὐτοῖς Ἠλείους, ἀπέστειλεν (scribendum & hic, ἐπίστειλεν) αὐτοῖς,

Ἀρχίδαμος Ἠλείοις.
Καλὸν ἁσυχία.

Ibid. D. BRASIDAE ad Ephoros: ἐξελθὼν ἐπὶ πόλεμον ἔγραψε τοῖς Ἐφόροις,

Ἅ ϰ' ἂν δηλῶμαι πραξῶ τοτὸν πόλεμον, ἢ τεθναξοῦμαι.

Voculam ἂν interieci tantum vulgatis; quibus congruit tum δηλῶμαι· quod in δήλομαι mutandum hoc in dicto

pu-

A putabat *Casaubonus* Lect. *Theocr.* p. 258. Sed *velle* non tantum scribitur Dorice δήλεαι, verum etiam δηλέεαι. Δηλεῖαι, *nocere*, scribi solet a Siciliensibus Δαλεῖαι, ut in *Theocriteis* Eid. IX, 36. XV, 48, XXII, 127. ante *Casaubonum* Doricum Δήλεαι, *velle*, iam notum erat *Gul. Cantero*, illud restituenti *Theocrito* N. L. II, c. XI. Formam δηλέεαι dant *Hippodamus Stobaei* Floril. p. 250, 47. & *Criton* in Eclog. *Canteri* p. 198, 43. hic δηλεύμενον· illic vulgatur ὀηλευμένοις: δηλεῖαι & δηλῆται praebet *Archytas Stobaei* Flor. p. 13, v. 5, & 9. In *Tabula* legitur *Heracleënsi* v. 98, ἐς τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις εἰς τὰν οἰκοδομὰν, οἷς κα δηλῶνται. In Libello *Timaei Locri* prostant δηλεόμενος & δήλετο, Editionis Parisinae, quam nuper Gallica versione & animadversionibus ornavit Cl. *Batteux* c. I, §. X. ubi §. VIII, pro

B ἰδεῖν ἐς τάξιν, restituendum videtur ἐδήλετο vel ἐδηλέετο ἐς τάξιν αὐτὰν ἄγεν. Hunc *Timaei* libellum integra saltem pagina dare vir Clariss. potuerat vel ex antiqua Editione, (qualis est Parisina *Guil. Morelli* MDLV,) auctiorem, vel ex Codd. *MSS.* debuerant illa suum locum recipere in fine capitis primi ante ista verba: τὰν μὲν ὦν τῶ ὅλω ψυχὰν ταῦτά πως διεῖλε: defectum supplere tentavit Interpres in Animadv. Gallicis subiectis p. 97, 98.

P. 241. A. MATRIS LACAENAE ad *Filium* σεσωσμένον, καὶ πεφευγότα ἐκ τῶν πολεμίων,

Κακὰ φάμα τεῦ κακχέχυται·
ἢ ταύταν νῦν ἔκνιψαι, ἢ μὴ ἔσο.

C Hanc vero Epistolam multo rectius sic exhibet *Teles* in *Stobaei* Florileg. p. 576, 33,

Κακὰ φάμα τεῦ κακχέχυται· τὺ ὦν ἢ
ταύταν ἀπότριψαι, ἢ μηδ' ἀμῖν φάνθι.

In his, quae suo se colore Laconica intelligentibus commendabunt, ne literam quidem mutavi. Simillimam alterius Epistolam eadem offert in Plutarcheis

Pag. 241. D. *Mater* illic ἀκούσασα περὶ τῶ υἱῶ ὡς κακῶς ἐπὶ τοῖς ξένοις ἀναστρέφοιτο, ἔγραψε,

Κακά τοι φάμα κακχέχυται·
ταύταν ἀπόθευ, ἢ μὴ ἔσο.

In verbis *Plutarchi* primum scribendum, ἐπὶ τῆς ξένης

 in

in regione peregrina; uſitata ellipſi: ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίας, A
Iſocrates p. 218. A. ἐπὶ ξένης dixere plures. In his Laconicis legendum:

> Κακά τευ Φάμα κακκέχυται·
> ἢ ταύταν ἀπώθευ, ἢ μὴ ἔσο.

Malus rumor de te ſparſus eſt: vel hunc a te depelle, vel morere: ad firmandum Ἀπώθου, unius, *Sophoclis* fortaſſe, utar verſu, certe perditae Tragoediae, quem habet *Cicero* ad Atticum L. XIV, Ep. XXII, (*etſi illi iuvenes*)

> Ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ᾽ ἀπωθοῦνται ψόγον.

Aliis bonis hanc a ſe vituperationem depellunt. Cum hac epiſtola videtur alteram confudiſſe *Plutarchus*; cuius B
genuinum nobis ſervavit exemplar *Teles*: —— Recte primum ſe habet Laconicum: Κακὰ Φάμα τεῦ κακκέχυται. Verbum Καταχέαι ſic ſolet paſſim conſtrui, ſive proprio ponatur ſenſu, ſeu figurato. Inſignem habet etiam *Aeliani* locum *Suidas* in v. Κορνοῦτος· in quo poſt iſta, τοῦτον τὸν Λίβιον, (ſic legitur in Cod. MS. Leid. pro Τίτον Λ.) haec vulgantur: τοῦ δὲ πλουσίου —— λῆθην καταχέαντο τοῦ Κορνούτου· duae literae male ſunt repetitae: ſcribendum, λήθην κατέχεαν, τοῦ Κορνούτου· ut paulo ante, ἀνέφηναν· nempe ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀλήθεια. Eadem menda ſaepius haeret in locis apud *Suidam*; etiam in v. Λιπαρία, in his: ὁ δὲ ἐτωθάζετο τοῦ θεοῦ τοὺς θεραπευτῆρας· quod barbarum iudico, non minus ac Datidis Χαίρομαι· ſcribendum ἐτώθαζε τοῦ θ. τ. θ. conf. *Suid.* in Χλευασία. harum C
rerum ſcienti haec etiam, ut alia plurima, ex opere noto videbuntur *Aeliani* petita, quaeque habet in v. Ἔμπηρα· τῶν πεπολεμημένων σφίσι λήθην καταχέαντες. —— Dantur & propiora; ſed horum iam nonnulla protulit *Ioannes Pierſonus* ad *Moer.* p. 220.

Deinde ſincerum puto illud: τὺ ὦν ἢ ταύταν ἀποτρίψαι, ἢ μηδ᾽ ἁμῖν φαίνου· *tu itaque vel dilue crimen*, quod contra te dicitur, *vel fuge meum adſpectum.* Inuſtas etiam animo maculas *eluere* dicebant Ἀπορρύψασθαι· ſed obiecta crimina *diluere*, Ἀποτρίψασθαι. Ἀποτρίψαι ab interprete reddi potuit in Plutarcheis ἐκνίψαι. ubi ſcripſit *Demoſth.* in Olynth. I. p. 5, §. 17. ἵνα —— τὴν ἐπὶ τοῖς πεπραγμένοις αἰσχ-

A ἀδοξίαν ἀπετρεψάμεθα· hoc in Scholiis redditur, ἐκκαθάραμεν καὶ ἀπεπλυνάμεθα. in quibus legitur ad Or. c. Midiam p. 347, §. 186, τὴν κατηγορίας ἀποτρίψασθαι τὴν φήμην. illic in margine scriptum, ἀποτρίψασθαι, vitiosum, alterius vice legitur, ut alibi, sic in *Alcinoi* Isagoge in *Platon.* cap. 30. in fine: nonnulla collegit *P. Wesselingius* in *Diodor. Sic.* T. I. p. 6. & p. 292.

Ibid. D. TELEVTIAE ad F. *Paedaretum*; cum audiisset ex Chiis exulibus quorum filium suum accusarent, atque ipsi vera dicere de filio viderentur, scripsit:

Ἁ Μάτηρ Παιδαρήτῳ.

Ἢ βελτίονα πρᾶσσεν σε, ἢ αὖθι μένε,
ἀπογνὺς τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.

B Sed severam Paedareti matrem suspicor Ionibus se nimis praebuisse credulam: Paedareto, viro optimo, ne *Theopompum* quidem historicum detraxisse novimus ex *Harpocratione* in Πεδάριτος· qui, τῶν ἐκ Λακεδαίμονος, inquit, ἐκπεμφθέντων ἐστὶν οὗτος ἁρμοστὴς, ἀνὴρ τῶν γεγονότων καλῶν, ὡς φησὶ Θεόπομπος ἐν β΄ Ἑλληνικῶν. In primis ille collaudatus in *Isocratis* Archidamo p. 127. A. εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσε. Quando missus fuerit in Chium, atque in praelio vir egregius ceciderit, constat ex *Thucyd.* VIII, c. 28, & c. 55. Illic Πεδάριτος ter vocatur, semel Παιδάριτος c. 32, p. 524, 1. *Hudsonum* hic in variis lectionibus nihil ausum definire non miror; sed miror *Henr. Valesium* ad *Harpocrat.* Vtraque scriptio est vitiosa; sinceram esse Παιδάρητον, & Doricam Παιδάρα-

C τον, monstrat Regis Laconis in historia *Herodoti* nobilitati *Demarati* nomen; ab illo quidem Ionice scriptum Δημάρητος· a *Pausania* vero aliisque formâ patriâ Δημάρατος. avi *votis exoptatissimus* ex filia nepos πολυάρητος dicitur in *Homeri* Od. T. v. 404.

P. 511. A. LACEDAEMONIORVM ad *Philippum*: praeter illam in notis ad *Longinum* memoratam, habetur & altera: γράψαντος αὐτοῖς τοῦ Φιλίππου,

Αἲ ἐμβάλλω (L. Ἐὰν ἐμβάλω) εἰς τὴν Λακωνικὴν, ἀναστάτους ὑμᾶς ποιήσω·

ἀντέγραψαν,

Αἴκα.

id est εἰ ἂν, sive ἐὰν, vel ἤν.

Rem, ab aliis etiam traditam, ſic *Ioannes Tzetzes* enar- A
rat Hiſtor. Chil. V, v. 327,

οἱ Λάκωνες ποτὲ μακρηγορούντων
Ἐπιςολὰς δεξάμενοι, ταδὶ περιεχούσας,
Ὡς, εἰ τάδε μὴ γένοιτο, ϗ μὴ συμβαίη τάδε,
Στράτευμα συγκροτήσουσιν, ὁπλίσουσι τὴν ἵππον,
Καὶ, τὸν Εὐρώταν ποταμὸν ῥᾶςα περαιωθέντες,
Καὶ λόχους συμπυκνώσαντες, ϗ προσβαλόντες μάχην,
Ἐν ἀκαρεῖ χειρώσονται Σπάρτην, ϗ γῆν Λακώνων,
Καὶ θήσουσι μηλόβοτον ϗ ἄλλα δὴ μυρία,
Ὅσα ὦν ἐξ ἐπιςολαῖς μεγάλαις οὐκ ἐγράφη.
Αἶκα, μόνον ἀντεγράψαι οἱ Λάκωνες ἐν χάρτῃ,
Καὶ κατασημηνάμενοι ἀντιπέμψαι ἐκείνοις.

In his, quae ſuo more Graeculus oſtentator ornavit B atque amplificavit, unam alteramque literam vitiatam correxi.

P. 513. A. Haec etiam memoratur: Φιλίππου γράψαντος, εἰ δέχονται τῇ πόλει αὐτὸν, εἰς χάρτην,

Οὐ

μέγα γράψαντες ἀπέςειλαν. —— Iam dudum ante, ut ad ſe rediret per literas roganti *Dionyſio* Tyranno, epiſtolae loco membranam miſit *Philoxenus*, cui nihil inſcripſerat, niſi negantem literam

O,

εἰς μικρὰ ϗ μεγάλα τὸν τοῦ γράμματος χαρακτῆρα τυπώσας· ut narratur in *Append. Vatic.* Cent. IV, Prov. 37. C Haec ex Codice Vaticano ab *Andrea Schotto* fuere publicata triennio poſtquam hinc illuc abiiſſet *Ioſephus Scaliger*; qui, rem aliunde narrans, oſtendit vetuſtiſſimos Graecos ΟΥ pro Ο ſcripſiſſe; & Ο pro ΟΥ; in Animadv. ad *Euſeb.* p. 115. quas laudare debuiſſet *Salmaſius* ad Inſcript. *Herodis Attici* p. 59, ubi neque illa omiſit quae vulgaverat *Schottus.* —— De Epiſtolis Laconicis videantur quae *Io. Meurſius* adnotavit Miſc. Lacon. III, c. 6, & hac occaſione diſcant iuvenes, hoc in genere nihil ne ab illo quidem fuiſſe pertractatum.

Epiſtolae Laconicae hic a me plures ex aliis proferri poſſent Scriptoribus; ſed unam mihi ſumam ex *Xenophonte* plenius enarrandam, & penſiculatius exigendam.

Enar-

A

Enarratur Epiſtola Laconica ex hiſtoria Xenophontis.

HIPPOCRATIS, Laconis, qui Mindaro claſſis praefecto fuit legatus. —— Quos per aliquot annos dereliquerat, fortuna belli favit iterum Athenienſibus Olymp. XCII, anno 2, vel 3. Superata Lacedaemoniorum & ſociorum claſſe, ceciderat Navarchus Mindarus. Haec Athenienſium victoria claudit hiſtoriam *Thucydidis*; (vid. VIII, c. 104, 105, 106,) orditur Graecanicam *Xenophontis*: memorantur
B tamen a *Thucydide* Mindarus ὁ ναύαρχος, cap. 85, & c. 99, ut & Hippocrates Spartiata: conf. *Diodor. Sic.* XIII, c. 38, 39, &c. De Mindaro *Xenophon* Ἑλλ. I. p. 252, 18, ἀπέβας, ἐν τῇ γῇ μαχόμενος ἀπέθανεν. in laudem Mindari multa narrans *Diodorus* XIII, c. 51, illo cadente res Lacedaemoniorum ſociorumque docet labefactatas; vere itaque *Polyaenus* Strat. I, c. XL, in fine, Μίνδαρος, ait, πεσὼν, Ἀλκιβιάδῃ λαμπροτάτην νίκην ἔδωκεν· de Alcibiade *Plutarch.* I. p. 207. C. τὸν μὲν Μίνδαρον, inquit, ἀνεῖλεν, ἐρρωμένως ἀγωνιζόμενον. —— Mindaro, claſſi praefecto, cadente, imperium in claſſem erat penes Hippocratem; qui, ſecundus a Navarcho, huius erat velut legatus, propria adpellatione dictus a Laconibus Ἐπιστολεύς. ſic enim a praefecto ſecundi in claſſe Laconica ſaepe a *Xenophonte*, amico Ageſilai, rerumque Laconicarum ſtudioſiſſimo, dicuntur Ἑλλ. II. p. 266, 26. IV.
C p. 314, 30. V. p. 319, 4. conf. IV. p. 315, 42. & VI. p. 343, 8, Quia poſtremo loco vocatur ἐπιστολιαφόρος, ſuſpicor Ἐπιστολέα proprie dictum, qui Praefecti *mandata*, τὰς ἐπιστολὰς, perferret ad claſſiarios; neque tamen ignoro quid *Pollux* tradiderit I, 96. illic a *Iungermanno* notata vid. & *Cragii* de Rep. Lac. IV. c. 5. —— Qui Regi Ageſilao erat *ab epiſtolis* aliisve rebus ſcribendis, Ἀδαίου τοῦ γραφέως mentionem fecerat *Xenophon* Ἑλλ. IV. p. 300, 11. ubi male vulgatum Ἰδαίου (praecedit vox ἵππῳ) monſtrabit *Plutarchus* T. I. p. 603. A. —— Iſta meâ erant ſententiâ ante praeſcienda, quam intelligi haec poſſent *Xenophontis* Ἑλλ. I. p. 252, 32, Παρὰ δὲ Ἱπποκράτους, τοῦ Μινδάρου Ἐπιστολέως, εἰς Λακεδαίμονα γράμματα πεμφθέντα ἑάλωσαν ἐς Ἀθήνας, λέγοντα τάδε,

"Ἐῤῥεῖ τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπίσσυται· A
Πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾷν.

Eadem fere leguntur in Alcibiade *Plutarchi* p. 207. c. In altero loco Attica βραχυλογία me non morabitur, quam attigi ad *Herodoti* P. 131, 70. vid. & *Abreschius* in Auctario Dilucid. *Thucyd.* p. 356. Significatum voluit *Xenophon*; *ab Hippocrate, Mindari legato, missas Spartam literas, interceptas, atque Athenas fuisse perlatas.* Literis ipsis utitur *Wesselingius* in *Diodor.* I. p. 582, monetque apud *Eustath.* in *Hom.* rectius scribi, Μίνδαρος ἀπίσσυα. — Sic ex Codd. scribendum, & ἀπορείομες, statuit *Bryanus* T. II. suae Edit. p. 565. His omnibus prior plura dedit & meliora *P. Leopardus* Emend. XV, c. XXV, legendum iudicans ἀπίσσυα, sive potius ἀπίσσυε. Qui eadem aetate qua *Leopardus* claruit, *Angelus Caninius* in Hellenismo, p. 263, legit etiam Ἀπίσσυε, id est τέθνηκε· viditque primus scazontem esse, "Ἐῤῥεῖ τὰ καλά, Μίνδαρος ἀπίσσυε. *Caninii* libellum, quem absque hoc indice non inspexissem, commodum laudabat *Io. Alberti* ad *Hesych.* in Ἔσσυτο, qui supra recte mihi sic *Hesychium*, p. 443, 3, videtur emendasse: Ἀπίσσυα, ἀπίδρα, ἀπηλλάγη, ἠφανίσθη. ibidem prostant, quae iam olim dederat *Leopardus*, *Eustathii* verba; binis in locis τὸ Ἀπίσσυα interpretati, ἀφάρμησεν, ἀπῆλθε, τέθνηκε. mihi genuinum Ἀπίσσυα, & Hippocratis Epistolam duo versus conficere videntur iambici senarii claudicantes; si hac ratione scribantur: B

"Ἐῤῥεῖ τὰ καλά. Μίνδαρος γ' ἀπίσσυα.
Πεινῶντι τὤνδρες· ἀπορίωμες ὅ, τι χρὴ δρᾷν. C

Qui vicina *Xenophontis* recte cepit, haec etiam, quae pessime fuerat interpretatus *Pirckheimerus*, bene reddidit *Leunclavius*: *Actum de praeclaris rebus nostris; obiit Mindarus: esuriunt milites: quid agendum sit, ex inopia consilii nescimus.*

Nihil in his paene fuit novatum, nisi quod, pro ἀπορίομες τι, scripserim, ἀπριῶμες ὅ, τι· hoc quidem ut esset in quinta sede saltem tribrachys· ἀπορείομες in aliis lectum Codd. ἀπορέομες a me in *MS.* Leidensi. Pro ἀπορεῖν Lacones suo more scribebant ἀποιῆν. De hoc genere non vulgaria publicavit *Koenius* noster ad *Gregor.* p. 104, 105, cuius de Dialectis non magni pretii libellus longiori vita dignissimo Frisio iuveni praebuit occasionem proferendi, quae Doctis etiam viris placent.

Tan-

A Tandem Laconicum, me iudice, vel inprimis est Ἀπίσσυα, sic firmandum, ut ne in posterum mutationi sit obnoxium: aptum praebet ad illud *Hesychius* ἀπίδεῳ. Quia paucis λεπτολογητέον, hinc illum velim ἐξίσαοῦ, ὅςτις ἄπειρος τοιῶνδε λόγων. —— A Δράω· δρῆμι· est ἔδρην. Dorice scribunt ἔδοσαν· ἔδρας· ἔδρα. —— Vt a Σύω, σῦμι· a Σύω est Σοῦμι. a Σύω manant ἔσυον & ἔσσυον· a Σῦμι non tantum ἐσύθην & ἐσσύθην· sed & ἐσύην & ἐσσύην· a Σῶμι formantur ἐσσύαν, ἔσσυας, ἔσσυα· hinc nostrum Ἀπίσσυα· unicum etiam, in suo genere; qualia sexcenta dantur apud *Hesychium*, ex *Alcmanis*, *Rhinthonis*, similiumque, Laconum, Tarentinorumque, Poëmatis derivata. —— vidit iam *Eustathius*, monuitque in Il. Α. p. 47, 17, & in Od. Π. p. 590, 36, verba eiusdem originis formâ tantum fuisse diversa: Σιω· σίω· σύω· Σιω·

B σύω· Σύω. ex forma σαίνω, quam memorat, eruisse etiam potuerat Σάω· atque adeo verbum dare, per quatuor de quinque vocalibus variatum:

Σάω· Σίω· Σόω· Σύω.

Σῶεν, ex Σόω ortum, Atticis iam fuit in usu: Σοῦσαι nostris in libris reperitur: *Sophocleum* Σούσθω memorat utroque loco *Eustathius*; ex Ajacis v. 1431, adnotatum ab *Henr. Stephano* Thes. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis prostat apud *Hesych.* Σοῦσο, alibi non memini me legere; Σοῦ), quod habet, est in *Aeschyli* Choëph. v. 639. Σοῦται legitur in Eiusdem Pers. v. 25. Σοῦσθε, bis positum, in Eius Suppl. v. 843, 849 Sept. c. Theb. v. 31. In *Euripidéis* nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in *Aristoph.* Vesp. v. 456, Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; *Schol.* Σοῦσθε, ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.

C

Sed huc pertinens rarissimum Σοῦς, velut proprium nomen Laconis haud ignobilis, & tanquam adpellativum, occurrit in *Platonis* Cratylo p. 412. B. Dum versatur *Platon* in vocum originibus istorum temporum more tradendis, ἥγε Σοφία, inquit, φορᾶς ἐφάπτεσθαι (τὴν ψυχὴν nempe) σημαίνει· σκοτωδέστερον δὲ τοῦτο καὶ ξενικώτερον· ἀλλὰ δεῖ ἐκ τῶν ποιητῶν ἀναμιμνήσκεσθαι, ὅτι πολλαχοῦ λέγουσι (scribendum arbitror ὅτι πολλαχοῦ, λέγοντες) περὶ ὅτου ἂν τύχωσι τῶν ἀρχομένων ταχὺ προϊέναι, Ἐσύθη φασί. Λακωνικῷ δὲ ἀνδρὶ τῶν εὐδοκίμων καὶ ὄνομα ἦν Σοῦς. τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσι. ταύτης οὖν τῆς φορᾶς ἐπαφὴν σημαίνει ἡ Σοφία. In his primum Ἐσύθη, Ἐσσύθη, an Ἐσώθη, vel Ἐσσούθη primitus scriptum statuamus, nihil arbitror interesse. Recte legitur apud

Hesych. Ἐσσοῦαξ, ἐνηνέχθαι. cuius vitiosa scriptio est apud Eundem Ἔσσεαξ. Ionicum illic Ἐσσοῦαξ, diversissimae verbum originis, in nota memorari non debebat. Nostris vero in libris scribitur, quos etiam legerat *Plato*, Ἐσσύθη. *Sophocles* Aj. v. 294, A

Κἀγὼ μαθοῦσ᾽ ἔληξ᾽· ὁ δ᾽ ἐσσύθη μόνος.

hoc licet verbis interpretari *Platonis*, ἤρξατο ταχὺ προϊέναι. vitiose vulgatur in *Euripidis* Hecuba v. 1085, Ἐπὶ τάνδ᾽ ἐσσυθεὶς· quod ne Graecum quidem: recte scriptum versum in duobus legi Bibl. Leidensis *MSS.* Codd.

Ἐπὶ τάνδε συθείς.

Tragica dat ex choro forsan ipsius *Agathonis* *Aristoph.* in Thesm. v. 132, B

Τᾷ φῶς ἔσσυτο δαιμονίοις ὄμμασιν.

Hoc vero multo notius, utpote Homericum: frequenter etiam legimus: Ἐσσυμένον & Ἐσσυμένως. ——— Quod praeterea scribit *Plato*: τὴν γὰρ ταχεῖαν ὁρμὴν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῦτο καλοῦσιν· nemini obscurum erit mea quantulacunque in *Eurip.* Phoen. v. 12, inprimis vero *Hemsterhusii* observata legenti ad *Hesychium* T. II. p. 1238, 15, quem suam sic arbitror notam scripsisse: Σοῦσις, ἡ πόρευσις· (ἄλλοις Σοῦς) ἢ δρόμος.

DIGRESSIO III, HISTORICA, C

De Söo, Rege Lacedaemoniorum antiquissimo.

Platonis ille nobilis Lacon, cui nomen fuerit Σοῦς, me paulo diutius detinuit, quam debuerat: tandem recordabar illic Attico more scriptum antiqui Regis Laconici nomen, quem alii Σόον vocarent; atque adeo istius esse nomen Proclidae nobilissimi, patris Eurypontis, quod in serie generis Regum istius familiae Heraclidarum ipsemet cum *Meursio* ante hos aliquot annos restituendum censueram *Herodoto* L. VIII, c. 131, p. 681. *Pausanias* in Laconicis III, c. 3,

A 3, initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου (erat is Aristodemus ab Hercule progenitore quintus,) τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Εὐρυπῶντα δὲ τὸν Σόου φασὶν ἐς τοσοῦτον ἀφικέσθαι δόξης, ὡς καὶ τὴν οἰκίαν ταύτην ὄνομα ἀπ' αὐτοῦ λαβεῖν, Προκλείδας ἐς κεῖνον καλουμένους. Nusquam alibi *Pausanias Soï* facit istius mentionem; tantumque abest ut hinc conficeremus, prae ceteris *Soum* istum, Λακωνικὸν ἄνδρα, fuisse τῶν εὐδοκίμων, ut ex *Pausaniae* verbis honos istius tituli potius *Soï* filio videretur contribuendus *Euryponti*, quippe qui suis procul dubio meritis fecerit, ut Reges Lacedaemoniorum ex ista domo, non, ut ante, *Proclidae*, sed a se dicerentur *Eurypontidae*, vel *Eurypoedae*: hanc postremam formam, plerisque, ut puto, inauditam, unus nobis praebet Auctor *Etymologici M.* cuius locum in transcursu tantum ad *Herodotum* indicavi P. 681, ad quem
B saepe mea contraxi, ne copia *Wesselingius* offenderetur, quem, praeceptorem olim meum, tum ob virtutes animi, tum ob veteris historiae peritiam, faciebam sane maximi. Sic *Etymologus* p. 397, 12, Εὐρυπωίδης. ἐστιν Εὐρύπων, Εὐρύποντος, Εὐρυποντίδης, κατὰ συγκοπὴν Εὐρυποίδης. tales συγκοπαὶ mera sunt Grammaticorum figmenta, analogiam Linguae vel ignorantium, vel certe minus attendentium: meliora vero dedit ibidem Grammaticus ex *Oro* vel *Orione*, ex quibus quid verum sit his in rebus exercitatum fugere nequit. Vt a Μίνως, Μίνωος, Μίνωι, Μίνω, Μινώδης· ab Ἥρως, ——— Ἥρω, Ἡρώδης· &, neglectio ι, nomen est Ἡρώδης. Idem nomen est, Dialecto tantum diversum, Ἡρώνδας. In vetustissima lingua idem erant *Heros* & *Heron*: ab Ἥρων, ωνος, ωνι, Ἡρωνίδης· Ἡρώνδης, & Ἡρώνδας. *Philonides*, *Philoni-*
C *das*, & *Philondas*, idem est nomen. *Archonidas*, & *Archondas*; *Archonidas Elorinus* est in *Ciceronis* III Verr. c. 56. (conf. IV in Verr. c. 26.) *Theondan* summum Samothracum magistratum bis memorat *Livius* XLV, c. V, 6, 12. Huius moduli permultis, quae ad manum sunt, abstineo. ——— Idem nomen erat Regis Laconis Εὐρυπῶν· Εὐρυπῶς· & Εὐρυφῶν· illius meminit *Herodotus*, ut Εὐρυφῶντος dicti; qua forma nominis avus dicitur *Terpandri* ap. *Suidam* in Τέρπανδρος· ab Εὐρυπῶς fluxit Εὐρυπωίδης· ut ab Εὐρυπῶν frequenter Reges ex ista domo dicuntur Εὐρυποντίδαι. Haec si historiae veteris, quam Graece, multo doctiori *Palmerio* nota fuissent, neque ista scripsisset in Exercit. p. 381.
,, Nullum nomen est in tota antiquitate Graecanica, de
,, quo minus certitudinis habeatur, nec potest dici, utrum
,, Εὐ-

„ Εὐρυπῶν aut Εὐρυτίων ſcribere & legere debeamus. — Su- A
„ per eo conſulendi tripodes. "

In *Soo* Eurypontis patre forſan haeſiſſemus, niſi, Scriptor ex antiquitate tota omnium paene eruditiſſimus, *Plutarchus* ea narraret de *Soö*, quae Platonis laude digniſſimum demonſtrarent. Illius tria certe memorat ex antiquiſſimis, qui nobis perierunt, hiſtoricis illuſtria facinora *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. B. C. quo magis miror, qui factum ſit, ut *Sous* ille Rex Lacedaemoniorum Heraclides vix locum invenerit in hiſtoria; & ne a *Simſono* quidem memoretur, niſi in transcurſu, ad A. M. 2940; *Io.* tamen *Meurſius*, in Regibus Lacedaemoniorum diſponendis *Pauſaniam* ſequutus, ſuum illi locum adſignavit de Regno Lacon. c. XV. Ad illuſtrandum *Platonis Soum*, ceteris ſuo loco relictis, hic etiam ponam de illo agentis priora *Plutarchi* verba ex B T. I. p. 40. B. verſatur in Lycurgi maioribus enumerandis, ab Hercule undecimi: τῶν προγόνων, inquit, αὐτοῦ, μάλιστα ἐθαυμάσθη Σόος, ἐφ' οὗ καὶ τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται, καὶ χώραν προσεκτήσαντο πολλὴν, Ἀρκάδων ἀποτεμόμενοι. Haec etiam *Plutarchi* noſtra tractaturis plerisque ne nimis obſcura videantur, ſciendum eſt Heraclidas Proclem & Euryſthenem geminos fratres, occupata Laconica, imperii ſede conſtituta Sparta, primum vicinos ſatis tractaſſe moderate, ſic ſibi ſubiectos, ut tamen eſſent ἰσόνομοι & ἰσότιμοι· ſed Euryſthenis filium hoc ipſos honore privaſſe, & iuſſiſſe ut tributum penderent Spartiatis: reliquis obtemperantibus, ſolos immorigeros fuiſſe, qui urbem Ἕλος incolerent indigenae veteres Ἕλειοι dicti: hos debellatos, dictosque a Spartiatis Εἵλωτας, in ſervitutem certis tamen ſub conditionibus fuiſſe C redactos. Summam eorum enarraſſe me puto, quae tradit ex *Ephoro Strabo* VIII. p. 560. C. 561. A. B. Sed, ut ſenſus is ſit, quem expreſſi, voces, καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας, quae leguntur p. 561, v. 9, ex iſta, quam tenent, ſede deturbandae ſunt, & in ſuum locum, ni fallor, verſum 14, poſt vocem πολέμῳ reſtituendae. *Agin* autem Euryſthenis F. nominat *Ephorus*, quem dicit vicinis ἀφελέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ Σπάρτῃ. paulo poſt tradens, τοὺς Ἑλείους —— ἁλῶναι πολέμῳ, καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας, καὶ κριθῆναι δούλους ἐπὶ τακτοῖς τισιν. Cum his conſentit *Plutarchus*, Spartiatas ſcribens τοὺς Εἵλωτας velut ſervos ſibi ſubieciſſe ſub *Soö*: Σόος, ἐφ' οὗ —— τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους. *Agis* enim, primus Regum huius nominis, & *Sous* fuere patrueles, atque eodem tempore re-

A regnarunt. Hercule natus Hyllus filium habuit Cleodaeum; hic Aristomachum: hoc patre natus Aristodemus filios habuit geminos Proclem & Eurysthenem; qui post patris obitum pari sorte primi regnum tenuerunt: horum posteri eadem ratione duo semper simul regnarunt: Regum Macedoniae paene ultimus filiis commendabat *sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges, salutarem per multa secula ipsis patriaeque*, ore *T. Livii* XL, c. VIII, 12.

Eurysthenis filius fuit *Agis*; *Sous*, Proclis: quod dicitur a *Meursio*, de Regno Lacon. c. XV, Procli successisse *filius*, *sed adoptivus*, nititur errore *Ios. Scaligeri*; quem vitiosa in *Pausania* scriptio decepit. Suo more *Meursius* primum ponit ista;

„ Anonymus de reg. Laced. Δεύτερος, Σόος, Προκλέους

B „ παῖς θετός."

Haec scilicet leguntur in Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, quam publicavit vir Maximus, *Ios. Scaliger*, cum Eusebianis suis, p. 365. f. Alterius domus Reges illic primum recensentur, *Agiadae* p. 364. tum sequuntur sua serie *Eurypontidae*; ut illis pater & avus; his praemittuntur pater, avus, abavus. Hi autem eadem serie occurrunt apud *Pausaniam*; quaeque de illis in ista narrantur Ἱστοριῶν Συναγωγῇ, pleraque sunt ex *Pausania* desumta.

Quod putant multi, & haec & alia ex Codice Bibl. Regiae descripta, atque a *Scaligero* tanquam Editore tantum vulgata; idcirco, ubi collectaneis istis utuntur, laudantes illinc decerpta velut *incerti Scriptoris* antiqui, sive *Anony-*
C *mi*, error est; quem suis in libris semper erravit *Io. Meursius*, ne nunc alios nominem. Dubitat *Palmerius* Exercit. p. 405, utrum eius auctor *Scaliger*, an *ex quadam antiqua scheda eam publicaverit*: dubitat etiam *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* V. H. III, c. 21. *Anonymum* dixerat *Aeg. Menagius* in *Diogen. Laert.* I, 42, sed errorem postea videtur agnovisse ad I, 62, *Descriptionem* vocans *Olympiadum, a Scaligero collectam.* & ad I, 74. Vt verum forte sit, in Codice quodam Regiae Bibl. repertum brevem quemdam Olympionicarum catalogum, quem habuerit *Scaliger*; quod statuisse videtur *Henr. Valesius* in Excerpta Peiresc. ex *Diodoro Sic.* p. 38, laboriosae istius Ἱστοριῶν Συναγωγῆς sine dubio *Scaliger* ipse auctor est; qui in libris veterum a se lecta in istum ordinem disposuit. En ipsius *Scaligeri* verba, quae saepe

ſaepe miratus ſum a viris Doctiſſimis non animadverſa. In A
iſthoc Euſebiano opere *Scaligeri* ſtupendo, Ἱστορικῶν Συναγωγῇ, quae legitur in Edit. curata ab *Alex. Moro* a p. 313. —— ad 400. ſubiiciuntur *Scaligeri* in Graeca *Euſebii* Notae. has notas claudit monitum ad Lectores, cuius haec ſunt ultima verba p. 431,

„ Adjecimus —— poſtremo συναγωγὴν ἱστορικὴν a nobis partim ex editis, partim ex nondum editis ſcriptoribus collectam, quae non ſolum ad Euſebiana, ſed etiam ad memoriam veteris hiſtoriae illuſtrandam magno praeſidio erit, ſi quis neque negligenter eam legere, neque noſtros labores maligne interpretari volet."

Haec verba, non ſuo loco poſita, controverſiam dudum decidere debuerant. B

Vt autem de *Soö* ſcriberet iſta, quae *Meurſio* fraudi fuerunt, Δεύτερος, Σόος, Προκλέους παῖς θετός· *Scaligerum*, quod miror, induxit una ſyllaba, male a deſcribente repetita in his verbis, quae *Meurſius* ſibi non intellecta caute ſuppreſſit, *Pauſaniae* III, c. VII, initio: Προκλῆς ὁ Ἀριστοδήμου τὸ παιδίον ὄνομα τίθεται Σόον. vidit *Kuhnius*, ον eſſe a ſequenti ὄνομα, legendumque τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον. Hic Criticorum *Homerus* dormitabat: Magnorum autem virorum peccata ceterorum hoc diligentius notanda iudico, quod ab aliis in ipſorum iudicio adquieſcentibus late ſolent propagari. Ex aliena familia extraneum *in filii locum adſumere*, ſive *filium adoptare*, Graece dicebatur υἱὸν τίθεσθαι, vel ποιεῖσθαι· Quod alibi nusquam legi, υἱώσασθαι, ut Aeolicum, praebet C
Etymologus p. 775, 28. *Adoptati* Gr. ſunt θετοὶ, ποιητοὶ, & εἰσποίητοι. υἱοὶ γεννητοὶ ſive ἀληθινοὶ, & ποιητοὶ iam opponuntur a *Platone* de LL. IX. p. 878. E. XI. p. 923. E. ut ab aliis. Hoc ſenſu τὸ παιδίον τίθεσθαι prorſus eſſet barbarum. Iſta tamen vitioſa *Pauſaniae Scaliger*, tum aliis rebus vacans, ſic cepit, ac ſi legiſſet: Προκλῆς υἱὸν ἐτίθετο, ᾧ ὄνομα ἦν Σόος. —— Sed fac hunc morem inter Spartiatas iſtius aevi remotiſſimi iam fuiſſe receptum: (novi quae philoſopham ſuam Melanippen fecerit *Euripides* dicentem, ſervata nobis in *Stobaei* Floril. *Grot.* p. 331,) crederemusne, Spartiatas Regem adprobaturos, qui Heraclidae Procli non eſſet filius γόνῳ, ſive φύσει, ſed tantum θέσει, ſive ποιήσει· atque adeo Eurypontidas Reges forte non fuiſſe Heraclidas? ——

Vt

A Vt autem *Demosthenes* ex. gr. p. 584, §. 22, τῦτο γ̃ αὐτῷ ὁ πατὴρ ἔθετο τὔνομα· sic vulgo loquuntur Graeci; atque ita illic scripsit *Pausanias*: Προκλῆς —— τῷ παιδὶ ὄνομα τίθεται Σόον· *filio Procles nomen imponit Soï.* Sed si *Sous*, *Platoni* Λακωνικὸς ἀνὴρ τ̃ εὐδοκίμων, secundum *Plutarchum* inter Lycurgi maiores μάλιστα ἐθαυμάσθη· quomodo tandem accidit, ut non ab illo *Soïdae*, sed ab huius filio Reges ex ista domo dicti fuerint Εὐρυπωντίδαι, cum tamen ab eius patrueli *Agide*, qui cum ipso per breve tempus Spartae regnavit, istius domus Reges Eurysthenidae vocati sint Ἀγίδαι. Huius rei rationem, quam ignorasse videtur *Pausanias*, hanc nobis valde probabilem exposuit *Plutarchus* in Lycurgo p. 40. C. cum enim res a *Soö* gestas, solus ex antiquitate, commemorasset, ἀλλὰ, inquit, καίπερ ἐπὶ τύτοις θαυμάζοντες αὐτὸν, ὐκ ἀπὸ τύτυ τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ τῦ παιδὸς αὐτῦ προσηγόρευσαν Εὐρυπωντίδας, (sic scribendum, ut scripsisse *Plutarchum*, vitiata T. I. p. 662. E. Εὐρυπῶντι δὲ, mihi quidem demonstrant,) ὅτι δοκεῖ πρῶτος Εὐρυπῶν (vulg. Εὐρυτίων) τὸ ἄγαν μοναρχικὸν ἀνεῖναι τῆς βασιλείας, δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος τοῖς πολλοῖς. Ingenii sagacitate clarus & laude bellica Eurypon, quod liquet ex *Polyaeni* Stratag. II, c. XIII, ea quoque fecit Rex popularis, quae multitudini essent iucundissima: haec benefici Regis posteros ab ipsius idcirco nomine vocavit *Eurypontidas*.

B

DIGRESSIO IV,

C

Laconica quaedam exhibens.

Platoni miror equidem, in loco, quem tractare coepi p. 265. C., cur Rex Lacon Σοῦς potius Attico more pronunciandi dictus fuerit, quam Σόος· cum ad vocem Σοφία, sive Σοφὸς, propius accedat Σόος, inprimis si vox Aeolico more Laconum scribatur ΣόϜος. Pro Δῖον, veteres Attici Δίιον scribebant, Δάϊον Dorienses, Aeoles ΔάϜιον. Lacon in *Aristophanis* comoedia *senatum*, τὴν γερυσίαν, vocabat ΓεραϜίαν. vid. Epist. ad *M. Röverum* p. 72. —— De veteribus Atticis quod dicebam nititur observatis *Athenaei* IX. p. 397. E. quem

quem locum *Henr. Stephanus* iam adhibuit in Append. Thes. A
L. Gr. p. 195, & *Eustathii* variis in locis in Il. A. p. 113, 45. E. p. 396, 45. p. 397, 8. X. p. 1372, 53, &c. Ω. p. 1497, 10. horum ultimo dicitur *Aristarchus* scripsisse in Il. Ω. v. 235,

Ἐξισίην ἐλθόντι.

Cum vero Ἐσία & Ἐξεσία fuerit secundum veteres apud *Eustathium* ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή, dubites an non iungenda censuerit Criticus ἐσίην, (vel εἰς ἐσίην,) ἐξελθόντι· legendumque,

Ἐξ ἐσίην ἐλθόντι.

In Od. A. p. 27, 13, ἀρχαϊκοὺς vocat *Eustathius* πνευματισμούς, & in Od. M. p. 478, 51, οἱ παλαιοὶ, inquit, καὶ ἐν μέσῳ λέξεων ἐπιπνευματίζον τὰ φωνήεντα. his suum Aeoles interserebant B
digamma F. huius etiam loco quidam Graeciae populi B vel Γ. vid. notata in *Hesych.* ad Ἔβασον· Ἔρβως· Θάβακον· in quibus optima semper hoc in genere unius sunt *Ti. Hemsterhusii*: conf. *Salmas.* in Inscript. *Herodis Attici* p. 44, & seqq. Prae ceteris Lacones & Cretenses B mediis vocibus interserebant; unicum eam in rem exemplum hic tantum ponam. *Superius* curiae *conclave*, ὑπερῷον vulgo dictum, ὑπερβώϊον scriptum suspicor in formula foederis inter Hierapytnios & Priansienses v. 41. Quae primus ex Oxoniensi marmore publicaverat *Io. Pricaeus* Notis in *Apulej.* Apolog. p. 63, sic exhibuit leviter emendata *Edmundus Chisbull.* in Antiq. Asiat. p. 131,

Ἀναγινωσκόντων δὲ τὰν στάλαν καθ' ἐνιαυτὸν οἱ τόκ' ἀεὶ C
Κοσμέοντες ἐν τοῖς Ὑπερβώϊοις.

Paulo ante τὸ ἀρχεῖον, *curia*, fuerat τῶν Κόσμων memorata, & Hierapytniorum & Priansiensium; in harum aedium *superioribus conclavibus*, ut puto, publice formula foederis, (insculpta columnae) quotannis erat ab uno Magistratuum legenda. *Pricaeus* Latine reddidit ista: *in Hyperboiorum festo.* Ne dicam talis festi nusquam factam mentionem; si festum designaretur, certus semper anni dies formulae fuisset legendae statutus, neque adeo addi potuissent ista:

καὶ προπαραγγελλόνταν ἀλλάλοις πρὸ ἁμερᾶν δέκα,
ᾗ κα μέλλωντι ἀναγινώσκειν.

In

A In his ἢ κὰ vulgatur; ſcripſi ἢ κα, id eſt, ἢ ἂν μέλλωσι ἀ. In iis, quae praecedunt, *Pricaeus* dederat οἱ τὶ κα⸗· male: *Cbisbullus*, οἱ τὶ κ' ἀεὶ —— ſcribi debuit, ut puto, οἱ τίκ' ἀεὶ κοσμόντες· id eſt οἱ τότε ἀεὶ Κόσμοι ὄντες· *qui tunc quique poſtea futuri eſſent magiſtratus.* In Heracleënſi Tabula, cuius inſcriptionem luculentam grati Neapolitano debemus Eccleſiaſtico, *Mazocbio*, v. 86 memorantur

Τοὶ Πολιανόμοι τοὶ ἀὲς ἐπὶ τῶ ἔτεος·

id eſt οἱ ἀεὶ τότε πολιανομοῦντες. hoc eſt iſtius Συνθήκας initium:

Ἐπὶ Ἐφόρω Ἀριςίωνος μηνὸς Ἀπελλαίω ἁ πόλις
καὶ τοὶ πολιανόμοι.

In Inſcriptione Corcyréa, quam in Diario Italico, multo
B minus accurate, quam fuit Heracleënſis, deſcriptam, vulgavit *Montfauconius* p. 413, 12, & alibi, dicuntur,

οἱ ἑκαςάκις ἐόντες ἄρχοντες.

ubique in talibus ἀεὶ adhibetur; cuius vis ſic in Romano Senatusconſulto exprimitur apud *Livium* XXXIX, c. 19, §. 6, *conſules praetoresque, qui nunc eſſent, quive poſtea futuri eſſent, curarent* &c. — Miror ab Editoribus Foederis Cretenſis vulgatum v. 65,

οἱ ἐπιςάμβροι κατ' ἐνιαυτὸν παρ' ἑκατέροις Κόσμοι.

lectum hariolor Π, ubi primitus eſſet ſculptum Ν. requiruntur enim, niſi fallor, (ſed in hoc genere facilis eſt in errorem prolapſio,)

C οἱ ἐνιςάμβροι —— Κόσμοι.

ſic memorantur v. 76,

οἱ ἐνεςακότες ἑκατέρη Κόσμοι.

Ab *Herod.* adhibentur ἐνεστεὼς βασιλεύς, & ἐνεςάμβρος ἐς τὴν ἀρχήν, III, c. 66, & 67. L. VI, c. 59, ἐπεὰν ἀποθανόντος τοῦ βασιλῆος ἄλλος ἐνίστηται βασιλεύς. ubi mox etiam legitur ὁ καταςάμβρος βασιλεύς.

Sed Β vocibus interiectum cum ſatis notum ſit; minus nota hic nonnulla perſequar. —— Et aliorum & Laconum erat mos, literam Σ inter vocales poſitam eiicere, eiusque loco Ϝ vel Β interſerere, vel aſperi ſpiritus indicem. Nusquam alibi, quantum memini, reperietur adnotatio Grammatici, huius ſimilis, quam praebet Auctor *Etymologici M.* p. 391, 12,

Εὔιος, καὶ Εὔσιος, ὁ Διόνυσος· καὶ τὸ εἰς αὐτὸν ἐπίφθεγμα Εὖσοι, A καὶ Εὖοι κατὰ Λάκωνας· Δωρικῇ γὰρ Διαλέκτῳ μεταγενεστέρᾳ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ φασὶ γεγενῆσθαι Εὔιος· καὶ Εὐοί, καὶ Εὐάν —— (hic interiecta nemo requireret omissa.) ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἔνδειαν τοῦ σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαρ. (imo, ἐγχαράττουσι) τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν· ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι, Ποιῆαι· καὶ Βυσόα, Βουὸα· καὶ μουσικὰ, Μωικά. κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Δέρκυλλος. —— Ex hac observatione perinsigni primum partim saltem intelligitur, quid sibi velit, quod ex *Bacchicis*, ut puto, mulieris Pythagoreae *Arignotes* enotavit *Harpocration* in Εὐοῖ. —— Deinde hinc discimus, historicum antiquissimum Argivum, *Dercyllum*, de quo pauca dedi, ubi laudatur in Scholiis in *Euripidis* Phoen. p. 596, 597, Argolica sua scripsisse patria Dialecto; ut adeo Λέξεις Ἀργεῖαι inter *Hesychianas* videri possint ab antiquis Grammaticis par- B tim etiam ex historia *Dercylli* derivatae: quam inter illas Glossas ultimam praebet *Hesychius*, haec est: Ὤζεια, τὰ ᾠά, Ἀργεῖοι. —— Praeterea ad primam pertinet & haec in *Etymologico M.* nota p. 208, 6.

Βουόα· ἀλγεῖ τις· πάχα θ' αἱ βουσόαι: —— ἔλλειψις τοῦ σ, καὶ πνεῦμα προσῆλθε τὸ δασύ. In his olim haerentem partim expedivit me *Hemsterhusius*; cuius correctionem postea publicatam vidi ab *Albertio* ad *Hesych.* in Συμβουάδδει· emendabat vir Summus: Βυὸα, ἀγέλη. —— πεπάχαθ' αἱ Βουὸαι, ἀντὶ τοῦ βουσόαι. ad vocem intelligendam quae requiruntur dabit ibid. *T. H.* Ista vero vel *Alcmanis* vel alterius scribi etiam potuerunt:

Ἐσετάχαθ' αἱ Βυὸαι.

compositi erant (puerorum) *greges*; vid. *Cicero* Tusc. V, C c. 27. *Plutarchi* Agesil. p. 596. D. *Meursii* Misc. Lac. II, c. 13. & c. 3.

Quod habet *Etymologus* p. 646, 36, τὸ Πᾶα, ὡς λέγει Ἡρακλείδης παρὰ τὸ πάσασθαι, ἀπὸ τοῦ πᾶσα γίνεται). sumptum videtur ex *Aristophanis* Lysistr. in qua comoedia more suae gentis loquuntur qui prodeunt in scenam Lacones: illic ista sunt v. 994,

Ὀργὰ Λακεδαίμων πᾶα.

Talia praebet plura Chorus Laconum in fine Dramatis 1299,

Ταί-

A Ταΰγετον αὖτ' ἐρανὸν ἐκλιπῶα μῶα
Μόλε Λάκαινα, πρεπτὸν ἁμὶν
Κλεῶα τὸν Ἀμύκλαις σιὸν,
Καὶ Χαλκίοικον Ἀσάναν,
Τυνδαρίδας τάγασὼς,
Τοὶ δὴ παρ' Εὐρώταν ψιάδδοντι.

In his τὸν Ἀμύκλαις σιὸν vere Grammaticus interpretabatur Ἀπόλλω· quod nomen in Edd. legitur his interpoſitum: *Pauſanias* III. p. 258. m. Θεῶν σέβουσιν οἱ ταύτῃ τόν τε Ἀμυκλαῖον καὶ Διόνυσον. dicuntur χρυσῶσαι βουλόμενοι τὸ πρόσωπον τοῦ ἐν Ἀμύκλαις Ἀπόλλωνος a *Theopompo Athen.* VI. p. 232. A. Apollinem autem Amyclaeum virgines habuiſſe ſacerdotes, quales habebat & Epheſi, ignoraremus, absque inſcriptionibus a *Fourmontio* detectis, quae proſtant *dans les Mémoires de L'A.*
B *R. des I.* & *B. L.* T. XXIII. p. 404. Spartanis etiam virginibus curſus placebat, (*Theocr.* Eid. XVIII, 22,)

Χρισαμέναις ἀνδριστὶ, παρ' Εὐρώταο ῥεέθροις.

de his ſenes Spartani in *Ariſtophaneis*, v. 1314,

Ταὶ δὲ κόμαι σείοντ', ᾇπερ Βακχᾶν
Θυρσαδδωᾶν, καὶ παδδωᾶν.

Horum ultimum variis modis tentatur: eſt, qui παιδδωᾶν, (παιζουσᾶν·) eſt qui corrigat παλλωᾶν (παλλουσᾶν·) πηδωᾶν (πηδουσᾶν) placebat *Koenio*, qui vicina quoque mutata voluit, ad *Gregor.* de Dialect. p. 79. mihi vera lectio videtur, quam a ſe excogitatam ante viginti minimum annos *Adrianus* noſter *Heringa*, Medicus Friſius eruditiſſimus, mecum communicavit:

C Θυρσαδδωᾶν κ' εὐαδδωᾶν.

ſunt iſta *Catulli* Carm. LXIII, 255, 256,

Evoe bacchantes —— quatiebant cuſpide thyrſos.

Bacchi ſacris Commota —— quae dicebatur a *Pacuvio* apud *Ciceronem* de Divin. I, c. 36, ab Ἐπθυάζειαξ, (ἐνθυάσμασιν *Euripides* dederat in Bacchabus v. 151,) Ἐπθυάδδειαξ, Laconice dicta fuit Ἐπθυαδδομένα. hoc a me *Heſychio* fuit reſtitutum, ubi Ἐπιβαλλομένη redditur ἐνθειαζομένη, in Epiſt. ad *M. Röverum* p. 78. —— *Thyrſi* Graece etiam θύρσοι dicebantur: hinc θυρσάζειν, & Laconicum formari potuit Θυρσαδδεν. de virginibus, mulieribusque Graecis tertio quoque

anno solitis θυρσοφορεῖν, εὐάζειν, & ὀργιάζειν τῷ Θεῷ, locus A
est insignis *Diodori Siculi* IV, c. III. quocum conferri possunt narrata L. V, c. L. Ex Aristophaneis autem quae posui, illud, praeter alia, disci potest; in verborum etiam participiis α Laconice scriptum pro ου. Lacedaemoniorum coloni Tarentini, horum Heracleënses, similiter ista scribebant: insigne monumentum antiquitatis, a *Mazochio* publicatum, Heracleënsis Tabula, offert nobis Ἀγάσας· Ῥιώσας· & Ὑπερχώσας.

Ab his, ut illuc redeam, distant *Aristophanis* Laconica, Ἐκλιπῶα μῶα· Κλεῶα· Θυρσαδδωᾶν κ'εὐαδδωᾶν. quibus literam σ, secundum *Etymologi* observata, liquet eiectam. Μῶαν praebet etiam *Aristoph.* Lys. v. 1251. in Decreto Lacon. quod post alios dedit *Chisbullus* Antiq. As. p. 128, Τιμόθεος —— τὰν παλαιὰν μῶαν ἀπμάδδῃ. Fluxit a veteri Μάω, B
praeter notius Μαίομαι, Doricum & Aeolicum Μῶμαι· in quo vocis Μῶα quaerunt originem & alii, & *Cornutus* de N. D. c. XIV, p. 152, hic adfert ex aliunde noto *Epicharmi* trochaico,

—— μὴ τὰ μαλακὰ μώσο, μὴ τὰ σκλήρ' ἔχῃς.

Io. Alberti quaedam notavit ad *Hesychii* Μώμεθα, ζητοῦμεν. In *Plutarchi* Apoththegm. Lacon. II. p. 210. A. Agesilaus πρὸς τὸν θαυμάζοντα τὴν μετριότητα τῆς ἐσθῆτος, καὶ τῆς τροφῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἄλλων Λακεδαιμονίων, ἀντὶ ταύτας, ἔφη, τᾶς διαίτας, ὦ ξένε, τὰν ἐλευθερίαν μώμεθα. sic emendandum quod vulgatur ἀμώμεθα, mihi quidem vel ex *Hesychio* liquet: hoc vero dictum senem in Aegypto dixisse suspicor Agesilaum; & cur hoc C
suspicer constabit conferenti *Plutarchum* in Agesil. p. 616. E. F. & *Cornelii Nepotis* Agesil. c. 8, quem diversa confudisse, quod Romano Scriptori elegantissimo toties accidisse nollem, liquet ex iis, quae verax narrat *Theopompus* ap. *Athen.* XIV. p. 657. B. C.

Σ ejecti, quod medium legitur inter vocales, exemplum praebet *Hesychio* iam olim a me restitutum Μοῖδδῃ, significans ᾄδῃ, idem ac μυσίζῃ. Legitur etiam apud *Hesychium* Φοῖξ, φύσιγξ, nisi quod male vulgatur σφύσιγξ. *Pustulae rubentes*, φλύκταιναι, (Φῷδες, *Aristoph.* Pluto v. 535,) & φύσιγες, dicebantur Φοῖκες Laconice: quamvis desit index usitatus, quae vicina dedit hic *Hesychius*, omnia, ni fallor, sunt ex Glossario Laconico:

Φυάδ-

A Φυάδδι, γυμναστική.

Φύαξις, ἡ ἐπὶ τῆς χώρας γυμναστικὰ τῶν μελλόντων μαστιγοῦσθαι. *Is. Vossii* inventum mihi non displicet. Ante laudatos a *T. H.* de pueris Spartiatis in honorem Dianae verberibus laniatis egerant *Leopardus*, *Cragius* de Rep. Lac. p. 335. &c. *Vulcanius* in *Callim.* h. in Del. v. 321. & *Ez. Spanhem.* in h. Dian. v. 174.

Φυΐξ, φόρμιγξ.

Φύξιος, (scriptum fuerat Φύκτορ) ἐξυπνίφαλος.

Φῦλαι, ἀλώπεκες.

Φυλλίδης, παρθένων χορός. Δωριεῖς.

Quae sic scribenda puto, ne me teneant; prioris generis sunt apud *Hesychium*: Βίας, ἴτυς, σχεδὸν· Λάκωνες. vocem Μῶα recte conferens, quid verum esset vidit hic *Lu*-B *dolph. Kusterus*: non intellectum fuit in Hesychianis: Σίας, θίασος· Λάκωνες. Scribatur Σίασος. vel Σίασος, Θ. etiam super Laconicis admonitus, *Koenius* hoc iam dedit ad *Gregor.* de Dial. p. 115. ut &, p. 137, & Κασαίρησι, Laconicum, pro Καθαίρησιν, vel Κάθελε. ipsam formam vulgarem θιασος Grammatici repetunt a Laconica σιὸς, *Athen.* VIII. p. 362. F. hinc *Eustath.* in Od. Λ. p. 459, 31. quem conf. in Il. Z. p. 487, 36. & *Etymol.* p. 714, 29. —— In iis, quae paulo ante protuli, pro Θ scribitur Σ. ut in permultis solebant Lacones.

In quibus scilicet vocalem vel diphthongum praecedebat Θ, huius loco, Σ scribebant; quam tamen literam Σ, si consonans sequeretur non liquida, aversati, mutare sueverant in literam sequentem. Vtriusque moris exempla quaedam C excitabo, ut equidem arbitror, hominibus etiam Graece eruditis pleraque inaudita. His nota esse potuerunt vocabula, in quibus Σ locum tenet τοῦ Θ, in *Aristophanis* Lysistrata: Ἀσαναῖ (Ἀττικαι· Ἀσαναῖοι·) Ὀρσά· Σίλει· Ἐλσών· Σίτω· Ἥσει· Σιός· Σιώ· Σιῶν· Στρατονίκ· Παρσένε Σιά· Τάγαθώς· ex vss. 979. (1303,) 994. 1082. 1083. 1259. 1264. 1265. 1308. 1303. Talia iam attigimus nonnulla; ego in Epist. ad *Rö-verum* p. 73, *Koenius* ad *Gregor.* p. 137. Dedit & pauca non vitiata *Io. Alberti* ad *Hesych.* in Βκελσίκ. Vt exemplum iuvenibus, has literas severa lege tractaturis, praebeam, ad cuius normam centena, quae servavit *Hesychius*, Laconica debeant in suas singula classes dirigere, &, postquam per aliquot annos libris legendis impallueriht, emendata proponere, huius generis excitabo Hesychiana; pri-

 mum

mum quidem illa, quae ferme ſincere ſcripta videantur: A

Ἀκκαλαυσὶρ, ἀκανθυλλὶς, παρὰ Λάκωσιν. Ex ſerie literarum ſic optime reſtituit *Kuſterus*: genuina tamen ſcriptio fuit, Ἀκαλανσίρ. avicula, ἀκανθυλλὶς vocata, dicebatur etiam Ἀκαλανθίς.

Ἀισαττὴρ, βυβὼν· Λάκωνες. dictum videtur pro αἰθητήρ. *Etymologus*, in Βυβὼν p. 206, 50. τὸ παρ' ἑκάτερα τῆς ἥβης μέρος ἐν ἀρχῇ τῶν μηρῶν κείμενον. in v. Ἀιθερεὼν p. 109, 30, legere licet, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν. Vrbs Laconica Ἀιθήνη, dicitur & apud *Stephanum Byz.* Ἀιθάνα. vulgo dictam Πελλήνην, Πελλάναν vocat etiam *Pauſanias*: in Ἀισαττὴρ, dubito, ultimum η utrum ſervaverint cum aliis Dorienſibus Lacones, an & illud η maluerint πλατειάζειν· in nominibus in ὴρ, Dorienſibus quidem plerisque α diſplicuit: ἀνὴρ, ἀστὴρ, γαστὴρ, & ſimilia ubique reperientur in horum monumentis: Θατῆρας, θεατὰς, dat *Heſych.* & quis tandem dixiſſet Θατᾶρας; B ſed & Ποιμὰν ſcribitur a *Theocrito*; a quo tamen uſitato more vox ſemper flectitur. Sed ecce *Heſychium*: Ἐπιγελαστὰρ, (*Sophocli* γελαστὴς in Oed. T. v. 1421,) ὁ καταγελῶν· Λάκωνες. Laconice itaque ſcribi etiam potuit Ἀισαττάρ. Argivi ſecundum *Plutarchum* in Quaeſt. Gr. p. 296. E. Caſtorem Μιξαρχαγέταν vocabant: litera vitiata dedit Μιξαρχαγόδαν· quod *Meurſium*, cui nihil huius generis fuit ſuſpectum, non offendit in Miſcell. Lacon. p. 19.

Ἄνθασι, ἀνάστηθι· Λάκωνες. vid. Notata in *Eurip.* Phoen. v. 1671. ubi etiam reperietur Κάββασι, κατάβηθι· Λάκωνες. Praepoſitionem ſic contrahendi mos, frequens *Homero*, in permultis placuit Laconibus: Gythéo Lacedaemoniorum navali non longe aberat rudis lapis, teſte *Pauſania* edito C (III. p. 265. f.) dictus Ζεὺς Καππώτας κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα. in iſto lapide dicebant Ὀρέστην καθεσθέντα παύσασθαι τῆς μανίας. monſtrat illud, Iovi Laconicum nomen fuiſſe Καππαύτας· quod, pro καταπαύτης poſitum, illinc eruere memini paene puerum *Ianum Helvetium*, qui vir eruditiſſimus, meliori fato digniſſimus, ante diem occidit.

Ἔξισα, ἔξωθεν· Λάκωνες. ſic pro Ἐξίσας correxit *T. H.* ad *Heſych.* in Ἐξεχίμβρας. Adverbia talia ſic terminabant Dorienſes: Ἔμπροσθα, Ἔνερθα, Ὄπισθα, Ὕπερθα, adnotantur in *Apollonii Alexandrini* libello *MS.* περὶ Ἐπιρρημάτων. *Alcmanis* iſta leguntur in eodem libello:

Ὁ δ' ἐξόπισθα καρατεὶς ——

A tergo vero deſtitutus: —— quae iambicum conficiunt di-

A dimetrum: huc pertinet *Hesychii* Ἐξύπηθα, ἐκ τοῦ ὄπισθεν. Καταβεὶς, vel Κατταβεὶς est pro καταβείς. in altero loco *Apollonii* ista tantum leguntur sic scripta: ὁ δ᾽ ἐξόπηθα καλαθείς. in altero haec: ὁ δ᾽ ἐξύπηθα κασαθεὶς πρὸς θέτροθα. quid lateat in ultimis aliquando forsan detegetur.

Ἔσταμαι, ἰθειωρεῦμαι· Λάκωνες.

Verum vidit *Is. Vossius*; a quo recte etiam confertur *Hesychii* Σαωμήν, θεωρεῖσα. ubi η in ει tantum mutandum. Formam antiquissimam aliâ mutatam nolim: θεάω recentioribus frequens, quamvis apud Atticos Scriptores nusquam occurrat, antiquissimis tamen Graecis fuit in usu: errat *Iac. Perizonius*, ut saepius in Graecis, in *Aeliani* V. H. p. 442; cavit sibi ab hoc errore *Kuster*. in *Aristoph.* Eq. v. 1345. turpiorem errorem Nostratis *L. Bos*, sed in iuvene B excusandum, attigit *T. H.* in *Aristoph.* Plut. v. 1014. p. 366. —— Θία, *vide*, idem ac σκόπει, legitur apud *Euseb.* Praep. p. 40. D. 93. B. saepius apud *Io. Chrysostomum*; aliosque: Atticistae etiam θιῶ dedisse videntur, ubi hic illic vulgatur in eorum scriptis θία, *vide*.

Μύσταξ, ὁ ὑπὸ τοῦ βοῶν τρεφόμενος.
Μυσίδδη, λαλεῖ, ὁμιλεῖ.

Tametsi & in his omissum sit nomen Λάκωνες, non tamen dubito quin sint Laconica: Comicum etiam more Laconico scripsisse suspicor in Lysistr. v. 94, Μύσιδδε τὼ, (τὼ *Toupio* debetur Addend. in *Theocr.* Eid. I, 148.) v. 980, —— λῶ τι μυσίξαι νίον. v. 1078,
Τί δεῖ ποθ᾽ ὕμμε πολλὰ μυσίδδην ἔπη;

Atque in his, si licet, leviter dissentio a viro Summo, C cuius vid. observatio in Auctario Emend. in *Hesych.* ad T. II. p. 625. —— Illud ου, pro υ in multis scriptum, est non tantum aliorum, sed vel inprimis Laconum; quod recte *Salmas.* iam animadvertit ad *Simmiae* Ovum p. 176, quodque, si id agerem, multis a me posset confirmari: *Alcmanis* mihi verba videbantur, quae tribuuntur *Callimacho* in Edd. *Prisciani*, (vid. Fragm. *Bentlei.* CCLVIII,) sed a Codicibus illic MSS. nomen abesse *Callimachi* consultus olim Clariss. & amicissimus *P. Bondamus* me monuit. —— *Corinnae* locum egregie restituit *Toupius* Append. Not. in *Theocr.* Eid. XI, 25, cuius ultima, prout vir sagacissimus emendavit, χᾶραν τ᾽ ἀπ᾽ ἰοῦς πᾶσαν ὀνίαλων, exhibet Codex *Apollonii Alex. MS.* ex quo vitiose descripsit ista *Is. Vossius.* —— Alterum *Hesychii*, Μύσαξ, Laconicum, di- cf. Koen & Gregor. p. 119.

versissimum est a vicino Μυσίκτας· a *Musis* sic vel a *Theocrito* dici potuit *cantor*, ut dicitur Μελίκτας· Συρίκτας· Βωκολιάκτας· —— Μύσαξ ore Laconico erat qui forma vulgari dici potuit Μύθαξ. huius certe formae fuerunt in usu Μόθαξ· Φλύαξ· Φίναξ· Σκαίαξ· &c. ultimi loco vitiose scriptum puto apud *Hesych.* Σκάνιξ. Latina huius formae a se collecta dedit *Nic. Heinsius* in *Ovid.* Amor. II El. VI, 23. —— Spartae dictum suspicor Μύσακα, τὸν Ἀγυδοάτην. τὸν κήρυκα hoc ornavit epitheto *Homerus* in Il. Ψ, 101. cuius est & ἠπύτα κήρυξ in Il. Η, 384. —— *Etymologus* p. 309, 51, Ἐγγλωττογάστορ· —— παρὰ τὸ διὰ γλώσσης καὶ διὰ λόγων τρέφεσθαι. & Μύσαξ ab *Hesychio* dicitur ὁ ὑπὸ τοῦ βοᾷν τρεφόμενος. *praeconis boatu*, *Apuleio* Met. X. p. 214, 30, recte restituit *Io. Pricaeus*: conf. III. p. 44, v. 25. A

Πάσορ, πῖλος· Λάκωνες. Pro Πάσον sic vere *Casaubonus* emendavit. B

Πισάκια, πιθάκη. Laconicum esse vidit *Io. Alberti*.

Πίσορ. πῖλος· Λάκωνες. sic recte scribit *Salmas.* pro πῖλον.

Σαμινά, θαμινά, συνεχῶς· Λάκωνες.

Σεῖν, θεῖν· Λάκωνες.

Σερμοί, θερμοί. Accentu retracto Σέρμοι Laconice erunt θέρμοι, *lupini*; quibus etiam in publico convivio Laconico locum fuisse tradit *Molpis* apud *Athen.* IV. p. 140. B. *Lupini* Carystiis Σάρμοι dicebantur, teste eodem *Hesychio*. — A Tarentinorum colonis Heracliis in infima Italia ἰαρὸς scribebatur, pro ἱερός· sic semper vox ista scribitur in monumento, quod *Mazochius* publicavit: in ista tabula Heracleae cives, (Ἰταλιῶται,) bis dicuntur Ἡράκλειοι, v. 51, & 105.

Σηρίον, θηρίον. C

Σίγη, θίγγανε· Λάκωνες. vel Σίγε scribendum, vel Σίγειν, θιγγάνειν. dederat hoc *Aristoph.* Lys. v. 1003, ubi roganti Atheniensi, quomodo se haberent, Lacedaemonius respondet caduceator pro petulantia veteris comoediae flagitiosa, a qua non abhorruit *Plautus*:

[ΠΡ. Πῶς οὖν ἔχετε; ΚΗ.] Μογιῶμες· ἂν γὰρ τὰν πόλιν
Αἴπερ λυχνοφοριῶντες ἀποκεκύφαμες·
Ταὶ γὰρ γυναῖκες οὐδὲ τῶ μύρτω σίγειν
Ἐῶντι, πρίν γ' ἅπαντες ἐξ ἑνὸς λόγω
Σπονδὰς ποιησώμεσθα ποτ̓ τὰν Ἑλλάδα.

Sic scribi debent Aristophanéa, quae partim leguntur apud *Suidam* in Μύρτον· ex quo intelligi etiam poterit τῶ μύρτω θι-

A θίγειν Graece dictum κλειτοριάζειν. minus adparet cur paulo ante dixerit Lacon *Aristophanis* v. 999,

Γυναῖκες, ἅπερ ἀπὸ μιᾶς ὑσπλάγιδος
Ἀπήλασαν τὼς ἄνδρας ἀπὸ τῶ ὑοσάκων.

nisi scripserit νυσάκων· ut, τὴν νύσσαν, Νύσακα dixisse censeantur. Τὸν Μύρτον autem in hac ipsa fabula dixit v. 824, σέκανδρον· v. 202, κάπρον· v. 151, δέλτα· in Εἰρ. v. 891, ὀπτάνιον· in Eccles. v. 620, τρύπημα· v. 901, τρῆμα. Dictum suum, verum quidem, paulo tamen inconsideratius iactum, capite luere debuit *Sotades*, quo Ptolemaeum Philadelphum exacerbavit, cui soror & coniux erat eadem, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς, teste *Athen.* XIV. p. 621. A. Ad Μύρτον vero propius accedunt ῥόδον· ῥοδωνιά· κῆπος· apud *Athen.* VI. p. 269. B. in loco *Pherecratis* puellae memorantur.

B Ἡβυλλιῶσαι, καὶ τὰ ῥόδα κεκαρμέναι.

vid. *D. Heinsii* Lect. *Theocr.* c. XVII. p. 354. ad Schol. in Eid. XI, 10, ubi loco satis alieno memoratur ῥοδωνιά. Theodorus, qui certe Deos suae gentis spernebat, irridens Stilponem, qui Phidiae Minervam θεὸν εἶναι negaverat, accusatus impietatis θεὰν esse dixerat, teste *Diogene Laërt.* II, 116, πόθεν, aiebat, τοῦτ' ᾔδει Στίλπων, ἢ ἀνασύρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐθεάσατο· haec iam recte ceperat *P. Leopardus* Emend. VII, c. 6. conf. a viris Doctiss. nuper etiam a Clariss. *P. Burmanno Sec.* notata in Anthol. Lat. T. II. p. 484. ut mirer apud *Diogenem* τὸν κῆπον *Menagio* displicuisse: גן, & גנה apud Orientales sic per euphemismum adhiberi, in transcursu monuit *Schultensius* in *Iobi* c. XXIV. p. 688. Ne haec quidem tractare dubitavit Theologus cruditiss. *Io. Alberti* ad *He-*
C *sych.* T. I. p. 697. n. 6. p. 783, 3. p. 866, n. 24. &c. ne Archiepiscopum dicam *Eustathium* in Il. Κ. p. 738, 35. Μ. p. 855, 18. in Od. Α. p. 97, 14. Ε. p. 229, 37. Ι. p. 365, 48. Ρ. p. 633, 20. Φ. p. 760, 49. quibus in locis variae prostant istius μορίου adpellationes. — Haec ad observationum Grammaticarum tristitiam minuendam sunt prolata: suum autem usum habere monstrat Orientale גן.

Nunc Laconica quaedam prioris generis restituam integritati pristinae: *Hesychiana* sunt:

Ἀπαλοῖξαι, ὀμόσαι· Λάκωνες. ubi primum scriptum fuit, Ἀπαμοῖξαι·

&

Ἀπλαλασίξαι, ὀμόσαι.

Nihil eſt in notis quod ad rem faciat; nihil in Auctario. A
Corruptelae ſuſpicio vix unquam in talibus agitavit *Meurſium*, qui ponit ut minime dubium, pro *iurare* dixiſſe Laconas Ἀπολοῖξαι, Miſcell. Lac. II, c. 8. f. Cum meam legiſſet ad *Röverum* Epiſtolam *Adr. Heringa*, in iſtis mihi facile perſuaſit verbum latere Laconicum:

Ἀπαλασίξαι·

id eſt Ἀπαληθίσαι· *veritatem iureiurando adfirmare.* hoc forte nusquam, ſed ἀπαληθεῦσαι legitur in Oeconomico *Xenoph.* p. 481, 41, quem in locum *Stephani* coniecturam ἀπαληθεύσαι recepit *Io. Aug. Bachius* p. 16. g. ego receptum mallem, ſi Codices darent, ἀπαλήθευσον. non neſcio tamen ἀληθεύειν in Xenophonteis legi: inter tria, quae pueros docebant Perſae, τὸ ἀληθίζειν ponit *Herodotus* I, c. 136. cui reddidit ex Codd. *Weſſ.* L. III, c. 72, ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθείῃ B
ἐπισπάσωνται κέρδος. Dicta Laconum pleraque apud *Plutarchum* forma Graecorum exhibentur vulgari; hoc etiam Nicandri T. II. p. 230. B. [τῶν Ἀθηναίων εἰπόντος τινός, λίαν ἀντέχεσθε, Νίκανδρε, τοῦ χολάζειν,] Ἀληθίζεις, ἔφη, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς ὅπως τύχοι σπουδάζομεν. patria ſua Dialecto Nicander ἀλασίδδεις dixiſſet. —— *Heringa*, qui ulcera etiam latentia in libris antiquis feliciſſime perſanaret, Philoſophus Graece eruditiſſimus, atque omni rerum copia affluens, vellem equidem Friſios aegros relinqueret Medicis curandos, qui ab his ſunt ſacris alieni.

Βισόν. ἔθος. καὶ ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος. Λάκωνες.

Partem veri vidit *Guietus*: —— In proximis latere vocem, quam adferunt viri docti ex *Etymol. M.* in his ſuſpicor excidiſſe nonnulla: periclitabor coniecturam paulo audaciorem: ſcribendum forte: C

Βίσορ, ἔθος. καὶ Βισῶν ἄμπειρος, ὁ τῶν ἐθῶν ἔμπειρος· Λ.

Διασατὴρ, διαπαίζειν· Λάκωνες.

Minime abſurdum eſt *D. Heinſii* Διασαπυείδδην, διαπαίζειν. In *Etymologico M.* Διαπιθηκίσαι eſſe dicitur τὸ διαπαῖξαι. Fortaſſe tamen in διαπαίζειν latet διυλίζειν, ſive potius διυλίζων· tum Διασατὴρ Laconicum eſſet pro διηθητήρ. *Percolare*, Διηθεῖν, non tantum in uſu fuit, ſed & ἠθητής· & ὑλιστήρ.

Ἐνύδ, ἔνδον· Λάκωνες.

Ingenioſe corrigit *Kuſter.* Ἐνδύδ. ſcribi malim Ἔνδυοι· quod dici Laconice potuit pro ἔνδοθι.

Κασαρεῖς, ἀεύεις· Λάκωνες.

Corrigo, Κασαρεύεις, ἀγρεύεις· Λάκωνες.

Κασιύρς, κοιμᾶται.

Scri-

A Scribendum una litera mutata, Καπύδδ.

Μόαν, μόθων.

Literam, male eliſam, interſererem, legens Μόσαν· illud enim σ, pro ϑ poſitum, non tollebatur.

Παλινστάγης, χήρα γυνή.

An dicta fuit a Poëta quodam Παλινσταλής, pro παλινθαλής· ut virgo dicebatur νεοθαλής;

Πιστάκιον, περιστόμιον.

Fortaſſe *fraeni* partem, equorum ori circumiectam, pro πιθήνιον, aliquis dixerat Πιστήνιον. *Etymologus* p. 139, 34, Φορβειὰ, —— τὸ χοινίον τοῦ ἀλόγου, τὸ περιστόμιον, τὸ καπίστριον. ſic & p. 798. Idem rarius Ἀντήνιον reddit αὐδύλαιον.

Σάλλα δρυσοφύουσα.

Laconice Σαλάδδωα eſſet τροφεύουσα· ſic certe more gentis
B dici debuit ἡ θηλάζουσα· quam Attici Poëtae θηλάστριαν vocarunt: vid. *Pierſon.* in *Moerid.* Attic. p. 189. & hic in Laconicis notata p. 275. —— Cui Σαλάδδωα placuerit, huic fortaſſe perſuaſerim, ubi vulgatur,

Σάνιτρα, τροφὸς, τιθήνη.

ſcribi olim potuiſſe, Σαλάκτειρα, τροφὸς, τιθήνη. Lacones ſic certe vocare potuerunt τὴν θηλάστειραν.

Σαρσίτειος χορὸς, πρὸς μύλον ποιούμενος τὴν χορείαν.

Io. Alberti, *Tangitur*, ait, *a Meurſ. Miſc.* II. 10. *extr.* „Quid autem *Meurſius*? *Quidam*, inquit, *chorus etiam* Σαρσίτειος *dictus*, *choreas ad molam agitans*: tum ponit verba *Heſychii*; nihil praeterea. Primum chorus ad *molam* ποιούμενος τὴν χορείαν parum abeſt ab abſurdo: auferet hinc molam, *tibiam*que reſtituet una litera mutata. Corrige, πρὸς αὐλὸν ποιούμενος τὴν χορείαν. —— Quam hic vere,
C niſi me omnia fallunt, repono, vox αὐλὸς contra ſedem alieniſſimam occupat in gloſſa Laconica *Heſychii*:

Ἀγλαδοκίρ, αὐλός· Λάκωνες.

emenda literas centies ſic mutatas, & repone,

Ἀγλαδοκὶρ, ἀηδὲς· Λάκωνες.

hoc Criticos arbitror probaturos. Qualis iam ὁ Σαρσίτειος χορὸς; ut equidem iudico, ὁ θαρσύνων·

—— *mares animos in Martia bella*

Exacuens. —— Carmen Laconicum, antequam praelium inirent, decantatum, Ἐμβατήριον dicitur. A *Plutarcho* T. II. p. 238. B. οἱ ἐμβατήριοι ῥυθμοὶ fuiſſe dicuntur παρορμητικοὶ πρὸς ἀνδρείαν καὶ θαρραλεότητα, —— οἷς ἐχρῶντο ἐν τοῖς χοροῖς, καὶ πρὸς αὐλὸν ἐπάγοντες τοῖς πολεμίοις· quae partim eadem dedit in Lycurgo T. I. p. 53. B. conf. T. II. p. 335. A. *Pauſanias*

nias III. p. 251. m. (Λακεδαιμόνιοι τὰς ἐξόδους ἐπὶ τὰς μάχας A
—— ἐποιεῦντο —— πρός τε αὐλῶν μέλη &c.) *Gellius* N. A. I, c. XI. *Polyaenus* I, c. X. *Io. Meursius* Misc. Lacon. II, c. XI. *Ciceronis* locum adscribam ex Tusc. II, c. XV, prout veteres lectiones, partim a *Boubierio*, partim a se levissima mutatione correctas mecum aliquando communicavit *Ioannes* Noster *Luzacius*: *Militiam vero* (*nostram dico, non Spartiatarum; quorum procedit motus ad tibiam; nec adbibetur ulla sine anapaestis pedibus bortatio*) *nosti* (pro *nostri*) *exercitus primum unde nomen babeat: vides deinde, qui labor* &c.

Σῆνα, θυσία· Λάκωνες] Pro θεῖον non scripserunt θεῖνον· sed θέϊνον. Μετέχειν καὶ θεΐνων καὶ ἀνθρωπίνων legitur in monumentis Cretensibus, Decreto Allariotarum, & Formula Foederis inter Latios & Olontios; quorum hoc primus edidit *Chisbullus* in Ant. As. p. 134. illud iam olim dederat *Gruterus*, B
& ex marmore emendatius *Montfauconius* in Diar. Ital. p. 72. sed nihil istud habet commune cum Σῆνα· quod in Σύμα non dubitanter corrigo: In Laconicis pacis legibus apud *Tbucyd*. V, c. 77, bene fuit emendatum περὶ δὲ τῶ τῶ Σιῶ σύμματος εἶμεν λῆν τοῖς Ἐπιδαυρίοις ὅρκον. vid. Epist. ad *Röver*. p. 73. *Koen*. ad *Gregor*. p. 91. & *Abrescb*. Dilucid. *Tbucyd*. p. 549.

Σίμιον, αἰγιαλός.

Vere, ut puto, iam olim correxi, Σὶν, ἠϊών, αἰγιαλός. Supra legitur Θὶν, —— ὁ αἰγιαλός. & Ἀγαὶ, ἠϊόνες· sunt κυμάτων ἀγαὶ, atque adeo ἀκταὶ, *actae*: sed Ἀκταὶ eximie secundum *Ammonium* sunt *litora lapidosa*, Θῖνες, *arenosa*; sive *cumuli arenarum vi maris frangendae oppositi*: Θῖνες, οἱ ἀμμώδεις, sive ψαμμώδεις αἰγιαλοί. Ψάμαθον καὶ ἠϊόνα iungit *Bion* C
fragmento Carm. XII, 2.

Σύλλιρ, θύλακον.

Corrigo Σύλαϊρ, sed suspicor genuinam fuisse scriptionem Laconicam:

Συλακὶρ, θύλακος.

Sopingius aptum citat ex *Hesych*. Παρσυλάκιρ. vulgatur apud *Hesych*. Παρσυλάκηρ. τὸ τελέσωνται, ὅταν γίνηται ὡς θύλακος. hic *Sopingius* adscribere non debuerat παρασυλάκιρ. ut, pro ἀνὰ, ἂν, pro παρὰ in usu quoque quotidiano scribebant πὰρ, etiam in compositis: in tabula Heracleënsi, ad quam velut certam regulam in hoc genere permulta possunt exigi, legere licet: πὰρ τον Βυβλίαν· πὰρ τὰς πρείας· πὰρ

A πὰρ πόντι ἔτη· παρμετρήσοντι· παρδῶντι &c. vocis vero compositio manebit adhuc in *Hesychio* obscura: lucrabimur hinc tamen formam Συλάκις, Laconicam, pro θυλακίς. sic ὁ θύλακος dicebatur, ut & θύλαξ. Huc etiam pertinet *Hesychii* Σύλαιον, θύλακον· me iudice mutandum in Σύλακον. hoc attigisse video *Piersonum* ad libellum *Aelii Herodiani* p. 443. Sed *Toupius*, opinor, ne formam quidem σύλλις mutatam aliâ voluisset, quippe cui θυλὶς, sive θύλλις etiam pro θύλακος fuisse videatur in usu. Emend. in *Suid.* III. p. 93. conf. *Toupii* Append. Not. in *Theocr.* Eid. I, 53.

Ceterum illud Σ, pro Θ, velut proprium fuisse videtur Laconicam regionem incolentibus, & ne ab horum quidem colonis Tarentinis in iisdem vocibus receptum: hos, ut solebant passim Graeci, *peram*, θύλακον dixisse, conficere
B licet ex *Hesychii* glossa:

Θυλακίζειν, τὸ ἀπαιτεῖν τι ἑπόμενον μετὰ θυλάκου· Ταραντῖνοι.

Suo velut iure stipem αἰτῆται, tanquam debitum *exigebant*, sacri nebulones, qui data —— ἥγιζον εἰς σάκταν τινά. ut eleganter de Aesculapii sacrificulo loquitur *Aristoph.* in Pluto v. 681, cum & in voce vitiose scripta Θαυλακίζειν legatur, μετὰ βοῆς ἀπαιτεῖν τι· verbum hoc in ἐπαιτεῖν cum viris doctis non mutarem. Adhibuerat illud Θυλακίζειν in quadam suarum fabularum probabiliter *Rhinthon* Tarentinus; idcirco Tarentinis tribuitur apud *Hesychium.* —— *Apollonius Alex.* περὶ Ἀντωνυμίας *MS.* Ἡ Ἐμίνη συνήθης Ταραντίνοις· ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ῥίνθωνι. Sed in Ἐμίνη similibusque Tarentini solebant Λακωνίζειν. *Etymolog.* p. 314, 45. παρὰ τὴν ἐμὶν, Ἐμίνη· τὶν. Τίνη. hoc rarius, reponendum in dicto Agidis
C apud *Plutarch.* II, p. 190. D. ubi πρὸς πονηρὸν, ἐρωτῶντα πολλάκις, τίς ἄριστος εἴη Σπαρτιατῶν, εἶπεν, ὁ τίνη ἀνομοιότατος. scribendum ὁ τίνη ἀν. forma vulgaris σοὶ legitur in hoc dicto T. II. p. 216. C. Doriensibus vulgo usitata τὶν, *Plutarchi* T. I. p. 52. C. ubi tribuitur illud Demarato. —— Sed, ut dicebam, σ pro θ non videntur scripsisse Tarentini: *Piersonus* in Moer. p. 341. quod apud *Hesychium* legitur Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι· Tarentinorum esse suspicabatur, pro ἀναθεῖν positum; atque adeo nomen Ταραντῖνοι huc ingeniose retrahebat ex proximo: quae leguntur apud *Hesychium* continua: Ἀνασκολύψας, γυμνώσας. † Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ· Ταραντῖνοι. † Ἀνασεῖν, ἀναφέρεσθαι. sic puto restituenda.

Ἀνασκολύψας, γυμνώσας· Ταραντῖνοι. (sive *Rhinthon.*)

Ἀνασοβεῖ, ἀνακινεῖ.

Ἀνασ-

'Ανιάσσειν, ἀναφέρεσθαι.
ultimum illud, ex ἀναίσσειν contractum; certe ᾄσσειν· ᾆτλειν· A
ἄτλιαξ· ᾆξαι· ἦξειν, &c. ſaepiſſime vitiata latent.

Nullam paene novi Graeciae gentem, quae *Deum* Σιὸν dixerit, praeter illam Laconum: Apollinem σιὸν vocant Lacones in *Ariſtoph.* Lyſ. v. 1301, Dianam σιὰν, v. 1265. per Caſtores, ſive Dioſcuros, iurantes in eadem fabula, mulieres aeque ac viri, dicunt ναὶ τὼ σιὼ, vel ναὶ σιὼ, vſſ. 81, 86, 90, 142, 982, 1097, &c. ad primum horum verſuum recte *Schol.* Ναὶ σιὼ] Τὺς Διοσκόρυς λέγει· Λακωνικῶς δὲ φθέγγεται. ὡς αἱ 'Αττικαὶ, νὴ τὼ θεὼ, ἤτοι τὴν Κόρην καὶ τὴν Δήμητραν. nihil verius. conf. *Palmer.* in Exercit. p. 763. Haec diverſiſſima paene ſuſpicor confudiſſe Romanorum doctiſſimum: *Gellius* N. A. XI, c. VII, *M.* inquit, *Varro aſſeverat antiquiſſimos viros neque per* B
Caſtorem neque per Pollucem deiurare ſolitos; ſed id iusiurandum fuiſſe tantum feminarum ex Initiis Eleuſiniis acceptum. Cum Initiis Eleuſiniis nihil, quod quidem noverim, habuere commune gemelli Therapnaei; per heroas patrios, in coelum receptos, *per Caſtores*, τὼ σιὼ, iurabant etiam feminae Lacaenae; Atticae vero, iurantes per τὼ θεὼ, Cererem ſemper intelligebant & Proſerpinam: ——— viri Lacones, νὴ, vel ναὶ τὼ σιὼ, dicunt; Cleander in *Xenophontis* K. A. VI. p. 230, 9. Paſimachus, 'Ελ. IV. p. 306, 19. Charilaus apud *Plutarch.* T. II. p. 189, F. incerti apud eumdem, p. 235. D. E. p. 233. B. (horum primi dictum Latine dat *Cicero* de Senect. c. XVIII.) & Ageſilaus, p. 208. E. ——— Ne Cretenſes quidem, qui multa habebant, praeter Leges, cum Spartanis communia, *Deos* dixerunt Σιὼς, ſed Θιώς. C
Heſychius: Θιὸς, θεός· Κρῆτες. apud eundem paulo ante, pro Θίκιον, cum *Hemſterhuſio* legendum Θίειον, vel potius Θιήϊον, θεῖον τὸ ὀρυκτόν· (*ſulphur foſſile*;) Κρῆτες. θέειον dixit *Homerus*. ut illic η in κ, contra κ in η tranſiiſſe videtur in gloſſa itidem fortaſſe Cretica *Heſychii*: Θιόεργετος, εὔκτος. corrigatur εὐκτὸς, *a Deo optandus.* Nonnulli tamen in Creta, ubi *Homeri* iam aetate Dialectorum obſervata fuit varietas, ut Lacones, dixiſſe Deos videntur Σιώς. *Chisbullus* in Antiq. Aſiat. p. 137, exhibet & iusiurandum ex marmore Cretenſi, quo Foedus Latii confirmarunt & Olontii:

'Ομνέω ταὶ 'Εστίαν καὶ τὸν Ζῆνα κ. τ. λ.
Καὶ τὼς ἄλλως Σιὼς πάντας καὶ πάσας.

Rei-

A Reinesius, ubi partem dedit istius marmoris, Inscript. cl. VII, 26, exhibet,

ΚΑΙ ΤΩΣ ΑΛΛΟΣΙΩΣ Π. Κ. Π.

In alia formula iurisiurandi Cretica, quam ex marmore *Gruterus* primus publicavit Inscript. p. DV, renovavit *Chishullus* p. 133, legere licet v. 15,

ΘΕΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΚΑΙ ΠΑΣΑΣ.

& v. 25,

ΤΟΣ ΤΕ ΘΕΟΣ ΤΟΣ ΩΜΟΣΑ ΕΜΜΑΝΙΑΣ ΗΜΕΝ.

—— Cum vero Gortynii in Creta coloni fuerint Lacedaemoniorum, nemo mirabitur quod est apud *Hesychium*, Σεῖναι, θεῖναι· Κρῆτες. quamvis unicum fortasse sit in suo genere, nihil ad Σεῖναι notatum legitur.

B —— Inter ceteras Doriensium Λέξεις, quas *Hesychius* nobis unus conservavit, duas tantum inveni, in quibus hic Laconismus obtinet, Eleorum alteram; alteram Paphiorum:

κορσὸν, σταυρόν· Ἠλεῖοι.
Σάσαι, καθίσαι· Πάφιοι.

Prioris rationem suo loco *Kusterus*; posterioris ad v. Θάβακοι indicavit *Ti. Hemsterhusius*.

Supra dicebam p. 277. B. solitos Laconas literam Σ, si consonans sequeretur non liquida, in sequentem transmutare: hunc pronunciandi morem Lacedaemoniorum etiam coloni probarunt Tarentini, atque ab utrisque longe dissiti inter Boeotos certe Thebani; quin imo, in permultis, Dorienses etiam alii. C Huius generis nonnulla iam dedi in *Euripidis* Phoenissas v. 1671, occasione verbi ἴττω. Ἴττω Ἡρακλῆς, Ἴττω Ζεὺς, Thebanum facit dicentem *Aristophanes* in Acharn. v. 860, & 911. Huc pertinent Ἐττὲν, Ἐττὰν, &c. Legitur in Senatusconsulto Laconico: Τιμόθεορ ὁ Μιλήσιορ παργενόμενορ ἐττὰν ἁμετέραν πόλιν —— οὐκ ἔνδικα τὼρ νέωρ δίδαξε. huius simillimum est apud *Hesych*. Ἀκκὸρ, ἀσκός· Λάκωνες. Vbi legitur, Ἀππὶρ, ὕσπληξ· Λάκωνες. vix dubito quin Ἀσπὶς, *clypeus*, sic dictus fuerit Laconice, qui defixus bellatoribus cursu certaturis usum praebere potuit termini a quo currere inciperent, atque adeo *repaguli*, vel *regulae*, τῆς ὕσπληγγος. —— Si ὁ μικρὸς δάκτυλος dictus fuit Κατκός· Laconicum videri poterit Κακκός· utrumque suis locis dat *Hesychius*; apud quem Κιτταὶ dicuntur πρόγονοι. una litera interiecta Κτίτται erunt κῆσαι, atque adeo etiam πρόγονοι. quales

a

a Spartiatis habebantur Eurysthenes & Procles. Pro Κτί-τες, κτίσης· dubito scripseritne Grammaticus antiquior Κτί-ταρ, an Κτῖτωρ. utrumque legitimum a veteri Κτίω formari potuit; unde ἀμφικτίονες dicti sunt & περικτίονες· sed & illinc, fateor, gentis *progenitores* dici potuerunt Κτῖται. —— Quod apud *Hesych.* legitur Ἴτθαι, καθίσαι· mutatum in Ἧτθαι, pro ἧσθαι censeri poterit positum. —— Ionice τὸ πώγωνα dictum Μύτλακα non opinor: hoc tamen statuit *H. Stephanus* ob ista *Hesychii*: Μύτλακες, μύκαι· Σικελοί. Ἴωνες, πώγωνα. quod saepius evenit, duas glossas arbitror & hic male coaluisse: corrigerem: A

Μύτακες, μύκαι· Σικελοί.
Μύτλακα, πώγωνα· Λάκωνες.

Fungi, μύκαι (*Hesych.* Μύκης, μύκητος κὶ μύκου, δίκλιτον) in Lingua vulgari, μύκητες ab Atticis dicti, literis, quod saepius fecerunt, transpositis Μύτακες a Graecis vocari potuerunt Siciliensibus: μύκαι tamen ab *Epicharmo* dicuntur in *Athenaei* Epitome libri II. p. 60. F. —— *Barbam* Spartiatae prae ceteris alebant prolixam: quinimo antiquissimis temporibus inprimis studebant φορεῖν τὸν μύστακα· *à faire, ou à se relever la moustache*: idcirco quotannis publicitus admonebantur κείρεσθαι τὸ μύστακα, ut pilos ex superiore parte labiorum sibi curarent detonderi: *Casaubon.* Anim. in *Athen.* (ad locum *Antiphanis* IV. p. 143. A.) IV, c. IX, in fine, quae loca respicit *Plutarchi* reperientur T. I. p. 808. D. T. II. p. 550. B. conf. *Meursii* Miscell. Lac. I. c. XVI. —— τὸν μύστακα suo more dixisse Lacones videntur Μύττακα. Vbi dicta proferuntur Laconica, mos usitatus scribendi in his etiam obtinet: exemplo sit Βασιλίσκος· *Athen.* XIII. p. 566. A. Φασὶ περὶ Ἀρχιδάμου τοῦ βασιλέως, γυναικὸς αὐτῷ καλῆς φαινομένης, ἑτέρας δὲ (sic scribendum) αἰσχρᾶς καὶ πλουσίας, ὡς ἀπέκλινεν ἐπὶ τὴν πλουσίαν, ζημιῶσαι τοὺς Ἐφόρους αὐτὸν, ἐπιλέγοντας (legendum puto, αἰτίαν λέγοντας· vid. *Plutarch.* I. p. 598. B. II. p. 482. D. & *Pollux* VIII, 40.) ὅτι Βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾶν προαιρεῖται. in eodem dicto Βασιλίσκους praebet *Plutarch.* T. II. p. 1. D. verum ex *Theophrasto* T. I. p. 597. A. Οὐ γὰρ βασιλεῖς ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει. sed utrobique verius μικρὸν dicitur Rex uxorem duxisse. — *Hesychii* Ἀπαφυλίστωρ, *Albertio* in Ἀσαφ. *Koenio* ad *Gregor.* p. 214, in Ἀτταφυλίστωρ, mihi in Ἀτταφύλιττηρ videtur mutandum. — *Hesychianum* Ἀμπίπωρ, παρὰ τὰ ττηρῶν· felicissime correxit *Is. Vossius* in Ἀμπίττωρ (id

B

C

A (id est ἀμφιτάς) περπιτπίμενος. hanc emendationem iuveni mihi laudantem *Hemsterhusium* dicere memini, participium illud Laconicum alicubi latere apud *Plutarchum*: me feliciores locum forsan invenient, qui mihi quidem Plutarchéa legenti se non obtulit.

Hic Laconismus in verbis praesertim obtinuit. Huius generis nonnulla, Laconica pleraque, in αδδω & in ιδδω desinentia, olim a me collecta, dedi in Epistola ad *Röverum*, postquam *Hesychii* primum fuisset volumen publicatum. in observatis ad istam libri partem huius generis ab *Joanne Alberti* nihil videram adnotatum, qui, vir in suo Literatorum ordine eruditissimus, illud tamen genus literarum Graecarum, in qua principatum tenebat *Hemsterhusius*, non habe-
B bat perspectum: sed ipsius *Hemsterhusii* correctiones huius classis verborum & nominum in Auctario demum prostant Emendationum. In Epistolae meae p. 72, 75, 76, 77, 78, *Aristophanéa* reperientur, Μυσίδδω· Ψιάδδω· Παρμπικίδδομαι· Θυρσίδδω· quaeque nunc suspicor restituenda, Εὐάδδω· & Βλιμάδδω. Vnum ibidem occurrit in *Hesychio* emendate scriptum Φαρείδδεν· alia, leviter vitiata, eidem a me restituuntur, Φυάδδε· Ἐκπιτρείδδεν· Κωμάδδεν· Οἰκίδδεν· Ὀμηρείδδεν· Ὀρχίδδε. Haec, in notis ad secundum *Hesychii* volumen memorata, auctoritate pleraque *Hemsterhusii* confirmantur: Ἐπσυαδδομένα, accurate tractatum in ista Epist. p. 78-80, locum etiam invenit in Auctario; in quo duo prostant eruta ab *Hemsterhusio*, Πλατιάδδοντες· & Σπερχυλάδδη, ad T. II. p. 974, & 1246. huic indagatori sagacissimo
C debebitur in posterum Καρπελάδδω· *Hesychio*, pro vitiosis, Οὐ καρπεία ἢ δεῖ, *Hemsterhusianum*, Οὐ καρπελάδδει, οὐ φρόνιμός εἰ. recte restituit *Io. Alberti*, verbisque auctoris adfirmavit: eiusdem notam edidit etiam ad Συμβυάδδε egregiam; aliam, abstrusiora complectentem, ad Οἰκίδδεν· quod per καθῆσθαι cum redderetur, & mox subiiceretur Οἰκίζειν, οἰκεῖν· illud ego simpliciter acceperam pro οἴκοι, vel ἐν οἴκῳ καθῆσθαι· atque adeo τὴν οἰκουρὸν, seu τὴν ἔνδον μένουσαν, *domisedam*, Laconice dici potuisse suspicabar Οἰκίδδαν· verum Laconico Οἰκίδδω longe diversam originem dare studet vir Summus, cui obniti nolo. In Auctario ad I Tom. *Hesych.* p. 253, restituitur etiam ab illo verbum Ἀλφάδδε, significans εὑρίσκε. Ibid. in P. 1733, Θρυλλίδδεν a se emendatum dedit Cl. *Ruhnkenius*; cuius est in Epist. Critica II. p. 80,

pro Βοκδεῖ, ὀκνεῖ· ingeniose excogitatum Βοκλάδδει· nec ta- A
men absurdum, quod ibi forte fortuna adscripsit Editor, *an* Βιάδδει; — Apud *Hesych.* ex serie literarum, mihi quoque placuerat Λαδδοίατο· ut *Koenio* ad *Gregor.* p. 281; pro Ἀβερμάχεται, κοσμεῖται, θ. correxeram:

Ἀβρίδδεται, κοσμεῖται, θρύπτεται.

Non ἁβρύνεσθαι tantum, sed & in usu fuit ἀβρίζεσθαι. Quibusvis autem Doriensibus frequentatas, verborum formas in ἀσδω & ισδω non solent in Lexica referre Grammatici; qui tot habet Laconicas, perpaucas alterius istius generis praebebit *Hesychius*; idcirco scriberem illic Ἀβρίδδεται· pro vulgato Ἀβριάχεται. —— In transcursu hunc etiam iuvenes observent fontem emendandi, literas a librariis inter se male permutatas, Χ, Λ. / Χ, Α. / Χ, Δ. Hinc varias posse lectiones in Poëtis erui monstrabunt notata in *Eurip.* Phoen. p. 399. B
Apud *Suidam*, in v. Καθιεὶς, mihi suspectum non esset ἐν μυχοῖς, nisi ὀν Λυδοῖς legissem in optimo Cod. *MS.* Leidensi; huius Biblioth. *MS.* Codex Iliadis *Homeri*, ad πεδίον Ἰλήϊον, in Φ. v. 558, *Scholion* habet ita scriptum: τὸ πρὸς τῷ τοῦ Φαντοῦ ἴχυ. ὁ δὲ Κράτης Ἰδήϊον γράφει, ἵν᾽ ᾖ τὸ ὑποκείμενον τῇ Ἴδῃ. priora scribi debebant: τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἴλου. sed aptum exemplum praebere poterit εἶλεν, pro εἶχεν, restituendum *Antiphonti* Or. II. p. 115, 24. *Diogeni Laërtio* II, 116, aliisque. —— Duo istius generis Laconica sub forma vulgari leguntur apud *Hesychium*:

Δυσοίζει, δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ· Λάκωνες.

Cum *moleste ferre* a quibusvis Graecis, ab Οἴω, *fero*, dici potuerit Δυσοίζειν, quod *Aeschylus* iam adhibuit in Agam. v. 1325, dubites forsan, an Λάκωνες ex vicinia huc, ut alibi, C
immigraverit; verbum tamen Doriensibus usitatum monstrat apud *Hesych.* Ἐδύσοιξα. hinc mihi longe diversum videbatur Ἐπιδυσχεῖν, ἐπιτωθάζειν· & in Ἐπιλλίζειν (non in Ἐπιδυσωχεῖν) mutandum. —— Alterum habet *Hesych.*

Ἀπελλάζειν, ἐκκλησιάζειν· Λάκωνες.

in v. Ἀπελλάζειν, ἐκκλησιάζειν· Ἴωνες. scribendum etiam Λάκωνες· quorum nomen in his etiam alibi transiit in illud Ionum: veram formam propius accedit Ἀπελλάζειν. quod ex *Plutarchi* loco viri Docti ad *Hesych.* adnotarunt. Legitur illud in Rhetra, quam, Laconicis vocibus aliunde nobis ignotis scriptam, unicam nobis servavit in Lycurgo *Plutarchus*, quamque ne attingere quidem videtur ausus *Io. Meursius*; sensum verborum attigerat variis in locis levi digito

Cra-

A *Cragius*. Reipublicae ſcilicet emendandae praefectus Lycurgus ſenatum ſibi vidit primum conſtituendum, cuius auctoritas ab una parte Reges, ab altera Populum contineret: hoc emendatae reipublicae fundamentum ut ſtabile poneret, hanc legem ut a Delphico Deo ſibi datam, qualem Ῥήτραν vocabant, in medium protulit; quam hic proponam, non formis vocum Laconicis reſtitutis, paulo tamen melius & ab aliis & a me ſcriptam, quam vulgari ſolet in *Plutarchi* Lycurgo p. 43. A.

Διὸς Ἑλλανίου καὶ Ἀθανᾶς Ἑλλανίας ἱερὸν ἱδρυσάμενον, φυλὰς φυλάξαντα, καὶ ὠβὰς ὠβάξαντα τριάκοντα, γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα,
B ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάζειν μεταξὺ Βαβύκας τε καὶ Κνακίωνος, οὕτως εἰσφέρειν τε καὶ ἀφίστασθαι. δάμῳ δ' ἀνωγὰν ἦμεν καὶ κράτος.

Quae propoſuiſſent Senatus & Reges, populus, cuius erat ἀνωγὰ καὶ κράτος, poterat diiudicare, an eſſe e republica viderentur, nec ne: τὴν ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν (γνώμην) ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος, inquit *Plutarchus* ibid. C. Cum vero hac etiam poteſtate ſibi facta populus abuti poſtea videretur Optimatibus, haec Reges Polydorus & Theopompus Legi adſcripſiſſe dicuntur a *Plutarcho*:

αἰ δὲ σκολιὰν ὁ δᾶμος ἕροιτο, τὼς πρεσβυγενέας καὶ ἀρχαγέτας ἀποστατῆρας ἦμεν.

C poſtrema ſic interpretatur *Plutarch.* μὴ κυροῦν, ἀλλ' ὅλως ἀφίστασθαι καὶ διαλύειν τὸν δῆμον, ὡς ἐκτρέποντα καὶ μεταποιοῦντα τὴν γνώμην παρὰ τὸ βέλτιστον. eorum vis optime intelligetur ex eruditiſſimi *Io. Fred. Gronovii* Obſerv. I, c. XXV. p. 194. 197. in corrigendis & inſerendis vir eximius, p. 685, ultima Rhetrae Laconicae verba attulit. Penes Senatum Spartiatarum vis erat imperii; cuius ſumma tamen poteſtas populo videri poterat relicta: vere *Demoſth.* c. Leptin. p. 300, 173. ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, παρ' ἐκεῖνον ἑαυτὸν εἶναι χρή, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. *Cicero* de Seneƈt. c. VI, *apud Lacedaemonios ii, qui ampliſſimum magiſtratum gerunt, ut ſunt, ſic etiam nominantur ſenes.* Quae tradit *Aeſchines* orator c. Timarch. p. 25, v. 35, enarrata vid. a *Gellio* N. A. XVIII, c. 3. Sed neque ea res paucis pertractari commode poteſt: Rhetrae autem Laconicae rariora *Plutarchus*

partim explanavit. —— In illa probabiliter olim uſitato A more ſcripſerunt Γεραῖαν, & Ἀπιλάδδεν. —— Laconicum videri poterit, quod pro ῥέζειν Dorice ſcriptum Ῥέδδεν, huius generis unicum, praebet *Euſtath.* in *Hom.* Il. B. p. 171, 23. —— *Heſychii* Ἐυβαλλεῖν, κατακλῖναι· Λάκωνες· mihi viſum fuit ex Εὐνάδδεν depravatum. — τὰ μέτερα αἰτῇ Laconice dictum videtur Αἴποδδε τὰ μέτεῤῥα· quod *Etymologo* reſtitui in Adnot. in *Eurip.* Hippol. p. 192. E. — Quae vero in verbis, eadem obtinuit in nominibus ratio. Pro μάζαν *Comicus* Megarenſem dicentem facit Μάδδαν in Acharn. v. 732 Προμάδδας ſcribendum arbitror, ubi dedit *Heſychius* Προμάλας, μάζας προμεματτωμένας, vel προμεμαγμένας. —— Genuinam formam eſſe videram:

Ἀδδαλέον, ξηρόν· Λάκωνες.

pro vitioſis apud *Heſych.* Ἀδάλαιον, & Ἄδδαυον. quas, in B Auctario Em. in T. I. p. 86, corrigit in Ἀδδαλέον, & in Ἄδδαλον, *T. H.* ex iſtis mira fingit *Ang. Caninius* in Hellen. p. 145. ——— Vocem Ἀδάλαιον proxima ſequitur apud *Heſych.* Ἄδαλος, ἄσβολος. miror in Auctario cur Ἄρδαλος *Hemſterhuſio* placuerit: mihi hoc aeque ac praecedens ex Gloſſario videbatur Laconico: fac ibi vitioſe ſcriptum Ἄδαλ ut Graecum videretur, ος adiici potuit ab *Heſychio*: genuina forma fuiſſe videtur,

Ἄδδα, ἄσβολος.

eſt Ἄζη, vel Ἄζα. *Heſychius*: Ἄζα, ἄσβολος, κόνις. Iterum: Ἄζη, ξηρασία, κονιορτός. ibidem: Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τοῦ ἀζαίνειν τοὺς καρπούς. *Lexicon Sangerm. MS.* penes Cl. *D. R.*

p. m. 24. Ἀζησία. οὕτως ἡ Δημήτηρ παρὰ Σοφοκλεῖ καλεῖται. οἱ δὲ τὴν εὐτραφῆ. —— Vt Latine *ſiccus*, αὖος Graece dicebatur *pauper*, *egenus*: C *Horat.* 1 Epiſt. XVII, 12. *Lucian.* T. II. p. 523, 80, 81. T. III. p. 319, 61. ἡ ἔνδεια dicitur αὐχμὸς σκελιφρὸς in *Ariſtoph.* Pluto v. 840. forma loquendi eſt *Theocriti* Eid. I, 50, ἐπὶ ξηροῖσι καθίξαι, *in ſicco ponere*: *Plautina eſt*, Aulul. II, IV, 18,

Pumex non aeque eſt aridus; atque hic eſt ſenex.

haec poſui, ut Lectori docto perſuaderem, ubi vulgatur apud *Heſych.* Ἄκδα, reſtituendum:

Ἄδδα, (id eſt Ἄζη, αὐχμὸς, ξηρότης,) ἔνδεια· Λάκωνες. οὕτω καὶ (imo, οὕτως) Ἀριστοφάνης ἐν Γλώσσαις.

A

De Glossario Laconico ; de Suidae Lexico; & de Indice Scriptorum Suidae praefixo.

Primam exhibens *Hesychius* Glossarum Laconicarum, Glossarium memorat *Aristophanis* Grammatici; semel etiam infra in v. Πυρέακος, (cuius vocis genuina mihi forma Laconica fuisse videtur Πουόσακορ, cum aliis Doriensibus Πύσαχος diceretur) vocis interpretamento subiiciuntur ista: ὡς Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν ἐξηγήσει Λακωνικῶν. Omnium antiquissimi Γλωσσογράφοι fuerunt *Simmias Rhodius*, & *Aristophanes Byzantius*, sub Ptolemaeo Philadelpho clarus: ex huius Glossario Laconico
B suspicor pleraque *Hesychii* Laconica, nec tamen ab eo, qui Lexicon illud nobis conflavit, derivata. Nullus Grammaticorum, quorum ad nos scripta pervenerunt, mihi quidem legisse videtur Glossarium illud Laconicum *Aristophanis*. Qui permulta legerat, quae laudat, veterum Grammaticorum Glossaria, illud tamen *Aristophanis* neque *Athenaeus* legisse videtur: laudatur quidem ab illo III. p. 83. A. Ἀριστοφάνης ὁ Γραμματικὸς ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. sed ipsius *Aristophanis* Glossarium non legisse doctissimum Grammaticum mihi certe plane constat ex istis L. III. p. 77. A. τὰ χειμερινὰ σῦκα Πάμφιλος καλεῖσθαί φησι Κυδωναῖα ὑπὸ Ἀχαιῶν, τοῦτο λέγων Ἀριστοφάνην εἰρηκέναι ἐν Λακωνικαῖς Γλώσσαις. *Pamphili* copiosissimum Lexicon legit atque hinc multa nobis excerpsit *Athenaeus*: in suum illud opus, libris constans XCIV, vel
C XCV, Glossarium etiam recepisse videtur *Pamphilus* Laconicum; recepit & Glossarium Creticum ab *Hermonacte* scriptum; & Italicum, voces etiam complexum Siciliensium, *Diodori*: *Athenaeus* XI. p. 479. Διόδωρος ἐν Ἰταλικαῖς Γλώσσαις, καὶ Ἡράκλειτος, (legendum puto Ἡρακλέων· ut *Ephesius* Glossographus significetur, laudatus ab *Athenaeo* III, p. 111. C. VII. p. 303. B. & saepius alibi:) ὥς φησι Πάμφιλος, τὴν κοτύλην καλεῖσθαι (φασὶ) καὶ Ἡμίναν· παρατιθέμενος Ἐπίχαρμον,

Καὶ πιεῖν ὕδωρ διπλάσιον χλιαρὸν ἡμίνας δύο.

ἐ Σώφρονος, (sic leg. pro Σώφρων·)

Κατάστρεψον τέκνον τὰν ἡμίναν.

omisso *Pamphili* nomine, contraxit ista, vel contracta dedit ex Epitome, *Eustathius* in *Hom.* Il. X. p. 1389, 12. —— Debet & *Athenaeo*, cui illinc forma sincera restitui

poterit, haec *Eustath.* in Il. X. p. 1355, 41, agens de voce A μαστὸς & μασθός· ἴσως δὲ, inquit, καὶ Μασθάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ παρὰ Παφίοις δὲ Μασθὸς ποτήριον, σύστομον, ὡς εἰκὸς, ἐξ τοῦ ἰσοδυνάμου τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μασθοῦ τὸ πινόμενον. Pocula fuerint forte perforata, quae mammae figuram habuerint: Μαθαλίδες dicuntur ab *Hesychio*; Μαθαλλίδας in Indicem Thesauri retulit *H. Stephanus* ex *Athenaeo*, ubi sic ista vox scribitur: miror *Casaubonum*, cur Animadv. in *Athen.* XI, c. XII, nomen aliunde crediderit in Graeciam invectum: *Eustathii* Μασθάλης monstrat, ut opinor, veram scripturam Μασθαλίς. Nunc verba ponam *Athenaei*, non unam ob rationem notatu dignissima, ex L. XI. p. 487, B. C. prout illa leviter emendanda censeo:

ΜΑΣΘΟΣ. Ἀπολλόδωρος ὁ Κυρηναῖος, (ὡς Πάμφιλος,) φησὶ B
Παφίους τὸ ποτήριον οὕτω καλεῖν.

ΜΑΣΘΑΛΙΔΕΣ. Βλαισὸς ἐν Σατούρνῳ φησὶν,
Ἑπτὰ Μασθαλίδας ἐπίχει ἡμῖν τῶ γλυκυτάτω.

Πάμφιλος δὲ φησὶ, μήποτε ἐκπώματος ἐστὶν εἶδος, ἢ μέτρον, οἷον κύαθος; Διόδωρος δὲ κύλικα ἀποδίδωσι. ——— *Apollodori* primum *Cyrenaei* verba *Pamphilo* debet; eidem etiam verba *Blaesi*, Comici Ἰταλιώτου· haec hauserat *Pamphilus* ex Italico Glossario *Diodori*: quo rariora Comicorum, *Scleriae*, *Blaesi*, & *Rhinthonis* explanabantur. *Poculum* quoddam Ὑστιακὸν dixisse *Rhinthonem* docet *Athen.* XI. p. 500. F. vocem *Hesychius* tribuit Ἰταλιώταις, inventam in *Diodori* Γλώσσαις Ἰταλικαῖς· hinc a *Pamphilo* receptam: quaeque adeo sub nomine *Blaesi* laudant *Athenaeus*, & *Hesychius*, obscurissima, ex *Pamphili* quoque Lexico probabiliter fuere derivata. Sed *Pamphili* Lexicon ingens in Epitomen contraxit recentior C Grammaticus; quis? In sua serie nomen exhibet *Vestini* *Suidas* II. p. 733, Οὐηστῖνος, Ἰούλιος χρηματίσας, σοφιστής· ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλίοις ϙ΄. Postquam incidissem in ista, non mirabar eiusdem nominis vitiosam scripturam, quam exhibet ex Scholio *MS. Montfauconius* in rerum optimarum, sed & errorum, pleno Diario Italico p. 214, ἐκ τῶν Διεσκευασμένων τῆς ἐπιτομῆς τῶν Οὐεστίνου Ἑλληνικῶν. Ad *Suidam* nihil notatur aut a *Kustero*, aut, quod sciam, ab aliis: in isto Scholio scribendum Ἰουστίνου nomen a me fuit ex indicio *Hemsterhusii* monitum ad Scholia in *Eurip.* Phoen. p. 593. Ad nomen *Iustini* propius accedit, litera ferme tantum transposita, *Suidae* Οὐηστῖνος· sic tamen, ut equidem opinor, ab ipso *Suida* scriptum. Sed *Suidae* Lexico undecim nobi-

lium

A lium Grammaticorum nomina praefiguntur: inter illa haec quoque proſtant:

> Ἰουστῖνος Ἰούλιος, σοφιστής, ἐπιτομὴν τῶν Παμφίλου Γλωσσῶν, βιβλίων ἐννενήκοντα ἑνός (imo ἐννενήκοντα ε', vel δ', ut etiam legitur alibi apud *Suidam.*)
>
> Πάμφιλος, Λειμῶνα λέξεων ποικίλων, περιοχὴν βιβλίων ἐννενήκοντα πέντε. ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ ε στοιχείου ἕως τοῦ ω· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ α μέχρι τοῦ δ Ζωπυρίων ἐπεποιήκει· eadem leguntur in Ζω-
B πυρίων.

Quae his tribuuntur, ceterisque novem, non dubito quin ſcripſerint ſinguli. His vero praefixa quid tandem ſibi volunt?

> Τὸ μὲν παρὸν βιβλίον Σουΐδα. οἱ δὲ συνταξάμενοι τοῦτο ἄνδρες σοφοί·
>
> Εὔδημος Ῥήτωρ, περὶ λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.
>
> Ἑλλάδιος. ἐπὶ Θεοδοσίου τοῦ νέου, ὁμοίως.

& reliqua, quae, Doctis nota, illic a quovis legi poſſunt, per Editiones *Suidae* propagata. Nihil ne ad hunc quidem indicem vel ab *Aem. Porto*, vel a *Kuſtero* legitur adnotatum.
C Iſtos XIviros eſſe τοὺς συνταξαμένους ἐκεῖνο τὸ βιβλίον Σουΐδα, abſurdiſſimum eſt cogitatu. An itaque pater iſtius adnotationis indicatum voluit, quod cenſuiſſe videtur *Io. Alb. Fabricius* B. G. IX. p. 652, 653, *Scriptores illic* deſignatos, *ex quibus Suidas Lexicon ſuum compoſuit:* huius opinionis auctor ipſi fuit *Kuſterus*, qui in Praefat. „Lexi- „ con, ait, ex variis compilatum eſt auctoribus, quorum „ nomina partim Catalogus ille, qui *ab ipſo Suida Lexico* „ huic *praefixus putatur*, partim duo noſtri Indices —— „ Lectori exhibent." Ex his mihi conſtat, de hoc Indice ſaltem dubitaſſe Editorem, eſſetne ipſius *Suidae*, nec ne: Quod vero putant, ex iſtorum illud Lexicis conflatum, falſiſſimum eſt; ſi verum eſſet, alio certe modo fuiſſet indicandum. Ad initium iſtius Indicis iſta notat *Fabricius:*

„ Hunc non ab ipſo Suida, ſed alio neſcio quo fronti A
„ Lexici praeſcriptum eſſe, parum eſt credibile; licet id
„ patere legentibus ait Conringius in Apologetico contra
„ Borrichium p. 440. "

Ego, qui, Germanum eruditiſſimum, *Hermannum Conringium*, eiusque de multis rebus antiquis iudicia, ab aliorum ſententiis diverſiſſima, permagni facio, hac etiam de re unum vera arbitror iudicaſſe. —— Qui conflavit *Suidae* Lexicon, opus, nobis in hac clade librorum veterum utiliſſimum, hominem eſſe noveramus ſtupidum & imperitum; ut falſarium nemo, quod ſciam, accuſavit. Si non fuit homo fraudulentus, iſtam notam, quocunque ſenſu capias, fronti Lexici ſui non praefixit *Suidas*; ſed qui librum vel deſcripſerat, vel deſcribi curaverat, ut ſpecioſa hac fronte emptores alliceret. —— Is, librum legens B *Suidae*, Grammaticos praecipuos enotaverat, qui ab illo ſuis ſinguli locis laudarentur ut Lexicorum conditores: ſunt autem hi:

Helladius.	*Longinus Caſſius.*
Eugenius.	*Lupercus.*
Eudemus.	*Veſtinus Iulius.*
Zoſimus.	*Pacatus.*
Caecilius.	*Pamphilus.*
	Pollio.

De his ſingulis ne verbum quidem dicitur in nota *Suidae* praefixa, quod non ſuis locis poſuerit de ſingulis *Suidas*. C —— Sed inter iſtos undecim *ſophos* in nota praefixa comparet & *Iulius Iuſtinus*,

Ἰουστῖνος Ἰούλιος.

is ſuo loco fruſtra quaereretur: in Ου —— vero, ut iam ante dixi, reperitur

Οὐηστῖνος, Ἰούλιος χρηματίσας.

non aliter ſcripſiſſe Auctorem notae praefixae, ſeries literarum in nominibus praefixis demonſtrat:

Ζωσ. Καικ. Λογγ. Λουπ. Ἰουστ. (imo Οὐηστ.) Πακ. Παμφ.

Emen-

A Emendatum itaque nomen *Iustini*,

Ἰουστῖνος,

correctori deberi suspicor, qui primam curavit Editionem Mediolanensem. ——— Sed attendenti mirum videri debet, inter τοὺς συνταξαμένους τὸ βιβλίον Σουΐδα σοφοὺς, aut, si quis ita malit, inter libros, ex quibus hoc fuerit opus *Suidae* conflatum, laboriosum *Pamphili* Lexicon memorari, & simul operis *Pamphili* Epitomen, a *Vestino*, vel *Iustino* concinnatam; *Harpocrationis* autem Lexici, quod, suo loco memoratum, a *Suida* fuit adhibitum, nullam factam in Indice mentionem.

Vt, quid sentiam, paucis declarem, (poterat enim longa a me his de rebus institui disputatio) *Suidam* ego quidem iudi-
B co nullum vidisse Lexicorum, quae in fronte libri memorantur. — Habuit *Suidas*, quisquis ille tandem fuerit hominum, *Photii* Patriarchae Constantinopolitani Lexicon, quod ad nos pervenit: huius operis inediti hic etiam apographum habemus in Bibl. Leidensi, labore benefico *Io. Alberti*: hinc nobis certo constat, illud opus *Photii* paene totum in suum Lexicon transsumsisse *Suidam*. Habuit & descripsit, saepe contraxit, *Harpocrationis* Lexicon: aliud praeterea, istius simile, Lexicon Rhetoricum minime contemnendum: perinsigne quoddam opusculum veteris Atticistae, ex quo nobis unus omnium egregia, fragmenta quoque Comoediarum, per Lexicon illud grande sparsa, conservavit. Ex *Apparatu Sophistico Phrynichi*, necdum edito, nonnulla desumsisse *Suidam* ex Amico Clarissimo *D. R.* intellexi.
C Lexicon etiam *Zonarae* descripsisse partim saltem *Suidam*, ex *Zonarae* Xenophontéis, quae, excerpta a *Leunclavio*, *MSS.* hic habentur in Bibl. Publica, probabiliter certe suspicamur. Ab his paucis diversa *Suidam* istius generis Lexica adhibuisse vix opinor. Qui aliorum sic ex variis Lexicis descripsit observata; his tamen plurima primus adiecit, reliquis ad seriem literarum interiecta. Ex permultis libris, quos Indices requirenti monstrabunt, Auctorum Profanorum & Ecclesiasticis plurima excerpsit; magnam partem descripsit Scholiorum in *Sophoclem*, atque in *Aristophanis* praesertim Comoedias, etiam in Thesmophoriazusas, quae nondum fuerunt in Bibliothecis inventa. Quod si licet verum fateri, plerisque *Suidae* excerptis, ex libris, qui ad nos pervenerunt, ne Epigrammatum quidem

Anthologia excepta, carere possemus sine magno literarum detrimento. A Sed libros habuit *Polybii*, qui nobis nunc periere. Legeritne libros *Dionis Cassii* nobis perditos, an aliunde *Dionéa* derivaverit, definire non ausim. Habuit certe aliorum pauca; & opuscula *Aeliani*, *Iamblichi*, *Eunapii*, *Damascii*, quibus nos huc usque caruimus; non illa quidem, si quis ita velit, permagni momenti; ex his tamen libellis ineditis excerpta *Suidae* cupide literarum antiquarum legimus amatores. —— Tandem verissime scripsit *Hemsterhusius* de *Suida* ad *Schol.* in *Aristoph.* Plutum p. 324, „ Nulla re melius de nobis fuit meritus, quam conservandis, quas apud veteres Grammaticos memoriae mandatas invenerat, Scriptorum antiquorum vitis." Huius partis, reliquae farragini longe me iudice anteponendae, praestantiam persensit etiam *Kusterus*, qui in Praefat. ad B Lect. Pag. V, „ Vel sola, inquit, historia Poëtarum, „ Oratorum, Historicorum &c. quae in eo continetur, „ auro contra cara est, & qua sine irreparabili damno Res- „ publ. literaria carere non possit." Vndecunque tandem vitas scriptorum veterum spectantia hauserit *Suidas*; hoc beneficio censeri poterit centenos aliquot errores turpissimos redemisse. Sed nihil ex hac operis parte, omnium sine dubio excellentissima, videbitur *Suidas* in ullo Lexicorum invenisse, quorum fit in fronte libri mentio; ut adeo huius indicis pater, si bonitatem istarum vitarum valuit perspicere, nobiscum ignoraverit, unde essent ista derivata.

Sed quando forte fortuna in hunc indicem eiusque auctorem incidi, nondum hunc nebulonem missum facio. Ex C *Suidae* Lexico, quos hic Lexicographos suis locis singulos memoravit, omnes recensuit eodem ordine, quo apud *Suidam* leguntur; nisi quod ex serie literarum *Eudemo Helladius* & *Eugenius* praemittuntur. Inter istos XI Lexicographos, nullum alium in *Suidae* collectaneis memoratum invenies, nisi, inter Οὐηστῖνον & Πάκατον medium, Ὠρίωνα.

Quem vero unum ante *Helladium*, λέξεων παντοδαπῶν conditorem, memorat *Suidas*?

DIOGENIANVM. in Διογενειανὸς, ἔστιν, inquit, αὐτοῦ βιβλία ταῦτα,

Λέξεις παντοδαπαὶ κατὰ στοιχεῖον, ἐν βιβλίοις έ.

Ἐπι-

A Ἐπιτομὴ δὲ ἐπὶ τῶν Παμφίλου λέξεων βιβλίων ε καὶ τετρακοσίων, καὶ τῶν Ζωπυρίωνος. κ. τ. λ.

Si *Iustinus* operis *Pamphili* concinnavit Epitomen, & nihilominus dignus fuit habitus, cuius nomen & libri titulus Indici praefixo insererentur; quae tandem causa *Diogenianum* hoc honore privavit? —— Hic, opinor, falsarium fraudis tenemus manifestum. —— Qui splendentem hunc pannum *Suidae* Lexico praefixit, aevi recentioris magistellus vel ipse scripsit mendacem illam ad Eulogium Epistolam, quae *Hesychii* Lexico praefigitur; vel illam certe legerat, a sodali quodam suo scriptam in laudem unius praesertim istius Lexicographi,

Diogeniani.

B Istâ Epistolâ, rerum falsarum & absurdarum plena, prorsus nihil continetur, quod ullo modo respondeat Glossariis antiquissimis, sive optimarum rerum, quas liber *Hesychianus* complectitur, dignitati.

Est autem Epistola una cum Indice, quem libri frons ostentat,

[ἐκ τῶν Ἀριστάρχου, καὶ Ἀππίωνος, καὶ Ἡλιοδώρου.]

aeque aliena ab *Hesychii* Lexico, ac Index *Suidae* praefixus operi *Suidae*, eius optimae praesertim parti, disconvenit. Vera tamen narrantur in Indice, frontem *Suidae* ornante; vera etiam nonnulla in Epistola ad Eulogium, sed quae repererat auctor apud *Suidam*, de *Diogeniano*, de *Apollonio* Lexici Homerici Auctore, de *Didymo*; absurde
C enim omnia illic narrata in fraudis fuissent vocata suspicionem: sed & splendide mentitur amicus Eulogii, fingens, quae nusquam extiterint; atque ita scribens, ut Lectoribus persuadere niteretur, Lexicon post epistolam a se scriptam fuisse contractum: qui hoc negavit dubitare utique non poterat, quin in variis Lexicis antiquis permulta (Glossae tamen diversarum gentium eximendae horum sunt numero,) reperta fuerint pleniora, quam nunc in *Hesychii* libro legantur. Quum scilicet *Vrsini Virgilius* cum Graecis collatus Frisiacis esset *Coulonii* typis descriptus anno MDCCXLVII, illius rogatu quaedam huic addidi libello; tandem etiam, dum totus esset *Io.*. *Alberti* in *Hesychio*, cuius ego librum paene puer iam contriveram, & cum *Homero*

mero aliiſque diligentiſſime contuleram, adieci reliquis A
Schediasma, *de Epiſtola ad Eulogium Heſychio praefixa*, ſic ſcriptum, ut putarem, quae in illo diſputaſſem, viſum iri harum rerum intelligentibus vera, ſic ut cadere vix poſſent in dubitationem: nec tamen valde mirabar *Ioannem Alberti*, ſua quaedam iſti ſchediasmati per epiſtolam obmoventem. Sed hanc diſputationem ingredi nunc commodum non eſt. Nihil prolatum vidi, quod ab opinione me ſuſcepta demoveret, in qua dies me magis magisque confirmavit.

Nimis forte longe evagatus ſtationem nunc repeto.

B

In Adoniazuſas Theocriti.

Vſ. 10. ποτ' ἴελν φθονερὸν κακὸν αἰὲν ἱμεῖο] Latuit in his leve vitium, cuius indicium praebent Codices ſcripti: αἰὲν ἱμοῖο vulgatum fuit in Edd. Mediol. Ald. & Rom. Quod eſt in Ed. Iuntae Florent. αἰὲν ὁμοῖος, certe ἔμοιος, vel ὁμοῖος, legitur in duobus MSS. Florentinis, & in Vaticano, cuius Biblioth. alius Codex dedit ὁμοίως. notam ſibi lectionem Ed. Iuntinae in ὁμοῖον mutandam cenſebat *Fulv. Vrſinus.* —— ὁμοῖος, & ὁμοίως, ſcriptae lectiones, monſtrant, ut puto, veterem formam Doricam, illis ignotam qui libros deſcribebant, ἱμείως. & nos absque *Apollonio Alex.* cuius verba quaedam infra ponam, hanc etiam formam Italicam & Sicilienſem ignoraſſemus. Idem libellus ineditus iſta ſub- C miniſtravit *Corinnae:*

Μέμφομαι δὲ καὶ λιγυρὰν Μυρτίδ' ἰώνγα,
Ὅτι βάνα φῦσ' ἔβα Πινδαρίοιο ποτ' ἔριν.

Ego vero Myrtidem etiam argutam reprehendo, quod mulier nata cum Pindaro certare fuit auſa. Haec a *Io. Chriſt. Wolfio* publicata in Poëtriar. Fragm. p. 56. quibus ex libro ſuo *MS.* uſus eſt Cl. *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 94, ſi veniſſent in mentem viro Doctiſſ. Theocritea ποτ' ἴελν, ni fallor, intacta reliquiſſet. Βῆναι ποτ' ἴελν Πινδάροιο, eſt ἐρίζειν Πινδάρῳ· ſive potius εἰς ἴελν [ᾠδῆς] πρὸς Πίνδαρον βῆναι· vel Πινδάρῳ εἰς ἴελν ᾠδῆς ἐλθεῖν. Vulgatur apud *Pauſan.* IX. p. 778. m. *Acheloï filias* φασὶν —— καταστῆναι πρὸς τὰς Μούσας ἐς ᾠδῆς

A ᾠδῆς ἔεγον· unâ literâ minus ſcribendum, ἐς ᾠδῆς ἔεργ'. *Archias* in Marſyam:

Αἰωρῇ· Φοίβῳ γὰρ ἀνάρσιον εἰς ἔριν ἔστης.

Anthol. III, c. VIII, ep. 3. ubi *Sidonius Antipater*, Anthol. IV, c. XII, 25, Venerem laudat Apellis,

Emerſam pelagi nuper genitalibus undis,

& *madidos capillos digitis* ſiccantem, ad illam dicentes Minervam facit & Iunonem,

Οὐκ ἔτι σοι μορφᾶς εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

voce μορφᾶς in χειρῶν mutata, verſum iſtum transſumſit *Lucilius* in ep. I, c. XXV, L. II. His certe lectis fatebitur Clar. *Reiskius*, ποτ' ἔεργ', a ſe excogitatum, inconſiderate in *Theocriti* verſum fuiſſe receptum: ſed & hunc abortum Pater ipſe dudum, credo, reiecit. —— Senſum B verborum optime *Toupius* expreſſit in Epiſt. ad *Warton*. p. 320. Indicat amicae Praxinoë, ſibi cum marito, homine malo, atque invido, contentiones & rixas eſſe quotidianas: nec poterat mirari Gorgo, Praxinoën & Dinonem frequenter *conieciſſe*, quod ille ait, *verba inter ſe acrius:* quale viris mulierum, his contra tale videtur virorum ingenium: *Nolunt, ubi velis: ubi nolis, cupiunt ultro.* ante *Terentium* dixerat *Naevius*, teſte *Chariſio* II. p. 177, *Quaſi dedita opera, quae ego volo, ea tu non vis; quae ego nolo, ea cupis. Terent.* Hec. II, 1, 5, *Viris advorſari aeque ſtudium eſt*, &c. —— Quod vero in ὁμοῖος & ὁμοίως latere putabam, ἑμείως, ab uno tantum adnotatum legi *Apollonio Alex.* in libello *MS.* περὶ Ἀντωνυμίας· ex apographo, quem ſuo ſibi aere comparavit Clariſſ. *Ruhnkenius*, quae partim male ſunt poſt *Maittairii* libellum, p. 424, vulgata, ut in Codice continua C leguntur, deſcribam, ad alia etiam novarum rerum cupidis inſervitura:

Περὶ τῆς Ἑμοῦς.

Ἡ Ἑμοῦς, κοινὴ οὖσα Συρακουσίων κ̀ Βοιωτῶν, καθὸ κ̀ Κόριννα κ̀ Ἐπίχαρμος ἐχρήσατο, πρὸς ἐνίων ἐδόκει κατορθῶσθαι τῆς δίχα τοῦ σ προσφερομένης, [εἴγε τὰ εἰς ω λήγοντα εἰς οῦς κατὰ γενικὴν λήγει. πρῶτον δὲ] Πῶς δὲ κ̀ τὸ δεύτερον εἰς ους λήγει, (Τέους γὰρ) τῆς εὐθείας εἰς υ ληγούσης; Ἔτι κ̀ Ἑμέο, σέο, αὐτοὶ Δωριεῖς, κ̀ ἐν συναλοιφῇ Ἑμεῦς. αἱ χρήσεις παρ' Ἐπιχάρμῳ. ἡ μέντοι Ἑμεῖο, κ̀ Ἑμείω, κ̀ ἔτι, σὺν τῷ σ, Ἑμείως. κ̀ Ἔμως δισυλλάβως παρὰ Ῥίνθωνι.

Ἴσιον ἐπὶ τὰς κατὰ τὸ δεύτερον.

Περὶ τῆς Σοῦ.

Τῇ μὲν οὖν Ἑμοῦ σύζυγος ἡ Σοῦ, πάλιν τὴν αὐτὴν ὁμοφωνίαν ἀναδεδεγμένη κτητικῇ τε κ̀ πρωτοτύπῳ. τῇ δὲ Ἑμεῦ, Σεῦ· Ἑμέο, Σέο· [Ἑμεῖο,]

[δὲ μὲν οὐ παρὰ Δωριεῦσιν, ἔπειτα τὸ σύμφωνον τοῦ ους ἔλαθεν. πῶς γὰρ τῆς εὐθείας τὸ γ· πῶς δὲ καὶ τὸ δεύτερον]

Ἐμεῖο, Σεῖο· Ἐμέθεν, Σέθεν· συνθέτῳ τε τῇ Ἐμαυτοῦ, ἢ Σαυτοῦ. A
ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ Ἐμοῦς Δωρίῳ ἢ Τεοῦς (nempe σύζυγος) Ἡρακλῆς τέους κάρων ἦν· Σώφρων. καὶ ἔτι Κόριννα, Περὶ τέους Ἑρμᾶς ποτ' ἀρ' ἦνα πω κτενί. ἔστιν καὶ ἡ Τίους διὰ τοῦ Ι, ἣν καὶ ἀναλογωτέραν ἡγητέον, ἐπεὶ τὸ ε εἰς ι μεταβάλλουσι, Φωνήεντος ἐπιφερομένου. [Cod. habet κληΐον]

Ἔτι τῇ Ἐμεῖος ἢ Τεῖος κατ' ἔγκλισιν σύζυγος. Ἐκπίφαντι τέος ταὶ δυσθαλίαι· Σώφρων. τὸ γὰρ ὀρθοτονούμενον κτητικὴν σημαίνει. Τεούς. αὕτη σύζυγος τῆς Μευς. Ἐπίχαρμος ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἅφαιστῳ, οὐδέποτ' ἔοι γίνετ' ἰγὼν τεῦς ἀξιῶ. καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθών· Θεόκριτος. [l. αὕτη]

Ex Cod. transſcripta partim certe

Meliora reddam, quam legenda acceperam.

Reliqua tamen *Apollonii* relinquens aliis corrigenda, monito Lectore, v. 5, pro Ἐμέο, σέο, αὐτοὶ Δ. ſcribendum, Ἐμεῖος, οἱ αὐτοὶ Δωριεῖς κ. τ. λ. ſola ſumam dicta Poëtarum B
expolienda. Vt ab ultimis ordiar, formas genuinas in *Theocriti* Eid. V, 39,

Καὶ πόκ' ἐγὼν παρά τευς τὶ μαθὼν ——

cuſtodivit *Apollonius*, in nullo Codice repertas a *Sanctamando*: τεῦς tamen hic & alibi in Theocriteis ſcriptum legi in ſola Ed. Florentina *Iuntae*; quam *Matthiae Röveri* ditiſſima mihi praebuit Delphenſis Bibliotheca. Ex *Theocrito* autem, quia Dorica Dialecto plerumque ſcripſit ad Ionicam emollita, perpauca repetens, *Apollonius* purioris exempla Doriſmi ſumſit ex *Sophrone*, *Epicharmo*, ſimilibusque: ſed in Adoniazuſis, velut ad exemplum *Sophronis* expreſſis, accurate noſter Δωρίζων, probabiliter ſcripſerat ἐμεῖος.

Antecedunt obſcura quaedam *Epicharmi* verba, quae ſic C
ſcripta commodum ſenſum praeberent:

Οὐδέποτ' ... ἐγίνετ' ἀγών τευς ἄξιος.

Nunquam fuit certamen te dignum. Nomen Comoediae *Epicharmi*, Κωμασταὶ ἢ Ἅφαιστος, aliunde jam noveramus: in hoc nomine, inexſpectatum fateor, α ſcriptum retinui: praeter ea, quae attigit *T. H.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 352, legere licet apud *Athen.* laudatum *Epicharmum* ἐν Θεαροῖς, (hi ſunt Θεωροί,) ἐν Ἑορτᾷ, καὶ Νάσοις &c. conf. *Koenius* ad *Gregor.* p. 86. ——

Si ſcribatur Ἐκπίφανται, pro ἐκπίφαντι, *Sophronis* verba,

Ἐκπίφανται τέος ταὶ δυσθαλίαι.

ſin-

A sincera videbuntur, & forsan significare: *Manifesta fuerunt infortunia tua.* Pro ἀναυξὴς, δυσαυξὴς, & εὐαυξὴς, usurpata fuerunt Ἀθαλὴς, Δυσθαλὴς, & Εὐθαλὴς· haec etiam figurate: *Hesychius:* Εὐθαλέοντι, εὐδαιμονοῦντι. eleganter *Archytas* in *Stobaei* Floril. p. 13, v. 34, νόσοι μακραὶ σώματος καὶ πηρώσιες αἰσθατηρίων ἀπομαραίνοντι τὰν εὐθάλειαν τᾶς εὐδαιμοσύνας. simile verbum huius, vel participium, ἀπομαραίνοντι potuit in *Sophroneis* legi: sensu proprio δάφνας ἀθαλεῖς, vel ἀθαλλεῖς, καὶ μεμαραμμένας dixit *Plutarchus* in *Pompeio* p. 635. B.

Corinnae verba apud *Apollon.* ad mentem *Is. Vossii* restituit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 84,

Περὶ τέυς Ἑρμᾶς ποτ' Ἄρευα πυκτεύει.

Super te, vel *de te pugilatu certat cum Marte Mercurius. Wolfius*, p. 58, dederat, π. τ. Ἑρμῆς ποτ' ἄρ' εὖ ἀπονητί * *de te*
B *M. aliquando bene sine labore.* * —— Sed scribendum omnino, —— ποτ' Ἄρηα. *Mars* quidem Aeolice dicebatur etiam Ἄρευς· ut erant & Aeolica, Ἀχίλλευς· Πήλευς· Βασίλευς· sed flectebantur Ἀχίλληος· Βασίληος· Ἄρηος. vid. *Etymolog. M.* p. 189. 29, & 47. ubi Ἄρευς scribendum cum *Sylburgio.* cf. Koen. p. 289.

Vnicum adhuc superest in verbis *Apollonii*, *Sophronis*,

Ἡρακλῆς τέυς κάῤῥων ἦν.

Te praestantior erat, sive fortior, Hercules: comparetur Corydonis illud *Theocritei* Eid. IV, 8,

Φαντί νιν Ἡρακλῆϊ βίην καὶ κάρτος ἐρίσδεν.

sed quod in *Sophronéis* dederat *Is. Vossius*, καράνων, vide in quantum errorem iuvenem praecipitaverit, harum rerum
C valde peritum, *G. Koenium*, ad *Gregor.* p. 83. —— κάρων ἦν scriptum legitur in libro *Ruhnkenii:* literam tantum duplicavi, ut esset vox quibusvis usitata Doriensibus κάῤῥων· sed & illud κάῤῥων video *Toupium* occupasse in Append. Notarum atque Emend. in *Theocritum* p. 19. Huic ego facile persuaserim, praeter alia Dorica sine auctoris nomine prolata, haec apud *Etymologum* p. 492, 38, *Sophronis* esse verba:

Ναὶ κάῤῥων βῶς.

Alcmanis ista sunt in *Apollonii Alex.* Syntaxi III. p. 211.

Νικῶ δ' ὁ κάῤῥων·

Melior, vel *fortior*, *victoriam adipiscatur:* κάῤῥον dixerunt *Archytas Stobaei* Floril. p. 269, 35. *Aresas Lucanus* in Ecl. *Canteri* p. 105, 41, 43. Argileonidis de filio Brasida Sparta-

tiatide dignum dictum vulgari Dialecto habetur apud *Plut-* A
arch. T. II. p. 219. D. ter, partim saltem, Doricâ, T. I. p. 55. D. T. II. p. 190. C. & p. 240. C. Μὴ λέγητε (*Spartanorum illum fuisse praestantissimum*) ὦ ξένοι· καλὸς μὲν γὰρ ἦν κἀγαθὸς ὁ Βρασίδας· πολλὼς δὲ ἁ Λακεδαίμων ἔχει τήνω κάῤῥονας. Recordabatur, ni fallor, huius dicti Scipio, vel potius *Livius*, cum illum dicentem facit, ubi sponsam Aluccio Hispano tradebat inviolatam, L. XXVI, c. 50, 7; *Si me virum bonum credis esse,* —— *scias multos nostri similes in civitate Romana esse.* —— Ne haec quidem adeo quidquam faciunt ad *Theocritum*; sed, dum literis prodesse cupio, *Theocritum* spectent, an Dialectum Doricam, sive literas in universum, qui quidem vere harum sunt atque istiusmodi observationum amatores, perparum interesse arbitrabuntur. Haec horumque similia despicientes ut nimis
operose scripta, & parum ad *Theocritum* facientia, interim B
supra modum laudantes erudita *Ez. Spanhemii* in *Callimachum* observata, hos ego quidem pro ingenio facillime feram.

Vs. 11. Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα,] Hanc versus lectionem, ex Ed. Flor. iam probatam ab *Henr. Stephano*, quum Codicibus MSS. confirmaretur, recepi pro vulgata, τοιαῦτα Δίωνα. unus saltem Codicum Florent. Δίνωνα τοιαῦτα· alius, & Codex Vaticanus, Δίωνα τοιαῦτα, praebuerunt *Sanctamando.* Δίκωνα legit in Parisino *Ruhnkenius.* Quam *Toupius* memoravit, veram nominis formam, Δείνωνα, probarem equidem *Theocrito* restitutam. Duo fuerunt satis usitata nomina, Δείνων, & Δεινίας. *Dinonis* Persica vel ex *Cicerone* nota sunt, & *Cornelio Nepote*; sed
illud ignorant literatores, ex hoc historico veracissimo C
multa nobis *Aelianum* conservasse in Varia Historia. Illinc etiam arbitror derivata, quae tradidit V. H. Lib. I, capp. 31. 32. 33. 34. L. II, c. 17. L. VI, c. 14. quaeque habet de Aspasia & Cyro Iuniore L. XII, c. 1. haec, pereximia, soli nunc debemus utiliter scrinia nobis antiquiorum compilanti Sophistae Italo. —— Argolica scripsit *Dinias*, Δεινίας· quod nomen, in Αἰνείας depravatum, latet in *Scholiis* ad *Pindari* Isthm. IV, 104. —— Forma autem loquendi huius, quae obtinet in versu *Theocriti*,

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα.

simillima legitur in *Aristophanis* Acharn. v. 593,

Ταυτὶ λέγεις σὺ τὸν στρατηγὸν πτωχὸς ὤν;

A & in *Euripidis* Androm. v. 671,

Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους;

bis ista sic recte scripta leguntur in edito *Etymologico* p. 555, 36. & p. 557: 53. τοῖς ἀναγκαίοις φίλοις legitur in *Etymologico* Bibl. Reg. Parisinae *MS.* quod adhibuit Clar. *Ruhnkenius*: *Sophocles* Elec. v. 522,

πολλὰ πρὸς πολλούς με δὴ
Ἐξεῖπας, ὡς θρασεῖα καὶ πέρα δίκης
Ἄρχω καθυβρίζουσα καὶ σὲ, καὶ τὰ σά.

Vſ. 12. Ὄρη γύναι, ὡς πθορῆ τύ.] Vtrumque Doricum est & Theocriteum: ὄρη non significat *vides*; sed *vide*: *vides* scribitur ὁρῇς in Eid. V, 73. ubi scribi etiam poterit ὄρης cum *Dan. Heinsio* p. 333. —— Vt hic, ὄρη legitur supra B in huius carminis v. 2,

ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾷ.

& in Eid. VII, 50, —— ὄρη, φίλος, εἴ τοι ἀρέσκεῖ.

sic in Eid. I, 140, —— θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ἕσδει.

vid. *Etymolog. M.* p. 348, 4. & p. 478, 12, ubi ad Ἴσηπίθη· πίμπλη· — τὰ τοιαῦτα, inquit, καὶ Δωρικά εἰσι· οἱ γὰρ Δωριεῖς λέγουσι πίμπλη κοι κόα. καὶ τὸ ὅρα, Ὄρη. scribendum censebat *Sylburgius*, πίμπλη, καὶ κόη, [ἀντὶ τοῦ κόα.] Ignorabat vir accuratissimus, Mimi *Sophronis* fragmentum, & mulieris illic latere nomen, sic legendum:

Πίμπλη, Κοικόα.

Tu *Coecoa* scyphum nobis *imple*: haec commodum nobis ex eodem Mimo servavit *Athenaeus* IX. p. 380. E. Σώφρων δ' ἐν Γυναικείοις κατὰ κοινότερον κέχρηται λέγων,

C Περίφερε, Κοικόα, τὸν σκύφον μεσσόν.

corrigit errorem suum *Casaubonus* Anim. IX, c. VII, initio, ex Ed. Aldina, & ex Cod. MS. nomen Κοικόα restituens; alio Mimi fragmine, quod adhibet (ex p. 409. A.) satis confirmatum. —— Mulierum mihi etiam nomina videntur in fragmentis Mimorum *Sophronis* apud *Apollon.* περὶ Ἀντωνυμίας (ed. *Reitzii* p. 423. C.)

Ἄκουε νῦν καὶ ἐμοῦ Ῥώγκα.

& in libello περὶ Ἐπιρρημάτων *MS. fol. 183 vers.*

Αὐτῶ (id est αὐτόθεν) ὁρῇς Φύσκα.

haec ex apographo Cl. *Ruhnkenii* cum vicinis *Koenius* edidit ad *Gregor.* de Dial. p. 161, & 162.

Vſ. 14. Ναὶ τὰν πότνιαν, καλὸς ἀπφῦς.] Tres saltem Codices

V dant

dant Ναὶ τὰν πότνιαν· ad duo enim Florentinos, ex Ed. *Wartoni* notos, Codex accedit Paris. adhibitus a Clar. *D. Rubnkenio*: πότνα & πότνια quamvis usitato more ponantur in Theocriteis, hic scribi potuit πότνιαν· nam, ut apud alios Poëtas plura similia, prima correpta leguntur & apud *Theocr.* Δάφνις· τέχνη· πότμος &c. —— *Pater* a pueris *dimidiata verba tentantibus*, ut loquitur *Minucius Felix*, dicitur ἀπ, πα· παπα· videantur a me ad *Herodotum* notata P. 307, 37. quaeque pauca vere scripsit *Anna Fabri* ad *Callim.* h. Dian. v. 6, laudata a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 148. —— Quae ad Ἀπφῦς Theocritéum scripta sunt permulta examinare non lubet: cur *Scaligero*, Anim. *in Euseb.* p. 119, Ἀπφῦς etiam scriptum videatur Ἀφῦς non exputo. —— Suspicor huius simile quid lectum in *Sophronéis*; hinc ortum, quod est in *Etymologico M.* p. 651, 7, B Πάππα. —— οὕτω λέγεται παρὰ Συρακουσίοις ὁ πατὴρ, πᾶς· καὶ, κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ π, πάππα. utrum illic etiam Πᾶ scribendum, an Πάπ; *Mater* certe Siciliensibus etiam Μᾶ videtur fuisse dicta.

Vs. 15. Ἀπφῦς μὰν τῆνος πρώαν (λέγομες δὲ πρώαν θὼ Πάντα) νίτρον ——] Ex duobus Codd. Flor. vocula μὲν in μὰν mutata, & δὲ fuit ex Vaticanis interiectum cum *Toupio*, qui in Append. Notar. in *Theocr.* ista longe aliter interpretatur, quam ceperat *Reiskius*. *Toupius*, ista fere cepit, ut Gallus Interpres *M. de Longepierre*,

L'autre jour; car chez moy l'autre jour tout se nomme.

Reiskius, versu sequente ingeniose mutato, quintum decimum sic corrigere tentabat: C

> Ἀπφῦς μὲν τῆνος (πρώαν θὼ πάντα λέγωμες)
> Νίτρον ——

Ex utriusque ratione versus numerosus evadit. Neutrum vero probasset *Dan. Heinsius*; ex cuius libello, rarius occurrente, nonnulla hic ponam. Quum *Horatii* opera cum Animadvers. suis auctioribus ederet secunda vice *Dan. Heinsius*, *Librum* huic editioni praefixit *de Satyra Horatiana*: tertia vice edito, cIↄIↄcxxix, typis Elzevirianis *Heinsii Horatio* non animadversiones tantum accessere meliores, sed & de Satyra Horatiana perdoctum opusculum altero tanto auctius, atque in duo libros divisum: in hac Edit. libelli circa finem libri II, p. 282, ista leguntur:

„ Theocritus, cum Sophronis Mimos, decimo & quin-

„ to

A „ to Idyllio, crebriuſcule inſertis quam ſolet perſonis,
„ imitatur; dedita opera ſimiles orationi immiſcuit ver-
„ ſiculos. Quid enim iſte ſi non talis?

„ Ἀπφῦς μὲν τῆνος πρώαν, λέγομεν πρώαν θήν.

„ In autore præſertim, quo numerorum æque ſtudioſus
„ nemo forte unquam extitit; ita quidem, ut Bucoli-
„ cis continuis totas ſæpe ῥήσεις abſolvat.

Vſ. 16. Νίτρον ϗ φῦκος) In Theocritea elegantem hanc obſervationem amicus mecum communicavit *D. Ruhnkenius.*

„ Praxinoë nitrum & fucum ſibi emi volebat, quo
„ formam interpolaret, in publicum proditura. Ad *ma-*
„ *lam rem muliebrem* (ut Terentius vocat Heaut. II. 3.
B „ 48. ubi videndus Bentlejus) non minus *nitrum* perti-
„ net, quam fucus. Ovid. Medicam. Fac. vſ. 73.

„ *Nec ceruſſa tibi, nec nitri ſpuma rubentis*
„ *Deſit.*

„ ubi Theocritum laudat N. Heinſius. At maritus, ho-
„ mo antiquus & frugi, pro nitro & fuco ſalem attulit,
„ tacite monens uxorem, neceſſaria ad victum emenda
„ eſſe, non nugas muliebres. Senſum loci vidit Tou-
„ pius in Append. ſed minus diſerte explicuit." —— Puellas Chriſtianas *nitro* abſtinere iubebat *S. Athanaſius*; cuius hanc in rem verba dabunt *Caſauboni* Animadverſ. in *Athen.* XV, c. 1. virginesque, quibuscum viri etiam ſancti rem habebant, *oculos circumducto nigrore fucare*, nole-
C bat *Cyprianus*: vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 198.

Vſ. 16. Νίτρον ϗ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων] Vellem Codex nobis aliquando fidelior verbum ſuppeditaret, ἴσα, quod his *Reiskius* (cuius hic illic proſtant coniecturae feliciter audaces) ſuſpicabatur interferendum. Hoc ſi prodiret alicunde, &, pro ἀγοράσδων, forma vulgaris, quales paſſim dant & in his Doricis ſcripti Codices, ἀγοράζων, una litera mutata ſcriberem ἀγοραξῶν· atque adeo dediſſe crederem *Theocritum*:

Νίτρον ἴσα ϗ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοραξῶν,
Κῆνθε φέρων ἅλας ἄμμιν.

Illud ἔβα primum requirere videtur, in Codicibus, in pri- A
mis etiam Edd. repertum, v. 17, Κἦνθε· copulantem literam omittentes Editores nulla nitebantur auctoritate niſi unius *Zach. Calliergi*, qui primus Ἦνθε φέρων invexit in Romanam Edit. Iam vide quam bene conveniant: ἔβα —— ἀγοραξῶν· Κἦνθε φέρων· *vadebat nitrum & fucum ex inſtitoris pergula emturus; & domum venit adportans nobis ſalem.* Iungitur & a *Theocrito* cum participiis ἔβα. Eid. V, 9.

τὶν δὲ τὸ ποῖον

Λάκων ἐκκλέψας ποκ' ἔβα νάκος;

Eid. XX, 17,

Χὰ μὲν ἔβα μοι λιποῖσα.

verba etiam *emendi* ſimiliter conſtruuntur: *Antiphanes* in Timone apud *Athen*. VII. p. 309. D. B

Ἥκω πολυτελῶς ἀγοράσας εἰς τοὺς γάμους
Λιβανωτὸν ὀβολοῦ τοῖς θεοῖς καὶ ταῖς θεαῖς.

Epicharmus apud *Pollucem* X, 80,

κᾶρυξ ἰὼν
Εὐθὺς πριῶ μοι δέκα νόμων μόσχον καλάν.

Conf. *Bentlej*. c. *Boyl*. p. 263. ſed ſic *Epicharmum* ſuſpicor ſuo aevo vocem ſcripſiſſe νόμων, quam poſtea aliter ſcribebant: *nummos*, νούμμους, Tabula Heracleënſis vocat ΝΟΜΩΣ, v. 75. —— eleganter *Archeſtratus*, ut Ereſiam e Lesbo farinam lurconibus ſuis commendet, nive magis illam dicit eſſe candidam; quin Deos, ſi quando farina vellent uti, illa uſuros, atque iturum Mercurium, qui illinc ipſis emat, apud eumdem *Athen*. III. p. 112. A.

Λευκότερ' αἰθερίας χιόνος· θεοὶ εἴπερ ἔδουσιν C
Ἄλφιτ', ἐκεῖθεν ἰὼν Ἑρμῆς αὐτοῖς ἀγοράζει.

Auſus eſt & ipſe *Varro* ſcribere quae *Nonius* nobis ſervavit in v. *Simpuvium*: *Non vides ipſos Deos, ſi quando volunt guſtare vinum, derepere ad hominum fana, & —— tum ipſi illi Libero ſimpuvio vinitari?* Sua quisque Helena non contenti frequenter iſti coeleſtes ad homines etiam natos natasque ex Olympo derepebant: ſed impia ſane videri debuerunt, quae Deorum ſcribit venuſtus irriſor *Lucianus* de Sacrif. (T. I. p. 533.) §. 9. —— In loco *Theocriti* de emturo more uſitatiſſimo diceretur, ut ἀπῆλθεν ἀγοράσων, ἔβα —— ἀγοραξῶν. Verbis motum ſignificantibus ſic, ut notum eſt, participiorum accedunt futura: *Soph.* Trach. v. 83, Οὐκ εἶ ξυνέρξων; v. 163, ὡς τι δράσων εἷρπε, καὶ

θα-

A θαινύμενος. Antig. v. 292, Ναὸς πυρώσων ἦλθε, κ. τ. λ. —— Quid hic esset σκανά, *Scaliger* ad h. l. verbo iam monuit: *Casaubonus* exhibet ex Cod. Genev. Scholion: ἐν ταῖς πανηγύρεσι σκηνὰς ἐποίουν οἱ πωλοῦντες. in nundinis, & ubi hominum esset celebritas, *tentoria* defigebant vel *casas* venditores, in quibus merces suas exponerent: has σκηνὰς *Casaubonus* tractavit ad *Theophr.* Char. c. 23. p. 164. (quem conf. in *Sueton.* Iul. Caes. c. 40,) & perdocte Anim. in *Athen.* IV, c. xx, p. 301, 302. occasione tituli dramatis Comici, Σκηνὰς καταλαμβάνουσαι. sic secundum *Casaub.* mulieres dicuntur *quae in foro & viis publicis locum occupant, ubi sua umbracula destituant: ita*, ait, *soliti facere mercatores quoties celebratur aliqua panegyris.* Eadem est ratio locutionis θέαν καταλαμβάνειν, de qua *P.* egit *Leopard.* Em. I, c. XIII. —— Dum instabat Alexandriae pompa regia Ado-
B niorum, hominum celebritas mercatores illuc deduxit.

Vs. 17. Ἀνὴρ τρεισκαιδεκάπηχυς] Quia a voce πηχυς ducta composita terebantur in usu, non aliter scripsisse puto *Theocritum*, quamvis aliorum more Doriensium *cubitum* dixerit πᾶχυν Eid. VII, 67. ut in hymno Dorice scripto *Callimachus* in Pall. Lav. v. 5. hoc ego dudum ante in alio eiusdem hymni loco censui restituendum, quam virorum Doctorum vidissem coniecturas, (*Arnaldi* tamen noveram iuvenilia tentamina) quae mihi magis etiam paene dixerim persuaserunt scripsisse *Callimachum* v. 93,

> Πάχεσιν ἀμφοτέροισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
> Μάτηρ μὲν γοερᾶν οἶκτον ἀηδονίδων
> Ἆγε, βαρὺ κλαίοισα.

C In vulgatis, Ἁ μὲν ἐπ' ἀμφοτέροισι —— Μάτηρ μὲν —— particula μὲν male repetita vitii iam suspicionem movit *Henr. Stephano*; —— *Ambabus ulnis amplexa filium* sic diceretur usitato more πήχεσιν ἀμφοτέροις παῖδα περιλαβοῦσα· paulo diversa est ratio *Homerici* in Od. P. v. 38,

> Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα.

Bionéi I, 42,

> Πάχεας ἀμπετάσασα κινύρετο.

Euripidéi in Phoen. v. 314. legitur in *Aristoph.* Ran. v. 1357,

> Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Parum aut nihil distant προσπτύξασθαι τινὰ, περιπτύξασθαι, & ἐναγ-

καλίσαιο᾽ : quorum hoc *Polyaeno* reſtituendum eſt, pro A
εὐηγγελίσατο, IV, c. XI, §. 1. Iovem *Callimachi* h. I. v. 46,

Κυρβάντων ἑταραι προσεπηχύναντο.

—— Praxinoës ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς a *Toupio* redditur, *an overgrown fellow, a Patagonian:* poſſet talis ab Anglica de plebe muliere forſan etiam dici *a great he-fellow.* Latine *magnus homo, longus homo, longurio*, de fatuis & bardis, ſive de iis dicebantur, in quorum *magno corpore* ne *mica* quidem ineſſet *ſalis:* ſed *longus* ille Syracoſiae Dinon pumilio videretur iuxta illum ſpectatus, in quem dicitur Anthol. II, c. XIII, ep. 10,

—— ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις,

nihil ad coloſſum Rhodium, octuaginta cubitorum ſecun- B
dum *Simonidem* Anthol. VI, c. IV, ep. 4. —— Homines procera ſtatura πετραπήχεις dicuntur ab *Ariſtoph.* Ran. v. 1046. Vesp. v. 547. In Italia qui ſenos pedes haberent, ſtatura eſſe videbantur, quae iuſtam non excederet: vid. *Caſaubon.* in *Suetonii* Tiber. c. 68. Gigantum cadavera δεκαπηχέων inventa narrat *Pauſanias* locis a me ad *Herodotum* indicatis P. 556, ubi mortuum dicit nobilem Perſam μεγάθεϊ μέγιστον ἐόντα Περσέων· ἀπὸ γὰρ πέντε πηχέων βασιληΐων ἀπέλιπε τέσσερας δακτύλους. Ne gigantes quidem δεκαπήχεις noſtrae aetatis viris primariis mirabiles videntur, qui quidem fidem ſociis etiam habent navalibus, Patagoniam ſibi gentem viſam, ut libenter audientes emungant pecuniola, fabulantibus, de qua dubitare velle paene piaculum eſſet. In multis, quae milleni ſibi veriſſima perſuadent, haud pro-
fecto valde credulus, *Iſ. Voſſius* cuiusvis e China vici- C
nisque inſulis venientis fabellas ut veras narrationes venditabat: & notum eſt quid de Alexandrina Foederis antiqui converſione cenſuerit, cenſuiſſe ſaltem videri voluerit, eruditiſſimus ille *Iſ. Voſſius.* Hoc ſumus ingenio homunculi.

Vſ. 18. Χὠμὸς τοῦτ᾽ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας.] *Et meus Dioclidas eiusdem prorſus eſt ingenii, pecuniae pernicies.* Vt in vita quotidiana mulieres inter ſe garrientes, in ſcena *res ſuas* apud alios etiam adverſus maritos *conqueruntur*, ut loquitur *Titinnius* Comicus; cuius e Fullonibus hi duo quoque ſunt verſus apud *Nonium* in v. *Comeſt*,

Ego

A *Ego me mandatam meo viro male arbitror;*
Qui rem disperdit, & meam dotem comest.

de ſuo Chremete *Terentii* Nauſiſtrata in Phorm. V,III,5,

pol mei patris bene parta indiligenter
Tutatur: nam ex iis praediis talenta argenti bina
Capiebat ſtatim: hem! vir viro quid praeſtat? D. bina, quaeſo.
N. *Ac, rebus vilioribus, tamen duo talenta.*
virum me natum vellem:
Ego oſtenderem.

Ab homine priſco Diocliſda ſaepe probabiliter in ſe dictum, in maritum retorquet Theocritea Gorgo. —— Φθόρος ἀργυρείω eſt ἀργυρίου φθορεὺς, vel διαφθορεύς. Ab Attica plebe, & huic callide ſuffragantibus, Socrates τῶν νέων habeba-
B tur διαφθορεύς. nutrix, quae male ſedula perdiderat alumnam, a Phaedra vocatur *Euripidis* in Hippol. v. 682, φίλων διαφθορεύς. Quid ſit *berilis pernicies* initio Moſtellariae *Plauti*, ſatis oſtendunt quae paulo poſt ſequuntur:

pota, perde rem,
Corrumpe berilem filium, adoleſcentem optimum,
Dies noctesque bibite, pergraecamini.

Quod ego quidem arbitror, diverſa *Thomas Mag.* permiſcuit in v. Λοιμός. Vt Ὄλεθρος· Βάραθρος· Τύμβος (*in Ariſtoph.* Lyſ. v. 372;) Φόνος Dorice (ſecundum *Euſtath.* in *Hom.* Od. K. p. 391, 33;) ſic adhibetur ab Atticis Φθέρος. vid. *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Apoll. v. 133. In
C hunc ſenſum, Φθορεὺς, ut puto, nusquam apud veteres invenietur poſitum. Quod ex *Ariſtide* profert *Thomas*, illinc diſtat. Vt a *Plauto berilis pernicies*; a *Cicerone pernicies provinciae*; φθέρος illic dicitur πόλεως· *Tragicus* apud *Ciceron.* de Divin. I, c. 21,

ex oraclo voce divina edidit
Apollo, puerum, primus Priamo qui foret
Poſt illa natus, temperaret tollere:
Eum eſſe exitium Troiae, peſtem Pergamo.

Catullus XXVII, 5,

Vos, quo lubet, hinc abite lymphae,
Vini pernicies.

Pernicies pecuniae maritus a muliere dicitur *Theocriti* Sy-

racoſia φθόρος ἀργυρέῳ. ——— Hoc autem in verſu frequens A
haerebat vitium in v. πῶπα· quod ad mentem *Reiskii* & *Toupii* fuit a me ſublatum: *Wintertonus* formam Doricam ἀργυρίῳ iam olim Cantabrigiae vulgaverat: editionem aliis meliorem male poſtea neglexerunt.

Vſ. 19. Ἑπτὰ δραχμῶν, κυνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος, ἔργον ἐπ' ἔργῳ.]

Horum ſenſum Graece eruditus ſic expreſſit *M. de Longepierre:*

Ne m'acheta-t-il pas cinq toiſons de brebis,
Ou de chien pour mieux dire, & peut-eſtre encor pis:
Reſtes de vieilles peaux, rien qu'ordure & pouſſiere,
D'un travail infini l'inutile matiere? B

Vt ab ultimis ordiar, unus Codicum ἅπαν ῥύπον *Salvinio* praebuit: hoc, vulgo uſitatius, in ſuis etiam legiſſe videtur, certe profert ut huius *Euſtathius*, & alibi, & in *Hom.* Il. A. p. 81, 34. —— *Meras ſordes* ſic vocat ſuo more ſcribendi *Theocritus*, de quo nonnulla dici poterunt in verſum paene ultimum huius carminis, quo reſtitui ex Codd.

Χὤνηρ ὄξος ἅπαν.

Vulgatam lectionem, Ἑπτὰ δραχμᾶν, ſuo loco reliqui, meliorem illam arbitratus alterâ, & fortaſſe ſinceram; ſi forma reſtituatur δραχμᾶν, Dorica, non illa tantum in libris, ſed & in marmoribus antiquisſimis occurrens. —— MSS. Codices partim duas dant voces Ἑπτὰ δραχμᾶν, partim unam, Ἑπταδράχμως· poſterius, praeter Codices, primae praebent Edd. Mediolanenſis, Veneta, Florentina, Romana; haec quidem exhibet, ut ne verſus vicinis C
longior ordine ſuo exerraret,

ζ· δράχμως κυνάδας· & mox, έ· πόκως ἔλαβ' ἐχθές

Ex Edd. antiquis Ἑπταδράχμως in ſuam recepit *Reiskius*; ab idoneis etiam iudicibus *R. Bentlejo*, & *P. Weſſelingio* probatum; hoc quidem in Diſſert. Herod. (in quam ſua quae habebat in *Herodotum* optima collegit ut exſtarent obſervata,) p. 152, & in nota ad *Herod.* VI, c. 80. *Bentlejo* in iis, quae lis cum *Carolo Boileo* nobis exquiſita peperit, ubi diſputat vir Magnus de Pecunia Sicula, p. 249 Latinorum *Lennepii*; quae dudum cum *Phalaridis* Epiſtolis in lucem prodire potuiſſent, ſi per librarium licuiſſet. —— Hoc in loco ipſi *Bentlejo* forma Dorica — ως — fraudi

A fraudi fuit, qui certe mentis aciem non intendebat scribens Ἑπταδεϱάχμως κυνάδας sensum hic eumdem praebere atque alterum Ἑπτὰ δεϱαχμῶν κυνάδας· „ The sense (inquit *Diss.* „ *upon Phal.* p. 444.) indeed will be the same still, „ but the composition will be more elegant." Sed πόκοι dici potuerunt Ἑπτάδεϱαχμοι, vel Ἑπτὰ δεϱαχμῶν, non κυνάδες, ut puto, quomodocunque tandem accipiantur. *Wesselingium*, qui genium sermonis minus perspexerat quam *Hemsterhusius*, aut *Bentlejus*, non adeo mirabar, ista scribentem in *Herodoti* L. VI, c. 89, „ ἔδοσαν δὲ πενταδεϱάχμους sani „ coloris est, sicuti ἄποινά σφεας διμνέως binis in singula capi- „ ta minis L. V, 77. *Theocritus* Id. XV, 19. Ἑπταδεϱά- „ χμως κυνάδας, quemadmodum ex *Aldina* principe eximie „ reparavit *R. Bentlejus.*" Sed si in singula capita dua-
B rum illic minarum pretium voce διμνέως designatur, quod verum est, quomodo tandem *Wesselingius* intellexit Ἑπταδεϱάχμως κυνάδας; —— Nunc *Toupium* audiamus, quid super hoc loco scripserit ad *Wartonum* p. 330,

„ Ἑπταδεϱάχμως —— probant viri eruditissimi. Sed aliud „ est Ἑπταδεϱάχμως, aliud Ἑπτὰ δεϱαχμῶν. Quod Bentle- „ jum nostrum ad Phalarin fugisse miror. Πέντε πόκως Ἑπτὰ δεϱαχμῶν λαβεῖν, est *Quinque vellera septem drachmis emere.* Πέντε πόκως Ἑπταδεϱάχμως λαβεῖν, est *Quinque* „ *vellera, singula septenis drachmis, emere.* Herodotus „ VI, 89. —— ἔδοσαν δὲ, πενταδεϱάχμους ἀποδόμενοι, *sed* „ *dedere, vendentes singulas quinis drachmis.*"

dare per legem non licebat naves: fraudem legi, Athe-
C niensibus gratam, adhibuere Corinthii, naves vendentes parvo, vel potius nullo, quinque drachmarum, pretio. Hoc fere sensu quin accipi debeat Herodotéum, νέας πενταδϱάχμους ἀποδόντες, dubium nullum est. sed Πεντάδϱαχμον in aliis loquendi formis significaret τὸ πέντε δϱαχμῶν ἄξιον, *quod quinque drachmis aestimaretur*: teste *Polluce* IX, 60, τὸ δϱαχμῆς ἄξιον, Δϱαχμιαῖον *Aristophanes*; §. 59, τὰ στατῆϱος ἄξια, Στατηϱιαῖα dixit *Theopompus* Comicus: τὸ τεσσάϱων δϱαχμῶν ἄξιον, dixerunt Τετϱάδϱαχμον secundum *Ammonium*: *bona duobus* vel *tribus talentis* aestimata, οἶκον διτάλαντον & τϱιτάλαντον· *Isaeus* Orat. II. p. 38, 34. p. 39, 40. p. 40, 28. p. 41, 1. p. 42, 40. scripserat p. 46, 8, κεκτημένος τὸν τϱιτάλαντον οἶκον, id est τϱιῶν ταλάντων ἄξιον. ut ipse etiam loqui solet in talibus *Isaeus*: p. 72, v. 38. Κίϱων —— ἐκέκτητο —— ἀγϱὸν μὲν Φλυῆσι (ab isto pago suum adversarium

ſemel orator dixit Φλυία p. 68, 44, non Φιλέα, quod A vulgatur; atque illud etiam dederat *Harpocr.*) κ̧ ταλάντε ῥαδίως ἄξιον. v. 42, ἔπιπλα —— ἄξια τεσσαρεσκαίδεκα μνῶν. vid. *Dinarchus* apud *Dionyſ. Halic.* T. II. p. 181, 1. Οἶκοι ταλαντιαῖοι κ̧ διτάλαντοι memorantur a Demoſthene l. c. Aphobum p. 508, 92. huc Pollux ſpectabat in his IX, 54, κ̧ Διτάλαντον δ' ἂν εἴποις κατὰ Δημοσθένην, κ̧ Τετράλαντον οἶκον, vel ἐσίαν. δεκατάλαντον expreſſit *Terentius* hoc verſu in Phorm. II, III, 46,

At ſi talentûm rem reliquiſſet decem.

Quae *ſexdecim talenta*, dotem, attuliſſet ἑκκαιδεκατάλαντον in Plocio dixit *Menander* in *Gellii* N. A. II. c. XXIII, ex emendatione *A. Heringa* Obſerv. p. 252. Χιλιοταλάντους dixit *Alexis* Athen. VI. p. 237. C. quam vocem *Plutarcho* reſtituit *Bryanus* T. I. p. 100. B. *Minâ aeſtimatum* Μναϊαῖον · B *duabus*, Δίμνεν dixerunt, &c. ad Ἑξάμνεν κ̧ Δεκάμνεν, καινῶς πεπραγματεῦσθαι ἐκ τῆς Μνᾶς, multa notat *Euſtath.* in Od. T. p. 715, 18, qui ex *Ariſtotele* Μναϊαῖον (quod habet & *Athen.* III. p. 89. A.) adnotavit in Od. Φ. p. 754, 13. Εἰκοσίμνους ἔρανος ex *Lyſiae* Orat. perdita *Pollux* ſervavit IX, 57. Ex his opinor, planiſſime liquet Ἑπταδράχμως, hoc an illo ſenſu capiatur, ab his *Theocriti* prorſus alienum eſſe; ubi uſitata praepoſitionis ἀντὶ ellipſi, iungenda videntur

Ἑπτὰ δραχμῶν, vel δραχμᾶν,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

ut recte cepit Scholiaſta, ſic interpretatus iſta: ἑπτὰ δραχμῶν ἠγόρασεν ἑ πεκάδια.

Hoc certe ſententia poſtulat: *ſeptem drachmis quinque heri vellera emit.* Sed his ſcribendis vacantis animum ad- C vertit conſtans Codicum & Editionum antiquarum duplex lectio, Ἑπτὰ δραχμῶν · & Ἑπταδράχμως · tandem veram mihi videor ſcripturam detexiſſe in his latentem, quae illinc una litera ablata renaſcetur: ſcripſiſſe *Theocritum* arbitror:

Ἑπταδράχμω, κυνάδας,
Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθές.

id eſt πέντε πόκως ἠγόρασεν ἀντὶ ἑπταδράχμυ. ſic nummus deſignabitur, ἑπτάδραχμον dictus, *cuius valorem drachmae ſeptem aequarent. Pollux* IX, 60, ἦν δὲ ἡ Δραχμὴ ἐ νόμισμα μόνον, ἀλλὰ κ̧ Πεντηκοντάδραχμον, κ̧ Πεντάδραχμον, παρὰ Κυρηναίοις. κ̧ Τετράδραχμον ἐκαλεῖτο, κ̧ Τρίδραχμον, κ̧ Δίδραχμον: τὸ δὲ παλαιὸν τῦτο ἦν Ἀθηναίων νόμισμα, κ̧ ἐκαλεῖτο Βοῦς. Nummi itaque fuerunt pro valore dicti Πεντηκοντάδραχμον · Πεντάδραχμον · &c. Cum haec

A haec Alexandriae ſcriberet *Theocritus*, Cyrenaicae regionis pars maxima ſub imperio Ptolemaei erat Philadelphi; & nummus aureus, cuius valor dimidium minae aequaret, dictus Πεντηκοντάδραχμον, illius cuſus auctoritate atque imagine fuit inſignis. Nemo iam, opinor, mirabitur, cur Syracoſiam mulierem, quae Alexandriae habitaret, utentem fecerit Poëta voce Ἑπταδράχμῳ. Pro Τετράδραχμον forte ſuſpiceris Τέτραχμον a *Polluce* ſcriptum: ut enim, ob uſum frequentem & facilitatem pronunciandi, pro τετράπεζα, *menſa quadripes* τράπεζα fuit dicta, τὸ τετράδραχμον νόμισμα contracte dixerunt Τέτραχμον. *Ammonius*: Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ νόμισμα· Τετράδραχμον δὲ, τὸ τεσσάρων δραχμῶν, nempe ἄξιον· quod, a lectore ſupplendum, etiam in talibus omittitur. *Euſta-*
B *thius* in Il. H. p, 532, 20, τραχυφωνίαν τέφευγε καὶ ὁ τὴν τετράπεζαν καλλιφωνήσας εἰς Τράπεζαν· καὶ τὸ τετράδραχμον, εἰς Τέτραχμον. paene eadem bis iterat. *Zeno*, teſte *Diogene Laërt.* VII, 18. [τοὺς τῶν σολοίκων λόγους] ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῇ κεκομμένοις. —— Praeter plurima nomina iocoſa, quibus protervi iuvenes meretrices notabant, haec etiam vitiata praebet ex opuſculo *Gorgiae* editus *Athenaeus* XIII. p. 596. F. Στρατοκλῆς δ' ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Δήμην ἑταίραν τὴν καλουμένην Παρόραμον, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾷν πρὸς τὸν βουλόμενον. legendum Λύκην, vidit *Caſaubonus*; haeſit ad Παρόραμον· ubi adpellationis adeſt ratio, mihi quidem liquet ſcriptum ab *Athenaeo*: καὶ ἑτέραν, τὴν καλουμένην Δίδραχμον· quod facile depravari potuit in ΑΡΟΡΑΜΟΝ. —— Secundum *Ariſtotelem* apud *Pollucem* IX, 62, Cyrenis aurei quoque
C nummi (mercatoribus) erant in uſu, dicti a valore Τετραστάτηρον· Διστάτηρον· & Ἡμιστάτηρον· mediam harum vocum reſtituendam ſuſpicor, pro vulgatis καὶ στατήρ. —— Paulo ante *Pollux* §. 57, ὅταν, inquit, εἴπωσι Πενταστάτηρον, (de pondere poſitum) πεντάμνουν δοκοῦσι λέγειν. quae tum proxima ſequuntur, hic in gratiam Docti Lectoris proponam ad mentem *R. Bentleji* emendata, atque explanata ipſius viri Magni verbis:

„ ὡς ἐν τῇ Ἐπικράτους παρακαταθήκῃ,
„ Ὅταν γὰρ, οἶμαι, λευκὸς ἄνθρωπος παχὺς,
„ Ἀργὸς, λάβῃ δίκελλαν, εἰωθὼς τρυφᾷν,
„ Πενταστάτηρον, γίγνεται τὸ πνεῦμ' ἄνω.

„ Sententia eſt: ſi quis ex plebe illa urbana, albus & ſoli „ inſuetus, pinguis, piger, luxuriae deditus, vel leviſſi- „ mum ligonem vix quinque librarum pondere ſuſtulit,

„ ſta-

„ statim anhelus fit & ilia ducit: ἄνω γίγνεται, ut Horat. *sub-* A
„ *limi fugies mollis anhelitu.* quod Iul. Scaliger non in-
„ telligebat."

Ista *Bentleji* sunt ex Epistola *MS.* ad *Ti. Hemsterhusium* olim data, cuius apographum *Ruhnkenius* & ego nacti sumus a *Francisco Hemsterhusio.*

E' Vs. 19. Κνάδας, γραιᾶν ἀπίλματα πηρᾶν,] Quae praecedunt, voces Ἑπτὰ δραχμᾶν, ab his posita distinctione separavi, illas cum sequentibus sic coniungendas arbitratus, Ἑπτὰ δραχμᾶν, vel potius Ἑπταδράχμω Πέντε πόκως ἕλαβ' ἐχθές. ut *vellera*, priusquam nominaret Gorgo, per contemptum dixerit,

κνάδας, γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν·

Haec (nisi quod ex Edd. dedit πηρᾶν) pro sinceris habebat B *Toupius* Emend. in *Suid.* III. p. 282. duabus coniecturis tentavit in Epist. ad *Wartonum* p. 321. Sed moleste non feret, si dixero, neutram illarum mihi videri verisimilem; nec μηρᾶν, neque πυγᾶν· quarum hanc praesertim, ut est vir ingeniosus atque eruditus, eleganter exornatam studet commendare Lectori. Minus adhuc *Ios. Scaligeri* mihi placet inventum, legentis,

κνάδων γραιᾶν ἀποτίλματα πυῤῥᾶν.

ut diceretur *vulpinos pilos pro lana* Dioclidas attulisse. Editiones etiam primae praebent, & Codicum collatorum plerique, γραιᾶν ἀποτ. πηρᾶν· πηρᾶν admisi, repertum in duobus saltem *Theocriti* Codd. servatum etiam in *Scholiis MSS. in Hermogenem*, ubi haec laudantur Theocritea. —— Vocem γραιᾶν recte *Theocriti Schol.* interpretatur προβάτων γεγηρακότων. *Vellera* itaque significantur, *ovibus vetulis mutilisque vi avulsa*, atque adeo *lacerata.* ——— Ὄϊες autem γραῖαι dici potuerunt: Γραίας ἐρείκης θωμὸν dixit *Aeschylus* Agam. v, 303. Γραίας ἀκάνθης πάππος *Sophoclis* est ex perdito dramate apud *Plutarch.* T. II. p. 1100. C. quo spectat in *Hesychii* Lex. Πάππος ἀκάνθης. Γραῖαν ἐλαίαν *Euripides* Ione v. 1213. ut autem γυνὴ γραῖα, simpliciter etiam γραῖα, sic & ὄϊς dici potuit: *Lexicon vetus MS.* penes Cl. *Ruhnkenium*: Γραῦς, ——— ἔστι καὶ ἡ Γραῖα, τὸ γραίας· Ἐδελπίδης, γραῖαν μὴ τρίτας. ——— Πηραί sunt *mutilae*: Παρὲς, pro πηρὸς, a *Theocrito* scribi non potuit, & nusquam, opinor, invenietur: Ἀπαρὶς tamen, a πηρὶς ortum, & Φρενοπήρωσις, τὴν φρενοβλάβειαν significans, apud *Hesychium*, sincera, prostant.

A stant. —— In sacris, ut notum est, animalia integra requirebantur, ὑγιῆ καὶ ἄπηρα· *mutila*, Diis, Deorum certe sacerdotibus, ingrata, πηρὰ dicuntur & ἀνάπηρα. τὸ ἀνάπηρα θύειν vitio dant Lacedaemoniis Athenienses in *Platonis* Alcibiade II. T. II. p. 149. A. *Hermippi* Comici versus servarunt Scholia in *Aristoph.* Av. v. 1406, & *Athenaeus* XII. p. 551. A.

Ἀνάπηρά σοι θύουσιν ἤδη βοΐδια,
Λιμοτροφίδου λεπτότερα καὶ Θουμάντιδος.

ob eamdem rationem Tenios ridet *Euphron* Com. Ibid. IX. p. 380, A.

Theocriteae Gorgoni non satis erat, vellera ovium, quae bonus Dioclidas emerat, velut sordes abiiciendas, ἅπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ' ἔργῳ, dixisse γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν· vo-
B cavit etiam illa, quo sibi despicatissima designaret, —— Κυνάδας, *Scholiastes*, Κυνάδας, inquit, οἷον κύνεια, τραχέα. *Toupius*: „ *vellera non ovina*, sed, si Diis placet, *canina*". Potuit & hac voce *quisquilias* significare, quales canibus proiiciebant; sive vellera tantum digna, quibus, mox abiiciendis, manus abstergerent, quaeque adeo usum τοῦ Κυνάδων praestarent: *Athenaeus* IX. p. 409. B. τὰς ἀπομαγδαλιὰς, ait, Λακεδαιμόνιοι ἐκάλουν Κυνάδας, ὥς φησὶ Πολέμων ἐν τῇ περὶ ὀνομάτων ἀδόξων ἐπιστολῇ. Quia canibus proiiciebantur, sic dictas a Lacedaemoniis adnotavit *Pollux* VI, 92, ἀπομαγδαλιαὶ ἦσαν τὸ ἐν τῷ ἄρτῳ μαλακὸν καὶ σταιτῶδες, εἰς ὃ ἀποψησάμενοι τοῖς κυσὶν αὐτὸ παρέβαλλον· ὅθεν καὶ Λακεδαιμόνιοι Κυνάδα τὴν ἀπομαγδαλιὰν καλοῦσιν. —— *Theocriti* carminibus insunt & aliae voces Laconicae; & in quinto carmine servulus loquitur *Lacon*, ex Laconica in Graeciam Italicam translatus: quinimo
C Ἰταλιῶται & Σικελιῶται Graeci partim erant origine coloni Lacedaemoniorum: in hoc autem carmine Alexandriae habitantes mulieres loquuntur Syracosiae. *Sophron* ipse voces adhibuit, quae dicuntur a Grammaticis Laconicae: exemplo sit rarior ista, quam servavit Auctor *Etymologici M.* p. 334, 10. Ἐμβραμένα, παρὰ Σώφρονι ἡ εἱμαρμένη· ὑπερθέσει τοῦ ρ, καὶ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν, πλεονασμῷ τοῦ β. καὶ Λάκωνες οὕτω λέγουσι. Βεβραμένων· & Ἐβραμμένον, pro Ἐμβραμένον, dabit *Hesychius*. Noverat *Etymologus*, F vel B vocibus interiectum, atque a P incipientibus praefixum a Laconibus, Syracosiis, aliisque. vid. Etymol. p. 98, 4. p. 214, 31. p. 257, 52. p. 426, 13. p. 700, 32. utilis est in his cautela, quam adhibuit *Apollon. MS.* περὶ Ἐπιῤῥημάτων· quae legi po-

potest in Excerptis ab *Is. Vossio* p. 435. B C. —— Saepe A
autem alias etiam literas, sed praesertim literam Ρ amabant Dorienses nonnulli & Aeoles transponere. *Hesychius*: Δέρφον, τὸ δίφρον· Δωριεῖς, καὶ Εὐστόχιος· facessat hinc inexspectatus *Eustochius*; in sede vacua scribi forte poterit: [Δωριεῖς,] ἀντιστοίχως. ὁ βάτραχος, βότραχος non tantum, sed etiam Βράταχος & Βόρταχος dicebatur: praebet istas formas *Hesych.* Apollinem, τὸν Κράνειον, Κάρνειον vocabant, ut scribit *Pausanias* in Laconicis, p. 239, μεταθέντες τὸ ρ κατὰ δή τι ἀρχαῖον. Τὴν ἑορτὴν Cyprii dicebant Ἔρτην· hanc veram esse vocis *Hesych.* scripturam patebit *Eustathium* conferenti in *Hom.* Il. Γ. p. 288, 29. & in Od. Φ. p. 759, 4.

De multis unicum huius generis proponam, alia quaedam additurus, ex *Etymologico M.* p. 723, 17, B

Σπέργυς, παρὰ τὸ πρέσβυς, τροπῇ τοῦ β εἰς γ πρέσγυς· καὶ ὑπερθέσει, Σπέργυς. περὶ παθῶν.

Vt pater *Apollonius Alexandr.* filius etiam *Herodianus* Dialectorum fuit peritissimus; atque ex huius opere περὶ παθῶν, praeter alia ab *Etymologo* plurima, ista descripta sunt de voce Σπέργυς. In πρέσβυς literam Β etiam in Γ transiisse non mirabitur cui formae huius vocis & illinc ductarum ex lapideis innotuerint monumentis, in Creta, dudum postquam hinc illuc abiisset *Meursius*, repertis: ὁ πρεσφύς, e veteri Lingua, Πρέσβυς dictus, in usu significans *aetate venerandum*, flectebatur etiam in πρεσβίων & πρέσβιστος. hoc ubi traditur ab *Etymologo* p. 753, 22, versus adfertur *Aeschyli* turpiter vitiatus, sed facile corrigendus ex eius Septem c. C
Theb. v. 396, ubi Πρέσβιστον ἄστρων legere licet: ex *Sophoclis* Satyrica, ut puto, fabula, Triptolemo, servatus est senarius apud *Hesych.* in v. Δαΐς·

Ηλθεν δὲ Δαῒς θάλλια, πρεσβίστη θεῶν.

Incertus *Poëta* meminit & aliorum cum laude,

Πρεσβίστας τε θεῶν Ὑγιείας μειλιχοδώρου.

sic versus erat scribendus in Eclogis *Stobaei Canter.* p. 5. in fine; ubi male *Grotius*, Πρεσβυτάτας, suam nobis dedit, ut centies alibi, coniecturam, p. 117. in *Erinnae* tamen versu *Grotius* in Floril. *Stob.* p. 49, recte scripsit,

Σοὶ μόνᾳ πρεσβίστα δίδωκε Μοῖρα Κῦδος ——

vocis vim ex interpretibus solus reddidit *Lipsius*:

Nam dedit soli tibi cana Parca Regium sceptrum ——

Vul-

Vulgaris formae poteſtatem egregie *Sophocles* expreſſit apud A *Plutarch.* T. I. p. 533. B. a Nicia, cuius prudentiſſimi Ducis, opibus, genere, rebusque geſtis inclyti, ſumma tum erat auctoritas, a Nicia iuſſus in decem Imperatorum concilio *Sophocles* primus ſententiam dicere, ὡς πρεσβύτατος ὢν τῶν συστρατήγων, ἐγὼ, φάναι, παλαιότατος εἰμὶ, σὺ δὲ πρεσβύτατος. iſta *Sophoclis*, viri in ſuo genere Maximi, ſuo ſe tamen pede metientis, Niciae perplacere debuit modeſtia, ſe quidem *annis*, ſed ipſum in rempublicam meritis *graviorem* (*Terent.* Heaut. IV, 1, 32.) eſſe confitentis. Qui ſummum imperantem repraeſentabat, *legatus* adpellationem accepit πρέσβεως. Olim uſitata hoc ſenſu πρέσβις & πρεσβεὺς abierunt in deſuetudinem: *legatus* dictus fuit πρεσβευτὴς· *legati* πρέσβεις dicebantur, & πρεσβευταί· plerumque tamen ab Atticis πρέσβεις.
B ad hanc formulam corrigenda mihi videntur a Graecis Grammaticis, atque a recentioribus eruditis ſcripta.

ὁ πρεσβευτὴς, Dorice vulgo πρεσβευτὰς, ſic & in quibusdam Cretae civitatibus; ſed in aliis dicebatur πρειγευτάς. In Creticis monumentis, quae primus edidit eruditiſſ. *Chisbullus* in Antiq. Aſiat. & illa reperietur forma, ſed & haec, a Grammaticis nobis non adnotata, nec mira tamen; cum & in aliis Dialectis conſonantes literae in ἰῶτα mutatae fuerint: in Decreto IV Saxiorum, p. 115, dicuntur Teïi miſiſſe πρειγευτὰς, tum mentio fit

ΠΕΡΔΙΚΚΑ ΤΩ ΠΑΡΑ ΤΩ ΒΑ
ΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΩ ΠΡΕΙΓΕΥΤΑ.

ubi paulo poſt ex lapide ΔΙΕΛΕΓΟΝ edi debuerat, non ΔΙΕΛΕΓΕΝ. In Rhauciorum (V) fit mentio p. 116,

ΤΩ ΠΑΡ ΑΝΤΙΟΧΩ ΤΩ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΠΡΕΙ
C ΓΕΥΤΑ ΑΓΗΣΑΝΔΡΩ.

&,

ΤΩΝ ΠΑΡΑ Τηΐων
ΠΡΕΙΓΕΥΤΑΝ.

initio quoque decreti dicuntur παραγενόμενοι πρειγευταὶ παρὰ τῶ δάμω τῶ Τηΐων ποτὶ Ῥαυκίων τὰν πόλιν. In fragmento decreti Latiorum, p. 122, Τήϊοι, συγγενεῖς καὶ φίλοι διὰ προγόνων ὑπάρχοντες, ψάφισμα καὶ πρειγευτὰς ἀπεστάλκαν.

— Seniores, vel *Senatores*, quibus mandatum erat curare, ut in pompis aliisve diebus feſtis ſolennibusve omnia rite atque ordine fierent, dicuntur οἱ

Οἱ πρείγιστοι οἱ ἐπὶ εὐνομίας, A
in formula Foederis inter Latios & Olontios, apud *Chisbull.* p. 134. —— *Senatus Princeps*, variis dictus adpellationibus, quemque Graecarum Inscriptionum, quas Nobiliss. *Caylus* publicavit *dans son Recueil d'Antiquités*, T. II, prima, Cyzicena, vocat

ΑΓΕΜΟΝΑ ΒΟΥΛΑΣ

vocatus videtur ab Hierapytniis Cretensibus

ΒΟΥΛΑΣ ΠΡΕΙΓΙΣΤΟΣ.

sic probabiliter insculptum fuit lapidi, ex quo in Venerabilis *Montfauconii* Diario Ital. p. 74, vulgatum fuit

ΒΟΥΛΗΣ ΠΡΗΓΙΣΤΟΣ.

praeter cetera vitiosa; ex gr.

ΕΠΡΑΧΘΗ ΕΝ ΙΕΡΑ ΠΥΓΝΗ.

pro Ἱεραπύτνᾳ. *Hierapytnae*: illinc fecit laboriosissimus Editor, *Datum fuit decretum in sacra pugna.* Talium errorum affatim reperire licet in Graecis Inscriptionibus; qui sic sunt indicandi, ut ne Graece minus docti deterreantur ab istiusmodi monumentis egregiis utiliter, quomodocunque tandem id fiat, si lapidum modo ductus exhibeantur, publicandis. Vno nunc loco, quamvis in his nihil vetet emansores esse, defungar ex Formula Foed. inter Hierapytnios & Priansienses: istius marmoris, quod Oxonii servatur, legere licet v. 29, B

> Πρειγήϊα δὲ, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορηΐαν, παρεχόντων οἱ μὲν Ἱεραπύτνιοι Κόσμοι τοῖς Πριανσιεῦσι, οἱ δὲ Πριάνσιες Κόσμοι τοῖς Ἱεραπυτνίοις· αἰ δὲ μὴ παρέχοιεν, ἀποτεισάντων οἱ ἐπίδαμοι τῶν Κόσμων τᾷ Πρειγείᾳ στατῆρας δέκα. C

In his ultimis ἁ Πρειγεία notat ipsam *legationem*, sive *legatos*; ut legati saepe *Livio* dicuntur *legationes*. Initio Πρειγήϊα sunt τὰ πρεσβεῖα, Ionice dicta πρεσβηΐα. legatis ad iter faciendum publicitus data πρεσβεῖα, dicebantur & ἐφόδια, & πορεῖα· nonnunquam tamen distinguuntur ut *legativum*, & *viaticum*: nunc satis erit de his agentes indicasse *Is. Casaubon.* & *Iac. Duportum* in *Theophrasti* Char. p. 101. p. 383, 384. In marmore vero Cretico,

Πρειγήϊα, ὧν κα χρείαν ἔχῃ πορηΐαν·

sunt legativa, quibus opus habuerint ἕνεκα πορείας, vel ἐφοδίων, *pro viatico.*

A Vſ. 21. Τὰν περονατρίδα λαζεῦ] Λάσδω hic *Theocritus* probabiliter ſcripſerat, ut in Eid. VIII, 84, ſcripſit,

Λάσδιο τὰς σύριγγας.

Qui perpauca talia, habet tamen *Heſychius*, Λασδοίατο, λαμβάνοιντο· ſed ubi ſeries literarum formam requirere Laconicam videtur. Iſta vero forma in ευ ſaepe viros Doctos in *Heſychio* decepit, turpesque peperit errores. —— Τὰν περονατρίδα, quam paulo poſt vocat τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα v. 34, attigi ad *Herodot.* p. 416, ubi mulieres Atticae ante geſtaſſe narrantur ἐσθῆτα Δωρίδα τῇ Κορινθίῃ παραπλησιωτάτην· cum vero fibulis eſſent abuſae in cive, qui ſolus ex praelio redierat, confodiendo, iuſſae publicitus dicuntur μεταβαλεῖν ἐς τὸν λίνεον κιθῶνα, ἵνα δὴ περόνῃσι μὴ χρέωνται. —— Ἀμπεχόναι περονήτιδες *Antipatro* Anthol. III, c. XII, ep. 52,
B una voce vocabantur ἐμπερονατρίδες. de hac veſte iam dixerunt *Caſaubon.* Lect. *Theocr.* p. 272. & *Io. Meurſius* Spicilegio ad *Theocritum* p. 74.

Vſ. 22. Βᾶμες &c.] In plerisque Codd. inventum, altero Βῶμες, quod in Palatino legit *Salmaſ.* in Florentino Cod. *Sanctamandus*, mutatum nolui; quantumvis ſit de rariſſimis; & in his Poëmatis Φρυρίωμες, θάνωμες, & ſimilia recte ſcripta legantur. —— In aliis quibusdam α locum invenit pro ω. —— In vſ. 23. [Βᾶμες] Θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· multo melius mihi videtur quam, quod in duobus minimum Codicibus fuit lectum, Θασόμεθα. —— Quam vſ. 24. adhibet Poëta, formam, Βασίλισσα, adverſus Atticiſtas alii etiam adfirmarunt; ſed nemo dedit, qualia *Hemſterhuſius*
C in *Lucian.* p. 92, & in Addendis in *Thomae M.* p. 144. —— Vt βασιλὶς & βασίλισσα· βαλανὶς & βαλάνισσα· ſic φυλακὶς dicebatur, & φυλάκισσα· hoc alibi nusquam legi, niſi in Graecis factis de Hebraeo *Salomonis* cantico I, 6, ἔθεντό με φυλάκισσαν ἐν ἀμπελῶσιν. —— *Heroïnae*, Ἡρωΐναι, & Ἡρῷναι· eaedem ſunt ac *Heroïdes*. Sed pro Ἡρωΐς dicebatur & Ἡρώισσα· & contracte Ἥρωσσα. Vt apud *Apollonium Rhodium*,

Ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι·

in Epigrammate legitur *Nicaeneti*,

Ἡρῷσσαι Λιβύων ὄρος ἄκτιον αἵγε νέμεσθε, ——
Ἡρῷσσαι Λιβύων χαίρετε δεσποτίδες.

ſic lego verſum primum cum *Toupio* in Epiſt. Critica p. 16. Formam Ἡρώϊσσα, Ἡρῷσσα· *Salmaſius* adnotavit in Inſcript. *Herodis Att.* p. 125, conf. p. 95.

X Vſ. 24.

Vſ. 24. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα] Hoc alteri, Ἐν ὀλβ'ῳ, cum *T. H.* & *Reiskio* praetuli. Formatum ab Ἐνόλβιος, *Toupio* placet, Ἐνολβίῳ ὄλβια πάντα. Ἄνολβος quidem, Ἀνόλβιος, & Ἔνολβος fuerunt in uſu; ſed ἐνόλβιος inveniri non puto. — Qualis in Ἐν ὀλβίῳ, ſive ἐν ὀλβίῳ, obtinet, vulgatiſſimam fuiſſe ellipſin, vel proverbia monſtrant, A

Ἀεί τις ἐν Κύδωνος,

apud *Zenob.* Cent. II. Prov. 42. *Diogen.* VII, 42. & apud *Zenob.* II, 46,

Ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι.

huc ſpectabat *Theocritus* Eid. XVI, 106.

Ἄκλητος μὲν ἔγωγε μένοιμί κεν· ἐς δὲ καλεύντων
Θαρσήσας Μοίσαισι σὺν ἁμετέρῃσιν ἱκοίμαν.

In *Sophoclis* ex Tereo verſu ſcribendum apud *Stobaeum* Floril. p. 421, 2, B

αἱ νέαι μὲν ἐν πατρὸς
Ἥδιστον, οἶμαι, ζῶμεν ἀνθρώπων βίον.

minus recte *Grotius* emendavit p. 282. —— Ὄλβιος dicebatur eximie, non ὁ εὐτυχὴς, ſed ὁ εὐδαίμων. hinc ipſi Dii,

Immortali aevo ſumma cum pace fruentes,

dicebantur etiam ὄλβιοι. In *Euripidis* dicto, quod legitur in Medea v. 1228,

Θνητῶν γὰρ οὐδείς ἐστιν εὐδαίμων ἀνήρ,
Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος
Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὔ.

verſu primo legit, vel certe ſcripſit, Auctor dramatis *Chriſti Patientis* v. 1015, —— ὄλβιος φύσει· tertio, —— ὄλβιος δ' ἂν οὔ. C

Vſ. 25. Ὧν εἴδες, χ' ὧν εἶπας, ἰδοῖσα τὸ τῶ μὴ ἰδόντι.] Verſum, qualis ab initio fuit vulgatus, reliqui; cuius etiam emendatius ſcripti ſententia nimis abrupta videri poterit; neque abſurda *Reiskii* coniectura, verſum hic intercidiſſe ſuſpicati. In *Gregorii* de Dialectis libello legitur p. 149,

Ὧν ἴδες, ὧν εἶπας καὶ ἰδοῖσα τὸ τῶ μὴ ἰδόντι.

Koenius, „ In iſta, inquit, lectione verſus Theocriteus „ vulgato eſt multo numeroſior; in quo ſenſus etiam aper„ tior futurus eſt, ſi in εἶπας unica litera addatur,

„ Ὧν ἴδες, ὧν εἴπαις καὶ ἰδ.

„ quando Scholiaſtae ſupplemento non opus erit. " In uno Codicum, quos *Sanctamandus* adhibuit, χ' ὧν εἴδες, in alio legitur εἶπες. aliae lectiones vitiatae proſtant in *Koenii*

Ad-

A Adnotat. in *Gregor.* *Toupius* corrigebat in Addendis in *Theocritum* p. 398. b.

Ὧν ἴδες ὢν εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι.

ad quae in Scholiis ista paene respondent: ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἂν τῷ μὴ θεασαμένῳ. Dubio quidem vacat ἴδες· sed, pro εἴπαις ἂν ὧν ἃ ἴδες, cur tandem scripsisset ὧν ἴδες ὢν εἴπαις; Ad eamdem paene rationem, qua *Toupius*, versum emendabat *Eldikius*. —— ego vero suspicor a vulgatis scriptisque diversam hic latere lectionem, non ex Codicibus, sed a Critico aliquando detegendam: —— ὧν εἴδες, vel ἴδες, mihi vix Graecum; illa quoque mira videntur in Scholiis: ἐξ ὧν εἶπες καὶ ἐξ ὧν ἐθεάσω, ἐκ τούτων διηγήσαιο ἄν. Ne sic quidem scriptus versus,

Ἅ'ν ἴδες ὡς εἴπαις ἂν ἰδοῖσα τὺ τῷ μὴ ἰδόντι,

B placeret ut Theocriteus: *Vtinam quae quidem videris enarrares.* —— In Vs. 26, Ἕρπειν cum aeque repertum sit in Codd. ac Ἕρπην, a me fuit probatum, ut & v. 28, καθεύδειν, pro καθεύδην. —— Ista vero,

Ἕρπειν ὥρα κ' εἴη.

significant, καιρὸς ἂν εἴη ἀπιέναι· & saepius eleganter, infinitivo sequente, adhibetur, ὥρα δή σοι. hic ὥρα tantundem paene valet ac καιρός· ut apud *Xenoph.* Ἑλλ. VII. p. 366, 29, ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει ἰέναι· ubi legitur in MS. Cod. Leid. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἐδόκει ἰέναι. in eumdem sensum scripsit *Paulus* ad Roman. XIII, 11, ὥρα ἤδη ἡμᾶς ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι. attigit *Gatakerus* A. M. P. c. XXVI.

Quod sequitur adagium, si seorsim spectetur,

ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

C in istum certe sensum adhiberi potuit, quo cepit *Erasmus* in Adag. *Ignavis semper feriae sunt*; quo hic sensu ponatur a Gorgone Theocritea non satis liquet. —— *Reiskius* sententiam illinc effecit satis probabilem: „ Nos —— nunc „ non sumus otiosae, sed vel maxime negotiosae. quare „ istas sermonum epulas alii tempori magis vacivo reservemus." Platonicas illic vir Doctissimus cogitabat λόγων ἑορτὰς, vel ἑστιάσεις, *Sermonum epulas:* ex *Platone Cicero* de Divin. I, c. 30, *partem animi* dixit, *quae mentis & consilii est*, —— *saturatam bonarum cogitationum epulis:* sed & in Topicis cap. V, *avidum*, inquit, *hominem ad has discendi epulas recepi.* —— Figurate vocem ἑορτῆς *Aeschylus* iam adhibuit in Eumen. v. 191. aliquoties λόγων ἑστίασιν, λόγων ἑστιᾶν, & similia dixit *Plato*, quem alii postea

sunt & in his imitati; de quibus legitur luculenta *Henrici Stephani* adnotatio, in Tomum III. operum *Platonis* prima. —— Vnicum *Platonis* locum adscribam, Theocriteo forsan explanando profuturum, ex L. V de Rep. p. 458 A. πρόσδε μέντοι χάλασαί μοι, ἔασόν με ἑορτάσαι, ὥσπερ οἱ ἀργοὶ τὴν διάνοιαν εἰώθασιν ἑστιᾶσθαι ὑφ' ἑαυτῶν, ὅταν μόνοι πορεύωνται. *vanis* sic *cogitationum epulis animum pascere*, Galli dicere solent, *bâtir des châteaux en Espagne.* A

Vs. 27. Εὐνόα αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον αἰνόθρυπτε θὲς πάλιν.] Vellem nobis *Scholiasta* convitium, αἰνόθρυπτε, vel quamcunque tandem vocem Poëta posuerit, explanasset. Αἰνόθρυπτε, ut in Ed. Iuntae Florent. legitur in Codd. Vaticano, & Toletano, quem adhibuit *A. Schottus*: videtur illud in Latinis expressisse *Eobanus Hessus*; cur alteri praetulerit, *Schottus* non indicat: ut Ἀμφιδρυφὴς & ἀμφίδρυπτος dici potuerunt αἰνόδρυφὴς & αἰνόδρυπτος. horum quidem neutrum in Lexicis; alterum tamen legitur in versu (forsan *Antimachi*) apud *Apollonium Alex.* in Excerptis ab *Is. Vossio* p. 425. A. B

Αἰνοδρυφὴς δὴ τάλαινα τὴν κατεστυμμένον χόντα ——

hoc ex *Hesychio* positum fuit pro κατατυμβ. illinc olim enotatum. —— Mirifica hic *Reiskius* excogitavit: pro αἰνόθρυπτε, corrigens αἶνυ, ῥίπτε· suum illud ἐς μέσον αἶνυε· interpretatur, *in medium affer*: tum, „ subito, ait, „ consilium mutat, & ῥίπτε, ait, *abiice*, *omitte*. θὲς „ πάλιν. *depone rursus*, aquam puta, urget enim alia res in„ terveniens, maioris illa momenti, *prius curre ad feles* „ *sopiendas. redde illis culcitam mollem.*" Talia nostra C nollem aetate ab Editore scripta *Theocriti*. Noverat R.. αἴνυε nusquam vel a se vel ab alio lectum, nedum significare posse *in medium affer*: abstineo reliquis. —— Vulgatum Αἰνόθρυπτε explicatur in Cod. Paris. κενόδοξε ἐπὶ κακοῖς. enotatur ex Vatic. Cod. Οἰνόθρυπτε γράφεται αἰνόθρυπτε. An forte lectum etiam fuit Οἰνόθρυπτε; Quae *invitare se plusculum solebat*, sive *nimio vini usu* debilitata, vel *fracta*, dici potuisse videtur Οἰνόθρυπτος· qualia sunt in usu οἰνόφλυξ, οἰνομανὴς, & similia. Quaevis convitia ab hera iactantur in miseram Eunoam v. 30, 31, 53, 76. dicitur ab illa ἀπληστος· δύσανος· κνωδαλεῦς, atque eadem tamen, a muliere quippe, paulo post δειλά. —— Vt dubia sit huius unius vocis lectio, pleraque vicina videntur ad nos sa-

A ſatis ſincera perveniſſe; ſunt enim intellectu facilia, & pervenuſta; imitando de *Sophronis* loco quodam, ut ſuſpicor, expreſſa. —— Vt hera hic apud *Theocr.* ancillae *Eunoae*, ſic *Coecoae* ancillae imperat domina in his ex muliebri *Sophronis* mimo ſervatis apud *Athen.* IX. p. 409. A. Σώφρων ἐν γυναικείοις,

Τάλαινα Κοικόα, κατὰ χειρὸς δῦσα,
Ἀπόδος ποθ' ἡμῖν τὴν τράπεζαν.

ille ſuo more dederat ἁμῖν τὰν τράπεσδαν. ut *Alcman Athen.* III. p. 111. A.

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι.

Scripſi Κοικόα pro Καικόα. *Caſaubonus*, hic humani quid passus in Animadv. p. 697, non recordabatur eorum quae ante ſcripſerat L. IX. Anim. c. VII. p. 658. ubi probat iure merito veterum Edd. & *MS.* Codicis lectionem in his *So*-
B *phronis*,

Περίφερε, Κοικόα, τὸ σκύφος μεστόν.

& recte corrigit alium errorem ſuum *Caſaub.* Haec vero *Sophron* etiam ἐν Γυναικείοις poſuiſſe dicitur ab *Athenaeo* p. 380. E. Accedat ad haec, quod habet *Etymologus* p. 478, 13, Πίμπλη, Κοικόα· ſupra tractatum ad v. 12. Nunc nemo dubitabit, opinor, quin genuinum ancillae nomen fuerit Κοικοα, ſive barbarum, ſeu fictum ex Κοεῖν, & κοῖ ſono porcellorum: vid. *Ariſtoph.* Ach. v. 746. Harum etiam rerum ſcientes, his lectis, ex eodem *Sophronis* mimo, locisque vicinis iſta tria petita fatebuntur: *Coecoa, ubi aquam dederis ad manus lavandas, repone tandem nobis menſam: —— imple, Coecoa: —— plenum ſcyphum, Coe*-
C *coa, circumfer.* Fecerat Coecoa, quod ancillam feciſſe *Menandri* Συναριστῶσαι indignabatur apud *Suidam* in v. Αἴρειν. Horum ſimilia duo fragmenta ſunt *Sophronis* mimi,

Ὕδωρ ἄκρατον εἰς τὴν (ἐς τὰν) κύλικα
&
Ἐγκίρνα, ὡς εἴω.

fortaſſe coniungenda: quorum haec leguntur apud *Etymol.* p. 121, 30. ad verbum Εἴω· & redduntur κέρασον, ἵνα πορευθῶ· *infunde, ut abeam:* ad idem verbum firmandum ibid. p. 423, 24, Εἴω, τὸ πορεύομαι, ὡς φησὶ Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, Ἐγκίρνα, ὡς εἴω.

Duo fuerunt inter *Sophronéos* Mimi adfinis argumenti, quorum indices erant Ἁλιεὺς, & Θυννοθήρας. utrumque plus ſu-

ſemel memorat *Athenaeus:* τ̀ Θυννοθήραν etiam alii : huius A
piſcatoris filium, τ̀ τȣ̃ Θυννοθήρα υἱὸν, de nomine piſcis Κωθωνίαν dictum ſuſpicatur *Athen.* VII, p. 309. C. *Piſcatorem* dico: *Theocritus* Eid. III, 25.

ἐς κύματα τηνῶ ἁλεῦμαι
Ὧπερ τὼς θύννως σκοπιάζεται Ὄλπις ὁ γριπεύς.

Codicum illic lectio τηνῶ probari debuerat: pro τηνῶθε, Dorice τηνῶ etiam dicebatur; ut pro πόθεν, πῶ· &c. vid. *Apollon. Alex. MS.* apud *Koenium* ad *Gregor. p.* 161. ſignificant iſta: ἐκεῖθεν εἰς θάλασσαν πηδήσω, ὅπερ Ὄλπις ὁ ἁλιεὺς ἀπὸ μετεώρου τόπου σκοπεύων ἀγρεύει τὰς θύννους. *Varro* apud *Nonium* in v. *Cetarii* : *Non animadvertis cetarios, quum videre volunt in mari thynnos, eſcendere in malum alte, ut penitus per aquam perſpiciant piſces.* —— Priora *Sophronis* verba,

Ὕδωρ ἄκρατον ἐς τὰν κύλικα ——

leguntur in *Athenaei* Epitome L. II. p. 44. B. ad illud B
firmandum; ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος ἔταττον οἱ παλαιοὶ τὸ ἄκρατον. hinc apud *Euſtathium* (qui nec mimum habuit *Sophronis*, neque ullum legit antiquum carmen Tragici, Comici, vel alterius Poëtae, quod nobis perierit) ad *Hom.* Il. N. p. 881, 22. Elegantiarum veterum ſtudioſo non iniucundum fuerit Sophronéa quaedam comparaſſe cum Theocriteis his,

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα.

Affer aquam, Eunoa. Aquae laticem, τὸ ὕδωρ, vocat Νᾶμα. mox iterum, Ἀδ᾽ ὡς νᾶμα φέρε. Αἴρειν apud antiquiſſimos Graecos, Εἰσαίρειν, & Προσαίρειν, (ſed in vita quotidiana, & in certis tantum, quod ſaepius eſt obſervandum, locutionibus,) idem ſignificabant, ac φέρειν, εἰσφέρειν, & προσ- C
φέρειν. *Pherecrates* Com. apud *Suidam* in Αἴρειν,

Πρόσαιρε τὸ καινὸν, εἰ δὲ βούλει πρόσφερε.

quorum hoc idem atque illud notat: ridebat ibi Comicus neſcio cuius abſurdam tautologiam; ut paulo ante fecerat Tragicos irridens *Ariſtophanes* in Ran. v. 1190,

Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει κάρδοπον.

In Scholiis ad hunc vſ. leguntur, illinc tamen multum diverſa, παράλληλα quaedam ἰσοδυναμοῦντα. hoc etiam velut *Platonis Poëtae*, Ὅρα τὸ δίφρος ὑπηρῶον. Hic inexſpectatus iſte *Plato Poëta* in transcurſu tamen iuvandus eſt: pro Πλάτων ποιητής· corrigendum, Πλάτων Ποιητῇ. *Poëta*, Ποιητής, nomen fuit aliunde notum dramatis Comici *Platonis*. Per *Platonem* apud veteres ſemper nobiliſſimus Philoſophus deſi-

A signatur: Comicus, etiam ubi Comoedia non indicatur, dicitur Πλάτων ὁ Κωμικὸς, non Πλάτων ποιητής. —— Vt in versu *Pherecratis* Πρόσωπα, legitur Εἰσῄρετο, ἀντὶ τοῦ εἰσεφέρετο, in *Aristoph.* Vesp. v. 521, —— ἡ τράπεζ' εἰσῄρετο. Simplex verbum, usu iam *Homeri* & *Sophoclis*, hoc sensu notum, frequentius reperitur: *Aristoph.* in Pace v. 1226,

'Αλλ' αἶρέ μοι ἔτ' αὐτόν γε τῶν ἱστωνίας.

Recte *Berglerus*, cuius Latina, ut hominis Graece perdocti, quantivis opus pretii *P. Burmanno Sec.* debemus,

Sed da eam mihi eodem pretio, quo tibi constitit.

Ne hoc quidem intentatum reliquit *Reiskius*, in suis ad *Euripidam*, quem vocat, & *Aristophanem* Animadv. corrigens, minus recte, Ἄπαιρε· quod pro *vende* poni posse
B ante hos viginti annos arbitrabatur. *Scholiastes* in istum vs. *Aristoph.* Αἶρε, ait, ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ πρόσφερε, καὶ ἐπὶ τοῦ δίδου. sic corrigo vulgata, καὶ ἐπὶ αἰδοῦς. Sed istam suam Comoediam sic orditur *Aristophanes*:

Αἶρ', αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

bis habet ista *Suidas* in v. Αἶρε, & in v. Αἴρειν, atque interpretatur πρόσφερε· sed, quam vix ad *Hesychium* exspectassem, *Albertii* insignem super hoc usu adnotationem invenio ad illud *Hesychii*: Αἴρειν τραπέζαν, παραθεῖναι.

Vs. 28. Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄσδοντι καθεύδειν] Has formas Doricas, pro χρῄζοντι καθεύδειν, restituenti *Toupio* libenter obsequutus sum, cum χρήσδοντι Florentinus Codex confirmaret, alteram analogia *Theocriti*. —— Ad haec autem
C nihil in Scholiis prostat vulgatis; hanc vero notam, praeter aliam nugacissimam, *Salvinius* invenit in margine Codicis Medicei: Φησὶ δὲ, ὅτι, ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλαῖ μαλακαὶ, οὕτω καὶ σὺ εἶ μαλακή· potuerat ut arbitror, ad mentem addidisse Poëtae, καὶ ὥσπερ εἰσὶν αἱ γαλέαι ἅρπαγες, vel ἁρπακτικαὶ, τοιαύτη καὶ σύ. Philosophos mentiti & severos Catones, quos oderat *Lucianus*, & suis saepe coloribus exornat, in eius Piscatore, T. I. p. 603, dicuntur etiam ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, & ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν· vera tradit ad *Aeliani* Var. Hist. XIV, c. IV, *Iacobus Perizonius*: *felis est* αἴλουρος· γαλῆ, *mustela.* Vt eiusdem generis animalibus, eadem utrisque tribuuntur: a convitio Praxinoës non abludit hoc *Nicandri* Ther. v. 690,

σκύλακας γαλέης, ἢ μητέρα λαιδρήν.

Rarissimum illud, tractatum a Cl. *Ruhnkenio* in Epist.

 Crit.

Crit. I. p. 56, *Scholiasta* λαιδρὰν interpretatur εὐκίνητον, A
ἀναιδῆ, θερμὴν, ἁρπακτικήν. Conf. *Nicandri* Alex. v. 561. Rapaces mustelae, ut & feles, celeriter correptis muribus, vel quacunque tandem praeda rapta, exsaturatae, diu segnes & otiosae, quam molliter ament cubare, domestica quemvis docet his in oris, ubi mustelae sunt rarae, nec sane aluntur, in felibus experientia: segnem, & tamen etiam rapacem, ancillam suam amicae voluit expictam: ut amant inter se simul garrientes mulierculae, amabant aetate certe *Theocriti*, sibimet ipsae stulto quidem, humano tamen, ignoscentes amore, ancillae quaeque suae vitia retegere. Hic proverbii Syracusani, hoc uno in loco lecti, sensus mihi esse videtur: optima quaedam in hunc v. dedit *Io. Toupius* in Epist. ad *Wartonum* T. II. p. 332, 333. —— χρῄσδει *Theocriti*, sive Atticum B
χρῄζειν, infinitivo sequente, significat *velle*, *desiderare*: affatim requirentibus praebebunt exemplorum *Sophoclis* & *Euripidis* Tragoediae; in huius unis Phoenissis sex vicibus isto modo repetitum invenietur vs. 203. 477. 704. 707. 873. 880. in vs. 707. ad Ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, in Cod. MS. Leid. ἤθελον adscribitur. Permutat ista *Xenophon* Κ. Ἀ. III. p. 185, 9.

Vs. 29. Κνῶ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ] Sunt haec sanequam & sequentia pulcerrima, quia naturam exprimunt, sibi semper constantem. In his demum *incipit* τὸ μιμητικὸν ποιημάτιον τὸ ἔντορον γίγνεσθαι, καὶ μᾶλλον, ὡς ἔπος εἰπεῖν, κατὰ τὸ Σώφρονος σωφρονίζειν. Ad vers. 27. vere adscribuntur in Scholiis ista: ἡ Πραξινόα φησὶ πρὸς τὴν δούλην ἐν ἤθει· ὦ Εὐνόα, κ. τ. λ. C
Illud ἐν ἤθει, frequentissimum in Scholiis ad *Aristoph.* & apud alios etiam occurrens Poëtarum interpretes antiquos, hic, & alibi saepe significat *animose* & cum *affectu* locum esse legendum, quippe quo *mores* loquentium expinguntur, sive *indoles* exprimitur *nativa*. Scopulus iste iuvenum, quibus Latina sunt de Graecis facienda, viris etiam hic illic fraudi fuit: neque istam formulam intellexit *Bern. Montfauconius* in Hexaplorum *Origenis* reliquiis, (Augiae stabulo ab iis, qui hoc tentare saltem debebant, non expurgando) ad *Iobi* c. XXXIV, γ, nam haec *Olympiodori*, ἀναγνωστέον τὸ μὲν τοῦ Θεοδοτίωνος κατὰ ἀπόφασιν, τὸ δὲ τοῦ Συμμάχου ἐν ἤθει καὶ κατὰ ἐρώτησιν· interpretatur *Montfauc.* *Theodotionis verba affirmandi, Symmachi vero interrogandi more legenda sint.*

A *ſunt.* reddi debuerant: *Theodotionis quidem interpretatio legenda eſt ut ſimplex negatio, ſed illa Symmachi animoſe & per interrogationem:* οὐχὶ σωθήσεται τίς; Eleganter *Iſocrates* in Orat. ad Philipp. p. 87. D. *Orationem*, inquit, *ſi quis* ἀναγινώσκῃ ἀπιθάνως, καὶ μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν, εἰκότως, οἶμαι, φαῦλος εἶναι δοκεῖ (ὁ λόγος) τοῖς ἀκούουσι. orationem *abſque ullo affectu*, quo Auctor illam animare ſtuduit, *recitare*, *ſic ut verba tantum videaris audientibus*, quod multi faciunt, *velut adnumerare*, dicitur illic μηδὲν ἦθος ἐνσημαινόμενος, ἀλλ' ὥσπερ ἀπαριθμῶν· in Epiſt. ad Archidamum, quam *D. Hoeſchelius* publicavit in notis ad Biblioth. *Photii* p. 942. dixit *Iſocrates*, ἐξαριθμῆσαι καὶ χύδην εἰπεῖν. *verba adnumerare lectori*, ſenſu tamen nonnihil diverſo, *Cicero* de Optimo genere Orat. c. 5. Τὸ ἐν ἤθει, vel ἠθικῶς,
B ἀναγινώσκειν, nemo, ut equidem puto, melius expreſſit *Auſonio*, cuius iſta ſunt in utiliſſimo Protreptico ad Nepotem, ſive Eidyll. IV,

Conditor Iliadis, & amabilis orſa Menandri
Evolvenda tibi. tu flexu & acumine vocis
Innumeros numeros doctis accentibus effer,
Affectusque impone legens.

In Comoedia, nec non in Mimis, tanquam in ſpeculo vitae quotidianae, dominatur quidem τὸ ἠθικὸν, ſed, ſi irati vel amore furentes, vel avari, vel aliis animi motibus concitati, verbis ſunt exprimendi, locum etiam habet τὸ παθητικόν. *Cicero* in Oratore c. 37, *Quod Graeci* ἠθικὸν *vocant*, (eſt) *ad naturas, & ad mores, & ad omnem vitae conſuetudinem accommodatum;* παθητικὸν, *quo concitantur animi &*
C *perturbantur.* Non ἤθη tantum ſervant Comici; ſed & movere poſſunt τὰ πάθη. *Chariſius* in fine libri II. Inſt. Gramm. Ἤθη, *ut ait Varro de Latino Sermone lib. V, nulli alii ſervare convenit, quam Titinnio & Terentio:* πάθη *vero Trabea, inquit, & Atilius, & Caecilius facile moverint.*

Egone illam? quae illum? quae me? quae non? ſine modo;
Mori me malim; ſentiet qui vir ſiem.

Haec ultima ſunt ex Eunucho *Terent.* (I, I, 20,) Parmenonis, herilem filium Thaïdi, quae inſulſum ſed pecunioſum militem ad ſe admiſerat, iratum ſecum nunc ſic cogitare dicentis. Sunt & iſta παθητικά· qualia permulta ſuſpicor in *Naevii* fuiſſe fabulis. In epigrammate veteri de Comicis

Poëtis, post *Caecilium*, & *Plautum*, A

Naevius, qui fervet, tertio in pretio est.

ἠθικώτατος est *Terentius*; in alio epigrammate legitur, (Anthol. Lat. Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 410,)

Tu quoque, qui solus lecto sermone, Terenti,
Conversum expressumque Latina voce Menandrum
In medio populi sedatis vocibus effers.

sed & τὸ παθητικὸν altera interdum formula designatur; estque ἠθικὸς λόγος, *oratio* quae dicitur *morata*, sive viva & animata, quae mores & indolem hominum exprimit. Vt ἐν ἤθει a *Donato* redditur *morate*; admirabilis illa Gnathonis secum loquentis narratio in Eunucho *Terentiana* A. II, B Sc. II, a *Donato* dicitur *morata oratio*: quid sit

speciosa locis, morataque recte
Fabula, optime disci poterit ex *Horatii* Arte Poët. v. 312-322. ubi legantur ad *vivas voces* a *Bentlejo* notata. Quia vero ut plurimum in fabula morata pleraque sunt tranquilla; pervenusta sunt ista *Longini*, inter veteres Critici, qualis *Bentlejus* est inter recentiores, π. Υ. in fine Sect. IX, ἡ ἀπακμὴ τοῦ πάθους ἐν τοῖς μεγάλοις συγγραφεῦσι καὶ ποιηταῖς εἰς ἦθος ἐκλύεται. τοιαῦτα γάρ που τὰ περὶ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως ἠθικῶς αὐτῷ (nempe Ὁμήρῳ) βιολογούμενα οἰκίαν, οἱονεὶ Κωμῳδία τίς ἐστιν ἠθολογουμένη. —— Nostro vero Carmine, hoc praesertim in loco quam morata est oratio! singula mores atque ingenium exprimunt mulierum; *vivae* sunt *voces*: *Horatius* l. c.

Respicere exemplar vitae morumque iubebo
Doctum imitatorem, & vivas hinc ducere voces. C

Doctus naturae fuit *imitator* in suis Mimis *Sophron*; utriusque *Theocritus*.

Vs. 29, 30. Φέρε θᾶσσον ὕδωρ, ὕδατος πρόσθεν δεῖ.] Quae diu sederat exspectando defessa, Praxinoë, cum amicâ domo exitura ad spectandam pompam, quod dudum ante facere potuerat, nunc tandem aquam ad manus poposcit: hanc adferens, convitiis imperiosae herae stupefacta, Eunoë cum festinanti scilicet, sed simul more mulierum in nugis moras nectenti, nimis lente gradum videretur promovere, ad Eunoën Praxinoë,

Κινεῦ δή·

A *Move vero ocius te*, *Terent.* Eun. V, 3, 3.

At enim tu nimis spisse atque tarde incedis,

Naevius apud Nonium in v. Spissum.

φέρε θᾶσσον ὕδωρ·

Odiosa cessas (*Terent.* Eun. IV, 6, 16.) *fer aquam citius.* Haec cum attonita vel mantile, vel τὰν περονατρίδα, vel aliud quidpiam porrigeret; ὕδατος, inquit illa,

ὕδατος πρότερον δεῖ.

primum opus mihi est aqua.

Ad amicam tum conversa,

Ἃδ' ὡς τᾶμα φέρει.

ista, vide, *quam rustice & tremula manu gestet gutturnium.* Sequentia,

δὸς ὅμως· μὴ πολύ, ἄπληστε,

B Ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;

Παῦσαι.

probabiliter *Reiskius* interpretatur, & ingeniose; estque hic eius paraphrasis lectu sane dignissima: recte etiam a praecedentibus in Edit. sua, ut *Luzacius* fecit, seiungit vocem δύστανε· ἀρδεῖς vero male retinuit cum ceteris Editoribus, excepto *Wintertono*: ἀρσεῖς, quod alicui placuit, certe Doricum; hic vero, me iudice, melius est ἄρδεις. Proxima,

ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι·

(In his ὁποῖα, pro ὁκοῖα, ex Ed. prima Mediol. revocavi, pro τοιαῦτα, ταύτηγε est in Cod. MS.) multo melius *Reiskius* explanat, quam *D. Heinsius*, qui perperam etiam verbum tentavit ἐδόκει. —— Quod hic putabat, mihi nihil commune hoc nostrum, nisi nomen θεῶν, habere videtur

C cum usitatissima formula σὺν θεοῖς. Ὁποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι· simile est formulae, qua Galli hodiedum utuntur in sermone familiari, & Nostrates de plebe. Ex animi nondum sententia lota Praxinoë, fortasse pia, significatum voluit, in Deorum voluntate, cui suberant omnia, hac etiam in re acquiescere se: νένιμμαι, ὡς θεοῖς φίλον ἦν. ut in re seria *Xenophon* scripsit, πράξειν, ὅ, τι ἂν τῷ θεῷ φίλον ᾖ, in Ἑλλην. VIII. p. 370, 35. dignus ille Socrate discipulus morbo tamen superstitionis tenebatur.

Sed non erat omittendum in vs. 30, ad Ἃδ', (sic scribendum non Ἁ δ', ut in Edd. vulgatur,)

Ἃδ' ὡς τᾶμα φέρει·

Scholion in Codice Paris. Reg. legisse *Ruhnkenium* Nostrum, in Mediceo *Salvinium*, hoc minime ineptum: Ἴδε

εἰς

εἰς ποῖον ἀγγεῖον βάλλουσα (scripserat, βαλλοῦσα) φέρει τὸ ὕδωρ ἐ- A
μοί. ὡς τᾶμα pro οἷον τᾶμα positum Gallo videbatur interpreti:

Quelle eau m'apporte-t-elle? ô Ciel! donne pourtant.

aquam ex coeno baurire, qui laveret manus,

dixit *Afranius* in Fratriis apud *Nonium* in v. *Laverent*: mihi vero ὡς *modum* omnino designare videtur, quo gestabat vasculum Eunoa: *vide, quam tremula manu gestet aquam!* Sed recte verbum ἴδε supplet Grammaticus: ἴδε ὡς αὕτη φέρει τὸ ὕδωρ. in hoc ipso carmine v. 53, ἴδ' ὡς ἄγελος· & frequenter legitur ἴδ' ὡς in Epigrammatibus. —— Idcirco autem minus probo Scholiastae coniecturam supplentis εἰς ποῖον ἀγγεῖον βαλλοῦσα φέρει τὸ ὕδωρ. quia mulier plebeia, pusilli forte mercatoris uxor, qui ex Sicilia commigraverat Alexandriam, quaeque domum se fatetur angustam inhabitare v. 9. Ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, splendidum certe gutturnium ab ancilla ne die B
quidem festo, & praesente Gorgone, poterat exspectare; qualia novimus etiam tum, & dudum ante, in aedibus fuisse beatiorum, argentea etiam, & aurea: *Festus*: *Gutturnium, vas ex quo aqua in manus datur*: In *Onomastico* veteri, quod, centena continens ex antiquis Comoediis & Tragoediis, etiam ex *Apuleio* derivata, *Vulcanius* publicavit, *Guttus*, & paulo ante *Gutturnium*, recte redduntur Πρόχοος. *Vrceolum* etiam *aquae manualis* vocabant, quo *aqua in trulleum effundebatur*: vid. *Varronis* verba apud *Nonium* in v. *Trulleum*. Argenteas & aureas etiam fuisse προχόους sive προχοΐδας disci poterit ex notatis a *Berglero* ad *Alcipbr*. p. 379. & *Io. Piersono* ad Moer. p. 296, 297. Neuter recordabatur loci *Homeri* ex Od. Α. v. 136. verba Poëtae sic in sua Paraphrasi Attica expressit *Demosthenes Thrax*: Πρῶτον μὲν C
κατὰ χειρὸς θεράπαινα ἔφερε χρυσῷ πρόχῳ. cui haec etiam, (p. 33, 22.) & illius multa, debemus, totam nobis vellem *Eustathius a Demosthene* Thrace scriptam Odysseae Paraphrasin elegantissimam conservasset: illam, non Iliada, interpretatum *Homeri*, quod *Suidas* narrat, puto me demonstrasse in Differt. de Scholiis in *Homer*. ined. subiecta *Vrsini Virgilio* cum Graecis collato, p. 112. *Homeri* Iliadis partes olim, ad istam ferme rationem, alii explanarunt; ex *Suida* novimus *Tribonianum Sideten* atque adeo *Pamphylium*, praeter alia multa scripsisse Μετάφρασιν τοῦ Ὁμηρικοῦ τῶν νεῶν Καταλόγου· *Tryphiodorum* Παράφρασιν τῶν Ὁμήρου παραβολῶν· *Philostratum*, Iuniorem quem vocant, Παράφρασιν τῆς Ὁμήρου Ἀσπίδος.

V. 33.

A Vſ. 33. Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος;] Quas mulier arrogans & faſtidioſa tam contumelioſe tractabat, non ſane mirum eſt ſuis illam ancillis diffidiſſe, tanquam *expilatricibus*, quae *pallia evallarent*, ut loquitur *Titinnius* apud *Nonium* in v. *Evallare*, atque adeo ante arcae veſtiariae clavem requiſiviſſe, quam domo exiret: forſan & ſuum illa maritum Dinonem, cui tanquam fatuo detrahebat coram amica Gorgone, de ſuo Dioclide ſimilia mox narratura, maritum fortaſſe fuit verita; ne arcae, qua veſtes exemerat feſto diei inſervituras, domi relicta clave, negligentiae incuſaretur. —— Suſpicor huius loci Theocritei, & iſtorum ex v. 43, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον· recordatum *Theophraſtum* qui dicitur (in quo *elegantiſſimum omnium Philoſophorum & eruditiſſimum*, quem vocat *Cicero*, *inſtitutum ab Ariſtotele* non agnoſco) in Char. Eth. c. XVIII, ubi ὁ Ἄπιστος (ſine diſcrimine *diffidens* omnibus) dicitur —— τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἐρωτᾷν κατακείμενος, εἰ κέκλεικε τὴν κιβωτὸν, καὶ εἰ σεσήμανται τὸ κυλικούχιον, καὶ εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται. Miſſa nunc voce controverſa, ſatis nobis erit illic quaeri, an mulier κέκλεικε τὴν κιβωτὸν. &c. ut hic arcae veſtiariae, clavem requirit Praxinoë:

Ἁ κλὰξ τᾶς μεγάλας πᾶ λάρνακος, ὧδε φέρ' αὐτάν.

Dum loca ſaepe *Salmaſius* adfert, prout, in *Salmaſio* ipſo fallax interdum, memoria ſuggerebat, in hoc verſu proferendo lapſus eſt vir Magnus De modo Vſur. p. 750. vel aures ipſum docere debuerant, non potuiſſe Poëtam Graecum ſcribere τᾶς μεγάλας τᾶς λάρνακος· dici quidem poſſet ἡ λάρναξ ἡ μεγάλη· ſed Graecis inauditum & prorſus eſſet C barbarum, ἡ μεγάλη ἡ λάρναξ. cum autem in finem verſus laudatur a *Salmaſio*, ut videretur nominativus a reliquis ſolutus; ſicut in Ἐγξύα· πάρθ' δ' ἄπι. —— Voces Κιβωτὸς & Λάρναξ eidem rei inſerviebant ſignificandae; *arcam* etiam notabant, in qua veſtes recondebantur; dictam a recentioribus Graecis Ῥίσκον, ut a Romanis *Riſcum*. In veteri legitur Gloſſario: *Riſcus*, Κιβωτὸς, μεγάλη Λάρναξ. Alibi: *Arca*, Κιβωτὸς, Λάρναξ. *Pollux* VII, 79, Εἰς ἃ κατετίθεντο τὰς ἐσθῆτας, — Χηλοὶ (*Homero*) — καὶ Κιβωτοὶ, καὶ Κίσται· —— παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις καὶ Ῥίσκοι. hos inter νεωτέρους iam fuit *Antiphanes* Comicus, ex cuius Aleatoribus Ῥίσκος profertur a *Polluce* X, 137. Satis mirum quod traditur in Scholio *Homeri* Leidenſis MS. in Il. Π. v. 254, ad vocem Χηλοῦ· (quam adhibet & *Theocr.* Eid. XVI, 10,) —— καλεῖται παρὰ μὲν Λάκωσι Κιβωτὸς, παρὰ δὲ

δὲ Ἀττικοῖς Λάρναξ, παρὰ δὲ Μιτυληναίοις Ἀντίπηξ. his olim usus A ad *Ammonium*, p. 82, sine ulla suspicione, sequaces habui. Grammatici veteris notam arguere mendacii non ausus, nonnihil tamen immutavit, *Eustathius* in Il. Π. p. 1072, 49, Χηλὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὴν κιβωτὸν φασὶν οἱ Λάκωνες· Βυτιάδαι δὲ, Λάρνακα· Μιτυληναῖοι δὲ, Ἀντίπηγα. Primum illud Βυτιάδαι, huius sit an alterius, est sane ridiculum: *Cecropidae* quidem dicti sunt Athenienses, & *Thesidae*; sed ne *Codridae* quidem, nedum Βυτιάδαι, vel Βυτάδαι. hae tantum erant familiae nobilissimae Athenis a generis auctore *Codro* Rege, vel heroë *Buta*, nomen trahentes. Sed praeterea id omne fictum est. Χηλὸς vox est Homerica, non Laconica; *arca* a quibusvis Graecis, ut Κιβωτὸς, dicebatur & Λάρναξ. Mitylenaeis nihil credo cum voce Ἀντίπηξ fuisse commune; quia in reliquis mendax est Grammaticus. *Ci* B *stam* sic aliquoties apte dixit *Euripides* in Ione, locis a *D. Heinsio* ad *Hesych.* in Ἀντίπηγα adnotatis. Quanto melior, vera quippe, haec est eiusdem *Eustathii* observatio in Od. B. p. 100, 42, Χηλὸς —— ἀπὸ τοῦ Χῶ (Χάω) τὸ χωρῶ. (ἐξ οὗ καὶ ὁ Χηραμὸς, ὃν οἱ τῆς Δωριέων γῆς ἄρτι Χηλαμὸν φασὶν ἰδιωτικῶς.) λέγεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ Ἀντίπηξ, καὶ Κιβωτὸς, καὶ Λάρναξ, καὶ Σορός. sic enim scripserat, non σωρός. Centena talia sui aevi, ex antiquis vocabulis depravata, passim exhibet *Eustathius*, inprimis illa quae in Lycia usu plebeio conterebantur: Χηλαμὸς *Ducangii* diligentiam non effugit: sic *latibula* ferarum vocabant istius aevi Graeci.

Praxinoae τᾶς λάρνακος in mimo *Theocriti* quaerenda erat Ἁ κλάξ. Ista forma, a Dorico κλαξῶ legitimo more ducta, (de qua vid. Epist. ad *M. Röverum Ursini Virg.* C cum Gr. coll. praefixa p. LXII.) non alibi praeterquam in hoc uno loco fuit a me lecta, ne apud Grammaticos quidem, quantum recordor: Κλᾷξαι, κλεῖσαι· dat *Hesychius*, formam in Theocriteis aliquoties occurrentem. *Clavis*, κλεὶς, κληῒς, Dorice scribentibus etiam Κλαῒς dicebatur: Κλαῖδα scribebant; non κλαῖν vel κλαΐν. vulgo dictam κλεῖδα, Κλεῖν scripserunt *Andocides*, *Lysias* p. 8, 2. *Demosthenes*, veterum etiam imitatores: sed in Evangel. *Lucae* XI, 52. κλεῖν scribere non debuerat corrector in Cod. Cantabrig. —— Ad *Hesychii* Παΐν, παῖδα, tacent, qui id ipsum legerant aliquoties in *Gregorii Nazianz.* carminibus T. II. p. 43. A. 105. A. p. 120. A. 121. C. 122. C. &c. —— Ceres assimilata sacerdoti suae in h. Cereris *Cal-*

A *Callimachi* v. 45, *manu gestabat*

Στέμματα καὶ μάκωνα· κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαΐδα.

antiquitatis sciens de humero suspensam *clavem* in clavigera templi sacerdote non mirabitur: quingentis paene annis ante talem clavem Divinus *Iesaias* iam memorabat c. XXII, 22, Δώσω (*Symm.* Ἐπιθήσω) τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ, על-שכמו, ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ. Vt in v. *Callim.* Κλαΐδα legimus, apud *Hesychium* sunt: Κλᾷδες, ζυγά, Αἰολεῖς. illic τοὺς μοχλοὺς intelligo; ὁ μοχλὸς dicitur & θύρας ζυγὸς teste *Eustath.* in Il. N. p. 935, 49, unde verba Ἐπιζυγῶσαι (*claudere*) θύρας, & *aperire* Ἀναζυγῶσαι. *Etymologus* p. 97, 1, Ἀναζυγὸν φασὶ τὸ ἀνοιγνύναι κιβώτιν, ἢ τὸ ἐπὶ τῇ θύρᾳ κόρακα· (θώρακα male dat Lex. Reg. Paris. MS. quod cetera praebet eadem ad Ἀναζυγόν. Κόραξ genuinum est: vid. Schol. in *Theocr.*
B V, 117. *T. H.* ad *Lucian.* I. p. 472.) καὶ Ἀναζυγὴ, ἡ τῆς θύρας ἄνοιξις. —— Πλάτων Εὐμενίσιν, Εὐθὺς ἀναζυγῆς γινομένης. huc videri potest spectasse *Pollux* X, 26. ubi iuvenis tum temporis *Hemsterhusius* verba non omisit *Etymologi*: sed ista non sunt Comici *Platonis* ex Eumenisin; olim in Codice MS. Etymologici M. quem *d'Orvillius* mihi benigne miserat utendum, scriptum legi: Πλουτ' Εὐμ· Iam vero, ut apud *Polybium*, aliosque recentiores, legitur in Laconicis Apophthegm. *Plutarchi* p. 209. F. ἀναζυγῆς ποτε γινομένης, *cum castra aliquando moveret* Agesilaus. His scriptis, *Ruhnkenius* Noster ista mecum communicavit: „ Rectis„ sime Cod. Dorv. Πλουτ. Εὐμ. ex quo facio Πλούταρχος Εὐ„ μένει. Locus est in Eumene p. 595. A. ". Suspicari forte liceret in *Aristoph.* Nub. v. 743, pro καὶ ζυγάθρισον in
C aliis Codd. olim etiam lectum, κἀναζύγωσον· quia haec prostant in Scholiis: οἷον ἀνοίγειν ἀποπειρῶ. τὸ γὰρ Ἀναζυγοῦν ἐστὶ τὸ ἔξωθεν ἀνοίγειν τὴν θύραν. —— Haec faciunt ut recorder *arcam* a *Sophocle* dictam & *Xenophonte* Ζύγαστρον. *Zonaras* in Lexico nondum edito: Ζύγαστρον, κιβωτίς. κυρίως δὲ ἡ ξυλίνη σορός. Σοφοκλῆς, Ξύλῳ ζυγάστρῳ (scribendum Κοίλῳ ζυγάστρῳ, ut est in Trach. v. 705. veneno tinctam tunicam complicatam Deïanira in arcam abdiderat,) παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι τὰς σανίδας, καὶ Ξενοφῶν (Κύρου Π. VII. p. 109, 12,) τὰ δὲ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους ἐν Ζυγάστροις κομίζειν, ἵνα, ὅπῃ καιρὸς εἴη, διαλαμβάνοιεν ἕκαστοι τὰ ἄξια.

Vs. 34—38] Docti Lectoris pace, in hac velut nova Mimi Theocritei Scena, ἀνθρώπινα δράσω, faciamque adeo, quod

quod Abbatem fecisse *Banierium*, quodque alios interdum A Academicos facere supra dicebam. Haec quoque *Theocriti* monstrant verum illud esse *Terentii:*

Dum comuntur, dum moliuntur &c.

Maritus Dinon iam dudum domo exierat ad solemnis diei Regiam pompam spectandam, odiose cessante uxore Praxinoë; quae tamen etiam amicam Gorgonem exspectare maluerat, quacum maledicere marito, & de nova veste & de quibusvis rebus garrire posset: quae dudum lota potuerat esse & ornata, amicam exspectaverat nihil agendo; coram illa scilicet vestis erat mutanda (erant enim hae domi mulieres ἀναμπίχονοι καὶ μονοχίτωνες· vid. ad *Herodot.* not. & *Etymolog.* in Δωριάζειν) pretiosis & festo diei congruis. Cum manus lavisset, & viderentur ad pompam abiturae, γυναικισὶ non eunt tamen. Peloponnesiaca sive Corinthia B (legatur *Herodotus* L. V, c. 87, 88.) vestis interior suis ornata plicis, quam coram Gorgone cupiebat explicatam v. 21, dum fibulis adstringitur ad pectus & brachia, illa quidem recens a tela, evenit quod futurum speraverat Praxinoë; nunc quidem cupienti novas moras obiicit Gorgo, dum ait:

Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα
Τοῦτο πρέπει.

Praxinoa, vestis ista elegans valde facit ad corpus tuum, teque adeo decet:

λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

obsecro te, dic mihi tandem, quanti detexta tibi constitit? Tum illa

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ·

Hoc mea tu Gorgo noli in memoriam mihi revocare: Taedet C *mentionis*, *Caecilius* inquit apud *Gellium* N. A. II, c. 23. Nimium quantum est: *Salvinius* hic in margine Medicei Codicis invenit: πλέον ἢ ἄλλως ἢ δυοῖν μνᾶν ἀργυρίω.

πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

impendi plus quam duas minas argenti puri; quin sic in ista veste conficienda elaboravi, ut vitae paene iactura in hoc opere tota fuerim. Ἀνὰ, inquit Gorgo,

Ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

Sed laborem nunc compensat voluptas animi, qua frueris tam eleganter ornata. Debuit victa tandem amicae iudicio adsentiri Praxinoe;

Ναί. καλὸν εἶπες.

Quin-

A *Quinimo ſtola, quod fateri cogor, eſt venuſta.*

Vſ. 35. Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ] *Caſaubonus* in iſta: ,, quantum impendiſti priusquam hanc veſtem detexue- ,, ris? Quod vulgo textores dicunt de perfecto panno aut ,, tela, *desmonter la piéce*, id Theocritus elegantiſſime ,, dicit καταβαίνειν ἀφ' ἱστοῦ, alii ſcriptores καθαιρεῖν ἱστόν, ut ,, Strabo de meretricibus Corinthiacis loquens libro octa- ,, vo." Vt ſunt omnia viri Magni; quae ſequuntur lectu quoque ſunt digniſſima. Quod vero Galli vocant *démonter la piéce*, id non dicitur a *Theocrito* καταβαίνειν ἀφ' ἱστοῦ· ſed reſpondet Graecae phraſi καταβιβάζειν ἀφ' ἱστοῦ, ſive potius alteri Theocriteae, ἄτελον τάμνειν ἐκ τῶν κελεόντων, *textum pannum de pedibus ligni* vel *mali textorii ſecare*; atque adeo, quod
B iam perfectum eſt ac *detextum*, *deponere*. Helenen Spartiatides puellae laudantes in Epithalamio Theocriteo (Eid. XVIII.), in arte etiam textrina nullam eſſe canunt cum illa comparandam v. 33, 34, Οὔτι τις ——

Οὔτ' ἐνὶ δαιδαλέῳ πυκινώτερον ἄτριον ἱστῷ
Κερκίδι συμπλέξασα μακρῶν ἔταμ' ἐκ κελεόντων.

Scholion in hunc locum nobis ex Genev. Codice *Caſauboni* Lectiones offerunt p. 278, Ἔταμ' ἐκ κελεόντων] Ἤγουν ἐκ τῶν ἱστοπόδων· τέμνεται γὰρ τὸ ὕφασμα ἐκ τοῦ ἱστοῦ ὅταν τελεσθῇ. clarioribus iſta verbis explicari non poterant.

Ab his vero, ſimilibusque omnibus, diſtat *Theocriti* forma loquendi, noſtro loco, quod ſuſpicor, Sophronéa; muliebris certe, de amicae veſte lanea loquentis tanquam de
C re animata:

πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ;

quanti conſtans *tibi de tela deſcendit?* κατέβα. ſenſum exprimere conabatur Grammaticus, cuius hoc Scholion ex Mediceo Cod. *Salvinius* enotavit: Κατέβα. πόσου ἀργυρίου ἐξωνήθη ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ. ſed lanam & cetera ad opus neceſſaria coëmerat tantum Praxinoë; ipſa fuerat opifex: niſi telam texuerit, veſtem ſaltem oportet confecerit: quid enim alias iſta ſignificarent?

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

Iam vero illud κατέβα ἀφ' ἱστῶ nusquam alibi, opinor, niſi hoc in loco, reperietur: nusquam alibi legerant illud *Paul. Leopardus*, aut *Iſ. Caſaubonus*; neque illud a me usquam fuit inventum. *Caſaubonus* vero in iis quae ſupra poſui καθαιρεῖν ἱστὸν, *telam detexere*, ſe legiſſe indicat in libro octavo *Strabonis*; *Leopardum* non nominat.

Paulus ſcilicet *Leopardus*, qui Belga natus, Furnius quippe, (vid. Em. XIII, c. 2.) τῆς κριτικῆς ἀκριβείας inter recentiores primus fuit exemplar, Emendationum libros ſcripſit viginti; *Tomus prior*, *decem libros continens*, primum prodiit ex officina Plantini MDLXVIII. iam anno ante, quam publicaretur, vir optimus hinc illuc abierat, annos demum natus ſeptem & quinquaginta: reliqui decem Emendationum libri diutiſſime latuerunt. *Caſaub.* Animadv. in *Athen.* L. XIV, c. III. (conf. *Iacobi Nicol. Loenſis* Miſcell. Epiphyll. L. VIII, c. 23.) laudato *Leopardo*, *vae illis*, inquit, *qui tanti obſervationum reliquos decem libros nobis invident!* Prodierunt tandem in Lampadis ſive Theſauri Critici T. III. ſatis negligenter, inſtar aliorum, a *Iano Grutero* vulgati, qui in Epiſtolis praefixis occupatus in nugis ne illud quidem Lectores docet, unde nonnulla, quae primus edidit, habuerit. Debebat x illos Emendationum libros, integris iſtius Theſauri voluminibus anteponendos, noſtrati *Petro Scriverio*, quod, a *Grutero* diſſimulatum, ſatis acriter, ſed ingrato, *Dan. Heinſius* obiicit in ſuis Emend. & Notis ad *Maximum Tyr.* p. 58. Noſtrarum literarum ſtudioſos paucos arbitror futuros, quibus in hoc liberrimo ſcribendi genere iſta ſint de *Leopardo* diſplicitura. Vt illuc redeam, *Strabonis* locum, quem legere ſe *Caſaubonus* recordabatur, egregie tractavit *Paulus* ille *Leopardus* in iſta operis parte, quam Lectiones ſcribens Theocriteas non viderat *Caſaubonus*; Emend. nempe L. XI, c. XIV. *Strabonis* locus eſt L. VIII. p. 581. B. quocum comparat ab *Euſtathio* diverſimode narrata in *Hom.* Od. Ξ. p. 544, 34. ſed ſua cum hauſerit, ut alia centena, ex *Strabone* non nominato *Euſtathius*, illi fides potius eſt habenda narranti, Corinthiam ἑταίραν, in ambigua voce ἱστὸς, & *telam* ſignificante, & *navis malum*, ludentem, cum accuſaretur, tanquam quae οὐ φίλεργος εἴη, οὐδ᾽ ἔργου ἅπτοιτο, εἰπεῖν, ἐγὼ μέντοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ. *ego tamen talis intra hoc breve tempus tres* ἱστοὺς *detexui*, non *tres telas*, ſed tres naucleros, quorum illa ſacculos exſiccaverat. —— In Latina voce ambigua, *telis*, ſimilis eſt luſus in carmine quod Cl. *P. Burmann. Sec.* edidit *Anthol.* Lat. I. p. 71, ubi inter Lycomedis puellas latens dixiſſe fingitur Achilles:

Stamina linquentes currant ad ſpicula palmae; ——
A telis ad tela decet tranſire iuventam.

Saepius autem puellis telae & lanificii ſtudium Amor auferebat: *Horatius* Carm. III. Od. XII, 4, *Tibi*

A *Tibi qualum Cytbereae Puer ales, tibi telas*
Operosaeque Minervae studium aufert, Neobule,
Liparei nitor Hebri.

Incerti, antiqui tamen, Poëtae hoc venuſtum praebet epigramma *Anthologiae* Gr. L. VI, c. 8, 6,

Κερκίδα τὴν φιλοεργὸν Ἀθηναίῃ θέτο Βιττὼ
Ἄνθημα, λιμηρῆς ἅρμενον ἐργασίης·
Πάντας ἀποστύξασα, γυνὴ τότε, τοὺς ἐν ἐρίθοις
Μόχθους, καὶ στυγερὰς φροντίδας ἱστοπόνων.
Εἶπε δ' Ἀθηναίῃ· τῶν Κύπριδος ἅψομαι ἔργων,
Τὴν Πάριδος κατὰ σοῦ ψῆφον ἐνεγκαμένη.

Corinthia vero *Straboni* memorata, quae primum probabiliter, inſtar iſtius Andriae, pudice vitam egerat,

lana ac tela victum quaeritans.
B *poſtquam amans acceſſit, pretium pollicens,*
Accepit conditionem: dein quaeſtum occipit,

atque eleganter deſidiam exprobranti dicebat, ſe tamen intra perbreve tempus τρεῖς καθελεῖν ἱστούς. quorum venuſtas ſentiri poteſt, non ſatis commode verbis Latinis explanari. In *Philoxeni* Gloſſario legitur: *Detexo*, Καθαιρῶ ἱστόν. in Gloſſ. *Cyrilli* Gr. Lat. Ἐκτιμιω ἱστὸν, *Detexo*. infra in eodem Gloſſario: Ἐξετεμβρίσεν, *Detexit*. qui Gloſſaria conflavit in unum malo inſtituto, *Labbaeus* exhibet: *Detexit*, ἀπεκάλυψεν, ἐξετεμβρίσεν. Priora recte ſe habent, *Detexit*, ἀπεκ. tum ſcribendum: *Detexuit*, ἐξέτεμβρ ἱστόν. exorſam telam perfecit, atque adeo τὸ ὕφασμα ἐξύφαινεν. —— Cum multa notaverim, Scholion tamen iam olim editum a *Zach. Calliergo* in hunc ipſum *Theocriti* locum non debebat a me praetermitti; hoc nem-
C pe: Πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ] (ſic recte in iſta Ed. Rom. voces integrae ſemper Scholiis ad finem libri ſeorſim vulgatis, praefiguntur) Ἤγουν διὰ πόσης ἐξόδου σοι κέκοπται ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ; ἢ διὰ πόσου (πόσου) σοι ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ καθῃρέθη, καὶ οἷον ἐξυφάνθη. *Quantum erogaſti pecuniae ante, quam haec tibi* veſtis *fuit de tela reſecta*? Sic illud διὰ πόσης ἐξόδου Latine reddi debet. Ἔξοδος quid eſſet ante ferme ignorabatur, quam nota in Codice *D'Orv.* Ἀναλώσας] Ἐξοδιάσας· inſignem nobis peperiſſet obſervationem *Hemſterb.* ad *Schol.* in Plut. *Ar.* p. 111. ubi hoc Scholion etiam attigit. In εἴσοδος & ἔξοδος turpiter erratum fuit & alibi, & apud *Ioh. Chryſoſt.* Opp. T. III. p. 83. A. vid. *Plutarch.* T. I. p. 45. A. Recte Gloſſar. *Cyrilli*: Ἔξοδος, ἀνάλωμα, *erogatio*, *expenſum*. alibi: Εἰσοδιάζω, *Redigo*. Εἰσοδιασμὸς, *Redactio*. ſic recte vox barbara

Radicatio corrigitur in libro Bibl. Leidensis. *Redigere pe-* A
cuniam quid esset apud veteres Romanos post *Io. Fred. Gronovium* Obs. I, c. XIX, quem laudare saltem sui hoc in genere similem debuerat, *R. Bentleius* docuit, ubi suum *Horatio* vindicat in Epoda II, v. 69,

Omnem redegit Idibus pecuniam.

Manilio vir perspicacissimus restituit IV, 542,

Inque epulas funus rediget pretiumque sepulcri,

id est, in epulas, atque adeo res vanas impendet pecuniam, quae in funeris erat impensas necessarias eroganda.

Vs. 36, 37. —— πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν Ἢ δύο, τοῖς δ' B
ἔργοις κὴ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.] Μνᾶν optimorum etiam Codicum esse lectionem *D'Orvillius* submonuit in *Chariton.* p. 144. atque ita omnino legendum *Scaliger* iam viderat, reiecta lectione μνᾶς· quam, indicatam ab *Henr. Stephano*, revocavit in suam Edit. *Wintertonus*; quamque, probatam a *Carolo Boyleo*, absurdam esse *Bentleius* in iis ostendit quae obiecit *Boyleo* p. 248. Ed. Latinae *Lennepii.* Mutata distinctione *Reiskius* edi voluit:

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ, πλέον. ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο.

&, ne μνᾶν, pro μνᾶς, Dorice a se scriptum Lector opinaretur, illinc haec Latina fecit: *Noli, Gorgo, ea de re pluribus loqui: impendi pecuniae numeratae minam, aut duas.* quod idem esset ac si his in oris diceremus, impendi flore- C
nos XXX, vel LX. legat *Reiskius* observata *Bentleii*; & neminem sic loqui confitebitur. Interroganti Gorgoni, πόσω κατέβα τοι ἀφ' ἱστῶ; *quanti tibi vestis constitit detexta?* Respondet Praxinoë:

Μὴ μνάσῃς, Γοργοῖ· πλέον ἀργυρίω καθαρῶ μνᾶν
Ἢ δύο.

insumsi plus duabus minis argenti puri puti: certum pondus argenti puri puti memorabatur in foedere inter Pop. Rom. & Karthaginienses facto, teste *Alpheno* ICto ap. *Gellium* N. A. VI, c. 5, laudatum a *Io. Meursio* Spicileg. ad *Theocr.* p. 74. —— Voculae ἢ pleonasmum, quem attigi ad Eid. XX, 27, p. 162. apto hic exemplo *Toupius* firmavit in Epist. ad *Wartonum* p. 334. *Timon*, opinor, in Sillis scripserat:

Ἠὲ βάρυν βουκλῆγα τιμώτερον ἢ Λυκόεργυ;

non

A non Λυκόοργος· ut vulgatur apud *Athen.* X. p. 445. E. ut nempe contracta sic forma dixerit loquendi, pro τομώτερον τοῦ τοῦ Λυκούργου βουπλῆγος. —— Satis hic fuerat dixisse πλίον δύο μνᾶν· Syracosiam mulierem inprimis decet πλίον ἀργυρείω καθαρῶ μνᾶν ἢ δύο. Ad *Talenti*, vel *Minae*, mentionem nonnunquam Attici, raro tamen, vocem addunt ἀργυρείῳ. exempla quaedam *D'Orvillius* adnotavit Anim. in *Chariton.* p. 144. sed in usu quoque quotidiano sic Graecos suspicor loquutos in Sicilia atque in infima Italia: Heracleënsis Tabula offert v. 95,

ἒξ μνᾶς ἀργυρείω·
& τέτορας μνᾶς ἀργυρείω.
v. 96, τρεῖς μνᾶς ἀργυρείω.
B v. 123, & 75, δύο μνᾶς ἀργυρείω.

v. 75, etiam δέκα νόμως ἀργυρείω. Ad Νόμως, *nummos*, quam formam hinc adhibui supra ad v. 16, *Pollucis* locum tractat *Mazochius*; sed vid. *Bentlej.* contra *Boyleum* ed. *Lennepii* p. 262. —— Doricum autem μνᾶν, pro vulgari μνῶν, ex marmore nobis exhibet Inscriptio Corcyréa in Diario Italico *Montfauconi*, p. 417, 17,

χωρὶς τᾶν πεντήκοντα μνᾶν.

In proximis verbis Theocriteae Praxinoës,

τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ultimum illud, a me iam olim indicatum, cum a *Toupio* probaretur, & in ora libri ab *Is. Vossio*, cum *Reiskio* hunc in versum recipere non dubitavi, pro vulgato, προσέθηκα· quod ut Edd. sic & Codices retinent: in uno
C Florentinorum vitiosum legitur ποτίθεικα· vir eruditissimus προσέθηκα in libro suo emendaverat. Sententia utique τὸ προθεῖναι respuit, atque omnino poscit προσθεῖναι. more itaque Dorico *Theocriti*, pro προσέθηκα, scribendum erat —— ποτέθηκα. Dicti vim Latine & Anglice *Toupius* expressit egregie. —— Quodam modo accedit, diversum tamen, in Oaristy, sive Eid. XXVII v. 60, ad haec puellae,

Φῇς μοι πάντα δόμεν· τάχα δ' ὕστερον οὐδ' ἅλα δοίης

quod Daphnis respondet amator:

Αἴθ' αὐτὰν δυνάμαν καὶ τὰν ψυχὰν ἐπιβάλλειν.

quo tandem dicto, quae vincere nolebat, victa succubuit.

novam coniugem vere amans Tigranes *Xenophontis* (K. A
Π. III. p. 41, 19) ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὦ Κῦρε, κἂν τῆς ψυχῆς
πριαίμην ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην· ad ſibi reſtitutam Ti-
granes v. 41, ἦ καὶ (ſic *MS.* Leidenſ.) σοὶ, ἔφη, ὦ Ἀρμενία
καλὸς ἐδόκει ὁ Κῦρος εἶναι; ἀλλὰ μὰ Δί, ἔφη, οὐκ ἐκεῖνον ἐθεώμην,
ἀλλὰ —— τίνα μήν; ἔφη ὁ Τιγράνης· τὸν εἰπόντα, νὴ Δία, ὡς τῆς
αὑτοῦ ψυχῆς ἂν πρίαιτο ὥστε μή με δουλεύειν. loco, quo vix da-
tur elegantior, diſtinguendo ſuum vigorem reſtitui, in
quo ἐθεώμην *admirantis* eſt & *amantis*; ut ſaepe θεᾶσθαι in
Xenophonteis: p. 68, 30. &c. p. 69, 28. p. 515, 4. p. 533,
23. —— Quae habebant omnium cariſſima, vitam adeo-
que, *animam* vocabant, ψυχήν, *Tyrtaeus* in iſta admira-
bili elegia, quam *Lycurgus* nobis ſervavit in Or. c. Leo-
cratem, p. 162, 44,

B

Θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
Θνήσκωμεν, ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Si cum rebus adeo magnis parva licet, muliebria quippe,
componere, *Theocriti* Praxinoë τᾶς ψυχᾶς μὴ φειδομένα εἰργά-
σατο τὰν περονατρίδα, atque adeo animam in opere poſuerat.

Vſ. 38. Ναί· καλὸν εἶπας] Quomodocunque capiatur illud
εἶπας, a *Theocrito* hic poſitum non facile mihi patiar per-
ſuaderi: neque tamen placet iuvenile commentum in Epi-
ſtola ad *Röverum* a me propoſitum p. 37. τοῦτο κα εἶπες,
enotavit ex Cod. Florentino *Salvinius*; τοῦ τόκα εἶπες Flo-
rentiae vulgavit *Iunta*. prodiit ex libro MS. Vaticano,
τοῦτο καλ' εἶπας. me nihil iſta ad commodam illinc efficien-
dam ſententiam iuvant. Minime abſurdum eſt in Scholiis C
τοῦτο ἀληθὲς εἶπας. Si darent Codices,

Ναί· καλόν ἐντι,

hoc ut non ineptum probaremus fortaſſe. Sed etiam tum
nimis abrupte cenſebitur, opinor, ad ancillam proximo
dixiſſe verſu,

Τὠμπέχονον φέρε μοι.

Quid ſi in vocem εἶπας, vel εἶπα, depravata ſit adhortan-
tis vocula, ſemel tantum in Theocriteis, alibi frequenter,
occurrens, εἶα; —— ſatis erat ſincerum amicae iudicium
adprobaſſe: ναί, καλόν ἐστι τὸ καταπτυχὲς ἐμπερόναμα· ut, quae
iam ante dixerat v. 21,

Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.

cum τὰν περονατρίδα tantum attuliſſet Eunoa, quae fabu-
lan-

A landi praebuerat materiam, nunc, εἶα, dixerit, *eia! quid stas?* adfer etiam τὠμπίχονον κỳ τὰν θολίαν.

eia! Quid statis?

Horat. Serm. I, Ecl. I, 18, 19. *Euripides* Iphig. in Taur. v. 1423,

Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε;

Vſ. 39. Τὠμπίχονον φέρε μοι, κỳ τὰν θολίαν,] Cauſam profecto non video, cur τὰν θολίαν κατὰ κόσμον Ἀμφίθες· iuncta maluerit *Iungermannus* ad *Pollucis* VII, 174, ubi Θολία fuiſſe dicitur πλέγμα τι θολοειδές, ᾧ ἀντὶ σκιαδίου ἐχρῶντο αἱ γυναῖκες. illic de *umbella* ſic etiam dicta notarunt viri docti: apud *Euſtath.* in Od. X· p. 795, 31. haec habentur ex *Lex. Rhetor.* Θόλοι, —— καμάραι· Θολία δὲ θηλυκῶς πῖλος εἰς ὀξὺ ἀπολήγων· οἱ δὲ σκιάδιον. Gallus interpres *Theocriti* optime
B reddidit, *Mon paraſol.* Suo more pronunciandi, de quo ſupra dixi, p. 277—284, τὰν θολίαν, *umbraculum*, Lacaenae Σαλίαν vocabant: *Heſychius:* Σαλία, πλέγμα καλάθῳ ὅμοιον, ὃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φοροῦσιν αἱ Λάκαιναι· οἱ δὲ, θολία. Eadem vox fortaſſe latet in Σάτλα. quod apud eumdem exponitur κάλυμμα κεφαλῆς γυναικείας.

Scholiaſta Theocriti τὰν Θολίαν recte reddidit per σκιάδιον & πέτασον· quod vero illic additur, οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὸ σκιάδιον Σκίρρον καλοῦσι· ſi vel corrigatur, ut corrigi debet, Σκίρον· (*ſcirrhum* enim σκίρρον dicebant,) de *umbellis* quibusvis verum non eſt; ſed de candidis tantum, quibus in *Scirorum* pompa ſacerdotum quorumdam capita tegebantur, quasque illis ferebant Eteobutadae: vid. *Harpocration* in Σκίρον· &
C *Meurſius* in Gr. Feriata. *Vmbracula* vulgo Athenienſes aeque ac ceteri Graeci Σκιάδια vocabant, vel Σκιάδεια· ex. gr. *Ariſtophanes* in Equit. v. 1345. in Avib. v. 1508, 1550. Thesm. v. 830, 836. ex Scholiis in horum locorum priora liquet diebus inprimis feſtis his uſas puellas mulieresque Atticas: ad primum locum *Scholiaſta* forte dederat: Σκίπασμά τι, ὅπερ αἱ γυναῖκες παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ἔχουσιν ἐξιοῦσαι, vel πομπεύουσαι· pro vulgato θύουσαι· *Schol.* in Av. v. 1508, Σκιάδειον —— ἔχουσιν αἱ Κανηφόροι ἀπιοῦσαι εἰς τὰ Ἐλευσίνια ὑπὲρ τοῦ μὴ καίεσθαι ὑπὸ τοῦ ἡλίου· in v. 1550, ταῖς Κανηφόροις Σκιάδειον κỳ δίφρον ἀκολουθεῖ τις ἔχουσα· ſuis vero filiabus umbracula tenere filias inquilinorum, τῶν μετοίκων, cogebant, ut famulas, Athenienſes: vid. *Aeliani* V. H. VI, c. 1. illic *Iac. Perizonius*, & *Io. Meurſius* in Panathenaeis c. XXIII.

Erat enim hoc servile ministerium: in *Pausaniae* VII, p. A
580, solio eburneo insidenti θεράπαινα παρέστηκε σκιάδιον φέρουσα· *adstat ancilla tenens umbraculum*: Omphalae, cui dominae iuvenis turpiter ancillabatur Hercules,

Aurea pellebant rapidos umbracula soles;
Quae tamen Herculeae sustinuere manus.

Ovid. Fast, II, 311, cuius praecepto, Artis Am. II, 209, etiam hodie libenter obediunt comati iuvenes:

Ipse tene distenta suis umbracula virgis.

Martialis XI, ep. 74.

Vmbellam luscae, Lygde, feras dominae.

Vmbellâ latâ quia solis arcebantur radii, κυνῆν ἡλιοστερῆ dixit *Sophocles* Oed. in Col. V. 305,

κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπέχει.

Recte *Scholiasta* πλατύπιλον περικεφαλαίαν explicat: absurde B
vero a *Suida* Πλατύπιλος redditur κυνῆ Θεσσαλίς. In Scholiis ad *Sophoclem*, Hecales opinor, fragmentum legitur Callimacheum (inter *Bentlejana*, cxxiv) ex *Suida* egregie emaculatum a *Toupio* Em. in *Suid*. III, p. 57, cuius primam vocem, Εἴδεος, in Εἴλης commode mihi videor mutasse, quo *solis ardor* significatur:

Εἴλης ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ, νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημα περίτροχον ἄλκαρ ἔκειτο.

nisi, quam primam posui, vox ultima ponenda potius videatur. Εἴλης ἄλκαρ, *munimentum* erit adversus *solis radios*, ut in alio fragm. Callim. CXLII, —— τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα· & saepius in similibus: vid. *Aristoph*. Vesp. v. 613. *Eurip*. Or. v. 1511. C
& notata in *Eurip*. Phoeniss. p. 291, 292. Aliud est ex eadem Hecale, ut puto, fragmentum cxxv, quod *Jo.* etiam *Meursius* adhibuit in Spicileg. ad *Theocr*. p. 75. conf. *Hadr. Junii* Animadvers. II, c. VI. Non tantum *umbracula* ista muliebria, sed & *pileos* Graeci temporibus heroicis, ut & veteres Romani, in usu certe vitae quotidiano, instar Aegyptiorum, ignorabant, nudo capite incedentes; voluitque hunc morem in suam civitatem revocatum *Plato* L. XII. de LL. p. 942. D. De Aegyptiis testis est *Herodotus* L. III, c. XII. *Homerum* nusquam pilei meminisse, veteresque Romanos τὰς κεφαλὰς fuisse ἀκατακαλύπτους monuit *Eustath*. in Od. A. p. 30, 52. De Atheniensibus, tempore *Solonis*, locus est insignis *Luciani*

de

A de Gymnaf. T. II. p. 895. Ne Romanas quidem antiquissimi aevi matronas *capitum tegmina* habuisse ex *Varronis* verbis conficias apud *Nonium* in v. *Capitia*. —— Pastores quidem in Arcadia, atque alibi, adversus solis radios capita iam olim munivisse videntur; & apud Lacedaemonios temporibus etiam antiquissimis pileorum usus, inprimis in bello, invaluit; ante reliquos vero Graecos Thessali pileos gestarunt & Macedones: πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς est in *Dionis Chryf.* Or. XXXV. p. 433. A. Lacedaemoniorum & Macedonum, in Or. LXXI. p. 628. B. de Laconicis egit *Meursius* Misc. Lac. I, c. 17. Polysperchon *Polyaeni* IV, c. 14, dicitur πῖλον Ἀρκαδικὸν ἐπιθέμενος. & Memnon apud eumdem, V, c. 44, 5, Κυζικηνοῖς ἐπιὼν, τῇ κεφαλῇ καυσίαν ἐπέθετο Μακεδονικήν. ante hos *Sophocles*
B etiam mentionem fecit —— Ἀρκάδος κυνῆς, in Inachi versu, quem *Toupius* emendavit in Epist. Crit. p. 52. ad Ἀρκὰς κυνῆ notam dat ex *Pausaniae* Lex. *Eustath.* in Il. B. p. 228, 48. Arcadicos se pileos nusquam invenire scribebat *Olearius* in *Philostr.* de V. S. II. p. 572, 15. Frequentius memoratur *causia*; quae Macedonibus fuisse dicitur εὔκολον ὅπλον,

Καὶ σκέπας ἐν νιφετῷ, καὶ κόρυς ἐν πολέμῳ,

in Epigrammate *Antipatri*, quod primus vulgavit *L. Kuster.* ad *Suid.* in Καυσία· Latine vertit atque explicuit Elegantiss. *Joan. Boivinius dans les Mémoires de l'Acad R. des I. & B. L.* T. II. p. 269. & 285. *Plautus* Milite Glor. IV, 4, 42,

Facito ut venias huc ornatu nauclerico;
Causiam habeas ferrugineam.

C Persa I, 3, 75, —— *chlamydem afferto, & causiam.*

Recte *Eustathius* in Il. B. p. 193, 17, Καυσία ἦν κάλυμμα κεφαλῆς ἐκ πίλου ὡς πάρος, (scripsisse videtur, εἶδος πίλου, ὡς καὶ πάρος, vid. *Etymol.* p. 493, 36,) σκέπουσά τι ἀπὸ καύσωνος, καὶ ὡς εἰς περικεφαλαίαν συντελοῦσά τι. Regum Macedoniae *causia* quid a causiis privatorum distiterit, ex *Pausaniae* nobis Lexico tradit *Eustathius* in Odyss. A. p. 30, 50. In *Africani* Cestis, quod de re militari opus, valde vitiatum, partim (vid. *Is. Vossius* ad *Catull.* p. 30,) ad nos pervenit, haec etiam vox corruptelam subiit: legere licet capite primo: ἐλαύνειν τῶν μαχομένων τὰς ὄψεις ὑπὸ πίλῳ Λακωνικῷ τῇ Μακεδονικῇ γεγονότας καλυσίαν· sublata hinc litera superflua καυσίᾳ scribendum, quodque est in margine, καλῶσι

 δὲ,

δὲ, sequentibus est praefigendum: ego in uno Cod. MS. A
καλυσίαν, in altero καλυσίαι· in hoc multa tamen editis inveni longe meliora: hic Codex *MS. Africani*, inedita etiam quaedam complectens minime spernenda, his a me diebus adhibitus, nuper adeo in Leidanam pervenit Bibliothecam.

Vs. 40. Οὐκ ἀξιῶ τὺ, τέκνον· μορμὼ, δάκνει ἵππος.] Galearum cristas, tubarum sonitum, atque armorum splendorem ut vana puerorum esse terricula monstaret, illa *mordere* δάκνειν, negabat Eteocles *Aeschyli* in Sept. c. Theb. v. 405,

> Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
> Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίνεται τὰ σήματα·
> Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.

infans Astyanax in *Homeri* Il. Z. v. 467, B

> πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης
> Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς,
> Ταρβήσας χαλκόν τε, ἰδὲ λόφον ἱππιοχαίτην,
> Δεινὸν ἀπ' ἀκροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας.

A vellicando *mordendo*que *aviculae* quaedam Δακνάδες fuere dictae: apud *Hesychium* est Δακνὶς, apud *Festum* sunt *Dagnades*, sive potius *Dacnades*, iudice etiam *Scaligero*. Cum instar aliorum Δακνὰς scribi potuisset, ista praebet *Phrynichi Sophisticus Apparatus MS.* Δακνᾶς ἵππος· Δακνᾶς ὄνου
p. m. 42. (ὄνος) περισπᾶται. nomina sic propria scribebantur Δαμᾶς· Κοτμᾶς· &c. Vt infantem, quem nolebat ad pompam secum ducere, Theocritea mater plorantem equorum morsu perterrefacit; in terriculis etiam personatis oris hiatum C
praesertim & dentes ingentes formidabant pueri: *Festus*, *Manducus*, inquit, *effigies in pompa antiquorum inter ceteras ridiculas formidolosasque ire solebat, magnis malis, ac late dehiscens, & ingentem dentibus sonitum faciens*: conf. *Scaliger* Conj. in *Varron.* de L. L. p. 150, 151. inter ceteras illic *terriculas*, quae ὀξυόδοντες pingebantur, est & *Lamia*. *Lamiae* fit in Scholio in hunc versum *Theocriti* mentio, quod ex Cod. Mediceo *Wartonus* exhibet T. I. p. 205. hoc nomen, quo drama fuit ab *Euripide* scriptum, miram subiit corruptelam in *Scholio MS.* ad *Platonem*: Δευτέρα (Σίβυλλα) Λίβυσσα, ἧς μνήμην ἐποιήσατο ἐν τῷ τῆς Σαλαμίνης προλόγῳ Εὐριπίδης· ubi vel ex *Lactantii* verbis, quae *Barnesius* adscripsit, patet scribendum τῷ τῆς Λαμίας προλόγῳ. *Lamiam*

ad

A ad hunc locum alii etiam memorant. Vt *Scholiastes Gregorii Nazianzeni*, cuius verba vulgavit Cl. *Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. *Platon.* p. 131, *Theocriti* verba *Scholiastes* attigit *Aristidis*: ad ista in Orat. Panathen. T. I. p. 176, ἃ τὰς παῖδας ἀκούοντας ἐκπλήττει· haec leguntur in eximio Cod. *MS.* Clariss. *P. Burmanni Sec.* οἷον Λαμίαι καὶ τὰ τοιαῦτα φάσματα. λέγει δὲ τὴν Μορμὼ, ἣν ἀκούοντα ὀρρωδεῖ τὰ παιδία. —— ὅτε βούλονται φοβῆσαι τὰ παιδία αὐτῶν αἱ γυναῖκες ἐπιβοῶσι Μορμώ. καὶ ὁ Πλάτων λέγει τὰ Μορμολύκεια. καὶ ὁ Θεόκριτος, μορμὼ, δάκνει με, (sic ista leguntur) Φασὶ δὲ νῦν, τὴν μορμὼ, Ὀνοσκελίδα. ad postremam vocem vid. *S. Bochartus* Hieroz. II. L. VI, c. X. in fine, & *L. Kuster.* in *Aristoph.* Ran. v. 296. —— *Io. Meursius*, sed paene puer, in *Lycophronis* Alex. v. 342, ex hoc loco *Theocriti*, conficiebat, pueros B *equum* vocasse Μορμώ· rectius his utuntur *Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36, *Anna Fabri*, & *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. Dian. v. 67. qui locus est me quoque iudice sincere scriptus; ut mirer & aliorum tentamina, & nuperum *Toupii*: fingit Poëta Deorum etiam filiolas, quando matribus sunt immorigerae, vocato Cyclope terrefieri; illius autem vice fungi ex ultimis aedibus prodeuntem personatum Mercurium vultu fuligine foedato, cuius illae metu territae compescantur: quid elegantius fingi potest his *Callimachi* versibus:

ὅτε κουράων τις ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Ἄργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ἔρχεται Ἑρμείης, σποδιῇ κεχρημένος αἴθῃ.
C Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται· ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.

Nostra haec Theocriti optime, mea sententia, cepit *D. Heinsius* L. *Theocr.* p. 366, 367, sequutus ille tamen *Scholiasten* in haec *Aristoph.* Equit. v. 690, —— ὠθοῦ, ἔρχεται

Ὡς δὴ καταπιόμενός με· Μορμὼ τοῦ θράσους.

Μορμὼ τ. θ.] ἐπιρρηματικῶς ἐξενήνεκται, ὡς εἰ ἔλεγε, φεῦ τοῦ θράσους. Certe hic μορμὼ idem esse videtur, ac in nonnullis veterum locis ἆ, vel ἆ, ἆ· velut in *Aristoph.* Pluto v. 127. apud *Platonem* T. III. p. 295. A. in *Eurip.* Hec v. 1069. Or. v. 274. Androm. v. 1076. unde Ἆ, ἆ, restitui debet in eiusdem Medea, v. 1042.

Vt vero Γοργὼ, & Γοργὼν, sic Μορμὼ, — οῦς, dicebatur & Μορμὼν, — όνος. *Aristoph.* Acharn. v. 582,

Ἀλλ', ἀντιβολῶ σ', ἀπένεγκέ μου τὴν Μορμόνα.

in

in Pace v. 473, A

Οὐδὲν δεόμεθ', ὤνθρωπε, τῆς σῆς Μορμόνος.

neque aliter scripserat, opinor, *Xenophon* Ἑλλην. IV. p. 307, 21, οἱ μὲν Λακεδαιμόνιοι καὶ ἐπισκώπτειν ἐτόλμων, ὡς οἱ σύμμαχοι φοβοῖντο τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ Μορμόνας παιδάρια. ubi praebent Edd. μορμῶνας. —— Illud in primis dignum hic notatu videtur, nutricem Orci, vel Acherontis, sed Orci potius, adpellatam a *Sophrone* fuisse Μορμολύκαν. *Porphyrius* ex *Apollodori* libro XX de Diis in *Stobaei* Eclogis, quas *Canterus* edidit, p. 129, Γοργύραν τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα ἀνεσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν Ἅιδου· καθὸ δὴ καὶ αὐτοῦ τούτου τιθηνὴν ὁ Σώφρων

Μορμολύκαν

ὀνόμασεν. —— Qui *Sophronis* quotidie libellum terebat, hinc sua *Platonem* efformasse suspicor Μορμολύκεια, verbum B etiam Μορμολύττεσθαι, quod sub ista tantum forma, ut frequentatur a *Platone*, sic ab huius fuit imitatoribus adhibitum: vid. Clar. *Ruhnken.* in *Timaei* Lex. p. 131. nec scripserat *Lucianus*, ut vulgatur T. III. p. 304, ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα —— ἡμῖν λέγεις καὶ μορμολύττεις· sed μορμολύττη· litera σ ex proximo σὺ male adhaesit.

Vs. 41. Δάκρυε ὅσσα θέλεις] Quod est in Cod. Vaticano, —— ὅσσ' ἐθέλεις, videtur esse genuinum: haec forma multo frequentius in his carminibus occurrit, quam altera vulgaris & antiquior: hanc legas aliquoties in Edd. ubi mihi quoque videtur Homericam sic posuisse Poëta; ut Eid. XX, 1, C

Εὐνίκα μ' ἐγέλαξ', ἐθέλοντά μιν ἁδὺ φιλᾶσαι.

Eid. XXI, 30,

Οὔ σ' ἐθέλω τώμῶ φαντάσματος ἦμεν ἄμοιρον.

Eid. XXIII, 23,

—— οὐκ ἔτι γάρ σε, Κῶρ', ἐθέλω λυπῆν ——

idem facile remedium in *Homeri* saepe versibus est adhibendum. Vt Atticum Ἠθέληκα commendant Atticistae, vel ἠθεληκέναι.

Vs. 42. Φρυγία, τὸ μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.] Ista scribens *Casaubonus* in Lect. *Theocr.* c. XI. „ Auctores habeo veteres Grammaticos, Dores non παῖδα scripsisse, verum „ παῖσδα· quare scribo in hoc carmine (X, 25,) συναί, „ σατε τὰν ῥαδινάν μοι Παῖσδα. " nitebatur unius observatione

Gre-

A *Gregorii*, quam in *MS.* Codice legerat, ut emendatam dedit *Koenius* in libello de Dial. p. 150, Τὸν παῖδα, Παῖσδα· Θεόκριτος·

> Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸ μικκὸν παῖσδα λαβοῖσα,
> Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον.

ex Codice *Vossiano*, cuius a me *Koenius* acceperat apographum, idem dederam in Animadv. ad *Ammon.* p. 180. in margine *Theocriti* Heinsiani παῖσδα ex *MS.* suo Codice *Gregorii*, velut genuinum, adnotaverat *Is. Vossius.* Nihil etiam impedit, quominus τὸ παῖδα dixerint olim Παῖσδα. παῖς secundum observata *Marklandi*, nobis una cum *Euripidis* Supplicibus edita, illis nota pleraque, qui *Hemsterhusium* his in oris audiverunt, scribi primitus debuit Παῖδς. παῖσδ etiam pronunciari potuit. ——— Sed in talibus non B quaeritur, quid fieri secundum Linguae potuerit analogiam; sed quid revera factum fuisse, vel priscorum Scriptorum locis, vel auctoritate constet veterum Grammaticorum: iam vero *Gregorii* istius, recentioris Graeculi, qui saepius vitiata Codicis sui se decipi passus est scriptura, nulla est sine teste loquentis auctoritas. *Puerum* παῖσδα dictum Dorice, nullus Grammaticorum veterum nos docuit: παῖδα saepenumero, παῖσδα nusquam praebent carmina Dorica, vel carminum fragmenta; Codices autem scripti carminum *Theocriti* in ista vocis forma, decies minimum recurrente, semper Editis concinunt. ——— Servemus itaque omnino, quod hoc loco aptissimum iudicabat *Io.* Noster *Luzacius*:

> Ἕρπωμες. Φρυγία, τὸ μικκὸν, παῖσδε, λαβοῖσα.

C *Eamus*, Gorgo: mea *Phrygia*, *puello assumto*, *lude*, eumque oblecta. *M. de Longepierre:*

> *Prens mon fils*, *Phrygienne; & le divertis bien.*

Forma Dorica παίσδειν legitur in hoc ipso carmine v. 49, 101. in Eid. XIV, 8. XVIII, 14. XX, 6. & ἔπαιξε, XIV, 22. sed παῖξαι receptum quoque fuit in Linguam vulgarem.

Τὸν μικρὸν παῖδα, quem παῖδ' ὀλίγον etiam dicebant Poëtae, & ὀλίγον κῶρον *Theocritus*, vulgo vocabant παιδίον. In Apologia *Platonis* p. 34. D. tres sibi filios esse dicit Socrates, unum, μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία· in Phaedone p. 116. B. ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία· δύο γὰρ αὐτῷ υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας. ——— Τὸν μικρὸν, inquam, παῖδα, simpliciter, ut

ut hic, τ̀ Μικκὸν dixit *Theocritus*: in hoc ipso carmine eun- A
dem Praxinoae puerulum Zopyriona, v. 12,

> Μὴ λέγε τ̀ τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δείνωνα τοιαῦτα,
> Τῶ μικκῶ παρεόντος.

Doricum illud Μικκὸς legitur in Theocritéis Eid. V, 66 VIII, 64. in Epigr. XVII. in alio etiam epigr. Anthol. VII, 98,

> Μικκὴ καὶ μελανεῦσα Φιλαίνιον, ἀλλὰ σελίνων
> Οὐλοτέρα, κἀμνῦ χρῶτα τερεινοτέρα.

in Antholog. *MS.* hoc est *Antipatri*:

> Βιθυνὶς Κυθέρη με τεῆς ἀνεθήκατο, Κύπρι,
> Μορφᾶς εἴδωλον λύγδινον εὐξαμένα.
> Ἀλλὰ σὺ τῇ μικκῇ μεγάλην χάριν ἀντιμερίζε,
> Ὡς ἔθος· ἀρκεῖται δ' ἀνδρὸς ὁμοφροσύνα.

Callimachi legitur pentameter versus in *Stobaeo* etiam *Gesneri* p. 517, 44. *Grot.* p. 386, a *Theodoro* iam *Cantero* e- B
mendatus V. L. II, c. XIII,

> Αἰεὶ τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

est inter fragm. *Bentl.* 179. —— Vt a μικκὸς adiectivum est Doricum μικκύλος, utrumque etiam transiit in nomina propria. *Miccus* & *Miccylus*, praeter alia hinc ducta, reperiuntur: hoc una litera minus legitur in *Callimachi* epigr. XXVIII, quod sic corrigebam:

> Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
> Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα. Γαῖα φίλη,
> Μικκύλος εἴτι πονηρὸν ἐποίησα, μήτε σὺ κούφη
> Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ' ἔχετε.

Ne alia memorem minus emendate scripta, Μίκυλος illic C
vulgatur: Μικαλίωνα tamen recte scriptum exhibet epigramma *Leonidae* Anthol. IV, c. XII, 132. Μίκκυθον dixerunt, Μίκυθον, & Σμίκυθον. vid. epigr. vulgatum a *Kustero* ad *Suidam* in v. Γωπικά· quae prostant a me ad *Herodotum* notata P. 585. quaeque dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 131. Aliquoties etiam Μίκκος memoratur in epigrammatis: in *Callimachéo* LII, est Σίμος ὁ Μίκκου. Epigramma LIV, in Aeschram *Micci* nutricem, una litera, ni fallor, perperam vitiavit:

> Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
> Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει,
> Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσσομένοισιν ὁρᾶσθαι,
> Ἡ γρηῦς μαστῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

quo-

A quocum inter Theocritea conf. Epigr. XVIII. —— Sed nutricem bonam eleganter (ἡ θηλάστρια, μαστὸς ab ipso *Callim.* h. Cerer. v. 96, & *mammae* dicuntur eleganter *Nutrices* etiam a *Catullo* LXIII, 18.) dici *lac bonum*, unico vellem exemplo *Bentlejus* ostendisset: corrigo,

ἀγαθῶ γάλα,

id est ἕνεκα vel χάριν ἀγαθῶ γάλακτος. *lac*, γλάγος, Cretice κλάγος, (quod *Hesychio* restituerem pro κλαγδός,) γάλαξ, γάλακτος, etiam dicebatur τὸ γάλα, τῶ γάλα. postquam observasset *Eustathius* in *Hom.* Od. I. p. 352, 38, τὸ, γάλαξ nusquam inventum, v. 48, Ὅτι δὲ, inquit, καὶ ἰσοσυλλάβως ἐκλίθη τὸ Γάλα, τῶ Γάλα, ἐν τοῖς τῶ γραμματικῶ Ἀριστοφάνους κεῖται· ὅτε φησὶν ἐκεῖνος καὶ ὅτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν Δοκὸν ὁ Καλλίμα-

B χος ἔφη, γράψας, τῶ γ' ἐμῶ δοκῶ. postrema dedit etiam *Eustath.* in Od. Ξ. p. 546, 12. conf. fragm. *Bentlej.* 100, & 326, ubi velut Callimacheum Γραῦς, γραῦδος adnotatur: ut hic γρῆΰς legitur & in Epigr. XLII. —— Μίκκος Pallenaeus laudatur in duobus Epigr. *Anthol. MS. Tymnis* est in Anthologia *MS.* epigramma, ab *Holstenio* & *Reiskio* publicatum:

Μίκκος ὁ Πελλαναῖος Ἐνυαλίῳ βαρὺν αὐλὸν
Τόνδ' ἐς Ἀθαναίας ἐκρέμασ' Ἰλιάδος,
Τυρσηνὸν μελέδημα.

a quibus *hae minutiae* non negliguntur, μελέδαμα Doricum esse negabunt: corrigendum arbitror:

Τυρσηνὸν κελάδημα.

C in epigramm. legitur *Crinagorae*, inter illa quae *Reiskius* edidit 547,

Τυρσηνῆς κελάδημα διαπρύσιον σάλπιγγος.

eumdem video *Reiskium* recte mecum nomen *Micci* restituisse in *Archiae* Epigramm. quod, ab *Holstenio* editum vitiose, inter illa reperitur quae *Reiskius* vulgavit 452,

Τρωάδι Πελλαναῖος ἀνηέρτησεν Ἀθάνᾳ
Αὐλὸν ἐριβρεμέταν Μίκκος Ἐνυαλίῳ.

in apographis illic Palatini Codicis legimus omnes σμικρὸν ἐνυαλίῳ. inter se collata epigrammata verum nomen monstrant; nec monstrabant tamen *Holstenio*, in cuius notis ad *Steph. Byz.* in v. Ἴλιον, male vulgatur Νικκὸς ὁ Πελλαναῖος.

ναῖος. —— Sed *Miccus* iſte, qui tubam ſuam in Iliadis A
Minervae templo dedicavit, cuias fuit? utrum Achaeus e Peloponneſo, *Pellenenſis*; an ex Thracica Cherſoneſo *Pallenaeus?* ego quidem Iliadi Minervae propiorem, atque omnino *Pallenaeum* arbitror fuiſſe, ſcribendumque adeo in his epigrammatis Παλλαναῖος· quod in poſtremo meus exhibet Codex apographus: a Πελλήνη uſitata forma gentilis erat Πελληνεύς. a Παλλήνη dicebatur & Παλληναῖος. ſed ex Achaia *Pellenenſes*, ut dicuntur a *Livio* XXXII, c. 22, Πελληνεῖς, multo frequentius, quam *Pallenaei* Thraces, memorantur in hiſtoria: Πελλήνιος nusquam a me fuit lectum niſi apud *Steph. Byz.* Πελληνεὺς frequenter: apud *Xenoph.* Ἑλλ. III. p. 286, 16. Κ. Α. V. p. 205, 17, (ubi male ſcribitur Πελληνεῦς) *Athen.* XI. p. 509. B. conf. *Demoſthen.* p. 127, 15. ubi in Scholiis nomen Πελληναίων in Πελλη- B
νέων mutarem; *Pauſan.* VII. p. 596. quem egregie corrigit *Palmerius.*

Vſ. 43. Τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.] Vxorem rogat ὁ ἄπιςος *Theophraſti*, c. 18, εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν αὐλείαν ἐμβέβληται; —— Hic Dinonis domus Alexandriae *veſtibulum* habuit, & αὔλειον θύραν. ſupra Praxinoë, v. 9, maritum emiſſe vel conduxiſſe dicebat Ἰλεὸν, οὐκ οἴκησιν. ad τὴν αὔλειον vid. adnotata in *Herodoti* P. 469. Illud non arbitror ab aliis monitum, quod ſcribit *Euſtathius* in *Hom.* Il. Ω. p. 1479, 41, Σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν Αὔλειον θύραν φασί· quodque ſcribit *Heſychius*, τὴν αὔλειον θύραν a Cretenſibus dictam Βωνίαν. de rariſſimis & illud eſt *Heſychii*: Αἰδῶσα, τῆς αὐλῆς τὰ τειχία: ἡ αἴθουσα dici potuit Laconice ΑἰδῶFα. C
Verum nec *porticus* neque *ſolarium* Praxinoës aediculis convenire videtur. Quando vero *canis* facit mentionem, *veſtibuli ianuam* uſitato more dixerit αὐλείαν. Vbi *Homeri* Priamus in Il. X. v. 66,

> πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
>
> Ὠμησαὶ ἐρύουσιν.

uni tantum *primae fores* fuere ſuſpectae. Accommodate ad noſtra *Theocriti Euſtath.* in Il. X. p. 1353, 29, πρώτας θύρας λέγει τὰς αὐλείους, ὡς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. Sed de hoc etiam Graecorum more, quem *Jo. Meurſius* attigit in Spicileg. ad *Theocr.* p. 76, *Caſaubonus* iam egit in *Theophraſti* Char. c. IV. p. 40. quique multo plura dedit *Ga-*

ta-

A *taker*. Adv. Misc. P. c. 38. p. 827, 828. Suavissimos tamen iuvenibus ponam legendos *Apollodori* senarios, in Epitome nobis *Athenaïci* operis servatos, I p. 3. c.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλυ,
Ἔστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τῦ φίλυ
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντι τὰς θύρας.
Ὁ θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτον ἐστίν· ἡ κύων
Ἔσηνε, καὶ προσῆλθεν· ὑπαντήσας δέ τις
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

tractarunt istum locum *Bon. Vulcanius* in *Callim.* h. in Iov. v. 67. & *H. Stephanus* II Schediasm. I. neuter vero vidit sic istorum versuum quartum emendandum, quod *Toupius* animadvertit, locum admovens initio huius carminis, —— ὅρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ. in Epist. ad *Warton.*
B p. 328. —— *Canem in aedes introvocare*, hic dicitur Τὰν κύν' ἔσω καλέσαι. *Introvocare* e vestibulo, & *foras evocare* Graece dicuntur Εἰσκαλεῖν & Ἐκκαλεῖν. *Xenophon* Oeconom. p. 483, 29. Φασὶ δὲ, —— καὶ ὅταν δῶρα διδῷ ὁ βασιλεὺς, πρῶτον μὲν εἰσκαλεῖν τοὺς πολέμῳ ἀγαθοὺς γεγονότας. hoc sensu, de legatis loquens ad Philippum admissis, εἰσκλήθημεν posuit *Aeschines* de Falsa legat. p. 31, 10. —— *Aristoph.* Pluto v. 1104,

Ἀλλ' ἐκκάλεσον τὸν δεσπότην τρέχων ταχύ.

Acharn. v. 401, Ἐκκάλεσον αὐτόν. in Vesp. v. 271, idem restituit *R. Dawes* Miscell. Crit. p. 266. in Nub. v. 1163, Ὃν κάλεσον τρέχων ἔνδοθεν ὡς ἐμέ. *Lysias* Or. III. p. 72, 12, ἐκκαλέσας με ἔνδοθεν, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξῆλθον, εὐθύς με τύπτειν ἐπεχείρησεν. p. 80, 12, ἐκκαλέσας ἔτυπτέ με. *foras evocatum me*
C *verberavit.*

Vs. 44, 45, Ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος; πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι Χρὴ τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.] *Dii boni! quanta turba est! quomodo & quando hoc malum superare poterimus? innumeri concursant formicarum instar*, sive, *formicae numeroque modoque carentes*; sic postrema reddidit *Erasmus* in Adag. *Bonorum myrmecia.* —— Ὦ θεοὶ, ὅσος ὄχλος; ut in istis *Caecilii* Comici apud *Nonium* in v. *Pulcritas*: ——

Di boni,
Quid illud est pulcritatis?

Terentius Andr. IV, 4, 5, ——

Di vostram fidem!
Quid turbae apud forum est?

Gallus interpres: A

Quelle foule, grands Dieux! —— c'eſt une Fourmillere.

Quae ſequuntur, πῶς κ̓ πόκα τοῦτο περάσαι Χρὴ τὸ κακόν; recte ceperunt *Eobanus Heſſus*, & *Wartonus*; hic forſan monitore uſus *Dukero*, qui ad *Thucyd.* L. II. p. 130, 45, verba *Theocriti*, πῶς —— περάσαι χρὴ, ex uſu veterum, optime interpretatur, *quomodo transire poterimus*, vel *tranſibimus*: ut Δεῖ, ſic & Χρὴ ſaepe ſignificat *licet*, apud *Demoſthenem* in primis, & *Lucianum*. —— Recte ſcribuntur iſta, μύρμακες ἀνήριθμοι κ̓ ἄμετροι· non enim probari debet ἀνάριθμοι, receptum a *Wintertono*, repertum etiam in duobus ſaltem Codd. ἀνήριθμος eſt & *Theocriti*. —— Hunc locum attigit *Euſtathius* in *Hom.* Il. A. p. 58, 10, ἡ παροιμία κ̓ Μυρμηκιὰν φησὶν ἀγαθῶν. συντελεῖ δέ τι ἐνταῦθα κ̓ Θεόκριτος εἰπὼν, —— Μύρμηκες ἀνάριθμοι· ἐπὶ πολυπληθείας λαοῦ. ad B adagium adhibere potuerat ex Encomio Ptolemaei *Theocriteo*, ſive Eid. XVII, 107,

Οὐ μὰν ἀχρεῖός γε δόμῳ ἐνὶ πίονι χρυσὸς
Μυρμάκων ἅτε πλοῦτος ἀεὶ κέχυται μογεόντων.

ubi Μύρμακες —— ἀεὶ —— μογέοντες ſunt ἀείπυροι Μύρμηκες *Aeſchyli* in Prom. V. 451, id eſt ἀεὶ σύροντες·

—— *magni formica laboris*
Ore trahit quodcunque poteſt, atque addit acervo.

Plinius H. N. XI, c. 30, *in opere qui labor? quae ſedulitas?* —— *quae earum concurſatio?* Innumeri formicarum agminis *concurſationem*, quum

opere omnis ſemita fervet,

Theocriti cogitabat Praxinoë: acervum autem frumenti, formicarum congeſtum ſedulitate, ſpectabat Graecorum C vulgus forma loquendi proverbiali, Ἀγαθῶν μυρμηκιά. in quem ſenſum etiam dicebantur iſta: Ἀγαθῶν θάλασσα· Ἀγαθῶν σωρός· & Ἀγαθῶν ἅμαξα· *Alexidis* eſt e Pamphila apud *Athen.* IX. p. 380. E.

Παρέθηκε τὴν τράπεζαν, εἶτα παρεφέρεν
Ἀγαθῶν ἁμάξας.

plauſtra rerum bonarum: haec etiam *Alexidis Eraſmus* attigit l. c. conf. *Gataker.* ad *M. Antonin.* V, 1.

Vſ. 46. Πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται καλὰ ἔργα, Ἐξ ὦ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκὼν, ——] Recte Gallus Interpres:

Depuis que tu plaças ton pere entre les Dieux,
O combien de travaux t'ont rendu glorieux,
Ptolemée.

Ab

A Ab ipſo enim filio Ptolemaeo Philadelpho Ptolemaeus Lagides ἐξεθειάσθη, ut dicitur in *Scholio* ad *Theocr.* Eid. XVII, 16. *Theocritus* illic, Τῆνον, inquit, τὸν Λαγίδαν Πτολεμαῖον,

> Τῆνον καὶ μακάρεσσι πατὴρ ὁμότιμον ἔθηκεν
> Ἀθανάτοισι, καί οἱ χρύσειος δόμος ἐν Διὸς οἴκῳ
> Δέδμηται.

Schol. Τῆνον] Τὸν Σωτῆρα φησὶ Πτολεμαῖον τὸν Λαγοῦ, (leg. τὸν Λάγου·) καθὸ ἐξεθειάσθη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ. Nec patrem tantum ſed & matrem Berenicen Philadelphus in Deos transſcripſit:

> Μητρὶ φίλᾳ καὶ πατρὶ θυώδεας εἵσατο ναούς.

verſus eſt in Encomio Philadelphi *Theocriteo* 123. In hunc locum *Scholion* ineditum quale in Codice legi *MS.* vitioſe ſcriptum partim aliis emaculandum hic proponam: Ὅτι πολλοὺς ναοὺς ἱδρύσατο. καὶ Λύκος δ' ἐν τῷ περὶ Νέστορος, ἐποίησεν ὁ Φιλάδελ-
B φος, φησὶ, οὕτως ᾠκοδόμησε δὲ καὶ τῶν γονέων ἀμφοτέρων παμμεγέθη ναὸν καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ καὶ Φωτῆρα. mirum ni & illud in Schedis invenerit *Sanctamandi Wartonus*: ultima *Scholii* vox in φωτῆρα mutata nihil nos iuvat; ſed videtur Auctor ſcripſiſſe: καὶ τῇ ἀδελφῇ Ἀρσινόῃ, nempe ναὸν ᾠκοδόμησε· in illius enim honorem Veneris Arſinoae templum dedicavit Philadelphus: vid. epigramma *Poſidippi* apud *Athen.* VII. p. 318. D. & *Hedyli*, quod ex libris MSS. exhibet *Caſaubon.* Animadv. L. XI. p. 817. huius primum diſtichon emendate ſcriptum proferam:

> Ζωροπόται καὶ τοῦτο φιλοζεφύρου κατὰ νηὸν
> Τὸ Ῥυτὸν Ἱππείης δεῦτ' ἴδετ' Ἀρσινόης.

cetera ſunt *Scaligeri*: vocem εἰδείης in Ἱππείης mutavi:
C *Heſychius*: Ἱππία, Ἀρσινόη, ἡ τοῦ Φιλαδέλφου γυνή. *Caſaubonus* Animadv. in *Athen.* p. 553. „ Venus, inquit, Zephy„ritis, Arſinoë, Chloris, Hippia, ſunt συνώνυμα." —— Amori paterno Lagidae, longaevi, ſuaeque aetatis Regum fortunatiſſimi, regnum debebat Philadelphus e Berenice natus, quod nativitatis iure liberis Lagidae debebatur ex Euridice, priore coniuge, ſuſceptis: hoc tradiderunt *Hermippus* apud *Diogenem Laert.* V, 78 & *Pauſanias* L. I, in in fine cap. VI. veriſſimum etiam, quod *Scholiaſta* tradit *Theocriti* ad XVII, 41, Ζῶν ἔτι ὁ Σωτὴρ ἐκοινοποίησε τῷ Φιλαδέλφῳ τὴν βασιλείαν, *vivus Soter* (ſive Ptolemaeus Lagi F.) *filium Philadelphum regni fecit participem. Lucianus* in Longaevis T. III. p. 216, Πτολεμαῖος, ait, ὁ Λάγου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσα-

σχρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν A
ἐτοῖν τῆς τελευτῆς Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπίκλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. conf. *Jos. Scaligeri* Animadverf. in *Euseb.* p. 133.

Vſ. 47, 48. Οὐδεὶς κακόεργος δηλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτισί.] Quantumvis παρέρπων non tantum in ſcriptis Codd. ſed & in *Schol.* legatur in *Ariſtoph.* Nub. v. 1128, non tamen interpretationem videtur admittere, quae huic loco conveniat: in epigrammatis ſepulcralibus viatores praetereuntes παρέρπειν dicuntur, ut παρελθεῖν· παρελέναι· παραμείβειν· παροδεύειν· παραστείχειν. & per me ſane licet, ut hic de praetereunte capiatur. Quia vero haec proſtant in *Scholiis*: οὐκ ἔτι κακοῦργος λυμαίνεται τὸν παριόντα, ἐξαπατήσας Αἰγυπτισί· ἠπάτων γὰρ πολυπείρως παίζοντες κακὰ παίγνια παραλογισμοῖς Αἰγυπτιακοῖς· B
ἀπατηλοὶ γὰρ καὶ Αἰγύπτιοι, ὡς λέγει ὁ Αἰσχύλος,

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

ultima, quae abſunt ab Editis, ex Mediceo Codice *Wartonus* dedit in Emend. Editor. *Schol.* T. I. p. 205. videtur hic mihi Grammaticus legiſſe:

παρειπὼν Αἰγυπτιστί.

quo ſignificari potuit ἐξαπατήσας, vel παραλογισάμενος. Eximie *doloſa oratione*, ſed & *quomodocunque* aliquem *in fraudem impellere*, dicebatur antiquitus etiam Παρειπεῖν· ut & Παραπεῖσαι· poſtea Παραλογίσασθαι· παραλογίσασθαι ἐν πιθανολογίᾳ, id eſt ἐν πιθανοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, dixit *Paulus* in Epiſt. ad Coloſſ. II, 4. ubi notavit *Jacob. Elsnerus.* In *Homeri* Il. A, 555,

Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μή σε παρείπῃ —— Θέτις· C

Grammatici veteres, & *Euſtathius* Παρείπῃ reddunt per παραπείσῃ, & παραλογίσηται. *Heſychius*: Παρεπιπιθόντες, παραπείσαντες, παραλογισάμενοι. explicatio congruit *Homero* Od. Ξ. v. 290,

Δὴ τότε Φοῖνιξ ἦλθεν, ἀνὴρ ἀπατήλια εἰδὼς, ——
Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην.

pro παραπεῖσαι, vel παραλογίσασθαι, Παρειπεῖν poſuit *Aeſchylus* Prom. V. v. 131.

—— πατρῴας Μόγις παρειποῦσα φρένας.

Auctor Aureor. Carm. v. 24,

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι μηδ' εἰπεῖν, ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

His

A *Hierocles* interpretatur p. 114, Μηδεὶς μήτε δι' ἔργων μήτε διὰ λόγων παραλογίσηταί σε τι ποιῆσαι ἢ εἰπεῖν, ὅ, τι μὴ συμφέρον ἐστί σοι. —— ante ista, p. 112. μόνος, inquit, ἀνεξαπάτητος, καὶ ὑπ' οὐδενὸς οὐδαμῶς διαπαραλόγιστος ὁ τὴν ἀξίαν ἑαυτοῦ γνοὺς ἄνθρωπος, καὶ οὔτε κολακείαις θωπευόμενος, οὔτε τοῖς ἐνδυμαίνουσι ταπεινούμενος. —— Nihil vetat hic *Scholion* posuisse in *Aristoph.* Nubes, v. 1128, Ἐλέγετο λῃσταὶ εἶναι οἱ Αἰγύπτιοι. Αἰσχύλος,

Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

καὶ Θεόκριτος ἐν Ἀδωνιαζούσαις,

οὐδεὶς κακοεργὸς
Δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί.

καὶ Αἰγυπτιάζειν, τὸ ὕπουλα πράττειν. Quod vocat, absque auctoris nomine, τὸ Ἰαμβεῖον, vitiatum apud *Zenob. Diogenian. Suidam*, similiter exhibet *Stephanus Byz.* in Αἴγυπτος. ubi Αἰγυπτιάζειν redditur per πανοῦργα καὶ δόλια καὶ ὕπουλα πράττειν.
B idem, secundum Scholiasten, *Theocritus* forte dixerit, παρέρπειν Αἰγυπτιστὶ, *Aegyptiorum more decipere. Eustathius* in *Dionysii* Periegesin v. 232, ἡ ἱστορία καὶ πανούργους οἶδε (τοὺς Αἰγυπτίους,) ὡς καὶ Θεόκριτος ὑπεμφαίνει.

VS. 49. Οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον,] Hic miror eruditiss. Scriptorem Epistolae ad *Wartonum*, cur iungenda censuerit ἐξ ἀπάτας ἔπαισδον· meo quoque iudicio ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες homines sunt fraudulenti, sive *ex dolis conflati*; qua ratione Catilinam *Cicero* dixit *in Or.* pro M. Coelio, c. 5, *monstrum*, — *ex contrariis* — *naturae studiis cupiditatibusque conflatum.* In hunc ferme sensum acceperunt Theocritea *D'Orvillius* Animadv. in
C *Chariton.* p. 86, & *Reiskius* Animadv. ad *Polyb.* p. 54, Scholiasten sequuti, qui, ἡ μεταφορὰ, inquit, ἀπὸ τῶν κεκεντρωμένων χαλκῶν· *ab aere conflato* vertit *D'Orvillius.* ego vero κεκροτημένων illic primitus scriptum arbitror: —— hoc insigne Scholion ex Mediceo Codice subministrat *Wartonus* in Emend. Ed. Scholior. I. p. 205, quod una voce emendatius ex MS. Cod. enotaveram: Κεκροτημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἐρραπισμένοι. ἰθάδες πανούργων ἔργων. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ κεκροτημένου χαλκοῦ, καὶ Σοφοκλῆς,

πάνσοφον κρότημα, Λαέρτου γόνος.

non τόκος, sed γόνος suo more dederat *Sophocles*, cuius verbis si praefigatur articulus Τὸ, integrum hinc senarium lucramur ex perdito dramate, quem alibi non memini me legere: suum illinc sumsit scriptor dramatis Rhesi v. 498,

——— ἐστι δ' αἱμυλώτατον A
Κρότημ' Ὀδυσσεύς.

Huc ſpectant iſta *Heſychii:* Κρότημα ἐπὶ τοῦ δολίου πίστει)· ad Κρόπιλον, περίτριμμα, κρότημα adſcripſit *Sopingius*, *Euripidis* ex Cyclope v. 104,

Οἶδ' ἄνδρα κρόταλον, δριμὺ Σισύφου γένος.

his utitur & *Berglerus* in *Ariſtoph.* Nub. v. 259. Facundus & prudens Vlyſſes ab adverſariis Siſyphides atque ex paterno ſanguine fraudulentus habebatur: ab *Ovidii* Aiace Met. XIII, 31,

ſanguine cretus
Siſyphio, furtisque & fraude ſimillimus illi.

Illic *Ovidio Sophoclis* obverſabantur verſus ex fabula quae Ἀχαιῶν σύνδειπνον (κατὰ τὸ οὐδέτερον *Athen.* VIII, p. 365. B.) fuit inſcripta, quamque Satyricam fuiſſe vel unicus mihi B locus in Epitome ſervatus *Athenaei* I. p. 17. D. demonſtraret: in *Scholiis* ad *Soph.* Aj. v. 191, iſta leguntur ex *Sophoclis* Συνδείπνῳ,

Ὦ πάντα πράσσων, ὡς ὁ Σίσυφος πολὺς
Ἔνδηλος ἐν σοὶ πανταχοῦ, μητρὸς πατήρ.

quae tum ſequuntur illic ex *Aeſchyli* armorum iudicio multo rectius cepit *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. 15, quam *Stanlejus* in Tragoed. Fragm. in his Latine vertendis turpiter lapſus. —— *Sophoclis* etiam Aiax in cognomine dramate, v. 380, vocat

ἁπάντων ἀεὶ
Κακῶν ὄργανον τέκνον Λαερτίου

In Neoptolemum, Vlyſſis conſiliorum miniſtrum, ea dicit C *Sophoclis* Philoctetes, quae in Vlyſſem conveniebant, v. 924, 925. qui ab ipſo dicitur acerbiſſime v. 418,

ὁ 'μπολητὸς Σισύφου Λαερτίου.

a Laërte emtus Siſyphides; ex Siſyphi enim compreſſu gravida pro virgine Laërtae, (Λαέρτης πολλὰ δοὺς χρήματα ἠγάγετο τὴν Ἀντίκλειαν, *Schol.*) fuit elocata Anticlia. Habitus ab inimicis Vlyſſes ἀπατηλὸν κρότημα, forma ſcribendi Theocritea dici quoque potuit

ἐξ ἀπάτας κεκροταμένος,

ex dolo conflatus. Ferrum aut alia metalla crebris ictibus *contundere* etiam Κροτεῖν & Συγκροτεῖν dicebatur: εὐκρότητος eſt *bene conflatus*: qui hoc apud *Sophoclem* recte cepit, non tamen vidit *D'Orvillius* in huius ex Antig. v. 436, ſcribendum,

Ἐκ τ' εὐκροτήτου χαλκέας ἄρδην πρόχου·

Ex

A *Ex aereo vase bene conflato*; quod monuit *Pierson.* in *Moer.* Attic. p. 296.

Vſ. 49. Ἔπαισδον.] In Edit. Rom. ex vitioſa pronunciatione vulgatum ἔπεισδον *Iſ. Voſſium* impulit, ut hic legendum putaret ἔρεισδον. ne ῥέζειν quidem usquam ῥέσδειν ſcriptum legitur. Eleganter hic, ἀφήμας, Παίσδειν ponitur pro *furari*: Graeci ſic inter ſe furunculi pro κλέπτειν dicebant Παίζειν, ut in vita quotidiana, ſic in ſcena: hoc etiam ex Comoedia mihi ſumſiſſe videtur *Lucianus*, quod Aeacum facit in Cataplo dicentem, T. I. p. 624, 625, μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, —— χρῶ τῇ κλεπτικῇ· ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί. Diſcipulum quemdam ſuum, ſive ſervulum, in *Euphronis* Synephebis ſic erudiebat coquus, *Athenaeo* teſte IX. p. 377. D.

B
Ὅταν δ' ἐρανισταῖς, Καρίων, διακονῇς,
Οὐκ ἔστι παίζειν.

Παίσδεν hoc ſenſu legi potuit in *Sophronis* Mimo: *Manuari* *Laberius* adhibuit: Teſte *Gellio* N. A. XVII, c. VII, *Laberius in Mimo poſuit, quem Cophinum inſcripſit*, Manuatus eſt, *pro furatus eſt, & in Fullone, furem*, Manuarium *appellavit:* attigit & *Nonius* in v. *Mendicimonium: ſiniſtra* manus quamvis aptior ad furta cenſeretur, *dextram* nominat etiam *Catullus* Carm. XXXIII, 3. *Martialis* VIII. Ep. 40,

Furaces moneo manus repellas.

ep. 59.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

In *Lucilii* Epigramm. Anthol. II, c. 25, 1.

Αὐτοὶ νῦν ἐρέουσιν ὅσοι ποτὲ φῶρες ἄριστοι,
C Οὐκ ἔτι σοι χειρῶν εἰς ἔριν ἐρχόμεθα.

Vſ. 50. Ἀλλάλοις ὁμαλοὶ κακὰ παίγνια,] Sic iſta iam olim iungenda putabam, ut aequaliter omnes *furaces* eſſe dicantur: ἰθάδες πανοῦργον ἔργον in *Scholio* ad v. 48. huc ſpectare videntur: συμφωνοῦντες ἐν τῷ παίζειν optimum eſt Codicis *MS.* Med. Scholion: interiecta diſtinctione, κακὰ παίγνια *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum*, & *Epimenidis* κακὰ θηρία comparat inter ſe; cum autem in *Epimenidis* verſu memoretur ἀργοί, incidit *Toupio* coniectura, hoc in verſu legendum,

πάντες ἀεργοί.

quod ingenioſe fateor excogitatum, adeo verum eſſe nego, ut ſic *ſine dubio legendum* ſtatueremus. Vulgata vox,

ἐρινοί,

plerisque visa fuit vitiosa, mihi etiam nunc videtur: sin- A
ceram censuisse Gallum interpretem, ista monstrant:

Tous gens de mesme étoffe, & tous cherchans querelle.

contentiosi sic nusquam dicuntur, neque dici potuerunt. *Servos*, atque infimam plebem voce ἐρειοὶ designari potuisse Clariss. *Reiskius* putabat; inductus voce Homerica ex Od. Θ, 529, Εἴρερον, quam δουλείαν interpretantur, quibus illa aeque fuit obscura, ac *H. Stephano* in Ind. Thes. Codices hic etiam nihil iuvant, in quibus scribitur ἐρίοι· ἐριοί· & ἐρειοί. *Scaliger* ἐρεμβοὶ corrigendum suspicabatur; ἄρειοι, *Casaubonus*; ἀεργοὶ, *Toupius*; ἀρχαῖοι, *Wartonus*: mihi ἕλειοι, *in paludosis Aegypti locis commorantes*, venerant in mentem: nunc quid verum sit fateor me ignorare: prae aliorum tamen coniecturis placet illa *Toupii*: homines nequam & κακοῦργοι commode dici potuerunt ἀεργοί. de hac vocis vi B
nonnulla dedit *Alex. Morus* in Notis ad Evang. *Matth.* XII, 36. Clariss. *Hemsterhusius* adscripserat: " ἐριῷ iτidem ,, in *Eubuli* versu apud Athen. p. 108. B. sed corrupte:" illic veram versus lectionem praebet L. VI. p. 228. F. indicatam a *Casaubono*. —— In Edit. *Wartoni* T. I. p. 234, ex Codice Vaticano ad Ἐριοι leguntur ista Σκοτεινοὶ συμφανοί. quorum hoc, σύμφανοι, adscriptum fuit ad Ἀπάλοις ὁμαλοὶ κ. π. σκοτεινοὶ pertinere ad aliam lectionem Ἐρεμνοὶ, vidit Clar. *Ruhnkenius*; qui in Parisino Cod. *MS.* ad Ἐρειοὶ Scholion legit, μεγαλοπρεπεῖς, ἔνδοξοι. quae vitiata dedit ex Cod. Florent. *Salvinius* apud *Warton.* I. p. 225. hinc nova mihi lectio videtur erui posse, —— ἀγανοί· vel ἀγητοί. utrumvis reddi sic potuit: *Hesychius*: Ἀγανοὶ, λαμπροὶ, φαεινοὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς. apud eundem: Ἀγητοὶ, θαυμαστοί. C
& minus emendate: Ἀγιτοὶ, θαυμαστοὶ, ἔνδοξοι, λαμπροί. Sed nihil horum apte convenit Theocriteis.

Vs. 51. Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα;] Accommoda haec *Jac. Elsnerus* admovit istis *Lucae* A. A. XII, 18, ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο· *quid factum esset Petro*: antiquiores similiter loquebantur: ut hic equis bellicis territa Praxinoë, τί, inquit, γενοίμεθα; *quid nobis fiet?* virginum Chorus, urbe obsidione cincta, in *Aeschyli* Sept. c. Theb. v. 303,

τί γένωμαι;

Cum Attica peste vastaretur, ὑπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ, τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο καὶ ἱερῶν

τὸ

A τὸ ὅσιον ὁμοίως, *Thucydid.* II. c. 52. *Lucretius* VI, 1274,

Nec iam relligio Divûm, nec Numina magni
Pendebantur: enim praesens dolor exsuperabat.

Vſ. 53. Ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυῤῥός· ἴδ' ὡς ἄγελος· κυνοθαρσὴς Εὐνόα οὐ φευξῇ;] De rufo agens equorum colore, quem *burrum* dixerint Romani veteres, τὸ πυῤῥὸν hinc attigit *Bochartus* Hieroz. I. L. II, c. VII, p. 104, ſed cum interpretibus κυνοθαρσὴς aeque de equo poſitum credidit, atque ἄγελος. Vidit *Reiskius*, voces κυνοθαρσὴς Εὐνόα eſſe coniugendas; atque adeo ipſi bene monenti libenter obſequutus ſum: legitur in Edd. ἴδ' ὡς ἄγριος, κυνοθαρσής.
attendenti patebit, ſuis ad Gorgonem media quaedam Praxinoën interieciſſe ad Eunoën, quae paullo inconſideratius equo ferocienti nimis propinqua adſtabat:

B ἴδ' ὡς ἄγριος· (κυνοθαρσὴς
Εὐνόα οὐ φευξῇ.) διαχρήσεται τὸν ἄγοντα.

id eſt διαφθερεῖ τὸν ἀναβάτην· ſic τὸν ἄγοντα Scholiaſt. reddit in Cod. Mediceo. —— Impudentis epitheto Eunoën ornare potuit domina: vid. vſ. 27, 28, 29. Hinc ſumtum, ab *Heſychio* redditur Κυνοθαρσὴς, ἀναιδής. quod proximum legitur apud *Heſych.* Κυνεῖς, ἀναιδεῖς, κυνῶπας· mutari poterit in Κυνοθερσεῖς, —— κυνῶπις. ex *Aeſchyli* Suppl. v. 766. ut Κυνάν, ἀναιδ. in Κυνὰ, ἡ ἀναιδεστάτη. huius generis plura vel ex *Homero* nota ſunt: παλλακὴν κυνώπιδα, Periclis Aſpaſiam dixiſſe *Cratinus* videtur apud *Plutarch.* in Pericle p. 165. D. ſed paucos arbitror intellexiſſe, ad *Ariſtoph.* verſum in Veſpis 1027,

C Οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν Κύννης ἀκτῖνες ἔλαμπον.

quid iſta ſibi velint in *Scholiis*: Ἐρατοσθένην, ἀγνοήσαντα τὴν Κύνναν ὅτι πόρνη, οἱ μέν τινες περιφέρειαν φασὶ, κυνὸς, ὡς Ἐπιμενίδης· οἱ δὲ πυρὸς, οὐκ εὖ. niſi emendata, haec intelligi nequeunt: ſaepiſſime his in Scholiis memoratur *Eratoſthenes*, velut interpretatus etiam Ariſtophanea; nusquam nominatur *Epimenides*, niſi hoc loco alieniſſimo: ſed ne hic quidem nominari potuit: corrigo, περιφέρειαν φασὶ, κυνὸς ὡς, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς· οἱ δὲ πυρός. Vbi legitur idem verſus *Ariſtoph.* in Pace 754, haec proſtant in *Scholiis*: Ἐρατοσθένης, ἀγνοήσας τὰ κατὰ τὴν Κύνναν, κυνὸς γράφει. Κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἐλάμποντο. quinimo legit is in *Ariſtophanis* verſu:

[Οὐ δεινόταται μὲν ἀπ' ὀφθαλμῶν] κυνὸς ὡς ἀκτῖνες ἔλαμπον.

in ὡς Ἐπιμενίδης iſta latebant *Scholiaſtae* verba, ὡς ἐπ' ἀναιδοῦς·

de Cynna meretrice dicitur in *Schol.* ad Pacem l. c. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἀναιδὴς, καὶ πόρνης ὀφθαλμοὺς εἶχεν. legitur in *Schol.* ad Av. v. 1562, ἐπὶ τῶν ἀναιδῶν καὶ ἀπίλμων οὕτω λέγουσι· ultima congruunt & voci Theocriteae Κυνοθαρσής. A

Vs. 55. Ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μηδ' ἴδον.] Hanc istius usitatissimi verbi formam, Ὠνάθην, nusquam apud Scriptores veteres Graecos legere me memini: quam tamen ex Alex. Codice restituendam puto in antiqua fabella Iudaica *Tobit* III, 8, ἄνδρας ἤδη ἑπτὰ ἔχεις, καὶ ἑνὸς αὐτῶν οὐκ ὠνάθης, sive ὠνάσθης. *ex nullo de septem maritis fructum percepisti. Grabius* illic, ὠνάσθης reiecto, recepit ὠνομάσθης. Pro Ὠνάθην autem in versu *Theocriti* Codex dat Florent. Ὠνάσθην. Iudaeis Graeciensibus verbum innotuisse, vel *Paulinum* illud monstraverit in Epist. ad Philemona §. 20, B a vicinis separandum, (ἐγώ σου ὀναίμην ἐν κυρίῳ,) a nemine, opinor, ne a *Pearsono* quidem, ante intellectum, quam illud forte fortuna tractasset *T. H.* in ultima adnotationum in *Chrysostomi* homilias a *Raphelio* editas p. 80. Centies reperientur —— ὀναίμην· ὄναιο· ὄνασθε. praeter alia quaedam istius verbi tempora, hic illic etiam ὠνήμην· ὠνάμην· & ὀνήσῃ· restituendum in dicto Laconis apud *Plutarch.* I. p. 234. c. conf. *Toupii* Epist. Crit. p. 154. sed vix alibi, ut arbitror, in veterum scriptis Ὠνάθην. Haec idcirco scripsi, ut adpareret, quamobrem *Hemsterhusius* ad Theocriteum verbum Ὠνάθην supra θ literam posuisset μ. Equidem suspicor Poëtam hic dedisse Ὠνάμην, vel, si quis illud praetulerit, Ὠνήμαν μεγάλως. sic ista Dorice scribuntur: C a verbo ex gr. Δήλομαι, *velle*, (de quo supra actum est p. 259. A.) ductum Εὐηλόμαν *Hesychius* alicubi invenerat. Atticistae formam Ὠνήμην altera meliorem iudicabant: *Phrynichus*: Ὠνάμην, ὤνασο, ὤνατο, πάντα ἀδόκιμα, τὰ γὰρ ἀρχαῖα διὰ τοῦ η, Ὠνήμην &c. Illud est in veteri proverbio, Ἄλλοι κάμον, ἄλλοι ὤναντο· apud *Zenob.* I, 65. alterum in *Euripidis* Alc. v. 335, —— σοῦ γὰρ οὐκ ὠνήμεθα. Vtrumque, Ἀπώνατο & ἀπώνητο *Suidas* in suis libris invenit. Vnico *Homeri* loco niti puto, quod scribit *Herodianus* Ed. *Piersoni* p. 451, Ὠνήμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην· τὸ δὲ Ὠνάμην ἐπὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ Ποιητὴς, ὅτε μ' ὤνατο. *Homerus*, opinor, scripserat in Il. P, 25,

Οὐδὲ μὲν
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνοτε.

Ab

A Ab Ὀναξ significatu plurimum differt Ὄναξ five ὀνάναξ· & recte *Toupius*, ex *Suida*, pro ὀνοίμην, ὀναίμην *Aristophani* restituit Em. in *Suid.* II. p. 174. Ista forte differentia latuit *Jo. Pearsonum*, qui nostrum tamen verbum & veterem loquendi formulam omnium optime tractavit in Vindic. *Ignatian.* p. 434. Theocriteam egregie *Casaubonus* illustravit Lect. *Theocr.* p. 272, 273. Ὀνάθην, five potius,

Ὠνήμαν μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

O factum bene, quod puerulus mibi domi manet.

Vs. 55. Ἔνδον] Monuit vere *Casaubonus* hic etiam ἔνδοι scribendum, ut vox scripta legitur huius carminis v. 1, & v. 77. Dum se offert ἔνδοι, nihil vetat nonnulla de hoc Siciliensium more scribendi, atque alia quaedam ad Dialectos spectantia conduxisse. —— Primum ista miror in *Etymologico*
B M. in v. Ἀργεννὸς, p. 135, 44. ἔθος ἐστὶ τῇ τῶν Ῥηγίνων διαλέκτῳ τὸ ι τρέπειν εἰς ν· τὸ γὰρ σπείδω Σπένδω λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδοι, Ἔνδον· καὶ τὸ ἐρεβεινὸς, —— Ἐρεβεννός· οὕτως ἀργεινὸς, Ἀργεννός. οἱ δὲ Σικελοὶ τὸ ἐναντίον τὸ μὲν γὰρ σπένδω Σπείδω λέγουσι· καὶ τὸ οὐ μέντοι, οὐ μείντοι. Errat in ultimis *Sylburgius*. Cum ista observatione primum altera ex eodem libro p. 302, 1, comparari debet:

Εἴνατος, ἐκ τοῦ ἔνατος, κατὰ μεταβολὴν τοῦ ν εἰς ι. καὶ ἡ μὲν τῶν Ἀργείων διάλεκτος μεταβάλλει τὸ ι εἰς ν· καὶ γὰρ τὸ σπείδω Σπένδω λέγουσι· καὶ τὸ αἰεὶ, Αἰέν. ἡ δὲ τῶν Σικελῶν, τὸ ἀνάπαλιν, τὸ ν εἰς ι μεταβάλλει· τὸ γὰρ ἐντάουχον. Εἰνάτυχον λέγουσι· καὶ τὸ ἔνδον, Ἔνδοι.

hic *Sylburgius* modeste tantum adnotavit, pro Ἀργείων supra legi nomen Ῥηγίνων. Vtroque loco genuinum esse nomen Ἀργείων, *Heracliden* monstrant *Eustathii*, in quibus ista
C bis esse dicuntur Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης. & bene iungi Cretenses & Argivos, horum probant coloni magno numero in Cretam Althaemene duce delati. Sed Grammaticus paulo diversa confudisse videtur: Dorienses quidam & Aeoles ex diphthongis alteram vocalium in sequentem liquidam transmutabant: huc pertinent Ἐρεβεννός· Ἀργεννός· Φαεννός· Δεννάζειν· Μέμιχθω· Βωλλά· &c. ultimum illud, aliquoties in marmoribus antiquis obvium, legitur etiam in *Plutarchi* Quaest. Rom. p. 288. B. ubi scribi debet τῆς βουλῆς ὑπ' Αἰολέων Βωλλᾶς προσαγορευομένης. —— Qua vero ratione Argivis velut propria tribui potuerunt quibusvis vulgo Graecis usitata Σπένδω & Ἔνδον; Siciliensibus adscribi quidem possunt Ἔνδοι & Εἴνατος· sed qui tandem ut peculiare quid οὐ μείντοι; quod

quod additur οὐ μῶτον quid sibi vellet perpaucos arbitror intellexisse: ubi scilicet in nostris legitur Edd. *Homeri* Il. Θ. v. 448, A

Οὐ μὲν δὴν (vel δὴν) κάμετόν γε

in antiquissimis exemplaribus, quibus usus est *Heraclides Alexandr.* legebatur, vitiose fortasse,

Οὐ μῶτον κάμετόν γε

sed ista qualiscunque lectio nobis peperit observationem *Heraclidae*, servatam ab *Eustathio* in Il. Θ. p. 612. f. & 613, ἔστιν, inquit, καὶ ἑτεροίας ἐκδόσεως γραφὴ ὑποδύσκολος καθ' Ἡρακλείδην αὕτη· Οὐ μῶν τοι κάμετόν γε· ἀντὶ τοῦ, οὐ μέν τοι. καὶ ἔστι κατ' αὐτὸν τὸ οὐ μῶν τοι Ἀργείων καὶ Κρητῶν γλώσσης, οἳ πολλάκις ἐξαιροῦντες, φησὶ, τὸ ι ἐντάττουσι τὸ ν· τὴν εἰς πρόσθεσιν Ἐνς λέγοντες· καὶ τὸ τιθεὶς, Τιθένς. οἷς ὅμοιον καὶ τὸ σπεῖσαι, Σπένσαι· καὶ, τὸ οὐ μέντοι, Οὐ μῶντοι· καὶ τὸ αἰεὶ Αἰέν. Σικελοὶ μέντοι, φησὶν, ἔμπαλιν τὸ ι ἀντὶ τοῦ ν τάττουσι, τὸ ἔνδον Ἔνδοι λέγοντες, ἢ Ἐνδοῖ περισπωμένως· καὶ Ὅμηρος Εἰνάνυχες, ἀντὶ τοῦ ἐννεάνυχες. ταῦτα ὁ Ἡρακλείδης. paulo post dicitur iterum τρέπεσθαι τὸ ι εἰς ν Ἀργολικῶς τε καὶ Κρητικῶς. *Heraclidea*, quae iam attigerat in Il. B. p. 169, 16, partim repetit ad Od. M. p. 494, 22. In his notatu maxime digna sunt Ἐνς pro εἰς· & τιθένς· quod & *Koenius* animadvertit ad *Gregor.* de Dial. p. 163. Ἔνδοι autem, sive Ἐνδοῖ, ex Sicilia transiit in inferiorem Italiam; hinc Romam pervenit: notum est vetus Latinum *endo*, etiam *indo* scriptum, vel *indu*: veriorem enim arbitror *Is. Vossii* sententiam ad *Catull.* p. 331, quam *Oberti Gifanii* in *Lucret.* Conlect. p. 337. *In*, *Indo*, a quibusdam etiam in Cypro, & in Creta, & alibi scribebantur ἰν, & ἴνδον. De pluribus tria ponam ex Hesychio, prout illa puto scribenda: B C

Ἰμπάσσαιον, ἔμβλεψον· Πάφιοι.
Ἰνκαπφύτευε, ἐγκαταφύτευε.
Ἰν φάος, εἰς τὸ φῶς.

Vltimum ut intelligatur, sciendum est, Ἐν, a Doriensibus nonnunquam pro εἰς positum, quarto casui adiungi. Veteris est observatio Grammatici, quam a se descriptam *Gregorius* dedit de Dial. p. 163. Τρέπουσιν (οἱ Κρῆτες) τὸ Ἐς προθέσεως τὸ ς εἰς τὸ ν· οἷον, ἐς χορὸν, Ἐν χορὸν, ἐς τὴν ἀγορὰν, Ἐν τὰν ἀγορὰν λέγοντες. pauca dedit ibi *Koenius*: *Eustath.* in Od. Σ. p. 659, 30, ἔθος, ait, Δωριεῦσιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου φαίνεται, συντάσσειν ἔστιν ὅτε τὴν Ἐν πρόθεσιν μετὰ αἰτιατικῆς. *Pindarica* dabit atque alia *Salmas.* in Inscript. *Herodis Att.* p. 68. hic illic illud

A illud ἐν adhuc latet; forsan & in hoc *Hesychii*, Ἐνδοῖαν, ἔνδον. si scribamus Ἐν αὐγᾶν, ἔνδον.

Vs. 57. Τοὶ δ' ἴδιαν ἐς χώραν.] Non *processerunt in campum*; sed *in suum quisque locum recesserunt*: ex *Xenophontis* Oeconom. p. 492, 27, ista, ἐπεὶ δὲ ἐχωρίσαμεν πάντα, —— εἰς τὰς χώρας τὰς προσηκούσας ἕκαστα διηνέγκαμεν, sic Latina fecit Cicero: *Haec postquam omnia secrevimus, tum suo quaeque loco disposuimus*. Ex antiquis partim Edd. omnino restituendum est *Callimacho* h. in Del. v. 192,

πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρᾳ.

qui sic legendum vidit, Clariss. *Ernesti* formulam ἐν χώρᾳ εἶναι & κατὰ χώραν μένειν etiam attigit, de qua vid. ad *Herodotum* notata P. 340. Recte *Scholiastes* in Cod. Flor. *Theocriti*
B εἰς χώραν, reddit εἰς τὴν τάξιν αὐτῶν. —— Proxima Praxinoae, —— Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη· editus *Schol.* optime interpretatur: ἀνακτῶμαι ἐμαυτὴν ἀπὸ τῆς ταραχῆς. *Homeri* Θυμηγερέειν Od. H, 283, redditur in Scholiis, & apud *Eustathium*, συνάγειν καὶ ἀνακτᾶσθαι τὴν ψυχήν. & saepius Ἀνακτᾶσθαι ἑαυτὸν sic apud *Polybium* adhibetur, & recentiores, pro *vires recolligere*, vel *animam recipere*: σύμμιξαι σθένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον· est in *Euripidis* Phoen. v. 857, 858.

Vs. 59. Ὄχλος ὄχλος ἄμμιν ἐπιῤῥεῖ;] Recte sic scripta revocavit ex Ald. Ed. *Reiskius* in locum lectionis vulgatae, ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐ. In Ed. prima Mediol. & in optimis Codd. similiter verba leguntur, & in Schol. ad Eid. I, 42, monente *Toupio*, ubi veterem lectionem adprobat, in
C Epist. ad *Warton*. p. 335. —— In *Xenoph*. K. Π. VII. p. 114, 37. ὁ δ' ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπιῤῥεῖ. & saepius apud alios ὄχλος dicitur ἐπιῤῥεῖν· quam in rem quaedam collegit amicus Clariss. *Dan. Wyttenbach*. in Epist. Crit. p. 14. in talibus simplex ῥεῖν & ῥεῦμα inprimis frequentantur, quo sensu in *Virgil*. Aen. XI, 236, *fluunt* —— *ad regia plenis Tecta viis*.

Vs. 60. Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ;] Oxonii Scholion sic nuper ediderunt: ΕΞ ΑΥΛΑΣ. Ἐν ποι γράφεται καὶ Ἐξ αυλας. ex antiquis Edd. edi debuerat: Ἐξαυλᾶς ὦ μᾶτερ] Ἔν ποι γράφεται καὶ, Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ. Hinc variam veterum Codicum lectionem lucramur, quam absque hoc Scholio ignoraremus,

ἐξαυ-

ἐξαυδᾶν. & dici forte potuit a Gorgone *Theocriti*, Ἐξαύδα, ὦ μᾶτερ· *eloquere, mea mater:* quid? παρενθεῖν εὐμαρές; *an intrare facile est?* mihi tamen ἐξαυδᾶς vitiosa scriptio videtur genuinae Ἐξ αὐλᾶς, quam *Scholiastes* etiam sequutus ista scripsit in v. 62, πειράθητι καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν τῆς βασιλείας αὐλήν. A

Vs. 61. Ἐς Τροίαν π. ἦνθον] Hoc a *Wintertono* iam olim publicatum Cantabrigiae, est ex Codd. quos *d'Orvillius* adhibuit, pro ἐς Τροίην π. ἦλθον. in v. 140, Τροίας firmant etiam Codd. contra in v. 62, pro πεῖρα scribere cum *Casaubono* non dubitavi πείρῃ. In talibus Codices variant: in Eid. VII, 51, probari debet ὥρῃ. —— Ad ista Theocriteae vetulae, πείρῃ θὴν πάντα τελεῖτ)· quae *Casaubonus* p, 237, attulit, *Herodoti* verba leguntur in Ed. *Wesselingii* p. 512, 20. B

Vs. 64. Καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν] Formas Doricas versus ex Codd. recepit, pro vulgatis ἠγάγεθ' Ἥρην. nam & ἀγάγεθ' in Codicibus a *D'Orvillio* repertum, constat ex Miscell. Obs. III. p. 373. Ἥραν iam dederat *Wintertonus:* Heben quidem Ἅβαν dixerunt Dorice loquentes; sed Iunonem nunquam Ἅραν· ut neque ἀνὰρ vel ἀτὰρ dicebantur. —— In hunc versum miror cur a *Wartono* dicantur nihil hic vidisse *G. Canterus* N. L. II, c. XII, aut *Casaubonus* L. T. c. XVI. qui *& infelicius* hunc l. attigerit ad *Athen:* —— Vere monuit *Canterus*, curiositatem hic mulierum a Poëta notari; & videri posse *Plautum* Theocritea expressisse, cum scriberet in Trinummo I, II, 171,

Sciunt quod Iuno fabulata est cum Iove: C
coniugium autem Iunonis & Iovis etiam Deos latuisse, ut vult Homerus. *Canterum* in his tantum sequitur *Casaubonus* in L. T. p. 273. Ad *Athenaeum*, p. 426, *Theocritus*, inquit, *curiosissimas tantum foeminarum de nuptiis Iovis & Iunonis satagere affirmat:* Πάντα, *ait*, γυναῖκες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἠγάγεθ' Ἥρην. —— Quae hic *Scholiasta* tradit illa sane non magni sunt momenti; sed & huiusmodi fabellae Poëtarum Editori atque interpreti esse debent in numerato. —— Vt *Toupius* in Animadv. T. I, p. 220. Scholia emendat, sic & *Hemsterhusius*, qui ad Scholion haec adscripsit, digna quae ab harum etiam rerum cognoscendarum cupidis exigantur: " In Euboea mons Ὄχη (Strabo X, p. 683. A.)

" vel

A ,, vel Ὄχνος, sic dictus ἀπὸ τῆς ἐκεῖ ὀχείας, ἤτοι τῆς θεῶν μίξεως ,, Διὸς καὶ Ἥρας. Stephan. in Κάρυστος. (in Ἑρμιών.) vid. ,, Plutarch. de Fluv. c. 18. p. 64. Schol. Aristoph. ad Pac. ,, v. 1126. Suid. in Πείσανδρος Νίστορος. & Kuster. Egregius ,, Aeliani locus de Animal. XII. c. 30. Diodor. Sic V. ,, p. 234. D. (p. 388, v. 97. Ed. Wess.) Homil. Clem. ,, V. §. 12. qui locus laborat. Cum Schol. conferendus ,, est Pausan. II. c. 36. p. 196. v. 32. ". —— (Ista notantur ad Ἱερὸς γάμος.) ,, Vid. Is. Casaub. Anim. in Athen. ,, VI, 10. p. 426. Hesych. in v. Alcaei carmen ἱερὸς γά- ,, μος apud Athen. IX. p. 408. E. Omnino vide Plutarchi ,, locum insignem apud Euseb. P. E. III. p. 84. Schol Ho- ,, mer. ad Il. A, 609, Ξ, 284. 295. Achilles γηγενὴς, in ,, cuius antrum Iuno fugerat, persuasit ipsi, ut Iovi se
B ,, praeberet: Ptolem. Heph. apud Phot. p. 252. v. 22. "

Vs. 65. Θᾶσαι, Πραξινόα.) Vbi hinc *Theocritea* quaedam proferuntur, in *Scholiis MSS.* in *Hermogenem* apud *Koenium* ad *Gregor.* de Dial. p. 153, legere licet: Θᾶσαι Πραξινόα, θᾶσαι φίλα· in Eid. I, 149, Θᾶσαι φίλος recte scribitur. τὸ θεάσασθαι Dorice est θάσασθαι in Eid. II, 72. in nostro carmine legitur Θασεύμεναι, v. 23. Θᾶσαι frequenter in his recurrit, obvium etiam in loco *Sophronis* apud *Demetrium* περὶ Ἑρμ. §. 147, ubi paucis interiectis legitur & φίλα, ad Θᾶσαι referendum: rarius eiusdem est *Sophronis*, apud *Apollon. Alex.* plus semel occurrens, τοῦτο, (id est ἐντεῦθεν) Θάμιθα; *illinc spectemus.* Doricum θάσασθαι fraudi fuit eruditissimo *Mazochio* in his Prioris Tabulae Hera-
C cleënsis, v. 70, 71,

θασάμενοι τὰν γᾶν ποτ᾽ τὰν
τὴν ἐπιχωρείαν.

sensum satis bene expressit: *postquam comparaverint terram* (de qua quaeritur) *cum vicinalibus*: sed θασάμενοι positum credidit pro θησάμενοι· quod ne usus quidem hoc sensu admisit: sensit, opinor, errorem suum *Mazochius*, cum pervenisset ad v. 88. ut illum tegeret, mira de verbo θάσει comminiscitur p. 226. Θάσει, *ponet*, nunquam a Doriensibus scriptum fuit Θάσει· semper θησεῖ. haec in *Theocriteis*, in Doricis Pythagoreorum reliquiis, & alibi constans est in his scribendi ratio.

Vs. 68.

Vſ. 68. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἁμῶν.] A
Sic in Scholiis a *Calliergo* editis iſta iam legebantur, ἀπρὶξ ἔχευ Εὐνόα· atque ita diſtinguendum, poſt *Henr. Stephanum*, vidit *L. Bos* Animadv. c. XIII. p. 59. probante *Hemſterbuſio* in Lucian. I. p. 462. & *Toupio* in Epiſt. ad *Warton.* p. 335. Ante legebatur in Edd.

Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρὶξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν.

ultimum ἁμῶν in uno Codicum in δμώϊς degeneravit. —— Ἀπρὶξ ἔχεσθαι egregie tractarunt, praeter *Boſſium*, *D. Ruhnkenius* in *Timaei* Lex. p. 34. & *Jo. Pierſon.* ad *Moer.* p. 84. In Scholio διαπρεῖσαι iam emendaverat *Henr. Stephanus.* —— Videri hic quoque poſſet *Theocritus* expresſiſſe locum *Sophronis*: ut *Sophronis* iſta leguntur in Excerptis ex *Apollon. Dyſcolo* p. 429. B.

Ἡμίων γὰρ ἀπρὶξ ἔχευ. B

ſed forſan iſta ſic ex coniectura dedit *Iſ. Voſſius*; in apographo certe Pariſini Codicis, quem poſſidet Cl. *Ruhnkenius*, ſcriptum legi:

Ἡμίων γὰρ πρὶν ἔχοντι.

Parum a ſe invicem diſtant formae loquendi, ἀπρὶξ ἔχεσθαι· ὀδὰξ ἔχεσθαι· & ἀμὺξ ἐμφῦναι. —— ὀδὰξ ἔχε est in *Ariſtoph.* Vesp. v. 937. *Nicander* Ther. v. 131,

Θορνυμένου ἔχιος, θολερῷ κυνόδοντι
Θυρὰς ὀδὰξ ἐμφῦσα κάρην ἀπέκοψεν ὁμεύνου.

Scholiaſtes, γράφεται, inquit, καὶ ἀμὺξ, ἀντὶ τοῦ ὀνυχιστικῶς καὶ καταξυστικῶς ἐμφῦσα αὐτῷ. atque in iſto loco *Nicandri*,

Θυρὰς ἀμὺξ ἐμφῦσα·

legit *Jo. Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1114. quam ſcripturam probavit *R. Bentlejus.* —— In vſ. praecedenti, —— μὴ πλανηθῇς, quod eſt in Ed. prima Mediol. mihi non diſplicet. C

Vſ. 69. Δίχα μοι τὸ θερίστριον ἤδη Ἔσχισται.] Χειμερινὸν ἱμάτιον, Χείμαστρον dicebatur; τὸ θερινὸν, Θέριστρον, & Θερίστριον. ſed hanc vocem ſuſpicor ab Alexandrinis praeſertim uſurpatam; hinc a Iudaeis fuiſſe Graecienſibus tranſſumtam: *Harpocration*: Σείριον ἐκάλουν λεπτὸν ἱμάτιον ἀστάθητον, οἷον Θέριστρον. *Suidas*: Θέριστρον καὶ Θερίστριον, θερινὸν ἱμάτιον,

Τὰν κόκκῳ βαφθέντα καὶ ὑσγίνοιο θέριστρα,
Καὶ τὰς ναρδολιπεῖς ἀλλοτρίους πλοκάμους.

integrum illic ex *Anthologi. MS.* epigramma *Kuſterus* adſcripſit: idem genus forte dixerint Ταραντινίδιον· ſic ſecundum

A dum *Hesychium* vocabatur ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κροσσοὺς ἔχον ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους. —— In vs. 70, —— πεπλῶ Διός, εἴ τι χρόνοιο Εὐδαίμων ὤνθρωπε, aptius haereret, ni fallor εἰ, vel αἰ, optantis, cum voce τί, sive potius Theocriteum αἴθε,

αἴθε γένοιο Εὐδαίμων,

sic Eid. III, 12, —— αἴθε γενοίμαν Ἁ βομβεῦσα μέλισσα. Eid. V, 62. VII, 86. XXVII, 61. Doricum illud Αἴθε locum non invenit in *Ammonii* Grammatici libello; iam ante tamen pro Εἴθε illic scriptum, quam observata ista ad literarum seriem digererentur. —— In vs. 71, pro φυλάσσεο, male *Wintertonus* edidit,

—— φυλάσσετε τὠμπέχονόν μευ.

qui tamen recte reliquerat intactum in Eid. III, versum 5,

Τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο, μή τυ κορύψῃ.

B Vs. 72. Οὐκ ἐπ' ἐμὶν μέν, ὅμως δὲ φυλάξομαι.] Vnius Edit. Aldinae nixus auctoritate *Reiskius* recepit,

φυλαξεῦμαι. Π. Ἀθρόος ὄχλος. ——

quod in eadem erat Ed. ὄχλος ἀθρόος, *verum*, inquit, *puto; tametsi ausus non sum recipere.* Non in Aldina tantum, sed & in Ed. prima Mediol. in Codicibus, Vaticano, & Romano Cardin. Ottoboni scripta haec leguntur: — φυλαξεῦμαι, ὄχλος ἀθρόος, vel ἀθρόας. vitiosissime: neque scribi potuit a *Callimacho* versus,

Ἀρχόμενοι, ὡς ὅτε ——

sed scribi debuit, ut iam edidit *Graevius:*

Ἀρχόμεν' ὡς ὅτε ——

hymno in Dian. 4. Si vero placet Codicum etiam lectio C in hoc versu *Theocriti*, scribendum:

Οὐκ ἐπ' ἐμίν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμ. Π. Ἀθρόος ὄχλος.

esset autem φυλαξεῦμαι· qualia sunt Dorica παρεξεῦμαι· χαρησεῦμαι· πλευσεῦμαι. quorum hoc in *Theocriti* est Eid. XIV, 55. Χαρησεῦμαι scripti praebent Codices in fine Epistolae *Lysidis* ad *Hipparchum*. —— Paulo post —— vs. 73, Ὠθεῦντ' ὥσπερ ὕες, pro ὥστε ὕες, ex Codd. recepi, & ex primis Edd. illinc etiam ortum est ὥστε ῥόες in Edd. Mediol. & Ald. Absurda est adnotatio in margine Codicis Medicei: Ῥόες. ῥύακες. κατὰ ἀποκοπὴν, ἀπὸ τοῦ ῥέω. —— Recte se habet in hoc vs.

ἐν καλῷ εἰμές.

ἦμεν, & ἦμες, quae leguntur etiam in Codd. hic formae sunt vitiosae.

Vſ. 74. Κεὶς ὥρας, κἤπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἴης.] Suo A
more ſcripſerat hic, & infra v. 147, Κἠς· ut κἤπι· κἤπι. &c. *Et hunc in annum, & in plures fortunatus ſis, qui noſtrûm curam geris*: Ἄμμε περιστέλλων. in Codice Mediceo ſic iſta bene redduntur: εὐτυχοίης εἰς τ̃ μετὰ ταῦτα χρόνον, ἡμᾶς περιέπων. Quae Graecis adſcripſi, Latina partim ſunt *Horatii* I. Carm. 32, 2,

quod & hunc in annum
Vivat, & plures, age dic Latinum
Barbite, carmen.

Theocriti formulam bene precandi *Caſaubonus* leviter attigit in Lect. *Theocr.* p. 273. Huic contrariam male precantis, Μὴ ὥρασιν (vel ἐς ὥρας) ἵκοιο, copioſe tractaverat in Animadv. ad *Athen.* II, c. XIV. p. 112. originem formulae *D. Heinſius* aliunde repetit in Lect. *Theocr.* p. 341. B
Ab utroque diverſum ſentit *Euſtathius* in *Hom.* Od. I. p. 342, 8, formulam Atticam, μὴ εἰς ὥρας ὁ δεῖνα ἵκοιτο, interpretatus, πρὸ ὥρας ἐκθερισθείη· *ante tempus moriatur.* Equidem paene perſuaſus ſum, *Ti. Hemſterhuſii* conſilio illud ipſum interveniſſe, quod de *Kuhnio* ſcribit ad *Lucian.* T. I. p. 219. De illa formula acturus Scholia adhibebit in *Lucian.* T. II. p. 270, in quibus mira quaedam traduntur. Formulae, qualis hic occurrit, bene ominatae, perpauca, opinor, exempla reperientur apud Veteres: in antiquiſſimo epigrammate, quod exhibet *Anthologia* Latina Cl. *P. Burmanni Sec.* T. I. p. 35, Ardeatis templi pictoris fit mentio,

Quem nunc & poſt ſemper ob artem hanc Ardea laudat. C

κ̓ νῦν, κ̓ ἔπειτα. —— Ἐν καλῷ εἴης eſt *ſis felix*: vel *tibi bene ſit*, vel *bene eveniat*: hunc *Pomponii* Comici verſum dat *Nonius* in v. *Ominas*:

A. *Bene eveniat!* B. *Ita ſit: & tibi bene ſit, qui recte ominas.*

Ne formulae quidem, quae ſequitur in his *Theocriti* vſ. 75,

χρηστῶ κοικτίρμονος ἀνδρός·

multae dantur ſimiles; ubi nec vocula, neque ſaltem litera his genitivis praefigitur; quales ~~praefigi ſolent~~, Ὦ, Φεῦ, ſimilesque: eſt & Φεῦ in talibus admirantis; ut Φεῦ τ̃ ἀνδρὸς apud *Xenophontem* (Κ. Π. III. p. 41, 30,) Cyri de praeceptore Tigranis dictum.

Vſ. 76. Φλίβει) Εὐνόα ἄμμιν.] Sic, pro Θλίβει), ex Vaticano Codice reponere non dubitavi, cum id ipſum hoc in lo-

A loco legerit *Eustathius*; vel φλίψεται· quod illinc *Theo-
crito* restituendum *Casaubonus* iudicabat. Hic etiam po-
nam *Eustathii* verba ad Il. A. p. 76, 38, ubi occasione
formae Aeolicae, φησὶ, τὸ μέντοι φλίψεται, inquit, τὸ ἐν
Ὀδυσσείᾳ (P. 221.) καὶ τὸ παρὰ Θεοκρίτῳ ἐν Ἀδωνιαζούσαις, Αἰο-
λικὸν καὶ αὐτό. Si eamdem, quam dat *Homerus*, hic formam
φλίψεται invenisset Grammaticus, scripsisset potius, καὶ
παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ. articulus repetitus monstrat, opinor, hic
lectum φλίβεται ab *Eustathio*, atque illic forsan olim etiam
positum. Alibi repererunt Grammatici Ἔφλιψεν: vitiose
scribitur in *Photii Lex. MS.* Ἔφλειψεν, ἔθλιψεν. — Ab Atticis
etiam Poëtis receptum, φλᾶν, pro θλᾶν, adhibuit *Theocri-
tus* Eid. V, 148, 150. Ex hoc Aeolico scribendi more
B quid esset apud *Hesychium* Φάβα, μέγας φόβος, docuit *T.
Hemsterhusius*, ubi Φάπαν, φόβον interpretatur: eidem de-
bentur ad v. Ἄφικτον notata. *Hesychio* autem Φάρσυνος resti-
tui poterit, ubi vulgatur: Φαρυμὸς, τολμηρὸς, θρασύς. —
In hoc vs. 76, pro βιάζδω, primitus scriptum videtur
βιάσδω. Φράσδῃ uno loco fuit custoditum, Eid. I, 102.

Vs. 77. Ἔνδοι πᾶσαι, ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάξας.] Dubites
utrum illud sponsus dicere sueverit, an sponsi pater: de
sponso *Scholiastes* accepit, qui suam tum puellam in tha-
lamo diceretur ἀποκλάξας, ut Helenam Menelaus κατε-
κλάξατο in Eid. XVIII, 5, si modo sana sit ista lectio,
mihi ob Codicum varietatem valde suspecta. Sponsam
vero mirarer hic dictam νυόν. Quod si ad patrem haec
sponsi referri possent, Νυὸς hic poneretur, quo plerumque
C solet, significatu. *Aristophanes* Grammaticus ἐν τοῖς Συγγενι-
κοῖς φησὶν, (apud *Eustath.* in *Hom.* Il. Z. p. 511, 19.) ὅτι
Νυὸς ὡς ἐπὶ πλεῖστον υἱοῦ γυνὴ τῷ πατρὶ καὶ τῇ μητρί. vox isto
sensu reponi poterit apud *Diogenem Laërt.* VII, 188, ubi
Chrysippus ἐν τῷ περὶ Πολιτείας, καὶ μητράσι λέγει συνέρχεσθαι, καὶ
θυγατράσι, καὶ υἱοῖς. vox ultima in νυοῖς est convertenda. A-
pud Graecos Poëtas non tam late patet Νυὸς, quam *Nurus*
apud Latinos.

Vs. 79. Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς.]
Tantundem paene est ac si dixisset, ὡς λεπτὰ καὶ χαρίεντα·
nisi quod illud etiam est elegantius scriptum. In his cer-
te neminem arbitror probaturum miram quam vir Doctiss.
excogitavit lectionem, Ὡς λεπτὰ, χ' ὡς χαρίεντα. sed ele-

gans eiusdem eſt *Reiskii*, ſaltem quoad vocem νῆμα, inventum, quo legendum ſuſpicabatur: A

θεῶν πιρ νάματα φησεῦς.

dicas fere ſtamina Dearum manibus eſſe ducta. Vulgata vox, quam Codices retinent, περονάματα mihi quoque hinc aliena videtur & vitioſe ſcripta. Genuinam illam arbitrati *Aem. Portus* in Lex. Dor. & *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. Apoll. v. 32, nihil attulerunt, quo videri poſſet hac in ſede adfirmata. *Spanhemium* ſe male ſequutum fatetur in Corrigendis *Wartonus* p. 355, & recte negat *veſtes fibulatas* dici poſſe περονήματα. —— Quod vero poſuit ad verſum explendum *Reiskius*, πιρ nullum hic ſenſum admitteret. Praeterea νᾶμα, & in hoc ipſo carmine v. 27, 30, & alibi apud Theocritum, notat *undam*: in uno tantum Eid. XXIV, 74, νᾶμα legitur de *filis*; ubi νῆμα etiam ſcribendum arbitror; & hic omnino ſervandum φασεῖς· ut recte ſcribitur φασῶ Eid. XI, 70. Suſpicor equidem ſcripſiſſe *Theocritum*: B

Λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα, θεάων νήματα φασεῖς.

ubi vox θεάων in θεῶν degeneraverat, ad verſum ſuſtentandum νήματα ſciolus in περονήματα facile transmutavit. Eſt autem forma θεάων etiam *Theocritéa*: legitur Eid. XVII, 45.

Κάλλει ἀριστεύοισα θεάων πότν' Ἀφροδίτα.

ubi viro Docto, formam iſtam obliteranti, gratiam facimus coniecturae: illam *Wartono* notus *Homeri* locus commendare debuiſſet, qui haec ſcribenti *Theocrito* procul dubio obverſabatur ex Od. K. v. 222,

Κίρκης δ' ἔνδον ἄκουον ἀειδούσης ὀπὶ καλῇ,
Ἱστὸν ἐποιχομένης μέγαν, ἄμβροτον· οἷα θεάων C
Λεπτά τε, καὶ χαρίεντα, καὶ ἀγλαὰ ἔργα πέλονται.

Nusquam ſic περονάματα, ſaepe Νήματα memorantur: In *Antholog.* VI, c, VIII, ep. 9, a *Nicarcho* laudatur:

Ἡ πρὶν Ἀθηναίης ὑπὸ κερκίσι καὶ τὰ καθ' ἱστῶν
Νήματα Νικαρέτη πολλὰ μιτωσαμένη.

conf. ibid. epigr. 16, & 17. Incerti eſt epigramma in *Antholog. MS.*

Λάθρη κοιμηθεῖσα Φιλαίνιον εἰς Ἀγαμήδευς
Κόλπους τὴν φαιὴν εἰργάσατο χλανίδα.
Αὐτὴ Κύπρις ἔριθος· ἐύκλωστον δὲ γυναικῶν
Νῆμα καὶ ἠλακάτην ἀργὸς ἔχει τάλαρος.

Vſ. 80. Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι;] *O veneranda Minerva! quales iſta elaborarunt lanificae?* Minervam

A vam hic invocat ἐργάνην Praxinoë, *operosam Horatio* dictam Carm. II. Od. XII, quae horum operum studium istis indiderat textricibus, atque etiam vulgo indere existimabatur: in *Archiae* epigramm.

Οἷς ἔχον χερνῆτα βίον δηναιὸν, Ἀθάνα
Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες.

Anthol. VI, c. VIII, 10. elegans est epigramma in *Antholog.* Latinae quam debemus Cl. *P. Burmanno Sec.* T. II. p. 92, cuius unum tantum distichon adscribam:

Cui formam Paphie, Charites tribuere decorem,
Quam Pallas cunctis artibus erudiit.

Martialis VI Ep. XIII,

Quis te Phidiaco formatam, Iulia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?

B Quod ad *Theocritum* vulgatum fuit *Scholion*: Ἔριθοι, οἱ (imo αἱ) ὑπουργοὶ, ἤγουν ἱερουργοί· sine vitii suspicione *D. Heinsius* attulit L. T. p. 384. b. vocem ἱερουργοὶ in ἐριουργοὶ mutandam viderunt *Salmasius*, *Is. Vossius*, & *Toupius*; *Hemsterhusius* vidit etiam vocem ὑπουργοὶ mutandam in ἱστουργοί· alterum in ἐριουργοί· monuitque idem vitium apud *Hesychium* in Κατάκτερια *Salmasium* emendasse; & reperiri in *Galeni* Gloss. *Hippocr.* v. Ἄτερακτον. Vocem autem Ἔριθος de *lanifica* ne quis solis putet usitatam Poëtis, faciet *Demosthenes*, a quo iunguntur, p. 712, τιτθαὶ, καὶ ἔριθοι, καὶ τρυγήτριαι. aliquoties ἔριθος legitur in epigrammatis; & in *Eratosthenis* versu apud *Etymologum* in v. Ἴουλος, p. 472, 37, pro, Ἡ χερνῆτις θεὸς, —— corrigendum est,

Ἡ χερνῆτις ἔριθος, ——

C ex *Scholiis* in *Apollon. Rhod.* I, 972. *Telam texentes araneae* ἔριθοι ἀράχναι a *Sophocle* dicuntur in Inachi fragmento apud *Suidam* in v. Ἀράχνη·

Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει.

Conf. Clar. *Toupius* in Epist. ad *Warton.* p. 336.

Vs. 81. Ποῖοι ζωογράφοι] *Etymologus* p. 411, 51, Ζωγράφος. Θεόκριτος, Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν; οὐχ ὅτι γράμματι χρῆται, ἀλλ' ὅτι τῇ γραφίδι προσκαταξύει. γράψαι γὰρ τὸ ξῦσαι. In his, quae *Theoni* forte debentur, vel *Amaranto*, quorum Grammaticus iste Scholia laudat in *Theocritum*, praeter alia, compositum mihi suspectum est προσκαταξύει. Alii quoque tradiderunt, quod scribit *Dionysius Thrax* in Arte Gramm. Γράμματα λέγεται διὰ τὸ γραμμαῖς καὶ σι-

σίγμασι ποικίλαις· Γράψαι γὰρ τὸ ξύσαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὡς καὶ A
παρ' Ὁμήρῳ. Conf. *Toupii* Epist. Critica ad Episc. Glocestr. p. 47. Ab eadem origine verbum in *pingendi* venit significatum, ac in illum *scribendi*: Γράφειν, *pingere*, reddi poterit *Harpocrationi* in Πολύγνωτος· —— τὴν Ποικίλην στοὰν ἀνέγραψε προῖκα· (scribendum, ἔγραψε προῖκα. *Plinius* H. N. XXXV, c. VIII, de eodem, *Athenis*, ait. *porticum, quae Poecile vocatur, gratuito pinxit.*) —— & τὰς ἐν τῷ Θησαυρῷ (forte leg. Θησείῳ) καὶ τῷ Ἀνακείῳ γραφάς. ibid. de illo legisse dicuntur *Artemon* ἐν τῷ περὶ Ζωγράφων, & *Juba* ἐν τοῖς περὶ Γραφικῆς. Non scripsisset, opinor, *Thomas Mag.* Γραφεῖς κάλλιον, ἢ Ζωγράφοι· si *Antiphanis, Diphili*, & *Anaxandridae* ipsi innotuissent comoediae, inscriptae Ζωγράφοι vel Ζωγράφος· similis utique argumenti ac *Pherecratis* Γραφεῖς, & *Pomponii Pictores.* Mirum videri poterit, certe B
Taylori notas adhibenti in *Demosth.* Or. c. Midiam p. 298, cur hoc notatu dignum censuerit *Harpocration*: Γραφεὺς ἀντὶ τοῦ ζωγράφος· Δημοσθένης κατὰ Μειδίου. καὶ Γράφειν δὲ (sic MS.) τὸ ζωγραφεῖν ἔλεγον. Vt enim illic γραφέα dixit *pictorem* Agatharchum p. 360. §. 268. (p. 104, 11, Ed. *Taylori.*) ζωγράφοι memorantur in I. c. Aristogit. p. 489, §. 75, μεθ' ὧν δὲ οἱ ζωγράφοι τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν ἐν ᾅδου. Sed hic, fateor, a *Demosthene* dici potuit: μεθ' ὧν δὲ τοὺς ἀσεβεῖς γράφουσιν ἐν ᾅδου· absque ut isthoc interpretamento indigerent auditores. —— A *Theocrito* hic plene dicuntur ζωογράφοι· ut in epigr. 26 *Anthol.* IV, c. VIII,

Ζωογράφων ὦ λῷστε, ——

Quales pictores accuratas istas pinxere picturas? Ποῖοι ζωογράφοι τἀκριβέα γράμματ' ἔγραψαν. *Picturas* sive *opera picta*, C
γράμματα quoque dici, ex hoc loco *Theocriti* & aliunde *Davisius* ostendit ad *Maximi Tyr.* Diss. XXXII, Sect. V. Aptissimus ad haec versus est in *Euripidis* Ione 1146,

Ἐνῆν δ' ὑφανταὶ γράμμασιν τοιαίδ' ὑφαί.

Vs. 82. Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι,] Hoc ex Codd. Theocriteis recepi, pro ἑστήκαντι. ἑστάκαντι Codices etiam dant *Gregorii* de Dial. p. 150. Ἕστασαν· ἑστάσαντο· & ἑστάσαντο· leguntur in Theocriteis. Forsan hic *Theocriti* Praxinoë formam suam adhibuerat Syracusanam ἑστάκοντι. *Stant*, ut in vulgari Graecismo ἑστήκασι, Dorice dicebatur ἑστάκαντι· ab Alexandrinis in vulgari consuetudine ἕστακαν· a Laconibus ἔπλακαν. —— Ad vivum expressa, ἔτυμα dicuntur, & ἐτύμως, *vere*, sive pi-

A picta, seu sculpta. In epigrammate legitur *Erinnae*:

Ταύταν γοῦν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψεν,
Αἴκ' αὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

pervenustum *Nossidis* epigr. primus publicavit *Bentleius*:

Αὐτομέλιννα τέτυπται· ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον
Ἄμμε ποτοπτάζειν μειλιχίως δοκέει.
Ὡς ἐτύμως θυγάτηρ τᾷ ματέρι πάντα ποτώκει·
Ἦ καλὸν, ὅκκα πέλοι τέκνα γονεῦσιν ἴσα.

Eiusdem *Nossidis* vitiatum epigramma longe magis etiam corrupit *Olearius*: quale dederat *Olearius*, ad reliqua *Nossidis* adiecit *Wolfius* p. 90, XII, cum hac inscriptione εἰς εἰκόνα Ἀφροδίτας· quam absurdam esse posterius distichon satis monstrat:

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν· ἴδ' ἁ χάρις ἁλίκον ἀνθεῖ.
Χαιρέτω: οὔ τινα γὰρ μέμψιν ἔχει βιοτᾶς.

B εὔχαρις pro ἄχαρις posuit *Olearius*: in meo legitur apographo *Antholog. MS.*

Ὡς ἄγαν ὡς ἔστακεν ἴδ' ἁ χ.

quorum hoc certe sincerum est; illud primum ex *Theocrito* mutandum putabam in

Ὡς ἐτύμως ἔστακεν· ἴδ' ἁ χάρις ἁλίκον ἀνθεῖ.

sed & in ultimo quod legitur *Nossidis*,

ἴδ' ὡς ἀγανὸν τὸ πρόσωπον

commendabat

Ὡς ἀγανῶς ἔστακεν.

verum sine alia inscriptione velut Νόσσιδος prostat in meo libro hoc epigramma; sic autem ibidem prius legitur distichon:

Τὸν πίνακα ξανθᾶς καλλώδυμον ἐς Ἀφροδίτας
Εἰκόνα γραψαμένα παντ' ἀνέθηκεν ἴσα.

C Vltimam vocem si mutes in ἴσαν, &, cum *Piersono* in ora libri, pro καλλώδομον, si scribas,

Τὸν πίνακα ξανθᾶς Καλλὼ δόμον ἐς Ἀφροδίτας

suo loco relinqui lectiones poterunt minus feliciter ab *Oleario* excogitatae.

Vs. 82. Ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι] Hoc dubites, an ἐνδινεῦνται scripserit *Theocritus*: ἐνδινεῦνται vulgato praetulisse videtur *Hemsterhusius*: & Δινεῖν & Δινεῖσθαι, ut ab aliis, sic adhibentur in his carminibus: Eid. XXIV, 10, Alcmena δίνασε σάκος μέγα. in Eid. II, 30.

Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος ὁ χάλκεος, ἐξ Ἀφροδίτας
Ὣς κεῖνος δινοῖτο ποθ' ἁμετέρῃσι θύρῃσιν.

ut aeneus hicce rhombus circumrotatur, sic ille Veneris sti- A
mulo percussus circa fores nostras, frustra *obambulando verse-*
tur. Atque etiam hic, nulla versus necessitate coactus, scri-
bere potuit ἐνδινεῦνται; hoc vero facile in ἐνδινεῦντι mutari, u-
bi proximum praecesserat. ἱστάκαντι vel ἑστάκοντι. Quando ve-
ro Codices confirmant ἐνδινεῦντι, hoc ego quoque servandum
arbitror. *Reiskius* scribit rationem Linguae Graecae, *ve-*
tustae illius & probae, flagitasse ἐνδινεῦνται. *sed ista aetate,*
qua Theocritus florebat, δινεῖν & δινεύειν pro δινεῖσθαι & δι-
νεύεσθαι *sese circumagere in orbem*, fuisse usurpatum. *Reiskio*
hac etiam in parte, *Wartonus* adstipulatur. —— Δινεῖν, in-
star multorum similium, vim habet activam vel neutram:
significans vel aliud *rotare*, vel *semet ipsum*, sive *vagari,*
currere, versari; quod plerumque forma media Δινεῖσθαι dice-
batur. Rectissime scripsit, & secundum veterem normam, B
Apollon. Rhod. χορῷ ἐνὶ δινεύουσαι· &c. *Homerum* scilicet imi-
tatus, qui, cum saepius Δινεῖν & Δινεύειν active usurpaverit
pro στρέφειν, pro στρέφεσθαι tamen eadem ponere minime du-
bitavit in Il. Σ, 494.

Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον.

Ibid vs. 605.

—— δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

quae totidem verba (neque ab ipso tamen Poëta repetita
secundum *Aristarchum*, & *Diodorum Aristophanis* discipu-
lum, apud *Athen.* IV. p. 180. c. E. hinc apud *Eustath.* in
Od. Δ. p. 145, 44, 53.) leguntur in Od. Δ. 19. hic Ἐδί-
νευεν in *Schol.* redditur κυκλόσε ἐστρέφοντο, ὠρχοῦντο· illic, Ἐδί-
νεον, ἀνεστρέφοντο ἐκινοῦντο. *Hesychius*, Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο. † Ἐδινοῦν- C
το, περιεστρέφοντο. † Ἔδινον, ὠρχοῦντο. Scribendum: Ἐδίνεον, ὠρχοῦν-
το, ἐδινοῦντο, περιεστρέφοντο. † Ἐδίνευον, ὠρχοῦντο.

Vs. 83. Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά.] Non absurde *Scholiastes*
haec iungenda censuit: ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι Ἔμψυχ' οὐκ ἐνυφαντά.
sic enim illa reddidit: ὡς ζῶντα ἀληθῶς συστρέφονται, καὶ οὐκ ἐνυ-
φαντά εἰσιν. —— Forte fortuna literae in aliquot Codd. &
Theocriti & Gregorii de Dial. male sunt a se invicem dis-
tractae, οὔκεν ὑφαντά. hoc ut nullius pretii ne memorari qui-
dem debuisset; nedum dubitari, an elegantius esset vulga-
to: aptissimum utique ἐνυφαντὰ, *intexta. Cicero* in Horten-
sio apud *Nonium Marcell.* v. *Inanima*; *cum omnis*, ait *so-*
lertia admiranda est, tum ea, quae efficit, ut, inanima quae
sint,

A *ſint*, *vivere ac ſpirare videantur*: ἵνα τὰ ἄψυχα ἔμβια δοκῇ εἶναι καὶ ἔμψυχα. *Aera* quae dicuntur a *Virgilio ſpirantia* Aen. VI, 848. *ſigna animoſa Propertio* III. El. VII, 9. Graecis ſunt Ἔμψυχα. *Anthology*. IV, c. VIII. ep. XI,

Ἔμψυχον τὸ πλάσμα.

c. XII, ep. 30, κάλλος Veneris Apelles

Οὐ γραπτὸν ἀλλ' ἔμψυχον ἐξεμάξατο.

epigr. 7,

Τίς λίθον ἐψύχωσε;

Meleagri vid. epigramma editum a *D'Orvillio* in *Chariton.* p. 512. ſimilia leguntur in epigrammatis Latinis *Martialis* VI, ep. 19. VII, ep. 43, 83. & aliorum *Anthology. Lat.* Lib. I, ep. 79, II, ep. 71, III, ep. 234. elegantiſſimum Graecum eſt epigramma *Glauci* in Bacchantis effigiem paene viventem Scopae, quam deſcribit *Calliſtratus* p. 891,
B 892. Legitur illud *Anthol.* IV, c. III, 5,

Ἁ Βάκχα Παρία μὲν, ἐνεψύχωσε δ' ὁ γλύπτας

Τὸν λίθον. —— *marmor animavit ſculptor.*

Aut ebur, impreſſis aurumve animare figuris,

dixit *Statius* Sylv. V, Ecl. I, vſ. 2.

Vſ. 83. Σοφόν τι χρῆμ' ὤνθρωπος.] In his ἄνθρωπος vitioſum eſſet. Hominis ſolertiam, quam ſuo loquendi more mulier hic eleganter tribus verbis expreſſit, ubi multis enarrat Chorus *Sophocleus* in Antigone vſ. 337—375, haec etiam attulit, *Theocriti*, *Schol.* ad vſ. 355. ſed ibi male vulgatur ἄνθρωπος. quomodo & in nonnullis legitur Codd. Vt hic χρῆμα, a *Cicerone negotium* poſitum putat *M. A.*
C *Muretus* V. L. II. c. V. aptius reſpondet *Ovidii* ex Ponto II. Epiſt. VII, 37.

Res timida eſt omnis miſer.

Martialis X. Ep. 59,

—— *Res eſt imperioſa timor.*

Quod in talibus loquendi formis ſolet omitti, χρῆμα hic illic etiam apud veteres adeſt: in *Eurip.* Oreſte vſ. 70, ἄπορον χρῆμα δυστυχῶν δόμος. In *Platonis* Ione p. 534. B. κοῦφον χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. Apta quaedam dedit *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 150.

Vſ. 84. Αὐτὸς δ' ὡς θαητός]. Haec eſt vera ſcriptio; θηητός, quod exhibent cum aliquot Codd. tres Edd. primae Mediol. Veneta, Flor. non eſt Theocriteum: θάημα legitur

tur in Eid. I, 56. θαεῖτο in Eid. XXII, 200. Ionica ſunt A
θηκτὸς, & θηέετο. —— Recte etiam ſe habet quod ſequitur,
—— ἐπ' ἀργυρέῳ κατάκειται Κλισμῷ. neque adeo mutari debuerat.

Optime Adonis in vſ. 86. dicitur. Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. neque Dorice ſcribebatur τριφίλητος, quod in Codd. eſt nonnullis & in duabus primis Edd. —— Denique mutandum non eſt, ὃ κὴν Ἀχέροντι φιλεῖται. *Reiskio*, non tamen ignoranti ὃ ſaepe a Poëtis poni pro ὅς, placebat φιλητὸς hoc in vſ. pro φιλεῖται. mihi vero φιλεῖται retinendum omnino videtur: conf. *Gregorius* de Dial. Dor. p. 151. *Valde* autem *dilectus* dici potuit more uſitato Τριφίλατος· ut contra *omnium odio dignus* dictus fuit Τρισέχθιστος ἄνθρωπος, teſte *Phrynicho* in *Sophiſt. Appar. MS. deſideratiſſimus* Adonis τριπόθατος. Aliam etiam epitheti dat hoc in loco rationem *Scholiaſta*: ὅτι ὑπὸ τριῶν ἐφιλήθη. Διὸς, Ἀφροδίτης, καὶ Περσεφόνης B ἐν Ἅδῃ. quoſcunque iuvenes illuc abriperet, amaſſe fertur a Poëtis Proſerpina: pro Διὸς forte ſcripſerat Grammaticus nomen Διονύσου. *Phanoclis* ex elegia notiſſima hoc diſtichon ſervavit in Sympoſ. *Plutarchus* T. II. p. 671. c.

Εἰδὼς θεῖον Ἄδωνιν ὀρειφοίτης Διόνυσος
Ἥρπασεν, ἠγαθέην Κύπρον ἐποιχόμενος.

Vſ. 87. 88. Ἀνάνυτα κωτίλλοισαι Τρυγόνες.] Hos etiam *verſus*, *ab interpunctione prava laborantes*, *emendatius* exhibui cum *Hemſterhuſio*, & in libro ſuo ſic emendante, & in Auctario Emend. in *Heſych*. T. II. p. 974. ad Πλατιάσδοντες. Sic etiam *Reiskius* locum iam ante emendate ediderat, quam iſta *Hemſterhuſii* publicarentur. Verum hic non vidiſſe *Toupium* conſtare poterit eius in *Suidam* Emend. C conferenti P. III. p. 259. —— In Edd. legebantur iſta hoc modo diſtincta:

Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι.
Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλ. ἅ.

Vt ſaepius, hic etiam fingebatur ellipſis voculae ὡς, ante Τρυγόνες omiſſae. *Garrulae* mulieres eleganter ab Alexandrino Τρυγόνες vocantur ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Mulieres *loquaculas* hic *turtures* dictas *Eraſmus* iam viderat, ubi proverbium attigit Graecum, Τρυγόνος λαλίστερος· quae, cum dixiſſet in Plocio *Menander*, vim obtinuerunt adagii: vid. *Zenobius* Cent. VI. Prov. 8. & *Aelianus* de N. A. XII. c. X. Huc quadrant quae non vulgatiſſima tradit *Euſtathius* ad *Hom*. Il. I. p. 651. 7. Ἔστι Τρύζειν τὸ πολυλογεῖν ἢ πολυφω-

Ἀλυφανεῖν, ἐξ οὗ καὶ Τρυγών· ἣν ἡ παροιμία ἐπὶ σκώμματι τῶν πολυλογούντων παραλαμβάνει, λαλιστέρας τρυγόνων τοὺς τοιούτους καλοῦσα. nonnullis tum interiectis, quae hic rectius omittentur: τῇ μέντοι, aït, πλασματογραφουμένῃ λάλῳ γυναικὶ προσφυὴς ἡ τοιαύτη παροιμία κωμικώτερον. Hoc in carmine, quantùm valeret in urbicarum mulierum ingenio exprimendo, elegantissimo specimine Poëta demonstrare voluit. — Κωτίλλειν, *garrire*, & κωτίλαι mulieres aeque dicuntur, ac *garrulae* aviculae: de mulieribus exempla *Toupii* dabunt in *Suidam* Emend. P. III. p. 259. Apud *Suidam* in v. Κωτίλη, quibus *Davidis* nomen legitur praefixum, verba videntur *Aeliani*; quae his subiiciuntur sunt ex Psalterio. Lusciniae, λάλοι, dicuntur, & κωτίλαι ἀηδόνες, πολυκώτιλοι a *Simonide* apud *Etymologum* in Χλωρὶς ἀηδὼν p. 813, 8. Ovum suum *Simmias Rhodius* vo-
B cat Κωτίλας ἄτριον ματέρος Δωρίας, *texturam garrulae lusciniae Doricae*: semet ipse sic Poëta designat: *Scholiastes* in Cod. *Is. Vossii*: τοῦτο τὸ ᾠὸν ὁ ποιητὴς φησὶν ἐξ ἀηδόνος γενέσθαι, καὶ (*id est*) τῆς ἑαυτοῦ φροντίδος. Hirundinem κωτίλην dictam *Scholiasta* testatur ad hunc versum *Theocriti*: Κωτίλλοισαι, ἤγουν πολυλογοῦσαι. κωτίλην γὰρ λέγουσι τὴν χελιδόνα.. *Garrula* dicitur *hirundo* a Virgilio Georg. IV, 307. & ab aliis. Non absurde *Muncker*. ad *Fulgentium*, p. 11. suspicabatur, *Proclum* in *Anacreontis* versu legisse, Τί κωτίλη χελιδῶν; Od. XII, 2. Certe voces istas in Anacreonteis legisse *Proclum* liquet ex eius Comment. in *Hesiodi* Ἔ. κ. Ἡ. vs. 372. neque hoc negare ausus est, ubi centena verba profundit, *Pauwius*. Thebanos propria velut adpellatione Κωτιλάδας vocasse τὰς χελιδόνας, scripsit in Phoenissis *Strattis* apud *A-*
C *then*. XIV. p. 622. A. conf. *Casaubon*. ad *Theophr*. c. VII. p. 74. — Tandem bene *Reiskius* vocem hic Ἀνάνυτα interpretatur, quam aliquoties adhibuit *Plato*: Phaedone p. 84. A. Soph. p. 264. B. Gorg. p. 507. E. de Rep. VII. p. 531. A. de LL. IV. p. 714. A. V. p. 735. B. ultimo loco *vanus & irritus labor* dicitur μάταιος πόνος καὶ ἀνήνυτος: talis Sisyphi cum fuerit in saxo volvendo, dici videtur ab Axiochi incerto *Auctore* p. 166, Σισύφου πέτρος ἀνήνυτος; ubi a Codice *Stobaei MS*. vox πέτρος aberat: neque tamen huic aliam subiectam vellem.

Vs. 88. Ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.] Pro πλατυάσδοισαι, quod in plerisque Edd. in nonnullis etiam est Codd. πλατεασδοισαι erat in duabus Edd. primis Mediol. & Ald. absur-

ſurdam lectionem πλατείας δῦσαι exponere tentabat Corin- A
thi Metropolita de Dial. Dor. p. 154. Veram ſcripturam
Florentina iam dabat Ed. Iuntae, πλατειάσδοισαι· hanc opti-
mi Codd. exhibent Florentini, & Romanus Cardin. Otto-
boni, ab *Aurato* detectam, probatam a *Salmaſio*, *Hemſter-
huſio*, aliis, ſed inprimis ab *H. Stephano* Theſ. L. G. III.
p. 354. A. B. Miror cur πλατυάσδοισαι in πλατυιάσδοισαι mu-
tatum *Toupius* voluerit in Addendis in *Theocr. Wartoni* T.
II. p. 399. Obſervata *Stephani*, *D. Heinſii* L. T. p. 367.
a. *Vavaſſoris* inprimis de Ludicra Dict. p. 23. & *T. Hem-
ſterhuſii* in Auctario Emend. in *Heſych.* ad Πλατειάδδοντες,
qui legerit, ſuper hoc verbo Πλατειαζειν vel Πλατειάσδεν, ſi-
gnificante, *ore in latum diducto*, *Dorico more loqui*, plura
non requiret. —— Sed vicinum Ἐκκναισεῦντι, quod ne in
in Indicem quidem Theſauri recepit *H. Stephanus*, vellem B
nobis enodaſſet, quod neque attigit *T. H.* Verbum vul-
gatum redditur in Scholio Cod. Flor. ἀποκναίουσιν ὑμᾶς ϗ
διατρίζουσιν· quorum prius etiam eſt in Cod. Pariſino: ad for-
mam verbi emendandam Codices nihil iuvant; in quorum
nonnullis verbum vulgatum; una litera minus, ἐκναισεῦντι,
vel ἐκνισεῦντι, eſt in Vaticanis, & Florentinis; in horum
uno, ἐν σκᾶν εὖντι, in alio, ἐν σκηναῖς εὖντι. —— *Heinſii* non
quidem veriſimilem, nec tamen abſurdam, coniecturam,
legentis Τρυγόνες ἐκ ναύσοιο vel νάσοιο, in Poëtis interpretan-
dis ad *Heinſium* non aequiparandus, *Palmerius* ſatis acerbe
repellit, ipſe verbum fingens ἐκναίω, cuius futurum fuerit
Doricum ἐκναισεῦντι. a ſimplici κναίω unde ἀποκναίειν, *obtun-
dere*, *enecare*, arbitratus *eodem ſignificatu ſumi poſſe* verbum C
ἐκναίω. haec legi poterunt in Exercit. viri hiſtoriae veteris
peritiſſimi p. 806; quot verba, tot propemodum errores.
Quod ipſi tribuitur in *Wartoni* Collectaneis, ut ſuum non
agnoſcet *Reiskius*; neque etiam mirificum illud quod in
Indice legitur verbum Ἐκκναισεῖν· quod *Aemil.* tamen *Por-
tus* in Lex. Dor. pro legitimo habuit: tempus futurum
Reiskio fuiſſe viſum, eius monſtrant Latina in Animadv.
neminem non enecabunt ſuo platyaſmo. —— In Libro *Iſ.
Voſſii* haec leguntur ut *Salmaſii*: „Legendum ſuſpicor
„ ἐκκνυζεῦντι, *ganniunt*: hanc veram lectionem arbitror."
Non illam quidem veram arbitror, talem tamen, quae
viam monſtret ad veram detegendam. Primum omnino
cenſeo praeſens hic tempus requiri; quod monſtrant &
interpretamenta *Scholiaſtae*, *Tzetzae*, & *Gregorii* de Dial.
Dor.

A Dor. διαφθείρουσι, φλυαροῦσι, aut etiam διαλέγονται, quod, olim in Schol. ad *Theocr.* lectum, praebet *Schol. Hermogenis*: vid. *Koenius* ad *Gregor.* p. 153. Deinde suspicor veram vocis scripturam esse

ἐκκνυσδεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ore suo patulo garrientes omnia deformant & corrumpunt. In κνάω, κναίω, κνίω, κνίζω, κνύω, prima vis est *radendi*; inter ceteras illinc ductas est & illa *foedandi* vel *corrumpendi*: *foeda scabies* κνύος dicebatur. a κνύω κνύζω. hinc κνυζάω· κνυζέω· & κνυζόω· quae formae omnes supersunt: postremam *Homerus* adhibuit in Od. N, 401,

Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντα.

quodque se facturam Minerva pollicebatur, vs. 433, oculos ipsi κνύζωσε, *deformavit. Schol.* κνυζώσω reddidit ῥυσώσω, ἀπρε-
B πεῖς καὶ ῥυσοὺς ποιήσω, —— καὶ κακώσω. *Homeri* verbum egregia de adfinibus observata nobis peperit *Herodiani*, custodita ab *Eustath.* in Od. N. p. 523. a vs. 22 —— ad 49. In Homerico interpretando sequi se dicit *Herodianus Philoxenum*, illud a κνύω repetentem: ἕτεροι δὲ, inquit *Eustath.* Ibid. vs. 50, κνυζῶσαι φασὶ τὸ διὰ ψώρας αἰσχῦναι· Κνύζα γὰρ, φασὶν, ἡ ψώρα. certe κνύος dicebatur *scabies*: *Eustathii Herodianus* adfert ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ Καταλόγου περὶ τῶν Προιτίδων,

Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.

Apud *Etymologum* p. 522, 50. ex *Philoxeno* verbum in *Homeri* loco redditur per κακῶσαι καὶ διαφθεῖραι: paulo post, vs. 54, εἴρηται δὲ, ait, κνυζοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ἀχρειοῦν. Φιλόξενος. verbum autem Doricum hoc in versu *Theocriti* apte haerebat ἐκκνυζεῦντι, vel, quod malim, ἐκκνυσδεῦντι. Ne
C prima quidem verbi potestas a Poëta videtur neglecta: ore Dorico Sicularum mulierum deformata delicatas hominis Alexandrini aures *radebant.*

Vs. 89. Μᾶ, πόθεν ὤνθρωπος;] *Wartonum* non adeo, sed *Toupium* miror, cur illud Μᾶ mutatum voluerit: *Wartonus* corrigere se scribit ΓΑ, πόθεν ὤνθρωπος; si nihil aliud addidisset, videri posset Γᾶ legisse, *ó terra.* Sed addit ΓΑ *pro* γε. At vero ΓΑ nunquam versum Doricum; —— neque Atticum, aut etiam periodum, ordiri potest γε. Hoc etiam e *Bentlejo* discere potuisset *Wartonus. Toupius* scripsisse Poëtam suspicatur:

Πᾶ; πόθεν ὤνθρωπος;

& dat Latina: *Vbi natus es? Vnde ortus es?* Homerica scilicet

licet ſunt, Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; ad haec iſta reſpondent, A τίς; πόθεν γεγώς; in *Eurip.* Phoen. v. 124. tria interrogat *Euripidis* Helena v. 85, Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν; τίνος; ad τίς; & τίνος; ſuum nomen Teucer & paternum reponit; ad πόθεν; unde eſſet domo: multum diſtant in talibus τίς ἐστι; & τί ἐστι; non vulgaria traduntur in *Schol.* ad *Soph.* Aj. v. 1283. Diverſiſſima etiam quaerit dicens, Τίς ἐστιν οὗτος; &, ut hoc utar, τίς ἐστι Ξενοφῶν; In *Xenophontis* Κ. Ἀ. VII, p. 242, 21, ἐρωτώντων. —— τίς ἀνὴρ εἴη Ξενοφῶν, ἀπεκρίνατο, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη οὐ κακὸς, φιλοστρατιώτης δέ. vid. p. 244, 42. —— Sed hanc coniecturam, ut opinor, ipſe *Toupius* reiecit retractatam: Πῆ, vel πᾶ *Theocriti*, vel πεῖ *Sophronis*, nunquam in talibus interrogationibus pro τίς poni potuit; aut ſignificare, *ubi natus es?* —— *Reiskium* laudo, qui ſervandum ſtatuit, quod hic legit *Euſtathius*, Μᾶ. Priſcum illud Μᾶ commemorat *Euſtath.* ad *Hom.* Il Λ. p. 797, 3. B ubi inter varias μιμητικὰς φωνὰς ponit καὶ τὸ Μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ· paulo ante, ex *Hermippi* comoedia ſervatum a veteribus, poſuerat Βᾶ, ἐπίρρημα, —— ὅπερ εἰώθαμεν ἀντιμεβοῶντες λέγειν. Neque Βᾶ illud *Hermippi* alibi, ut puto, *Toupius* reperiet; qui huiusmodi multa legerat in unum locum congeſta apud *Suidam* in Ἐποποῖ· hoc Scholion legit in Codice *Theocriti* Paris. Cl. *Ruhnkenius*, Συγκείσθαι τὸ Μᾶ ἐπὶ ἀγανακτήσεως λεγόμενον· unde corrigi poterunt quae dedit ex Cod. Florent. *Wartonus* I. p. 226. —— Sed quidni indignantis Gorgonis Theocriteum Μᾶ, (quale Atticorum Δάματερ interdum cum indignatione admirantis eſt,) cenſeri poterit pro Μᾶτερ hic etiam poſitum? vid. *Porti* Lex. Dor. in Μᾶ. *Euſtathius* in Il. Ε. p. 428, 52, ubi de verbo agit C Homerico Παππάζειν, ἐκ τῆς λέξεως, ait, ταύτης, καὶ ὁ πάππος καὶ πάππας, αὐτὸς ὁ πατὴρ Πᾶς λεγόμενος μονοσυλλάβως κατὰ βρέφους προσφώνησιν, καθὰ φασιν οἱ παλαιοὶ, ὥσπερ καὶ Μᾶ ἡ μήτηρ. In *Aeſchyli* legitur Suppl. v 897, & 906, Μᾶ γᾶ, Μᾶ γᾶ, in Scholiis, Ὦ μῆτερ γῆ. Vel hinc conſtare puto, pro Πᾶς, apud *Euſt.* Πᾶ recte a me correctum ad *Herodot.* IV, P. 307, ubi occaſione Scytharum Dei O. M. Παπαῖ, vel Παπαῖ, (*Patris*) plura a me notata ſunt: conf. ſupra ſcripta in Adoniaz. p. 306. A. Apud *Feſtum* in his: *Pa pro parte, & Po pro populo poſitum eſt in Saliari carmine;* viri docti non viderunt ſcribendum una litera tranſpoſita, *Pa pro patre.* —— Vulgatur in *Aeſchyli* Suppl. v. 908, Ὦ βᾶ γᾶς· παῖ Ζεῦ· *Scholiaſta*, dum reddit, Ὦ πάτερ Ζεῦ, γῆς

παῖ

A πᾷ, legisse videtur, Ὦ πᾷ γᾶς πᾶ Ζεῦ. sed *Scaligero* πᾶ positum videbatur pro βασιλεῦ· qualia plura ex *Strabone* & *Eustath.* legi poterunt apud *Maittairium* de Dial. p. 334. Vt autem in *Aeschyli* dramate puellae clamant Peloponnesiacae, Μᾶ γᾶ, hoc ipsum partim adhibuisse videtur *Theocriti* Gorgo, Πελοποννασιςὶ λαλεῦσα,

Μᾶ πόθεν ὤνθρωπος; τί δὲ τίν, αἰ κωτίλαι εἰμές;

eleganter ista sic expressit *M. A. Muretus* V. L. II, c. xx, *quaeso, quid hoc tandem hominis est? quid vero tua refert, si garrulis esse nobis libet?* —— Τί δὲ τίν; in sermone quotidiano sic loquebantur etiam Attici: τί τοῦτ' ἐμοί; τί σοι τοῦτ' ἐστιν; *quid mea id refert? quid tua? Aristoph.* Eccles. v. 517,

Αὕτη πόθεν ἥκεις, Πραξαγόρα; Π. τί δ' ὦ μέλε,
Σοὶ τοῦτ'; Β. Ὅ, τι μοὶ τοῦτ' ἐστίν;

B Thesm. v. 505,

εἰ δὲ Φαίδραν λοιδορεῖ,
Ἡμῖν τί τοῦτ' ἔσ';

& Lysistr. v. 514.

V. 90. Πασσάμενος ἐπίτασσε] Pro Πασσάμενος, cuius loco legitur etiam in uno Flor. Cod. σπασσάμενος, in alio Flor. & Vatic. πανσάμενος, sic legendum iam olim videram ex *Etymolog. M.* p. 681. 54, & monuerat *M. A. Muretus* V. L. II, c. XX. Hoc cum in Codice Vatic. legatur, cumque *Toupio* placuerit & aliis, tanquam genuinum, recipere non dubitavi. —— *Joannem Brodaeum* sequutus in Miscell. II, c. 26, alieno *Plauti* loco, vulgata lectione deceptus, haec admovit *Salmasius* in Menaechm. V, Sc. I, 42. ubi ista
C Πασσάμενος ἐπίτασσε Latina fecit: *ubi nos alueris, impera.* conf. *Salmas.* de Modo Vsur. p. 164. Alia duo loca *Plauti* cum his, Πασσάμενος ἐπίτασσε, multo rectius contulisset; ex Persa A. II, Sc. IV, 2,

Emere oportet, quem tibi obedire velis:

& ex Trinum. A. IV, Sc. III, 54,

Emere melius est, cui imperes.

vel haec *Caecilii* Comici apud *Nonium*, in v. *Auscultare*,

Audire, ignoti quod imperant, soleo; non auscultare.

Est enim Πασσάμενος, *quum nos*, sive emtione, seu alio modo, *tibi acquisiveris:* Πάσασθαι, idem ac Κτήσασθαι, notat *sibi comparare*, vel *acquirere:* qui sibi quid acquirendo paravit, est *possessor:* hinc Πεπᾶσθαι, aeque ac Κεκτῆσθαι est *possidere.* In πέπαντ), *possident*, errat *Olearius* ad *Philostr.*

p.

p. 246. & in *Archytae* πέπα.) *Meibomius* p. 674. Ed. *Galei* A
Amstelod. Id ipsum est apud *Xenoph.* Κ. Ἀ. III. p. 182, 7. in Κ. Π. III. p. 49, 26, ex Cod. omnino πέπασθε scribendum pro κέκτησθε· quod male tuetur *Hutchinson* p. 225. qui verbum esse Xenophonteum discere potuisset ex *Sylburg* ad l. *Etymol. M.* In πέπαμαι & in πεπαμένος litera saepe μ male legitur duplicata, velut apud *Themist.* in Orat. p. 274. A. p. 307. A. & hic illic in Anthologia. Praeteritum tempus, iam a *Theognide*, *Solone*, *Pindaro*, *Pythagoreis*, *Euripide*, adhibitum, multo frequentius occurrit quam πάσασθαι. Πασαίμεσθα significat *acquiramus* in *Callim.* h. Cerer. v. 128. Nec a Grammaticis saepe repertum monstrat ex Lexico Trag. in *Hesychii* receptum: Ἐπάσω, ἐκτήσω· Αἴσχυλος Πρωτεῖ Σατυρικῷ.

B

Vs. 90. Συρακοσίαις ἐπιπάσσεις;] Recte iudicabat *Toupius*, eleganter idem verbum repeti: nihil enim causae est, cur quod in omnibus legitur Codd. Π. ἐπίτασσε mutaremus ex *Etymolog.* M. ubi forte fortuna scribitur Πασσάμενος πεπίτασσε. & ab Atticismi magistris Ἐπιτάττω κάλλιον censetur ἢ προστάσσω. —— Pro ἐπιπάσσεις, *T. Hemsterhusius* in libro suo correxerat ἐπιταξεῖς; —— Συρηκοσίαις (hanc formam vulgatae forte quis praeferat?) ἐπιταξεῖς; *tune Syracosiis mulieribus imperabis*? Minime etiam absurda est lectio, quam in hoc versu praebet *Etymologicon Leidense MS.* Συρακοσίαις ἐπιπάσσειν; inprimis si litera repetita nonnihil adiuvetur: Συρακοσίαις σ' ἐπιπάσσειν; *tene in Syracosias imperium exercere!* In *Aristoph.* Avibus v. 1604, pro Ἀποστερεῖς, in C
antiquissima membrana Bibl. Leidensis recte legitur:

Ἀποστερεῖν τὸν πατέρα τῆς τυραννίδος;

Vt aliis, placuit & is infinitivus indignantis *Ciceroni*: Or. pro Q. Roscio c. 1, *essene quemquam tanta audacia praeditum, qui —— id petere audeat!* Philipp. III, c. VII, *ô admirabilem impudentiam! —— in eum adolescentem hoc scribere audere, quem —— certatim amamus!* Epist. ad Fam. XIV, Ep. 2, *te nunc, mea Terentia, sic vexari; sic iacere in lacrymis & sordibus; idque fieri mea culpa!* *Horatius*, & alibi, & II Sermon. VIII, 67,

Tene ——— torquerier omni
Sollicitudine districtum!

Demosth. c. Midiam p. 377, §. 389, ἀλλ' οὐκ ἂν ἀδέως εἴποιεν, τόνδε τὸν βάσκανον· τόνδε τὸν ὄλεθρον, τοῦτον δὲ ὑβρίζειν;

Dan-

A Dantur multa similia, (qualia leguntur ad *Eurip.* Phoen. p. 572, 573.) nihil forte Demostheneo vehementius.

Vs. 91. Ὡς εἰδῇς] Literam hic libenter admitterem interiectam,

Ὡς δ' εἰδῇς καὶ τοῦτο Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν·

—— Vs. 92. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες. Sic ex Codd. MSS. cum *Mureto*, *D'Orvillio*, *Reiskio*, scribendum erat pro Πελοποννησιστί. Πελοπεννασιστὶ dat Ed. Flor. Iuntae; quod Codices etiam praebent *Gregorii* de Dial. Dor. p. 154, sed indignus erat *Gregorius*, quem in hac forma probanda *D. Heinsius* sequeretur p. 367, abusus etiam hac in re loco *Hesychii*, & *Palmerius* Exercit. p. 806. de genuina scriptura
B *Koenius* quaedam notavit: vitiosa vel in primis est illic memorata scriptio, Πελοποννασιστί. Συριστὶ & Ἰουδαϊστὶ leguntur *Iesaiae* XXXVI, 11. rarius βοϊστὶ λαλεῖν apud *Porphyr.* de Vita Pythag. p. 31.

Haec autem Theocritea *D'Orvillius* adhibuit ad ista *Charitonis* L. VII. p. 118, 17, Ἕλλην εἰμὶ, Συρακούσιος, γένος Δωριεύς. Sed ad hanc mulierculatum magniloquentiam,

Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις; vel σ' ἐπιτάσσειν;
Κορίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν.
Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες.
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι,

apte respondet gravis ista Syracosii Hermocratis oratio *Thucydidea* L. VI, c. 77. ubi, *monstrabimus*, inquit, *Atheniensibus*, ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσὶν, οὐδ' Ἑλλησπόντιοι, καὶ νησιῶται, —— ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν
C Σικελίαν οἰκοῦντες. haec superbia, magnis meritis quaesita, non dedecebat excellentem patriae libertatis defensorem; & congruit illa vel inprimis mulierum, quae hic fabulantur, personae: alia quaedam *Thucydidis* loca indicavi ad *Herodot.* III. p. 224, 36. Sed ista, quae protuli, scribens, cogitabat, ut puto, *Thucydides*, & refutatum volebat superbius oratoris Attici dictum *Herodoteum* L. VII. c. 161, Συρηκοσίοισι, ἐόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τῆς ἡγεμονίης; quibuscum ista *Thrasymachi*, Ἀρχελάῳ δουλεύσωμεν Ἕλληνες ὄντες βαρβάρῳ, comparavi Diatribe in Euripidea p. 211, B. Illud non erat omittendum quod *Scaliger* animadvertit in *Euseb.* p. 76, *Theocritum* Syracusas Ἐφυραίων ἄστυ vocasse, *propter Archiam & colonos indidem Corinthios*: locus est in Eid. XVI, 83,

 Eid.

Κύειν θ', ἃ σὺν ματρὶ πολυκλήρων Ἐφυραίων
Εἴλαχας μέγα ἄστυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας. A

Vſ. 94. Μὴ φυῇ, Μελιτῶδες.] Vt Gorgo Cererem *Matrem*, ſic Sicilienſis etiam Praxinoë *Liberam* invocat, ſive τὴν Κόρην· Proſerpinam, Μελιτώδη, *Mellitam*, quoque dictam tradidit, praeter *Scholiaſten*, unus, opinor, *Porphyrius*; quo teſte ſumus contenti. Primus ad haec illuſtranda *Porphyrii* verba protulit ex libello de Antro Nymph. *Muretus* V. L. II. c. XX. *Muretum* ſequutus, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* I, 94, eius inventis quaedam addidit non magni momenti; nec vidit hic in ſcholiis ἱερείας reſtituendum, quod *T. Fabrum* non praeteriit, neque eius filiam; cuius notam vid. in *Callim.* h. Apollin. v. 110. Nihil tanquam *Salmaſii* in libro Voſſiano notatum invenio; ſed in B notis ad *Heſych.* ubi vulgatur Μιλίτης, Ἀφροδίτης· ordo autem literarum poſtulat Μιλύττης, ut *Salmaſii* legitur in hunc *Theocriti* verſum coniectura, quae quid ſibi velit equidem minus adſequor: ſcribi forte voluit: Μὴ φύειν, Μελίτη, ὃ κεν ἁμῶν καρτερὸς εἴη. In *Heſychio* ſcil. ſcribendum putabat *Salm.* Μελίτης, Ἀφροδίτης· ubi verum nomen indicaſſe videtur *Iſ. Voſſ.* a quo longe diverſus abit *Toupius* Em. in *Suid.* II. p. 159.

Vſ. 94. Ὅς ἁμῶν καρτερὸς εἴη.] Optime *Scholiaſtes* interpretatur, μηδεὶς γένοιτο (Μὴ φύη) — ἄλλος ἡμῶν κύριος. — Eſſe comparativum κάρτερος a poſitivo κάρτος, minus cogitate ſcripſit vir Doctiſſ. cui tum forte non occurrebant adiectiva κρατερὸς, μαλερὸς, ςαθερὸς, σφαλερὸς, ταχερὸς, & ſimilia. Frequens *Theocrito* καρτερὸς hoc uno in loco genitivum habet adiunctum; & ſignificat καρτερὸν εἶναί τινος, *imperium* C *in aliquem exercere*, atque adeo κύριον εἶναί τινός. Hoc loquendi genus quibus innotuit, non tamen animadvertiſſe videntur, ſic iam *Homerum* ſcripſiſſe in Od. Ο, 533,

Ὑμετέρου δ' οὐκ ἔςι γένεος βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.

ubi nomen Ἰθάκης aeque ad καρτεροὶ pertinet atque ad vocem δήμῳ. *Scholiaſtes Homeri*: Καρτεροὶ, δεσπόζοντες, ἐγκρατεῖς. ἰδιαίτερ δὲ τὸ ἴσωθεν. *Homerum* ſequutus *Archilochus* *Aſiae imperantem* Ἀσίης καρτερὸν dixit: *Euſtathius* in *Hom.* I. p. 587, 24, vocem καρτεροὶ interpretatus δεσπόται, ἐγκρατεῖς. haec addit, aliunde, ni fallor, nobis ignota: ὡς καὶ Ἀρχίλοχος, Ἀσίης καρτερὸς μηλοτρόφου, ὅ ἐςιν ἄρχων. Ab optimis poſtea ſcriptori-

A ptoribus neglectum loquendi genus recentiores in usum revocarunt: quatuor ex his exempla *Suidas* nobis in Καρτερὸς subministrat: ἐδύνατο καρτερὸς (id est ἐγκρατὴς) εἶναι τῆς πόλεως. —— αὐτὸς ἐγὼ, ἐν ᾧ ἔτι Ἀρμενίας καρτερὸς ἦν. quae *Suidas* dedit, non vetera ista, *H. Stephanus* attigit in Thes. L. G. II. p. 1595. B. C. conferantur a Clar. *Hemsterhusio* observata ad *Hesychii* Οὐ καρτεριάδδω.

Vs. 95. Μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.] Hic etiam multo facilius, quid non sit, quam, quid verum sit, dixeris: fungar itaque & hic vice enarratoris, cui modestum placet *Erasmi* iudicium in Adag. *Ne mihi vacuam abstergas*; ubi sensum dicti Theocritei sibi nondum satis liquere fatetur: omnibus, quae super hoc versu scripta sunt, expensis, veritas
B mihi hic quoque latere videtur. *Toupius* „ Lego inquit, & „ distinguo, —— Πλὰν ἑνὸς οὐκ ἀλέγω, μή μοι κονίαν ἀπομάξῃς. „ —— *Unum tantum metuo ne pulverem in me abstergas.* „ —— Huc egregie facit Lucas X. 11. Καὶ τὸν κονιορτὸν „ —— ἀπομασσόμεθα ὑμῖν. Quod plane geminum germanum „ est" *Jos. Scaliger* Emend. in h. l. p. 228. *illud* πλὴν ἑνὸς, ait, *male coniungitur vulgo cum superiori versu: unum tantum timeo, inquit, ne violentiam in nos exerceas*, &c. Κονίαν legendum, ut T. censuerat *Muretus* V. L. II, c. 20, his additis: *Non vereor, ne in me pulverem abstergeas, id est, ne me impune contemptam ac despicatam habeas.* His ceterisque *Mureti*, quem ne nominat quidem, usus *Gilbertus Cognatus* in Adagio. *Excutere pulverem*, exhibet in Theocriteis κονίαν, *pulverem*, tanquam vulgatam lectionem, quam
C nusquam legerat nisi apud *Muretum*; sed addidit etiam loquendi formam ex libris sacris, quae nihil mihi videtur habere cum Theocritea commune; cum illa significatum Orientales voluerint, ne tantillum sibi cum iis fore in posterum negotii, quorum aedibus vel urbe egredientes pedum pulverem excuterent: vereor etiam ut *pulverem in aliquem abstergere* dici possit κονίαν τινὶ ἀπομάξαι. —— Plerique, qui hunc locum tractarunt, vocem κενεὰν servandam statuunt, *Auratus*, *Brodaeus*, *Scaliger*, *G. Canterus*, *Casaubonus*, alii: quod in Lect. *Theocr.* p. 273, se facturum pollicebatur *Casaubon.* non praestitit in Comment. ad *Theophr.* Char. c. XI, p. 105. *Casauboni*, atque adeo etiam *Scholiastae* veteris, sententiam explicuit *D. Heinsius L. Theocr.* p. 367. b. sic interpretatus Theocritea: *Non vereor, ne*

tu qui mihi nihil admetiris mensuram abstergas. monuerat paulo ante, quibus male vellent antiqui, his solitos mensuram abstergere, τὴν χοίνικα ἀπομάττειν, *ne vel minimum darent ultra quam debebant:* unum inprimis adhibet in eam rem locum *Luciani*, hoc fere sensu memorantis χοίνικα ἀπομεμαγμένην T. III. p. 264, 29. In ultimo scholio ad *Aristoph.* Equit. vs. 811, scribendum utique: Ἐπιχειλὲς μέτρον λέγεται, τὸ καὶ μὴ πλῆρες, ἀλλ' ἀπομαοσόμενον (ubi vulgatur ἀπομεστώμενον) ut intelligi possit *mensura non cumulata, sed cuius cumulus radio fuit vel hostorio dirutus.* —— In eamdem cum *Heinsio* sententiam conspirat *Salmasius* de Modo Vsur. p. 164. Horum observatis quaedam adiecit non spernenda *Jac. Duportus* Praelect. in Theophr. p. 395. Eamdem interpretandi rationem probarunt *Ezech. Spanhem.* in *Callim.* h. in Del. p. 330. *Sanctamandus*, cuius verba quaedam dat in Addendis *Wartonus* T II. p. 356. & *Lamb. Bos* in Ellipsi Nominis χοῖνιξ, ubi *Mureti* nomen rectius omisisset; vere scribens, vocem χεῖρα subaudiendam iudicasse *Brodaeum*, nempe in Miscell. L. II, c. 28. Vocem κάρδοπον supplendam relinqui putabat *Reiskius*: *Palmerii* sententia vix digna videtur memoratu. —— Quae vero *Casaubonus* ceterique dederunt, erudita quidem sunt atque eleganter scripta, non tamen Theocriteis interpretandis satis accommodata. Nec proverbialis forma loquendi reperta fuit huius similis; neque ellipsis ista vocis χοῖνιξ ullo fuit exemplo confirmata: fac vero hanc similemve supplendam relinqui; quomodo mensuram quis *vacuam* dici potest radio abstergere? sed κενεὰν χοίνικα ἀπομάξαι, qua tandem ratione significabit *parca manu demensa praebere*? Quod *Salvinius* in Florentino, in Parisino Codice *Ruhnkenius* invenit, ἄπρακτον ἀποσπογγίσῃς· est illud, opinor, hominis indocti qui in ista sibi nota locutione κενὸν ἐξαποστεῖλαι vocem κενὸν recte redditam legerat ἄπρακτον. quique noverat Ἀπομάξαι significare etiam σπογγιᾷ ἐκκαθαρίζειν, sive ἀποσπογγίζειν. quorum hoc adhibet *Antiphon* Orator p. 134, 35. illud *Athenaeus* XV. p. 686. D. His animadversis Lector incertior hinc abibit, quam venerat.

Vs. 98. Ἄτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἠρίστευσε.] In vs. praecedente scribendum erat cum *Wintertono*, Ἀ τᾶς (non τῆς) Ἀργείας θυγάτηρ. ut paene ubique scribitur in his carminibus. —— In hoc versu causa latet ob quam Ἰαλέμῳ legendum censuerit *Muretus*. Non dubitare se dicit *Reiskius*, quin

pro

A pro Σπέρχιν corrigendum sit πέρυσιν, *anno superiore*: πέρισι scribi solet. *Casaubonus* etiam in his lapsus est interpretandis p. 273. putans significatum a Poëta, *victum fuisse Sperchin in cantu* τῦ Ἰαλέμου. Cantor sic & histrio fuerit Sperchis; cum contra *Toupio* Sperchis hic designari videatur nobilis illa Spartiata, *pro patria non timidus mori*: *Theocriti* versum sic ille censuit interpretandum: *Quae in canendo Sperchide, quod carmen lugubre est, primas tulit.* Illud primum tum ex iis quae protulit *Toupius* in Epist. ad *Warton.* & in Append. Notar. in *Theocr.* tum aliunde certum arbitror, ex praecedente nostrum ita versum supplendum; μέλλει τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, — Ἅτις, καὶ Σπέρχιν (nempe ἀείδοισα,) ἠρίστευσε, sive (ex Cod. MS.) ἀρίστευσε. *canticum in honorem Adonidis cantabit eadem illa, quae, carmen canens in Sperchin, victoriae praemium reportavit.* Ἀριστεύειν· νικᾶν· εὐημερεῖν· in
B talibus promiscue usurpantur. Τὸν Ἄδωνιν ἀείδειν, καὶ Σπέρχιν, dicitur, ut τὸν Ἁρμόδιον ᾄδειν· τὸν Τελαμῶνα· & similia: sic notissima in horum laudes cantica vocabantur. *Schol.* in *Aristoph.* Ach. vs. 977. Ἐν ταῖς τῶν ποτῶν συνόδοις ᾖδόν τι μέλος, Ἁρμοδίου καλούμενον. Canticum, *Harmodius* dictum, sodalis Aristogitonis etiam laudes continebat: (vid. *Meursii* Pisistratus c. XIV.) ut hic a *Theocrito* memoratum, Sperchis, si Lacedaemonius hic designatur, probabiliter etiam Bulidis erat honori dicatum. —— Haec cum satis plana videantur, mirarer tamen vel maxime, illud canticum a *Theocrito* dictum *lugubre*; cum nil nisi laeta de duobus istis Spartiatis dici potuerint: Legatur *Herodotus* L. VII, c. 134 —— 137. in Asiam ad Regem profecti *tanquam morituri*, ὡς ἀποθανεύμενοι,
C laudibus ornati atque a Xerxe dimissi domum redierunt incolumes, ἀπονόστησαν ἐς Σπάρτην. Vt hoc uno tantum utar, Antipater *Luciani* (T. III. p. 513,) τά τι καλὰ, inquit, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ τῆς ἀρετῆς πανταχοῦ τίμιον· οὐδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξου, τοῦ Βοῦλιν καὶ Σπέρχιν τοὺς Λακεδαιμονίους θαυμάσαντος, καὶ, κτεῖναι παρὸν, ἀφέντος. *Scolio* itaque, sive cantico convivali, vel hymno potius collaudari debuerunt, quam threno, vel lugubri carmine. Vtar & hac in re uno tantum loco *Isocratis* ex Panegyr. p. 74. A. εὕροι ἄν τις, ἐκ μὲν τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς βαρβάρους ὕμνους πεποιημένους· ἐκ δὲ τοῦ πρὸς Ἕλληνας θρήνους ἡμῖν γεγενημένους· καὶ τοὺς μὲν ἐν ταῖς ἑορταῖς ᾀδομένους, τῶν δὲ ἐπὶ —— ταῖς συμφοραῖς ἡμᾶς μεμνημένους. Suspicor itaque τὸν ἰάλεμον alio hic sensu capiendum, quam huc usque fuit factum. *Ieiunum & frigidum carmen* etiam ἰάλεμος dicebatur: *Hesych.* Ἰαλέ-

μευ ᾠδή; ψυχρά, οὐδενὸς ἄξια. καὶ παροιμία, ψυχρότερος —— ἰαλέμου. *Moeris*: Ἰάλεμος Ἀττικῶς σημαίνει —— καὶ τὸν ψυχρὸν ἄνθρωπον. *Hermogenes* II. p. 442. τοῖς ἰαλέμοις τύποις, οἵ φασιν ἐξηγεῖσθαι τὸν Ῥήτορα. ad *Thom. Mag.* multa notantur. Frigidum extitit olim *Praxillae* carmen in Adonin, unde fluxit notissimum proverbium, hic a nonnemine apud *Reiskium* adnotatum, Ἠλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδώνιδος. de quo vid. *T. H.* in *Lucian.* T. I. p. 455. Frigidum canticum, si in Adonin, potuit & in illum Sperchin, si is intelligendus est, conscribi; quod hic dixerit idcirco *Theocritus* Σπέρχιν τὸν Ἰάλεμον, quodque sonorae vocis elegantia sic Argîa, πολύϊδρις ἀοιδὸς, animaverit, ut & in hoc certamine primas tulerit: *Adonin cantabit*

Ἅτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.

—— Sed vellem equidem, ut, diversissimus a Spartano, alicunde nobis prodiret *Sperchis* aliquis ἠλίθιος καὶ ψυχρὸς, atque adeo ipse verus Ἰάλεμος, in quem haec aptissime tum quadrare viderentur. Illius etiam ἠλιθιότητα & ψυχρότητα, forsan versificatoris frigidi, Alexandriae tum temporis notissimi, sic cantare peritissima mulier, gestu etiam repraesentare potuit, ut supra modum *mima* spectatoribus placuerit. —— Sic ἀείδειν Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον genus erit loquendi, quale saepius usurpatur de histrionibus, saltatoribus, & sophistis: proximum accedit in Schol. ad *Aristoph.* Lys. vs. 389, γυνή τις τὸν Ἄδωνιν ὀρχουμένη. *Adonin* illa *saltabat*; ut

Saltat Tonantem tauricornem ludius:

Anthol. II, c. 24, ep. 5, *Dioscorides*:

Γάλλον Ἀρισταγόρης ὠρχήσατο.

apud *Lucian.* T. II. p. 302, aliquis ὠρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν Ἥλιον μηνύοντα, &c. p. 309, ὀρχηστοῦ εἰσιόντος καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου. conf. p. 311, 29. *Plutarch.* T. I. p. 1022. B. Dixit *Dion Chrys.* Or. 78. p. 659. C. αὐλοῦντα τὴν τῆς Σεμέλης ὠδῖνα. De actoribus Tragicis, Comicis, hanc illamve personam repraesentantibus, adhibetur Ἀγωνίζεσθαι. *Demosth.* de Falsa Leg. p. 270. in f. ὅτε τὰ Θυέστου καὶ τῶν ἐπὶ Τροίᾳ κακὰ ἠγωνίζετο. vid. *Teles* in *Stobaei* Floril. p. 68, 41. 575, 12. *Philostr.* de V. S. I. p. 514, 9. qui in Dionysio sophista, p. 522, scripsisse videtur: Διεξιὼν —— τὸν Δημοσθένην τὸν μετὰ Χαιρώνειαν προσαγαγόντα τῇ βουλῇ ἑαυτόν. vocem Θρῆνον, quam vulgatis eiiciendam vidi, in Codice Regio Paris. non reperiri monuit me Clar. *Ruhnkenius*. perperam *Olearius* duas voces his interiecerat: vid. p. 543.

I. p.

A 1. p. 575, 3, 13. p. 580, 6. Mira forma loquendi eſt, quam praebet *Thomas Mag.* Εἰσῄει τὶν Ἀγαμέμνονα· uſitatior certe Διεξῄει. accedit hoc apud *Macrobium* Sat. II, c. VII, p. 347, *Hylas* —— *cum in Herculem Furentem prodiiſſet*: quod tentari non debebat. Propius ad ſuperiora reſpondent, quae ſequuntur apud *Macrobium* de Hyla Oedipodem ſaltante: apud *Suetonium* in Calig. c. 57, *pantomimus Mneſter tragoediam ſaltavit*, &c. in Nerone c. 21, Nero *Nioben ſe cantaturum pronuntiavit*: —— *cantavit Canacen parturientem, Oreſten Matricidam, Oedipodem excoecatum, Herculem inſanum*: &c. *Horatius* I. Serm. Ecl. V, 63.

Paſtorem ſaltaret uti Cyclopa.

Vbi canit *Ovidius* Art. Am. I, 501,

Et plaudas, aliquam mimo ſaltante puellam;

B quaedam notavit *N. Heinſius.*

Vſ. 100. Δέσποιν', ἃ Γολγώς τε κ̀ Ἰδάλιον ἐφίλασας,] Pro Γολγόν τε, ex uno Codicum Florent. enotatum fuit Γολγώ τε. una litera adiecta dedit Γολγώς τε κ̀ Ἰδάλιον· veram, ut arbitror, lectionem. Vulgatur quidem apud *Steph. Byzant.* Γολγοί, πόλις Κύπρου —— λέγεται κ̀ Γόλγοι οὐδετέρως. ſed hic in Codd. a *Salmaſio* Γόλγιον fuit inventum, & veteres urbem Γολγοὺς, *Golgos* dixerunt: horum loca urbem hanc Cypri memorantium, dabunt *J. Meurſius* in Cypro I, c. XI. & *S. Bochartus* G. S. II, L. I, c. 3. haec etiam ex *Catulli* Carm. 36, 12, 14,

Quae ſanctum Idalium ——
Colis, quaeque Amathunta, quaeque Golgos.

& ex Carm. LXIII, 96, *Sancte puer,* ——

C *Quaeque regis Golgos, quaeque Idalium frondoſum*:

ſic nemus & promontorium dixerat Poëta. *Horatius* Carm. III, Od. 26, vſ. 9,

O quae beatam Diva tenes Cyprum.

Od. 28, 13,

quae Cnidon,
Fulgentesque tenet Cycladas, & Paphum
Iunctis viſit oloribus.

Virgilius in Epigramm.

O Paphon, ô ſedes quae colis Idalias.

Poſidippi legitur epigramma in *Anthol. MS.*

Ἁ Κύπρον, ἅτε Κύθηρα, κ̀ ἁ Μίλητον ἐποιχνεῖς,
Καὶ καλὸν Συρίης ἱπποκρότου δάπεδον,
Ἔλθοις ἵλαος Καλλιστίῳ, ἣ τὸν ἐραστὴν
Οὐδέποτ' οἰκείων ὦσεν ἀπὸ προθύρων.

Si Codices Theocritei darent in ſeq. vſ. Αἰπεινάντ' Ἔρυκα hoc etiam mox admitterem ut genuinum: *Steph. Byz.* Ἔρυξ πόλις Σικελίας, ἀρσενικῶς. hoc firmant notata a *Bocharto* ibid. cap. 27. & *Cluverio* Sic. Ant. II. p. 238. qui in Schol. ad *Theocrit.* id ipſum nomen iam repoſuit, quod hic reponendum *Toupius* monuit. His ſcriptis Αἰπεινάντ' Ἔρυκα recepiſſe in Ed. ſuam Cantabr. iam video *Wintertonum*: Codicum hic conſenſum exſpectemus. A

Vſ. 101. Χρυσῷ παίσδοισ' Ἀφροδίτα.] Pro παίζοισ' Ἀ. vel παίσδοισ' Ἀ. quod in nonnullis eſt Codd. dederatque *Winterton.* παίσδοισ' ex aliis Codicibus cum *Reiskio* recepi, iam indicatum a *D'Orvillio* in Miſcell. Obſ. III. p. 373, cuius ſi prodiiſſet *Theocritus*, huius quidem generis permulta legerentur vulgatis meliora. Χρυσαπίζοισ' Ἀ. nusquam alibi le- B ctum hic placuit *Scaligero*, & *Iſ. Voſſio. Caſaubono* miror qua tandem ratione Graecum videri potuerit χρυσῷ (id eſt χρυσοῦ) παίσδοισ' Ἀ. *pretium* quidem hoc caſu deſignatur; ſed poſt verba, quibus is convenit ſignificatus: παίζειν aeque ac χαίρειν in talibus utique caſum tertium requirit. —— His multo melius, ad παίζοισ' adſcripſerat *T. Hemſterb.* πείθοισ'· & *ſic Scholiaſtes videri poteſt legiſſe.* Scholion legitur ad Χρυσῷ. Διὰ τούτου δηλοῖ, ὅτι οἱ ἐρῶντες χρυσῷ πείθουσι τοὺς ἐρωμένους. —— Cum παίσδοισ' in hoc verſu *Reiskius* ediderit (ex Miſcell. Obſ. olim adnotatum, ut puto,) miror cur dicat in Animadv. χρυσῷ παίζοισ' eſſe *in omnibus libris*; ſed magis mirum eſt virum Doctiſſimum ſuſpicari potuiſſe, hic forte legendum χαυσόπιζος, vel χρυσαίπιζος· C quarum vocum haec prorſus eſt inuſitata; illa, ſi in uſu eſſet, verſum violaret: ἀργυρόπεζα e Poëtis erat notiſſima; quin ipſa Venus ἀργυρόπεζ' Ἀφροδίτα dicitur in *Pindari* loco, n. IX, 16. —— Recte *D. Heinſius* p. 368. nihil hic mutandum oſtendit; *Heinſio Toupius* adſtipulatur: *Heinſius*, *aurum*, inquit, *Veneri conſecratum erat, id eſt Veneris* ἄγαλμα, ἄθυρμα καὶ παῖγμα *erat*; vocem παῖγμα bis terve dat repetitam; quam ne toties quidem apud Poëtas legerat, atque iſto ſaltem uſu nusquam: παίγνιον ab ipſo ſcribi debuit: παίγνιον & ἄθυρμα idem ſaepe ſignificant; ſed Diis adamata, ut ἀθύρματα, vel ἀγάλματα dicuntur, vellem uno ſaltem in loco ſcriptoris antiqui παίγνια dicerentur: vid. ad *Thom. M.* in v. Ἄθυρμα ab *Hemſterbuſio* ſcripta. —— Graece tamen dici potuit χρυσῷ παίζειν· ut παίζειν ἀστραγάλοις.

Ἄλλοις. In epigrammate *Meleagri Anthol.* VII, 188, Amor
Ματρὸς ἔτ' ἐν κόλποισιν ὁ νήπιος ὀρθρινὰ παίζων
Ἀστραγάλοις.
sic dicitur & ἀρπάζειν ἀστραγάλοις· quod restituendum *Plutarcho* T. II. p. 741. c. τοὺς μὲν παῖδας ἀστραγάλοις ὁρῶ, τοὺς δὲ Ἀκαδημιακοὺς λόγοις ἀρπάζοντας. vulgatur ἀστραγάλους & λόγους ἀρπάζοντας. respicitur quod de Lysandro dicebatur: vid. *Plutarch.* T. I. p. 437. c. —— Vel pueris innotuit Poëtarum *Venus aurea*; χρυσῆ, & πολύχρυσος Ἀφροδίτη. Vbi prima vice χρυσῆς Ἀφροδίτης mentionem facit *Homerus* in Il. Γ. 64, Theocritea haec adscripsit *Eustathius* p. 291, 2, ἡ Γραμματικὴ, inquit, Ἱστιαία πεδίον εἶναί φησι Χρυσοῦν καλούμενον, ἐν ᾧ Χρυσῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν καὶ τιμή. Θεόκριτος δὲ, μεταλαβὼν τὸ νόημα, —— χρυσῷ παίζοισαν Ἀφροδίταν φησί. priora paulo
B plenius in *Scholiis* leguntur; sed Χρυσοῦν illud πεδίον, si fuit alicubi Veneri sacrum, miror uni huic innotuisse Alexandrinae Hestiaeae. *Aurea Venus Aeliani* de N. A. IV, c. 11, & Veneris Erycinae Siciliense festum illic memoratum, me nunc non tenebunt: *Aeliani Anacreontea* rectius tractavit *Pauwius* p. 272, quam *Barnesius*.

Vs. 102. Ἀπ' ἀενάω] Emendatam, quam dederat *Wintertonus*, formam vulgatâ ἀενάου mutare nolui. —— In vs. seq. μαλακαίποδες Ὧραι recte dicuntur, etiam ὠκύποδες dictae: quod in uno scribitur Codicum Vatic. μαλακαὶ πόδες *Sanctamando* mutandum videbatur in μαλακαὶ πόδας· hoc *Is. Vossius* etiam in ora libri sui posuerat. Huc retrahi debebat Scholion, ad vs. 107. adscriptum: μαλακοὺς ἔχειν
C πόδας ἔφη τὰς Ὥρας, ἐπεὶ τὸ ἔαρ μαλακόν. Ex vs. 104, Βάρδισται adnotatur a *Gregor.* de Dial. Dor. p. 146. ut ex Homerico Lex. ab *Hesychio*, Βάρδιστοι, βραδύτατοι. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ, ὡς Κραδία, ἡ καρδία. Βαρδύτεροι legitur in *Theocr.* Carm. XXIX, 30. Talia quaedam supra prostant p. 318. A. —— Vt solis ministrae, *veloces Horae* dici potuerunt ab *Ovid.* II. Metam. 118, & *celeres* iussa peragere; & hic apud *Theocrit.* Βάρδισται μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναί, —— vere; quod vel nomina monstrant, Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη.

Vs. 105. Βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι] Pro vulgatis, πάντεσσι βροτοῖσιν ἀεί τι φορεῦσαι, sic emendate scribere non dubitavi, partim ex Codd. qui βροτοῖς αἰεὶ duo saltem dederunt Theocritei, & duo *Gregorii* de Dial. p. 156. —— In φο-

φοῖσαι, quod Codices etiam servare videntur, literam ι posuerat *Hemsterhusius*; si enim esset a φορεῖν, φορεῦσαι requireretur: a φέρειν formatum φέροισα scribitur in Eid. XXII, 29. φέροισαι, II, 148. ut in his carminibus occurrunt τέχοισα· ἔρδοισα· τίλλοισα· χαίροισα· θέοισα &c. In *Callimachi* h. Cerer. v. 123, A

> Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος, καὶ χεῖμα φέροισα
> Ἀξεῖ, καὶ φθινόπωρον.

veniret itaque Dea *Horis* comitata: in *Ovidii* pictura l. c. v. 25, *A dextra laevaque* Dei *Seculaque & positae spatiis aequalibus Horae Verque novum Stabat*; —— *Stabat nuda aestas*; —— *Stabat & Autumnus*, —— *Et glacialis hyems*. In Horas conveniunt & istius *Callimachi* Carminis paene ultima:

> Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα· B
> Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμὸν,
> Φέρβε καὶ εἰράναν.

Nam hic apud *Theocr.* *Horae* dicuntur πάντεσσι βροτοῖς αἰεί τι φέροισαι· quippe ταμίαι Ἀνδράσι πλούτου secundum *Pindar.* Ol. XIII. 9.

> Αἵ γ' ἔργ' ὠρεύουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσιν.

Hesiodo in Theog. v. 903. cui verbum ὠρεύουσι optime vindicavit amicus Clariss. *D. Ruhnkenius* in Epist. Crit. I. p. 66. Possent & Horae, beneficae frugum creatrices, hic intelligi, Atheniensibus dictae Καρπὼ & Θαλλὼ, ex emendatione *Meursii* in Athen. Att. p. 129. & *Kuhnii*, tum ad *Polluc.* VIII, 106. tum ad *Pausan.* IX. p. 780, cui forsan uni haec nomina debemus.

C

Vs. 106, 7. Ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω] Per Editiones vulgatur ἀπὸ θνατῶν Ἀνθρώπων. Sed cur, obsecro, scripsisset, ἀθανάταν ἐποίησας Βερενίκαν ἀπὸ θνατῶν; *ex mortalibus hominibus fecisti immortalem*? Veram lectionem, partim, duo Codices custodiverunt Florentini, ἀπὸ θνατᾶς· sed Ἀνθρώπων retinere pertinaces libri omnes videntur: una duntaxat litera ablata scribere non dubitavi ἀνθρώπω.

> —— τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς
> Ἀνθρώπω (ὡς μῦθος) ἐποίησας Βερενίκαν.

Tu quidem, Dionaea Venus, ex homine mortali Berenicen divam fecisti immortalem. Hiatus in his elegans est & ex more *Theocriti*. Βερενίκαν, pro Βερονίκαν, hic & v. 110. recte iam ediderat *Wintertonus*; idque *Reiskius* etiam recepit, atque ex ipso *Theocrito* confirmavit: sed & Floren-

tiae

A tiae Iunta iam dederat genuinam nominis scripturam, in uno etiam Cod. Flor. repertam. —— De Regina quamvis dictum, aptum tamen hic ἀπὸ θνατᾶς Ἀνθρώπω· quia additur, *ex homine mortali* divinitus factam Berenicen ἀθανάταν. Vbi *Servius Sulpicius M. T. Ciceronem* super obitu Tulliae consolatur, L. IV Ep. V, p. 195, *si hoc*, ait, *tempore non diem suum obiisset, paucis post annis tamen ei moriendum fuit; quoniam homo nata fuerat.* Primaria mulier Berenice, homo tamen nata fuerat, ἄνθρωπος ἐγεγόνητο θνητή· de Phaedra regina, nutrix in *Eurip.* Hippol. v. 472, Ἄνθρωπος οὖσα, *cum homo sis.* Venus ap. *Palaeph.* π. Ἀ. c. XLIX, dicitur ὑποδῦσα θεὰ ἀνθρώπῳ ἤδη γεγηρακυίας· *faciem induisse Dea hominis mortalis iam vetulae:* vox γυναικὸς his male legitur interserta. Praeter *Demosthenem*, & *Antiphontem*,
B τὴν ἄνθρωπον de *muliere* dixerunt *Herodotus* P. 29, v. 3. *Lysias* p. 9, 7. *Isocrates* p. 381. B. *Isaeus* p. 58, 20. Conf. *Plutarch.* II. p. 26. E. *Athen.* XIII. p. 575. c. p. 576. B. *Joann. Alberti* ad *Hesych.* in Ἀνθρωπώ, ἡ γυνὴ παρὰ Λάκωσιν. & *Jo. Toup.* Em. in *Suid.* ad v. Ἀκόλαστον.

Vs. 109. Πολύναι) Ex Codice, ut puto, olim Palatino, quem *Salmasius* adhibuit, *Is. Vossius* hic adscripserat: γρ. πολύαινε, quod in Parisino Cod. Cl. *Ruhnkenius* invenit: mihi hoc videtur correctoris, qui bis terve legerat apud *Homerum* in laude positum ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ· id est πολλοῦ ἐπαίνου ἄξιε· sed & hac eadem adpellatione tanquam πολύμυθος & φλυαρὸς apud Poëtam notatur Vlysses in Il. Λ, 430.
C De Dea Venere, apte iuncta, vere dicuntur πολυώνυμε καὶ πολύναε. Vbi *Callimachi* Diana petit a Iove Καὶ πολυωνυμίην, multa notavit, ne hoc quidem loco omisso, *Ez. Spanhemius.* ut Venus, vs. 108, dicitur

Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός.

ubi de eadem Poëta loquitur Berenice, Eid. XVII, 36,

Τᾶς μὲν Κύπρον ἔχοισα Διώνας πότνια κούρα
Κόλπον ἐς εὐώδη ῥαδινὰς ἀπεμάξατο χεῖρας.

sic e *Schol.* legendum monuit Cl. *Hemsterhusius* ad *Callim.* p. 489.

Vs. 113. Πὰρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι,] Ex versu praeced. 112, δρυὸς ἄκρα attigit *Eustathius* in Il. Z. p. 481, 7. ubi inter exempla ἀφελείας, καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ, inquit, τὸ Δρυὸς ἄκρα, ἤγουν ἀκρόδρυα. —— Vs. 113. Mirum est, Editori *W.* sic

sic ἀπαλοὺς κάπους displicuisse, ut scribi voluerit Πᾶς δ' ἁπαλοὶ καρποὶ —— quae lectio esset, me iudice, hinc aliena; A ubi praecesserunt ὥρια —— ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι. Ἀδώνιδος tamen καρπὸς apud *Suidam* memoratur in Ἀδώνια. Vocem *Wartonus* κᾶποι superfluam putabat, & *hortos Adonidis* per calathos satis designatos. Aliter, & merito, iudicabat *Toupius*, qui ad Ἀδώνιδος κήπους egregium attulit, quem emendat, *Juliani* locum. De Adonidis hortis & proverbiali forma loquendi, qui praeter ceteros legerit *Meursium* in Graecia Fer. in v. Ἀδώνια, Clariss. *Wyttenbach.* in *Plutarch.* de sera Num. vind. p. 79, non dubitabit quin κᾶποι isti commode dici potuerint ἁπαλοί. *Scholiastae* in h. l. verbis ob vocem corruptam abstinuerunt viri Docti; *Meursius* etiam: ista vulgantur: εἰώθασιν ἐν τοῖς Ἀδωνίοις πυροὺς καὶ κριθὰς σπείρειν ἔν τισι προαστείοις, καὶ τοὺς φυτευθέντας κήπους Ἀδωνίους προσαγορεύειν. scribendum κήπους Ἀδώνιδος προσαγ. ad vocem B προαστείοις vir D. adscripserat, „ an Ὀστράκοις; *vid. Hesych.* in Ἀδώνιδος κῆποι ". scribendum arbitror ἐν τισιν ἀγγείοις· haec vox cum, ut alibi, in ἀστείοις degeneraverat, ab indocto correctore mutata fuit in προαστείοις, cui *suburbiis* horti etiam Adonidis convenire videbantur: *Zenob.* Cent. I. Pr. 49, Γίνονται οὖν οἱ κῆποι τοῦ Ἀδώνιδος εἰς ἀγγεῖα κεράμεια σπειρόμενοι ἄχρι χλόαν μόνον. scribendum ἄχρι χλόης μόνης, ex Append. Vat. I, 4. & loco *Juliani* in *Toupii* Epist. ad *W.* apud *Diogen.* I, 14. οἱ τῇ Ἀφροδίτῃ ὀργιάζοντες dicuntur κήπους εἰς ἀγγεῖά τινα φυτεύοντες ἢ φυτεύουσαι.

Vs. 114. Συρίῳ δὲ μύρῳ χρύσει' ἀλάβαστρα] Vitiosa scriptio C Ed. Ald. indigna erat memoratu. Theocritea haec, apta, ad *Callimachea* adscripsit *Anna Fabri* h. in Cerer. v. 13.

> Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
> Οἴσετε, μηδὲ κάτοπτρον.

Quod ibi legitur, quodque ut Atticum probat *Eustathius* ad Il. N. p. 923, 10, ἀλάβαστρος saepe occurrit in locis Comicorum; ἀλάβαστρον μύρου cum in Libris nostris Sacris legeretur, certatim loca Philologi conduxerunt in quibus id ipsum reperiretur. —— Σύρειον μύρον hinc attigit *N. Heinsius* in nota perdocta ad *Ovid.* Her. Ep. XV, 76.

Vs. 115. Ὅσσα γ. ἐπὶ πλαθάνῳ πιέοντ'] Quamvis πιέσαι interdum idem ac ποιεῖν significare videatur, quia Doricum

A cum —— οιπ frequenter in talibus in notius —— οι) fuit
transmutatum, ſcriptum hic olim ποιέοντι, paene ſuſpicarer
cum *G. Koenio* ad *Gregor.* de Dial. p. 97. & *Jo. Toupio* in
Epiſt. ad *Warton.* p. 340. Ποιέον) tamen Codices collati
tenaciter retinent: niſi quod in uno legitur Rom. ποιεῦν),
ſicut in duabus Edd. primis Mediol. & Ald. ποιεῦν) ex Al-
dina, & quibusdam aliis Edd. *Reiskius* recepit, qui in no-
tis ſuſpicatur ſcribendum, ἐπὶ πλαθάνῃσι ποιεῦν). ποιεῦν) mi-
nime abſurdum videtur: πονεῖν nusquam a me lectum fuit
de panibus vel placentis adhibitum; πλάσαι & πέψαι fre-
quentantur: ποιεῦνται commendare poterunt voces notiſſi-
mae ἀρτοποιὸς, σιτοποιὸς, &, a *Proclo* ſaltem adhibita, ποπα-
νοποιός. —— Pro vulgato πλαθάνῃ, recepi πλαθάνῳ ex duo-
bus Codd. Florent. & Vaticano: ad quos accedebant *Gre-
gorius* de Dial. Dor. p. 146, *Heſychius*, & variis in locis
B Πλάθανον (τὸ) exhibens *Pollux*: *Gregor.* Πλάθανον λέγουσιν εἶ-
δος ἀγγείου τινὸς, ἐν ᾧ σκευάζουσι τὰ πόπανα. In Codd. *Theocri-
ti* πλαθάνῳ ſi vidiſſet *Hemſterhuſius*, non aliter ac *Junger-
mannus*, etiam iuvenis, iudicaſſet ad *Pollucis* X, 112.
Πλάθανον in Indicem Theſauri L. G. retulit *H. Stephanus.*
Hoc in verſu Εἴδατα, id eſt, βρώματα, ſive potius πέμματα,
ſuſpecta fuere *Wartono*; qui *Bene etiam*, inquit, *reſcribi
poſſet* ΕΙΓΜΑΤΑ. imo male omnino ſic ſcriberetur: vox
enim εἶγμα, nullo teſte nixa, hic certe prorſus eſſet inex-
ſpectata.

Vſ. 117. Ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος] Quae ſequuntur,
τά τ' ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ· ſic viro Doctiſſimo diſplicuerunt, ut
C refinxerit iſta, edideritque τά τ' ἐνύγρω ἐλαίω· ut eſſet ge-
nitivus ab ἔνυγρον ἔλαιον. —— Fac oleum aeque ἔνυγρον dici
potuiſſe ac ὑγρὸν, quis placentas vidit, aut dictas legit
ἐνύγρου ἐλαίου· vel ἀπὸ ἐνύγρου ἐλαίου; ut fiunt & dicuntur ἐκ,
vel, ut hic, ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος. Imo vero εἴδατα ſive πέμ-
ματα, a mulieribus ἐπὶ πλαθάνῳ πλασσόμενα ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος
καὶ ἐν ὑγρῷ ἐλαίῳ, ſunt in *artopta* ſive *teſta elaborata ex melle,
& in oleo* ſive *cocta*, ſive *fricta*: in plerisque placentis,
certe in μελιτούτταις, farinae mel admiſcebatur, nonnihil
etiam adipis vel olei, ſed & in oleo nonnullae *coqueban-
tur* vel ἐτηγανίζοντο: unum conferant *Athenaeum*, ubi vete-
ribus memoratae placentae recenſentur: L. XIV p. 645.
D. Cretenſium Γλυκίνας eſſe dicitur ὁ διὰ γλυκέος καὶ ἐλαίου πλα-
κοῦς. p. 646. B. Σταιτίτας, πλακοῦς ἐκ σταιτὸς καὶ μέλιτος. ibid.
E.

E. Ἔλαφος πλακοῦς —— ἀναπλαστόμενος διὰ σταιτὸς καὶ μέλιτος καὶ A
σησάμου. ibid. D. Ἴτριον, πεμμάτιον —— διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον. Grammaticus *Philemon* Ἀμόρας φησὶ καλεῖσθαι μελιτώματα ἅ ἐστι πεπεμμένα. sic ista scribenda sunt, in quibus turpiter errat Interpres. Sequitur apud *Athen.* E. Τηγανίτης πλακοῦς ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένος, *placenta in oleo fricta. Pollux* VI, 59, τῷ ταγηνίᾳ (ταγηνίτῃ) κατὰ τοῦ ταγήνου χυθέντι ἐπεχεῖτο τυρὸς, ἔλαιον, μέλι, σήσαμα. apud *Athen.* ibid. p. 647. E. placentae cuiusdam Romanae ubi conficiendae rationem ostenderat *Chrysippus* quidam *Tyanensis*, ἕψε, inquit, εἰς ἔλαιον θερμότατον· *in oleum calidissimum iniectam coque.* p. 645. E. Ἐγκρίδες esse dicuntur πεμμάτιον ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, καὶ μετὰ τοῦτο μελιτούμενον, *placentula in oleo cocta, postea melle oblita.* —— In variis festis Diis sacrae placentae a *Polluce* VI, 75, 76, & a *Suida* enumerantur in v. Ἀνάστατοι· ubi sic a *Kustero* dissen- B
tio, ut aptissimum illud placentae nomen existimem & ex *Suida* emendandum in *Athen.* III. p. 114. A. τῶν Ἀνάστατοι καλουμένων. placenta Ναστὸς dicta erat illinc diversa. *Hesych.* Ἀνάστατοι, πλακοῦντος γένος. Si vel alibi non memoraretur Ἀνάστατος, mihi non magis nomen displiceret, quam Ὀρθοστάτης· cuius unus forte *Pollux* meminit VI, 73. Ναστὸς & aliunde innotuit & ex *Aristoph.* Plut. v. 1143. & ex versu *Diphili* apud *Athen.* X. p. 421. E. prout illum emendavit *A. Heringa* Observ. p. 279. —— De *panificiis* in templo Serapidis Alexandriae Vespasiano oblatis locus est insignis *Suetonii* in Vespas. c. 7, *cum de firmitate imperii capturus auspicium, aedem Serapidis, submotis omnibus, solus intrasset, ac propitiato multum Deo tandem se convertisset, verbenas, coronasque, & panificia, ut illic assolet, Basilides* C
libertus obtulisse ei visus est.

Vs. 118. Πάντ' αὐτῷ πετεινὰ καὶ ἑρπετὰ] Nihil in hoc versu *Scaligero* displicuit aut *Casaubono*: correctione versum egere Editores novi iudicarunt. *R.* τᾶδε, ait, *redundat, num dedit poëta* ἑρπυστά δέ. *caesura potest* α *producere;* Sed an scribi potuit a Poëta in fine versus, ἑρπυστὰ πάρεστι; an licet formam nusquam lectam ἑρπυστὸς vel ἑρπυστὰ Poëtae obtrudere? Versiculus ex Clariss. *Wartoni* sententia renovatus Criticis valde displiceret: *Scaliger* „ Male, inquit vulgò „ haec concipiuntur. Nam vult omne genus volucrum, „ fructuum, aliarum rerum dulciario opere effingi Adoni„ di a mulieribus pistricibus, quas δημιουργοὺς Attici voca-

„ bant

A ,, bant. Quare uno ductu haec omnia continuanda" Praeivit Scholiasta, qui, ad vs. 117, adscripsit, πλακῦντες διάφοροι. In eumdem fere finem quatuor hos versus, uno certe ductu continuandos, *Casaubonus* attulit, & cum verbis *Procli* in *Platonem* comparavit, Anim. in *Athen.* IV. c. XXI. p. 305. memorat illic *Proclus* mulieres ποπανοποιὰς, τὰς πλαττούσας ὅσα τοῖς θεοῖς ἀνάκει ζῶα καὶ φυτά. *placentarum pistrices, quae, quicquid Diis esset animalium vel plantarum consecratum, effingerent opere dulciario.* —— Sed hoc a *Scaligero* dissentio, quod arbitror fructus maturos quoscunque adfuisse in hac pompa, hortorum cultori dum in vivis esset Adonidi valde adamatos; hos designari vs. 112,

Πὰρ μὲν οἱ ὥρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι.

Praeter fructus vere aderant cuiuscunque generis placentae: dicique adeo de his Alexandrinis poterant Adoniis, quae B ex iambis *Solonis* servavit *Athen.* XIV. p. 645. F.

Κεῖθι δ' ἔτι πεμμάτων
Ἄπεστιν οὐδὲν, ἅσσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ
Φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

Hae placentae, Adonidis imagini adpositae, artificiose sic a pistricibus erant dulciariis effictae, ut animalium quorumvis figuras exprimerent. Talis muliercula δημιουργὸς in cognomine *Menandri* dramate dicebat:

Πλάττομεν γὰρ πλάσματα,
Τὴν νύκτα δ' ἠγρυπνήκαμεν, καὶ νῦν ἔτι
Ἀποίητα πάμπολλ' ἐστὶν ἡμῖν.

Theocritus: Εἴδατα ὅσσα —— Ὅσσα τε, —— Πάντ' αὐτῷ πετεηνὰ καὶ ἑρπετὰ τᾷδε πάρεστι. Male interpres vulg. *Omnia illi volatilia & reptilia hic adsunt*: recte tamen *hic*, τᾷδε, παρ' C Ἀδώνιδι. παρ' οἱ vs. 112. *Eobanus* etiam *Hessus volucrum* dedit *Reptantumque millia. Scaliger* hac voce cautus abstinuit: *dicit enim omne genus volucrum, fructuum, aliarum rerum*: sensit, opinor, *reptilia* huic scenae minus congrua. vellem, omissa voce fructuum, scripsisset *Scaliger, omne genus volucrum aliorumque animantium.* —— Usum Doricum verbi ἕρπειν & nominis ἑρπετὰ tum forte, sibi notum, *Scaliger* non recordabatur, plerisque, opinor, interpretibus certe incognitum. *Quaevis animantia quae pedibus incedunt*, τὰ ἕρποντα, vel βαδίζοντα, πάντα τὰ τετράποδα, (distinguuntur hic *volucres*, πετεινὰ,) Dorice dicuntur Ἑρπετά. *Callimachus* h. in Iov. vs. 13.

ὁ χῶρος
Ἱερὸς, οὐδέ τι μιν, κεχρημένον Εἰλειθυίης,
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Ver-

'Versus est ex carmine perdito *Callimachi*: A

Ἑρπετὰ, τῶν αἰεὶ τετράφαται λοφίαι.

quo τῶν ζώων designantur τὰ λίφουρα, *boves*, *equi*, &c. Qui ad hoc fragm. CCXXVIII. legerit notam *Bentleii*, & ad priorem locum *Callimachi*, in *Theodori* filii nota, observata *Jo. Georg. Graevii*, plura super hoc usu non requiret. Dorice, nec mirum, Ἑρπετὰ sunt quae pedibus incedunt *animantia*; Ἕρπειν Dorice significat *incedere*, *ire*, ubique apud *Theocr.* & in hoc ipso carmine vs. 26, 42. quod non observatum decepit & alios & *Lambinum* ad *Horat.* I Satyr. V, 25. in formula Foederis inter Priansios & Hierapytn. vs. 33, ἑρπέτω ἐν Πριανσίῳ ἐς τὸ ἀρχεῖον. vs. 35. & vs. 38, ἑρπόντων παρ' ἀλλάλως ἐς ἀνδρῆον. Incertus Auctor ex Ed. *Galei* pag. 711. Λακεδαιμονίοις τὰς κόρας —— ἀχίτωνας παρέρπειν καλόν. *Hesychius* B dederat Ἐξέρπειν, ἐξιέναι. ut dedit Ἐξερπύσαι· & ex emend. *T. H.* Ἐξέρπον, ἐξεπορεύοντο. ἐξέρπειν in Epistola *Chilonis* apud *Diog. Laërt.* I, 73, *Kuhnius* intellexit: legitur ibid. §. 113, in Epist. *Epimenidis* ad *Solonem* ἕρπε ἐς Κρήταν ποθ' ἄμμε· *ad nos in Cretam veni.* quae ibi sequuntur ad *Herodotum* sunt emendata.

Vs. 120. Ὑπερποτέονται.] Pro ὑπερποτῶνται, revocavi ex Edd. primis Mediol. Ald. & Flor. repertum etiam in Rom. Cod. Card. Ottob. In Vaticano & Flor. legebatur ὑπερποτῶντο & ὑπερποτῶντες. Est illud instar Homerici εὐχετόωνται similiumque. Hic melius altero videbatur ὑπερποτέονται. recte tamen paulo post vs. 122. scribitur Πωτῶνται, ut Πωτῶντο in Eid. VII, 124. & in *Homeri* Il. M, 287. Sed C & Theocriteum est, πᾷ τὰς φρένας (vel τᾶς φρενὸς) ἐκπεπότασαι.

Vs. 121. Ἀηδονίδῆες ἐφεζόμεναι ἐπὶ δένδρων] Voci vulgatae, ἀηδονῖδες, per Codices propagatae, literam δ inserui. Huius exiguae mutationis rationem postea reddam, de vicinis primum pauca dicturus. Non debebat δένδρων a *Koenio* ad *Gregor.* de Dial. Dor. p. 122. mutari in ἐπὶ δένδρῳ. contra in Eid. V, 47. hinc scribendum ταὶ δ' ἐπὶ δένδρων Ὄρνιχες λαλαγεῦντι· ut recte censuerunt *Reiskius*, & *Toupius*. —— In uno Flor. Codicum hic legitur ἀεζομέναι ἐπὶ δένδρων· in alio, ἀεξομέναι· ut & in Toletano, quem *A. Schottus* adhibuit, & in Ed. Florent. Iuntae. Sed cum alibi scripserit Noster ἑσδόμενοι, & ἑσδώμεθα, quidni & hic Dorico more — ἐφεσδόμενοι ἐπὶ δένδρων; —— Recte etiam, me iudice, *Toupius* in versu

A versu seq. 122. *pristinam formam* restituit —— ὄσδον ἀπ' ὄσδω. ubi cum *Wintertono* posui ὄζω, pro ὄζω. Sed absque Codicum auctoritate Dorica talia reponere in contextu vix licet. —— Quia *H. Stephani* errorem in voce Ἀηδονιδεὺς sequuti sunt, ut alios, ceteri Lexicographi, vetus forma est confirmanda. Ἀηδονιδεὺς idem esse dicitur ac ἀηδὼν, omnino male. Primum vox *Theocriti* leviter fuit vitiata. Corrigo,

Οἷον ἀηδονιδῆες.

nomen fuit Ἀηδονιδεὺς. vulgatur apud *Hesychium*: Ἀηδόνος, νεοσσός. corrigunt Ἀηδονὶς, vel νεοσσὸς. imo vox excidit restituenda, Ἀηδονιδεὺς, ἀηδόνος νεοσσός. *Lusciniarum pulli* hic propria sua adpellatione dicuntur Ἀηδονιδῆες. *Theocritus lupporum catulos* eadem forma dixit Λυκιδεῖς in Eid. V, 38,

B Θρέψαι καὶ (vel δὴ) Λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι.

In pullis animantium designandis δεὺς erat forma velut patronymica. Haec debemus *Aeliano* de N. A. VII, c. XLVII, λεόντων σκύμνοι καὶ Λεοντιδεῖς ὀνομάζονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ Βυζάντιος μαρτυρεῖ (in opusculo, probabiliter, περὶ ὀνομασίας ἡλικιῶν.) —— πιθήκων —— ἀκούομεν σκύμνους τε, καὶ Πιθηκιδεῖς τοὺς αὐτούς. —— Λυκιδεῖς καλοῦνται οἱ τῶν λύκων (σκύλακες.) —— τῶν λαγῶν, Λαγιδεῖς. ἀλωπέκων τὰ ἔκγονα, Ἀλωπεκιδεῖς κέκληνται. Τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίθια νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους ἀλεκτρυόνων τε, καὶ Ἀλεκτορίδας λέγουσι. —— καὶ Χηνιδεῖς, καὶ Χηναλωπεκιδεῖς, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰ αὐτὰ σχηματίζουσιν. haec omnia forma sua legitima in δεὺς vel δεῖς exhibentur, praeter unum Ἀλεκτορίδας, in Ἀλεκτορειδεῖς facile mutandum: veteris formae in δεὺς non recordabatur Clar. *Oudendorpius*, quum ad *Thom. M.* p. 33, *pullos gallinaceos*, ἀλεκτορίδας dici potuisse arbitraretur. Quia hoc genus a Lexicographis fuit neglectum, aut perperam scriptum, alia quaedam addam: cognitum illud habuit *Iungermann.* ad *Pollucis* V, 15, ubi prodierunt ex Codd. Ἀλωπεκιδεῖς· Λυκιδεῖς· & Λαγιδεῖς. Noverat etiam rariora, avium pullis indita, *Eustathius*, qui ad *Hom.* Il. I. p. 655, 2, ὥσπερ, ait, Χηνιδεῖς λέγονται καὶ Περδικιδεῖς καὶ Κορωνιδεῖς καὶ Ἱερακιδεῖς καὶ Περιστεριδεῖς, οἱ χηνῶν καὶ περδίκων καὶ τῶν ἑξῆς γόνοι, οὕτω καὶ Χελιδονιδεῖς, οἱ τῶν χελιδόνων.

C (margin marker beside "dorpius … κτορείδας" above)

Audacter scripserat *Achaeus*:

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

nam secundum *Eustathium*, cui versum istum uni, ni fallor, debemus (l. c.) dixisse debuerat Tragicus, νεοττὸν, ἢ ὀνομαστικῶς (sic corrigo vulgata ἢ γοῦν ἀλλὰ) χελιδονιδῆα. Ad hos *hirundinum pullos*, χελιδονιδεῖς, proximi accedunt

Theocritei Ἀηδονιδεῦς· sive Ἀηδονιδῆες. Neminem nunc futurum puto, qui aegre sit laturus, literam a me vulgatis apud *Theocritum* semel absque Codicum auctoritate interiectam, suumque sic nomen *lusciniarum filiolis* restitutum. His scriptis cum vix quidquam praeterea in editis reperiri Grammaticis putarem, Schedulam ad me misit Amicus, harum etiam rerum, si quis alius hac aetate, longe peritissimus *D. R.* „ Grammaticus MS. Sangermanensis: Γαλιδεύς, ὁ τῆς γαλῆς σκύμνος. Κρατῖνος Ὥραις. Eundem Cratini „ locum respexit Hesychius, quem ita corrigendum puto: Γαλιδέα. Κρατῖνος. λέγει δὲ οὕτως τὴν διπλῆν καὶ ὡς γαλῶν „ παῖδα. Idem Grammat. MS. Κορωνιδεύς, ὁ τῆς κορώνης νεοσσός. „ Κρατῖνος Πυλαίᾳ. Eadem habet Hesych. sed sine aucto„ritate ". Ex *Philemonis* Lexico Technologico MS. quod nuper adeo Parisiis accepit Clariss. *Villoisonii* beneficio, haec tandem mecum communicavit: Λαγίδης, πατρωνυμικὸν, ἐκ τοῦ λαγωοῦ, ὡς, ὁ τοῦ πελαργοῦ γόνος, Πελαργίδης, τοῦ λύκου, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Περδικιώνης. Ptolemaeus, huius nominis primus Aegypti Rex, non quidem erat, censebatur tamen (*Pausan.* p. 15, 1.) filius Λάγου· is erat Λαγίδης, & eius posteri Λαγίδαι. Par ratio est in aliis. *Lepusculus* Graece, a λαγὸς, Λαγιδεὺς, *leporis filioli* Λαγιδεῖς dicebantur. Si sic ista scripsit *Philemon*, erravit procul dubio: huius quidquid fuerit, ista saltem omnia, ut Graeca sint, & antiquiorum observatis congruant, in δεὺς sunt terminanda: περδικιώνης, mutandum in Περδικιδεύς.

Vs. 124. Ὦ ἐκ λευκοῦ ἐλέφαντος Αἰετὼ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διὶ παῖδα φέροντες] Versum vitiaret, quod inter voces Αἰετὼ & οἰνοχόον interserendum putabat *Sanctamandus*, δὲ. in uno Codice lectum δὲ hoc ipsi suggesserat. *Reiskius*, *ratio*, ait, *grammatica postulat* φέροντε, *in duali. Sed numeri saepe inter se permutantur.* in uno Florent. Codicum laudantur hic Αἰετοὶ —— φέροντες. Et certe vel duas vel plures aquilas hic invenit *Scholiastes*, cuius haec est nota: Ὡς πεποικιλμένων ἀετῶν ἐλεφαντίνων, καὶ βασταζόντων τὸν Γανυμήδην. Aquilae Iovis fuerunt in tutela, & οἱ Ζηνὸς αἰετοὶ memorantur in *Sophoclis* Antig. v. 1052. duabus aquilis in umbilico terrarum determinando fertur Iupiter usus ministris in *Schol.* ad *Pindari* Pythion. IV, 7 (ubi Poëta meminit χρυσέων Διὸς ὀρνίχων· prout ibi pro αἰετῶν corrigit *Dawes* Miscell. Crit. p. 55.) *Schol.* ad *Eurip.* Orest. v. 330. ad *Sophocl.* Oed.

A Oed. Tyr. v. 488. hic, Delphis, ait, χρύσεοι αἰετοὶ διὰ τῶν ἀνάκειν), τῶν μυθευομένων, quod ille addit, ἀπομιμήματα. ſic ſcribendum puto pro ἀπομνήματα. —— Sed cur tandem, obſecro, in hac Adoniorum Regia pompa repraeſentarentur Αἰετὼ, vel Αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντες; Vtrum itaque Iupiter in duas ſe transformaverat aquilas, an duae aquilae inter alas ſuas Phryga paſtorem ſuſtulerant? ſed [εἷς αἰετὸς] κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν —— ἀνέφερε τὸν παῖδα· oculatus hoc teſtis narrat Mercurius *Luciani*, qui, cum in coelum eveheretur, iuxta Patrem, tum aquilam, volans συνεκούφιζε τὸν καλόν. leguntur iſta *Luciani* T. I. p. 258. vid. & p. 208. Vnicum modo alitem ſecundum alios veteres in hoc miniſterio Iupiter adhibuit, cuius effigiem in coelum tranſtulit ſtelliferum: in pictura *Manilii* I, 350,

B *Magni Iovis ales fertur in altum,*
Aſſueto volitans geſtet ceu fulmina mundo.

neque hoc ignoravit qui ſub nomine *Clementis Rom.* Clementina ſcripſit, V, c. XVII, τῶν ἄστρων κατηξίωσε —— Ζεὺς τὸν ἀετὸν, συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἁρπαγῇ. plura huc ex Anthologia Graeca, vel Latina, fruſtra conducerentur. Ab hac diverſam rationem, cur aquilam hoc aliisve fuerit honoribus Iupiter dignatus, ex *Aglaoſthenis* originibus Naxiacis tradit *Eratoſth.* Cataſter. c. XXX. conf. *Moero*, in *Aſclepiadae Myrleani* de Neſtoris poculo Diſſertatione apud *Athen.* XI. p. 491. B. & hinc apud *Scaliger.* in *Manil.* p. 49. Sed praeter *Hemſterhuſii* obſervata in *Lucian.* I. p. 210. quae ad abſolvendum Iovem dici poſſent ex Schol. in *Homer.* in Codice Leid. e *Suida* v. Μίνως, & aliunde,

C huc nihil facerent; ubi, ſicut a Poëtis paſſim laudatur, *Iovis ales* unicus repraeſentari debuiſſe videtur. Vna litera E in O, cum *E. H. Eldikio* Zutphanienſi mutata, unam aquilam *Theocrito* reſtituet, ſi ſcribamus:

ὢ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
Αἰετῶ, οἰνοχόον Κρονίδᾳ Διῒ παῖδα φέροντος.

ô ſtupendo artificio factam *ex ebore candente aquilam, quae iuvenem Saturnio Iovi fert pocillatorem.* hoc enim, primum nolenti, Iupiter impoſuit miniſterium: οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου· ut Deum facit *Lucianus* loquentem p. 211. Quod legitur in hoc loco *Theocriti* Ὢ admirantis (quod ab Ὦ diſtinguit *H. Stephan.* in Append. Theſ. p. 53. & 103.) verbum peperit Ὤζειν, ſignificans *cum admiratione* ὢ ὢ *exclamare*: ſemel illud legitur

in *Ariſtoph.* Vesp. v. 1518, quem locum a ſe emendatum A
primus explicuit *R. Bentleius* in Reſponſ. ad *Boyleum* ex
Ed. *Lennepii* Lat. p. 149. vid. Diatribe in *Euripidea*
p. 21. A. Poſt illud ὦ mirantis interdum, raro tamen, ſe-
quitur nominativus, ſaepe, ab ἕνεκα rectus, caſus ſecun-
dus. quia vero hoc in verſu genitivus requiritur, ſuſpicor
& in praecedenti ſcripſiſſe Poëtam:

> Ὦ ἐβένω, ὦ χρυσῶ, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος.
> Αἰετῶ· ———

hoc in loco hiatus iſte, & ſaepe repetitum ὦ, mulieri ad-
miranti valde conveniunt: quater & decies repetitum, iun-
ctumque genitivis, legere licet Ὦ in epigrammate *Anthol.*
L. VII, 100.

Vſ. 125. Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω,] Quae proxima ſe- B
quuntur v. 124, qua commoda ratione poſſint & cum his
connecti, & cum ſeqq. vix adparet: ſenſit, opinor, hanc
difficultatem *D. Heinſius*, dum ſcribebat p. 368, *mirum*
eſſe *loquendi genus, quo Theocritus Mileſiorum & Samiorum*
periſtromata extollit. Sunt & alia in his, ſi fieri poſſit,
enodanda. Recte, ni fallor, *Reiskius*, ad Ἄνω ſcribit, *ſcil.*
τοῦ κλιντῆρος. quod addit ſe aliquando ſuſpicatum „legen-
„dum eſſe τάπητ' (in duali) ἀγανῶ (id eſt ἀγανοῦ) μ. ὕ."
rectius forſan omiſiſſet: *Mollem ſomnum* intelligi vox adie-
cta docet: ἀγανὸς, *blandus, mitis*, de *ſomno* non adhibe-
tur: *mitis ſapientia* σοφία dicitur ἀγανὴ, quod reſtituendum
videtur in verſu *Xenophanis* apud *Athen.* X. p. 414. B. In
Stobaei Floril. p. 45, 7, literis aliquot repetitis corrigen-
dum puto. Γυναικὶ μηδὲ μάχεσθ', μηδὲ ἄγαν ἀγανοφρονεῖν, (*ne-* C
que nimis eſſe blandum) ἀλλοτρίων παρόντων. vulgatur, μηδὲ
ἄγαν φρονεῖν. —— Sed *Toupius* in Epiſt. ad *Wartonum* vo-
cem ἄνω ad ſequentia referebat, ut tapetes, qua parte ſunt
villoſi, dicerentur ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω. In Append. Emend.
in *Theocr.* nondum quidem illud ſibi ait diſplicere, pro-
fert tamen *Eubuli* locum; ex quo ſuſpicor, eum iam tum
in alteram inclinaſſe explicationem, quae mihi quoque
vera videtur. Ut hodie, ſic & olim tapetibus conclavium
pavimenta tegebantur; viae etiam in pompis ſolemnibus,
aut quibus Regibus eſſet incedendum: vid. *Perizonius* ad
Aeliani V. H. IX, c. III. p. 570, 571. Sed tales lodicu-
lae erant ψιλοτάπιδες, nec villoſae, niſi aliquantulum ab
una parte: lectorum pedes talibus inſiſtebant; ſed ſuperne

A ἄνω lecti tapetibus ab utraque parte villosis atque adeo *amphitapis* & *stragulis* erant contecti. Distinguuntur, a *Lucilio* apud *Nonium* p. 540,

Psilae, atque Amphitapae villis ingentibu' molles:

Τάπητες & Ἀμφιτάπητες ab *Ammonio*, *Aelio Dionysio*, & *Pausania*, apud *Eustath.* ad *Hom.* Il. I. p. 644, 30. quem conf. ad Il. Π. p. 1073, 23. *Lycon* in testamenti tabulis legat Callini filio, praeter alia, ψιλοτάπιδα, ἀμφίταπον, περίστρωμα, προσκεφάλαια δύο τὰ βέλτιστα τῶν καταλειπομένων, apud *Diogenem Laërt.* V, 72. Τὰ κάτω, & τὰ ἄνω, clare distinguuntur in lecto Paphii cuiusdam Reguli in verbis *Clearchi Solensis* apud *Athen.* VI. p. 255. E. κατέκειτο —— ἐπὶ ἀργυρόποδος κλίνης, ὑπεστρωμένης (atque adeo κάτω) Σαρδιανῇ ψιλοτάπιδι τῶν πάνυ πολυτελῶν. ἐπιβέβλητο δ᾽ αὐτῷ (ἄνω) πορφυροῦν

B ἀμφίταπον, ἀμοργίῳ καλύμματι περιειλημμένον. Iam vero Πορφύρεοι τάπητες hic apud *Theocr.* & in loco *Bacchylidis* apud *Athen.* XI. p. 500. A. ex mente Grammaticorum Ἀμφιτάπητες potius dici debuissent: de Hercule agens, & vere, ut de homine voluptati supra modum dedito, *Megaclides* apud *Athen.* XII. p. 512. F. τὰς μαλακὰς, ait, στρωμνὰς Ἡρακλέης κοίτας εἰώθασι καλεῖν. quae illinc sumsit *Eustath.* ad Il. X. p. 1384, 6, —— Sed haec, ut ut vel maxime vera sint, non multum tamen ad Theocritea inter se connectenda iuvant: nexum certe nullum inter se habent:

Vs. 125 Πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω ——

Vs. 126 Ἁ Μίλατος ἐρεῖ ——

C Vs. 127 Ἔστρωται κλίνα τῷ Ἀδώνιδι —— ἄλλα.

Puto haec vitiata, nec nisi emendata recte posse intelligi: sic suspicor; ubi forma vocis Dorica rarior degenerasset, una tantum litera mutata, in notissimam μαλακώτεροι· priora etiam ad hanc accommodari debuisse. Corrigo:

Πορφυρέοις δὲ τάπησιν ἄνω (μαλακώτερος ὕπνω
Ἁ Μίλατος ἐρεῖ, χὢ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
Ἔστρωται κλίνα· τῷ Ἀδώνιδι τῷ καλῷ ἄλλα·
Τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὸν δ᾽ ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.

Tam exigua mutatione suum hic locus splendorem, ni fallor, recuperavit, qui nunc sensum dat facillimum: *Supra purpureis tapetibus (quos molliores somno Milesius dixerit & Samius,) stratus est lectus; alius Adonidi formoso: Illum*

quidem Venus tenet; hunc vero lectum roseus occupat Adonis. A
Alia etiam huius carminis, sed & haec spectasse videtur *Catullus* in Epithalamio Thetidis & Pelei v. 47,

Pulvinar vero Divae geniale locatur
Sedibus in mediis, Indo quod dente politum
Tincta tegit roseo conchyli purpura fuco.

ubi *Alexandrina tapetia* tractat & alia *Is. Vossius* p. 196. —— Sed singula *Theocriti* paucis exigenda sunt. τὼς μαλακωτέρως, non tantum μαλακωτέρως, sed & μαλακοτέρος Dorice dicere licet Poëtis, si syllabam versus requirit corripiendam: *Theocr.* Eid. I, 90, —— ἐσορῇς τὰς παρθένος οἷα γελεῦντι. Eid. V, 109, Μή μοι λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος. dantur talia plura. —— Sed miretur aliquis, cur Milesium & Samium dicentem hic fecerit, quod ipse alibi iam dixerit Eid. V, 5, B

εἴρια τᾶδε πατησεῖς,
Αἴκ ἔνθῃς, ὕπνω μαλακώτερα·

lanam —— *somno molliorem*: formam loquendi hinc ab aliis transsumtam ante *Toupium* in Epist. & in Append. verbo iam indicaverant *Casaubon.* in L. T. p. 274. & *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 117. Haec vero *Theocriti Casaubonus* in Anim. ad *Athen.* V, c. VI. fine, commoda, adhibuit ad ista *Athenaei* p. 197. B. ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας· καὶ περιστρώματα ποικίλα διαπρεπῆ ταῖς τέχναις ἐπῆν. ubi τῆς πρώτης ἐρέας sunt *e lana praestantissima*; qualis cum esset Milesia, & Samia fortasse, Milesios, mercatores probabiliter, tum temporis Alexandriam inprimis confluentes, ista facit & Samios dicentes *Theocritus*, qui, ut lanam suarum ovium, & tapetia sua commendarent, illa C dicere sueverint *somno molliora.* Vbi στρώματα Μιλήσια memorat *Aristoph.* in Ran. v. 549. versus duo Theocritei, quales vulgantur, prostant in Scholiis: *vellera* illic *Milesia Spanhemius* tractat: *Scholiastae* locum *Heinsius* L. T. p. 368, iam indicavit, & *Reiskius*; hic etiam *Eustathii* in *Dionys.* Periegeſ. v. 823. ubi, Θεόκριτος, ait, τάπητας μαλακωτέρους ὕπνου εἰπὼν, ἐπάγει, φαίη ἂν Μίλητος, καὶ ὁ τὴν Σαμίαν καταβόσκων· ὡς τῆς Σάμου καὶ τῆς Μιλήτου ἀγαθῶν οὐσῶν εἰς ἐρίων φοράν. Egregias oves Milesias veterem de aureis Hesperidum μήλοις fabulam nobis peperisse statuit *Palaephat.* π. Ἀ. c. XIX. quocum conf. *Diodor. Sic.* IV, c. XXVI. De ovibus, lana, stragulis Milesiis multa me legere memini; de Samiis vero paene nihil; hinc paulo forte suspiciosior du-

A dubitare poterit, ſcripſeritne *Theocritus* τὰν Σαμίαν, an aliud: τὰν Σαμίων, quod eodem recidit, hic habet Codex Flor. Ovis tamen apud Samios magno erat in honore: *Aelianus* de N. A. XII. c. XL, Τιμῶσι, ait, Δελφοὶ μὲν λύκον, Σάμιοι δὲ πρόβατον· nec tamen ob quaeſtum e lana; ſed ob aliam rationem quam illic narrat: fidem vix inveniunt de Samii Polycratis luxu quae tradit *Clitus Ariſtotelicus* apud *Athen.* XII. p. 540. D. verius videtur quod Samius ibidem narrat hiſtoricus *Alexis*, praeter alia, Mileſias oves conduxiſſe virum egregium Polycratem, ut civibus ſuis prodeſſet. Mirabar olim in Graeca verſione Divini vatis *Ezechielis* c. XXVII, 18, memorata ἔρια ἐκ Μιλήτου· mirari deſinet qui legerit *S. Bocharti* Geogr. S. I. L. I. c. VI. Illud magis quis miretur, locum reperiſſe *Wetſtenium* in N. F. ad quem vel a ſe vel ab aliis de lana Mileſia

B collecta, proferret, *Actor. Apoſt.* c. XX, 29. —— Paene praetermiſiſſem lectionem primarum Editionum Mediol. & Ald. in vſ. 128, —— τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις· fluxit illa fortaſſe ex alia, —— τὰν δ' ὁρ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις. quam ego quidem in talibus antiquam arbitror & genuinam: quia literae liquidae poſt vocales breves vix niſi duplicatae poterant pronunciari; hanc cauſam arbitror, cur tam frequenter in ſcriptis Codicibus, in lapidibus etiam antiquis bis ſcribantur; certe tanquam bis poſitae vocali natura brevi moram indant, qua producatur: de hoc genere *Sam. Clarkius* in ſuis ad *Homerum* obſervatis bene iudicavit: nec ſane nollem, ut in veterum ſcriptis antiquam ſcripturam, ubi dant illam Codices, reſtitueremus. Si Ῥίον eſt

C *Theocriti* in Eid. I, 125, quidni ſcripſerit Ἑλίκας δὲ λίπε ῥ Ῥίον; *Antimachus*, παρὰ ῥ ῥόον in loco, quem habet *Harpocr.* in v. Ἀδράστειαν; *Sophocles*, κατὰ ῥ ῥάχιν· in verſu, quem dat *Pollux* X, 160; *Homerus*, —— ἐλλάβε λαιπὺ χε κόνισιν; aeque ac ἔλλαβε ſcripſit, ἔλλιπον· ἐλλιπόντι.

Vſ. 129. Ὀκτωκαιδεκέτης ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός.] Hoc ex Vaticano Cod. non contemnendum *Scholion* fuit prolatum: τὸν ἄνδρα Γαυβρὸν λέγει, ὡς οἱ Αἰολεῖς. attigit hunc uſum *Iſ. Voſſius* ad *Catull.* p. 74. —— Prima verſus vox ut in Ed. prima Mediol. ſcribitur in Cod. Rom. ὀκτωκαιδεκαέτης, vel —— της. ut in Ald. Ed. in Cod. Flor. ὀκτωκαιδεκάτης. *Reiskium* Aldina lectio permovit, ut alienam in hunc verſum introduceret. —— Si vox eſt genuina, cum accuratioribus

Grammaticis scribi posset Ὀκτωκαιδεκετής. horum duo sunt A de istiusmodi nominibus observata: Δεκετὴς ex gr. & Δεκέτης elegantius esse decernunt, quam δεκαετὴς & δεκαέτης. deinde de hominis aetate nomina putant talia — ετὴς scribenda; de aliarum rerum duratione adhibita, — έτης. Huc spectant observata *Ptolemaei Ascal.* apud *Ammon.* in Τελέτης, *Suidae* in Τεσσαρακονταετὴς, *Moeridis* in Δεκαέτεις p. 123, *Thomae* in Δεκετὴς παιδίον. Vt hic, legitur apud *Demosthenem* adv. Boeot. p. 582, 5, συνέβη μοι δεηθέντος τοῦ πατρὸς ὀκτωκαιδεκάτη γῆμαι· ubi ὀκτωκαιδεκέτη corrigit *Taylor* ad *Lys.* p. 471. Meminit *Meleager* in epigr. *Anthologi. MS.*

Ὀκτωκαιδεκέτους παιδὸς ἔτ' ἐν χλαμύδι.

—— Quia vero hoc in versu ἢ ἐννεακαίδεκ' additur, *Theocritum* hic potius scripsisse suspicor

Ὀκτωκαίδεκ' ἐτῶν, ἢ ἐννεακαίδεκ' ὁ γαμβρός. B

Nulla tunc esset ellipsis, nisi usitatissima, ubi vox praecessit ἐτῶν, vel, si quis ita scribi malit, ἐτέων. Cum autem saepius in epigrammatis annus decimus octavus vel decimus nonus commendetur, ut flos ipse iuvenilis, mihi quidem hic quoque versus genuinus videbatur: adponam quae mecum communicavit eruditissimus *Petrus Fonteinius*: „Non „ parum me offendit ellipsis vocis ἐτῶν, sed magis adhuc „ minuta illa de annis Adonidis dubitatio, quae, ut in e„ ius festo intempestiva fuisset, sic nec hymni gravitati „ convenit. Quare versum, ad rerum nexum neutiquam „ necessarium, spurium esse suspicor."

Vs. 130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά.] Scri- C ptum alicubi memorat *Reiskius* περιχείλεα· quod, si reperiretur adhibitum, minime esset absurdum: pro περὶ, scribendum putat vir Cl. πέρι· in hunc sensum: „ *supersunt ei adhuc* „ *malae rutilae; seu barba in malis rutila.*" Sed primum πέρι pro περίεστι non fuit in usu. Deinde Adonidi, decem & octo annorum adolescenti, dici non potuit *barba superesse in malis rutila:* anno demum aetatis XXI ponebant θέρος τὸ πρᾶτον ἴουλον, ut vocat *Callim.* h. in Del. v. 298. vid. *Solon* apud *Clem. Alex.* Strom. VI. p. 814, 22. *Macrob.* in Somn. Scipion. I, VI. p. 40. Imberbis adhuc Adonis, & λεῖος, prima duntaxat lanugine genas habebat insignes: in hoc ipso carmine dicitur v. 85,

πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων
Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις.

Ro-

A Roseas genas flos iuvenilis adhuc leviter inumbrabat; sive *labra cingebat prima lanugo.* Λάχνα hoc in loco nunc minus placeret; sed forsan in istam sententiam hic scribi potuit:

ἔτι οἱ περὶ χείλε' ἴουλος.

ad ἴουλος apte quadraret *Scholion* in Codice Laurentiano repertum, ἐστὶν ὁ χνοῦς. quodque dederat editus *Schol.* ἐπι χνοάζει· sic enim vulgatum ἐπιχνοάζει recte corrigit *T. H. Photius* in Lex. *MS.* Ἴουλος, χνοῦς τριχῶν, ἤτοι ἡ πρώτη τῶν γενείων βλάστη. ubi Ἰουλίζων esse dicitur ὁ τὸ γενειάδος ἀρχόμενος. De Theseo iuvene,

Cui prima puras barba signabat genas,

Callimachi fuit in Hecale versus:

Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴουλος.

in *Xenoph.* Sympos. p. 515, 41, Critobulo παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι
B ἴουλος καθέρπει. conf. *Aeschyli* septem c. Theb. v. 540. *Eustath.* in Od. Λ. p. 439, 43. —— Sed si ἀρτιχειλὴς in talibus fuisset in usu, commode etiam τὰ ἀρτιχείλεια μέρη dici possent ἔτι πυρρά. Iuvenis Parthenopaei γένυν οἰνωπὸν in Phoen. *Eurip.* v. 1167, *genas roseas* reddidit *Grotius*, cum *Statio* Theb. IV, 336,

dum firmius aevum,
Dum roseis venit umbra genis.

ἕως ἂν ἔλθοι ταῖς πυρραῖς γένυσιν ἡ σκιά. vel, μέχρις ἂν ἡ γένυς σκιάζοιτο. In *Theocriti* Eid. VI, 3, πυρρὸς redditur in *Scholiis*, ἄρτι χνοάζων τὸ γένειον, & ἀρτίχνους. ad ἀρτιγένειος nonnulla dedit *D'Orvill.* in *Chariton.* p. 625. —— Ad *Theocriteum* κεντεῖ conferri potest *Martialis* XI, Epigr. 10,

C *Iam mihi nigrescunt tonsa sudaria barba*
Et queritur labris puncta puella meis.

Vs. 132. Ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω Οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα.] In versu 131 repertum in uno Codicum Flor. Νῦν μὰν forte alicui poterat adblandiri; sed vulgatum omnino servandum est: Κύπρις μὲν ἔχοισα τὸν αὐτᾶς ἄνδρα χαιρέτω· Ἀῶθεν δ' ἄμμες &c. His usa est *Anna Fabri* ad initium hymni *Callimachi* in Palladis Lavacra: proxima, κύματ' ἐπ' ἀϊόνι πτύοντα, *Toupius* adhibuit Emend. in *Suid.* ad Ζαῆ ἄνεμον. —— Vt undae spumantes, & litora dicuntur *Spumosa*, a Graecis spumam, navium fragmina, atque alia mare dicitur in litus *exspuere*, ἀποπτύειν, vel ἐκπτύειν. —— Quod vero hic traditur simulacrum Adonidis a mulieribus Alexandrinis ad mare deportandum, hinc

a *Meursio* in Gr. Fer. in v. Ἀδώνια potuisset adnotari. —— A
In Scholiis legitur in hunc locum: ἐπὶ τὴν θάλασσαν ἐκφέροντες τ͂ Ἀδώνιν ἔρριπτον ἐπ᾽ αὐτήν. Sed omnino censeri non debent signum Adonidis in mare proiecisse: optime, ni fallor, in libro suo corrigebat *Hemsterhusius*: ἔῤῥυπτον ἐπ᾽ αὐτῇ, vel ἐν αὐτῇ· *sordes eluebant ad mare*, vel *aqua marina*, quas in pompa ex pulvere vel contactu signum Adonidis contraxerat. Factum vero hoc fuerit Alexandriae ex more satis usitato: ad obiectionem, εἰ περιφρονήκασι τ͂ ξοάνων οἱ ἐν αὐτοῖς ὄντες θεοί, egregie respondet eruditus Auctor *Clementin. Homil.* X, c. 23, τί οὖν αὐτὰ ὑμεῖς ἐπιμελεῖτε σμήχοντες, καὶ πλύνοντες, καὶ καθαίροντες; Stato die anniversario, post pompam, Palladis simulacrum Athenis mari, Argis amne Inacho abluebatur. Etiam quae tradit *Suidas* in Οἱ Νομοφύλακες, hausit, ut multa, ex Lexico Rhetor. pleniori: illic, τῇ Παλλάδι, inquit, τὴν πομπὴν ἐκόσμουν, ὅτι κομίζοιτο τὸ ξόανον ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Qui Panathenaeis totum libellum dicavit, ne hoc quidem, ut puto, *Meursius* monuit. multa notavit Ill. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Lav. Pall. p. 527, & seqq. B

Vs. 137. Ἁμιθέων (ὡς φαντὶ) μονώτατος] Sequutus *Wintertonum*, pro Ἡμιθέων, formam recepi Doricam, ex Codd. tamen collatis non adnotatam; quia bis eadem vox sic scripta legitur in his carminibus, Eid. XVIII, 18. XXIV, 130, ad eamdem rationem a *Wintertono* posita Eid. XVII, 5, 136. In Carm. XXIX, 5, ἅμιν niti poterit auctoritate Codicis Vaticani. —— Procul omni dubio vitiosum est, atque iis quae sequuntur satis confutatum, νάτατος quod hoc versu Codex habet Vatic. pro genuino Μονώτατος. *Thomas Mag.* Μονώτατος, ait, παρὰ ποιηταῖς. *Hermogenes* II. p. 491, ἴδιον Ὑπερίδου τὸ καὶ ταῖς λέξεσιν ἀφελέστερόν πως καὶ ἀμελέστερον χρῆσθαι, ὥσπερ ὅταν Μονώτατος λέγῃ. huius vellem negligentiae specimen vel unica ad nos pervenisset *Hyperidis* oratio, quam obscurae Rhetorum quorumdam diligentiae longe praeponeremus: sed in adhibenda voce Μονώτατος *Lycurgum* habuit auctorem *Hyperides*, c. Leocr. p. 159, 3, 6. Illam mirum ni *Harpocration* adnotaverit; cuius Lexicon editum olim scripto multo continet pauciora. C

Vs. 138. Βαρυμάνιος ἥρως] Vltimum illud sic etiam a Doriensibus scribebatur; « in βαρυμάνιος Codices & Edd. constan-

A stanter retinent: μανίεν, aeque ac μανύεν, reperitur: ἴμμανις, forma incognita, Dorice dicebatur ἴμμανις. In formula Foederis apud *Gruterum* Inscript. p. DV, v. 22, legere licet: αἰ δέ τι ἐπιορκήσαιμι τ̃ ὤμοσα, ἢ τῶν συνθέμαν, τὶς θεὸς, τὶς ὤμοσα, ἱμμανίας ἦμεν. *Dii, per quos iuravi, sint vindices:* —— Quod eveniret Adonidi, nulli heroum Homericorum accidisse, vel antiquiori, canit Argîa *Theocriti*:

ὅτ' Ἀγαμέμνων
Τοῦτ' ἔπαθ', ὅτ' Αἴας ὁ μέγας, ——
Οὔθ' Ἕκτωρ, Ἑκάβας ὁ γεραίτατ☉ εἴκατι παίδων.

Pro γεραίτερος, ex Codd. Vaticanis recepi γεραίτατος. In hoc Priamidarum ex Hecuba numero *Simonidem* sequitur *Theocritus*; *Homerus* enim, ne scilicet historiae veritatem violaret, ad XIX. nullum ausus est adiicere: vid. Il. Ω. v.
B 496. *Scholiasta Theocriti*: τῷ ἀρτίῳ ἀριθμῷ ἀπεχρήσατο, ὡς καὶ Σιμωνίδης. Ὅμηρος δὲ ἐννεακαίδεκα λέγει. Vbi in *Ciceronis* Tusc. I, c. 35, filii Priamo dicuntur *Septemdecim iusta uxore nati*, de hac re *Davisius* agens Theocritea non omisit.

Vs. 140. Οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύῤῥος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθών,] Optime *Reiskius* ex duobus Codd. οὐ Πύῤῥος restituit, pro vulgato ἢ Πύῤῥος· ad istos duo Codices Vaticanus accedit, & vel ex uno Codice illud οὐ, eleganter repetitum, reponi potuisset. —— In nomine amici Achillis, formae, instar similium legitimae, Πατροκλῆς, Homerica Πάτροκλος praevaluit: eadem est ratio in nomine Ἴφικλος· nec tamen tantum Πάτροκλον, sed & Πατροκλῆα scripsit *Homerus*; cuius βίη Ἰφικληείη fluxit utique ab Ἰφικλῆς. Recte *Eustathius* in Od Λ.
C p. 435, 43, Ἴφικλος ὁ καὶ Ἰφικλῆς. in Il. Π. p. 1052, 32, ὁ Πάτροκλος —— διπλῆς ἔχει εὐθείας, —— Πατροκλῆς, ὡς Ἡρακλῆς· —— Πάτροκλ☉, ὡς Ἐτέοκλ☉. Sed Eteoclus etiam Ἐτεοκλῆς dicebatur. Pauca similia in κλ☉ apud alios scriptores inveniuntur: Θέοκλ☉ vates Messenius, & huius frater Μάντικλ☉ in *Pausaniae* Messeniacis, eximia operis parte, commemorantur. In similibus eadem ratio non valet: Σοφοκλῆς· Περικλῆς· atque alia sic semper scripta leguntur: *Hercules* tamen a muliere in *Sophronis* Mimo dictus videtur Ἥρυκλ☉. —— In hoc *Theocriti* versu ἐπανελθὼν scribi voluit vir D. in Miscell. Obs. III. p. 373. ubi *D'Orvillius* illud in Codicibus legi negat: si vel in uno alterove sic scriberetur, servandum tamen esset ἐπανελθόν. Eid. XIV, 54, ἐπανῆνθ' in uno forte Codicum fuit inventum: ἐπανῆλθ' & ἐπανελθὼν scripsisse Poëtam Doricum,

cum, aures quemque ſuae docebunt. Recte ſcribuntur & A
in Theocriteis ἦνθον, & ἀπῆνθον. & vere obſervat *Schol. Theocriti* in Eid. I, 77, in iſtis duntaxat vocibus (ſi nihil aliud obeſſet,) ν Dorice ſcriptum pro λ, in quibus iſtam literam θ vel τ proxima ſequebatur: βέντιστον ex. gr. dixerunt & φίντατον. nomina fuerunt propria Dorienſium Φίντις· Φιντίας· Φίντυλος. quarum primum mulieris fuit Pythagoreae; ſecundum in Tabula legitur Heracleënſi; tertium in *Archiae* epigrammate, quod *Kuſterus* vulgavit ad *Suidam* ad. v. Γαμψέν.

Vſ. 141. Οὐδ', οἱ ἔπι πρότεροι, Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,] Hic πρότεροι probemus, an πρότερον, quod ex duobus enotatur Codd. nihil intereſt. Antiquiores adhuc laudatis heroibus Homericis Lapithae fuerunt, & Deucalion, ſive filii ac ne- B
potes Deucalionis. *Reiskius* hic legendum ſuſpicabatur, —— ἔπι πρότερος Λαπιθᾶν καὶ Δευκαλίων. heroës hic requiruntur, qui cum ſemideo Adonide poſſint quodammodo aequiparari; ſed ante Deucalionem clari heroës nulli fuerunt Graecis noti, de quibus cogitare potuerit hoc in loco *Theocritus*; neque enim Gigantas, vel feritate notum Lycaona, vel Promethea hoc fuiſſet honore dignatus. Neſtor iuvenis interfuit Pirithoi nuptiis, in quibus Lapithas inter & Centauros acerrima pugna fuit coorta, ab *Ovidii* Neſtore enarrata. Lapithas,

Καινέα τ', Ἐξάδιόν τε,

Homeri Neſtor ut viros admiratur ſenex fortiſſimos & Homericis heroibus praeſtantiores, in Il. A, 264,

ἀρειόσιν ἠέπερ ὑμῖν C

Ἀνδράσιν ὡμίλησα.

v. 266, Κάρτιστοι δὴ κεῖνοι ἐπιχθονίων τράφεν ἀνδρῶν.

Mirum vero quod ſcribitur in Scholiis in hunc *Theocriti* verſum: Δευκαλίωνες, ἀντὶ τοῦ Δευκαλίδαι ἀπὸ Δευκαλίωνος Θεσσαλοῦ. ſed pro Θεσσαλοῦ, cum Clariſſ. *Ruhnkenio*, οἱ Θεσσαλοί·, & mox pro Κύδνῳ, ſcribendum, Κύνῳ τῆς Λοκρίδος, cum eodem & *Ti. H.* ex *Strabonis* IX. p. 651. A. Magis vero miror iſta *Dan. Heinſii*: „ Optime quidem Gramm. Δευκαλίωνες, „ Δευκαλίδαι. ſed qui ſint illi Heſychius docet, qui ait „ Δευκαλίδαι, οἱ Σάτυροι. ne quis miretur cur Poëta Lapi„ thas & Deucalionas coniungat?" ſed ſint ſane ab incerto Poëta Satyri quamcunque tandem ob cauſam dicti Δευκαλίδαι, quod tamen non opinor, cur hic quaeſo, per Δευκαλίωνας *Satyros* intelligeremus; neque adeo miraremur Lapithas

A pithas & Satyros hic coniunctos? quid his fuit cum Lapithis commune? an Satyri potuerunt ut heroes collaudari? Ad haec nihil, opinor, reſpondere potuiſſet *Heinſius*, quod ſibimet ipſe adprobaſſet. *Caſaubonus* in opere perdocto de Satyr. Poëſi L. 1. c. 2, p. 36, *Heſychii* quoque gloſſam advocat, & verſum profert *Theocriti*; ſed hunc tantum, ut oſtendat, filios aut nepotes Deucalionis a *Theocrito* dictos Δευκαλίωνας· *Heſychii* verbis oſtendere conatur, Satyrorum genus nonnullos ad Deucalionem retuliſſe. Ne hoc quidem verum videtur: quod de nonnullis dicit *Caſaubonus*, ſola nititur *Heſychii* gloſſa: aeque autem ignoravit, quid proxima ſibi vellent *Heſychii*: Δευάδαι, οἱ Σάτυροι παρὰ Ἰχνευταῖς. hoc ſincerum ſit, an Δευκαλίδαι, an vero neutrum, quod ſuſpicatus videtur *Ioann. Alberti*, definiri vix poterit. Faunos & Satyros Deucalione certe noverant antiquiores Poëtae, etiam qui tacendo illorum ſe fatebantur originem ignorare. —— Sunt itaque Δευκαλίωνες, vel Deucalionis filii, Hellen & Amphictyon, uterque nobilitatem adeptus; vel ipſe coelo dignus Deucalion. Δευκαλίωνες dici potuerunt οἱ Δευκαλιωνίδαι. Heroum nomina propria ſic adhibentur pro patronymicis: utar nunc tantum *Scholiaſte Pindari* ad Nemeon. IV, 32, ubi, Ἀμφιτρύων, inquit, ἀντὶ πατρωνυμικοῦ τοῦ Ἀμφιτρυωνίδου· οὐ γὰρ Ἀμφιτρύωνι ἄγεται ὁ ἀγών. ὡς Ὅμηρος λέγει, Ὑπερίονος ἠελίοιο, ἀντὶ τοῦ Ὑπεριονίδου. *Scholiaſta Theocriti* dubito ſcripſeritne Δευκαλιωνίδαι· an formam dederit multo rariorem, aeque tamen legitimam, Δευκαλίδαι. *Etymologus* p. 109, 6, ὥσπερ παρὰ τὸ Δευκαλίων —— Δευκαλιωνίδης, οὕτω
C παρὰ τὸ Ἀνθεμίων, ίωνος, Ἀνθεμιωνίδης· καὶ Ἀνθεμίδης —— ἀπὸ τοῦ Ἄνθεμος· —— ὡς Δεύκαλος, Δευκαλίδης. ſic iſta ſcribenda ſunt. De hoc genere plura proſtant in notis *Hemſterhuſii* in *Ariſtoph.* Plut. p. 207. in meis ad *Schol.* in *Eurip.* Phoen. v. 152. & in *Herodot. Weſſelingii* p. 421, ubi in oraculo ſuum locum recepit Κύψελος Αἰετίδης, qui etiam dici potuit Ἠετιωνίδης· *Aeëtides*, & *Eëtionides.* —— Sed & in verſu *Theocriti* ſcribi potuit Δευκαλίωνες· & ſolus tamen *Deucalion* ſignificari. Vt Diis ἱερόσμιοι, nec tamen plane fortunati, memorantur Πηλεῖς, καὶ Ἀγχίσαι, καὶ Ὠρείωνες, καὶ Ἠμαθίωνες, a *Plutarcho* de Fort. Roman. p. 321. c. vid. *Longinus* π. Ὕ. XXIII, 6, 7, ubi ſenarius,

Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε, καὶ Σαρπηδόνες·

ex perdito dramate videtur *Aeſchyli*; cuius Clytaemneſtra in Agam. v. 1448, marito contrucidato, *nunc iacet*, inquit,

Χρυ-

Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ.

Vbi in *Aristoph*. Ran. v. 1073, mentio fit Πατρόκλων, Τεύκρων, quod sequitur, epitheton Homericum, θυμολεόντων, male habetur tanquam proprium nomen *Thymaleontum*. Hoc genus etiam attigit *Th. Gatakerus* Adv. Misc. II, c. xv. A

Vs. 142. Οἱ Πελοπηϊάδαι] Haec etiam insolens forma a *Pindaro* fuerat adhibita Nem. VIII, 21, ubi laudantur οἱ ἀνὰ Σπάρταν Πελοπηϊάδαι. Hinc nonnihil diversa sunt Πηληϊάδης, Νηληϊάδης, & similia: sed τοὺς Αἰθίοπας *Homerus* dixit Αἰθιοπῆας· quae ab Αἰθιοπεὺς fluxisse *Stephanus Byzant*. vidit in Αἰθίοψ· illic enim Αἰθιοπεὺς scribendum *Ianus Gavellus* ostendit in Miscell. Obs. Nov. T. IV. p. 251. sic Πέλοψ dici etiam potuit Πελοπεὺς, hinc certe secundum analogiam Linguae, vel a genit. Πελοπῆος fluxerunt, quae retinuit usus, Πελοπηΐς & Πελοπηϊάδαι. vitiosum esset Πελοπηΐδης· requiritur omnino Πελοπηϊάδης. Quam dedit *Dawesius* in Miscell. Crit. p. 173, observationem, iam olim ex *Heraclidéis* dederat *Eustathius*: hoc etiam genus optime cognitum habuit in Latinis Poëtis redintegrandis *N. Heinsius*: conf. Diatribe in Euripidea p. 287. c. —— Eleganter hoc in vs. dicuntur Ἄργος ἄκρα Πελασγοί. *T. H.* in Miscel. Obs. V. p. 31. in *Euripidis* ex Telepho versu scribendum ad istam rationem putabat: B

Μή μοι φθονήσητ' ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα.

Sed is ipse verius scriptus, ut illum scribendum iudico, legitur in ῥήσει *Alexidis* apud *Athen*. XV. p. 691. F. Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι sic laudantur in *Euripid*. Phoen. v. 433. Δαναϊδᾶν ἄκροι, v. 1251. ἄνδρες Ἀργείων ἄκροι, in Suppl. v. 118. In *Platonis* Theaet. p. 152. E. τῶν ποιητῶν οἱ ἄκροι τῆς ποιήσεως ἑκατέρας, *Homerus* & *Epicharmus*: hinc a *Clemente Alex*. Strom. V. p. 686, 20, παρὰ Μωσέως dicuntur τοιαῦτα φιλοσοφήσαντες οἱ τῶν Ἑλλήνων ἄκροι. Sed hoc iam animadverterat *Abreschius* in suis ab *Aesch*. Animadv. p. 237. C

Vs. 143. Ἵλαθι νῦν] *Sis mihi nunc, ô Adoni, atque in posterum propitius*: Ἵλαθι νῦν, φίλ' Ἄδων, καὶ ἐς νέωτ' εὐθυμήσαις. Vbi hoc versu hymnum Cereris claudit *Callimachus*: Ἵλαθι μοι τρίλλιστε, μέγα κρείουσα θεάων. de hac formula notavit *Ez. Spanhem*. —— Hic in uno Codicum vitiosum Ἵλα legitur, ut in Edd. Mediol. & Ald. quod ut genuinum laudari non debuerat. —— Formulam valde usitatam ἐς νέωτα, tractarunt viri Docti ad *Hesych*. in v. Εἰς νέωτα. ad *Thom. M*. p. 371. & alibi. Proximis in —— vs. 144. Καὶ νῦν ἦνθες,

A εῖς, Ἄδωνι, κἠς ὄκκ' ἀφίκῃ, φίλος ἡξεῖς· *Toupius* uſus eſt Emend. in *Suid*, II. p. 64.

Vſ. 145. —— Τὰ χρῆμα σοφώτερον] In hoc & ſeq. verſu diſtinguendis *D. Heinſii*, optimi, poſt *Caſaubonum*, interpretis *Theocriti*, iudicium paene ſequutus ſum; & interpretandi rationem probo, quam exhibet L. T. p. 369. Primum in his ſubſiſto, Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον. *Res haec eſt elegantior*, quam ut ſcil. verbis a me poſſit exprimi.

ἁ θήλεια

Ὀλβία, ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκυφωνεῖ.

Poſtremum hoc a tribus quatuorve Codd. oblatum recepi pro vulgato γλυκύφωνος. Tantumdem iſta, ni fallor, ſignificant, ac ſi mulier dixiſſet Attica: τὴν θήλειαν ἔγωγε τῆς ἐπι-

B σήμης μακαρίζω, καὶ πάνυγε δὴ ζηλῶ τῆς γλυκυφωνίας. *Argiam equidem iſtam fortunatam iudico, quae tam ſit perita, & vehementer cantum eius mirata dulciſſimum collaudo.* Rarius in his ὀλβίζειν· frequenter occurrunt μακαρίζειν, & ζηλοῦν. Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ· ζηλῶ σε τοῦ πλούτου· ζηλῶ σε τῆς εὐβουλίας· τῆς παιδεύσεως· μακαρίζω ὑμᾶς τοῦ κτήματος· αὐτοὺς μακαρίζω τοῦ θανάτου· ἀνθρώπους εὐδαιμονίζειν τῶν ἀγαθῶν. haec certe, & horum ſimilia, leguntur apud optimos ſcriptores Atticos.

147. Ὥρα ὅμως κεἰς οἶκον] Qualis hic obtinet, in ſermone quotidiano, ut hodiedum apud nos, apud Graecos frequens erat ellipſis: in *Ariſtoph.* Ran. v. 1312,

Ἐγὼ μὲν οὖν ἐς τὸ βαλανεῖον βούλομαι.

Sed & hunc verſum, & plurima *D'Orvillius* iam dedit ad *Charit.* p. 706. quocum miror *Kuſteri* hoc in loco iudicium. —— Noſtrum prope accedit illud *Xenoph.* Ἑλλην.

C VII. p. 366, 29, ἐπεὶ δ' ὥρα ἐδόκει ἰέναι, ἀπῄεσαν οἱ πολέμιοι κύκλῳ τοῦ Τρικράνου. praeſtat ibi τοῦ Τρικαράνου, quod eſt & in Cod. Leid. ubicunque legitur in Edd. Τρίκρανον, & Τρικράνου· p. 364, 39. 365, 25. 366, 22. Codex etiam Leid. exhibet verum nomen caſtelli τῆς Φλιασίας, Τρικάρανον, Τρικαράνου. quale *Stephan. Byz.* ex *Theopompo*; ex *Demoſthene* (p. 121, 23.) enotavit *Harpocration.* —— In eodem hoc vſ. ἀνάριστος Διοκλείδας optime tractatur a *Toupio* in Epiſt ad *Warton.* p. 342. —— *Eobani Heſſi* Latina relinqui a me debuerunt intacta: eius in his errorem notavit *P. Leopardus* Emend. XIX, c. VII. docuitque quid ἄριστοι eſſet, prima producta, quid Ἀνάριστος, & Ἀναρίστητος· in hac voce doctam *Suidae* notam, ex Atticiſta nobis perdito cum aliis deſcriptam, exhibet etiam *Leopardus*, ubi Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ emendate ſcriptum reperietur; ut ſcribendum *Toupius* monuit Emend. in *Suid.* ad v. Ἀναρίστητος.

Vſ. 148.

Vſ. 148. Χὠ 'νὴρ ὄξος ἅπαν] Vnius mutatione literae lectionem hic egregiam, ſuamque adeo loquendi formulam, duorum Codicum auctoritate, recepit *Theocritus*; quam viſam, ut equidem puto, primus mecum adprobaſſet *Toupius*. Legitur hic in pleriſque Codd. ut in Edd. omnibus, A

Χὠ 'νὴρ ὄξος ἄγαν·

ὄξος ἄγαν in una ſede non conveniunt: ſi ἄγαν eſſet genuinum, ὀξὺς ἄγαν, *valde acer*, vel *acerbus*, omnino requireretur; atque ita correxerunt *Iſ. Voſſius* in ora libri, *Reiskius* in notis, & *Toupius* in Epiſt. ad *Warton.* p. 342. —— Ex Codicibus duobus, uno Florent. altero Vatic. reſtituo:

Χὠ 'νὴρ ὄξος ἅπαν·

& vir meus totus quantus merum eſt acetum. Cum huc perveniſſem, vidi id ipſum a *Wartono* recte probatum. Vbi ab amatore deſpecto dura puella dicitur τὸ πᾶν λίθος, *tota*, B vel *in univerſum lapis*, a *Theocr.* in Eid. III, 19, *Caſaubonus* L. T. p. 252. *elegans*, quod vocat, *loquendi genus* ſimilibus quibusdam locis illuſtrat, etiam Theocriteo ex Eid. noſtro XV, 20. Πέντε πόκως ἔλαβ' ἐχθὲς, ἅπαν ῥύπος· *meras ſordes*; ſed vellem omiſiſſet ibi *Caſaubonus* locum *Sophoclis* ex Philoct. v. 924. ubi, pro καὶ πᾶν δέμα, corrigendum παιπάλημα, monui in *Eurip.* Hippol. p. 208, E. Ad primum illud *Theocriti*, τὸ πᾶν λίθος, aptiſſimum reſpondet illud Minervae *Lucianeae* Mercurium ſuper Paride interrogantis T. I. p. 255, 50, τί δέ; τῶν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; *an eſt in univerſum merus bubulcus?* Queruntur mulieres in parabaſi Theſmoph. *Ariſtoph.* v. 794, *Dici ſolent quaevis in mulieres maledicta:* Ὡς πᾶν ἐσμὲν κακὸν ἀνθρώποις. recte interpres: *Quaſi merum* C *ſimus malum hominibus*: alter locus, quem adfert & *Caſaubonus*, legitur in Acharn. v. 909, ubi de Nicarcho quodam cum dixiſſet Boeotus, Μικκός γα μᾶκος ὗτος· reſp. Dicaeopolis: Ἀλλ' ἅπαν κακόν· egregie *Bergler. ſed quantuluscunque nihil niſi nequitia eſt.* Sic noſtro vſ. de marito ſuo Gorgo, ὡ 'νὴρ ὄξος ἅπαν. —— Praeterea literis tantum coniunctis hoc in vſ. pro μηδέποτ' ἔνθῃς, edidi cum *Reiskio*, μηδὲ ποτένθῃς· &, pro πεινᾶντί γε, ex duobus vel tribus Codd. recepi πεινᾶντι δὴ μ. *totus quantus acetum eſt*; *ſed eſuriens vel inprimis evitandus.* ποθ' ἥκοις ex uno Cod. enotatur: mihi vulgatum placet, ſi modo ſcribatur cum *Caſaubono* μηδὲ ποτένθῃς. *D. Heinſius* a *Caſaubono* hic non debuerat diverſus abire: *Caſaubono*, praeter *Reiskium*, & *Wartonum*, ſuffragantur *Hemſterbuſius*, & *Toupius*.

FINIS ADNOTATIONVM.

IN-

INDEX

RERVM, VERBORVM, ET AVCTORVM,

quorum loca coniecturis tentantur.

A

I.

Μιχ-

R. P.

Ru-

Ta-

V.

X.

V. Y.

Vm-

F I N I S.